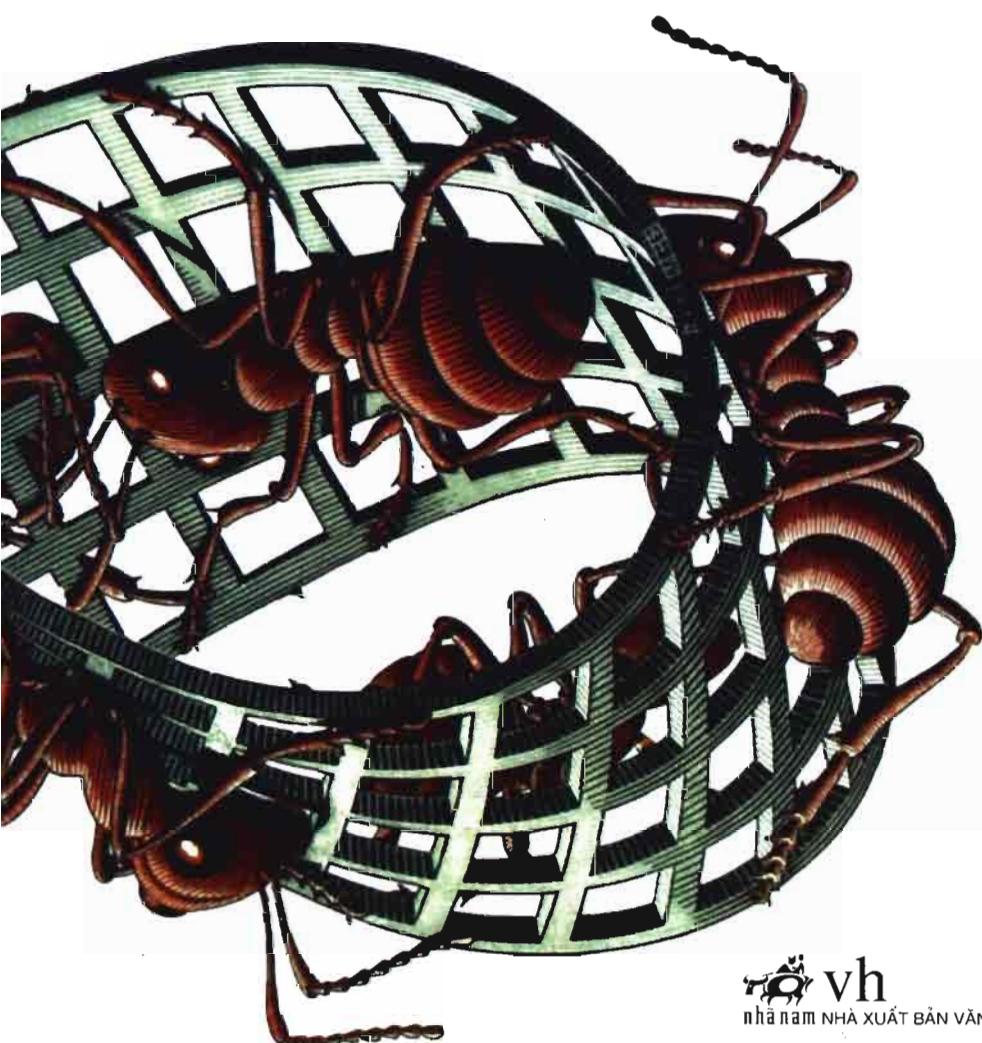

The #1 bestselling author of France

BERNARD WERBER

cách mạng kiến

vh

nha nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Bernard Werber sinh năm 1961 tại Toulouse, Pháp. Sau khi tốt nghiệp Đại học Toulouse chuyên ngành luật và trường Báo chí quốc gia, Berbard Werber trở thành phóng viên khoa học của tờ *Nouvel Observateur*.

Werber đặc biệt nổi tiếng với bộ ba tiểu thuyết về kiến. Ngay từ tiểu thuyết đầu tay, Kiến, độc giả đã thấy được phong cách viết độc đáo của Bernard Werber: sự pha trộn giữa truyện phiêu lưu, khoa học viễn tưởng và triết lý. Bộ ba *Kiến*, *Ngày của Kiến* và *Cách mạng Kiến* đã được dịch ra hơn 30 thứ tiếng và nhận giải thưởng của độc giả tờ *Khoa học và Tương lai* (Sciences et Avenir).

Với 15 triệu bản sách bán được trên toàn thế giới, cùng với Marc Levy, Bernard Werber là một trong những nhà văn Pháp đương đại nổi tiếng nhất.

cách mạng kiến

**Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: La révolution des fourmis
của Bernard WERBER**

© Editions Albin Michel S.A., 1996

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa NXB Albin Michel và Nhã Nam.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2014.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Werber, Bernard

Cách mạng kiến / Bernard Werber ; Thi Hoa dịch. - H. : Văn học ; Công ty Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2014. - 467tr. ; 24cm

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: La révolution des fourmis

1. Văn học hiện đại 2. Tiểu thuyết 3. Pháp
843 - dc14

**BERNARD
WERBER**

cách mạng kiến

THI HOA *dịch*

Tặng Jonathan.

$$\begin{aligned}1 + 1 \\= 3\end{aligned}$$

(Ít ra tôi cũng thành thực mong như vậy)
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối

EDMOND WELLS

Quân bài thứ nhất:

CO

1. KẾT THÚC

Bàn tay đã mở cuốn sách ra.

Đôi mắt bắt đầu lướt từ trái sang phải, rồi hạ xuống dưới khi chúng chạm tới cuối dòng.

Đôi mắt mở mỗi lúc một to hơn.

Dần dần, từ ngữ được náo giải mã này sinh ra hình ảnh, một hình ảnh thật mênh mang.

Sâu trong hộp sọ, màn ảnh khổng lồ toàn cảnh bên trong bộ não bật sáng. Đó là khởi đầu.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện...

2. DẠO CHƠI TRONG RỪNG

... Vũ trụ mênh mang màu xanh nước biển và lạnh lẽo.

Hãy xem xét kỹ hơn hình ảnh và tập trung tiêu cự vào một vùng có vô số các thiên hà đầy màu sắc nằm rải rác.

Ở cuối nhánh một trong các thiên hà đó là vàng mặt trời già nua tỏa sáng.

Hình ảnh lướt tiếp lên phía trước.

Quanh vàng mặt trời đó là một hành tinh nhỏ ấm áp với những đám mây màu xà cừ vắt ngang.

Dưới đám mây là những đại dương màu tím hoa cà bao quanh các lục địa màu đất son.

Trên các lục địa đó là núi non, đồng bằng, và những cánh rừng nhấp nhô màu ngọc lam.

Dưới các tán cây là hàng ngàn loài động vật. Trong số đó có hai loài đặc biệt tiến hóa.

Có tiếng bước chân.

Ai đó đang bước đi trong rừng xuân.

Đó là một con người trẻ tuổi. Cô có mái tóc dài đen mượt. Cô vận áo vest đen và juýp dài đồng màu. Trên tròng mắt màu xám nhạt nổi lên những họa tiết phức tạp, gần như hình đắp nổi.

Cô nhanh nhẹn bước trong buổi sáng tinh mơ tháng Ba hôm ấy. Thỉnh thoảng ngực cô pháp phòng vì nỗ lực.

Vài giọt mồ hôi đọng trên trán và trên miệng cô. Khi chúng trượt xuống khói môi, cô liền hút chúng vào miệng luôn.

Cô gái có đôi mắt màu xám nhạt tên là Julie, mười chín tuổi. Cô đang đi dạo trong rừng cùng cha mình, ông Gaston, và chú chó Achille. Bỗng cô dừng phắt lại. Trước mặt cô là mỏm đá cát kết dựng đứng nhô ra trên một thung lũng sâu.

Cô tiến đến tận đầu mỏm đá.

Cô cảm giác ở phía dưới như có một con đường dẫn đến vùng trũng, phía ngoài những con đường mòn quen thuộc.

Cô bắc tay làm loa:

- Bố ơi, con nghĩ là đã tìm thấy một con đường mới đấy. Bố đi theo con nhé!

3. SỰ KIỆN NỐI TIẾP SỰ KIỆN

Nó chạy thẳng lên phía trước. Nó lao xuống sườn dốc, vừa lao vừa lượn sang hai bên tránh những chồi cây dương hình thoi màu tía đang nhô lên quanh nó.

Tiếng vỗ cánh. Lũ bướm sải cánh như giương những cánh buồm sắc sỡ trong không trung đuổi theo nhau.

Bỗng dung nó thấy có chiếc lá xinh đẹp trông thật lạ mắt. Đó là thứ lá non lành đủ để làm ta quên khuấy mất mọi sự ta định làm. Nó dừng chạy, tiến lại gần.

Chiếc lá thật tuyệt diệu. Chỉ cần cắt nó ra từng vuông nhỏ, nghiền qua đôi chút, rồi lấy nước bọt bao quanh cho nó lên men đến khi tạo thành một viên nhỏ màu trắng đầy những sợi nấm thơm ngọt. Con kiến đói hung già nua dùng hàm dưới rất sắc cắt đứt cuống lá và kéo chiếc lá lên đầu như cánh buồm rộng.

Chỉ có điều là con kiến chẳng biết gì về quy luật của việc đi lại bằng buồm. Cái lá vừa được giương lên đã bắt gió. Dù đã căng hết cơ bắp khô xác lên nhưng con kiến đói hung già vẫn quá nhẹ để có thể đổi trọng lại với chiếc lá. Mất thăng bằng, nó lật nhào. Con kiến ráng sức bám chặt vào cành cây, nhưng ngọn gió vẫn quá mạnh với nó. Con kiến bị kéo bay lên lơ lửng.

Nó chỉ kịp buông chiếc lá ra trước khi bị cuốn bay lên quá cao.

Còn chiếc lá thì nhẹ nhàng ngoằn ngoèo rơi xuống trong không trung.

Con kiến già nhìn chiếc lá rơi và tự nhủ cũng chẳng sao. Vẫn còn những chiếc lá khác nhở hơn.

Chiếc lá cứ uốn lượn mãi mới nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Con sên nhận ra chiếc lá dương xinh đẹp dường ấy. Sắp được bữa lót dạ ngon lành rồi đây!

Con thằn lằn thoảng thấy con sên, toan nuốt nó, rồi cũng nhận ra chiếc lá. Cứ chờ cho con sên chén chiếc lá xong đã, như thế nó sẽ càng béo tròn. Thằn lằn dò xét bữa ăn của con sên từ xa.

Con chồn phát hiện ra thằn lằn và toan ngón ngấu nó nhưng nó nhận ra là thằn lằn đang chờ con sên ăn chiếc lá, vậy là nó cũng quyết định chờ

xem sao. Dưới đám cành lá, ba sinh vật sống dựa vào nhau về mặt sinh thái
đang rình nhau.

Bỗng dung, con sên thấy một con sên khác tiến lại gần. Nhỡ con này
muốn lấy trộm báu vật của nó thì sao nhỉ? Không để mất thêm thời gian, nó
lao tới chiếc lá ngon lành và nghiến ngấu cho tới đường gân cuối cùng.

Nó vừa chén xong thì con thằn lằn lao tới và nuốt chửng lấy nó như ăn
soi mì ống vậy. Giờ là lúc con chồn xông lên tóm lấy thằn lằn. Nó phi nước
đại, nhảy chồm lên đám rễ cây, nhưng bỗng dung, nó va phải cái gì đó mềm
mềm...

4. CON ĐƯỜNG MỚI

Cô gái có đôi mắt xám nhạt không trông thấy con chồn lao tới. Con
thú bất ngờ xuất hiện từ trong lùm cây và va vào chân cô.

Cú va đậm làm cô giật mình và bàn chân cô trượt trên mép móm đá cát
kết. Mắt thăng bằng, cô nhìn vực thẳm phía dưới. Đứng để mình ngã.

Cô gái khoát tay trong không khí để lấy lại thế thăng bằng. Chỉ cần
một chút thôi. Thời gian như trôi chậm lại.

Cô sẽ ngã ư? Hay là không ngã?

Có lúc, cô tưởng đã thoát, nhưng có cơn gió nhẹ bỗng biến mái tóc đen
dài của cô thành cánh buồmtoi tả.

Mọi thứ đều hiệp sức làm cô rơi xuống phía dưới. Ngọn gió đẩy cô.
Chân cô tiếp tục trượt, mặt đất hẳng dưới chân. Đôi mắt xám nhạt mở to.
Con ngươi mắt giãn ra. Lông mi chớp chớp.

Bị kéo xuống, cô gái ngã xuống vực. Trong khi rơi, mái tóc đen dài phủ
lên mặt cô như lớp màn bảo vệ.

Cô toan bám vào máy ngọn cây lơ thơ trên sườn dốc, nhưng chúng
trượt qua kẽ ngón tay cô, chỉ để lại vài bông hoa và chút ảo tưởng. Cô lăn
trên sỏi.

Sườn núi dốc quá nên cô không thể vươn người thăng dây được. Đám
tầm ma làm cô bόng rát, bụi cây ngẩy cao xước người cô. Cô gái cứ lao xuống
cho tới khi gặp một đάm dương xỉ trông có vẻ bằng phẳng, cô hy vọng sẽ
dừng lại được ở đó. Hối ôi, tán lá rộng che khuất một thung lũng khác, còn
dốc đứng hơn. Đá chà sát như lột da bàn tay cô. Một đάm dương xỉ nữa cũng
phản trắc không kém. Cô lao qua để rồi lại rơi tiếp. Tính ra cô đã lao qua
bảy bức tường cây như vậy, trày xước vì cọ vào những cây phúc bồn tử dại,
làm tím hoa bò công anh tung bay như đάm mây sao.

Cô gái vẫn cứ trượt, trượt mãi.

Chân cô va vào một móm đá to nhon, gót chân đau như xe. Cuối
đường trượt, vũng bùn màu be đố lấy cô như bến bờ dính nhớt.

Cô ngồi dậy, đứng lên, lấy mấy ngọn cỏ lau chùi. Toàn một màu be.
Quần áo, mặt mũi, tóc tai, tất cả đều bέt bùn. Đến cả miệng cô cũng có
bùn, vị đắng ngọt.

Cô gái có đôi mắt xám nhạt xoa xoa gót chân đau. Vẫn còn chưa hết sưng sờ, cô lại cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo nhơn nhót trườn trên cổ tay. Cô run rẩy. Con rắn. Lũ rắn! Cô rơi phái ố rắn, chúng đang ở đó, bò lên người cô.

Cô hét lên một tiếng kinh sợ.

Lũ rắn không có thính giác, nhưng nhờ có cái lưỡi vô cùng nhạy cảm, chúng có thể cảm nhận được những rung động trong không khí. Với chúng, tiếng kêu này vang chǎng khác gì tiếng nổ. Đến lượt lũ rắn thấy hoảng sợ và túa ra khắp phía để ẩn trốn. Đám rắn mẹ lo lắng che chở cho lũ rắn con, ngoan ngoéo trườn đi tạo thành những hình chữ S bồn chồn.

Cô gái đưa tay lên mặt, hất mòn tóc che mắt tầm nhìn, khạc bùn đất đắng ngọt ra khỏi miệng và cô leo lên sườn dốc. Dốc dựng đứng, gót chân cô đau nhói. Cô dành ngồi xuống gọi:

- Cứu con với, bố ơi, cứu con với! Con ở đây, tít tận dưới này. Đến giúp con với! Cứu con với!

Cô gào rất lâu. Vô ích. Cô chỉ có một mình, lại bị thương dưới đáy vực, còn bố cô thì không tới. Liệu bố có bị lạc không nhỉ? Nếu thế thì ai sẽ tìm ra cô dưới đáy sâu trong rừng này, dưới biết bao tán dương xỉ?

Cô gái tóc đen mắt xám nhạt hít thở thật sâu, cố trấn tĩnh trái tim đang đập hồi hộp. Làm thế nào thoát khỏi cái bẫy này bây giờ?

Cô lau bùn vẫn còn vẩy bẩn trên trán và quan sát xung quanh. Bên tay phải, trên miệng hố, cô thấy có một vùng sẩm màu hơn xuyên qua đám cỏ cao. Cô thất thần đi về hướng đó. Đám cúc gai và diệp xoăn che khuất lối vào một dạng như đường hầm đào trong lòng đất. Cô tự hỏi không hiểu con vật nào đã đào cái hang khổng lồ này. Nó quá to cho thỏ rừng, cáo hay lửng. Rừng này lại không có gấu. Hay đây là chỗ ẩn náu của chó sói nhỉ?

Tuy nhiên, chỗ tràn hang thấp nhất đủ rộng cho một người có tầm vóc trung bình chui qua được. Cô gái thấy ngại ngần khi phải liều lĩnh vượt qua đường hầm, nhưng cô hy vọng là lối đi này giúp cô tới được chỗ nào đó. Vậy là cô bò qua đường hầm.

Cô mò mẫm tiến lên. Chỗ này ngày càng tối và lạnh lẽo. Một khối dày những đầu kim nhọn hoắt chạy trốn dưới lòng bàn tay cô. Một chú nhím nhút nhát khoanh tròn thân lại trên đường cô đi rồi chạy theo hướng ngược lại. Cô tiếp tục bò trong bóng tối như mực, cảm nhận thấy quanh mình có tiếng quấy.

Cúi đầu, cô vẫn tiếp tục bò lên phía trước bằng khuỷu tay và đầu gối. Khi còn nhỏ, cô phải mệt rất nhiều thời gian mới tập đứng rồi tập đi được. Trong khi phần lớn trẻ con biết đi từ khi tròn một tuổi, cô phải đợi tới lúc được mười tám tháng. Cô thấy tư thế đứng quá bắp bênh. Bò bằng bốn cẳng vững chãi hơn nhiều. Khi bò, ta thấy rõ mọi thứ trên sàn nhà và nếu có ngã thì cũng không cao lắm. Cô săn sàng suốt đời bò trên thảm nếu mẹ và vú nuôi không buộc cô phải đứng lên.

Cái đường hầm cứ kéo dài mãi không dứt. Cô ngân nga một bài đồng

dao để lấy dũng khí mà đi tiếp:

*Con chuột xanh
Chạy trên cỏ
Ta tóm lấy đuôi
Ta cho các quý ông này xem
Các quý ông này bảo ta
Nhưng nó vào đâu đi
Nhưng nó vào nước đi
Rồi các vị sẽ được con ốc sên nóng hổi!*

Cô hát lại giai điệu đó ba, bốn lần gì đó, mỗi lúc một to hơn. Thảy dạy hát của cô, giáo sư Yankélévitch, đã dạy cô cách ẩn mình trong tiếng rung của giọng hát như chui vào vỏ kén bảo vệ. Nhưng ở đây thực sự quá lạnh không làm thế nào mà gào to được. Chẳng mấy chốc, bài đồng dao biến thành làn hơi thoát ra từ cái miệng lạnh cứng rồi thành hơi thở khò khè.

Như đứa trẻ bướng bỉnh muôn làm điều xuẩn ngốc tới cùng, cô không nghĩ tới chuyện quay ngược lại. Julie bò trên lớp biểu bì của hành tinh.

Hình như cô thấy có tia sáng yếu ớt xuất hiện ở phía xa.

Khi tia sáng chia thành vô số đốm nhỏ màu vàng, vài đốm còn lấp lánh, cô kiệt sức nghĩ chắc là ảo giác.

Trong giây lát, cô gái có đôi mắt xám nhạt nghĩ rằng đường hầm này có chứa kim cương, nhưng khi lại gần, cô nhận ra đó là lũ đom đóm, loài côn trùng phát sáng đậu trên một khối lập phương hoàn hảo.

Khối lập phương ư?

Cô chìa mấy ngón tay ra và ngay lập tức, lũ đom đóm tắt ngáy rời biến mất. Julie không thể nhìn trong bóng tối đèn đặc thế này. Cô sờ nắn khối lập phương, vận dụng hết khả năng tinh tế của xúc giác. Thứ này thật mịn. Cứng. Lạnh lẽo. Nó không phải là hòn đá, cũng chẳng phải một mỏm đá. Có nắm cầm, ổ khóa... đó là một đồ vật do bàn tay con người tạo ra.

Chiếc vali nhỏ có hình lập phương.

Cô kiệt sức chui ra khỏi đường hầm. Phía trên nghe có tiếng chó sủa vui vẻ, Julie biết là bố đã tìm thấy cô. Bố đứng đó, cùng Achille, kêu to, giọng nhẹ nhàng, xa xăm:

- Julie, con có ở đó không? Trả lời bố đi, bố xin con đây, ra hiệu cho bố biết đi!

5. TÍN HIỆU

Nó dùng đầu phác một cử chỉ theo hình tam giác. Cái lá dương rách ra. Con kiến đỏ hung già tóm lấy chiếc lá khác và nhấm nháp nó dưới gốc cây, không đợi cho lá lén men. Ăn như vậy không ngon lắm nhưng ít ra cũng bổ dưỡng. Dù sao thì con kiến cũng không thích lá dương lắm, nó thích ăn

thịt hơn, nhưng vì chưa ăn gì từ lúc chạy trốn nên giờ không phải là lúc kén cá chọn canh.

Ăn xong, nó không quên lau rửa mình mẩy. Con kiến dùng đầu móng tóm lấy cái râu dài thẳng đứng, uốn nó xuống phía trước đến khi ngang tầm miệng. Sau đó, nó đưa vào dưới hàm, lùa vào trong miệng rồi mút mút cái càn râu để lau rửa.

Khi cả hai cái râu đều đã được thấm đẫm nước bọt, nó đưa chúng vào đánh bóng trong khe nhỏ đầy lông như bàn chải ở đốt ống chân.

Con kiến đỏ hung già vặt vẹo hết mức các khớp ổ bụng, lồng ngực và cổ. Sau đó, nó dùng móng cao sạch hàng trăm ô trong mắt. Kiến không có mi mắt để bảo vệ và làm ướt mắt nên nếu không thường xuyên cọ rửa vùng cầu mắt thì chẳng mấy chốc chúng chỉ nhìn thấy những hình mờ mờ.

Mắt càng sạch sẽ thì nó càng nhìn rõ thứ đang ở trước mặt. Ông này, có cái gì kìa. Rất to, thậm chí là kềch sù, đầy những đầu kim nhọn, lại động đầy nữa.

Cẩn thận, nguy hiểm: một con nhím to đúng đang chui ra khỏi hang!

Chuồn nhanh nào. Con nhím, mình cuộn tròn như quả bóng to tướng đầy những lưỡi lao sắc, gồng lên, cái miệng khổng lồ.

6. GẶP GỠ VỚI NGƯỜI THẬT KỲ LẠ

Người cô đầy những vết châm. Theo bản năng, cô dùng nước bọt thấm những vết sâu nhất. Bước thấp bước cao, cô mang chiếc vali lập phương lên tận phòng mình. Cô ngồi xuống giường trong giây lát. Trên tường, từ trái sang phải, dán đầy các poster ảnh nữ ca sĩ opera Mỹ gốc Hy Lạp La Callas, Che Guevara, ban nhạc rock Mỹ The Doors và vua Attila⁽¹⁾.

Julie khó nhọc đứng dậy để vào nhà tắm. Cô tắm với sen với nước rất nóng và kỉ cọ kỹ bằng xà phòng mùi oải hương. Sau đó, cô quần mình trong tấm khăn tắm rộng, xỏ chân vào đôi dép xốp đi trong nhà và giữ bộ quần áo màu đen làm đám bùn đất màu be đang bám bẩn rơi ra.

Không thể xỏ giày vào được. Gót chân bị thương sưng to gấp đôi. Cô tìm trong đáy tủ một đôi dép nhẹ mùa hè, đi đôi này thật tiện vì quai không cọ vào gót chân, ngón chân lại được để hở. Julie có bàn chân nhỏ nhưng rất rộng. Vậy mà đa số các nhà sản xuất giày chỉ nghĩ ra cho phụ nữ những mẫu giày hẹp và dài, hậu quả tệ hại là gây ra vô số những vết chai đau đớn.

Cô lại xoa xoa gót chân. Lần đầu tiên, cô có cảm giác như mình cảm nhận được tất cả những gì có ở bên trong bộ phận ấy của bàn chân, như thể gân cốt và bắp thịt chỉ chờ cái sự cố này để xuất hiện. Lúc này, tất cả bọn chúng ở đó, ở gót chân cô, chộn rộn hết cả lên. Chúng tồn tại. Chúng thể

1. Vua của người Hun (434-453), từng xâm lược đế chế phương Đông năm 441, rồi xú Gô-loa, nhưng bị đánh bại ở gần thành Tơ-roa năm 451. Năm 452, ông cướp phá nước Ý, nhưng tha cho Rome theo lời thỉnh cầu của Giáo hoàng. Sau khi ông mất, đế chế của ông cũng sụp đổ. (Một chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch.)

hiện qua những dấu hiệu xin cấp cứu.

Cô khe khẽ chào: “Chào gót chân tôi.”

Cô thấy vui vui khi chào một phần trên cơ thể mình như vậy. Cô chỉ quan tâm đến gót chân vì nó bị thương. Nhưng nghĩ kỹ ra thì cô nghĩ tới răng lúc nào, nếu không phải là khi chúng bị sâu? Tương tự như vậy, người ta chỉ biết tới ruột thừa khi bị lên cơn đau. Chắc trong cơ thể cô cũng có vô số cơ quan mà cô chẳng hề biết chúng có tồn tại, đơn giản chỉ vì chúng không bất lịch sự mà gửi tới cô những tín hiệu đau đớn.

Cô lai nhỉn cái va li. Cái đồ vật moi từ trong lòng đất này rất hấp dẫn cô. Cô nhắc nó lên và lắc lắc. Cái va li nặng. Cái khóa được bảo vệ bằng một hệ thống với năm vòng xoay, mỗi vòng là một mã số.

Cái va li được làm bằng một thứ kim loại nặng. Chắc phải có búa tạ may ra mới phá được. Julie quan sát cái khóa. Mỗi vòng xoay có khắc số và các biểu tượng. Cô xoay hú hoa xem sao. Có lẽ cô có một phần triệu cơ may tìm ra đúng mã số để mở va li.

Cô lại lắc cái va li. Bên trong có thứ gì đó, chỉ một thứ mà thôi. Sự bí ẩn bắt đầu thôi thúc trí tò mò của Julie.

Cha cô bước vào phòng cùng con chó. Đó là một người đàn ông hoạt bát tóc hung và có ria mép. Chiếc quần đánh golf làm ông có vẻ như người gác khu săn bắn ở Scotland.

- Con đỡ hơn chưa? ông hỏi.

Cô gật đầu.

- Con rơi vào một vùng mà chỉ có thể vào bằng cách băng qua cả bức tường băng tăm ma và cây ngáy, ông giải thích, chỗ đó giống như một khoảng đất trống mà thiên nhiên không muốn cho những kẻ tò mò hay những người dạo chơi lui tới. Nó thậm chí còn không được đánh dấu trên bản đồ. May mà Achille đánh hơi thấy con ở đó! Chúng ta biết làm gì khi không có chó nhỉ?

Ông âu yếm vuốt ve chú chó xù gốc Ailen. Để đáp lại, chú chó bôi nước bọt trắng xóa vào gấu quần ông và vui vẻ sửa ăng ăng.

- Chuyện mới ly kỳ làm sao, cha cô nói tiếp. Cái khóa dùng mã số này lạ lùng thật. Có lẽ đó là một dạng két bạc mà tụi trộm không mở nổi.

Julie lắc mái tóc đen.

- Không đâu, cô nói.

Người cha nhắc thử mòn đòn.

- Nếu có tiền xu hoặc nén vàng, bạc ở bên trong thì phải nặng hơn, còn nếu có những chồng tiền giấy thì phải nghe thấy tiếng chúng va vào nhau... Có lẽ là một túi ma túy bị tụi buôn lậu bỏ lại. Cũng có thể là một... quả bom.

Julie nhún vai.

- Thế nhỡ bên trong có đầu người thì sao?

- Trong trường hợp đó thì chắc trước tiên người Jivaro¹¹ phải đeo nhở

1. Thổ dân da đỏ vùng Amazon, xưa có tục cắt và đeo nhở đầu kẻ thù.

bớt cái đầu đi đā, người cha phản đối. Cái va li của con không đủ lớn để chứa đầu người bình thường.

Ông nhìn đồng hồ đeo tay, nhớ ra có cuộc gặp quan trọng và quay gót. Con chó hờn hở dù chẳng có lý do gì đặc biệt, vẩy đuôi phì phò đi theo ông.

Julia lại lắc cái va li. Không nghi ngờ gì nữa, cái va li mềm mềm, nêu có đầu người bên trong thì chắc cô đã làm gây mũi nó rồi, vì cứ lắc qua lắc lại theo đủ mọi chiều. Bỗng dung, cô thấy ghê sợ cái va li và tự nhủ tốt nhất là không để tâm tới nó nữa. Ba tháng nữa là tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, nếu cô không muốn học thêm lớp cuối tới năm thứ tư thì phải ôn thi đi là vừa.

Vậy là Julie rút cuốn sách lịch sử ra và bắt đầu đọc lại. 1789. Cách mạng Pháp. Chiếm ngục Bastille. Hỗn loạn. Vô chính phủ. Những con người vĩ đại. Marat⁽¹⁾. Danton⁽²⁾. Robespierre⁽³⁾. Saint-Just⁽⁴⁾. Khủng bố⁽⁵⁾. Máy chém...

Chỗ nào cũng thấy máu chảy đầy rơi. "Lịch sử chỉ là một chuỗi những cảnh chém giết tương tàn," cô nghĩ khi đặt miếng băng dính lên một trong những vết trầy da lại nứt ra. Cô càng đọc càng thấy lợm giọng. Máy chém làm cô nhớ tới cái đầu nằm trong va li.

Năm phút sau, cô dùng cái tuốc nơ vít to dùng thử mở khóa va li. Cái va li vẫn không chịu mở. Cô lấy búa gỗ lên tuốc nơ vít để thêm lực đòn bẩy, nhưng chẳng ăn thua gì. Cô nghĩ: "Phải có cái nạy định may ra mới xong," rồi: "Chà, mлинh chẳng bao giờ mở được đâu."

Cô quay lại với cuốn sách lịch sử và cuộc Cách mạng Pháp. 1789. Tòa án nhân dân. Công ước. Bài quốc ca của Rouget de Lisle. Lá cờ xanh-trắng-đỏ. Tự do-Bình đẳng-Bác ái. Nội chiến. Mirabeau⁽⁶⁾, Chénier⁽⁷⁾. Phiên tòa xử vua. Rồi lại máy chém... Làm sao có thể quan tâm tới nhiều vụ thảm sát như vậy được? Các từ ngữ cứ chui vào mắt này rồi lại chui ra từ mắt kia.

Có tiếng cào nhẹ vào xà gỗ khiến cô chú ý. Con mối gặm gỗ làm cô nảy ra một ý.

1. Jean-Paul Marat (1743-1793): chính trị gia Pháp, người đã quyết định kết án vua Louis XVI trong thời Cách mạng Pháp.

2. Georges Jacques Danton (1759-1794): chính trị gia Pháp, người đứng đầu chính phủ nổi dậy trong thời Cách mạng Pháp.

3. Maximilien de Robespierre (1758-1794): chính trị gia Pháp, một trong những thủ lĩnh của phái Jacobin trong thời Cách mạng Pháp. Ông chủ trương xây dựng một chế độ tập trung quyền lực, dựa trên đạo đức và khủng bố.

4. Louis Antoine Saint-Just (1767-1794): chính trị gia Pháp, thuộc phái Jacobin, rất hâm mộ Robespierre, chủ trương hành quyết không cần xét xử, mong muốn thiết lập một nền cộng hòa bình đẳng và đạo đức.

5. Nguyên văn tiếng Pháp: la Terreur. Đây là từ để chỉ hai giai đoạn trong Cách mạng Pháp. Đợt khủng bố thứ nhất (từ 10-8 tới 20-9 năm 1792) diễn ra với việc bắt vua và các vụ thảm sát hồi tháng Chín. Đợt khủng bố thứ hai (từ 5-9-1793 tới 28-7-1794) gây ra việc khử các thành viên phái Girondin và rất nhiều người tình nghi bị đưa ra xét xử trước tòa án Cách mạng, nhiều người trong số họ bị chém đầu.

6. Honoré Gabriel Riqueti, Comte de Mirabeau (1749-1791): chính trị gia Pháp, con trai của hầu tước Mirabeau, chủ trương chế độ quân chủ lập hiến.

7. André De Chénier (1762-1794): nhà thơ Pháp, lúc đầu tham gia phong trào cách mạng, sau đó phản đối sự bạo hành của khủng bố và chết trên đoạn đầu dài.

Lắng nghe.

Cô áp một bên tai vào ổ khóa và li và chậm rãi quay vòng xoay đầu tiên. Cô nhận ra có tiếng cách rất nhẹ. Bánh răng cửa chạm vào khớp. Julie lặp lại thao tác đó bốn lần. Bộ máy cuối cùng cũng được khớp nối, cái khóa rít lên khe khẽ. Còn hơn cả sức mạnh của chiếc tuốc nơ vít và cái búa, sự tinh nhạy của đôi tai là đủ để mở khóa.

Đứng tựa vào khung cửa, cha cô ngạc nhiên:

- Con mở được rồi à? Làm thế nào mà mở được?

Ông xem xét cái khóa trên có ghi: "1+1 = 3."

- Hừm, đừng nói gì với bố, bố hiểu rồi. Con đã suy ngẫm. Có một dây số, một dây biểu tượng, một dây số, một dây biểu tượng và một dây số. Con đã suy ra rằng đó là một phương trình. Sau đó con nghĩ rằng người nào đó muốn giữ bí mật thì sẽ không sử dụng phương trình logic theo kiểu $2+2 = 4$. Vậy là con thử $1+1 = 3$. Người ta thường thấy phương trình này trong các nghi lễ cổ xưa. Nó có nghĩa là hai tài năng hợp lại còn hiệu nghiệm hơn chỉ cộng họ lại với nhau.

Người cha nhuộn hàng lông mày màu hung và vuốt ria mép.

- Con đã làm như vậy, đúng không?

Julie nhìn cha, đôi mắt xám nhạt ánh lên vẻ trêu chọc. Người cha không thích bị người khác trêu chọc, nhưng ông không nói gì. Cô mỉm cười.

- Không đâu ạ.

Cô nhán nút. Lò xo làm bật nắp cái va li hình lập phương lên.

Người cha và con gái cúi xuống.

Đôi tay trầy xước của Julie tóm lấy thứ đựng bên trong và đưa nó ra trước ánh sáng đèn trên bàn học.

Đó là một cuốn sách. Một cuốn sách to dày với các trang giấy có đôi chỗ bị dính lại với nhau.

Đầu đề được viết nắn nót trên bìa sách bằng những chữ cái viết hoa cách điệu:

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối của giáo sư Edmond Wells.

Ông Gaston cầm nhẫn.

- Đầu đề gì mà lạ thế. Sự vật hoặc là tương đối, hoặc là tuyệt đối. Không thể nào vừa tương đối, vừa tuyệt đối được. Như thế là đồi nghĩa rồi.

Dưới có chi tiết giải thích bằng thứ chữ nhỏ hơn:

quyển III

Dưới nữa là hình vẽ: vòng tròn chứa hình tam giác bên trong, đỉnh nhọn quay lên trên, hình tam giác lại chứa một thứ như chữ Y. Nhìn kỹ thì thấy các cạnh của chữ Y do ba con kiến chụm râu vào nhau tạo thành. Con kiến bên trái màu đen, con bên phải màu trắng, còn con ở giữa tạo thành phần thân dưới của chữ Y thì nửa trắng nửa đen.

Cuối cùng, dưới hình tam giác, là dòng công thức giúp mở cái vali lập phương: $1+1 = 3$.

- Cứ như sách pháp thuật cổ vậy, người cha lẩm bẩm.

Nhin bìa sách còn mới, Julie cho rằng ngược lại, cuốn sách này rất mới là đăng khác. Cô vuốt ve bìa sách. Nó mịn màng và mềm mại dưới tay cô.

Cô gái tóc đen mắt xám nhạt mở trang sách đầu tiên và đọc.

7. BÁCH KHOA TOÀN THU

XIN CHÀO: Xin chào độc giả không quen biết.

Xin chào bạn lần thứ ba hay mới là lần đầu tiên.

Thật ra thì dù bạn là người đầu tiên hay người cuối cùng khám phá cuốn sách này cũng chẳng có gì là quan trọng.

Cuốn sách này là vũ khí để thay đổi thế giới.

Đúng, đúng cười. Điều đó là có thể. Bạn có thể làm thế. Chỉ cần ta muốn điều gì là có thể làm được điều đó. Chỉ cần một cớ rất nhỏ cũng đủ để gây ra hiệu quả rất lớn. Người ta vẫn nói rằng buồm vẩy cánh ở Honolulu cũng đủ để gây bão ở California. Vậy mà bạn lại có hơi thở mạnh hơn rất nhiều so với lần gió do cánh buồm vẩy tạo ra, đúng không?

Tôi đã chết rồi. Rất tiếc nhưng tôi chỉ có thể giàn tiếp giúp bạn, thông qua cuốn sách này mà thôi.

Điều tôi đe nghị bạn, đó là hãy làm một cuộc cách mạng. Hay đúng hơn, tôi nên nói là "tiên hóa". Bởi cuộc cách mạng của chúng ta chẳng hề cần bạo lực hay gây án tượng mạnh như những cuộc cách mạng ngày xưa.

Tôi coi nó như một cuộc cách mạng tinh thần thì đúng hơn. Cách mạng kiền. Kín đáo, không bạo lực. Nhưng cú đánh nhẹ nhàng tương như chẳng đáng kể gì nhưng cú cú no bồi tiếp vào cú kia cũng đủ làm đổ núi.

Tôi cho rằng lỗi của các cuộc cách mạng trước đây là do nôn nóng và cố chấp. Những người theo trường phái không tưởng chỉ suy luận về ngắn hạn. Bởi họ muốn bằng mọi giá nhìn thấy kết quả công việc của mình khi còn sống.

Phải chấp nhận trồng cây để người khác hái quả sau này và ở nơi khác.

Chúng ta hãy cùng thảo luận về điều đó. Chừng nào chúng ta còn đối thoại với nhau, bạn muốn nghe theo tôi hay không là tùy bạn. (Bạn đã biết nghe ở khóa, đó là bằng chứng cho thấy bạn biết lắng nghe, phải vậy không?)

Cũng có thể là tôi nhầm. Tôi không phải là bậc thầy tư tưởng, cũng chẳng phải nhà lãnh đạo tinh thần, không phải bắt cứ nhân vật thiêng liêng nào. Tôi là người hiểu rằng sự phiêu lưu của loài người chỉ mới bắt đầu. Chúng ta chỉ là những người tiền sử. Chúng ta chẳng biết gì nhiều, còn phải sáng tạo ra tất cả.

Có biết bao nhiêu điều phải làm... Và bạn có thể làm được biết bao nhiêu điều tuyệt vời.

Tôi chỉ là bước sóng giao thoa với sóng của bạn đọc. Điều thú vị chính là cuộc gặp gỡ giao thoa ấy. Bởi vậy, mỗi độc giả thấy cuốn sách này thật khác nhau. Như thế nó là thực thể sống và điều chính ý nghĩa theo văn hóa, kỷ niệm và sự nhạy cảm của bạn đọc vậy.

Tôi sẽ hành động ra sao với tư cách là "cuốn sách"? Đơn giản là kể cho bạn nghe những mẩu chuyện đơn giản về các cuộc cách mạng, những điều hoang tưởng, tập tính của loài người và loài vật. Tự bạn phải suy ra ý nghĩa của những câu chuyện đó. Tự bạn phải hình dung ra những câu trả lời sẽ giúp bạn trên con đường của mình. Về phần mình, tôi chẳng có chân lý nào để đưa cho bạn.

Nếu bạn muốn, cuốn sách này sẽ sống thật. Và tôi hy vọng nó sẽ là bạn của bạn, nó có thể giúp bạn thay đổi và thay đổi thế giới.

Bây giờ, nếu bạn sẵn sàng và nếu bạn muốn, tôi đề nghị bạn cùng làm ngay lập tức một việc quan trọng: lật trang sách.

Edmond Wells

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

8. SẮP SỦA NỒ TUNG

Ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải lướt qua góc trang, nắm lấy và chuẩn bị lật trang giấy thì có tiếng nói dưới bếp vọng lên:

“Ra bàn ăn đi nào!” mẹ cô gọi.

Không còn thời gian để đọc nữa.

Ở tuổi mười chín, Julie là cô gái mảnh mai. Mái tóc đen, bóng, thẳng và mượt buông xuống tận hông. Da cô sáng, gần như trong mờ, thỉnh thoảng để lộ rõ đường gân xanh xanh trên bàn tay và trên trán. Đôi mắt màu nhạt nhưng rất lanh lợi và ấm áp. Đôi mắt hình quả hạnh như ẩn chứa cả một cuộc đời dài lâu đầy tức giận và lúc nào cũng vận động, làm cô có vẻ như con thú nhỏ lo lắng. Đôi khi, mắt cô nhìn chăm chăm vào một hướng nhất định, như có tia sáng sắc nhọn sấp phun ra đập vào thứ cô không thích.

Julie tự coi rằng ngoại hình của mình chẳng có gì đáng kể. Vì thế mà cô chẳng bao giờ soi gương.

Không bao giờ dùng nước hoa. Không bao giờ trang điểm. Không bao giờ son móng tay. Mà son móng tay làm gì cơ chứ, cô lúc nào cũng cẩn móng tay.

Cô cũng chẳng ăn diện bao giờ, che giấu cơ thể dưới lớp quần áo rộng thùng thình và tối màu.

Chuyện học hành của cô cũng thất thường. Cho tới năm cuối cấp trung học, cô luôn học sớm một năm so với tuổi và các thầy cô thường khen ngợi trí thông minh cũng như sự già dặn tinh thần của cô. Nhưng từ ba năm nay, mọi chuyện chẳng ra đâu vào đâu. Năm mười bảy tuổi, cô trượt tốt nghiệp trung học. Năm mười tám tuổi lại trượt tiếp. Và năm nay mười chín

tuổi, cô sắp thi tốt nghiệp trung học lần thứ ba trong khi điểm số của cô ở lớp chưa bao giờ tệ thế.

Việc học hành sa sút của Julie trùng với một sự kiện: thầy giáo dạy hát của cô qua đời. Đó là một ông già điếc và độc đoán, ông dạy hát bằng những phương pháp rất độc đáo. Ông tên là Yankélévitch. Ông tin chắc rằng Julie có năng khiếu và rằng cô phải rèn luyện.

Ông dạy cô làm chủ hơi từ bụng, hơi từ phổi, cơ hoành và tới cả vị trí của cổ và vai. Mọi thứ đều ảnh hưởng tới chất lượng giọng hát.

Khi học với thầy, đôi khi Julie có cảm giác mình là cái kèn túi đang được một bậc thầy âm nhạc ra sức uốn nắn để biến nó thành trác tuyệt. Giờ cô đã biết cách hài hòa giữa nhịp tim và nhịp phổi.

Ông Yankélévitch cũng không quên tập cho cô việc diễn cảm bằng gương mặt. Ông dạy cho Julie biết làm thế nào thay đổi hình dạng khuôn mặt và miệng để hoàn thiện công cụ cơ thể mình.

Học trò và thầy giáo bổ sung cho nhau rất tuyệt vời. Dù điếc nhưng chỉ cần nhìn miệng cô cử động và đặt tay lên bụng cô là ông thầy tóc bạc đánh giá được chất lượng âm thanh cô phát ra. Những rung động trong giọng cô truyền vào tất cả các khớp xương.

- Tôi điếc ư? Thế thì đã sao nào! Beethoven cũng điếc, nhưng điều đó đâu có cản trở ông ấy làm việc đàng hoàng, ông thầy già thường thót lên như vậy.

Ông dạy Julie rằng tiếng hát có quyền năng vượt xa việc chỉ tạo ra nét đẹp âm thanh. Ông dạy cô cách điều hòa cảm xúc để hết thấy căng thẳng, quên đi nỗi sợ hãi mà chỉ nhờ có giọng hát. Ông dạy cô nghe tiếng chim hót để lũ chim cũng tham gia đào tạo cô.

Khi Julie hát, dòng năng lượng như cái cây bật ra từ bụng cô, mang lại cho cô cảm giác gần với thăng hoa.

Người thầy giáo không cam chịu bị điếc mãi. Ông tìm hiểu những phương pháp chữa trị mới. Một hôm, có bác sĩ phẫu thuật trẻ vô cùng khéo léo đã đưa được một bộ phận điện tử vào trong sọ ông, giúp ông giáo già khỏi hẳn bệnh điếc.

Từ đó, ông giáo già dạy hát cảm nhận được những tiếng động của thế giới đúng như chúng vốn thế. Những âm thanh thực. Âm nhạc thực. Yankélévitch nghe thấy giọng nói của mọi người và những bài hát được yêu thích nhất trên đài phát thanh. Ông nghe thấy tiếng còi xe ô tô và tiếng chó sủa, tiếng mưa chảy thành dòng, tiếng suối rì rầm, tiếng bước chân và tiếng cửa cọt kẹt. Ông nghe thấy những tiếng hắt hơi và tiếng cười, những tiếng thở dài và nức nở. Khắp nơi trong thành phố, ông nghe thấy tiếng ti vi lúc nào cũng bật.

Ngày ông lành bệnh đáng lẽ phải là ngày hạnh phúc nhưng hóa ra lại là ngày tuyệt vọng. Ông giáo già dạy hát nhận ra rằng những âm thanh thật chẳng giống chút nào với những thứ ông hình dung ra. Toàn là âm thanh lộn xộn chói tai, dữ dằn, om sὸm, không thể nghe được. Thế giới không ngập

tràn âm nhạc, mà là những tiếng ồn ào lạc điệu. Ông giáo già không chịu được nỗi thất vọng ấy. Ông nghĩ ra cách tự tử đúng như lý tưởng của mình. Ông leo lên tận tháp chuông nhà thờ Đức Bà Paris. Ông kẽ đầu vào quả đấm chuông. Đúng mười hai giờ trưa, ông chết vì năng lượng kinh khủng từ mười hai cú rung mạnh ghê gớm và tuyệt vời về mặt âm nhạc.

Ông giáo già chết, Julie không chỉ mất đi người bạn, cô còn mất cả người dẫn dắt cô phát triển năng khiếu chính của mình.

Tất nhiên là cô gái đã tìm được thầy dạy hát khác, một trong những người chỉ cần học trò luyện thang âm là đủ. Ông này buộc Julie phải đẩy giọng lên những quãng âm quá dữ dội với thanh quản của cô. Cô thấy rất đau.

Ít lâu sau, bác sĩ tai mũi họng phát hiện có hạch trên dây thanh quản của Julie. Ông lệnh cho cô phải ngừng học hát. Cô phải phẫu thuật và trong nhiều tuần, trong khi chờ các dây thanh quản liền sẹo, cô phải im lặng hoàn toàn. Sau đó, chỉ học nói lại thôi cũng rất khó khăn.

Từ đó, cô vẫn tìm một người thầy dạy hát thực sự có thể hướng dẫn cô như thầy Yankélévitch. Vì chưa tìm được ai nên cô dần dần khép mình lại với thế giới bên ngoài.

Yankélévitch khẳng định rằng khi người ta có năng khiếu mà không sử dụng tới nó thì cũng giống như loài thỏ nếu không gặm thú gì cứng thì răng cửa dần dần dài ra và cong lại, cứ mọc dài mãi, xuyên qua vòm miệng và cuối cùng chọc thủng não từ dưới lên trên. Để minh họa mối hiểm họa ấy, ông giáo giữ ở nhà bộ xương sọ thỏ với răng cửa thời ra bên trên như hai cái sừng. Thầy rất thích khi có dịp cho lú học trò lười xem thú ghê rợn đó để khuyến khích chúng học. Thậm chí ông còn viết bằng mục đở lên trán hộp sọ con thỏ:

Không trau dồi năng khiếu mình có là tội lỗi lớn nhất.

Bị tước mất khả năng trau dồi năng khiếu, cô lâm vào tình trạng chán ăn, sau một giai đoạn bỗng trở nên rất hay nổi nóng. Rồi sau đó là đên giai đoạn ăn uống vô độ, xơi hàng ki lô bánh ngọt, mắt nhìn lơ đãng, bên cạnh người lúc nào cũng có thuốc nhuận tràng hoặc thuốc xổ.

Cô không ôn bài nữa, trong lớp thì ngủ gà ngủ gật.

Sức khỏe Julie suy sút. Cô thấy khó thở, đã thế ít lâu nay thỉnh thoảng lại lên cơn hen. Tất cả những điều tốt đẹp mà việc học hát từng mang lại cho cô biến thành điều tồi tệ.

Mẹ Julie là người đầu tiên ngồi vào bàn trong phòng ăn.

- Chiều nay hai bố con đi đâu thế? bà mẹ hỏi.

- Hai bố con đi dạo chơi trong rừng, ông bố trả lời.

- Con bé bị tất cả những vết xước này trong rừng ư?

- Julie bị rơi xuống hố, bố giải thích. Con bé không bị đau nhiều lắm, nhưng bị thương ở gót chân. Con bé cũng tìm được một cuốn sách kỳ lạ dưới hố...

Nhưng lúc này bà mẹ chỉ còn quan tâm tới đĩa thức ăn đang bốc hơi nghi ngút.

- Lát nữa anh kể cho em nghe sau cũng được. Mình ăn nhanh lên, chim cay quay phải ăn nóng mới ngon. Nguội đi là mất hết vị ngon lành.

Mẹ Julie nhanh nhảu bắt tay vào chén món chim cay phủ đầy nho Hy Lạp Corinthe.

Bà dùng đĩa chọc một cú chính xác làm con chim cay xẹp xuống như quả bóng bàu dục đầy hơi, sau đó nhón tay tóm lấy nó, mút các lỗ trên mõ nó, gỡ cánh ra cho ngay vào miệng, cuối cùng thì dùng răng hàm cắn đứt xương nhỏ ngoan cố cầm cộp.

- Con không ăn à? Con không thích món này à? bà hỏi Julie.

Cô gái nhìn chằm chằm con chim quay buộc sợi thừng mảnh đặt ngay ngắn trong đĩa mình. Đầu con chim phủ một quả nho trông như cái mũ chớp cao. Hốc mắt trắng và cái mõ hé mở khiến người ta nghĩ là con chim bất thình lình bị một sự kiện kinh hoàng lôi ra khỏi công việc của nó, sự kiện mà với con chim chắc phải tương đương với việc núi lửa ở Pompéi¹ bỗng dung phun trào.

- Con không thích ăn thịt..., Julie nói rành rẽ.

- Đây có phải là thịt đâu, đây là thịt chim, bà mẹ dứt khoát.

Rồi bà muốn tỏ ra nhẹ nhàng hơn:

- Con đừng có lên cơn chán ăn nữa đấy. Con phải khỏe để thi tốt nghiệp trung học rồi vào trường luật. Vì bố con học trường luật nên bây giờ bố mới lãnh đạo vụ pháp chế về nước và rừng, và vì bố lãnh đạo vụ pháp chế về nước và rừng mà con mới có được chỗ dựa cần thiết để trường cho con học lớp cuối cấp tới năm thứ ba. Giờ tới lượt con phải học luật rồi.

- Con chẳng cần môn luật, Julie tuyên bố.

- Con cần học hành đến nơi đến chốn để gia nhập xã hội.

- Con chẳng cần xã hội.

- Thế con quan tâm tới cái gì? bà mẹ hỏi.

- Chẳng gì hết.

- Thế thời gian con dùng để làm gì? Con có chuyện yêu đương à?

Julie dựa người vào lưng ghê.

- Con chẳng cần tình yêu.

- Con chẳng cần, con chẳng cần. Lúc nào con cũng chỉ nói mấy lời đó.

Dù sao thì con cũng phải quan tâm tới cái gì đó, hay tới ai đó chứ, bà mẹ cứ gặng hỏi. Con xinh xắn thế này chắc lũ con trai phải tranh nhau trồng cây si ây chứ.

Julie bĩu môi vẻ lạ lùng. Ánh nhìn từ đôi mắt xám nhạt trở nên thù nghịch.

- Con không có bạn trai và hơn nữa con phải nói để mẹ biết là con vẫn còn trinh.

1. Đô thị cổ dưới chân núi lửa Vésuve, gần Napoli, Ý. Năm 79 Công nguyên, núi lửa Vésuve phun trào đã khiến Pompéi cùng cư dân bị chôn vùi dưới lớp tro bụi. Đô thị được phát hiện và khai quật từ cuối thế kỷ 18.

Mặt bà mẹ lộ vẻ ngạc nhiên phẫn nộ, rồi bà phá lên cười.

- Chỉ trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng mới có các cô gái mười chín tuổi mà vẫn còn trinh.

- ... con không có ý định tìm người tình, không muốn lấy chồng, cũng không muốn có con, Julie nói tiếp. Mẹ có biết tại sao không? Vì con sợ giống mẹ đây.

Bà mẹ đã lấy lại vẻ bình thản.

- Tôi nghiệp con gái tôi, con có nhiều vấn đề quá đấy. May mà mẹ đã hẹn gặp bác sĩ trị liệu tâm lý cho con. Thứ Năm này.

Mẹ và con gái đã quen với những cuộc đấu khẩu kiểu này rồi. Lần này nó còn kéo dài thêm một giờ nữa, và Julie chỉ ăn mỗi một quả anh đào ngâm rượu Grand Marnier trang trí trên món bánh kem sô cô la trắng.

Về phần người cha, dù cô con gái nhiều lần hích vào chân ông kêu gọi nhưng như thường lệ, ông giữ vẻ mặt thản nhiên, quyết không can thiệp.

- Anh Gaston, anh nói gì đi chứ, bà vợ cũng kêu lên đòi chồng can thiệp.

- Julie, con nghe lời mẹ đi, người cha nói ngắn gọn trong khi gấp khăn ăn lại.

Và, khi đứng lên khỏi bàn ăn, ông tuyên bố muốn đi ngủ sớm vì hôm sau ông định đi bộ một chuyến thật xa cùng con chó, ngay khi hửng sáng.

- Con đi với bố được không à? cô gái hỏi.

Người cha lắc đầu.

- Lần này thì không được. Bố định xem xét kỹ hơn cái thung lũng con đã phát hiện ra và bỏ muốn đi một mình. Hơn nữa, mẹ con có lý đấy. Thay vì đi dạo trong rừng thì con nên ôn thi đi.

Nhân lúc người cha cuộn xuống ôm hôn con gái và chúc cô ngủ ngon, Julie thì thầm:

- Bố ơi, đừng bỏ rơi con.

Ông giả vờ như không nghe thấy gì.

- Mơ những giấc mơ đẹp nhé, ông chỉ nói thế.

Ông ra ngoài, kéo theo con chó bằng sợi dây dắt chó. Achille rất phấn khích muốn chạy thật nhanh, nhưng móng chân nó quá dài và không rụt vào được nên nó trượt dài trên ván sàn đánh xi bóng loáng.

Julie không muốn nán nä ngồi lại một mình với mẹ. Cô lấy cớ có nhu cầu khẩn cấp và chạy vào nhà vệ sinh.

Sau khi đã khóa cửa kỹ càng, ngồi trên nắp bồn cầu, cô gái tóc đen mắt xám nhạt có cảm giác như mình rơi vào vực thẳm còn sâu hơn cái vực thẳm trong rừng. Lần này, không ai có thể lôi cô lên nữa.

Cô tắt đèn để cảm thấy hoàn toàn cô đơn một mình. Để thấy vững dạ, cô ngân nga: "Con chuột xanh chạy trên cỏ..." nhưng mọi thứ trong cô đều trống vắng. Cô thấy lạc lõng trong cái thế giới mà mọi thứ đều vượt quá tầm của cô. Cô thấy mình nhỏ xíu, nhỏ li ti như con kiến.

9. KHÓ SỐNG

Con kiến chạy nhanh hết tốc lực trên sáu cẳng chân, nó chạy nhanh tới mức gió hất râu nó ra đằng sau. Hầm nó sượt qua đám rêu và địa y.

Nó liên tục vòng vèo qua mấy gốc cúc xu xì và hoa bướm, nhưng con vật đuổi theo nó vẫn không chịu buông tha. Con nhím to kềnh như cỗ xe thiết giáp dày những mũi gai nhọn hoắt cứ ngoan cố đuổi theo con kiến, mũi hôi từ con nhím bốc lên nồng nặc trong không khí. Mặt đất rung lên dưới mỗi bước nó đi. Vài mảnh xác quân thù vẫn còn vương trên mũi gai, và nếu con kiến có thời gian nhìn kỹ thì nó sẽ thấy hàng đàn bọ chét leo lên trèo xuống trên đám gai trên cơ thể con nhím.

Con kiến đỏ hung già nhảy lên sườn dốc với hy vọng bỏ xa được con nhím đang đuổi theo nó. Con nhím không hề giảm tốc độ. Các mũi gai bảo vệ cho nó mỗi khi ngã và khi cần thì đóng vai trò như giặc xóc. Nó cuộn mình lại lăn để lộn nhào cho dễ dàng hơn rồi lại đứng lên.

Con kiến đỏ hung già lại tăng tốc. Bỗng dung, nó nhận ra trước mặt là một dạng đường hầm nhẵn và trắng. Nó không nhận ra ngay đó là thứ gì. Lối vào đủ rộng để một con kiến có thể đi qua. Có thể là cái gì nhỉ? Chỗ này quá rộng so với hang dê hay châu chấu. Phải chăng là chỗ ẩn náu của chuột chui hay nhện?

Hai sợi râu nó bị quặp ra sau quá nén con kiến không đánh hơi được thứ này. Nó buộc phải dùng thị giác để quan sát, mà phải nhìn rất gần thì mới rõ được. Nhưng chính lúc đó nó đã tới rất gần, và lúc này thì nó nhìn thấy rồi. Cái đường hầm trắng ấy chẳng thể là chốn nương náu. Đó là cái miệng khổng lồ của một... con rắn!

Con nhím sau lưng, con rắn trước mặt. Rõ ràng là thế giới này không dành cho những cá nhân đơn độc.

Con kiến đỏ hung già chỉ thấy mỗi một lối thoát: cái cành cây nhỏ để bám vào và leo lên. Đúng lúc đó, con nhím húc cái mõm dài vào vòm miệng con rắn.

Nó chỉ có vừa đủ thời gian để vội vàng lôi mõm ra và cắn vào cổ con rắn. Con rắn lập tức xoắn mình lại. Nó không thích bị động vào họng. Đứng trên cành cây, con kiến đỏ hung già sững sót quan sát trận chiến giữa hai con thú săn mồi.

Cái óng dài lạnh lẽo chong lại quả cầu gai nóng bỏng. Ánh mắt vàng vẫn đen của con rắn không bộc lộ vẻ sợ hãi hay hờn thù, chỉ có mối lo làm thế nào cho hiệu quả. Nó lăng xăng tìm chỗ đặt cái miệng chết chóc. Con nhím thì hoảng lên. Nó chồm lên và toan phóng gai tấn công cái bụng con rắn. Con nhím vô cùng linh hoạt. Những cái chân nhỏ có móng vuốt đập liên hồi vào đám vảy trên cơ thể rắn, chỗ mấy cái gai cứ tuột đi không chạm vào được. Nhưng con rắn lạnh lùng uốn cong cơ thể và siết chặt lại. Nó mở miệng và nhẹ phắt đám răng móc kép chứa nọc độc chết người ra. Loài nhím chịu được những vết cắn có nọc độc của loài rắn, trừ phi vết cắn chạm

vào phần mềm quanh mõm.

Trước khi biết kết cục trận chiến thì con kiến đỗ hung già thấy mình bị mang đi. Nó vô cùng ngạc nhiên thấy cái cành nó bám vào bắt đầu chậm chạp chuyển động. Lúc đầu nó nghĩ đó là do gió làm cành cây chuí xuống, nhưng khi cái cành tách khỏi nhánh cây và tiến lên thì nó chẳng hiểu ra sao nữa. Cái cành cây vừa chậm chạp di chuyển vừa dung đưa và leo lên một cành cây khác. Một lúc sau, nó quyết định leo lên thân cây.

Bị bất ngờ, con kiến già cứ để cành cây di động mang đi. Nó nhìn xuống dưới và hiểu ra. Cành cây có mắt và cẳng. Chẳng phải là điều kỳ diệu của ngành trồng trọt đâu. Đó không phải là cành cây, mà là con bọ que.

Những con côn trùng có hình dài ngoằng mảnh khảnh tự bảo vệ mình khỏi bị ăn thịt bằng cách ngụy trang tinh vi tới mức bắt chước hình dạng cành, cọng hay lá cây nơi chúng đậu lên. Con bọ que này ngụy trang tốt đến nỗi trên mình nó hằn những vết thơ gỗ, với những đốm và vết cắt màu hạt dẻ như thể bị mối cắn.

Lợi thế khác của bọ que: sự chậm rãi góp phần vào việc ngụy trang của nó. Chẳng ai nghĩ tới chuyện tấn công những thú chậm rãi, thậm chí là bất động. Con kiến già từng chứng kiến cảnh “tán tỉnh” của loài bọ que. Con đực có tầm vóc nhỏ hơn, tiến lại gần con cái bằng cách cứ hai mươi giây lại dịch chuyển một cẳng chân. Con cái lùi ra xa một chút, còn con đực thì chậm chạp tới mức nó thậm chí còn không đuổi kịp con cái. Thì đã sao nào! Phải đợi con đực chậm chạp quá thế như vậy mãi rồi con bọ que cái cũng quen. Một vài loài đã tìm ra giải pháp độc đáo cho sự sinh sản: đó là trinh sản. Chẳng cần phải giao cấu: loài bọ que không cần tìm bạn tình để sinh con, chỉ cần muốn là cứ việc tự sinh con thôi.

Con bọ que mà con kiến leo lên hóa ra là con cái, vì bỗng dung nó đẻ trứng. Từng quả, từng quả một, tất nhiên là rất chậm rãi, nó nhả ra từng quả trứng lăn từ lá này sang lá kia như những giọt mưa cứng đơ. Nghệ thuật ngụy trang của loài bọ que tài tình tới mức trứng của chúng giống như những hạt cây.

Con kiến nhấm thử con bọ que một chút xem có ăn được không. Nhưng loài bọ que không những biết ngụy trang để tự vệ mà còn biết giả chết. Vì vậy, ngay khi nó cảm nhận được đau nhọn của hàm kiến chạm vào mình, nó bèn giữ nguyên tư thế và ngã lăn ra đất.

Con kiến chẳng bận tâm. Vì con rắn và con nhím đã chuồn mất, nó trèo từ trên thân con bọ que xuống và ăn thịt con bọ. Con bọ đáng bức thậm chí còn không giãy chết. Dù bị ăn tới một nửa mà nó vẫn trở ra như cành cây thật. Tuy nhiên, có một chi tiết phản lại nó: đầu kia của cành cây vẫn tiếp tục đẻ trứng giống như hạt cây.

Một ngày quá nhiều xúc cảm. Trời trở mát. Đã đến giờ ngủ đông hàng ngày. Con kiến già chui vào cái hang đất rêu. Ngày mai, nó sẽ tìm đường về tổ. Dứt khoát phải báo cho “họ” biết trước khi quá muộn.

Nó bình tĩnh dùng đốt ống chân lau râu để nhận biết rõ hơn những

thú xung quanh. Rồi nó dùng viên cuội chấn cửa hang để khói bị làm phiền nữa.

10. BÁCH KHOA TOÀN THU

SỰ KHÁC BIỆT VỀ NHẬN THỨC: Người ta chỉ nhận thức được thế giới theo cách họ được chuẩn bị để nhận thức. Trong một thí nghiệm sinh lý học, người ta nhốt lũ mèo từ khi mới sinh trong một căn phòng nhỏ phủ vải có các họa tiết theo chiều dọc. Khi lũ mèo đã qua giai đoạn hình thành não, chúng được đưa ra khỏi những căn phòng đó và đặt vào các hộp phủ vải có các đường thẳng theo chiều ngang. Những đường thẳng này chỉ nơi giàu thức ăn hoặc cửa sổ, nhưng không con mèo nào được nuôi dạy trong căn phòng phủ vải có các họa tiết theo chiều dọc kiềm nổi thức ăn hoặc đi ra ngoài hộp. Chính nền giáo dục chúng được hưởng đã khiến lũ mèo đó chỉ có khả năng nhận thức được những sự kiện diễn ra theo chiều dọc.

Chúng ta cũng vậy, nhận thức của chúng ta cũng bị hạn chế như vậy. Chúng ta không biết cách lĩnh hội một số sự kiện vì chúng ta đã được giáo dục để nhận thức sự vật chỉ theo một cách thức nhất định.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

11. QUYỀN NĂNG CỦA NGÔN TÙ

Bàn tay cô mở ra, đóng lại bồn chồn, rồi co quắp trên chiếc gối dài. Julie đang mơ. Cô mơ thấy mình là nàng Công chúa thời Trung cổ. Con rắn khổng lồ bắt cô ăn thịt. Nó ném cô vào vùng cát lún lầy bùn màu be nhung nhúc rắn con đang trườn bò, còn cô thì mỗi lúc một lún sâu hơn trong nguy khốn. Một chàng Hoàng tử trẻ mặc bộ giáp làm bằng giấy in xông tới trên con chiến mã màu trắng và giao đấu cùng con rắn khổng lồ. Chàng giơ lưỡi kiếm đỏ dài nhọn và khẩn nài Công chúa cô chịu đựng, chàng tới cứu nàng đây.

Nhưng con rắn khạc ra lửa từ miệng nó. Bộ áo giáp giấy chẳng giúp ích gì mấy cho Hoàng tử. Chỉ một tàn lửa cũng đủ làm nó bốc cháy. Bị trói bằng một sợi dây thừng mảnh, Hoàng tử và con ngựa chiến bị quay chín bảy ra đĩa, bao quanh là món bột nghiền tím tái. Chàng Hoàng tử đẹp trai mắt hét vẻ oai vệ: da chàng thành màu hạt dẻ đen, trông mắt trông rỗng và cái đầu chụp quả nho Corinthe trông xâu hắn đi.

Con rắn khổng lồ bèn dùng răng móc đầm nọc độc tóm lấy Julie, lôi cô lên khỏi bùn và ném vào cái bánh kem sô cô la trắng có vị rượu Grand Marnier, lớp kem lập tức nuốt lấy cô.

Cô muốn kêu lên, nhưng cái bánh kem sô cô la trắng làm cô chìm nghỉm, nhấn sâu cô vào trong miệng và không cho âm thanh thoát ra.

Cô gái giật mình tỉnh giấc. Cô sợ đến nỗi ngay lập tức vội vàng kiểm

tra xem mình có bị mất tiếng không. Những tiếng “A-a-a-a, A-a-a-a” phát ra từ đáy họng cô.

Cơn ác mộng bị mất giọng đó cứ trở đi trở lại ngày một thường xuyên hơn. Đôi khi, cô mơ thấy mình bị tra tấn và cắt lưỡi. Đôi khi cô thấy mình bị người ta nhét đầy thức ăn vào trong miệng. Có lúc các dây thanh quản của cô lại bị kéo cắt đứt. Liệu có cần thiết phải mơ khi ngủ không? Cô mong ngủ lại được và không nghĩ ngợi tới bất cứ điều gì trong suốt cả đêm.

Cô đưa bàn tay nóng bỏng lên cổ họng xâm xấp mồ hôi, ngồi tựa vào chiếc gối, nhìn đồng hồ báo thức và nhận thấy lúc đó là sáu giờ sáng. Ngoài trời vẫn còn tối. May vì sao lắp lánh bên ngoài kính cửa sổ. Cô nghe thấy có tiếng động ở dưới nhà, tiếng bước chân và tiếng chó sủa. Như đã thông báo trước, cha cô rời nhà từ sớm đi dạo trong rừng cùng con chó.

- Bố ơi, bố ơi...

Chỉ có tiếng cánh cửa sập vào đáp lại.

Julie lại nằm xuống, cố tìm lại giấc ngủ nhưng vô ích.

Phía sau trang đầu tiên cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* của giáo sư Edmond Wells là gì nhỉ?

Cô vớ lấy cuốn sách to. Trong đó có nói về kiến và cách mạng. Cuốn sách này thẳng thừng khuyên cô làm cách mạng, nhắc tới một nền văn minh tồn tại song song có thể giúp cô trong việc đó. Cô mở to mắt. Giữa những đoạn văn ngắn viết bằng thứ chữ co rúm, thỉnh thoảng, giữa một từ lại thấy xuất hiện chữ viết hoa hoặc hình vẽ nhỏ.

Cô đọc hú họa:

Đè cương cuốn sách này bắt chước theo bình đồ của ngôi Đền thờ Salomon. Chữ cái đầu mỗi chương tương ứng với một số đo của ngôi Đền.

Cô cau mày: Có thể có mối liên hệ nào giữa chữ viết và kiến trúc một ngôi đền nhỉ?

Cô giờ trang sách.

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối chứa ngổn ngang đủ thứ thông tin, hình vẽ, nét chữ. Đúng như tên gọi, cuốn sách chứa nhiều văn bản có tính sư phạm, nhưng cũng có những bài thơ, những tờ quảng cáo cắt vụng về, những công thức nấu ăn, danh sách các chương trình tin học, các đoạn trích từ tạp chí, những hình ảnh thời sự hoặc những bức ảnh khiêu dâm của những người đàn bà nổi tiếng như để trang trí cho sách.

Có cả những tờ lịch nói rõ thời gian nào cần gieo hạt, trồng loại rau này, loại quả kia. Có những miếng hình cắt dán bằng vải và giấy hiếm, sơ đồ bầu trời hoặc đường tàu điện ngầm các thành phố lớn, các trích đoạn thư riêng, những câu toán đố, sơ đồ phối cảnh của các bức tranh có từ thời Phục hưng.

Một vài hình ảnh rất khắc nghiệt, thể hiện bạo lực, chết chóc hay thảm họa. Các văn bản được viết bằng mực đỏ, xanh hoặc mực thơm. Có vài trang trông như được viết bằng thứ mực bí mật phải xoa hóa chất lên mới đọc được, hoặc viết bằng nước chanh. Một vài trang khác thì chữ viết nhỏ li ti tới mức phải dùng kính lúp thì mới đọc được.

Cô nhận ra bản đồ các thành phố tưởng tượng, tiểu sử các nhân vật lịch sử đã bị lịch sử lãng quên, những lời khuyên cho việc chế tác những bộ máy lạ lùng...

Dù cuốn sách này là mớ lộn xộn hay kho báu thì Julie nghĩ cũng phải mất ít nhất hai năm mới đọc xong được. Đúng lúc đó thì ánh mắt cô dừng lại trên những bức chân dung kỳ lạ. Cô lưỡng lự, nhưng không, cô không nhầm: đúng là những cái đầu. Không phải là đầu người, mà là đầu kiền vê nửa thân trên theo kiểu các nhân vật quan trọng. Các con kiền trông đều rất khác nhau. Kích thước mắt, độ dài râu, hình dạng đầu khác nhau rõ rệt. Mà mỗi con kiền lại mang cái tên gồm một dãy số ghép vào chân dung của nó. Cô giờ tiếp.

Giữa những ảnh chụp giao thoa laze, những hình cắt dán, những công thức nấu ăn và sơ đồ, chủ đề về loài kiền cứ trở đi trở lại như chủ đề chính.

Những bản nhạc của Bach, những tư thế làm tình theo Kamasûtra, sách dạy về mật mã do quân kháng chiến Pháp dùng trong Thế chiến thứ hai... không hiểu có ai học rộng biết nhiều tới mức có thể thu thập tất cả những thứ đó?

Cô tiếp tục giờ cuốn sách như tấm thảm ghép này.

Sinh học. Không tưởng. Sách hướng dẫn, cẩm nang, cách sử dụng. Giai thoại liên quan tới đủ mọi loại người và mọi loại khoa học. Cách thao túng đám đông. Hình bát quái của *Kinh Dịch*.

Cô nhặt lấy một câu. *Ngược hẳn với những gì người ta vẫn thường tin, Kinh Dịch là lời sấm truyền không dự đoán tương lai mà giải thích hiện tại.* Cách đó một quãng, cô thấy những chiến lược phỏng theo Scipion Người Châu Phi⁽¹⁾ và Clausewitz⁽²⁾.

Trong giây lát, cô tự hỏi liệu đây có phải là sách tuyên truyền không, nhưng rồi cô đọc được lời khuyên này trên một trang sách:

Bạn hãy đe chừng với mọi chính đảng, giáo phái, nghiệp đoàn hay tôn giáo. Bạn không nên mong đợi người khác chỉ cho bạn biết phải suy nghĩ ra sao. Hãy học cách tự suy nghĩ và không chịu ảnh hưởng của bất cứ ai hay điều gì.

Cách một quãng nữa là trích dẫn lời ca sĩ George Brassens:

Thay vì muốn thay đổi người khác thì hãy thay đổi chính mình.

Cô chú ý tới một đoạn khác:

Chuyên luận nhỏ về năm giác quan bên trong và năm giác quan bên ngoài. Có năm giác quan thể xác và năm giác quan tâm lý. Năm giác quan thể xác là thị giác, khứu giác, xúc giác, vị giác và thính giác. Năm giác quan tâm lý là tình cảm, trí tưởng tượng, linh cảm, ý thức toàn thể và cảm hứng. Nếu chỉ sống với năm giác quan thể xác thì chẳng khác nào ta chỉ dùng năm ngón tay của bàn tay trái.

Những trích dẫn bằng tiếng Latinh và Hy Lạp. Công thức nấu các món

1. Scipion l'Africain (235-183 trước Công nguyên): một thành viên nổi tiếng của dòng họ Scipion thời La Mã cổ đại. Ông là người đã chấm dứt sự đô hộ của Carthage ở Tây Ban Nha.

2. Carl von Clausewitz (1780-1831): tướng quân, nhà lý luận quân sự Phổ.

mới. Chữ tượng hình Trung Quốc. Làm thế nào để chế bom xăng. Lá khô. Kính vạn hoa hình ảnh. Kiên và Cách mạng. Cách mạng và Kiến.

Julie thấy cay mắt. Cô thấy say sưa với sự mê sảng hình ảnh và thông tin này. Cô vô tình đọc được câu sau:

Đừng đọc cuốn sách này theo trật tự, mà nên sử dụng nó theo cách như sau: Khi bạn cảm thấy mình cần tới nó, hãy mở hú họa một trang và đọc xem nó có mang lại cho bạn thông tin thú vị nào liên quan tới vấn đề hiện tại của bạn không.

Cách đó một quãng là:

Đừng ngại gì mà không bỏ qua những đoạn bạn thấy quá dài. Sách không phải là thứ thiêng liêng.

Julie gấp cuốn sách lại và tự hứa sẽ sử dụng nó đúng như cuốn sách đã từ tết gợi ý. Cô chỉnh lại bìa sách, và lần này thì hơi thở của cô đã bình tĩnh trở lại, nhiệt độ hạ bớt và cô nhẹ nhàng thiếp đi.

12. BÁCH KHOA TOÀN THU

GIẤC NGỦ NGHỊCH LÝ: Trong khi ngủ, ta trải qua một giai đoạn đặc biệt được gọi là “giấc ngủ nghịch lý”. Nó kéo dài từ mươi lăm tới hai mươi phút, rồi tạm dừng để khoảng một giờ rưỡi sau lặp lại dài hơn. Tại sao người ta gọi giai đoạn đó bằng cái tên như vậy? Bởi vì có điều thật nghịch lý là ta hoạt động thần kinh rất căng thẳng đúng lúc đang ngủ rất sâu.

Trẻ sơ sinh ban đêm thường ngủ không yên chính vì có giấc ngủ nghịch lý đó (tỷ lệ: một phần ba là giấc ngủ bình thường, một phần ba là ngủ mơ màng và một phần ba là giấc ngủ nghịch lý). Trong giai đoạn ngủ nghịch lý, trẻ sơ sinh thường làm những điều bộ lя lùng khiến chúng trông giống như người lớn, thậm chí là cụ già. Trên mặt chúng thể hiện lần lượt sự tức giận, niềm vui, nỗi buồn, sự sợ hãi, vẻ bất ngờ trong khi có lẽ chúng chưa từng biết tới những xúc cảm như vậy. Cứ như thế chúng rèn luyện các sắc mặt sau này chúng sẽ thể hiện vậy.

Sau đó, khi đã là người lớn, những giai đoạn ngủ nghịch lý giảm dần theo tuổi tác để chỉ còn lại một phần mười, thậm chí là một phần hai mươi của toàn bộ thời gian ngủ.

Trải nghiệm đó giống như lạc thú và có thể gây ra trạng thái cương cứng ở đàn ông.

Dường như mỗi đêm chúng ta đều có một thông điệp nào đó để thu nhận. Một thí nghiệm được tiến hành như sau: người ta đánh thức một người trưởng thành ngay giữa giai đoạn ngủ nghịch lý và hỏi xem người đó đang mơ gì lúc ấy. Sau đó, người ta để cho anh ta ngủ lại rồi lại lay dậy trong giai đoạn ngủ nghịch lý tiếp theo. Nhờ thế, người ta nhận ra rằng dù câu chuyện của hai giấc mơ có khác nhau, chúng vẫn có cái lõi chung. Mọi chuyện diễn ra như thế giấc mơ bị gián đoạn lặp lại theo một cách khác để truyền tải vẫn thông điệp ấy.

Gần đây, các nhà khoa học đã đưa ra một ý tưởng mới. Giác mơ có lẽ là phương tiện để quên đi những sức ép xã hội. Khi mơ, chúng ta quên đi những điều chúng ta buộc phải biết trong ngày và dụng chạm đến những niềm tin sâu xa của chúng ta. Tất cả những thứ buộc phải tiếp nhận từ bên ngoài mờ đi. Khi người ta mơ, không thể hoàn toàn thao túng họ được. Giác mơ là cái hâm phanh tự nhiên của chế độ cực quyền.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

13. MỘT MÌNH GIỮA CÂY CỐI

Lúc này là buổi sáng. Trời còn tối, nhưng đã bắt đầu nóng. Đó là một trong những nghịch lý của tháng Ba.

Trăng soi sáng cành lá như vì tinh tú phơn phớt xanh. Tia sáng đó đánh thức nó dậy và truyền cho nó năng lượng cần thiết để tiếp tục lên đường. Từ khi tiến bước một mình trong khu rừng mênh mông này, nó hầu như chẳng mấy khi được ngơi nghỉ. Nhện, chim, hò trùng, kiến sư tử, thằn lằn, nhím, và thậm chí cả bọ que cú liên kết nhau lại mà quay rầy nó.

Hồi còn sống ở đó, ở quê nhà, cùng với những con kiến khác, nó chẳng hề biết tới những mối bận lòng ấy. Lúc đó, trí não nó tập trung vào “tinh thần tập thể” và nó thậm chí còn không cần phải nỗ lực cá nhân mà suy nghĩ.

Nhưng giờ đây, nó đang ở xa tổ và xa gia đình. Trí não nó buộc phải vận hành theo kiểu “cá nhân”. Loài kiến có khả năng tuyệt vời là có hai phương thức vận hành: cách tập thể và cách cá nhân.

Lúc này thì phương thức cá nhân là khả năng duy nhất và nó thấy khá khổ sở vì lúc nào cũng phải nghĩ tới bản thân để sống sót. Cứ nghĩ đến bản thân mãi dần dà đâm ra sợ chết. Có lẽ nó là con kiến đầu tiên, vì phải sống đơn độc, mà đâm ra thường xuyên sợ chết.

Thật là thoái hóa quá!...

Nó tiến lên dưới những cây du. Tiếng kêu vù vù của một con bọ da bụng phệ làm nó ngẩn đầu lên.

Một lần nữa, nó được biết rằng rừng mới tuyệt vời làm sao. Dưới ánh trăng, mọi loài thực vật đều chuyển thành màu hoa cà hoặc màu trắng. Nó dựng đứng râu lên và phát hiện ra lũ bướm bông lớn đang bu lại dò xét trong lòng một bông hoa tím đại. Xa hơn một chút là những con sâu róm lung sọc găm lá cây cơm cháy. Đường như thiên nhiên tự làm mình đẹp hơn lên để chào mừng con kiến quay lại.

Nó vấp phải một cái xác khô. Nó lùi lại và quan sát. Có một đồng kiến chết, quy tụ lại thành hình xoắn ốc. Đó là những con kiến gặt đen. Nó biết hiện tượng này rồi. Những con kiến này rời quá xa tổ và khi sương đêm lạnh buông xuống, không biết đi đâu, chúng bèn đứng thành vòng xoắn ốc và cứ đi vòng vòng mãi cho tới chết. Khi ta không hiểu thế giới nơi ta sống, ta cứ quanh quẩn mãi cho tới lúc nhắm mắt xuôi tay.

Con kiến đẻ hung tiến lại gần để dùng đầu mút râu xem xét kỹ hơn thảm họa. Những con kiến ở rìa ngoài vòng xoáy chết trước tiên, rồi tới những con ở bên trong.

Nó quan sát kỹ vòng xoáy chết chúc lạ lùng nổi bật dưới ánh trăng. Đúng là tập tính sơ đẳng. Chỉ cần chui vào ẩn náu trong gốc cây hay đào một chỗ trú ngụ dưới lòng đất để tránh lạnh là được. Lũ kiến đen ngu ngốc này chẳng hình dung ra được gì ngoài chuyện cứ quay vòng tròn như thế múa có thể xua đuổi được hiểm nguy vậy.

Rõ ràng là loài kiến nhà ta còn rất nhiều điều phải học hỏi, con kiến đẻ hung già tuyên bố như vậy.

Khi đi qua đám dương xỉ đen, nó nhận ra những mùi hương từng biết từ thuở nhỏ. Mùi phán hoa bóc lên làm nó ngây ngất.

Phải mất nhiều thời gian mới đạt tới được sự hoàn hảo như vậy.

Trước tiên là loài tảo biển xanh, tổ tiên của mọi loài thực vật, đáp xuống lục địa. Để bám lại trên lục địa, chúng biến thành địa y. Loài địa y hoàn chỉnh một chiến lược cải tạo đất để tạo ra thứ đất mùn thích hợp cho thế hệ thực vật thứ hai, nhờ có rễ sâu hơn mà thế hệ này mọc được cao hơn và vững chắc hơn.

Giờ đây, mỗi loài cây có vùng ảnh hưởng riêng, nhưng vẫn còn có những khoảng tranh chấp. Con kiến già thấy dây leo của cây đa bóp cổ mạnh bạo tấn công một cây anh đào dai trơ lì. Trong trận chiến tay đôi này, cây anh đào dai chẳng có chút cơ may nào. Ngược lại, có những cây đa bóp cổ khác xem ra sẵn sàng nuốt gọn cây rau chít chít thì lại đâm ra xanh xao vàng vọt vì bị nhiễm nhựa độc của cây rau.

Cách xa một quãng, một cây thông thả gai xuống đất làm mặt đất chua tối mức hủy diệt tất cả các loài cỏ ký sinh và những cây nhỏ toan cạnh tranh với nó.

Mỗi loài có vũ khí riêng, cách phòng vệ riêng, chiến thuật để sống sót riêng. Thế giới loài cây thật tàn khốc. Sự khác biệt duy nhất so với thế giới loài vật có lẽ là những vụ ám sát thực vật diễn ra chậm hơn, và nhát là trong yên lặng.

Một số loài thích dùng vũ khí hơn là nọc độc. Những móng vuốt của lá cây nhựa ruồi, những cái gai sắc như dao cạo của loài cúc gai, những cái móc câu của loài lạc tiên, cho tới đám gai của cây keo, tất cả đều để nhắc nhở cho con kiến đang dạo chơi nhớ rằng đó là vũ khí của các loài cây. Nó đi qua một lùm cây giống như cái hành lang dày những lưỡi dao sắc nhọn.

Con kiến già lau chùi râu rồi dựng đứng chúng lên đầu để tiếp nhận mọi hương thơm đang tỏa trong không khí. Nó tìm hơi hướm con đường tỏa hương dẫn về quê hương. Vì giờ đây mỗi giây đều đáng quý. Bằng mọi giá, nó phải quay về khu nó sinh ra trước khi quá muộn.

Những luồng phân tử hương thơm mang tới cho nó đủ thứ thông tin chẳng có gì là hấp dẫn về cuộc sống và thói quen của các động vật quanh đó.

Tuy nhiên, nó vẫn điều chỉnh nhịp bước để không bỏ qua những mùi

vị đang làm nó tò mò. Nó len lỏi vào giữa các luồng không khí để xác định những hương thơm chưa từng biết tới. Nhưng nó chẳng xác định được gì nên phải mò mẫm tìm phương pháp.

Nó leo lên đỉnh một gốc thông nhô ra, ưỡn người, nhẹ nhàng xoay tròn hai sợi râu. Nó thu được đủ mọi tần số mùi hương, tùy theo cường độ chuyển động của râu. Với tốc độ 400 dao động trên một giây, nó chẳng nhận thấy điều gì đặc biệt. Nó lại lắc mạnh đôi râu, cũng chính là ra đa khứu giác của nó. 600, 1 000, 2 000 dao động trên một giây. Vẫn chẳng có gì đáng quan tâm. Nó chỉ nhận thấy mùi hương từ các loài thực vật và côn trùng không phải là kiến: hương hoa, bào tử nấm, mùi bọ cánh cứng, mùi gỗ mục, lá bạc hà dại...

Nó càng lắc râu mạnh hơn. 10 000 dao động trên một giây. Trong khi quay, râu nó tạo thành những luồng không khí hút vào, cuốn vào mình nó đủ thứ bụi băm. Nó phải lau chùi râu rồi mới lại tiếp tục được.

12 000 dao động trên một giây. Cuối cùng, nó thu được những phân tử xa xôi cho thấy có dấu vết loài kiến. Thành công rồi. Hương Tây-Nam-Tây, góc 12 độ so với ánh trăng. Tiến lên nào.

14. BÁCH KHOA TOÀN THU

VỀ LỢI ÍCH CỦA SỰ KHÁC BIỆT: Tất cả chúng ta đều là những người thắng cuộc. Bởi chúng ta đều có nguồn gốc từ tinh trùng vô địch đã thắng ba trăm triệu đối thủ khác trong cuộc đua. Nó đã giành được quyền truyền chuỗi nhiễm sắc thể quyết định bạn là bạn chứ không phải là ai khác.

Đó là một tinh trùng vô cùng giỏi giang. Nó không bị kẹt cứng vào một gốc nào đó. Nó biết tìm đường. Nó có lẽ còn thu xếp để chặn đường các tinh trùng kình địch khác.

Trong thời gian rất lâu, người ta từng tin rằng tinh trùng nhanh nhất là tinh trùng thụ tinh cho trứng. Nhưng thực ra không phải vậy. Vài trăm con tinh trùng cùng tới bên trứng một lúc. Và chúng đứng đó đợi, đứng đưa cái vòi. Chỉ một trong số chúng được lựa chọn.

Vậy là chính trứng chọn tinh trùng thắng cuộc trong cả đám tinh trùng chen chúc cầu xin trước cửa. Nó chọn tinh trùng theo tiêu chí nào vậy? Các nhà nghiên cứu tự hỏi về điều đó rất lâu. Mãi đây họ đã tìm ra giải pháp: trứng chọn tinh trùng "có những đặc tính di truyền khác biệt nhất với những đặc tính di truyền của nó". Đó là vấn đề sống còn. Trứng chẳng biết hai bạn tình đang ôm chặt lấy nhau phía trên nó là ai, vậy nên đơn giản là nó chọn cách tránh những vấn đề về quan hệ cùng huyết tộc. Tự nhiên muốn nhiễm sắc thể của chúng ta hướng tới việc tự làm mình phong phú lên nhờ những thứ khác với chúng chứ không phải những thứ giống với chúng.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

15. TRÔNG THẤY TỪ XA

Những bước chân trên mặt đất. Lúc bấy giờ là bảy giờ sáng, những vì sao vẫn còn lấp lánh trên bầu trời.

Gaston Pinson thấy dễ chịu khi dạo bước cùng con chó trên những con đường mòn yên tĩnh dốc đứng trong khu rừng Fontainebleau này. Ông vượt bộ ria mép màu hung. Chỉ cần vào khu rừng này là ông cảm thấy mình rốt cuộc cũng là người tự do.

Phía bên tay trái ông là con đường mòn xoáy tròn ốc dẫn lên một đồng đá. Sau khi leo lên, ông tới tháp Denecourt, ở chót mũi đá Cassepot. Nhìn từ đó quang cảnh thật tuyệt vời. Trong buổi sáng ám áp vẫn còn ánh sao này, mặt trăng mènh mông đủ để lột tả hết vẻ đẹp của quang cảnh.

Ông ngồi xuống và khuyên con chó cũng làm vậy. Con chó vẫn đứng yên. Tuy nhiên, cả hai cùng ngắm bầu trời.

- Mày thấy không, Achille, ngày xưa, các nhà thiên văn vẽ các bản đồ bầu trời như thế đó là một cái vòm phẳng. Họ chia nó ra làm tám mươi tám chòm sao, như tám mươi tám tinh của vương quốc bầu trời. Phần lớn các chòm sao đó không phải tối nào ta cũng thấy được, trừ chòm Gấu Lớn, đối với những cư dân ở Bắc bán cầu. Nó giống như cái xoong gồm một ô vuông có bốn ngôi sao và cái cán kéo dài là ba ngôi sao. Người Hy Lạp gọi chòm sao này là Gấu Lớn để tỏ lòng kính trọng với Công chúa Callixte, con gái vua Arcadie. Nàng đẹp đến nỗi Héra, vợ của thần Zeus, nổi cơn ghen mà biến nàng thành một con gấu lớn. Đúng vậy đấy, Achille ạ, phụ nữ đều thế cả, cứ ghen tị với nhau.

Con chó lúc lắc đầu và thốt lên một tiếng rên khe khẽ.

- Xác định được vị trí của chòm sao này rất hay, vì nếu kéo dài mặt cắt của chiếc xoong ra gấp năm lần khoảng cách của nó, ta sẽ thấy phía trên có một hạt bóng nhỏ cũng dễ phân biệt: sao Bắc Cực. Mày thấy đây, Achille ạ, nhờ thế mà người ta xác định chính xác được hướng Bắc, nhờ thế mà không lạc đường.

Con chó chẳng hiểu tí gì những lời giải thích đó. Nó chỉ nghe ra những tiếng “bêđêbêđêbê Achille bêđêbêđêbê Achille”. Trong tất cả ngôn ngữ của loài người, nó chỉ hiểu mỗi một tập hợp âm tiết A-chi-le mà nó biết là để gọi nó. Bực bội trước những lời tràng giang đại hải, con chó xù Ailen bèn nắm cụp tai và làm vẻ rất điệu bộ. Nhưng ông chủ nó thấy cần phải nói tới mức không thể dừng lời được.

- Ngôi sao thứ hai kể từ cán xoong, ông nói tiếp, gồm không phải một, mà là hai tia sáng. Ngày xưa, các chiến binh Ả-rập đo lường khả năng thị giác dựa vào khả năng phân biệt hai ngôi sao đó, Alcor và Mizar.

Gaston nheo mắt nhìn lên trời, con chó ngáp dài. Mặt trời đã bắt đầu le lói và những ngôi sao kín đáo mờ dần đi rồi biến mất, nhường chỗ cho ánh dương.

Ông lôi đồ ăn trong túi đét ra, một chiếc bánh mì kẹp pho mát, hành,

dưa chuột muối, hạt tiêu, ăn ngẫu nhiên thay cho bữa sáng. Ông thở dài khoan khoái. Chẳng còn gì để chịu hơn khi dậy lúc sáng sớm và vào rừng để ngắm mặt trời lên.

Chẳng khác gì một bữa tiệc màu sắc huy hoàng. Vàng dương chuyển sang màu đỏ, rồi hồng, da cam, vàng, và cuối cùng là màu trăng. Không cạnh tranh nổi với vẻ tráng lệ dường ấy, mặt trăng chọn cách rút lui.

Ánh mắt ông Gaston chuyển từ những vì sao sang mặt trời, từ mặt trời sang cây cối, từ cây cối sang toàn cảnh thung lũng. Quang cảnh khu rừng hoang dã mênh mông giờ đây hiện ra rõ nét. Fontainebleau gồm các khoảng đồng bằng, các ngọn đồi, những vùng đất cát, cát kết, đất sét và đá vôi. Cũng có vô số những dòng suối, thung sâu và rừng cây bulô già.

Quang cảnh thật khác biệt đến ngạc nhiên. Có lẽ đây là khu rừng đặc biệt nhất ở Pháp. Nó gồm hàng trăm loài chim, loài gặm nhấm, bò sát, côn trùng. Nhiều lần, ông Gaston đã gặp lũ lợn rừng lớn bé đủ cả và một lần còn gặp một con nai cái đi cùng nai con.

Nơi này chỉ cách Paris có sáu mươi ki lô mét, nhưng ở đây, ta vẫn có thể tin rằng nền văn minh nhân loại chưa phá hoại điều gì. Không ô tô, không tiếng còi xe, không ô nhiễm. Chẳng có chút lo lắng nào. Chỉ có sự yên lặng, tiếng lá rì rào trong gió, tiếng chim chiêm chiếp chàn chọe nhau.

Ông Gaston nhắm mắt và hít lấy hít để không khí ám áp buổi sáng. Hai mươi lăm ngàn hecta sự sống hoang dại này tỏa những mùi hương còn chưa được giới pha chế nước hoa biết tới. Thú tài nguyên ngồn ngập và chẳng mất tiền mua.

Ông giám đốc vụ pháp chế về Nước và Rừng lấy ống nhòm lia nhìn khắp khung cảnh. Ông biết rõ từng ngóc ngách trong khu rừng này. Phía bên phải là hẻm núi Apremont, ngã tư Quan trưởng Ngự xạ, đường Đáy Chảo, vong lâu lớn, hang Cướp. Trước mặt là hẻm núi Franchard, nhà tu cũ, đường Viên-sỏi-khốc, vọng lâu Đạo Sĩ. Bên trái là đầu trường Các Quý Cô, ngã tư Than Thở, núi Vịt Mào.

Từ đây, ông thoáng thấy những truồng đất, nơi lũ chim chiên chiến cự đuôi sinh sống. Xa hơn một chút, ông thấy bình nguyên Chanfroy và những đỉnh núi màu tro.

Ông Gaston chỉnh lại ống nhòm và chĩa về phía cây Jupiter, một cây sồi đã bốn trăm năm tuổi, cao ba mươi lăm mét. "Rừng đẹp quá!", ông thán phục hạ ống nhòm xuống.

Một con kiến vừa leo lên bao đựng ống nhòm. Ông muốn xua đi, nhưng nó cứ bám chặt vào tay ông, rồi bò lên áo ông.

Ông nói với con chó:

- Lũ kiến làm tao thấy lo ngại. Cho đến lúc này thì tổ của chúng vẫn riêng biệt. Nhưng các tổ kiến cứ tập trung lại vì những lý do bí ẩn. Chúng kết thành các liên bang và giờ thì các liên bang tạo thành đế chế. Như thế loài kiến đang trải qua một thực nghiệm mà loài người chưa từng làm được cho tới nỗi chốn, tạo thành "siêu xã hội".

Quả thực ông Gaston đã đọc báo thấy nói người ta phát hiện ra nhiều tập hợp tổ kiến vô cùng lớn. Ở Pháp, người ta đã tìm thấy ở vùng Jura những tập hợp từ một ngàn tới hai ngàn những khu được kết nối với nhau bằng những đường mòn. Ông Gaston tin chắc rằng loài kiến đang đẩy việc trải nghiệm cuộc sống xã hội tới giai đoạn phát triển nhất.

Đang xem xét xung quanh, ông bỗng thấy chú ý một ảo ảnh kỳ lạ. Ông cau mày. Phía xa xa, theo hướng núi đá cát kết và thung sâu mà con gái ông đã phát hiện ra, có hình tam giác sáng lấp lánh giữa rừng già. Lần này thì không phải là tổ kiến.

Cái hình lấp lánh đó được che khuất, nhưng các cạnh thẳng tắp thì rõ. Tự nhiên không có những đường thẳng như vậy. Chắc đó là lều của những người cắm trại, dù họ chẳng có việc gì để làm ở đây, hoặc là món đồ bỏ đi do những kẻ gây ô nhiễm vô tâm vứt trong rừng.

Thấy tờ mờ, Gaston chạy nhanh xuống trên con đường mòn theo hướng ánh sáng hình tam giác đó. Trong đầu ông tiếp tục đưa ra những giả thiết: xe cắm trại kiểu mới chăng? Xe hơi bọc kim loại? Hay là tủ tường?

Ông đi suốt một giờ đồng hồ qua đám cây ngã và cúc gai để tới được chỗ cái hình thù bí ẩn ấy. Ông thấy mệt phờ người.

Nhin gần, vật đó trông còn lạ lùng hơn. Đó không phải là lều, cũng chẳng phải xe cắm trại hay tủ tường. Trước mặt ông là một kim tự tháp cao khoảng gần ba mét, các mặt phủ đầy gương. Còn đỉnh tháp thì trong suốt như kim cương.

- Nay, anh chàng Achille dũng cảm của ta, thế này mới gọi là bất ngờ chứ...

Con chó đồng tình sửa âm lên. Nó gầm gừ nhe răng nanh đầy cao răng và nhả ra thứ vũ khí bí mật: hơi thở hôi thối đã từng làm khói con mèo hoang phải bỏ chạy.

Ông Gaston đi vòng quanh tòa tháp.

Cây to và những khóm dương xỉ đại bàng che khuất kim tự tháp nếu chỉ nhìn thoáng qua. Nếu mặt trời buổi sáng không rơi đúng vào đó thì ông Gaston không đời nào phát hiện ra.

Ông quan sát kỹ tòa tháp: không có cửa ra vào, không có cửa sổ, không có ống khói, không có hộp thư. Thậm chí không có cả đường mòn để đi tới đó.

Con chó xù Ailen vẫn vừa gầm gừ vừa đánh hơi trên mặt đất.

- Mày có nghĩ giống tao không, Achille? Tao đã thấy những thứ giống như thế này trên truyền hình. Có lẽ đó là những người... ngoài hành tinh.

Nhưng lú chó trước tiên cần tập hợp thông tin rồi mới đưa ra giả thiết. Nhất là những con chó xù Ailen. Achille có vẻ quan tâm tới vách gương. Ông Gaston áp sát tai vào.

- Lạ thật đây!

Ông nhận thấy có tiếng ồn bên trong. Ông thậm chí còn tin là nghe thấy giọng người nói. Ông gõ tay vào gương:

- Có ai trong đó không?

Không thấy trả lời. Tiếng ồn dứt hẳn. Vầng hơi nước tỏa ra trên vách gương khi ông nói tan đi.

Nhin cận cảnh thì tòa tháp chẳng có gì là ngoài hành tinh hết. Nó được xây bằng bê tông và sau đó phủ lên những tấm gương mà ta có thể tìm thấy trong bất kỳ cửa hàng bán đồ sửa chữa nào.

- Ai lại nảy ra ý xây kim tự tháp giữa rừng Fontainebleau này nhỉ? Mày nghĩ sao hả Achille?

Con chó sửa trả lời, nhưng con người không thực sự hiểu câu trả lời đó.

Có tiếng vo vo khe khẽ sau lưng ông.

Bzz...

Ông Gaston không để ý tới tiếng vo vo đó. Rừng dày muối và ruồi trâu đú loại. Tiếng vo vo xích lại gần.

Bzz... Bzz...

Cảm thấy có vết đốt nhẹ ở cổ, ông giơ tay lên như muốn đuổi con côn trùng quấy rầy, nhưng ngừng lại giữa chừng. Ông mở to miệng, xoay tròn quanh mình. Ông buông sợi dây dắt chó, mắt lồi ra, ngã đập đầu xuống bụi hoa lật.

16. BÁCH KHOA TOÀN THU

TỬ VI: *Ở Nam Mỹ, tộc người Maya có thuật chiêm tinh chính xác và bắt buộc. Người ta lập cho mỗi đứa trẻ một lịch dự trù đặc biệt tùy theo ngày sinh của nó. Tờ lịch này cho biết toàn bộ cuộc sống của đứa trẻ trong tương lai: khi nào nó sẽ tìm được việc làm, khi nào thì cưới vợ, khi nào gặp tai nạn, khi nào thì chết. Người ta hát cho nó nghe những lời dự đoán đó khi nó còn nằm trong nôi, nó thuộc lòng rồi sau này tự hát ngâm nga để biết mình đang ở giai đoạn nào trong đời.*

Hệ thống này hoạt động khá hiệu quả, vì các nhà chiêm tinh Maya xoay xở để các lời dự đoán của họ trùng khớp với nhau. Nếu bài hát tử vi của một chàng trai dự đoán là một ngày nào đó chàng gặp cô gái nào đó thì cuộc gặp sẽ diễn ra, vì bài hát tử vi của cô gái cũng có đoạn nói y hệt. Chuyên làm ăn buôn bán cũng vậy, nếu có đoạn thông báo ngày nào đó ta mua nhà thì ta sẽ mua được vì tử vi của người bán nhà cũng buộc anh ta phải bán nhà vào ngày đó. Nếu có trận ấu đả vào một ngày nào đó thì những người tham gia đã biết trước từ lâu.

Mỗi thứ đều diễn ra tuần tự rất tuyệt vời, hệ thống tự cung cỗ thêm.

Các cuộc chiến được thông báo và mô tả trước. Người ta biết trước ai sẽ là người thắng trận, các nhà chiêm tinh còn nói rõ sẽ có bao nhiêu người bị thương, bao nhiêu người chết rái kaps bái chiến trường. Nếu số người chết không trùng với dự đoán, người ta sẽ giết thêm tù binh.

Những bài hát tử vi này làm cho cuộc sống đơn giản biết bao nhiêu!

Chẳng hề còn chỗ cho sự tình cờ. Chẳng ai sợ tương lai. Các nhà chiêm tinh soi sáng cuộc đời của mỗi con người, từ khi bắt đầu tới khi kết thúc. Ai này đều biết cuộc đời mình, và thậm chí cả cuộc đời người khác sẽ đi về đâu.

Đã thế, người Maya còn dự đoán... kết cục của thế giới. Điều đó sẽ diễn ra vào một ngày của thế kỷ thứ mười của thế kỷ mà ở những nơi khác, người ta gọi là Công nguyên. Tất cả các nhà chiêm tinh Maya đều thống nhất đưa ra một giờ chính xác cho kết cục đó. Đến nỗi mà hôm trước ngày ấy, để khỏi phải chịu thảm họa, người ta đốt phá thành phố, tự giết gia đình mình rồi tự tử. Vài người thoát chết rời bỏ các thành phố đang bốc cháy rồi biến thành những kè lang thang hiêm hoi trên các bình nguyên.

Tuy nhiên, nền văn minh Maya không hề là tác phẩm của những cá thể đơn giản quá mức tới ngày ngô. Người Maya biết số không và bánh xe (nhưng họ không hiểu lợi ích của phát hiện đó), họ xây dựng đường sá; lịch của họ gồm mười ba tháng chính xác hơn lịch của chúng ta.

Khi người Tây Ban Nha tới Yucatan, vào thế kỷ thứ mười sáu, họ thậm chí còn không có được sự thỏa mãn là hủy diệt nền văn minh Maya, vì nó đã bị hủy diệt từ lâu trước đó. Tuy nhiên, tới thời chúng ta, vẫn còn những người thổ dân châu Mỹ tự xưng mình có dòng dõi xa xôi là người Maya. Người ta gọi họ là người "Lacandon". Và thật kỳ lạ là trẻ em Lacandon lại ngâm nga những điệu ca xưa liệt kê mọi sự kiện trong đời người. Chỉ có điều chẳng ai còn hiểu ý nghĩa chính xác của những điều đó nữa.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

17. GẶP GỠ ĐƯỜNG CÀNH LÁ

Con đường này dẫn tới đâu nhỉ? Nó mệt lử rồi. Đã nhiều ngày nay, nó đi trong mùi vị của dấu vết kiến.

Có lúc, nó đã gặp một chuyện rất lạ, nó không hiểu chuyện gì đã diễn ra nữa: bỗng dung nó leo lên một vật tối màu trơn nhẵn, sau đó nó bị nhắc lên, nó bước trên một vùng hoang vắng màu hồng rải rác những ngọn cỏ đen, rồi bị ném xuống những sợi thực vật kết lại với nhau, nó bám chặt rồi bị ném lên không trung.

Chắc đó là một trong số "Họ".

"Họ" vào rừng ngày càng đông.

Chẳng có gì là quan trọng. Nó vẫn sống và đó mới là điều quan trọng.

Nó ngửi thấy mùi do loài kiến tỏa ra lúc đầu rất yếu, rồi ngày càng rõ hơn. Nó đúng là đang đi theo con đường mà đàn kiến đã đi qua. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa, con đường này tỏa mùi dấu vết kiến, giữa hương thạch thảo và húng tây. Nó hít và xác định ngay lập tức thứ hydrocarbon hỗn hợp: $C_{10}H_{22}$, toát ra từ tuyến phát mùi nằm dưới bụng loài kiến trinh thám ở Bel-o-kan.

Xây lưng lại với mặt trời, con kiến đỏ hung già theo dấu vết tuyén đường mùi vị ấy. Xung quanh, những cây dương xỉ to tạo thành mái vòm màu lục. Đám cà dược vươn lên như những cột diệp lục. Đám thông đỏ tỏa bóng che con kiến. Nó thấy hàng ngàn cái râu, mắt và tai nép vào cổ, lá, rình mò nó. Chừng nào không con vật nào xuất hiện trước mặt nó thì nó có thể coi là nó làm chúng sợ. Nó rút đầu vào cổ cho thêm ra dáng chiến binh và thế là vài đôi mắt biến mất.

Bỗng dung, tối chô quặt qua bụi đậu lupin xanh, mười hai bóng kiến xuất hiện. Cũng như nó, đó là những con kiến rừng màu đỏ hung. Nó còn nhận ra cả mùi hương nơi nó sinh ra: thành Bel-o-kan. Những con kiến này cùng gia đình với nó. Các em gái!

Hàm trên nhô ra phía trước, nó chạy về phía những hình bóng vẫn minh đó. Cả mười hai con kiến kia dừng lại, dựng râu lên ngạc nhiên. Nó nhận ra đó là những chiến binh trẻ vô tính thuộc về phân cấp kiến trinh thám-săn bắn. Con kiến đỏ hung già hỏi xin con kiến đứng gần nhất trao đổi dinh dưỡng. Con kiến kia cụp râu ra phia sau tỏ vẻ đồng ý.

Ngay lập tức, hai con kiến tiến hành nghi lễ bắt di bát dịch trong trao đổi thức ăn. Chúng dùng đầu râu gõ nhẹ vào đỉnh đầu nhau để hỏi xem nhu cầu của con này ra sao và con kia có thể cung cấp bao nhiêu cho con này. Sau đó, chúng gạt hàm trên sang một bên, đứng đối diện nhau, miệng kè miệng. Con kiến ợ ngược thức ăn lỏng vừa mới ăn trong điều trao đổi⁽¹⁾ lên, làm thành một viên to và truyền cho con kiến đối, con này hút lấy hút để.

Một phần vào dạ dày chính để lấy lại sức ngay lập tức, một phần dự trữ ở điều trao đổi để khi cần thì nó cũng có thể trợ giúp cho các chị em khác. Con kiến đỏ hung già run lên vì dễ chịu, trong khi mười hai con kiến trẻ vẩy râu bảo nó tự giới thiệu.

Mỗi đốt trong số cả mười một đốt trên râu đều nhả ra mùi vị đặc biệt, như mười một cái miệng có thể cùng lúc thể hiện mười một sắc điệu khứu giác khác nhau. Mười một cái miệng đó phát ra mùi vị, nhưng chúng cũng có thể thu nhận như mười một cái tai vậy.

Con kiến trẻ vừa cho thức ăn dụng vào đốt đầu tiên tĩnh từ chân râu con kiến đỏ hung già đơn độc và đoán ra tuổi của nó: ba tuổi. Trên đốt thứ hai, nó đoán ra cấp năng và phân cấp chức năng: chiến binh vô tính, thám thính-săn bắn ở ngoài. Đốt thứ ba cho biết rõ loài và nơi nó sinh ra: kiến đỏ hung rừng, sinh ở thành Bel-o-kan. Đốt thứ tư chỉ rõ số lứa trứng và tên của con kiến này: quả trứng số 103 683 do Kiến Chúa sinh vào mùa xuân. Vậy thì nó tên là “103 683”. Đốt râu thứ năm tiết lộ tình trạng của con kiến lúc này: 103 683 đang vừa mệt vừa rất kích động vì nó có thông tin quan trọng.

Con kiến trẻ dừng việc giải mã bằng râu lại đó. Những đốt khác trên

1. Kiến có hai phần diều: diều trao đổi dùng để chứa thức ăn sẽ được trao đổi cho đồng loại khi cần thiết, diều tiêu hóa chứa thức ăn để nuôi cơ thể.

râu không phải là để phát tín hiệu. Đốt thứ năm là để phát hiện các phân tử theo dấu vết, đốt thứ sáu là để trò chuyện thông thường, đốt thứ bảy dành cho trò chuyện phức tạp, đốt thứ tám dành riêng cho các cuộc trò chuyện với Kiến Chúa sinh ra nó. Cuối cùng là ba đốt còn lại khi cần có thể dùng như những chiếc chùy nhỏ.

Tới lượt mình, 103 683 thăm dò mười hai con kiến trinh thám kia. Đó là những chiến binh trẻ, tất cả đều mới một trăm chín mươi ngày tuổi. Chúng sinh cùng lúc nhưng trông rất khác nhau.

Số 5 là chị cả, chỉ sinh trước các em vài giây. Đầu dài, lồng ngực hẹp, hàm trên mảnh, bụng hình gậy, trên mình nó cái gì cũng dài, các cù chỉ chính xác và cân nhắc. Đầu nó to chắc, móng dài và cách xa nhau.

Số 6, em kê số 5, thì ngược lại, trên mình nó cái gì cũng tròn: đầu tròn, bụng phình ra, lồng ngực đậm, đến cả đầu mút râu cũng hơi xoắn lại hình tròn. Số 6 có tật lúc nào cũng đưa cẳng phải lên mắt như thể bị ngứa vậy.

Số 7 thì hàm trên ngắn, cẳng đậm, dáng vẻ rất phong nhã, lúc nào cũng sạch sẽ. Da nó bóng lộn tới mức phản chiếu bầu trời. Cù chỉ của nó trông duyên dáng và nó không kèm được mình cứ bồn chồn dùng chót bụng vạch những chữ Z chẳng có nghĩa gì cả.

Số 8 khắp mình lông lá, thậm chí cả trên trán và ở hàm trên. Các cù chỉ của nó trông vụng về, lúc nào cũng huỳnh huyễn nặng nề. Nó cứ cắn cắn một mẩu cành cây, thỉnh thoảng lại nghịch, đưa mẩu cành cây từ hàm lên râu rồi lại quay về hàm.

Số 9 có đầu tròn, ngực hình tam giác, bụng vuông và cẳng hình ống. Một căn bệnh hồi nhỏ làm lồng ngực màu đồng của nó đầy những vết lố chỗ. Nó có các khớp đẹp, nó tự biết thế và thường đùa nghịch với chúng. Điều đó tạo thành những âm thanh như tiếng bản lè bôi trơn dầu mỡ xoay, nghe cũng dễ chịu.

Số 10 là con nhỏ nhất. Nhỏ tới mức nó chỉ hao hao giống kiến. Tuy nhiên, râu nó rất dài, vì thế nó chính là ra đa khứu giác của cả nhóm. Những cử động của cặp râu của nó cho thấy nó vô cùng hiếu kỳ.

Số 11, 12, 13, 14, 15, 16 cũng được quan sát kỹ tới từng chi tiết như vậy.

Sau khi quan sát xong, con kiến già đơn độc quay ra hỏi con số 5. Không chỉ vì nó lớn tuổi nhất trong nhóm, mà còn vì râu nó đầy những vết trao đổi tin tức, chứng tỏ nó rất thích giao tiếp. Nói chuyện với những kẻ lầm lời bao giờ cũng dễ dàng hơn.

Hai con kiến đụng vào râu nhau và trò chuyện.

103 683 được biết rằng mười hai chiến binh này thuộc về một phân cấp quân đội mới, đội đặc công tinh nhuệ của Bel-o-kan. Chúng được cử đi tiền trạm để thâm nhập vào hàng ngũ quân địch. Thỉnh thoảng chúng cũng chiến đấu chống lại những đô thị kiến khác, và còn tham gia vào việc săn bắt các thú ăn mồi lớn như thằn lằn chẳng hạn.

103 683 hỏi các con kiến này làm gì ở nơi xa tổ đến như vậy. Số 5 trả

lời là chúng được giao nhiệm vụ đi thăm dò xa. Từ nhiều ngày nay, chúng đi về phía Đông, tìm rìa Đông thế giới.

Với những thành viên ở tổ kiến Bel-o-kan, thế giới đã và sẽ vẫn tồn tại. Nó chưa từng được sinh ra nên cũng sẽ không chết đi. Với chúng thì hành tinh này là khói lập phương. Chúng hình dung rằng khói đó trước hết có không khí bao quanh, rồi được một lớp mây bao bọc. Phía bên ngoài, theo như chúng nghĩ, là nước vốn vẫn thỉnh thoảng xuyên qua mây, gây ra mưa.

Thuyết về nguồn gốc vũ trụ của chúng là như vậy.

Các công dân Bel-o-kan tin rằng mình sống ở ngay gần rìa phía Đông thế giới và từ hàng ngàn năm nay, chúng cử các đoàn thám thính đi để xác định rõ vị trí.

103 683 cho biết chính nó cũng là kiến trình thám của Bel-o-kan. Nó trở về từ phương Đông. Nó đã tới được rìa Đông.

Vì mươi hai con kiến kia không chịu tin nó, con kiến đỗ hung già đề nghị chúng chạm râu vào nhau tạo thành một vòng tròn dưới một rễ cây ngoằn ngoèo.

Ở đó, nó kể nhanh cho lũ kiến kia câu chuyện đời nó và chuyến phiêu lưu của nó tới rìa phía Đông thế giới. Nhờ vậy lũ kiến biết được mối đe dọa âm đạm đang đe nặng trên đô thị của chúng.

18. HỘI CHÚNG DÒI BỌ

Lá cờ đen đậm vào phía trước chiếc xe limousine đỗ trước cửa nhà. Ở tầng trên, công việc chuẩn bị đang kết thúc.

Từng người tiến lại gần cái xác để hôn tay lần cuối.

Sau đó, thi thể ông Gaston Pinson được đưa vào một cái túi nhựa to có kéo khóa và chứa đầy những viên băng phiến.

- Sao lại phải có băng phiến? Julie hỏi một nhân viên nhà tang lễ.

Người đàn ông vận đồ đen phô bộ mặt rất chuyên nghiệp.

- Để giết dồi bọ, anh ta giải thích bằng giọng trịnh trọng. Thịt người chết rất thu hút dồi. May là nhờ có băng phiến nên các thi hài ngày nay có thể tránh được dồi bọ.

- Vậy là chúng không thể ăn chúng ta được nữa?

- Không thể, người nhân viên cam đoan. Hơn nữa, các quan tài bây giờ đều phủ một lớp kẽm ngăn không cho loài vật lọt vào. Ngay tới cả loài mối cũng không xuyên thủng được. Cha cô sẽ được chôn cất sạch sẽ và ông ấy sẽ được sạch sẽ như thế trong thời gian rất lâu.

Những người đàn ông đội mũ cứng sẫm màu đặt quan tài vào trong xe limousine.

Đoàn đưa tang kiên nhẫn nhiều giờ trong những đoạn tắc đường phủ dày khói tỏa từ các ống xả xe rồi mới tới được nghĩa địa. Đoàn xe vào trong nghĩa địa theo thứ tự, trước tiên là chiếc xe limousine chở quan tài, sau đó là

chiếc xe chở gia đình người đã khuất, rồi tới xe chở họ hàng, rồi các xe chở bạn bè, và cuối đoàn là xe của các đồng nghiệp.

Tất cả đều mặc đồ đen và tỏ vẻ thương tiếc.

Bốn người đào huyệt khiêng quan tài trên vai đến tận huyệt.

Nghi lễ diễn ra rất chậm chạp. Mọi người giậm gót giày cho ấm người lên và thì thầm những câu phù hợp với cảnh này: “Đó là một người tuyệt vời”, “Ông ấy chết sớm quá”, “Thật là tổn thất lớn lao cho vụ pháp chế về Nước và Rừng”, “Đó là một con người thánh thiện, tốt bụng và hào hiệp vô cùng”, “Ông mất đi, chúng ta mất một người bảo vệ rừng vĩ đại”.

Cuối cùng linh mục bỗng dung xuất hiện và nói những lời hợp với cảnh này: “Sinh ra từ cát bụi, con lại quay về với cát bụi... Người chồng và người cha tuyệt vời này là tấm gương cho tất cả chúng ta... Kỷ niệm về anh sẽ sống mãi trong tim chúng ta... Ai cũng yêu mến anh... Đây là sự kết thúc một chu kỳ, amen.”

Giờ thì mọi người đổ dồn về phía Julie và mẹ cô để nói lời chia buồn.

Cảnh sát trưởng Dupeyron đích thân tới.

- Cảm ơn ngài đã tới, thưa ngài cảnh sát trưởng.

Nhưng dường như ngài cảnh sát trưởng đặc biệt muốn nói chuyện với cô con gái:

- Xin thành thực chia buồn, thưa cô. Tổn thất này hẳn phải rất kinh khủng với cô.

Xích lại tới mức hơi chạm vào Julie, ông ta thì thầm vào tai cô:

- Tôi rất quý trọng cha cô, vì vậy nên lúc nào cũng có chỗ dành sẵn cho cô trong các phòng ban ở tỉnh. Khi nào học luật xong cô nhớ tới tìm tôi. Tôi sẽ tìm cho cô một chỗ tốt.

Cuối cùng vị quan chức cũng chịu quay ra nói với mẹ cô:

- Tôi đã giao cho một trong những viên mập thám giỏi nhất của chúng tôi phải làm sáng tỏ bí ẩn về cái chết của chồng bà. Đó là thanh tra Linart. Ông ấy rất cù. Có ông ấy thì chẳng mấy chốc ta sẽ rõ hết mọi chuyện thôi.

Ông nói tiếp:

- Dương nhiên là tôi tôn trọng cảnh tang tóc của bà và cháu, nhưng đôi khi cũng nên thay đổi ý nghĩ đi đôi chút. Thứ Bảy tới sẽ có buổi tiếp tân ở phòng đại lễ của lâu đài Fontainebleau, nhân dịp thành phố chúng ta kết nghĩa với Hachinoé, một thành phố ở Nhật. Bà và cháu nhớ đến nhé. Tôi biết ông Gaston. Chắc ông sẽ vui khi thấy bà và cháu giải trí đôi chút.

Người mẹ gật đầu trong khi mọi người ném vài bông hoa khô xuống quan tài.

Julie tiến tới mép huyệt hở toang hoác và thì thầm qua kẽ răng:

- Con tiếc là bố con mình chưa khi nào thực sự nói chuyện được với nhau. Con tin chắc bố là người tốt.

Cô nhìn chăm chăm cái quan tài bằng gỗ thông trong giây lát.

Cô gặm móng tay cái. Đó là chỗ đau nhất. Khi cô gặm móng tay, cô có thể quyết định thời điểm cái đau kết thúc. Đó là một trong những lợi thế

cô thấy được khi tự làm mình đau, cô có thể kiểm soát được cơn đau của mình thay vì phải chịu đựng,

- Tiếc là có biết bao điều ngăn cách chúng ta, cô kết thúc.

Dưới quan tài, một đám dời đói khát lọt được vào huyệt qua kẽ bê tông nhỏ xíu và húc vào lớp kẽm. Chúng cũng nói:

Tiếc là có biết bao điều ngăn cách chúng ta.

19. BÀCH KHOA TOÀN THU

GẶP GỠ GIỮA HAI NỀN VĂN MINH: *Cuộc gặp gỡ giữa hai nền văn minh khác biệt luôn là khoảnh khắc tê nhì.*

Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra ngày 10 tháng Tám năm 1818, khi thuyền trưởng John Ross, lãnh đạo một nhóm thám hiểm Bắc Cực của Anh, gặp các cư dân đảo Groenland là người Inuit (Inuit có nghĩa là “con người”, trong khi Esquimaux⁽¹⁾ có nghĩa xấu hơn: “người ăn cá sống”). Người Inuit vẫn tưởng rằng họ là những cư dân duy nhất trên thế giới. Người già nhất trong số họ giờ đây lên và ra hiệu báo đám người kia đi đi. John Saccheus, phiên dịch người Nam đảo Groenland bèn nảy ra ý vứt dao xuống dưới chân. Từ bỏ vũ khí của mình và ném nó xuống dưới chân những người hoàn toàn không quen biết! Cứ chí đó khiến người Inuit thấy hoang mang, họ nhặt con dao và bắt đầu vừa kêu vừa bịt mũi.

John Saccheus nhanh trí bắt chước họ ngay lập tức. Việc khó khăn nhất đã qua. Người ta không muốn giết người có cách xử sự giống mình.

Một ông già Inuit tiến lại gần, vừa sờ lớp vải bông trên áo sơ mi của Saccheus, vừa hỏi lông con thú nào mà móng thê. Người phiên dịch đang cố hết sức để trả lời (nhờ có thứ tiếng lộn xộn đơn giản gần với ngôn ngữ của người Inuit) thì ông già lại hỏi một câu khác: “Các anh từ mặt trăng hay từ mặt trời tới vậy?” Vì người Inuit coi mình là những người duy nhất trên Trái đất nên họ chẳng nghĩ ra được giải pháp nào khác cho việc những người lạ mặt này tới chỗ họ.

Saccheus cuối cùng cũng thuyết phục được họ gặp các sĩ quan người Anh. Người Inuit leo lên tàu của người Anh và ở đó, lúc đầu, họ hoảng hốt khi trông thấy một con lợn, rồi hồn hập khi thấy mình trong gương. Họ vô cùng ngạc nhiên thán phục nhìn chiếc đồng hồ treo tường và hỏi nó có ăn được không. Người ta bèn đưa cho họ bánh quy, họ ngồi vực ăn rồi ghê tởm khạc ra. Cuối cùng, để tỏ lòng hòa hiếu, họ mời thầy cúng của mình lên tàu để cầu khấn thần linh xua đuổi tà ma trên con tàu Anh.

Ngày hôm sau, John Ross cầm cờ nước mình lên lanh thổ đó và chiếm lấy tài nguyên. Người Inuit không nhận ra, nhưng chỉ trong vòng một giờ đồng hồ, họ đã trở thành thần dân của triều đình Anh. Một tuần

1. Từ thường dùng để chỉ các tộc người sống ở vùng cực Bắc thuộc Canada, vùng Alaska thuộc Hoa Kỳ và ở Groenland.

sau, xứ sở của họ đã xuất hiện trên tất cả các bản đồ, thay vì lời chú terra incognita⁽¹⁾.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

20. NƠI SỞ HAI TỪ PHÍA TRÊN CAO

Con kiến đỗ hung già đơn độc kể cho chúng nghe về những miền đất xa lạ, về chuyến viễn du, về thế giới xa lạ. Mười hai con kiến trinh thám thấy khó mà tin vào râu mình.

Mọi chuyện bắt đầu khi 103 683, vốn chỉ là lính quèn, dạo chơi trên hành lang khu cấm thành Bel-o-kan, gần ngã Kiến Chúa. Hai con kiến hữu tính, một con đực và một con cái, xuất hiện và nhờ nó trợ giúp. Chúng khẳng định là cả toán thám thính săn bắt đã bị tiêu diệt bởi thứ vũ khí bí mật có thể giết cùng lúc một tá lính.

103 683 tiến hành điều tra và suy ra rằng vụ này do lũ kiến lùn thành Shi-gae-pou, kẻ thù truyền kiếp của Bel-o-kan gây ra. Chiến tranh nổ ra giữa hai loài kiến, nhưng lũ kiến lùn không sử dụng những vũ khí khổng lồ có khả năng đậm bẹp để giao chiến. Vậy là chúng không có thứ vũ khí đó rồi.

Kiến Bel-o-kan bèn quyết định tìm thứ vũ khí đó ở chỗ một kẻ thù truyền kiếp khác: lũ mối. Cùng một nhóm viễn chinh săn bắn, 103 683 đi về phía tổ mối ở phía Đông. Chúng chỉ tìm thấy một khu thành bị hủy diệt bằng khí clo độc. Chỉ còn mỗi Môi Chúa sống sót. Bà ta khẳng định là những thảm họa liên tiếp diễn ra thời gian gần đây là do “những con quý khổng lồ canh giữ rìa Đông thế giới”.

103 683 bèn đi về phía Đông, phía bên kia con sông lớn, và sau vô số biến cố, nó tìm ra cái rìa Đông thế giới đó.

Trước hết, vì thế giới không phải là hình lập phương nên rìa của nó không phải là vực sâu tới chót mặt. Theo nó thì rìa thế giới bằng phẳng. 103 683 có mô tả cái rìa đó. Nó nhớ có một vùng màu xám và đen với thành lũy hôi mùi xăng. Chỉ cần kiến tiến lên là sẽ bị một khối đen có mùi cao su đè bẹp. Rất nhiều con kiến đã thử liều mình đi qua và chết ở đó. Rìa thế giới bằng phẳng, nhưng đó là nơi ai tới sẽ chết ngay lập tức.

103 683 toan quay về, song nó chợt nảy ra ý là đào một đường hầm xuyên qua cái dài đất chết chóc ấy. Thế là nó sang được phía bên kia của rìa thế giới và khám phá ra xứ sở lạ lùng nơi có những con vật khổng lồ canh giữ rìa thế giới mà Môi Chúa đã nhắc tới.

Mười hai con kiến trinh thám mải mê nghe câu chuyện.

Những con vật khổng lồ đó là gì vậy? số 14 tò mò hỏi.

103 683 lưỡng lự, rồi trả lời bằng một từ:

CÁC NGÓN TAY.

1. Vùng đất chưa được biết đến.

Dù đã quen săn đuổi các con vật săn mồi tồi tệ nhất, ngay lập tức, mười hai kiến lính đều giật nẩy mình và vì bất ngờ quá nên rời khỏi vòng tròn kết nối thông tin.

Các Ngón Tay ư?

Với chúng, cái từ đó là hiện thân của ác mộng.

Con kiến nào cũng biết những chuyện ghê rợn về Ngón Tay. Ngón Tay là những con quỷ đáng sợ nhất trên đời. Một số bảo rằng chúng bao giờ cũng có năm tên đi cùng nhau. Số khác cam đoan là chúng giết kiền hết sức vô cớ, thậm chí sau đó còn chẳng thèm ăn thịt kiền.

Trong thế giới của rừng, cái chết luôn được hợp pháp hóa. Người ta giết để ăn. Giết để tự vệ. Giết để mở rộng địa hạt săn bắn. Giết để chiếm tổ. Nhưng các Ngón Tay lại có cách xử sự rất phi lý. Chúng giết kiền... chẳng để làm gì hết!

Vì vậy, trong thế giới loài kiền, Ngón Tay nổi danh là lũ thú điên rồ với tập tính còn vượt xa cả sự ghê rợn cùng cực. Con kiền nào cũng biết những chuyện rùng rợn về các Ngón Tay.

Các Ngón Tay...

Vài con kiền khẳng định là các Ngón Tay phá toang các thành trì kiền, vục sâu vào trong làm nghiêng ngả các khu dân cư, làm tùng đám kiền hốt hoảng túa ra ngoài. Chúng xé toι tả cả đô thị kiền con, lôi lên trong khi từng tràng trúng kiền bị giập chảy xuồng, cảnh tượng thật khủng khiếp.

Các Ngón Tay...

Ở Bel-o-kan, người ta kể rằng các Ngón Tay chẳng từ ai, thậm chí cả Kiền Chúa. Chúng phá sạch. Người ta bảo rằng chúng bị mù và chúng giết tất cả những ai nhìn được để trả thù.

Các Ngón Tay...

Tất cả các câu chuyện đều mô tả chúng như những nắm tròn kềch sù màu hồng không có mắt cũng không có miệng, không có râu, không có cẳng. Những nắm kềch sù màu hồng nhẵn nhụi có sức mạnh kỳ lạ, giết sạch những ai có mặt trên đường chúng qua mà chẳng ăn gì hết.

Các Ngón Tay...

Một số khẳng định là các Ngón Tay xé tung cẳng chân những con kiền trinh thám liều mình lại quá gần chúng.

Các Ngón Tay...

Chẳng ai biết chuyện nào là thật, chuyện nào là huyền thoại nữa. Tại các đô thị loài kiền, người ta đặt cho các Ngón Tay vô số biệt danh: "nắm tròn màu hồng sát sinh", "cái chết nghiệt ngã từ trên trời xuống", "bậc thầy dã man", "khủng bố hồng", "nỗi khiếp sợ đi hàng năm", "sự tàn bạo nhẵn nhụi", "những kẻ phá hoại thành trì", "những kẻ gorm ghiếc"...

Các Ngón Tay...

Cũng có những con kiền nghĩ rằng các Ngón Tay không có thật, chỉ là do các nhū mẫu bịa ra để dọa lú ấu trùng kiền muôn ra khỏi tổ quá sớm.

Đừng có ra ngoài, ngoài đó toàn các Ngón Tay!

Hồi nhỏ ai mà chẳng nghe những lời dọa dẫm đó chứ? Ai cũng từng được nghe câu chuyện thần thoại về những chiến binh vĩ đại hàm không⁽¹⁾ ra đi đánh đuổi các Ngón Tay.

Các Ngón Tay...

Chỉ nghe nói đến chúng thôi mà mười hai cô kiến lính trẻ đã run rẩy. Người ta cũng nói là các Ngón Tay không chỉ tấn công kiến, mà còn gây hấn với mọi sinh vật. Chúng xuyên lú giun vào những cái gai cong rồi nhúng xuống nước sông cho tới khi lú cá hào hiệp tới giải thoát cho chúng!

Các Ngón Tay...

Người ta bảo rằng chỉ trong vài phút, chúng hạ gục những cái cây ngàn tuổi. Người ta khẳng định là chúng giật cẳng sau của những con éch rồi quẳng lú éch tội nghiệp vẫn còn sống xuống ao.

Vẫn chưa hết đâu! Người ta còn nghe nói là các Ngón Tay đóng đinh lú bướm vào móc. Chúng hạ gục lú muỗi ngay khi đang bay. Chúng ném những viên đá nhỏ tròn tròn vào lú chim, biến thằn lằn thành cháo, lột da sóc. Chúng phá hoại tổ ong. Chúng làm ngạt lú ốc sên trong lớp mõ xanh có mùi tỏi...

Mười hai con kiến kính cẩn nhìn 103 683. Vậy là chiến binh già này khẳng định đã nhìn thấy các Ngón Tay ở cự ly rất gần và quay về nguyên vẹn.

Các Ngón Tay...

103 683 nhân mạnh là bọn chúng đã lan khắp vùng rìa xung quanh thế giới. Chúng bắt đầu ám ảnh khu rừng. Không thể nào mà làm ngơ chúng được nữa.

Số 5 vẫn thận trọng. Nó dùng râu săm soi:

Vậy tại sao ta không nhìn thấy chúng?

Con kiến đỏ hung già có lời giải thích:

Chúng cao to tới mức biến thành vô hình.

Mười hai con kiến trinh thám lặng đi. Không hiểu con kiến già này có kể chuyện tầm phào không nhỉ?

Vậy là các Ngón Tay có thực ư? Đám râu khứu giác của chúng lặng như tờ, chẳng biết phát ra cái gì và thu nhận cái gì nữa. Thật là điên rồ hết mức. Các Ngón Tay có thực và sắp sửa xâm chiếm khu rừng. Đám kiến thủ hùng dung ra rìa thế giới và các Ngón Tay là người canh gác nơi đó.

Số 5 hỏi con kiến trinh thám già tại sao nó lại muốn quay về Bel-o-kan.

103 683 muốn thông báo cho tất cả loài kiến trên hành tinh biết rằng các Ngón Tay đang tiến tới gần và mọi thứ sẽ thay đổi kể từ bây giờ. Phải tin nó chứ.

Nó phát ra những phân tử nặng nhất và thuyết phục nhất.

Các Ngón Tay có thật.

Nó cứ khẳng khăng. Phải đánh động cả vũ trụ. Tất cả loài kiến phải biết

1. Thường ta nói: Tay không đánh giặc, nhưng vì sức mạnh của kiến là ở hàm nên tác giả dùng "hàm không".

rằng, phia trên kia, nắp ở đâu đó sau những đám mây, các Ngón Tay đang rình mò chúng và sẵn sàng thay đổi mọi thứ. Mười hai con kiến càn nỗi lai vòng tròn, 103 683 vẫn còn có những điều khác để kể cho chúng nghe.

Bởi câu chuyện của nó không dừng lại ở đó. Sau chuyến du ký đầu tiên, khi nó quay về thành Bel-o-kan quê hương và kể lại những cảnh phiêu lưu của nó cho Kiến Chúa mới nghe, con này hoảng lên và quyết định cử một toán thập tự chinh lớn đi tiêu diệt tất cả các Ngón Tay trên mặt đất.

Cư dân Bel-o-kan nhanh chóng lập ra đội quân gồm ba ngàn kiến với những cái bụng chứa đầy chất axít formic. Nhưng đường sá xa xôi, khởi hành là ba ngàn, vậy mà khi tới rìa thế giới thì chúng chỉ còn có năm trăm. Ở đó, trận chiến diễn ra thật đáng ghi nhớ. Tất cả những chiến binh còn sống sót của đội quân về vang đều thiệt mạng dưới vòi nước xà phòng. 103 683 là một trong những chiến binh hiếm hoi, nếu không phải là duy nhất, thoát chết.

Nó định bụng sẽ quay về tổ và báo tin xấu cho những con kiến khác biết, nhưng lại thấy tò mò quá. Thay vì quay về, nó quyết định vượt lên nỗi sợ hãi và đi thẳng để tới phia bên kia thế giới, nơi các Ngón Tay khổng lồ sống.

Và nó đã trông thấy chúng.

Kiến Chúa Bel-o-kan đã nhầm. Ba ngàn kiến lính không thể nào chiến thắng được tất cả các Ngón Tay trên thế giới, vì chúng đông hơn người ta tưởng rất nhiều.

103 683 mô tả thế giới của chúng. Nơi chúng sống, các Ngón Tay phá hoại thiên nhiên và thay thế bằng những đồ vật chúng tự tạo ra trông rất kỳ quặc vì hoàn toàn theo dạng hình học.

Khắp nơi trên xứ sở của các Ngón Tay, mọi thứ đều trơn nhẵn, lạnh lẽo, có dạng hình học và chết chóc.

Nhưng con kiến già bỗng dừng lại. Nó ngửi thấy từ xa có kè thù xuất hiện. Ngay lập tức, cùng với mười hai con kiến kia, nó chạy đi tìm chỗ ẩn nấp. Ai vậy nhỉ?

21. LOGIC CỦA BÁC SĨ TÂM LÝ

Bác sĩ sắp xếp phòng khám bệnh như phòng khách để bệnh nhân cảm thấy thoải mái. Những bức tranh hiện đại với những vũng đỏ to tướng chẳng hòa hợp chút nào với đồ gỗ cổ bằng gỗ. Giữa gian phòng là một cái lọ nặng từ thời Minh, cung màu đỏ, cố giữ thẳng bằng trên cái bàn một chân mảnh khảnh có viền kim loại màu vàng.

Mẹ Julie đã đưa con gái tới đây ngay từ lần đầu tiên cô bị chứng chán ăn. Bác sĩ ngay lập tức nghi ngờ có gì đó liên quan tới tình dục. Cha cô có lạm dụng cô khi cô còn nhỏ không? Có người bạn nào của bố mẹ cô dám suồng sã với cô không? Hay cô bé bị ông thầy dạy hát sờ soạng?

Ý đó làm bà mẹ trợn ngược mắt lên. Bà hình dung ra cô con gái bé nhỏ của mình phải chống chọi với lão già ấy. Vậy là mọi thứ đều từ đó mà ra cả...

- Có lẽ bác sĩ nói đúng, vì con bé còn có một biểu hiện rối loạn nữa, như là chứng sợ hãi vậy. Con bé không muốn ai sờ vào người nó.

Với bác sĩ thì rõ ràng cô bé đã bị một cú sốc tâm lý mạnh và ông thấy khó tin là cú sốc đó chỉ là do cô không còn được luyện giọng hát nữa.

Thực ra, ông bác sĩ tâm lý này tin chắc rằng phần lớn các bệnh nhân nữ của ông đều từng bị lạm dụng tình dục khi còn nhỏ. Ông tin chắc như vậy tới mức khi không có chấn thương tâm thần theo kiểu đó dăng sau một hành vi bệnh tật, ông bèn đề nghị với bệnh nhân tự gợi ý cho bản thân một chấn thương như vậy. Sau đó, ông ta dễ dàng chăm sóc cho họ và họ trở thành bệnh nhân suốt đời của ông.

Khi bà mẹ gọi điện tới xin hẹn gấp, bác sĩ hỏi bà là bây giờ Julie đã ăn uống bình thường chưa.

- Chưa, con bé vẫn chưa ăn uống bình thường đâu ạ, bà trả lời. Nó chỉ gầy gò vài miếng, không chịu nuốt bất cứ thứ gì giống hay chỉ hơi giống với thịt. Tôi nghĩ là con bé vẫn đang trong giai đoạn chán ăn, dù biểu hiện không mạnh như trước.

- Đó là điều giải thích vì sao cô ấy mất kinh.

- Nó mất kinh ư?

- Vâng. Bà đã kể với tôi là dù mười chín tuổi rồi nhưng con gái bà vẫn chưa thấy kinh. Sự chậm trễ này có phần bất bình thường trong sự phát triển của cô bé. Nguyên nhân có lẽ là do cô ấy ăn ít quá. Hiện tượng mất kinh thường liên quan tới chứng chán ăn. Cơ thể con người rất thận trọng. Nó sẽ không sinh ra trứng nếu nó cảm thấy không đủ khả năng nuôi được phôi thai cho đến nơi đến chốn, đúng không nào?

- Nhưng tại sao con bé lại cư xử như vậy?

- Trong ngôn ngữ y học, chúng tôi gọi biểu hiện của cô ấy là “phúc cảm Peter Pan”. Cô bé muốn mãi là trẻ con, không muốn trở thành người lớn. Vậy là Julie sừng cò lên như con ngựa bất kham để không vượt qua cái ngưỡng ấy, đúng không nào?

Qua điện thoại nội bộ, cô thư ký thông báo Julie đã tới. Bác sĩ tâm lý bảo cô thư ký cho Julie vào.

Julie tới cùng con chó Achille. Cô tranh thủ buổi khám bệnh để cho con chó ra ngoài dạo chơi như hằng ngày.

- Thế nào, Julie, cháu thấy trong người sao rồi? bác sĩ tâm lý hỏi.

Cô gái nhìn người đàn ông thô kệch lúc nào cũng xâm xấp mồ hôi và đám tóc lơ thơ buộc túm lại bằng dây chun.

- Julie này, bác ở đây là để giúp cháu, ông cam đoan với cô bằng giọng chắc nịch. Bác biết là tận đáy lòng, cháu đau khổ vì cái chết của bố. Nhưng con gái trẻ thường cả thẹn nên cháu không dám thể hiện nỗi đau. Nhưng cháu cần phải bộc lộ nó ra để giải thoát cho cháu. Nếu không, nỗi đau sẽ ngấm ngầm trong cháu như túi mật đắng và cháu sẽ càng đau khổ hơn. Cháu hiểu bác, đúng không nào?

Yên lặng. Gương mặt khép kín không bộc lộ bất cứ điều gì.

Bác sĩ tâm lý rời khỏi chiếc ghế bành đang ngồi và nắm lấy vai cô.

- Bác ở đây là để giúp cháu, Julie ạ, ông nhắc lại. Hình như bác thấy cháu đang sợ. Cháu là cô bé đang sợ hãi, một mình trong bóng tối, cần được an ủi. Đó chính là công việc của bác. Nhiệm vụ của bác là giúp cháu lấy lại tự tin, xóa hết mọi nỗi sợ hãi và giúp cháu diễn tả được điều tốt đẹp nhất trong cháu, đúng không nào?

Julie kín đáo ra hiệu cho con Achille là cái lọ Tàu quý giá kia có chứa khúc xương. Con chó nhìn cô, lông mày rú xuống, gần như hiểu, nhưng không dám động đậy trong khung cảnh lạ lẫm này.

- Julie, bác và cháu ở đây là để cùng giải những bí ẩn trong quá khứ của cháu. Chúng ta sẽ cùng nhau xem xét lần lượt từng giai đoạn trong cuộc đời cháu, cả những giai đoạn mà cháu tưởng đã quên. Bác sẽ nghe cháu, rồi chúng ta sẽ cùng nhau tìm cách phá vỡ những khối ung nhọt và tiệt trùng những vết thương, đúng không nào?

Julie vẫn kín đáo kích động con chó. Con chó nhìn Julie, nhìn cái lọ và cố hết sức để hiểu được mối liên hệ giữa hai điều. Bộ não chó của nó rất bối rối vì nó cảm thấy cô gái chỉ cho nó biết có việc rất quan trọng phải làm.

Achille-lợ. Lợ-Achille. Có gì liên hệ nhỉ? Điều làm Achille rất bức trong cuộc đời làm chó của mình là khi nó không hiểu được mối liên hệ giữa các sự vật hoặc hiện tượng trong thế giới loài người. Ví dụ như nó phải mất rất nhiều thời gian mới hiểu được mối quan hệ giữa người đưa thư và cái hộp thư. Tại sao người đàn ông đó lại cù nhét đầy những mẩu giấy vào hộp thư? Cuối cùng, con chó hiểu rằng con người khờ khạo ấy tưởng cái hộp thư là một con thú ăn giấy. Những con người khác cứ mặc cho ông ta làm vậy, chắc là vì thương hại.

Nhưng lúc này Julie muốn gì?

Con chó sủa lên ngời vực. Có thể chỉ làm vậy là đủ để Julie hài lòng chăng?

- Julie này, bác đặt ra hai mục đích chính cho công việc của bác cháu ta nhé. Trước hết, bác sẽ làm cháu tự tin trở lại. Sau đó, bác sẽ dạy cháu biết nhuần nhường. Tự tin là gốc cho nhân cách, còn nhuần nhường là cái phanh. Khi ta làm chủ được cả gốc và phanh thì ta kiểm soát được số phận mình và tận dụng được toàn bộ con đường đời. Cháu hiểu được điều đó, đúng không nào, Julie?

Cuối cùng Julie cũng chịu nhìn thẳng vào mắt bác sĩ và nói với ông:

- Tôi cóc cần cả cái phanh lẫn cái gốc của ông, Trị liệu tâm lý chẳng qua chỉ là để giúp con cái không lặp lại thất bại của bố mẹ. Nhìn chung thì trong cả trăm trường hợp mới có một trường hợp thành công. Ông đừng nói với tôi như với con bé vô học. Giống như ông, tôi cũng đã đọc *Nhập môn phân tâm học* của Sigmund Freud. Những mánh khóc tâm lý của ông, tôi đều biết cả. Tôi không bị bệnh. Tôi đau khổ không phải vì thiểu, mà là vì thừa. Tôi quá hiểu những thứ già nua, trì trệ, xơ cứng trên đời này. Ngay cả cái gọi

là trị liệu tâm lý của ông cũng chỉ là phương cách để cứ đắm chìm vào quá khứ. Tôi không muốn nhìn lại phía sau. Khi lái xe, mắt tôi không nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu.

Người bác sĩ ngạc nhiên. Cho tới lúc đó, Julie vẫn tò ra kín đáo và cảm lặng. Chưa có bệnh nhân nào lại thẳng thừng chỉ trích ông như thế.

- Bác có nói phải nhìn lại phía sau đâu. Bác nói cần nhìn lại bản thân, đúng không nào?

- Tôi cũng không muốn nhìn lại bản thân mình. Khi lái xe, người ta không tự nhìn mình, nếu không muốn bị tai nạn. Phải nhìn ra phía trước, càng xa càng tốt. Thực ra, điều làm ông thấy phiền là tôi quá... minh mẫn. Vì vậy nên ông thích nghĩ là tôi không bình thường. Tôi thấy ông mới là người bị bệnh với cái tật nói câu nào cũng kết thúc bằng "đúng không nào?"

Julie điềm tĩnh nói tiếp.

- Cả cách bài trí phòng khám của ông nữa. Ông có suy nghĩ về điều đó không? Cái gì cũng màu đỏ, những bức tranh, bàn ghế, lọ đồ? Ông thích màu ư? Lại còn cái túm tóc đuôi gà này nữa! Để bộc lộ rõ hơn khuynh hướng nữ tính của ông ư?

Người bác sĩ lùi lại phía sau. Mí mắt ông như hai lá chắn chốc chốc lại giật giật. Nguyên tắc cơ bản trong nghề bác sĩ tâm lý là không được xung đột với bệnh nhân trong lĩnh vực của mình. Phải nhanh chóng thoát ra khỏi tình cảnh này. Cô gái này muốn làm ông hoang mang bằng chính những vũ khí của ông. Chắc cô quả thực có đọc vài cuốn sách tâm lý. Tất cả những thứ màu đỏ này... đúng là chúng làm ông nghĩ tới một thứ nhất định. Và cái đuôi tóc...

Ông muốn nói tiếp, nhưng cô gái được coi là bệnh nhân của ông không cho ông cơ hội.

- Vâng, ngay việc chọn nghề bác sĩ tâm lý đã là một triệu chứng rồi. Edmond Wells đã viết: "Cứ xem bác sĩ chọn chuyên ngành nào là hiểu vấn đề của ông ta là gì. Bác sĩ mắt thường đeo kính, bác sĩ khoa da thường bị mụn hay vảy nén, bác sĩ nội tiết thường bị các vấn đề về hoóc môn, và các bác sĩ tâm lý thường..."

- Edmond Wells là ai vậy? bác sĩ cắt ngang, tóm ngay lấy cơ hội xoay chuyển đề tài trò chuyện.

- Một người bạn chỉ muốn điều tốt cho tôi, Julie khô khan đáp lại.

Bác sĩ chỉ mắt giây lát để lấy lại thái độ bình tĩnh. Phản ứng nghè nghiệp đã ăn sâu vào ông tới mức lúc nào ông cũng sẵn sàng đối phó. Dù sao thì cô gái cũng chỉ là bệnh nhân, ông mới là bác sĩ.

- Gượm đã, Edmond Wells ư... Ông ta có quan hệ gì với H.G. Wells⁽¹⁾, tác giả của *Người vô hình* không?

- Chẳng có quan hệ gì hết. Ông Wells của tôi giỏi hơn nhiều. Ông ấy viết một cuốn sách "sống và nói".

1. Herbert George Wells: nhà văn Anh (1866-1946), tác giả của các tiểu thuyết trào phúng và truyện khoa học viễn tưởng.

Bác sĩ đã biết phải thoát ra khỏi ngõ cụt ra sao rồi. Ông lại gần.

- Thế cái cuốn sách “sống và nói” của ông Edmond Wells ấy nói về điều gì?

Lúc này, bác sĩ ở gần Julie tới mức cô có thể nhận ra hơi thở của ông. Cô ghét phải ngửi hơi thở của bất cứ ai. Cô có sức quay mặt đi. Hơi thở bác sĩ nặng mùi, có mùi nước súc miệng bạc hà.

- Đúng như điều tôi vẫn nghĩ. Có ai đó thao túng cô và làm hỏng cô. Edmond Wells là ai? Cháu có thể cho bác xem cuốn sách “sống và nói” đó không?

Bác sĩ lúc thì gọi Julie là cô, lúc thì gọi là cháu, nhưng dần dần, ông đã lấy lại được thể làm chủ trong cuộc trò chuyện. Julie nhận ra điều đó và không chịu tiếp tục cuộc chiến.

Bác sĩ thầm mò hỏi trán. Cô bệnh nhân bé nhỏ càng thách thức ông thì ông càng thấy cô đẹp. Cô gái này thật lạ lùng với vóc dáng cô bé mười hai và vẻ tự tin của người đàn bà ba mươi, cùng một thứ văn hóa đọc kỳ lạ càng làm cô thêm nét duyên. Ông thích người ta cưỡng lại ông. Mọi thứ ở cô đều tuyệt vời, mùi hương của cô, đôi mắt, bộ ngực. Ông phải ghìm mình để không chạm vào cô, vuốt ve cô.

Nhanh nhẹn như con cá hồi sông, cô thoát ra, lùi ra xa và đứng cạnh cửa. Cô mỉm cười thách thức nhìn ông, đeo dây ba lô lên vai sau khi đã sờ kiểm tra xem cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*, quyển III có còn trong đó không.

Cô sắp cửa bở đi.

Achille đi theo cô.

Khi đã ra bên ngoài, cô thương cho con chó một cú đá. Điều đó sẽ dạy cho nó biết phải làm vỡ cái lọ thời Minh mà cô chỉ cho nó ngay lúc cô ra hiệu.

22. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHIẾN LUỢC KHÔNG ĐOÁN TRƯỚC ĐƯỢC: Một bộ óc biết quan sát và có logic có thể dự đoán được bất cứ chiến thuật nào của con người. Tuy nhiên, vẫn có cách để người ta không đoán biết được: chỉ cần đưa cơ chế may rủi vào quá trình quyết định. Ví dụ như quyết định hướng tấn công sắp tới bằng cách tung súc sắc.

Việc đưa chút lòn xộn vào chiến lược tổng thể không những gây hiệu quả bất ngờ, mà còn cho phép giữ bí mật logic của những quyết định quan trọng. Không ai có thể đoán trước các con súc sắc tung ra sẽ cho kết quả ra sao.

Đương nhiên, trong chiến tranh, ít có vị tướng nào dám chọn hướng tấn công tiếp theo một cách hù họa như vậy. Họ nghĩ rằng có trí thông minh là đủ rồi. Tuy nhiên, súc sắc chắc chắn là cách tốt nhất làm đối thủ cảm thấy ngợp với một cơ chế tư duy mà anh ta không hiểu. Bởi rồi, ngơ ngác,

anh ta sẽ sợ sệt phản ứng và như vậy hoàn toàn dễ đoán được chiến lược của anh ta.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

23. BA KHÁI NIỆM LẠ LÙNG

Dụng râu lên trên chõ nắp, 103 683 và mười hai người bạn phát hiện ra những kẻ mới tới. Đó là lũ kiến lùn ở đô thị Shi-gae-pou. Lũ kiến có tầm vóc nhỏ bé nhưng rất thích cà khịa và thiện chiến.

Chúng lại gần. Chúng đã đánh hơi thấy nhóm kiến Bel-o-kan và định gây sự. Nhưng chúng làm gì ở xa tổ thế nhỉ?

103 683 nghĩ rằng tại kiến này tới đây vì những lý do giống như của những người bạn mới của nó: sự tò mò. Lũ kiến lùn cũng muốn khám phá giới hạn địa lý phía Đông của thế giới. Nó để cho bọn kia đi qua.

Tập kiến Bel-o-kan lại đứng thành vòng tròn dưới rễ cây sồi rừng, chỉ chạm đầu mút râu vào nhau. 103 683 kẽ tiếp.

Vậy là nó đã một mình vào giữa xứ sở của các Ngón Tay. Ở đó, nó khám phá ra hết điều này tới điều khác. Đầu tiên, nó gặp những con gián khẳng định là đã thuần phục được các Ngón Tay tới mức hàng ngày bọn này để cho lũ gián vô số đồ cống nạp trong những cái lọ loe miệng to tướng.

Sau đó, 103 683 đi thăm tổ của các Ngón Tay. Những cái tổ này đúng là khổng lồ, nhưng cũng có những đặc tính khác nữa. Chúng rất cứng và là hình hộp. Không thể nào đục tường được. Trong mỗi tổ của các Ngón Tay đều có nước nóng, nước lạnh, không khí và thức ăn chết.

Nhưng đó chưa phải là điều đặc biệt nhất. 103 683 may mắn phát hiện được một Ngón Tay không tỏ ra hờn thù gì với kiến. Ngón Tay là thường đó muốn loài mình và loài kiến giao tiếp được với nhau. Ngón Tay đó đã tạo ra một cái máy cho phép chuyển ngôn ngữ khứu giác của kiến sang ngôn ngữ thính giác của Ngón Tay. Chính nó đã vận hành cỗ máy đó và dùng được.

Số 14 rút ra khỏi vòng giao tiếp. Nó nghe thé là đủ rồi. Con kiến này đang khẳng định là nó đã trò chuyện với một Ngón Tay. Cả mười hai con kiến đều đồng tình: Không còn nghi ngờ gì nữa, 103 683 điên mất rồi.

103 683 đề nghị bạn bè loại bỏ hết định kiến mà lắng nghe nó.

Số 5 nhắc lại rằng chính các Ngón Tay phá phách đô thị của loài kiến. Trò chuyện với Ngón Tay tức là cộng tác với kẻ thù tồi tệ nhất của loài kiến, chắc chắn cũng là kẻ gorm ghiếc nhất.

Đám bạn nó rung rung râu tỏ ý tán đồng.

103 683 đáp lại là lúc nào cũng phải cố gắng biết rõ kẻ thù, dù chỉ là để chiến đấu chống lại chúng dễ dàng hơn. Cuộc thập tự chinh đầu tiên chống các Ngón Tay biến thành cuộc thảm sát vì loài kiến chẳng biết gì về bọn chúng nên tung tung ra những thứ viển vông.

Mười hai con kiến ngàn ngừ. Chúng không thực sự muốn nghe đoạn tiếp theo trong câu chuyện của con kiến già đơn độc vì chúng thấy quá kinh ngạc. Nhưng tò mò vốn là tập tính di truyền của loài kiến. Vòng tròn được nối lại.

103 683 nhắc tới cuộc trò chuyện của nó với “Ngón Tay biết giao tiếp”. Nhờ có những lời giải thích của Ngón Tay mà giờ đây nó có biết bao điều có thể truyền lại cho đàn em! Cái mà loài kiến nhìn thấy từ các Ngón Tay chỉ là đoạn kéo dài của đầu mút chi của chúng. Ngón Tay vượt xa những gì con kiến có thể hình dung ra được. Chúng to hơn loài kiến tới ngàn lần. Kiến không trông thấy mắt, miệng của Ngón Tay là vì mắt và miệng ở cao đến nỗi kiến không thể trông thấy được.

Mặc dù vậy, Ngón Tay có một cái miệng, đôi mắt và các chi. Chúng không có râu như loài kiến vì chúng không cần. Thính giác cho phép chúng giao tiếp, còn thị giác đủ giúp chúng nhận biết thế giới.

Nhưng đó không phải là những đặc tính chính của chúng. Còn có điều kỳ diệu hơn kia: Ngón Tay đứng thẳng thẳng trên hai chi sau. Chỉ đứng trên hai chi thôi! Chúng máu nóng, sống thành xã hội, trong các thành phố.

Chúng có bao nhiêu?

Hàng triệu.

Số 5 không tin vào râu mình nữa. Hàng triệu tên khổng lồ thì tồn rất nhiều chỗ, phải thấy từ xa mới đúng chứ. Sao trước đây người ta không nhận thấy sự tồn tại của chúng nhỉ?

103 683 giải thích là Trái đất rộng hơn rất nhiều so với điều loài kiến vẫn tưởng và phần lớn các Ngón Tay sống ở xa.

Ngón Tay là một loài động vật mới. Loài kiến sống trên Trái đất từ hàng trăm triệu năm nay, còn Ngón Tay thì mới từ ba triệu năm nay thôi. Chúng ở tình trạng kém phát triển trong thời gian rất dài. Chỉ mới đây thôi, khoảng từ vài nghìn năm nay, chúng mới phát hiện ra nông nghiệp và chăn nuôi, bắt đầu xây dựng các thành phố.

Tuy các Ngón Tay là một loài khá chậm phát triển, song chúng có một lợi thế rất lớn so với các loài sinh vật khác sống trên Trái đất: phần cuối của chi mà chúng gọi là bàn tay gồm năm ngón tay có khớp có thể véo, bám, cắt, siết, đè bẹp. Lợi thế này giúp chúng bù đắp các khuyết điểm khác trên cơ thể. Vì không có lớp vỏ cứng nên chúng sản xuất “quần áo” bằng những đoạn sợi thực vật tết lại với nhau. Không có hàm nhọn nên chúng dùng dao làm bằng kim loại gọt và mài tới khi nào thật sắc để cắt được. Vì cảng chúng không đi nhanh được nên chúng dùng xe ô tô, nghĩa là những cái ổ di động vận hành nhờ phản ứng lửa và hydrocarbua. Như vậy là nhờ có bàn tay, các Ngón Tay gõ lại được sự chậm phát triển của chúng so với các loài phát triển khác.

Mười hai con kiến thấy thật khó tin lời con kiến già nói.

Thông qua cái “máy dịch”, các Ngón Tay kể những điều vớ vẩn với chi ta rồi, số 13 phát biểu.

Còn số 6 thì cho rằng 103 683 tuổi đã cao nên lý trí bị ảnh hưởng. Chỉ

ta điên rồi, các Ngón Tay làm gì có thật. Các nhũ mấu bịa ra chúng để dọa đám trúng kiến thôi mà.

Con kiến già bèn bảo số 6 liếm dấu vết trên trán nó. Đó là dấu vết đặc biệt do các Ngón Tay dán vào để nhận ra nó giữa tất cả các con kiến trên Trái đất này. Số 6 chấp thuận thử nghiệm, liếm rồi đánh hơi. Đó không phải là cút chim, cũng không phải là thức ăn thừa. Số 6 kết luận: đây là lần đầu tiên nó gặp chất này.

Đương nhiên rồi, 103 683 đặc thăng nói. Cái chất rắn rắn và dinh dinh này chỉ là một trong những loại keo dán bí ẩn mà các Ngón Tay biết chế tạo ra.

Họ gọi thứ này là “thuốc đánh móng tay” và đây cũng là một trong những sản phẩm hiếm nhất của họ. Họ dùng thứ thuốc dẻo này để tôn vinh những sinh vật mà họ cho là quan trọng.

103 683 dùng bằng chứng cụ thể về mối quen biết giữa nó với các Ngón Tay này làm lợi thế cho mình. Nó nhấn mạnh là muôn hiểu cuộc phiêu lưu của nó thì phải tin lời nó chứ.

Cử tọa lại tiếp tục nghe.

Trong thế giới khổng lồ của bọn chúng, các Ngón Tay có những cách cư xử lệch lạc mà một con kiến bình thường không thể tưởng tượng nổi. Nhưng trong số tất cả những ý tưởng kỳ quặc của chúng, có ba điều mà 103 683 đặc biệt quan tâm và thấy đáng để xem xét kỹ lưỡng.

Sự hài hước,

Nghệ thuật,

Tình yêu, nó cho biết như vậy.

Sự hài hước, nó giải thích, là nhu cầu bệnh hoạn của một số Ngón Tay kể những câu chuyện gây ra chứng co thắt kích động và làm chúng thấy dễ sống hơn. Nó không hiểu lắm đó là thứ gì. Ngón Tay giao tiếp với nó đã kể cho nó nghe vài “chuyện đùa” nhưng chẳng gây bất cứ phản ứng nào ở con kiến.

Nghệ thuật là nhu cầu cũng rất dữ dội của các Ngón Tay tạo ra những thứ mà chúng cho là rất đẹp nhưng chẳng để làm gì. Không phải để ăn, để tự bảo vệ hay tồn tại bằng bất cứ thứ gì. Các Ngón Tay dùng “bàn tay” chúng để tạo ra các hình dạng, bôi quết màu sắc hay kết hợp các âm thanh mà theo ý chúng thì các âm thanh này sẽ vô cùng du dương khi kết nối với nhau. Thứ này cũng gây ra những cơn co thắt cho chúng và giúp chúng thấy dễ sống hơn.

Thê còn tình yêu? số 10 hỏi, tỏ ra rất quan tâm.

Tình yêu thì còn bí ẩn hơn.

Tình yêu, đó là khi Ngón Tay đực làm vô số những hành động kỳ quặc để Ngón Tay cái cho trao đổi dinh dưỡng⁽¹⁾. Bởi vì ở loài Ngón Tay, trao đổi

1. Loài kiến khi trao đổi dinh dưỡng thì ghé sát môi vào nhau. Vì vậy, dưới góc nhìn của loài kiến, hôn là hành động trao đổi dinh dưỡng.

dinh dưỡng không phải là điều đương nhiên. Đôi khi chúng còn từ chối không chịu cho!

Từ chối không trao đổi dinh dưỡng ư?... Lũ kiến mỗi lúc một ngạc nhiên hơn. Làm sao có thể từ chối hôn người khác? Làm sao có thể từ chối ợ thức ăn lén để móm cho người khác?

Vòng cù tọa siết chặt lại mong hiểu rõ sự việc.

Theo 103 683, tình yêu tạo ra những con co thắt cho các Ngón Tay và giúp chúng thấy dễ sống hơn.

Đó là kết đôi đây, số 16 gọi ý.

Không, đó là thứ khác, 103 683 đáp, nhưng nó không thể nói gì thêm về điều này vì không chắc đã hiểu hết. Nhưng theo nó thì đây là một thứ tình cảm lạ lùng mà loài côn trùng không biết tới.

Toán kiến thấy do dự.

Số 10 muốn biết các Ngón Tay kỹ càng hơn. Nó thấy tò mò về tình yêu, về sự hài hước và về nghệ thuật.

Chúng ta chẳng biết làm gì với tình yêu, sự hài hước và nghệ thuật, số 15 trả lời.

Số 16 muốn định rõ vị trí vương quốc các Ngón Tay, dù chỉ là để vẽ các tấm bản đồ hóa học.

Số 13 nói đã tới lúc khuấy động vũ trụ, tập hợp tất cả loài kiến và các loài động vật khác thành đội quân vô cùng lớn để cùng nhau hủy diệt các Ngón Tay gớm ghiếc đó.

103 683 lắc đầu. Không thể giết chết tất cả bọn chúng được. Thuần phục bọn chúng sẽ đơn giản hơn.

Thuần phục bọn chúng ư? những con kiến đang đói thoại với nó thốt lên ngạc nhiên.

Đúng thế! Kiến từng chẳng đã thuần phục vô số súc vật đó thôi: rệp cây, rệp son. Vậy thì tại sao không thuần phục các Ngón Tay? Dù sao thì các Ngón Tay cũng chịu nuôi gián đằng hoàng đầy thoi. Việc lú gián làm được thì cũng có thể lặp lại ở đây, với quy mô lớn hơn nhiều.

103 683 từng trò chuyện với các Ngón Tay nên cho biết bọn này không phải toàn là những quái vật điên rồ chuyên gieo rắc chết chóc. Phải thiết lập quan hệ ngoại giao với chúng, hợp tác để Ngón Tay được hưởng tri thức của loài kiến và ngược lại, kiến có được tri thức của Ngón Tay.

Nó quay về là để truyền lời gợi ý đó tới toàn bộ loài kiến. Nó mong mười hai kiến trinh thám kia ủng hộ nó. Dù ý tưởng này không dễ được toàn bộ loài kiến chấp nhận, nhưng cũng đáng để thử xem sao.

Cả toán kiến ngỡ ngàng. Thời gian sống với những sinh vật kỳ quặc đó đã ảnh hưởng tới lý trí của 103 683 mất rồi. Hợp tác với các Ngón Tay! Thuần hóa chúng như những toán rệp cây!

Thế thì thà liên kết với những cư dân hung dữ nhất trong rừng còn hơn, những con thằn lằn to nhất chẳng hạn. Hơn nữa, loài kiến không có thói quen liên kết với bất kỳ loài nào. Ngay trong nội bộ loài mình, chúng

còn chặng hòa thuận được với nhau. Thế giới luôn luôn có xung đột. Chiến tranh giữa các bộ tộc, giữa các thành trì, giữa các đô thị, rồi anh em một nhà chém giết lẫn nhau...

Áy thế mà cái con kiến trinh thám già trán bẩn, lớp vỏ bọc đầy những vết đâm chém phải chịu trong suốt cuộc đời lại đề nghị liên minh với các... Ngón Tay! Những sinh vật đồ sộ đến nỗi ta không thấy được cả mắt lẩn miêng chúng!

Ý nghĩ mới ngày thơ làm sao.

103 683 nắn nè. Nó cứ nhắc đi nhắc lại là trên đó, có những Ngón Tay, ít ra là cũng có vài Ngón Tay, có cùng mục đích như vậy: đạt được sự hợp tác giữa kiến và Ngón Tay. Nó khẳng định rằng không nên khinh bỉ loài động vật đó chỉ vì chúng khác biệt và chưa được biết tới.

Người ta lúc nào cũng cần tới kẻ lớn hơn mình, nó khẳng định như vậy.

Xét cho cùng thì các Ngón Tay biết hạ rất nhanh cả một cây gỗ và cắt nó thành từng khúc. Chúng có thể trở thành những đồng minh quân sự rất có lợi. Nếu liên minh được với Ngón Tay, chỉ cần cho chúng biết cần tấn công đô thị kiến nào là chúng sẽ phá tan ngay tức thì.

Vì chiến tranh là mối quan tâm số một của loài kiến nên lý lẽ này rất thuyết phục. Con kiến đỏ hung già nhận thấy thế và lại bồi thêm:

Các bạn thấy không: chúng ta sẽ có được sức mạnh to lớn tới chừng nào nếu trong một cuộc chiến chúng ta liên minh được với một đội quân gồm một trăm Ngón Tay đã thuần phục?

Nấp trong cái hốc ngoằn ngoèo của cây sồi rừng, toán kiến ý thức được mình đang sống trong thời khắc quyết định của lịch sử loài kiến. Nếu chiến binh già thuyết phục được toán kiến này thì có thể một ngày kia, nó cũng thuyết phục được cả tổ kiến. Vậy thì...

24. VŨ HỘI KỲ DIỆU Ở LÂU ĐÀI

Những ngón tay đan vào nhau. Những người khiêu vũ ôm chặt bạn nhảy.

Vũ hội ở lâu đài Fontainebleau.

Lễ hội được tổ chức trong tòa lâu đài lịch sử nhân dịp thành phố Fontainebleau kết nghĩa với thành phố Hachinoé ở Nhật Bản. Trao đổi cờ, trao đổi huân chương, trao đổi quà. Biểu diễn múa dân gian. Dàn đồng ca địa phương. Giới thiệu tấm biển: "FONTAINEBLEAU-HACHINOÉ: THÀNH PHỐ KẾT NGHĨA" từ giờ sẽ được dựng trên đường vào hai thành phố này.

Cuối cùng là ném rượu sa kê và rượu Pháp làm từ mận.

Những chiếc xe trưng cờ hai nước vẫn tiếp tục vào đỗ trong sân chính và những cặp đôi muộn từ trong xe bước ra, bận trang phục đại tiệc.

Vẫn còn vận đồ tang, Julie cùng mẹ bước vào phòng khiêu vũ. Cô gái có đôi mắt xám nhạt không quen với cảnh phô trương xa hoa tới nhường ấy.

Ở trung tâm gian phòng sáng trưng là dàn nhạc dây vừa bắt đầu một

điệu valse của Strauss, các đôi nhảy lượn quanh, màu đen áo lě phục của đàn ông hòa vào màu trắng váy dạ hội của phu nữ.

Cánh phục vụ mặc chế phục đi dì lại lại, mang những chiếc khay bạc đựng bánh nướng nhỏ nhiều màu xếp thành hàng trong khuôn giấy.

Các nhạc công tăng tốc: vòng quay cuối của điệu *Dòng Danube xanh*. Những đôi nhảy chỉ còn là những chiếc chong chóng đen trắng tỏa mùi nước hoa nồng nặc.

Thị trưởng đợi tới lúc nghỉ để đọc lời diễn văn. Mặt mày rạng rỡ, ông nói mình rất hài lòng thấy thành phố yêu quý của ông kết nghĩa với thành phố rất hữu nghị Hachinoé. Ông ca ngợi tình hữu nghị Nhật-Pháp bền chặt và hy vọng nó sẽ tồn tại mãi mãi. Ông kể tên những nhân vật quan trọng có mặt trong buổi lễ: nào là chủ doanh nghiệp lớn, giáo sư đại học lỗi lạc, quan chức cấp cao, quân nhân cấp cao, nghệ sĩ nổi tiếng. Mọi người đều vỗ tay rất to.

Thị trưởng thành phố Hachinoé đáp lại bằng một bài diễn văn ngắn về sự thông hiểu giữa các nền văn hóa dù rất khác biệt.

- Tuy nhiên, các bạn ở đây cũng như chúng tôi ở Nhật, chúng ta đều có may mắn được sống trong những thành phố nhỏ thanh bình nơi vẻ đẹp của thiên nhiên lớn lên theo mùa và bổ sung vào tài năng của con người, ông tuyên bố như vậy.

Sau những lời hùng biện ấy và những tràng vỗ tay, điệu valse được nối lại. Để đổi khác đi, lần này những người khiêu vũ đều đồng lòng quay ngược chiều kim đồng hồ.

Thật khó mà nghe thấy người khác nói gì trong tiếng ồn ào như vậy. Julie, mẹ cô và con chó Achille ngồi tại một bàn trong góc. Cảnh sát trưởng tới chào hai mẹ con. Ông ta đi cùng một người đàn ông khá cao, tóc vàng, đôi mắt xanh to choán hết gương mặt.

- Đây là thanh tra Maximilien Linart mà tôi đã nói chuyện với bà hôm trước, cảnh sát trưởng nói rõ. Anh ấy phụ trách điều tra về cái chết của chồng bà. Bà có thể hoàn toàn tin tưởng anh ấy. Đó là một cảnh sát xuất chúng. Anh ấy giảng dạy ở trường cảnh sát Fontainebleau. Anh ấy sẽ nhanh chóng xác định được nguyên nhân cái chết của ông Gaston chồng bà.

Người đàn ông chìa tay ra. Trao đổi mồ hôi bàn tay.

- Rất vui được làm quen với ông.
- Rất vui được làm quen với ông.
- Tôi cũng vậy.

Chẳng có gì để nói thêm nên hai người rút lui. Julie và mẹ quan sát từ xa lẽ hội đang tới hồi nhộn nhịp nhất.

- Cô có muốn khiêu vũ không, thưa cô?

Một chàng trai trẻ người Nhật rất trịnh trọng nghiêng mình trước Julie.

- Không, cảm ơn anh, cô trả lời.

Ngạc nhiên vì lời cự tuyệt thẳng thừng, chàng trai Nhật do dự trong

giây lát, tự hỏi theo phép lịch sự của người Pháp thì bạn nhảy phải làm gì khi bị từ chối trong một buổi lễ trang trọng như thế này. Mẹ Julie vội nói dỡ lời:

- Xin thứ lỗi cho con gái tôi. Mẹ con tôi đang để tang. Ở Pháp, màu đen là màu tang.

Vừa thở phào nhẹ nhõm vì chuyện không phải tại mình, vừa bối rối vì làm lẩn, chàng trai cúi gập người xuống trước chiếc bàn.

- Xin thứ lỗi cho tôi vì đã quấy rầy bà và cô. Ở nước tôi thì ngược lại, màu trắng mới là màu tang.

Cảnh sát trưởng quyết định làm cho buổi dạ hội thêm phần thú vị bằng cách kể chuyện cười cho một nhóm khách đang vây quanh mình:

- Có một người Esquimau đào một cái lỗ trên băng. Anh ta quăng càn câu cùng lưỡi câu và mồi xuống. Anh đang đợi thì bỗng dung có tiếng hét rất to làm rung chuyển cả mặt đất: "CHỖ NÀY KHÔNG CÓ CÁ ĐÂU!" Sợ quá, anh chàng Esquimau bèn đi ra xa hơn một chút và đào lỗ khác. Anh ta thả lưỡi câu xuống rồi đợi. Cái giọng khủng khiếp lại vang lên: "CHỖ NÀY CŨNG KHÔNG CÓ CÁ ĐÂU!" Người Esquimau lại đi xa hơn nữa đào cái hố thứ ba. Giọng nói kia lại vang lên: "TÔI ĐÃ BẢO ANH LÀ CHỖ NÀY KHÔNG CÓ CÁ CÒ MÀ!" Người Esquimau nhìn quanh khắp lượt mà chẳng thấy ai, càng lúc càng thêm hoảng sợ, ngược mắt lên trời: "Ai nói với tôi vậy? Có phải Chúa trời không?" Và thế là cái giọng oang oang lại cất lên: "KHÔNG. GIÁM ĐỐC SÂN TRUỢT BĂNG ĐÂY..."

Vài tiếng cười cất lên. Những lời khen ngợi. Rồi lại tới trận cười thứ hai của những người lúc này mới hiểu.

Đại sứ Nhật cũng muốn kể chuyện cười.

- Chuyện rằng có một người đàn ông ngồi vào bàn, mở ngăn kéo, lôi ra cái gương và nhìn chằm chằm vào đó hồi lâu, tưởng nhìn thấy hình ảnh cha mình trong gương. Vợ anh ta thấy anh ta cứ mân mê cái khung mãi dâm ra lo lắng, tưởng tượng ra đó là ảnh người tình của chồng. Một chiều nọ, thừa lúc chồng vắng nhà, bà ta quyết định làm rõ thực hư, xem cái hình ảnh kỳ quặc mà chồng cứ giấu giếm xem đó là gì. Chồng vừa mới về nhà là bà ta đã hỏi đầy vẻ ghen tuông: "Này, cái mụ già quàu quạu mà ông giữ ảnh trong ngăn kéo là ai vậy?"

Lại có tiếng cười ồ lên và những tiếng cười vì lịch sự. Sau đó là trận cười thứ hai của những người tới lúc đó mới hiểu. Rồi tới trận cười thứ ba của những người được giảng giải cho hiểu ý hài hước của câu chuyện.

Thấy vui vì chuyện cười mình kể được mọi người thích, cảnh sát trưởng Dupeyron và đại sứ Nhật lại kể những chuyện khác. Họ nhận ra rằng tìm được chuyện làm cả người Pháp lẫn người Nhật thấy buồn cười quả là không dễ vì chuyện cười thường đầy những quy chiếu văn hóa chỉ có nghĩa ở nước họ mà thôi.

- Các vị có nghĩ là có sự hài hước nào mang tính toàn cầu mà ai cũng thấy buồn cười không? Cảnh sát trưởng hỏi.

Bầu không khí chỉ yên lặng trở lại khi người phụ trách tiệc rung chuông thông báo mọi người có thể ngồi vào bàn vì bữa tối sắp được dọn ra. Các cô phục vụ bày trước mỗi đĩa những chiếc bánh mì tròn nhỏ.

25. BÁCH KHOA TOÀN THU

CÔNG THÚC LÀM BÁNH MÌ: *dành cho những người đã quên mất công thức này.*

Nguyên liệu:

600 g bột

1 gói bột nở khô

1 cốc nước

2 thìa cà phê đường

1 thìa cà phê muối, một chút bơ.

Cho bột nở và đường vào nước rồi để nửa giờ. Một lớp bột dày màu xám sẽ nổi lên. Đổ bột ra một cái bát, cho muối vào, đào một hố sâu ở giữa bát bột rồi từ từ đổ hỗn hợp bột nở và đường vào. Vừa đổ vừa trộn. Đậy bát lại và để mười lăm phút ở chỗ ấm, kín gió. Nhiệt độ lý tưởng là 27 độ C, nhưng nếu không có được nhiệt độ đó thì nên để ở nhiệt độ thấp hơn vì nóng quá men nở sẽ chết. Khi bột đã nở, dùng tay nhào đều lên. Sau đó lại để bột nở thêm ba mươi phút nữa. Giờ thì bạn có thể nướng bánh một giờ trong lò hoặc trong than gỗ. Nếu không có lò, cũng không có than thì đặt bánh trên phiến đá phơi ra lúc nắng to.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

26. MỐI ĐE DỌA

103 683 bão mười hai người bạn hãy lắng nghe nó thêm chút nữa. Nó vẫn chưa nói hết. Nó muốn về Bel-o-kan quê hương càng nhanh càng tốt vì có mối nguy hiểm khủng khiếp đang đe dọa Bel-o-kan.

Những Ngón Tay giao tiếp với nó rất khéo tay. Chúng có thể hì hục rất lâu để làm cho được thứ mà chúng cần. Vì chúng muốn bằng mọi giá làm cho con kiến thấy rõ thế giới loài Ngón Tay, chúng đã tạo ra một cái máy truyền hình nhỏ xíu vừa tâm con kiến.

Máy truyền hình là cái gì? số 16 hỏi.

Con kiến già thấy khó mà giải thích cho các bạn nó hiểu được. Nó rung rung râu vẽ ra một hình vuông. Máy truyền hình là một cái hộp có râu, thay vì để nhận biết mùi thì cái râu đó tiếp nhận hình ảnh trong không gian trong thế giới Ngón Tay.

Vậy là các Ngón Tay cũng có râu à? số 10 ngạc nhiên.

Đúng vậy, nhưng là những cái râu đặc biệt không giao tiếp với nhau được. Chúng chỉ dùng để thu nhận hình ảnh và âm thanh thôi.

Nó giải thích rằng những hình ảnh đó cho thấy tất cả những gì diễn ra trên thế giới Ngón Tay. Hình ảnh mô tả và mang lại tất cả những thông tin cần thiết để hiểu được những việc đang diễn ra đó. Chuyện này cũng phải tin lời nó. Nhờ có máy truyền hình, chẳng cần phải đi đâu mà con kiến đói hung già vẫn nhìn thấy hết và biết hết về thế giới Ngón Tay.

Một hôm, nó thấy trên máy truyền hình, trong một chương trình tin tức địa phương, một tảng biển trắng mới được cắm cách tổ kiến Bel-o-kan chỉ vài trăm bước chân.

Cả mười hai chiên binh dựng râu lên ngạc nhiên.

Tảng biển là cái gì?

103 683 giải thích: khi các Ngón Tay cắm những tảng biển trắng ở đâu đó thì có nghĩa là chúng chuẩn bị đốn cây, phá hoại các đô thị và san bằng tất thảy. Nói chung, những tảng biển trắng thông báo việc xây dựng một trong những cái tổ hình hộp của chúng. Chúng cắm một tảng biển trắng, thế rồi cả khu vực biển thành hoang mạc bằng phẳng, khắc nghiệt, không còn cây cỏ, chẳng mấy chốc, một cái tổ của Ngón Tay sẽ mọc lên ở đó.

Đó là chuyện đang diễn ra. Bằng mọi giá phải báo cho Bel-o-kan biết trước khi quá trình phá hủy chót chóc bắt đầu.

Mười hai con kiến suy nghĩ.

Ở loài kiến không có người lãnh đạo, không có thứ bậc, vì vậy không có việc ra lệnh hay nhận lệnh, không bắt buộc phải tuân theo lệnh. Ai thích cứ việc làm điều mình thích lúc nào mình muốn. Mười hai con kiến bàn bạc qua với nhau. Con kiến trinh thám già này báo cho chúng biết là đô thị Bel-o-kan quê hương đang gặp nguy hiểm. Chẳng có gì mà phải bàn ra bàn vào nữa. Chúng từ bỏ việc đi thám thính rìa thế giới và quyết định nhanh chóng quay về Bel-o-kan để thông báo cho chị em biết về mối nguy hiểm của “tảng biển đáng sợ của Ngón Tay”.

Tiến về phía Tây Nam thôi.

Tuy nhiên, dù trời nóng nhưng đêm đã xuống, quá muộn để lên đường. Tới giờ đi ngủ rồi. Lũ kiến tụ lại dưới cái rễ ngoèo ngoéo của cây sồi rừng, thu chân và râu lại, nằm thu mình, con này áp sát vào con kia để trong giây lát còn được hưởng chút hơi ấm của nhau. Rồi, gần như cùng lúc, những cái râu nhẹ nhàng hạ xuống, chúng ngủ thiếp đi, mơ tới thế giới kỳ lạ của Ngón Tay, những gã khổng lồ với cái đầu che khuất tít ở phía trên kia, phía những ngọn cây.

Số 12 mơ thấy chúng đang ăn.

27. NGƯỜI TA BẮT ĐẦU NÓI TÓI KIM TỰ THÁP BÍ ẨN

Vô số người phục vụ xuất hiện, giọng cao những khay thức ăn. Người phụ trách bữa tiệc giám sát màn múa của họ từ xa, trên cao, như người nhạc trưởng, tay ra lệnh bằng những cử chỉ nhỏ nhưng dứt khoát.

Mỗi cái khay là một tác phẩm nghệ thuật thực sự.

Những con lợn sữa với nụ cười cứng đờ, mõm nhét quả cà chua đỏ đẹp, nằm quỳ giữa đống dưa cải. Lú gà thiến bụng căng phồng nằm thoái mái như thể hạt dẻ nghiền nhồi trong bụng không hề làm chúng thấy khó chịu. Những chú bê nguyên con phơi thăn ra mòn mọc. Đám tôm hùm nổi càng với nhau tạo thành vòng tròn vui vẻ giữa đám rau trộn hấp dẫn phết đầy xốt trứng gà tươi bóng nhẫy.

Cảnh sát trưởng Dupeyron nhận trách nhiệm nâng cốc chúc mừng. Ông trình trọng lôi ra “tờ giấy thường dùng cho các dịp kết nghĩa” đã sờn gốc và ngả vàng vì được sử dụng trong nhiều bữa tối với các đại sứ nước ngoài, rồi tuyên bố:

- Tôi xin nâng cốc chúc mừng tình hữu nghị giữa các dân tộc và sự hiểu biết lẫn nhau giữa những con người thiện chí trên khắp mọi vùng miền. Chúng tôi quan tâm tới các bạn và hy vọng là các bạn cũng quan tâm tới chúng tôi. Dù phong tục tập quán hay công nghệ ra sao thì tôi vẫn tin là chúng ta sẽ làm phong phú lẫn nhau, và sự khác biệt của chúng ta cũng rất quan trọng...

Cuối cùng, những người sốt ruột cũng được phép ngồi xuống và tập trung vào bữa ăn.

Bữa tối còn là cơ hội trao đổi những lời đùa cợt và giai thoại. Thị trưởng Hachinoé nói về một trong những người dân đặc biệt ở thành phố ông. Đó là một ẩn sĩ bẩm sinh đã không có tay, thường chải tóc bằng chân. Người ta gọi ông là “bậc thầy ngón chân”. Không những ông biết vẽ, mà còn làm chủ ngón chân tới mức có thể bắn cung và đánh răng.

Câu chuyện rất thu hút cử tọa. Họ muốn biết ẩn sĩ có lấy vợ không. Thị trưởng Hachinoé trả lời rằng không, nhưng “bậc thầy ngón chân” có rất nhiều người tình và phụ nữ rất mê ông vì những lý do không giải thích được.

Không muốn bị thua, cảnh sát trưởng Dupeyron cho biết là thành phố Fontainebleau cũng có nhiều công dân xuất chúng. Nhưng người kỳ quặc nhất chắc chắn là một nhà bác học điên có tên Edmond Wells. Cái người tự coi mình là nhà khoa học đó tìm cách thuyết phục đồng bào rằng loài kiền tạo thành một nền văn minh tồn tại song song với nền văn minh của con người, và rằng loài người rất nên giao tiếp với nền văn minh đó trên cơ sở bình đẳng!

Lúc đầu, Julie không tin vào tai mình, nhưng ông cảnh sát trưởng đúng là có nói tên Edmond Wells. Cô nghiêm mình để nghe cho rõ hơn. Những thực khách khác cũng xích lại gần để nghe câu chuyện về nhà bác học mê kiền. Khoái chí vì thu hút được người nghe, cảnh sát trưởng nói tiếp:

- Cái ông giáo sư Wells đó tin chắc rằng điều ám ảnh của mình là đúng đắn tới mức đã liên hệ với tổng thống để đề nghị ngài mở... mở..., quý vị không bao giờ đoán được đâu!

Ông thốt ra chậm rãi để gây hiệu quả lớn hơn:

- ... đại sứ quán loài kiền, với một vị đại sứ loài kiền ở chỗ chúng ta!

Mọi người yên lặng hồi lâu. Mỗi người đều cố hiểu làm sao người ta

có thể nghĩ ra thứ khái niệm kỳ cục như vậy...

- Nhưng sao ông ấy lại có ý tưởng kỳ lạ như vậy nhỉ? phu nhân đại sứ Nhật hỏi.

Dupeyron giải thích;

- Cái ông giáo sư Edmond Wells đó khẳng định đã thiết kế được một cái máy có thể dịch ngôn ngữ kiến ra tiếng người và ngược lại. Ông ấy nghĩ rằng làm vậy thì có thể đối thoại giữa nền văn minh nhân loại và văn minh Myrmécéen.

- Myrmécéen nghĩa là gì?

- Nghĩa là “kiến” trong tiếng Hy Lạp.

- Có đúng là người ta có thể đối thoại với kiến được không? một bà khác hỏi.

Cảnh sát trưởng nhún vai:

- Bà cứ nghĩ mà xem! Theo tôi thì nhà bác học xuất chúng đó uống hơi nhiều rượu mạnh địa phương của chúng ta rồi thì phải.

Nói tới đó, ông ra hiệu cho những người phục vụ rót tiếp rượu vào các ly.

Ngồi cùng bàn đó có ông giám đốc phòng nghiên cứu rất muốn có được đơn đặt hàng và trợ cấp của thành phố. Ông nắm lấy cơ hội này thu hút sự chú ý của ủy viên hội đồng thành phố. Ông giàn như đứng hẳn lên khỏi ghế, nói xen vào:

- Tôi có nghe nói là người ta đã đạt được một vài kết quả trong việc tổng hợp các chất tiết ra của loài kiến. Hình như người ta đã biết cách nói với chúng hai từ: “Báo động” và “Hãy theo tôi”..., những tín hiệu cơ bản, theo một nghĩa nào đó. Chỉ cần khôi phục lại phân tử. Người ta làm được điều đó từ năm 1991. Vậy nên ta có thể hình dung một nhóm đã phát triển kỹ thuật này tới mức mở rộng vốn từ vựng ra nhiều từ khác, thậm chí là cả một số câu hoàn chỉnh.

Tầm quan trọng của lời nhận xét làm mọi người lặng đi.

- Ông có chắc vậy không? cảnh sát trưởng hỏi lại.

- Tôi đọc được trong một tạp chí khoa học rất nghiêm túc.

Julie cũng đã đọc được điều đó, nhưng cô không thể nêu nguồn là *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* được.

Người kỹ sư nói tiếp:

- Muốn tái tạo phân tử trong ngôn ngữ khứu giác của loài kiến, chỉ cần dùng hai chiếc máy: phô kẽ và sắc kẽ. Đó là phép phân tích-tổng hợp phân tử đơn giản. Có thể coi như sao chép một mùi hương. Các chất tiết ra của ngôn ngữ khứu giác loài kiến chỉ là các mùi hương. Bất cứ người nào đang học cách chiết xuất nước hoa cũng xử lý được. Sau đó, người ta dùng máy tính kết hợp mỗi phân tử hương với một từ hữu thanh và ngược lại.

- Tôi có nghe nói đến việc giải mã ngôn ngữ nhảy múa của loài ong, nhưng chưa từng nghe nói tới ngôn ngữ khứu giác của loài kiến, một vị thực khách khác cho biết.

- Người ta quan tâm tới ống hơn vì chúng mang lại lợi ích kinh tế, chúng làm ra mật, trong khi kiến chẳng làm ra thứ gì cần thiết cho loài người. Có lẽ vì thế mà người ta không biết tới các nghiên cứu về ngôn ngữ của kiến, viên kỹ sư đáp lại.

- Và có lẽ cũng vì các nghiên cứu về loài kiến toàn do các doanh nghiệp sản xuất... thuốc diệt côn trùng tiến hành, Julie nhận xét.

Cảnh sát trưởng vội vàng phá vỡ bầu không khí im lặng khó xử trong gian phòng sau lời nhận xét của Julie. Xét cho cùng thì khách của ông tới lâu dài đâu phải để học hỏi về côn trùng. Họ tới để cười đùa, khiêu vũ và ăn uống ra trò. Cảnh sát trưởng đổi hướng sự chú ý để quay về khía cạnh hài hước trong lời đề nghị của Edmond Wells.

- Các vị cứ hình dung mà xem: nếu người ta mở đại sứ quán kiến ở Paris thì sao nhỉ? Tôi hình dung ra rất rõ cảnh đó: con kiến nhỏ xíu mặc áo đuôi tôm, thắt nơ bướm ở cổ đi lại giữa các vị khách mời nhân một buổi tiếp tân chính thức. "Tôi phải thông báo là ai đây ạ? người gác cửa hỏi. - Đại sứ loài kiến, con côn trùng nhỏ bé trả lời và đưa tấm danh thiếp nhỏ xíu ra! - Ôi, xin thứ lỗi cho tôi, bà đại sứ Guatemala thốt lên, tôi nghĩ là mình vừa giấm lên ngài lúc này. - Tôi biết, con kiến trả lời, tôi chính là đại sứ mới của loài kiến, người thứ tư bị giấm chết từ đầu bữa tiệc tới giờ!"

Câu chuyện đùa ứng biến làm tắt cả mọi người đều cười. Cảnh sát trưởng thấy hài lòng. Ông lại thu hút được sự chú ý của mọi người.

Rồi khi tiếng cười lắng đi:

- Vâ... cứ cho là có thể trò chuyện được với chúng thì mở đại sứ quán kiến có ích lợi gì? phu nhân đại sứ Nhật Bản hỏi.

Cảnh sát trưởng đề nghị mọi người ngồi sát lại gần như thể ông sắp sửa tiết lộ bí mật vậy.

- Các vị chắc chắn rằng tin đâu. Cái gã giáo sư Edmond Wells đó khẳng định là lũ kiến tạo thành một cường quốc kinh tế và chính trị trên Trái đất, nhỏ hơn chúng ta, nhưng cũng rất đáng kể.

Cảnh sát trưởng dừng lời để gây hiệu quả cao hơn. Như thể thông tin đó ghê gớm tới mức phải mất một chút thời gian mới hiểu hết được.

- Năm ngoái, một nhóm những kẻ "điên vì kiến" về hùa với nhà bác học đã tiếp xúc với bộ trưởng Bộ Nghiên cứu và Thật chí cả tổng thống để đề nghị họ mở đại sứ quán loài kiến trong thế giới loài người. Gượm đã, tổng thống đã gửi cho chúng tôi một bản copy. Antoine, anh tìm nó ra đây giúp tôi.

Thư ký cảnh sát trưởng lục trong cái cặp và chìa cho ông một tờ giấy:

- Nghe này, tôi sẽ đọc cho các vị nghe, cảnh sát trưởng tuyên bố.

Ông đợi mọi người yên lặng rồi đọc:

"Chúng ta sống từ năm ngàn năm nay vẫn với những ý tưởng rằng dân chủ đã được người Hy Lạp phát minh ra từ thời Cổ đại, toán học, triết học, logic của chúng ta đều ra đời từ ít nhất ba ngàn năm. Chẳng có gì mới mẻ hết. Không có gì mới mẻ vì vẫn là những bộ óc đó vận hành theo cách cũ. Hơn nữa, những bộ óc đó lại không vận hành hết công suất vì bị những người nắm quyền hành

ghìm giữ. Những người đó sợ mất chỗ nên kìm hãm những khái niệm mới hoặc những ý tưởng mới trỗi dậy. Thê nên luôn có xung đột vì những nguyên nhân giống nhau. Thê nên các thế hệ luôn không hiểu nhau.

Loài kién cho chúng ta một cách mới để nhìn nhận và suy nghĩ về thế giới của chúng ta. Chúng cũng có nông nghiệp, công nghệ, sự lựa chọn xã hội kỳ quặc có thể khiến chúng ta mở rộng tầm mắt. Chúng đã tìm ra những giải pháp độc đáo cho những vấn đề mà chúng ta không biết giải quyết ra sao. Ví dụ như chúng sống trong những đô thị có hàng chục triệu cá thể mà không có vùng ngoại ô nguy hiểm, không tắc nghẽn giao thông, không có thất nghiệp. Ý tưởng về đại sứ quán loài kién là cách để tạo ra cầu nối chính thức giữa hai nền văn minh phát triển nhất trên Trái đất mà chẳng hề biết gì về nhau trong thời gian quá lâu.

Chúng ta và loài kién coi thường nhau đã khá lâu. Chúng ta và loài kién đã chiến đấu chống lại nhau quá lâu. Đã tới lúc loài người và loài kién hợp tác bình đẳng với nhau."

Sau khi câu đó kết thúc, mọi người đều yên lặng. Rồi ông cảnh sát trưởng cười khẽ, dần dà những thực khách khác cũng cười theo, tiếng cười to dần lên.

Tiếng cười khùng khục chỉ dứt khi người ta bày món chính ra bàn: cừu hấp bơ.

- Chắc chắn là cái ông Edmond Wells này cũng hơi giàn dở, phu nhân đại sứ Nhật nói.

- Vâng, chắc ông ta là kẻ điên!

Julie hỏi mượn lá thư để xem. Cô muốn xem kỹ lá thư. Cô nghiên ngẫm nó rất lâu như muốn học thuộc lòng.

Khi khách bắt đầu ăn món tráng miệng thì cảnh sát trưởng kéo tay áo thanh tra Maximilien Linart và mời anh ta ra nói chuyện riêng, cách xa những cái tai tò mò. Ở đó, ông cho thanh tra biết là các chủ doanh nghiệp Nhật tới đây không phải chỉ vì tình hữu nghị giữa hai dân tộc đâu. Họ thuộc về một tập đoàn tài chính lớn đang muốn xây một tổ hợp khách sạn ở giữa rừng Fontainebleau. Họ cho rằng tổ hợp khách sạn nằm giữa rừng cây cổ thụ, nơi thiên nhiên vẫn còn hoang dã, lại gần tòa lâu đài lịch sử, sẽ thu hút khách du lịch trên toàn thế giới.

- Nhưng rừng Fontainebleau đã được coi là khu bảo tồn thiên nhiên theo nghị định của tỉnh cơ mà? viên thanh tra ngạc nhiên.

Dupeyron nhún vai.

- Đương nhiên, chúng ta không phải là đảo Corse hay Bờ Biển Ngà nơi những người khởi xướng các dự án bất động sản đốt rừng để chia lô những vùng được bảo vệ. Nhưng chúng ta cũng phải tính đến những cái được mất về mặt kinh tế.

Vì Maximilien Linart vẫn ngõ ngàng, ông bèn nói rõ với giọng muốn tỏ ra là thuyết phục:

- Anh cũng biết là vùng này có tỷ lệ thất nghiệp khá cao. Điều đó dẫn tới tình trạng mất an ninh. Điều đó dẫn tới khủng hoảng. Các khách sạn của

chúng ta cứ nối tiếp nhau đóng cửa. Vùng chúng ta đang chết dần. Nếu chúng ta không hành động nhanh, thanh niên sẽ bỏ vùng mà đi, thuê địa phương sẽ không đủ để trang trải nhu cầu của trường lớp, của các cơ quan hành chính và của cảnh sát.

Thanh tra Linart tự hỏi Dupeyron muốn nghe gì với bài diễn văn chỉ dành riêng cho mình.

- Ông trông chờ gì ở tôi?

Cảnh sát trưởng chia chiếc bánh ngọt phúc bồn tử cho viên thanh tra.

- Anh điều tra cái chết của ông Gaston Pinson, giám đốc vụ pháp chế về Nước và Rừng tới đâu rồi?

- Đó là một vụ kỳ quặc. Tôi đã xin cơ quan pháp y mở tử thi, viên cảnh sát cầm miếng bánh và trả lời.

- Tôi đọc thấy báo cáo sơ bộ của anh nói rằng thi thể được tìm thấy gần một kim tự tháp bằng bê tông cao khoảng ba mét, cho tới lúc này vẫn không ai phát hiện ra vì bị các cây to che khuất.

- Đúng vậy. Thế thì sao ạ?

- Thì sao nữa! Như vậy là đã có những người không đếm xỉa tới lệnh cấm xây dựng trong khu bảo tồn thiên nhiên được bảo vệ. Họ cứ tha hồ mà xây, chẳng bị ai phản đối. Rõ ràng đó là tiền lệ rất hay cho mấy người bạn Nhật của chúng ta. Anh đã biết gì về kim tự tháp này rồi?

- Chẳng nhiều nhẽ gì, chỉ biết là nó không có trong bản đồ địa chính.

- Dứt khoát phải biết nhiều hơn, cảnh sát trưởng nhấn mạnh. Không có gì cản trở anh vừa điều tra về cái chết của ông Pinson, vừa điều tra về việc xây cái kim tự tháp bí ẩn đó. Tôi chắc chắn là hai sự kiện này có liên quan tới nhau.

Cảnh sát trưởng nói câu đó với giọng ra lệnh. Cuộc trò chuyện của hai người bị cắt ngang vì có vị công dân tới xin cảnh sát trưởng giúp tìm một chỗ trong nhà trọ.

Sau món tráng miệng, mọi người lại bắt đầu khiêu vũ.

Đã khuya. Mẹ Julie đồng ý ra về. Thấy bà cùng con gái đi ra, thanh tra Linart đề nghị được đưa hai mẹ con về.

Người hầu phòng đưa trả áo khoác cho họ. Linart dúi cho anh ta một tờ tiền. Ba người đang đứng trên thềm chờ người giữ xe đưa xe ô tô của viên thanh tra tới thì Dupeyron thì thầm vào tai Linart:

- Tôi thực sự rất quan tâm tới cái kim tự tháp bí ẩn đó. Anh có hiểu ý tôi không?

28. GIỜ TOÁN HỌC

- Vâng, thưa cô.

- Nếu em đã hiểu thì nhắc lại câu hỏi xem nào?

- Làm thế nào để tạo được bốn hình tam giác đều bằng nhau với sáu que diêm.

- Đúng rồi. Mời em lại gần bục giảng để trả lời.

Julie đứng lên khỏi bàn và đi tới tấm bảng đen. Cô chẳng hề biết câu trả lời mà bà giáo dạy toán đòi hỏi là gì. Bà giáo cao lớn át hẳn cô.

Julie cuồng cuồng đưa mắt nhìn quanh. Cả lớp giễu cợt nhìn cô chằm chằm. Chắc chắn là tất cả các học sinh khác đều biết câu trả lời mà cô thì quên khuấy mất.

Cô nhìn cả lớp, hy vọng có ai đó giúp sức.

Các khuôn mặt dao động giữa vẻ thờ ơ khoái chí, thương cảm và nhẹ nhõm vì không phải ở vào vị trí của cô.

Hàng đầu là lú con nhà giàu ngồi chêm chệ, chăm học không chê vào đâu được. Phía sau là những đứa thèm muốn được như tụi con nhà giàu và sẵn sàng phục tùng bọn này. Tiếp đến là bọn học lực trung bình và những đứa “lẽ ra có thể khá hơn”, tụi này lăn ra học nhưng kết quả chẳng tốt cho lắm. Cuối cùng, ở cuối lớp là những kẻ ngoài lề, ngồi ngớn cạnh lò sưởi.

Đó là “Bảy Chú Lùn”, tên nhóm nhạc rock họ lập ra. Đám học sinh này tách biệt hẳn khỏi phần còn lại trong lớp.

- Thế nào, cậu trả lời là gì? cô giáo hỏi.

Một trong Bảy Chú Lùn ra hiệu cho Julie. Cậu dùng ngón tay xếp một hình mà cô không đoán được ý nghĩa.

- Thôi nào, cô Pinson, tôi biết là em buồn vì bố mất, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng tới các quy luật toán học ngự trị trên đời. Tôi nhắc lại: sáu que diêm tạo thành bốn hình tam giác đều bằng nhau với điều kiện... được xếp như thế nào? Thủ nghĩ theo cách khác xem nào. Dùng trí tưởng tượng đi. Sáu que diêm, bốn hình tam giác, với điều kiện là sắp xếp chúng thành...

Julie nheo cặp mắt xám nhạt. Cái hình kia là gì nhỉ? Lúc này, cậu học trò đánh vần cái gì đó, tách rõ từng âm tiết. Cô cô nhìn mỗi cậu ta đoán. Hình... chụp⁽¹⁾.

- Hình chụp, cô nói.

Cả lớp phá lên cười. Đồng minh của Julie tỏ vẻ tuyệt vọng.

- Người ta nhắc bài sai cho em rồi, cô giáo nói. Không phải là “hình chụp”, mà là hình chóp. Hình này thể hiện chiều thứ ba trong không gian, sự chinh phục hình nổi. Nó nhắc rằng có thể mở ra thế giới để chuyển từ mặt phẳng sang hình khối. Đúng không, David?

Chỉ cần bước hai bước là cô giáo đã xuống cuối lớp, đứng cạnh cậu học trò vừa bị nêu tên.

- David, em phải biết rằng trong đời có thể gian lận, nhưng với điều kiện là không để bị tóm. Tôi trông thấy trò khỉ của em rồi. Mời em về chỗ, Julie.

Cô giáo viết lên bảng: thời gian.

1. Hình chóp trong tiếng Pháp là “pyramide”, nhưng Julie đoán nhầm là “pironide”, từ này không có nghĩa. Vì vậy, chúng tôi tạm dịch là “hình chụp”.

- Hôm nay, chúng ta đã học chiêu thứ ba. Hình nổi. Ngày mai, chúng ta sẽ học về chiêu thứ tư: thời gian. Khái niệm về thời gian cũng có chỗ trong toán học. Điều đã diễn ra trong quá khứ gây ra hiệu ứng trong tương lai khi nào và ở đâu. Vậy là ngày mai, tôi có thể hỏi các em như thế này: "Tại sao Julie Pinson lại bị điểm không, trong những hoàn cảnh nào và khi nào cô ấy lại bị điểm không lần nữa?"

Vài tiếng cười chế nhạo và xù nịnh lan ra trên mấy hàng ghế đầu lớp. Julie đứng dậy.

- Em ngồi xuống đi, Julie. Tôi có bảo em đứng dậy đâu.
- Không, em muốn đứng. Em có điều muốn nói với cô.
- Về điểm không ư? Cô giáo mỉa mai. Quá muộn rồi. Điểm không đã bị ghi vào sổ điểm của em.

Julie đưa đôi mắt xám màu kim loại chầm chầm nhìn cô giáo dạy toán.

- Cô đã nói là cần phải nghĩ khác đi, nhưng chính cô, cô vẫn nghĩ theo cách cũ.

- Julie, tôi yêu cầu em cư xử cho đúng mục.

- Em vẫn đang đúng mục. Nhưng cô dạy môn học chẳng liên quan gì tới thực tế cuộc sống. Cô chỉ muốn bẻ gãy tinh thần chúng em để chúng em thành ra dễ bảo. Nếu cứ nhồi vào sọ những bài học về hình tròn và hình tam giác của cô thì sau đó, người ta sẽ sẵn sàng chấp nhận bất cứ thứ gì.

- Julie, em muốn bị thêm điểm không nữa à?

Julie nhún vai, lấy túi, đi ra rồi sập cửa lại trong khi cả lớp ngỡ ngàng.

29. BÁCH KHOA TOÀN THU

HẾT THỜI SỐ SINH: Khi được tám tháng, trẻ em có mối sợ hãi đặc biệt mà các bác sĩ nhi khoa gọi là "hết thời sơ sinh". Cứ mỗi khi mẹ đi đâu là bé lại tưởng mẹ không bao giờ quay về nữa. Nỗi sợ hãi đó đôi khi gây nên những con khóc lóc và các triệu chứng bồn chồn lo âu. Dù mẹ quay về nhưng bé lại bồn chồn khi mẹ đi. Vào tuổi đó, bé hiểu rằng trên đời có những việc diễn ra mà bé không thể chế ngự được. "Hết thời sơ sinh" là do bé ý thức được sự tự chủ của mình so với thế giới. Vẫn đề nghiêm trọng là ở chỗ "ta" khác với mọi thứ vây quanh ta. Dùa trẻ và mẹ nó không gắn chặt với nhau, vì vậy sẽ có lúc bé ở một mình, tiếp xúc với những "người lạ không phải là mẹ" (tất cả những người không phải là mẹ, hoặc cùng lăm thì không phải là bố, đều được coi là người lạ).

Phải tới khi được mười tám tháng, bé mới chấp nhận được việc mẹ thỉnh thoảng biến mất.

Phản lớn những nỗi sợ hãi mà con người sẽ biết tới sau này, cho tới tận khi về già: sợ cô đơn, sợ mất người thân, sợ người lạ, v.v..., đều này sinh từ mối tuyệt vọng đầu tiên đó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

30. TOÀN CẢNH

Trời lạnh, nhưng nỗi sợ hãi điều chưa biết tới cho chúng thêm sức lực. Sáng ra, mười hai kiến trinh thám và con kiến đỏ hung già lên đường. Phải rảo bước trên những lối mòn để báo động đô thị Bel-o-kan quê hương chúng về hiểm họa “tấm biển trắng”.

Chúng tới một vách đá nhô ra trên thung lũng. Cả toán dừng lại ngắm phong cảnh và tìm đường để trèo xuống.

Kiến có nhận thức thị giác khác với loài động vật có vú. Mỗi nhãn cầu gồm rất nhiều ô nhỏ tạo thành nhiều thấu kính quang học. Thay vì nhận được một hình ảnh cố định và rõ rệt thì chúng lại nhận được vô số những hình ảnh mờ mờ, chính nhòe số lượng lớn nên những hình ảnh mờ mờ đó cuối cùng cũng tạo thành một hình ảnh rõ nét. Vì thế, chúng không nhìn rõ các chi tiết nhưng lại phát hiện rất rõ mọi cử động.

Từ trái sang phải, đám kiến trinh thám nhìn những đầm lầy than bùn phượng Nam nơi đám ruồi màu nâu vàng và ruồi trâu bay vè vè, rồi nhìn những mỏm đá lớn màu ngọc lục bảo trên ngọn núi đầy hoa, thảo nguyên vàng phượng Bắc, cánh rừng đèn đầy dương xỉ đại bàng và sê khướu hăng hái.

Không khí nóng làm lũ muỗi bay lên và ngay lập tức bị đám chim chích có bộ lông ánh xanh lam săn đuổi.

Sự nhạy cảm của kiến với quang phổ màu sắc cũng đặc biệt. Chúng phân biệt rất rõ các tia cực tím nhưng lại không phân biệt rõ lầm màu đỏ. Các thông tin cực tím làm hoa và côn trùng nổi bật trên nền xanh của thảm thực vật. Kiến thậm chí còn nhìn thấy trên hoa những đường thẳng như đường băng hạ cánh cho đám ong đi hút mật.

Sau hình ảnh là tới mùi vị. Lũ kiến trinh thám rung râu với tốc độ 8 000 dao động một giây để hít những mùi bốc lên ở xung quanh. Khi rung râu như vậy, chúng đánh hơi được các con mồi ở xa và thú dữ ở gần. Chúng hít hơi cây cối và đất tỏa ra. Kiến thấy đất có mùi rất trầm và dịu ngọt. Chẳng hợp chút nào với vị hắc và mặn theo sở thích của loài kiến.

Số 10 có râu dài nhất bọn, đứng trên bốn chân sau để ngửi các mùi toát ra dễ dàng hơn. Quanh nó, các bạn kiến dùng những chiếc râu ngắn hơn để chăm chú tìm hiểu bối cảnh mùi vị tuyệt vời trước mặt chúng.

Lũ kiến muốn đi đường ngắn nhất để về Bel-o-kan, đường qua các bụi hoa chuông tỏa mùi tới tận chỗ chúng đứng, từng đám bướm công sọc lửa với đôi cánh lốm đốm hình những con mắt sững sốt bay là là trên mây bụi hoa chuông. Nhưng số 16, chuyên gia họa đồ hóa chất, lưu ý các bạn là góc đó đầy lũ nhện nhảy và rắn mũi dài. Hơn nữa, hàng bày kiến di trú ăn thịt đang lũ lượt đi qua chỗ đó, và ngay cả nếu toán kiến Bel-o-kan đi trên cao, trên các cành cây, thì chúng cũng rất dễ bị loài kiến theo ché độ nô lệ bắt. Lũ kiến theo ché độ nô lệ đã bị loài kiến lùn đẩy lên mạn Bắc. Số 5 nhận xét là cách tốt nhất còn lại là trèo vách đá xuống, phía bên phải.

103 683 chăm chú lắng nghe các thông tin. Rất nhiều sự kiện chính trị

đã xảy ra từ khi nó rời liên bang ra đi. Nó hỏi Kiến Chúa mới của Bel-o-kan trông ra sao. Số 5 trả lời rằng Kiến Chúa có bụng nhỏ. Như mọi Kiến Chúa ở đô thị này, bà tự xưng là Belo-kiu-kiuni, nhưng bà không có được dáng vẻ các Kiến Chúa ngày xưa. Sau tai họa hồi năm ngoái, tổ kiến thiêu kiến hưu tính. Để đảm bảo cho Kiến Chúa được thụ thai, giao hợp đã diễn ra trong một ngăn đóng kín chứ không phải trong khi bay.

103 683 nhận xét là số 5 có vẻ không quý mến người sinh ra trứng cho tổ kiến lầm, nhưng xét cho cùng, chẳng con kiến nào buộc phải tôn trọng Kiến Chúa, dù đó chính là mẹ của nó.

Đám kiến lính bò xuống vách đá gần như dựng đứng nhờ có lớp đệm dính ở gan bàn chân.

31. MAXIMILIEN MỪNG SINH NHẬT

Thanh tra Maximilien Linart là người đàn ông hạnh phúc. Anh có người vợ xinh đẹp tên là Scynthia và cô con gái dễ thương Marguerite, mười ba tuổi. Anh sống trong một biệt thự xinh đẹp có hai yếu tố là biểu tượng của sự thịnh vượng: bể cá lớn cùng ống khói to và cao. Ở tuổi bốn mươi, có vẻ như anh đã thành công trong mọi việc. Học giỏi, đầy bằng cấp, anh tự hào về sự nghiệp của mình. Maximilien đã phá được nhiều vụ án tới mức người ta mời anh về giảng dạy ở trường cảnh sát Fontainebleau. Cấp trên tin tưởng anh và không can thiệp vào các cuộc điều tra của anh. Ít lâu nay, anh còn quan tâm tới chính trị nữa. Anh thuộc số những người thân thiết với cảnh sát trưởng, ông này còn quý anh với tư cách là bạn chơi tennis.

Về tới nhà, Maximilien quăng cái mũ lên giá rồi cởi áo vest.

Trong phòng khách, con gái anh đang xem truyền hình. Cô bé hơi nghiêng gương mặt xinh xắn về phía màn ảnh, hai bím tóc vàng buông ra phía sau. Ánh sáng xanh chập chờn trên gương mặt đang hướng về phía màn ảnh, như khoảng ba tỷ người khác vào cùng lúc đó. Cô bé cầm cái điều khiển từ xa trong tay, chuyển hết từ kênh này sang kênh kia tìm chương trình hay nhất mà chẳng thấy đâu.

Kênh 67. Phim tài liệu. Màn “đạo đầu” phức tạp trước khi giao hợp của loài tinh tinh bonobo ở Zaïr khiến các nhà động vật học chú ý. Các con tinh tinh đực dùng bộ phận sinh dục cương cứng như lưỡi kiếm để đánh nhau. Tuy nhiên, ngoài những lúc đó ra thì chúng không bao giờ chí chóe. Hình như loài động vật này đã phát minh ra sự phi bạo lực bằng tình dục.

Kênh 46. Xã hội. Công nhân thu dọn vệ sinh đình công. Chỉ khi nào các đòi hỏi của họ được đáp ứng thì họ mới lại thu dọn rác rưởi. Họ đòi phải được tăng lương và cải thiện chế độ ưu tú.

Kênh 45. Phim khiêu dâm. “Đúng rồi. Ahahaaa, aah, ôi... không! Ôi, đúng rồi, nữa đi, nữa đi, không, không, thôi được, có chứ.”

Kênh 110. Tin tức. Tin mới nhất. Thảm sát tại một trường mẫu giáo. Một chiếc xe có chứa bom đậu trước cổng trường. Cho tới lúc này, mười chín học

sinh tử vong, bảy bị thương, về phса giáo viên có hai người thiệt mạng. Đinh và đinh óc đã được cho thêm vào chất nő để sát thương nhiều hơn trong sân trường lúc giờ ra chơi. Một nhóm tụ xung là “I.P.”, “Hồi giáo hành tinh” đã nhận trách nhiệm vụ khủng bố trong một thông điệp gửi cho báo chí. Thông điệp nói rõ là càng giết nhiều kẻ dị giáo thì các chiến binh của nhóm càng chắc sẽ được lên thiên đàng. Bộ trưởng Nội vụ kêu gọi nhân dân bình tĩnh.

Kênh 345. Giải trí. Chương trình “Chuyện đùa buổi tối”. Sau đây là mẩu chuyện vui hằng ngày của chúng tôi. Quý vị có thể kể lại cho bạn bè nghe cho vui: Có một nhà khoa học nghiên cứu việc bay của loài ruồi. Ông cắt một cẳng chân rồi bảo con ruồi: “Bay lên đi.” Và ông nhận ra là dù đã bị cắt một cẳng chân, con ruồi vẫn bay được. Ông cắt hai chân và nói: “Bay lên đi.” Con ruồi lại bay lên. Ông bèn cắt một bên cánh và nhắc lại: “Bay lên đi.” Lần này ông nhận thấy con ruồi không bay lên nữa. Ông bèn ghi vào sổ tay: “Khi bị cắt một cánh, ruồi trở thành điếc.”

Marguerite thảm ghi nhớ trong đầu câu chuyện. Nhưng vì mọi người chắc đều nghe chuyện vui đó cùng lúc này nên cô bé biết trước là chẳng có dịp mà kể lại chuyện.

Kênh 201. Ca nhạc. Clip mới của nữ ca sĩ Alexandine: “... đời là tình yêu, mãi là tình yêu, tình yêu êm ái, em yêu anh, mọi thứ đều chỉ là...”

Kênh 622. Trò chơi.

Marguerite tiến lên và bỏ cái điều khiển từ xa xuống. Cô bé rất thích trò chơi “Bấy suy tưởng” này. Trò này yêu cầu người ta phải giải một câu đố hoàn toàn mang tính logic. Cô bé cho rằng đó là trò mới nhất trên truyền hình. Người dẫn chương trình chào đám đông khán giả đang vỗ tay hoan hô anh ta rồi hình anh mờ đi trước một người đàn bà khá tròn trĩnh, đã đứng tuổi, rụt cổ trong chiếc váy hoa bằng ni lông. Cặp kính đời mỏe to tướng nuốt hết gương mặt bà.

Người dẫn chương trình phô hàm răng trắng lóe. Anh ta vớ lấy micro:

- Thưa bà Ramirez, tôi sẽ đọc cho bà nghe câu đố mới của chúng tôi: vẫn dùng sáu que diêm, làm thế nào để xếp, không phải là bốn, sáu, mà là TÁM tam giác đều bằng nhau?

- Tôi thấy là hình như mỗi lần lại thêm một chiều mới, bà Ramirez thở dài. Đầu tiên phải khám phá ra chiều thứ ba, rồi hợp nhất các góc bù, còn giờ thì...

- Bước thứ ba, người dẫn chương trình nói xen vào. Bà phải tìm được bước thứ ba. Nhưng chúng tôi tin tưởng vào bà, thưa bà Ramirez. Bà là vô địch các nhà vô địch của “Bấy...”

- ... suy tưởng”, khán giả đồng thanh nói nốt câu.

Bà Ramirez yêu cầu mang ra cho bà sáu que diêm. Người ta ngay lập tức đưa cho bà sáu mảnh gỗ mỏng, rất dài có một đầu sơn đỏ để khán giả tại trường quay và những người theo dõi qua truyền hình nhìn rõ các thao tác của bà như với các que diêm bình thường.

Bà xin một câu trợ giúp. Người dẫn chương trình bóc một phong bì đọc:

- Câu đầu tiên giúp bà là: "Phải mở rộng phạm vi nhận thức."

Thanh tra Maximilien Linart đang lơ đãnh lắng nghe thì mắt anh chợt dừng lại ở bể cá vàng. Những con cá chết phơi bụng nổi lèn bèn bèn trên mặt nước.

Tại anh rắc quá nhiều thức ăn cho cá chăng? Hay là chúng đánh nhau mà chết? Các con khỏe tiêu diệt các con yếu. Những con nhanh nhẹn tiêu diệt những con chậm chạp. Một thứ học thuyết Darwin đặc biệt ngự trị trong thế giới khép kín của bể kính: chỉ những con cá độc ác và hung hăn nhất mới sống sót được.

Nhân tiện đang thò tay vào trong nước, anh dựng lại con tàu cướp biển bằng chất giả đá hoa và vài thứ rong rêu bằng nhựa. Dù sao thì có lẽ lũ cá cũng coi cái cảnh bài trí sân khấu này là thật.

Viên cảnh sát nhận thấy cái bơm lọc không khí không chạy nữa. Anh dùng ngón tay rửa những miếng bọt biển đầy phân cá. "Hai mươi lăm con cá sóc thải ra lấm thật!" Cùng lúc đó, anh mở thêm nước từ vòi vào.

Maximilien rắc chút ít thức ăn cho những con cá còn sống, kiểm tra lại nhiệt độ trong bể và chào lũ cá.

Trong bể, lũ cá chảng thèm quan tâm tới những nỗ lực của ông chủ. Chúng không hiểu tại sao mấy ngón tay lại lôi xác các con cá sóc mà chúng đã đặt rất đúng thể thức ở đúng chỗ nơi cái xác sẽ lên men tốt nhất cho tới khi thịt mềm ra, dễ rã hơn. Chúng thậm chí còn không được ăn phân của nhau, vì cái bơm hút ra hết ngay lập tức. Những con cá thông minh nhất trong bể đã suy nghĩ từ lâu về ý nghĩa cuộc sống của chúng mà vẫn không hiểu nổi tại sao ngày nào thức ăn cũng xuất hiện một cách thần kỳ trên mặt nước, cũng không hiểu tại sao thứ thức ăn đó lúc nào cũng bất động.

Hai bàn tay mát lạnh đặt lên mắt Maximilien.

- Chúc mừng sinh nhật bố!

- Bố quên khuấy đi mất hôm nay là sinh nhật bố đây, anh nói trong khi ôm hôn vợ và con gái.

- Mẹ với con thì không quên đâu. Hai mẹ con đã chuẩn bị cho bố một thú mà bố thích đây, Marguerite thông báo.

Cô bé giơ ra chiếc bánh sô cô la và hạt hồ đào trên cỏ vô số nến đang cháy.

- Mẹ và con đã lục khắp nhà nhưng chỉ tìm được có bốn mươi hai nến nén, cô con gái nói.

Anh thổi một hơi tắt hết nến rồi ăn một miếng bánh.

- Hai mẹ con em cũng mua quà cho anh đây.

Cô vợ chia cho anh một cái hộp. Maximilien nuốt nốt miếng bánh sô cô la, bóc cái hộp bìa cứng, để lộ ra chiếc máy tính xách tay đời mới nhất.

- Thật là ý tưởng tuyệt vời! anh thốt lên.

- Em chọn loại nhẹ, nhanh và có bộ nhớ lớn, cô vợ nhấn mạnh. Em nghĩ là anh sẽ tha hồ vui với cái máy này.

- Đương nhiên rồi. Cảm ơn. Bố yêu hai mẹ con.

Cho tới lúc này, anh vẫn phải băng lòng dùng cái máy tính to dùng ở phòng làm việc để xử lý văn bản và làm các việc liên quan tới tính toán. Với chiếc máy tính xách tay nhỏ này ở nhà, anh cuối cùng có thể khám phá hết các khả năng của tin học. Cô vợ thật khéo tìm được món quà lý tưởng.

Cô con gái khẳng định mình cũng có quà cho bố. Cô đã đính kèm với máy tính chiếc đĩa trò chơi có tên là *Tiến hóa*. “Hãy tự tạo ra một nền văn minh và thế giới của bạn như thể bạn là Chúa trời của nó vậy”, quảng cáo trò chơi nói vậy.

- Bố bồ nhiều thời gian chăm sóc cái bể cá sóc của bố tới mức con nghĩ là bố sẽ thấy khoái khi có cả thế giới ảo trong tầm tay, với dân chúng, các thành phố, chiến tranh, tất cả mọi thứ, Marguerite tuyên bố.

- Ôi, bố có bao giờ chơi những trò này đâu..., anh vừa nói vừa ôm hôn con gái để không làm cô thất vọng.

Marguerite cho cái đĩa CD Rom vào ổ và bỏ công giải thích cho bố luật chơi của thứ sản phẩm tin học mới đang rất hot này. Bối cảnh trò chơi là vào năm 5 000 trước Công nguyên, trên một đồng bằng rộng lớn nơi người chơi có nhiệm vụ phải sắp xếp bộ lạc của mình. Sau đó phải tạo ra một ngôi làng, lập một hàng rào để bao bọc ngôi làng, rồi mở rộng địa hạt săn bắn, xây những ngôi làng khác, chỉ đạo các cuộc chiến với những bộ lạc lân cận, phát triển nghiên cứu khoa học và nghệ thuật, xây đường sá, mở mang đồng ruộng, khởi động nông nghiệp, biến các làng mạc thành thành phố để bộ tộc thành dân tộc, sống sót và tiến hóa nhanh hết mức có thể.

- Thay vì chơi với hai mươi lăm con cá sóc, bố có cả hàng trăm nghìn con người ảo. Bố có thích không?

- Tất nhiên rồi, viên cảnh sát nói, không hẳn đã bị thuyết phục, nhưng không muốn làm con gái thất vọng.

32. BÁCH KHOA TOÀN THU

GIAO TIẾP CỦA TRẺ SƠ SINH: *Vào thế kỷ mười ba, vua Frédéric Đệ Nhị muốn thử nghiệm xem ngôn ngữ “tự nhiên” của loài người là gì. Ông đưa sáu trẻ sơ sinh vào một nhà trẻ và ra lệnh cho các nhũ mẫu cho chúng ăn, ngủ và tắm, nhưng không được... nói với chúng. Frédéric Đệ Nhị hy vọng làm vậy thì sẽ tìm ra thứ ngôn ngữ mà những đứa trẻ này sẽ lựa chọn một cách tự nhiên mà “không bị ảnh hưởng từ bên ngoài”. Ông nghĩ rằng đó sẽ là tiếng Hy Lạp hoặc Latinh, nhưng thứ tiếng gốc thuần khiết duy nhất theo ý ông. Tuy nhiên, thử nghiệm không mang lại kết quả mong đợi. Không những chẳng đứa trẻ nào bắt đầu nói bằng bất cứ thứ tiếng nào, mà cả sáu đứa đều héo hắt dần mà chết. Trẻ nhỏ cần giao tiếp để sống. Sữa và giấc ngủ thôi thì chưa đủ. Giao tiếp cũng là một thành tố không thể thiếu của sự sống.*

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

33. BỌ ĐẦU BỌNG, BỌ TRĨ VÀ BỌ MELOIDE⁽¹⁾

Thế giới của vách đá có thực vật và động vật đặc thù. Khi bò xuống vách đá thẳng đứng, mười hai kiến trình thám trẻ và chiến binh kiến già khám phá ra một khung cảnh lạ lẫm. Những bông hoa bá mập vào vách đá là cẩm chướng hồng có đài hình trụ màu đỏ nhạt, đàm cỏ trường sinh nồng bồng với lá mập mạp và mùi hạt tiêu, hoa long đởm với cánh dài màu xanh lam, cỏ trường sinh trắng với lá tròn và nhẵn chọc ghẹo những bông hoa nhỏ màu trắng, hoa ac ti sô có cánh nhọn và lá khít.

Mười ba con kiến bò xuống vách đá cát kết bằng cách bám chặt vào vách nhờ lớp đệm dính ở gan bàn chân.

Khi đi vòng qua một hòn đá lớn, toán kiến bắt ngờ gặp một đàn bọ đầu bọng. Những con côn trùng nhỏ này là một dạng rệp đá có những đôi mắt kép lồi hẳn ra, cái miệng chẳng khác gì máy nghiền và những sợi râu mảnh đến nỗi thoát nhìn tưởng như chúng chẳng có râu.

Mái liềm tảo vàng mọc trên đá nên lũ bọ đầu bọng không nhận thấy đàm kiến đang tiến lại gần. Dù sao cũng hiếm khi gặp kiến leo núi ở vùng này. Lũ bọ đầu bọng cứ tưởng sống ở nơi vách đá thẳng đứng như vậy thì phần nào được yên thân. Nếu lũ kiến bắt đầu bò dọc vách đá xuống thì tiêu đời rồi!

Không lưỡng lự, lũ bọ đầu bọng chạy trốn ngay.

Dù tuổi đã cao, 103 683 vẫn bắn được mấy phát axít formic trúng bọn bọ đầu bọng đang chạy. Các bạn kiến chúc mừng nó. Hậu môn con kiến già vẫn còn bắn được rất chính xác dù đã nhiều tuổi.

Nhóm kiến ăn lũ bọ đầu bọng và vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra là lũ bọ này có vị gần như muối đực. Nói chính xác thì vị của chúng là giữa muối đực và chuồn chuồn xanh, nhưng không có hương bạc hà đặc trưng của loài chuồn chuồn xanh.

Mười ba con kiến đỏ hung lại đi vòng qua những bông hoa khác: hoa gai tường trắng, hoa đậu tán đủ mọi màu sắc và hoa tai hùm lúc nào cũng tươi với những cánh hoa nhỏ xíu tinh khiết.

Cách xa một quãng, chúng giết một nhóm bọ trĩ. 103 683 thậm chí còn không nhận ra lũ bọ này. Sống với Ngón Tay lâu nay nó quên mất khá nhiều loài. Mà cũng phải thú thực là có biết bao nhiêu là loài. Bọ trĩ, loài côn trùng ăn cỏ nhỏ có cánh tua rua, giòn tan trong miệng lũ kiến. Đúng là bọ trĩ ăn giòn thật, nhưng để lại vị chua như chanh trong miệng. Đàm kiến Bel-o-kan không khoái vị này lắm.

Lũ kiến trình thám còn giết đàm bướm nhảy, bướm ống đỏ tía trông không đẹp lắm nhưng rất mập mạp, bọ cercope⁽²⁾ đỏ như máu, lũ chuồn chuồn lưỡi biếng cử động rất duyên dáng. Tất cả bọn này đều là những loài

1. Một loài côn trùng cánh cứng trông hao hao giống gián.

2. Một loài côn trùng cánh cứng trông hơi giống ve.

rất hiền lành và chẳng có tác dụng gì ngoài việc để lũ kiến đỏ hung xơi.

Lũ kiến giết bọ méloide, loài côn trùng mập mạp có máu và bộ phận sinh dục chứa chất cantharidin có đặc tính kích động, ngay cả với loài kiến.

Trên vách đá, gió làm cup râu lũ kiến như mái tóc rối. Số 14 bắn axít vào một con bọ rùa con màu da cam có hai chấm đen. Dòng máu vàng hôi thối úa ra từ tất cả các khớp chân bọ rùa.

103 683 cúi xuống để xem xét cho kỹ. Đó là cái bẫy. Con bọ rùa con già vò chết nhưng thực ra cú bắn axít chỉ sượt qua lớp vỏ hình bán cầu mà không làm nó bị thương. Con kiến già đơn độc biết cái mèo này rồi. Ngay khi thấy bị nguy hiểm, một số loài côn trùng tiết ra một thứ chất lỏng, thường là mùi rất lợm giọng, để đuổi các con vật muốn ăn thịt chúng. Lúc thì thứ chất lỏng đó úa ra từ tất cả các lỗ chân lông, lúc thì các mụn phồng lên rồi xẹp xuống ở các khớp. Dù thế nào thì hiện tượng đó cũng khiến các con thú đói khát không muốn ăn thịt con mồi nữa.

103 683 lại gần con vật đang rỉ nước. Nó biết là việc cố tình chảy máu đó sẽ tự ngưng nhưng dù sao nó vẫn thấy kinh ngạc. Nó ra hiệu cho mười hai con kiến trẻ là không thể ăn được con côn trùng này và thế là con bọ rùa con lại đi.

Nhưng lũ kiến Bel-o-kan không chỉ có việc tụt xuống vách đá, giết và ăn thịt. Chúng còn tìm đường nhanh nhất để về nhà. Chúng tiến lên giữa những chỗ gấp ghênh và nhẵn thín. Đôi khi, chúng buộc phải treo mình lơ lửng, dùng cẳng và hàm bám chặt vào vách đá để đi qua những đoạn dốc đứng. Chúng dùng thân mình để làm thang hoặc làm cầu. Chúng buộc phải tin cậy lẫn nhau bởi chỉ cần một con trong số mười ba con kiến không bám chắc là cả cái cầu sống do chúng tạo ra sẽ sụp đổ.

103 683 đã mắt thói quen phải vắt và tới thế này. Ở phía bên kia rìa thế giới, trong vũ trụ nhân tạo của loài Ngón Tay, mọi thứ đều ở trong tầm hàm⁽¹⁾.

Nếu không trốn khỏi thế giới đó thì nó sẽ đậm ra ì trệ và lười như loài Ngón Tay. Bởi, như nó đã trông thấy trên truyền hình, loài Ngón Tay không thích phải vắt và khó nhọc. Chúng thậm chí còn chẳng biết tự xây tổ cho chính mình. Chúng chẳng biết săn bắt để kiếm ăn. Chúng chẳng hề biết chạy để trốn thú ăn thịt. Mà cũng chẳng có thú dữ nào đuổi theo để ăn thịt chúng.

Thật đúng như một câu ngạn ngữ của loài kiến: *Chức năng làm này sinh cơ quan, không có chức năng thì cũng hết cơ quan*.

103 683 nhớ lại cuộc sống của mình ở đó, phía bên kia thế giới bình thường.

Hằng ngày nó làm gì nhỉ?

Nó ăn thức ăn chết từ trên trời rơi xuống, nó xem cái máy truyền hình

1. Lê ra phải nói là "mọi thứ đều trong tầm tay" nhưng vì loài kiến không có tay như người mà sử dụng phần hàm trên để làm một số cử động nên tác giả mới viết như vậy.

tí hon và nói chuyện qua điện thoại của Ngón Tay (cái máy điện thoại của máy dịch các chất nó tiết ra thành từ hữu thanh). “Ăn, nói chuyện điện thoại, xem truyền hình”, đó là ba hoạt động chính của Ngón Tay.

Thực ra nó chưa kể hết với mười hai em kiến. Nó không nói cho các em biết rằng những Ngón Tay giao tiếp với nó có lẽ rất thích trò chuyện, nhưng không thực sự hiệu quả cho lắm. Thậm chí chúng còn chẳng thuyết phục nổi những Ngón Tay khác thấy được lợi ích của việc trân trọng nền văn minh của loài kiến và đối thoại bình đẳng với kiến.

Chính vì chúng thất bại nên lúc này 103 683 mới thử làm việc ngược lại: thuyết phục kiến liên minh với loài Ngón Tay. Dù thế nào thì nó cũng tin chắc rằng điều đó mang lại lợi ích cho hai nền văn minh lớn nhất trên Trái đất. Kiến và Ngón Tay có thể kết hợp tài năng của hai loài thay vì đối chọi với nhau.

Nó nhớ lại cảnh chạy trốn. Thật chẳng dễ dàng gì. Ngón Tay không muốn để nó đi. Nó đợi khi người ta thông báo trên cái máy truyền hình tí hon là thời tiết đẹp và chui qua cái khe hở chấn song pha trên nóc hộp để chạy trốn vào lúc sáng sớm.

Giờ đây, vẫn còn điều khó nhất phải làm, đó là thuyết phục đồng loại. Tuy nhiên, nó coi việc mười hai kiến trình thám trẻ không bắc bối ngay kế hoạch của mình là điều tốt.

Con kiến đỏ hung già và các bạn kết thúc quá trình trèo leo đung đưa để sang được bờ bên kia kẽ nứt. 103 683 cho các bạn biết rằng để cho tiện thì chúng có thể gọi nó bằng tên thân mật rút gọn, như các kiến lính trong đội thập tự chinh.

Tôi tên là 103 683. Nhưng các bạn có thể gọi tôi là 103.

Số 14 nhận xét rằng đó không phải là cái tên kiến dài nhất mà cả nhóm từng biết. Trước đây, trong nhóm từng có một con kiến trẻ măng có tên là 3 642 451. Phải mất rất nhiều thời gian mới nói xong tên nó. May mà con kiến trẻ đã bị một cái cây ăn thịt nuốt mất trong một lần đi săn.

Lũ kiến lại tiếp tục trèo xuống.

Chúng dừng chân nghỉ trong một hang đá và trao đổi dinh dưỡng gồm bọ đầu bọng và bọ melaide đã được nghiên nhỏ trong điều. Con kiến già rùng mình ghê tởm. Lũ melaide thật chẳng ngon chút nào. Dù đã được nghiên nhỏ nhưng chúng vẫn đăng ngắt.

34. BÁCH KHOA TOÀN THU

LÀM THẾ NÀO ĐỂ HÒA NHẬP: *Phải hình dung ý thức của chúng ta là phần nổi của tư duy. Chúng ta có 10% ý thức nổi và 90% vô thức chìm.*

Khi chúng ta nói, cần phải làm cho 10% ý thức của chúng ta hướng tới 90% vô thức của người đối thoại với chúng ta.

Để làm được như vậy, cần phải vượt qua màng lọc của sự nghi ngờ ngắn cản thông tin tới được vô thức.

Một trong những cách để làm được điều đó là bắt chước các tật của người khác. Những tật đó thường bộc lộ rõ trong khi ăn. Vậy nên hãy tận dụng thời điểm quyết định đó để quan sát kỹ người đối diện. Nếu anh ta đưa một tay che miệng trong khi nói, hãy bắt chước như vậy. Nếu anh ta dùng tay bóc khoai tây rán ăn, hãy làm theo y hệt. Và nếu anh ta dùng khăn ăn lau miệng, cũng làm theo như vậy.

Hãy tự hỏi mình những câu đơn giản như: "Khi nói anh ta có nhìn mình không?", "Anh ta có nói khi đang ăn không?" Bằng cách lặp lại các tật mà anh ta thể hiện vào thời điểm riêng tư nhất, lúc ăn, bạn đương nhiên truyền thông điệp vô thức: "Tôi ở cùng bộ lạc với anh, chúng ta có xu hướng giống nhau và như vậy chắc là có cùng nền giáo dục và những mối quan tâm giống nhau."

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

35. GIỜ SINH HỌC

Sau giờ toán là giờ sinh học. Julie đi thẳng tới khoa "khoa học chính xác" với các kệ làm việc bằng gạch men trắng, các lọ chứa phôi thai động vật ngâm phoóc môn, các ống nghiệm bẩn, đèn khò đèn nhém và kính hiển vi công kẽm.

Nghe tiếng chuông reo, học sinh và giáo viên bước vào phòng sinh học. Ai cũng biết là trong giờ sinh học thì phải cài trang bằng cách khoác áo blu trắng. Chỉ cần làm vậy là đủ để tạo cảm giác mặc đồng phục của "những người hiểu biết".

Trong phần đầu, được gọi là phần lý thuyết, thầy giáo chọn chủ đề "giới côn trùng". Julie lôi vở ra, quyết định ghi chép cẩn thận mọi điều để kiểm tra xem lời thầy nói có giống với những đoạn liên quan tới đề tài này trong cuốn *Bách khoa toàn thư* không.

Thầy giáo bắt đầu:

- Côn trùng chiếm tới 80% giới động vật. Gián là loài côn trùng cổ xưa nhất đã xuất hiện cách đây ít nhất ba trăm triệu năm. Sau đó tới loài mối, cách đây hai trăm triệu năm, rồi tới loài kiến, cách đây một trăm triệu năm. Chỉ cần nhắc lại cho các em nhớ là tổ tiên xa xưa nhất của loài người mới chỉ xuất hiện từ ba triệu năm nay thôi, như vậy là đủ thấy côn trùng đã có mặt từ rất lâu trên hành tinh của chúng ta.

Thầy giáo sinh học nhấn mạnh rằng côn trùng không những là các cư dân lâu đời nhất trên Trái đất mà còn là những loài đồng đúc nhất.

- Các nhà côn trùng học đã mô tả khoảng năm triệu loài khác nhau, và cứ mỗi ngày, người ta lại phát hiện ra được khoảng một trăm loài chưa từng được biết tới. Trong khi đó, mỗi ngày chỉ có một giống thú có vú mới được phát hiện.

Thầy viết rất to trên bảng đen "80% giới động vật".

- Như vậy, trong số tất cả các loài động vật trên hành tinh, côn trùng là loài cổ xưa nhất, đông nhất và tôi xin nói thêm là ít được biết tới nhất.

Thầy ngừng lời và trong lớp vang lên tiếng vù vù. Bằng một cử chỉ chính xác, thầy chộp được con côn trùng quay rồi giờ học và trưng ra thân hình bị đập bẹp như bức tượng cong queo vẫn còn thấy rõ hai cái cánh và một cái đầu chỉ có một râu.

- Đó là một con kiến bay, thầy giải thích. Chắc là Kiến Chúa. Ở loài kiến, chỉ có kiến hữu tính mới có cánh. Kiến đực chết lúc giao hợp trong khi bay. Kiến Chúa tiếp tục bay để tìm chỗ đẻ trứng mà không có kiến đực bay cùng. Các em có thể tự quan sát thấy là với việc nhiệt độ tăng, côn trùng xuất hiện ngày càng nhiều.

Thầy nhìn thân thể bị nghiền nát của Kiến Chúa.

- Kiến hữu tính thường chỉ bay trước khi có đông. Con Kiến Chúa này xuất hiện ở chỗ chúng ta chứng tỏ là ngày mai trời có thể mưa.

Thầy giáo sinh học vứt con Kiến Chúa bị đập bẹp đang hấp hối vào làm mồi cho lũ ếch sống trong bể cá dài gần một mét và cao năm mươi xăng ti mét. Lũ ếch chen nhau chén mồi.

- Nói chung, thầy nói tiếp, người ta thấy côn trùng tăng theo cấp số nhân và ngày càng nhờn thuốc diệt côn trùng. Trong tương lai, chúng ta có thể sẽ phải chịu cảnh càng ngày càng có nhiều gián trong tủ, kiến trong đường, mối trong đồ gỗ, muỗi và Kiến Chúa trong không trung. Hãy mua thuốc diệt côn trùng để trừ khử chúng.

Học sinh ghi chép. Thầy giáo thông báo đã tới lúc chuyển sang phần “bài tập thực hành”.

- Hôm nay, chúng ta sẽ quan tâm tới hệ thần kinh và đặc biệt là các dây thần kinh ngoại biên.

Thầy bảo mấy học sinh ngồi bàn đầu lên lấy trên kệ các lọ đựng ếch, mỗi lọ đựng một con, rồi phát cho các bạn cùng lớp. Thầy cũng cầm một lọ và giải thích thao tác. Trước tiên, tất cả mọi người phải gây mê con ếch bằng cách vứt vào lọ một miếng bông tẩm ê-te, sau đó lôi con ếch ra, dùng kim dính chặt nó vào miếng cao su để trong chậu, rồi rửa nó dưới vòi nước để bỏ hết các tia máu.

Sau đó, đám học sinh phải lột da ếch bằng kẹp và dao mổ, bỏ các bắp thịt, rồi dùng pin điện và hai điện cực, tìm dây thần kinh chỉ đạo sự co cơ ở cẳng bên phải.

Học sinh nào làm được cho dùi phái của con ếch cử động giật giật thì đương nhiên được điểm hai mươi trên hai mươi.

Thầy giáo lần lượt kiểm tra xem học sinh đang thực hành tới đâu. Một số học sinh không tài nào gây mê con ếch của mình được. Chúng vứt rất nhiều mẩu bông tẩm ê-te vào lọ nhưng con ếch vẫn cứ vẩy vùng. Số khác tưởng đã gây mê được con ếch, nhưng khi chúng định dùng kim dính nó vào miếng cao su thì con ếch dùng cẳng chân còng tự do cứ đập đập tuyệt vọng

trong không trung.

Julie lặng lẽ quan sát con éch của mình và trong giây lát, cô có cảm giác chính là mình đang ở trong lọ và nhìn chằm chằm vào cô. Bên cạnh cô, Gonzague đã đâm tới hai chục mũi kim không gỉ vào con éch, bằng những động tác chính xác.

Gonzague ngầm nghĩa nực nhảm của cậu ta. Con vật trông giống thánh Sébastien. Chưa hoàn toàn mê hồn nên con éch cứ tìm cách vẩy vùng, nhưng những cái kim được ghim rất đúng chỗ cản không cho nó cử động. Vì con éch không kêu được nên không ai hiểu được nỗi đau đớn của nó. Con éch chỉ thốt lên được tiếng “ôp” yếu ớt.

- Nay, tớ biết một chuyện đùa hay lắm nhé. Cậu có biết dây thần kinh dài nhất trên cơ thể người là dây nào không? Gonzague hỏi một cậu bạn đứng cạnh mình.

- Không.
- Đó là dây thần kinh mắt.
- Thế à? Tại sao?
- Chỉ cần giật một sợi lông ở mông là chúng ta nhỏ nước mắt ngay!

Cả bọn cười ồ lên. Thỏa mãn với chuyện đùa của mình, Gonzague nhanh nhẹn lột da, bỏ bắp thịt, và tìm thấy dây thần kinh. Cậu ta khéo léo lấp điện cực và cái cẳng bên phải của con éch giật lên rõ ràng. Con éch vẫn veo giữa đám kim châm vào thân nó và mở miệng nhưng không thốt được âm nào nữa vì đau đớn quá.

“Tốt, Gonzague, em được hai mươi điểm”, thầy giáo thông báo. Vì kết thúc bài thực hành đầu tiên, giờ chẳng biết làm gì, cậu học sinh giỏi nhất lớp bắt đầu tìm các dây thần kinh khác có thể gây ra các cử động phản xạ khác cũng hay như vậy. Cậu ta lọc ra những mảnh da lớn, lôi ra những bắp thịt màu xám. Trong vài giây, con éch vẫn còn sống nguyên đã bị lột trần hết da, trong khi Gonzague tìm ra được những dây thần kinh khác cũng có thể tạo ra những cử động co giật kỳ quặc.

Hai trong số đám bạn thân của Gonzague tới chúc mừng cậu ta và xem cảnh éch co giật.

Phía sau, những kẻ vụng về không dám sử dụng đủ ê-te hoặc không cắm kim đủ sâu, ngạc nhiên thấy con éch của mình nhảy ra khỏi chậu, thân hình chỉ chít kim như người bệnh đi châm cứu. Lú éch nhảy khắp phòng, mặc dù một bên chân đã bị lột hết da, lắc lư bắp thịt màu xám hồng làm đám học trò vừa cười rúc rích vừa e sợ.

Julie nhấp mắt lại vì khiếp hãi. Hệ thần kinh của cô biến thành dòng suối axít clohydric. Cô không còn đủ dũng khí để ngồi lại lớp.

Julie tóm lấy cái lọ cùng con éch của mình. Rồi cô ra khỏi lớp, không nói năng gì.

Cô chạy băng qua sân trường, men theo bái cổ hình vuông ở giữa có cột cờ cắm lá cờ với khẩu hiệu của trường: “Trí tuệ làm nảy sinh lý trí.”

Cô đặt cái lọ xuống và quyết định gây cháy ở chỗ đê rác. Cô dùng bật

lửa châm máy làn nhưng lửa không chịu bén. Cô đốt cháy một mẩu giấy rồi quẳng vào thùng rác nhưng tờ giấy tắt ngầm ngay.

“Thế mà báo chí lúc nào cũng nói chỉ cần một mẩu thuốc cháy dở ném bừa bãi trong rừng là đủ để thiêu trụi hàng hecta, trong khi mình có hẳn giấy và bắt lửa mà không đốt cháy nổi một thùng rác!”, cô lẩm bẩm và vẫn kiên trì làm tiếp.

Cuối cùng thì đám cháy cũng bắt đầu, cô và con éch cùng chăm chú quan sát đám cháy.

- Lửa thật là đẹp. Chuyện này là để trả thù cho mày, con éch nhỏ à... cô tâm sự với nó.

Cô nhìn thung rác cháy. Lửa có màu đen, đỏ, vàng, trắng. Thung rác cháy đúng đùng, biên đám rác rưởi gom ghiếc thành hơi nóng và màu sắc. Luõi lửa sém đèn tường. Làn khói nhô hăng hăng bốc lên từ gốc đê rác.

- Vĩnh biệt ngôi trường tàn ác, Julie thở dài đi ra xa.

Cô thả con éch, lúc này nó chẳng nhìn đám cháy nữa mà nhảy những bước dài trốn vào miệng cống.

Julie đứng xa chờ xem cả trường có bốc cháy không.

36. DUỐI CHÂN VÁCH NÚI

Thế là xong, hết vách núi rồi.

Mười ba con kiến xuống tới chân vách đá.

Bỗng dung, 103 nắc lên. Nó rung rung râu. Những con kiến còn lại tiến lại gần. Kiến trinh thám già bị ôm. Già yếu mà... Nó đã được ba tuổi rồi. Kiến đỏ hung vô tính thường chỉ sống được ba năm thôi.

Vậy là nó đã tới lúc phải chết. Chỉ có các con kiến hữu tính, chính xác hơn là Kiến Chúa, mới sống được tới mươi lăm năm.

Số 5 thấy lo lắng. Nó sợ rằng 103 sẽ chết trước khi kể hết mọi điều về thế giới Ngón Tay và mối hiểm họa từ tám biển trắng. Nhất khoát phải biết rõ hơn về những điều đó. Nếu 103 ra đi bây giờ thì đó sẽ là tổn thất khủng khiếp với toàn bộ nền văn minh kiến. Loài kiến thường quý trọng trứng kiến hơn là kiến già, nhưng lần đầu tiên, số 5 cảm nhận được một khái niệm vốn phổ biến ở nơi khác, được diễn đạt trong một tầm khác: “Mỗi khi có người già mất đi, dường như cả một thư viện vừa bị thiêu trụi.”

Số 5 bón cho con kiến già một liều dinh dưỡng bọ đầu bọng. Ăn chẳng bao giờ làm chậm được sự lão hóa, nhưng nó giúp quá trình đó trở nên dễ chịu hơn.

Tất cả chúng ta phải tìm cách cứu 103, số 5 ra lệnh.

Trong thế giới loài kiến, người ta cho rằng việc gì cũng có cách giải quyết. Nếu không tìm thấy tức là chưa chịu tìm kỹ đó thôi.

103 bắt đầu phát ra mùi axít oleic, mùi đặc trưng của những con kiến già sắp tới lúc nhấm mắt xuôi tay.

Số 5 tập hợp các bạn lại để trao đổi tuyệt đối.

Trao đổi tuyệt đối là kết nối trí não mình với trí não người khác. Bằng việc đứng thành vòng tròn, chạm đầu râu vào nhau, mười hai bộ não của chúng trở thành một.

Câu hỏi: làm thế nào để tháo được quả bom sinh học nổ chậm đang đe dọa con kiến trình thám quý giá này?

Cả bọn tranh nhau đưa ra câu trả lời. Những ý tưởng điên rồ nhất được nêu ra. Ai cũng có phương cách muôn trình bày.

Số 6 đề nghị bón cho 103 rễ cây liễu rủ, vì theo nó thì axít salyclic chữa lành mọi bệnh tật. Nhưng những con kiến còn lại đáp rằng tuổi già không phải là bệnh.

Số 8 gợi ý rằng vì bộ não chưa tắt cả các thông tin quý báu nên có thể lôi não 103 ra khỏi hộp sọ và đặt vào một cơ thể trẻ trung khỏe mạnh. Vào cơ thể số 14 chẳng hạn. Số 14 không thấy ý tưởng đó hay. Những con kiến khác cũng vậy. Cả nhóm cho rằng việc đó quá mạo hiểm.

Sao không hút thật nhanh tất cả các chất trong râu của 103? số 14 gợi ý.

Quá nhiều không hút xuể, số 5 thở dài.

103 cứ hung hăng ho mãi, mỗi nó rung rung.

Số 7 nhắc là nếu 103 là Kiến Chúa thì còn sống được mươi hai năm nữa.

Nếu 103 là Kiến Chúa...

Số 5 cân nhắc ý tưởng này. Biến 103 thành Kiến Chúa là việc không hẳn là không thể làm được. Tất cả mọi con kiến đều biết là sữa ong chúa, một chất bão hòa hoặc mênh, có công dụng biến côn trùng vô tính thành hữu tính.

Cuộc trao đổi tăng tốc. Không thể sử dụng sữa ong chúa của loài ong mật. Kiến và ong mật có đặc tính di truyền quá khác biệt với nhau. Tuy nhiên, ong mật và kiến có tổ tiên chung là loài ong vò vẽ. Loài ong vò vẽ vẫn còn tồn tại và một vài con biết sản sinh ra sữa ong chúa để tự tạo ra ong chúa vò vẽ thay thế trong trường hợp ong chúa bắt ngò chét.

Cuối cùng cũng có một giải pháp để đẩy lùi tuổi già. Râu của mươi hai con kiến rung lên bần bật. Làm thế nào tìm được sữa ong chúa vò vẽ bây giờ?

Số 12 cam đoan có biết một làng ong vò vẽ. Nó khẳng định đã từng vô tình được chứng kiến cảnh biến một con ong vô tính thành ong cái. Ong chúa làng đó chết vì thú bệnh lạ và thế là đám ong thợ bầu một con trong số chúng để thay thế ong chúa. Chúng cho con ong đó uống một thứ mật màu sẫm và chỉ một chốc sau, con ong được bầu làm ong chúa đã tiết ra mùi của ong cái. Một con ong thợ khác được chỉ định làm ong đực. Nó cũng được nhận một chất tương tự và sau đó quả là đã tiết ra mùi ong đực.

Số 12 không được dự cảnh kết đói của hai con ong hữu tính được tạo ra trong tình cảnh khẩn cấp, nhưng vài ngày sau khi đi qua nơi đó, nó nhận thấy là không những tổ ong vẫn còn mà dân số đã tăng lên.

Liệu số 12 có tìm lại được nơi đàn ong vò vẽ đó sống không? số 5 hỏi.

Làng đó ở gần cây sồi lớn ở phương Bắc.

103 thấy vô cùng phấn khích. Trở thành hưu tính... Có bộ phận sinh dục... Vậy ra có thể làm được điều đó ư? Ngay cả khi ao ước những điều diên rồ nhất, nó cũng chưa từng dám hy vọng tới điều kỳ diệu như thế. Điều đó ngay lập tức làm nó thấy có thêm nghị lực và sức khỏe.

Nếu quả thực điều đó là có thể thì nó muốn có bộ phận sinh dục! Xét cho cùng thì thật là bất công khi một số kiến có, số khác lại không, hoàn toàn là ngẫu nhiên khi sinh ra. Con kiến trinh thám già màu đỏ hung dữn râu lênh hướng về phía cây sồi lớn.

Tuy nhiên vẫn còn một vấn đề lớn: cây sồi lớn ở cách chỗ này rất xa, muốn đi tới đó, phải vượt qua các lanh thổ phương Bắc rộng lớn cằn cỗi mà người ta gọi là hoang mạc khô cằn tráng xóa.

37. QUAN SÁT SƠ BỘ KIM TỰ THÁP BÍ ẨN

Khắp nơi là cây cối ẩm ướt và cỏ xanh.

Thanh tra Maximilien Linart thận trọng đi về phía kim tự tháp bí ẩn trong rừng.

Anh nhìn thấy một con rắn phủ đầy gai nhím trông thật lạ, nhưng anh biết là trong rừng có vô số điều kỳ lạ. Viên cảnh sát không thích rừng. Với anh, đó là thế giới thù nghịch, đầy những động vật bò lết, bay lượn, lúc nhúc, dót đính.

Rừng là nơi diễn ra đủ mọi ma thuật. Ngày xưa, đó là nơi quân cướp lột sạch khách lữ hành. Bọn phù thủy lẩn trốn trong rừng để làm những chuyện bí hiểm. Phần lớn các phong trào cách mạng tổ chức chiến tranh du kích của họ trong rừng. Robin Hood dùng rừng để quấy nhiễu quận trưởng vùng Sherwood.

Hồi còn trẻ, Maximilien từng mơ ước là rừng biến mất. Tất cả lũ rắn rết, ruồi muỗi và nhện này đã coi thường con người từ quá lâu rồi. Anh mơ tới một thế giới toàn băng bê tông nơi không còn một khoảng rừng rậm nào. Chỉ có những viên đá lát ngút mắt tới tận chân trời. Như vậy sẽ sạch sẽ hơn nhiều. Ngoài ra, nếu được như vậy thì tha hồ trượt pa tanh trên cả chặng đường dài.

Maximilien ăn vận như người đi dạo để tránh thu hút sự chú ý.

"Ngụy trang tốt nhất không phải là bắt chước quang cảnh mà là làm sao cho hòa hợp tự nhiên với quang cảnh." Anh vẫn thường dạy các sinh viên mới vào trường cảnh sát rằng trong sa mạc, một người mặc đồ màu cát dễ bị nhận ra hơn là một con lạc đà.

Cuối cùng anh cũng trông thấy công trình đáng ngờ.

Maximilien Linart lôi ống nhòm ra quan sát kim tự tháp.

Thoạt nhìn thì bóng cây phản chiếu và nhân lên gấp bội trên các tấm gương lớn ngụy trang cho tòa kim tự tháp. Nhưng có một chi tiết làm lộ ra kim tự tháp. Có tới hai mặt trời. Thừa một.

Anh tiến lên.

Gương quả là sự lựa chọn tuyệt vời cho lớp vỏ bọc bên ngoài. Nhờ có gương mà các nhà ảo thuật làm các cô gái trong những chiếc hòm bị kiềm sắc đâm vào biến mất. Chỉ là hiệu ứng quang học mà thôi.

Anh lôi sổ tay ra và cẩn thận ghi chép:

1) Điều tra kim tự tháp trong rừng.

a. Quan sát từ xa.

Anh đọc lại những chữ vừa viết và xé ngay trang đó đi. Đó không phải là kim tự tháp, mà là hình tứ diện. Kim tự tháp là hình chóp có bốn mặt cộng với một mặt đáy dưới đất, tức là năm mặt. Hình tứ diện chỉ có ba mặt cộng với mặt đáy, tức là bốn mặt cả thảy. Trong tiếng Hy Lạp, bốn là tétra⁽¹⁾.

Vậy nên Maximilien sửa lại thẻ này:

1) Điều tra hình tứ diện trong rừng.

Một trong những điểm mạnh của Maximilien Linart chính là khả năng chỉ ra chính xác điều anh thấy chứ không phải thứ mà người ta tưởng là nhìn thấy. Năng khiếu “khách quan” này đã giúp anh tránh được nhiều sai lầm.

Việc học hình họa càng củng cố thêm khả năng này của anh. Khi vẽ, nếu ta nhìn một con đường, ta nghĩ tới một con đường và muôn vẽ hai vạch song song. Nhưng nếu vẽ một cách “khách quan” điều ta nhìn thấy thì theo luật phối cảnh, con đường được thể hiện thành hình tam giác, hai bên lề đường là hai đường hội tụ gặp nhau ở đường chân trời.

Maximilien Linart chính lại ống nhòm và bắt đầu quan sát kim tự tháp. Anh thấy ngạc nhiên. Chính bản thân anh cũng bị ám ảnh bởi thuật ngữ “kim tự tháp” có nghĩa bóng bí ẩn và thiêng liêng. Vậy là anh lại xé trang giấy. Lần này là ngoại lệ, anh sẽ bỏ qua thói quen thích sự chính xác tuyệt đối.

1) Điều tra kim tự tháp trong rừng.

a. Quan sát từ xa.

- Tòa tháp khá cao. Khoảng ba mét. Bị cây cối che khuất.

Sau khi vẽ phác xong tòa tháp, viên cảnh sát lại gần. Khi chỉ còn cách kim tự tháp vài mét, anh phát hiện ra những vết chân người và chân chó, chắc là do Gaston Pinson và con chó xù Ailen của ông để lại. Maximilien cũng vẽ lại các vết chân vào sổ.

Maximilien đi vòng quanh tòa tháp. Không có cửa ra vào, không có cửa sổ, không có ống khói, không có hộp thư. Không có dấu hiệu gì cho thấy đây là nhà ở của người. Chỉ có bệ tông phủ đầy gương và một cái chỏm nóc trong suốt.

Anh lùi lại năm bước đứng quan sát tòa tháp hồi lâu. Hình dáng và kích thước tòa tháp rất hài hòa. Dù cho người kiến trúc sư đã xây kim tự tháp bí ẩn giữa rừng này là ai thì cũng đã đạt tới sự hoàn hảo về kiến trúc.

1. Hình tứ diện trong tiếng Pháp là tétraèdre, trong đó có gốc từ tétra có nghĩa là bốn trong tiếng Hy Lạp.

38. BÁCH KHOA TOÀN THU

CON SỐ VÀNG: *Con số vàng là một tỷ lệ chính xác nhờ có nó người ta có thể xây dựng, vẽ tranh, tạo tượng và mang lại sức mạnh tiềm ẩn cho tác phẩm của mình.*

Kim tự tháp của Khéops⁽¹⁾, đền thờ Salomon, đền Parthénon⁽²⁾ và phần lớn các nhà thờ La Mã đều được xây theo tỷ lệ này.

Người ta cho rằng tất cả những công trình không xây theo tỷ lệ này rồi sẽ bị đổ.

Người ta tính toán con số vàng theo cách sau: $\frac{1+\sqrt{5}}{2}$

Có nghĩa là 1,6180335.

Đó là bí mật ngàn năm. Con số này không đơn thuần là sản phẩm của trí tưởng tượng của con người. Nó cũng được kiểm chứng trong thiên nhiên. Ví dụ như đó chính là khoảng cách giữa các lá trên cành để khói che khuất lẫn nhau. Đó cũng là con số xác định vị trí rốn so với toàn bộ cơ thể con người.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

39. TAN TRƯỜNG

Trường trung học của Julie là một tòa nhà vuông vắn.

Ba cánh bằng bê tông hình chữ U khép lại bằng một hàng rào cao bằng kim loại sơn chống gi.

“Trường vuông để đào tạo những cái đầu vuông.”

Cô hy vọng ngọn lửa chǎng mây chốc sẽ liêm lên các bức tường ngôi trường mà cô thấy giống như nhà tù, trại lính, dưỡng đường, bệnh viện, trại diên, tóm lại là một trong những nơi vuông vắn mà người ta cách ly những người mà người ta muốn càng ít thấy trên phố càng tốt.

Cô gái đứng rình đám khói dày đặc thoát ra từ phía mây thùng rác. Chǎng mây chốc người gác cổng đã xuất hiện, mang theo bình xịt và dìu ngay khói đầu thảm họa trong đám bọt carbon trắng như tuyết.

Tán công thế giới thật chǎng dễ chút nào.

Cô bước đi trong thành phố. Khắp nơi xung quanh cô tỏa mùi hôi thối. Các công nhân thu gom rác đang đinh công nén phế xá ngập ngụa những thứ rác rưởi thường ngày của con người: những túi màu xanh nhỏ toang hoác đầy thức ăn thối rữa, giấy bẩn, khăn mùi soa giấy dinh dính...

Julie bịt mũi. Cô có cảm giác bị theo dõi khi đi qua khu nhà chia lô dù giờ này ở đó vắng tanh. Cô quay lại, không nhìn thấy gì và lại đi tiếp. Nhưng vì cảm giác bị theo dõi mỗi lúc một mạnh thêm nên cô nhìn vào gương chiếu

1. Khéops, vua triều đại thứ tư của Ai Cập (khoảng 2.600 năm trước Công nguyên), người cho xây kim tự tháp lớn ở Gizeh.

2. Đền thờ ở Athènes, được xây vào thế kỷ năm trước Công nguyên.

hậu của một chiếc xe đỗ bên lề đường và nhận thấy mình quả thực không nhầm. Phía sau cô có ba gã. Julie nhận ra chúng. Đó là mấy học sinh cùng lớp cô, tất cả đều thuộc phe bọn ngoài đầu lớp, đứng đầu là Gonzague Dupeyron, lúc nào cũng vận sơ mi và thắt khăn lụa.

Theo bản năng, cô cảm thấy nguy hiểm nên chuồn ngay.

Chúng lại gần, cô càng rảo bước. Cô không thể chạy vì gót chân vẫn còn đau từ hồi bị ngã trong rừng. Cô lại không biết rõ khu này. Đây không phải đường cô thường đi. Cô rẽ trái, rồi rẽ phải. Tiếng bước chân lũ con trai vẫn vang lên sau lưng cô. Cô lại rẽ. Khỉ thật! Đường này dẫn vào ngõ cụt, không thể quay lại được nữa. Cô ẩn mình sau một cái cổng, ôm chặt vào ngực cái ba lô trong cố cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* như thế cô có thể dùng nó làm áo giáp vậy.

- Nó chắc chắn phải ở quanh đây thôi, một giọng nói thông báo. Nó không thể thoát được. Phố này không có đường thoát ra.

Bọn chúng bắt đầu thăm dò từng cái cổng, hết cái này tới cái kia. Chúng tiến lại gần. Cô gái thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Ở sâu trong cái cổng cô đang đứng có cánh cửa và nút chuông. "Vùng ơi, mở ra", Julie van vỉ trong khi tuyệt vọng bấm chuông.

Có vài tiếng động phía sau nhưng cánh cửa vẫn không chịu mở ra.

- Pinson bé nhỏ đâu rồi, bé ơi, bé ơi, lũ con trai dài giọng chê nhạo.

Julie co mình dưới chân cửa, cầm kẽ vào đầu gối. Ba gương mặt hờ hững xuất hiện.

Không thể trốn tránh được, Julie đứng lên đương đầu với chúng.

- Chúng mày muốn gì ở tao? cô hỏi bằng giọng có ra vẻ cứng rắn.

Chúng tiến lại gần.

- Để cho tao yên.

Chúng vẫn tiến lên, chậm rãi, ung dung, khoan khoái tận hưởng nỗi khiếp sợ trong đôi mắt xám nhạt và thấy rõ là cô gái chẳng còn đường thoát.

- Cứu tôi với! Có kẻ muốn hiếp dâm!

Trong ngõ cụt, vài cánh cửa sổ hiem hoi còn mở ngay lập tức đóng lại và đèn tắt ngóm ngay.

- Cứu tôi với! Cảnh sát đâu rồi!

Ở các thành phố lớn, rất khó gọi được cảnh sát, họ đến chậm vì quân số ít. Không có sự bảo vệ cá nhân thực sự hiệu quả.

Ba thằng công tử bột cứ nhẫn nha chảng vội vàng. Quyết không để bị bắt, Julie thử cách cuối cùng: đầu cúi xuống, cô lao thẳng. Cô tránh được hai kẻ thù, tóm lấy mặt Gonzague như để hôn và dùng trán đập vào mũi thằng này. Có tiếng như cui khô bị chè ra. Vì Gonzague đưa tay lên mũi, cô tận dụng cơ hội để huých đầu gối vào háng nó. Gonzague đưa tay xuống hạ bộ và thốt ra tiếng thở ran khe khẽ, cui gấp người xuống.

Julie vẫn biết rằng hạ bộ là điểm yếu chứ không phải điểm mạnh.

Gonzague tạm thời ngoài vòng chiến nhưng hai thằng kia thì không, chúng tóm lấy hai cánh tay cô. Cô cố súc vùng ra và trong lúc cô vẩy vùng,

cái ba lô rơi xuống, quyển *Bách khoa toàn thư* văng ra. Cô dùng chân khều nó ném một trong mấy thằng con trai hiểu rằng cuốn sách này quan trọng với cô. Nó cuộn xuống nhặt cuốn sách.

- Không được đụng vào sách! Julie kêu ré lên, trong khi thằng đồng bọn thứ ba bẻ quặt tay cô ra sau lưng, chẳng thèm để tâm tới những cú hích sườn của cô.

Gonzague vẫn còn nhăn mặt nhung mỉm cười tỏ ý rằng “mày thậm chí còn chẳng làm tao đau”, nó tóm lấy báu vật của cô gái.

- *Bách-khoa-toàn-thư* kiến-thức tương-đối và tuyệt-đối... quyển III, nó đọc lên. Cái gì thế này? Cứ như là sách phù thủy vậy.

Thằng khỏe nhất giữ chặt lấy cô, hai thằng kia lật giở cuốn sách. Chúng mở đúng trang nói về công thức nấu ăn.

- Vó vẫn hết sức! Thú của con gái. Chả để làm gì! Gonzague vừa thốt lên vừa quăng cuốn sách cũ của Edmond Wells xuống rãnh bên lề đường.

Với mỗi người, *Bách khoa toàn thư* thể hiện một diện mạo khác nhau.

Giậm mạnh bên gót chân không bị đau vào ngón chân thằng con trai đang giữ chặt mình, Julie thoát được trong giây lát và tóm được cuốn sách ngay trước khi nó bị cuốn vào miệng cồng. Nhưng ngay lập tức, ba thằng con trai lại lao vào cô. Cô đầm lung tung trong trận ẩu đả, muốn cào mặt bọn kia, nhưng lại không có móng tay. Cô vẫn còn một vũ khí tự nhiên khác: răng. Cô cắn sâu hai răng cửa sắc vào má Gonzague. Máu chảy.

- Con điên nó cắn tao. Đừng bỏ nó ra, Gonzague cầm nhẫn. Chúng mày đâu, trói nó lại.

Chúng dùng mùi soa trói cô vào cột đèn.

- Mày sẽ phải trả giá về chuyện này, Gonzague lẩm bẩm trong khi quệt máu dính máu.

Nó rút con dao gấp trong túi ra, làm lưỡi dao kêu lách cách.

- Đến lượt tao róc thịt mày ra, em yêu ạ.

Cô nhổ vào mặt nó.

- Bọn mày, giữ chặt lấy nó. Tao sẽ rách cho nó vài biểu tượng ký hà giúp nó ôn тоán.

Muốn kéo dài sự thích thú, nó rọc cái juýp đen dài từ dưới lên trên, cắt một khoanh vuông nhét vào túi. Con dao gấp đưa dần lên trên chậm chạp tới mức không chịu nổi.

“Tiếng nói cũng có thể biến thành vũ khí gây đau đớn”, thầy Yankélévitch đã dạy cô như vậy.

- YIIIAAAIIIAHHHHHH...

Cô chuyển tiếng kêu thành thứ âm thanh không thể chịu nổi. Trên phố, cửa kính rung lên bần bật. Mấy thằng con trai bịt tai lại.

- Phải nhét giẻ vào miệng nó thì mới yên tĩnh mà hành sự được, một trong ba thằng nhận xét.

Chúng vội vàng nhét khăn choàng lụa vào miệng cô. Julie thở hổn hển tuyệt vọng.

Đã là cuối buổi chiều. Đèn đường bật sáng nhờ có tê bào quang điện nhạy cảm với sự yếu đi của ánh sáng ban ngày. Đèn bật sáng không làm bọn đang tra tấn Julie thấy bối rối. Chúng vẫn đứng đó, trong vầng sáng, chơi đùa với con dao gấp. Lưỡi dao lèn tới đâu gối. Gonzague rạch một đường dọc trên làn da mịn màng của Julie.

- Cái này là để bù cho cú đập vào mũi.
 - Một đường dọc để vẽ hình chữ thập.
 - Cái này là để bù cho cú đánh vào háng.
- Vết rạch thứ ba trên đầu gối, cùng chiều.
- Vết cắn trên má. Đây mới chỉ là khởi đầu thôi.

Con dao gấp lại chậm chạp di lên phía trên juýp.

- Tao sẽ cắt mày ra như con éch trong môn sinh học, Gonzague thông báo. Tao làm việc đó giỏi lắm. Tao được điểm hai mươi trên hai mươi, mày nhớ không? Không, mày chẳng nhớ đâu. Lũ học dốt toàn bỏ về trước khi hết giờ mà.

Nó lại làm cho lưỡi dao kêu lách cách để rạch cái juýp ra dễ hơn.

Cô nghẹn thở, hoảng loạn, sấp ngất. Cô nhớ là đã đọc trong *Bách khoa toàn thư* rằng trong trường hợp gặp nguy hiểm mà không thể chạy trốn được thì phải hình dung một quả cầu trên đầu và dần dần cho mọi bộ phận cơ thể vào đó cho tới khi cơ thể chỉ còn là một lớp vỏ rỗng không còn tinh thần.

Lý thuyết thật hay, dễ tưởng tượng khi ngồi yên trên ghế bành, nhưng khó mà thực hành được khi bị trói vào cột kim loại và bị lũ lưu manh tra tấn!

Khoái chí vì cô gái xinh đẹp nhuường ấy giờ bị lâm vào cảnh bất lực, thằng to béo nhất trong bọn thổi vào mặt cô hơi thở nặng nề và vuốt mái tóc dài, mềm mại của Julie. Nó dùng những ngón tay run run vuốt nhẹ trên cái cổ trắng trong có tĩnh mạch đang đập.

Julie vùng vẩy trong cảnh bị trói. Cô chịu được khi bị đồ vật xát vào người, kể cả lưỡi dao gấp, nhưng không thể chịu được tiếp xúc với da người. Mắt cô trồ ra. Cô bỗng dung đở như gác. Cả người cô run rẩy và như sắp sửa nổ tung. Da cô thở mạnh bằng mũi. Thằng béo lùi lại. Con dao gấp dừng đằng rạch.

Thằng cao nhất đã từng thấy cảnh này.

- Con bé lên cơn hen, nó nói.

Mấy thằng con trai lùi lại, hoảng sợ thấy nạn nhân chịu cơn đau không phải do chính chúng gây ra. Cô gái biến thành đỏ tía. Cô cựa quậy mạnh tới mức làm da ở chỗ bị trói trầy sướt ra.

- Thả cô ấy ra, có tiếng nói.

Cái bóng dài với ba chân vuơn mình ở đầu ngõ cụt. Lũ con trai đang tấn công Julie ngoảnh lại và nhận ra David. Cái chân thứ ba là cây gậy giúp cậu đi lại được dù bị viêm khớp đốt sống khi còn nhỏ.

- Thế nào, David, mày tưởng mình là Goliath à? Gonzague ché nhạo.

Xin lỗi ông bạn nhé, nhưng chúng tao có ba người, còn mày thì chỉ có một mình, bé tí, lại chẳng hề thuộc loại cơ bắp.

Cả nhóm phì cười. Nhưng không được lâu.

Những cái bóng khác tới đứng cạnh ba cái chân. Đôi mắt giàn như lòi ra của Julie nhận ra Bảy Chú Lùn, đám học trò ngồi cuối lớp.

Lũ ngồi bàn đầu lao vào họ, nhưng Bảy Chú Lùn không lui bước. Cậu bé nhất trong số Bảy Chú Lùn dùng bụng hích. Cậu người Á dùng một môn võ thuật rất phức tạp kiểu như Taekwondo. Cậu Gày tát liên tục. Cô Mập Mạp để tóc ngắn dùng khuỷu tay đánh. Cô Mảnh Dè tóc vàng dùng mười móng tay như những lưỡi dao. Cậu Ủy Mị dùng chân khéo léo đánh vào ống chân tụi kia. Có vẻ như cậu chỉ biết làm có vây, nhưng cậu làm rất tốt. Cuối cùng, David xoay cái gậy đánh những đòn nhanh mạnh vào tay ba thằng tấn công Julie.

Gonzague và đồng bọn không chịu bỏ cuộc dễ dàng thế. Chúng co cụm lại, ra những đòn trời giáng và hua hua con dao gấp trên không. Nhưng vì là bảy chống lại ba nên chẳng mấy chốc phần thắng nghiêng về phía đa số. Máy thằng hành hạ Julie lúc trước đành vừa rút lui vừa giơ tay ra hiệu nhạo báng tục tĩu.

- Rồi sẽ còn gặp nhau! Gonzague kêu lên trong khi chuồn đi.

Julie vẫn nghẹt thở. Chiến thắng không kết thúc cơn hen của cô. David ân cần đi quanh cột đèn. Cậu nhẹ nhàng rút cái khăn nhét trong miệng cô gái ra rồi dùng đầu móng tay cởi nút dây trói cổ tay và cổ chân cô. Khi giãy giụa, cô làm các nút trói càng chặt hơn.

Vừa được cởi trói là cô lao tới cái ba lô, lôi ra lọ bơm thuốc Ventoline. Dù đang rất yếu, cô vẫn đủ sức cho miệng lọ vào mồm và dùng hết sức ân. Cô hít lấy hít để. Mỗi luồng hơi làm cô hồng lên một chút và bình tĩnh hơn.

Hành động thứ hai của cô là lấy lại cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* rồi nhanh chóng cất vào trong ba lô.

- May mà bọn mình đi qua chỗ này, Ji-woong nhận xét.

Julie xoa bóp cổ tay để khôi phục lại tuần hoàn máu ở bàn tay.

- Thủ lĩnh chúng nó là thằng Gonzague Dupeyron, Francine nói.

- Ủ, đó là băng của thằng Gonzague, Zoé xác nhận. Chúng nó thuộc nhóm Chuột đen. Chúng nó làm đủ thứ trò bậy bạ nhưng cảnh sát vẫn làm ngơ vì chú thằng Gonzague là cảnh sát trưởng.

Julie im lặng. Cô còn mải thở nên không nói gì. Cô liếc mắt nhìn khắp lượt Bảy Chú Lùn. Cô nhận ra cậu nhóc người tóc đen, mang gậy là David. Chính cậu đã tìm cách giúp cô trong giờ toán. Những người còn lại thì cô chỉ biết tên: Ji-woong, người Á, Léopold cao lớn làm lì, Narcisse ủy mị thích giấu cợt, Francine, cô gái tóc vàng mảnh dẻ mơ màng, Zoé, cô gái mูm mím hay càu nhau và Paul, anh chàng to béo điềm tĩnh.

Bảy Chú Lùn ngồi ở cuối lớp.

- Tôi chẳng cần ai giúp. Tự tôi cũng làm được, Julie nói to trong khi vẫn đang lấy lại hơi.

- Chúng ta đều nghe thấy cả rồi đây! Zoé thốt lên. Thật là vô ơn! Các cậu, bọn mình đi thôi, kệ cho cô nàng thích làm bộ làm tịch tự xoay xở.

Sáu cái bóng bỏ đi. David lê bước. Trước khi đi, cậu quay lại bảo Julie:

- Ngày mai, nhóm rock của bọn mình tập. Nếu cậu muốn thì đến chỗ bọn mình. Bọn mình tập ở phòng nhỏ ngay dưới quán ăn tự phục vụ.

Julie không trả lời, xếp cẩn thận cuốn *Bách khoa toàn thư* vào dưới đáy ba lô, siết chặt dây buộc rồi biến vào những ngõ phố hẹp ngoằn ngoèo.

40. SA MẠC

Chân trời trải rộng tới vô tận, không hề có đường thẳng đứng nào cắt ngang.

103 đi tìm bộ phận sinh dục hứa hẹn. Các khớp nó kêu răng rắc, râu liên tục bị khô và nó mất rất nhiều sức lực khi bồn chồn lau trơn râu bằng đôi môi run run.

Cứ mỗi giây trôi đi, nó lại cảm nhận được giới hạn thời gian rõ ràng hơn. 103 thấy cái chết lớn vờn trên đầu nó như hiểm họa thường trực. Cuộc đời thật ngắn ngủi với người thường! Nó biết là nếu không có được bộ phận sinh dục thì tất cả những gì nó từng trải qua đều vô ích, nó sẽ thua đối thủ khắc nghiệt nhất: thời gian.

Đi theo nó là mười hai kiến trinh thám, chúng đã quyết định đi cùng con kiến già trong chuyến du hành này.

Lũ kiến chỉ ngừng bước khi lớp cát mịn trở nên nóng bỏng dưới cẳng chân chúng. Ngay khi có đám mây che nắng là chúng lại lên đường ngay. Mây không biết chúng có quyền nắng lớn tới chừng nào đâu.

Quang cảnh cứ hết cát mịn lại tới sỏi, cuội, đá, tinh thể dạng bột xen kẽ nhau. Có đủ mọi loại hình khoáng chất, nhưng hầu như không hề có thực vật hay động vật. Khi thấy mỏm đá xuất hiện, chúng leo lên. Khi xuất hiện những vùng cát mịn đến nỗi gần như chất lỏng, chúng đi vòng để khỏi bị lún trong cát. Xung quanh mười ba con kiến là quang cảnh tuyệt vời với những dãy núi hồng hoặc những thung lũng xám nhạt.

Mặc dù có lúc phải đi vòng rất xa để tránh những hòn cát quá mịn, lũ kiến vẫn đi đúng hướng. Loài kiến có hai phương thức định hướng ưu việt: dấu mùi và cách tính góc chân trời so với tia mặt trời. Nhưng để đi qua sa mạc, chúng còn dùng thêm phương thức thứ ba: bộ phận Johnston bao gồm những ống nhỏ trên hộp sọ chứa đầy các hạt nhạy cảm với từ trường đất. Dù có ở bất kỳ nơi nào trên hành tinh này, lũ kiến đều biết mình đang ở đâu so với các từ trường vô hình đó. Nhờ thế mà chúng thậm chí còn biết tìm ra các dòng sông ngầm vì nước hơi mặn làm thay đổi từ trường.

Trong lúc này thì bộ phận Johnston nhắc lại cho chúng biết là không có nước ở phía trên, phía dưới cũng như xung quanh. Và nếu chúng muốn tới chỗ cây sồi lớn thì phải đi thẳng trong bao la một màu sáng trắng.

Lũ kiến trinh thám mỗi lúc một đói khát hơn. Chẳng có nhiều thứ để

sắn mồi trong sa mạc khô trăng này. Chúng may mắn phát hiện ra vài động vật có thể có lợi cho chúng. Một cặp bọ cạp đang mải két đôi ở đó. Chúng có thể nguy hiểm, vì vậy, lũ kiền muốn chờ chúng hú hí xong mới giết vì khi đó chúng đã mệt rồi.

Màn két đôi bắt đầu. Con cái, dế nhận ra với cái bụng to và màu nâu, dùng càng tóm lấy anh chàng sấp cưỡi và ôm chặt như thể muốn kéo anh chàng nhảy một điệu tango. Sau đó, nó đẩy anh chàng ra phía trước. Con đực, màu sáng hơn và mảnh hơn, đi giật lùi, phục tùng cô dâu. Chúng nhởn nhơ rất lâu và đám kiền đi theo mà không dám quấy rầy điệu nhảy của đôi bọ cạp. Con đực dừng lại, tóm lấy con ruồi khô nó đã giết từ trước và tặng cho con cái ăn. Vì không có răng nên con cái dùng càng đưa thức ăn ra phía hông có cạnh sắc lém. Khi con ruồi bị cắt ra thành từng miếng nhỏ, con bọ cạp cái mút những miếng đó. Sau đó, hai con bọ cạp lại dùng càng ôm lấy nhau và lại nhảy múa. Cuối cùng, con đực dùng một càng giữ người yêu, càng kia đào một cái hang. Nó dùng các cẳng và đuôi vừa đào vừa xúc đất.

Khi cái hang đủ sâu để đón cặp bọ cạp, con đực mời vợ sắp cưới vào nơi ở mới của nó. Chúng cùng chui xuống đất và khép hang lại. Vì tò mò, mười ba con kiền trình thám đào một hang ở bên cạnh để xem chuyện gì sẽ diễn ra. Cảnh diễn ra dưới đất không kém phần hấp dẫn. Bụng kè bụng, nọc đối nọc, hai con bọ cạp giao phổi với nhau. Rồi vì hoạt động làm con cái đói, nó giết luôn con đực đã kiệt sức và nuốt luôn vào bụng. Nó chui lên mặt đất một mình, no nê, vui vẻ.

Lũ kiền cho rằng đó là lúc tốt nhất để tấn công. Vài mảnh xác con đực vẫn còn vương bên sườn con bọ cạp cái, nó không muốn đánh lại lũ kiền mà nó cảm thấy rất thù nghịch này. Nó thích chạy trốn hơn. Nó chạy nhanh hơn lũ kiền.

Mười ba kiền lính lấy làm tiếc là không tận dụng lúc giao phổi để hạ con bọ cạp. Chúng bắn axít fomic đuổi theo nhưng chẳng ăn thua gì với lớp vỏ cứng của bọ cạp. Nhóm kiền đành phải ăn những gì còn sót lại của con bọ cạp đực truyền giống.

Ai bảo thích nhìn trộm! Thịt bọ cạp không ngon và chúng vẫn thấy đói.

Chúng cứ đi, đi mãi trên sa mạc bất tận. Chỉ có cát, đá, sỏi, rồi lại cát. Từ xa, chúng nhìn thấy một khối cầu nằm tên hênh.

Một quả trứng.

Tại sao lại có quả trứng ở giữa sa mạc thế này? Phải chăng là ảo ảnh? Không, quả trứng trông có vẻ rất thật. Lũ kiền bao quanh quả trứng như khối đá thiêng đặt giữa đường đi của chúng khiến chúng phải suy ngẫm. Chúng hít hít. Số 5 nhận ra mùi. Đó là trứng của một loài chim phương Nam, gigisse.

Gigisse trông giống như nhạn trăng, có mỏ và mắt đen. Loài chim này có một đặc tính là con cái chỉ đẻ duy nhất một quả trứng và nó không hề có tổ. Vậy nên nó để trứng ở bất kỳ chỗ nào. Thực sự là bất kỳ chỗ nào. Thường

thấy nhất là chênh vênh trên cành, trên lá nằm trên mỏm đá, thậm chí còn chẳng tìm cái hốc hay một chỗ kín đáo che chở cho quả trứng. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi sau đó trứng bị lũ thú săn mồi như thằn lằn, chim hay rắn rết tìm thấy và khoái chí chén luôn. Khi không bị thú săn mồi phát hiện thì chỉ cần một luồng gió là đủ để lật đổ quả trứng chênh vênh. Khi có con chim non may mắn nở mà không tự làm rơi trứng, nó còn phải dè chừng để khỏi bị rơi từ trên cành hay từ trên mỏm đá xuống. Nhưng thường thì con chim non làm rơi trứng khi nó cố đục vỏ để chui ra và thế là bị đè bẹp. Vậy nên thật lạ lùng là loài chim hậu đậu đó vẫn còn tồn tại được tới ngày nay.

Lũ kiến đi quanh món đồ kỳ quặc.

Lần này thì quả trứng là của một con gigisse mái còn vô tâm hơn đa số đồng loại. Nó để kẻ thừa kế quý báu duy nhất ở giữa sa mạc, phó mặc cho mọi người.

Dù rằng... Thực ra cũng chẳng đại dột lấm, 103 nghĩ. Nếu có nơi nào trứng không sợ bị rơi từ trên cao xuống thì đó chính là ở giữa sa mạc.

Số 5 lao tới và đập đầu vào lớp bề mặt cứng của vỏ trứng. Quả trứng vẫn trơ ra. Cả nhóm thi nhau đập vào quả trứng. Những tiếng trầm như mưa đá, nhưng không kết quả. Thật bức khi ở gần cả kho đồ ăn và chất lỏng mà lại không được ăn uống.

103 bèn nhớ lại một phim tài liệu khoa học có nói về nguyên tắc đòn bẩy và tiện ích trong việc nâng các vật nặng. Giờ là lúc sử dụng kiến thức đó vào thực hành. Nó gợi ý vơ một cái cành khô và đặt nó dưới quả trứng. Sau đó mười hai con kiến dần dần tiến lên trên đòn bẩy để tạo thành một cụm có tác dụng làm đối trọng.

Cả nhóm tuân lệnh, treo mình trên không trung, vùng vẩy chân cảng để tăng thêm xung năng. Số 8 thích mê cái khái niệm này nên tích cực nhất. Nó nhảy lên để tạo thêm lực. Được rồi: quả trứng mất thăng bằng và như tháp Pisa, bắt đầu nghiêng, nghiêng, và cuối cùng đổ ra.

Vẫn đè là ở chỗ quả trứng mất thăng bằng uể oải đổ xuống trên lớp cát xôp để rồi lại nằm ngang ra thăng bằng, vẫn nguyên vẹn. Số 5 thấy hơi nghi ngờ kỹ thuật của các Ngón Tay và quyết định quay về với kinh nghiệm của loài kiến. Nó nghiên chặt hàm tạo thành hình tam giác nhọn chia vào vỏ trứng, quay đầu sang trái rồi lại sang phải như mũi khoan. Vỏ trứng thực sự cứng: hàng trăm cú khoan mà chỉ tạo được một vết rách mảnh màu sáng. Bao nhiêu là công sức mà chỉ được kết quả nhỏ mọn thế này sao! Khi ở chỗ Ngón Tay, 103 đã quen thấy mọi việc đạt kết quả ngay lập tức và đánh mất sự kiên nhẫn cũng như tính bền bỉ mà các bạn nó vẫn có.

Số 5 kiệt sức. Số 13 tiếp sức cho nó, rồi tới số 12, rồi lại một con kiến nữa. Chúng lần lượt biến đầu thành mũi khoan. Phải mất mấy chục phút thì một kẽ nứt mới xuất hiện và bắn ra lớp nhầy trong suốt. Lũ kiến lao vào thứ chất lỏng nhiều dinh dưỡng.

Số 5 thỏa mãn dung đưa râu. Kỹ thuật của Ngón Tay rất độc đáo

nhưng kỹ thuật của loài kiến tỏ ra hữu hiệu hơn. 103 sê tranh cãi về điều đó sau. Lúc này nó có việc hay hơn. Nó cũng chui đầu vào lỗ thủng để hút thứ chất vàng vàng ngon lành.

Mặt đất nóng và khô tới mức quả trứng gigisse biến thành món trứng trắng màu trắng trên mặt cát. Nhưng lũ kiến đói quá nên chẳng quan sát được hiện tượng đó.

Chúng ăn, uống, nhảy múa trong quả trứng.

41. BÁCH KHOA TOÀN THU

TRỨNG: Trứng chim là một kiệt tác của thiên nhiên. Trước tiên chúng ta hãy cùng chiêm ngưỡng cấu trúc vỏ. Nó gồm các tinh thể muối khoáng hình tam giác. Các cạnh nhọn của các tinh thể hướng vào tâm quả trứng. Vậy nên mỗi khi các tinh thể nhận được sức ép từ phía bên ngoài, chúng dồn sát vào nhau và lớp vỏ càng thêm đè dai. Cũng như các vòng cung của vòm cuốn ở các nhà thờ theo phong cách Rô man, sức ép càng mạnh thì cấu trúc càng vững chắc. Ngược lại, nếu có sức ép từ bên trong, các tam giác sẽ rời nhau ra và tất cả sụp đổ thật dễ dàng.

Vì vậy, phía bên ngoài, trứng dù vững chắc để chịu được sức nặng của chim mẹ nằm áp, nhưng bên trong lại dễ vỡ dù để chim con có thể phá vỏ lớp vỏ mà chui ra.

Lớp vỏ trứng còn có những đặc tính khác nữa. Phôi trứng muốn phát triển đầy đủ thì phải được đặt trên lòng đẻ. Tuy nhiên, cũng có khi quả trứng bị lộn ngược. Cũng chẳng sao, vì lòng đẻ trứng được hai dây chằng có tính đàn hồi bao quanh, treo ngang trên lớp màng. Nhờ có tính đàn hồi của dây chằng mà dù quả trứng có bị dịch chuyển thì phôi trứng vẫn quay về vị trí phía trên lòng đẻ.

Khi được đẻ ra, quả trứng bị lạnh đột ngột dẫn tới việc hai lớp màng bên trong của nó rời nhau ra và một túi khí được tạo thành. Túi khí này cho phép con chim non hít thở vài giây để lấy sức phá vỏ và thậm chí còn kêu chiệp chiệp gọi mẹ tới giúp nếu gặp khó khăn.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

42. TRÒ “TIẾN HÓA”

Bác sĩ pháp y đang chuẩn bị làm món trứng rán với các loại rau thơm trong bếp viện pháp y thì có tiếng chuông réo. Thanh tra Maximilien Linart tới tìm hiểu nguyên nhân cái chết của Gaston Pinson.

- Anh có muốn ăn một chút trứng rán không? bác sĩ mời.
- Không, cảm ơn anh, tôi ăn trưa rồi. Anh đã mổ xong tử thi của Gaston chưa?

Bác sĩ nhanh chóng nuốt trôi món trứng, chiêu một cốc bia rồi đành

khoác áo choàng tráng vào để dẫn viên cảnh sát tới phòng thí nghiệm.

Ông lôi ra một bộ hồ sơ.

Bác sĩ pháp y đã phân tích một số thành phần trong máu của Gaston và nhận thấy có phản ứng dị ứng rất mạnh. Ông phát hiện ra một vết đốt trên cổ thi thể và kết luận nạn nhân chết vì bị... ong vò vê đốt. Không hiếm người chết vì bị ong vò vê đốt.

- Chỉ cần ong vò vê vô tình đốt phải mạch nối trực tiếp với tim là nọc độc của nó có thể giết người được, bác sĩ pháp y khẳng định.

Lời giải thích đó làm viên cảnh sát ngạc nhiên. Hóa ra thứ mà anh vẫn tưởng là một vụ ám sát chỉ là một tai nạn trong rừng. Một vết đốt tầm thường của ong vò vê.

Tuy nhiên vẫn còn cái kim tự tháp. Dù đó chỉ là một sự trùng hợp thì chết dưới chân một kim tự tháp xay trái phép ở giữa một khu rừng được bảo vệ cũng thật không bình thường.

Viên cảnh sát cảm ơn bác sĩ pháp y vì đã làm việc nhanh chóng rồi đi về phía thành phố, trán nhăn lại suy nghĩ.

- Chào chú ạ!

Ba thanh niên tiến về phía anh. Trong số đó, Maximilien nhận ra Gonzague, cháu trai của cảnh sát trưởng. Mặt cậu ta đầy vết bầm tím, dính máu cùng một vết cắn trên má.

- Cháu đánh nhau à? viên cảnh sát hỏi.

- Một chút thôi! Bọn cháu đánh võ mặt cả một đám vô chính phủ.

- Cháu vẫn quan tâm tới chính trị à?

- Bọn cháu thuộc nhóm Chuột đen, nhóm xung kích trong phong trào thanh niên cực hữu mới, một thằng khác nói rõ thêm và chia cho anh một tờ truyền đơn.

“Bọn nước ngoài cút đi”, viên cảnh sát đọc rồi lẩm bẩm:

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

- Vấn đề của bọn cháu là thiếu vũ khí, gã töng phạm thứ ba tâm sự. Nếu bọn cháu mà có được một khẩu súng lục mạ crôm như của chú thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn với bọn cháu rất nhiều “về mặt chính trị”.

Maximilien nhận thấy dây đeo súng thời ra bên ngoài áo vest đang để mở liền vội vàng đóng cúc áo lại.

- Cháu cũng biết đấy, súng lục chẳng có nghĩa lý gì hết, anh nhận xét. Chỉ là công cụ thôi. Điều quan trọng là bộ não kiểm soát dây thần kinh ở đầu ngón tay đặt lên cò súng. Đó là một dây thần kinh rất dài...

- Chưa phải là dây thần kinh dài nhất, một trong ba thằng nói rồi phi cười.

- Thôi, chào các cháu, viên cảnh sát vừa kết thúc vừa nghĩ rằng chắc đó lại là một “kiểu hài hước của lũ trẻ”.

Gonzague giữ anh lại.

- Chú ơi, chú biết đấy, chúng cháu ủng hộ trật tự mà, cậu ta nắn nì. Nếu hôm nào chú cần giúp sức thì cứ cho chúng cháu biết nhé, chú đừng ngại.

Cậu ta chìa ra tấm danh thiếp. Maximilien lịch sự nhét vào túi rồi đi tiếp.

- Bạn cháu lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ cảnh sát, cậu ta còn hét lên với anh.

Viên thanh tra nhún vai. Thời thế thay đổi rồi. Hồi còn trẻ, anh chẳng bao giờ dám nói chuyện với cảnh sát vì vô cùng ấn tượng với chức danh cảnh sát. Thế mà bây giờ, chẳng hề được đào tạo, bạn trẻ dám đề nghị làm cảnh sát tình nguyện. Anh rảo bước, vội về nhà với vợ con.

Trên các đường phố chính ở Fontainebleau, mọi người đi lại hối hả. Những bà mẹ đẩy xe nôi, ăn mày xin đồng xu lẻ, đàn bà kéo xe chở hàng, trẻ con nhảy lò cò, đàn ông mệt mỏi vì ngày làm việc vội vàng về nhà, vài người lục các thùng rác bóc mùi chất đồng vì công nhân dọn rác đình công.

Cái mùi thối rữa này...

Maximilien bước nhanh hơn. Đúng là đất nước này thiếu trật tự thật. Con người tỏa ra khắp phía, chẳng có tổ chức chút nào, chẳng có mục đích chung nào.

Cánh hồn độn tràn ngập thành phố như các cánh rừng lấn át đồng ruộng. Anh tự nhủ rằng cảnh sát là một nghề cao quý vì nghề này giúp cắt cỏ dại, bảo vệ những cây lớn, sắp xếp rừng cây. Thực ra, cảnh sát cũng giống như nghề làm vườn. Chăm lo cho một không gian sống để nó sạch sẽ và lành mạnh hết mức có thể.

Về tới nhà, anh cho cá ăn và nhận thấy một con cá sóc mẹ đã đẻ giờ đang bơi đuổi theo đám cá con để nuốt. Trong bể cá thì làm gì có đạo đức. Anh đứng ngắm ngọn lửa cháy bùng bùng trong lò sưởi đốt bằng gỗ cho tới khi vợ gọi vào ăn tối.

Tối nay, thực đơn gồm: thủ lợn với nước xốt hành và rau diếp xoăn trộn dầu giấm. Khi ngồi ăn, mọi người nói về chuyện thời tiết chẳng lúc nào thuận lợi, tin tức thời sự lúc nào cũng tồi tệ, khen ngợi các điểm tốt của cô con gái Marguerite ở trường và tài nấu ăn của cô vợ Maximilien.

Sau bữa ăn, trong khi vợ xếp bát đĩa bẩn vào máy rửa bát, Maximilien nhờ Marguerite giải thích cách chơi trò chơi vi tính kỳ quặc mà cô bé đã tặng bố hôm sinh nhật: trò *Tiến hóa*. Cô bé trả lời là còn phải làm nốt bài tập. Cách đơn giản nhất là cô cài vào máy tính của bố một chương trình khác: *Người*.

Cô giải thích *Người* là một phần mềm có thể sắp xếp các câu nói như thể đang nói chuyện. Sau đó các câu nói đó sẽ được phát ra nhờ có bộ phận tổng hợp âm thanh và hai chiếc loa đặt hai bên màn hình. Marguerite giải thích cho bố cách khởi động chương trình rồi đi.

Viên cảnh sát ngồi đối diện với máy tính đang kêu rì rì. Một con mắt lớn xuất hiện trên màn hình.

- Tôi tên là *Người*, nhưng ông gọi tôi thế nào cũng được, máy tính thông báo qua máy cái loa nhỏ. Ông có muốn đổi tên tôi không?

Viên cảnh sát vui vẻ áp sát micro trong máy tính.

- Ta đặt cho cậu một cái tên Scotland: Mac Yavel.
- Từ nay tên tôi sẽ là Mac Yavel, máy tính thông báo. Ông muốn tôi làm gì?

Con mắt to chớp chớp.

- Ta muốn cậu dạy ta chơi trò *Tiến hóa*. Cậu có biết trò đó không?

- Không, nhưng tôi sẽ kết nối với phần hướng dẫn sử dụng, con mắt độc nhất trả lời.

Sau khi đã mở rất nhiều tệp tin, chắc là để đọc hướng dẫn, con mắt của Mac Yavel thu lại chỉ còn là một biểu tượng nhỏ xíu ở góc màn hình và khởi động trò chơi.

- Đầu tiên là phải tạo ra một bộ lạc.

Chương trình Mac Yavel không chỉ là cách sử dụng của chương trình trò chơi *Tiến hóa*. Đó thực sự là một chương trình trợ giúp. Nó chỉ cho anh chỗ đặt bộ lạc ảo, tốt nhất là gần một dòng sông ảo để họ có nước ngọt ảo. Làng không nên ở gần bờ biển để tránh bị cướp biển tấn công. Làng cũng không nên ở quá cao để xe chở hàng của thương gia dễ dàng ghé qua.

Maximilien nghe lời Mac Yavel và chẳng mấy chốc, trên màn hình đã xuất hiện một làng nhỏ theo luật phổi cảnh và hình khối, với những làn khói tỏa ra từ các mái nhà rơm. Những nhân vật nhỏ xíu được vẽ rất rõ nét ra vào qua các cửa, chắc là bận rộn với những hoạt động hú họa nào đó. Trông khá thật.

Mac Yavel chỉ cho Maximilien cách làm cho bộ lạc của anh thấy lợi ích của việc làm tường bằng đất nhồi rơm, gạch bằng đất sét và lao mũi nhọn cứng bằng sắt. Đương nhiên, đó chỉ là mô phỏng trên màn hình, nhưng cứ mỗi lần Maximilien can thiệp vào là cuộc sống của cái làng trên màn hình lại tiến triển hơn, rơm chất đầy trong kho, những người tiên phong ra đi mở những làng nhỏ ở xung quanh và dân số cứ tăng dần, đó là dấu hiệu thành công.

Trong trò này, cứ sau mỗi lựa chọn chính trị, quân sự, nông nghiệp hay công nghiệp, chỉ cần nhấn phím “cách” là mười năm lại trôi qua. Vì thế, anh có thể nhận ra ngay các quyết định của mình có hiệu ứng như thế nào ở tầm trung và dài hạn. Anh giám sát mức độ thành công của mình qua một thứ giống như bảng điều khiển nằm ở góc cao bên trái màn hình. Cái bảng chỉ rõ dân số, tài nguyên, dự trữ thức ăn, các khám phá khoa học kỹ thuật và các nghiên cứu đang tiến hành.

Maximilien tạo được một nền văn minh nhỏ, hướng cho nó có nền nghệ thuật theo kiểu Ai Cập. Thật chí anh còn khiến cho họ xây các kim tự tháp. Trò chơi này đang cho anh thấy lợi ích của việc xây các công trình kỷ niệm, những thứ mà cho tới lúc này anh vẫn coi là phí phạm thời gian và tiền bạc. Các công trình kỷ niệm tạo ra bản sắc văn hóa dân tộc. Hơn nữa, chúng thu hút tinh hoa văn hóa của các dân tộc láng giềng và củng cố gắn kết các thành viên của cộng đồng xung quanh công trình kỷ niệm được coi là biểu tượng.

Rất tiếc là Maximilien không cho làm đồ gốm, cũng không tích trữ ngũ cốc trong các thùng đóng kín. Vậy nên dự trữ lương thực của dân chúng bị sâu bọ phá hại. Bụng đói nên quân đội của anh không thể chống chịu lại được với quân xâm lược từ phía Nam đánh lên. Phải làm lại tất cả từ đầu.

Trò này bắt đầu làm anh thấy vui. Chẳng ai dạy cho trẻ em biết rằng làm đồ gốm là ván đề cốt tử. Một nền văn hóa có thể chết vì không nghĩ tới việc cất ngũ cốc vào các chum đậy kín để tránh sâu mọt.

Toàn bộ đám dân ảo “của anh”, tức là sáu trăm ngàn người, đã chết trong trò chơi, nhưng cố vấn Mac Yavel cho anh biết là chỉ cần khởi động một ván mới là có thể bắt đầu lại với đám dân “mới”. Trong *Tiến hóa*, người chơi có quyền có các nền văn minh nháp để rèn luyện.

Trước khi bấm nút để khởi động lại từ đầu, viên thanh tra nhìn bình nguyên trải rộng trên màn hình màu với hai kim tự tháp bị bỏ hoang. Anh cứ nghĩ miên man.

Kim tự tháp không phải là một công trình tầm thường. Nó thể hiện một biểu tượng hùng mạnh.

Vậy thì cái kim tự tháp có thật trong rừng Fontainebleau chứa đựng gì nhỉ?

43. CHAI BOM XĂNG

Nơi ẩn náu yên bình. Sau khi vòng vèo mãi mới về tới nhà, Julie nửa nằm nửa ngồi, mình đắp tấm vải phủ giường, thoái mái đọc *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* dưới ánh sáng chiếc đèn bồ túi. Cô muốn biết chính xác cái ông Edmond Wells này muốn nói tới loại cách mạng nào.

Cô thấy tư tưởng của người viết có vẻ hơi lộn xộn. Thỉnh thoảng ông nói tới “cách mạng”, thỉnh thoảng lại nói tới “tiến hóa” và lúc nào cũng là “không bạo lực” và “tránh yêu tố ly kỳ”. Ông muốn kín đáo, gần như là bí mật thay đổi tâm tính mọi người.

Và tất cả những điều đó vô cùng mâu thuẫn. Có những trang kể về các cuộc cách mạng, rồi phải giở rất nhiều trang nữa mới biết rằng cho tới lúc này thì chưa có cuộc cách mạng nào trong số đó thành công. Cứ như thế cách mạng đương nhiên là phải lui tàn hay thất bại vậy.

Tuy nhiên, cũng như mỗi lần cô mở cuốn sách ra, Julie vẫn tìm được một vài đoạn hay, và trong số đó có một số công thức làm chai bom xăng. Có nhiều loại chai bom xăng. Một số thì bốc cháy nhờ nút chai bằng vải. Số khác còn công hiệu hơn, bốc cháy nhờ các viên khi vỡ ra thì giải phóng các thành phần hóa học dễ cháy.

“Cuối cùng thì cũng có những lời khuyên thực tế để làm cách mạng,” cô nghĩ. Edmond Wells chỉ rõ liều lượng các thành phần của bom xăng. Chỉ còn phải pha trộn các nguyên liệu nữa thôi.

Cô thấy đau nhói ở đầu gối bầm giập. Cô nhắc miếng băng ra và chăm chú nhìn vết thương. Cô nhận thức được từng cái xương, từng bắp thịt, từng

cái sụn. Đầu gối cô chưa từng tồn tại rõ rệt như vậy. Cô nói to:

- Chào *đầu gối* của ta.

Và cô nói thêm:

- ... Thế giới cũ làm người bị đau. Ta sẽ trả thù cho người.

Cô ra lán chưa đồ làm vườn và tìm thấy tất cả các nguyên liệu cần thiết để làm bom cháy. Cô lấy một cái chai thủy tinh, rót vào đó xút clorat, xăng và các hóa chất cần thiết khác. Cô lấy trộm cái khăn choàng lụa của mẹ nhét vào miệng chai làm nút, thế là chai bom xăng đã xong.

Julie siết chặt chai bom tự chế. Ngôi trường pháo đài không thể kháng cự lại cô mãi được.

44. THỜI GIAN CỦA CÁT

Chúng mệt lử người. Đã lâu rồi đám kiến trinh thám không ăn và chúng bắt đầu thấy khổ sở vì thiếu hơi ẩm: râu cứng lại, các khớp chân rít vào nhau, nhãn cầu phủ một lớp bụi mà chúng thì lại chẳng thể lảng phí nước bọt mà lau đi được.

Mười ba con kiến hỏi một con bọ nhảy sống trên cát đường tới cây sồi lớn. Con bọ vừa trả lời xong liền bị lũ kiến xơi luôn. Có những khi ta chẳng còn hơi sức đâu mà nói lời cảm ơn. Lũ kiến gặm tới cả đốt chân con bọ để thu lấy hết các phân tử ẩm ướt.

Nếu sa mạc còn trải dài tấp nập thì lũ kiến sẽ chết mất. 103 bắt đầu thấy khó nhắc chân lên để bước đi.

Lũ kiến sẵn sàng đổi bất cứ thứ gì chỉ để được một nửa giọt sương! Nhưng từ nhiều năm nay, nhiệt độ đã tăng cao trên khắp hành tinh. Mùa xuân thì nóng, mùa hè thì như thiêu đốt, mùa thu ấm, và chỉ khi nào mùa đông tới, người ta mới hơi cảm thấy lạnh và ẩm ướt.

May mà lũ kiến biết một kiểu đi giúp cho bàn chân được nghỉ ngơi đôi chút. Đó là kiểu đi của lũ kiến thành Yedi-bei-nakan. Khi đi theo kiểu này, chỉ cần dùng bốn trong số sáu cẳng để tiến lên phía trước, sau đó lại dùng bốn cẳng khác. Như vậy, lúc nào cũng có hai cẳng được nghỉ ngơi không phải đặt xuống mặt đất nóng bỏng.

Vốn luôn quan tâm tới những loài lạ, 103 khâm phục lũ ve bét, “côn trùng của côn trùng”, sống thanh thản trong sa mạc này, chẳng lo bị thú dữ ăn thịt. Chúng chui xuống đất khi trời nóng và chui lên khi mát. Lũ kiến quyết định bắt chước chúng.

Chúng nhớ xu so với chúng ta, chắc cũng như chúng ta so với các Ngón Tay, ấy thế mà trong chuyện này, chúng ta lại phải noi gương chúng mà tìm kế sống sót.

Một lần nữa, điều đó lại cho 103 thấy không nên đánh giá thấp những kẻ có tầm vóc lớn hơn hoặc nhỏ hơn.

Chúng ta cân bằng giữa ve bét và Ngón Tay.

Trời trở mát, lũ kiến chui ra khỏi lớp cát bao bọc.

Một con bọ cánh cứng màu đỏ lao qua trước mặt chúng. Số 15 muốn nhắm bắn con bọ, nhưng 103 bảo nó rằng giết con bọ cũng chẳng ích gì. Không phải ngẫu nhiên mà con côn trùng này lại màu đỏ. Phải biết rằng trong thiên nhiên, tất cả những loài có màu lòe loẹt đều độc hoặc nguy hiểm.

Lũ côn trùng chẵng điên đâu. Chúng không khoe ra màu đỏ thắm cho mọi người cùng thấy để thu hút thú săn mồi đâu. Chúng làm vậy là để cho tất cả biết rằng đừng dùng mắt công gáy chuyện với chúng.

Số 14 cho rằng có một số côn trùng khoe màu đỏ để làm mọi người tin rằng chúng có độc, nhưng thực ra không phải vậy.

Số 7 nói thêm rằng nó đã thấy những trường hợp tiến hóa song song và bổ sung. Hai loài bướm có cùng các họa tiết trên cánh nhưng một loài thì cánh có độc tố, loài kia thì không. Tuy nhiên, loài không độc cũng được an thân chẵng khác gì loài có độc, vì lũ chim nhận ra họa tiết trên cánh và tưởng là chúng có độc nên tránh không ăn.

103 cho rằng vì không chắc chắn nên tốt nhất là không nên liều lĩnh kéo lại bị nhiễm độc.

Số 15 tiếc rẻ để con bọ cánh cứng đi. Số 14 cứng đầu hơn cứ đuổi theo và giết con bọ. Nó ném thử con bọ. Cả đám đều nghĩ nó sẽ chết, nhưng không phải vậy. Con bọ này là loài bắt chước để làm người khác tưởng nó độc.

Cả đám kiến đánh chén con bọ màu đỏ.

Vừa đi, lũ kiến vừa trò chuyện về việc vì sao phải bắt chước và ý nghĩa của các màu sắc. Tại sao một số sinh vật thì có màu sắc sặc sỡ, số khác lại không?

Giữa cái nóng như thiêu như đốt và khô hạn mà lại nói chuyện về việc bắt chước thì thật chẵng đúng chỗ chút nào. 103 tự nhủ có lẽ tại nó ảnh hưởng xấu tới các bạn, tại nó bị thoái hóa do tiếp xúc với các Ngón Tay. Nhưng nó cũng phải thừa nhận rằng mặc dù nói chuyện làm mất hơi ẩm nhưng có lợi là khiến người ta không cảm thấy mệt và đau đớn.

Số 16 kể là nó từng thấy một con sâu róm lấy hình dạng đầu chim để dọa một con chim khác. Số 9 khẳng định đã thấy một con ruồi biến thành hình bọ cạp để đẩy lui một con nhện.

Nó biến đổi đầy đủ hay không đầy đủ? số 14 hỏi.

Đó là một đề tài rất hay được lũ côn trùng bàn luận. Chúng rất thích nói về sự biến đổi. Luôn luôn có sự phân tách giữa côn trùng biến đổi đầy đủ và côn trùng biến đổi không đầy đủ. Côn trùng biến đổi đầy đủ trải qua bốn giai đoạn: trứng, ấu trùng, nhộng, trưởng thành. Bướm, kiến, ong vò vẽ, ong mật, bọ chét, bọ rùa đều trải qua đầy đủ bốn giai đoạn đó. Côn trùng biến đổi không đầy đủ chỉ trải qua ba giai đoạn: trứng, ấu trùng, trưởng thành. Chúng sinh ra ở trạng thái trưởng thành thu nhỏ và biến đổi dần dần. Chau chấu, bọ xâu tai, mối và gián là các côn trùng biến đổi không đầy đủ.

Thường không mấy ai biết đến, nhưng những loài “biến đổi đầy đủ” tỏ ra khinh thường bọn “biến đổi không đầy đủ”. Ảnh ý thường là thế này: bọn chúng “không trải qua trạng thái nhộng” nên chưa thực sự “thoát thai”,

chưa đầy đủ. Chúng như lú trẻ sơ sinh già đi chứ không phải trẻ sơ sinh trở thành người lớn.

Đó là một con ruồi biến đổi đầy đủ, số 9 trả lời cứ như đó là điều đương nhiên.

103 vừa đi vừa nhìn mặt trời đang khuất dần phía chân trời, rực rỡ sắc vàng cùng sắc đỏ. Chắc tại say nắng nên nó nảy ra những ý tưởng kỳ lạ: Mặt trời có phải là động vật biến đổi đầy đủ không? Các Ngón Tay có trải qua biến đổi đầy đủ không? Tại sao thiên nhiên lại khiến nó tiếp xúc với loài quý dữ đó, chỉ mình nó mà thôi? Tại sao một cá nhân lại có trách nhiệm nặng nề tới như vậy?

Lần đầu tiên nó thấy đôi chút nghi ngờ công cuộc kiểm tìm của mình. Muốn có bộ phận sinh dục, làm thế giới tiến hóa, tạo liên minh giữa Ngón Tay và kiến, tất cả những điều đó thực sự có ý nghĩa hay không? Và nếu có, tại sao thiên nhiên lại bắt nó phải phiêu lưu tới như vậy để đạt được mục đích?

45. BÁCH KHOA TOÀN THU

Ý THỨC VỀ TƯƠNG LAI: *Điều gì làm con người khác với các loài động vật khác? Vì có ngôn cái ở phía đối diện với các ngôn khác trên bàn tay? Vì có ngôn ngữ? Vì có bộ não cực kỳ to? Vì có tư thế đứng thẳng? Hay đơn giản chỉ vì có ý thức về tương lai? Tất cả các loài động vật đều chỉ sống ở thời hiện tại và thời quá khứ. Chúng phân tích việc xảy ra và so sánh với điều mà chúng từng trải qua. Ngược lại, con người lại muốn dự báo điều sắp xảy ra. Thiên hướng làm chủ tương lai có lẽ xuất hiện khi con người bắt đầu quan tâm tới nông nghiệp, vào thời kỳ đồ đá mới. Lúc đó, con người từ bỏ việc săn bắt và hái lượm vốn đem lại nguồn thức ăn lúc có lúc không, để dự báo các vụ mùa sắp tới. Từ đó, đương nhiên khái niệm về tương lai trở nên chủ quan, mỗi người có cách nhìn riêng. Con người bèn tạo ra ngôn ngữ một cách tự nhiên để mô tả các tương lai đó. Ngôn ngữ này sinh cùng với ý thức về tương lai để mô tả ý thức đó.*

Các ngôn ngữ cổ có ít từ và ngữ pháp rất đơn giản để nói về tương lai, trong khi các ngôn ngữ hiện đại lại không ngừng làm cho ngữ pháp trở nên tinh tế hơn.

Để khẳng định các hứa hẹn của tương lai, đương nhiên phải sáng tạo ra công nghệ. Khởi đầu của mối quan hệ chằng chịt.

Con người gọi thứ không nằm trong sự kiểm soát tương lai của họ là Chúa trời. Nhưng công nghệ cho phép họ kiểm soát ngày càng tốt hơn cái tương lai đó nên Chúa trời biến mất dần dần, thê vào chỗ Chúa trời là các nhà dự báo thời tiết, các nhà tương lai học và tất cả những ai nghĩ rằng nhờ sử dụng máy móc, họ biết được ngày mai sẽ ra sao và tại sao ngày mai lại thê này chứ không phải thê khác.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

46. TÀM QUAN TRỌNG CỦA ĐÔI MẮT

Maximilien Linart lặng lẽ hồi lâu quan sát cái kim tự tháp. Anh lại vẽ nó vào sổ tay để nắm bắt rõ hơn hình dáng và sự xuất hiện không hợp cảnh của nó ở giữa rừng sâu thế này. Sau đó, anh xem xét kỹ hình vẽ để đảm bảo nó phản ánh đúng thứ mình đang nhìn thấy trước mặt. Ở trường đào tạo cảnh sát, thanh tra Maximilien Linart cam đoan là nếu ta quan sát ai đó hoặc cái gì đó thật lâu thì sẽ thu được hàng ngàn thông tin quý báu. Và thường như vậy là đủ để giải thích được mọi bí ẩn.

Anh gọi hiện tượng đó là “hội chứng Jéricho⁽¹⁾”, bởi, thay vì đi vòng quanh mục tiêu và khua trống thổi kèn đợi mục tiêu tự mở ra thì anh đi quanh, vẽ và quan sát nó dưới mọi góc độ.

Anh cũng dùng cách y như vậy để quyến rũ vợ mình, Scynthia. Vợ anh vốn là cô gái vô cùng xinh đẹp và kiêu kỳ, quen từ chối bất kỳ anh chàng nào muôn ngáp nghé.

Maximilien gặp Scynthia trong một buổi trình diễn thời trang. Hôm đó, Scynthia là cô người mẫu xinh đẹp nhất, vượt xa những người khác và tất cả đàn ông có mặt đều muốn được lai gần cô. Maximilien đã quan sát cô rất lâu. Lúc đầu, cái nhìn chăm chăm và sắc sảo làm cô gái thấy ngượng nghịu, rồi đậm ra tò mò. Chỉ cần nhìn cô, Maximilien cũng phát hiện ra vô số chi tiết sau đó giúp anh làm thân được với cô. Scynthia đeo một mặt dây chuyền có biểu tượng Song Ngư, sao chiếu mệnh của cô. Cô đeo đôi hoa tai gây nhiễm trùng vành tai. Cô xúc nước hoa rất đậm.

Khi ngồi ăn, anh ngồi cạnh cô và bắt chuyện về đề tài tử vi. Anh nói nhiều về quyền năng của các biểu tượng, sự khác nhau giữa các mệnh thủy, thổ và hỏa. Lúc đầu Scynthia tỏ ra ngờ vực, nhưng rồi cũng để mình cuốn vào câu chuyện một cách tự nhiên và nói lên ý kiến của mình. Sau đó, họ nói về hoa tai. Anh nhắc tới một chất mới chống dị ứng giúp người ta có thể đeo đồ trang sức bằng các loại chất liệu khác nhau. Sau đó câu chuyện xoay quanh nước hoa cô đang dùng, cách cô trang điểm, chế độ ăn kiêng, hàng hóa giá. “Trước tiên phải làm cho người kia thấy thoải mái bằng cách đưa mình vào lãnh địa của người đó.”

Sau khi đã nói tới các đề tài mà Scynthia biết, anh đề cập tới những điều cô không biết: phim hiếm, ẩm thực lạ, sách xuất bản với lượng có hạn. Trong giai đoạn hai này, chiến thuật yêu đương của anh rất đơn giản, anh dựa vào một nghịch lý mà anh đã nhận ra: những người phụ nữ đẹp thích người ta nói về trí thông minh của họ, còn những người phụ nữ thông minh thích người ta nói về nhan sắc của họ.

Chiến lược thứ ba của Maximilien là nắm lấy một bàn tay Scynthia và

1. Thành phố ở Palestine trong thung lũng Jourdain. Jéricho là một trong những nơi đầu tiên bị người Do Thái chiếm vào thế kỷ tám trước Công nguyên, theo truyền thuyết thì người Do Thái đã thổi kèn làm đổ các bức tường trong thành phố.

quan sát các đường trên gan bàn tay. Thực ra anh chẳng biết gì về chuyện này, nhưng anh nói với cô điều mà con người nào cũng muốn nghe: cô sẽ có một số phận đặc biệt, cô sẽ có một tình yêu lớn, cô sẽ hạnh phúc, cô sẽ có hai đứa con trai.

Cuối cùng, để chắc chắn, anh giả vờ quan tâm tới cô bạn thân nhất của Scynthia, làm cô thấy ghen tuông ngay lập tức. Ba tháng sau, họ cưới nhau.

Maximilien ngầm kim tự tháp. Cái tam giác này còn khó chinh phục hơn. Anh lại giàn, sờ và ve vuốt nó.

Thanh tra có cảm giác như nghe thấy tiếng động ở phía bên trong tòa tháp. Cắt cuốn sổ tay đi, anh áp tai vào bức vách gương. Anh nhận ra có tiếng nói. Không còn nghi ngờ gì nữa, có người ở bên trong tòa nhà kỳ lạ này. Đang chăm chú, bỗng anh nghe thấy có tiếng súing.

Maximilien ngạc nhiên lùi lại. Ở người cảnh sát, thi giác là giác quan được coi trọng nhất, vậy nên anh không muốn phải phỏng đoán từ những gì thính giác mang lại. Có điều anh chắc chắn là tiếng động vọng ra từ phía bên trong kim tự tháp. Anh lại áp tai vào vách và lần này nghe thấy những tiếng kêu, tiếp theo là tiếng bánh xe ô tô kèn kẹt. Tiếng huyên náo. Tiếng nhạc cổ điển. Tiếng vô tay. Tiếng ngựa hí. Tiếng súng máy nổ lẹt đẹt.

47. CHUỒN CHUỒN MAY MẮN

Mười ba con kiến mệt lử. Chúng không còn phát ra bất cứ thông điệp nào bằng mùi hơi nữa. Chúng phải tiết kiệm tới cả làn hơi ẩm ướt giúp chúng liên lạc với nhau.

103 bỗng nhận thấy có chút biến động trên bầu trời đơn điệu. Một con chuồn chuồn calopteryx. Loài chuồn chuồn lớn này đã tồn tại từ rất lâu. Calopteryx với loài kiến cũng như chim mòng biển với người thủy thủ lạc đường. Trông thấy loài chuồn chuồn này, kiến hiểu ngay rằng có cây cối ở gần đó. Đám kiến lính lấy lại can đảm. Chúng dụi mắt để nhìn rõ hơn và đi theo con chuồn chuồn.

Con chuồn chuồn đậu xuống, bốn cái cánh có gân gân như sượt qua lũ kiến. Đám kiến đứng im phẳng phắc quan sát con côn trùng oai vệ. Máu chảy rần rật trong mỗi đường gân. Chuồn chuồn đứng là vua bay lượn. Không những nó có thể giữ ổn định trên không trong tư thế tĩnh mà còn là côn trùng duy nhất có thể bay lùi nhờ có bốn cánh độc lập với nhau.

Cái bóng to lớn lại gân, đứng yên, lại bay, quay quanh lũ kiến. Đường như nó muốn chỉ lối thoát cho chúng. Con chuồn chuồn bay rất thảm thoái, chứng tỏ cơ thể nó không hề thiếu nước.

Đám kiến đi theo nó. Cuối cùng chúng cũng cảm nhận được không khí mát mẻ hơn đôi chút. Một đường viền lông tơ sấm xuất hiện trên đỉnh quả đồi trọc. Cỏ. Cỏ! Nơi nào có cỏ, nơi đó có nhựa cây, tức là có mát mẻ và ẩm ướt. Lũ kiến sống rồi.

Mười ba con kiến chạy thật nhanh về phía vùng đất bình yên. Chúng ngón ngáu chòi non và vài con côn trùng quá nhỏ để đòi quyền được sống sót. Phía trên đầm cỏ là vài bông hoa làm thỏa đầm râu kiến hau háu: hương phong, thủy tiên, báo xuân, huệ da hương, hoa lật. Đầm cây thấp lúp xúp là việt quất, cơm cháy, hoàng dương, tầm xuân, cây phỉ, đào gai, thù du. Đúng là thiên đường.

Lũ kiến chưa bao giờ thấy vùng nào sum sê trù phú như vậy. Chỗ nào cũng thấy hoa quả, cỏ cây, thú săn tò mò ló đầu ra mà lại chạy chậm hơn tầm bắn axít fomic của lũ kiến. Không khí tuyệt diệu đầy phấn hoa, mặt đất phủ đầy hạt đang nảy mầm. Mọi thứ đều hết sức phong phú.

Lũ kiến ních đầy cả diều tiêu hóa lẫn diều trao đổi. Cái gì chúng cũng thấy ngon lành. Đói khát quá nên chúng thấy thức ăn có vị ngon vô cùng. Bắt cứ hạt hoa bồ công anh nào cũng thám đầm hàng nghìn mùi vị, từ ngọt bùi tới mặn chát. Ngay tới cả giọt sương hút trên nhụy hoa cũng đầy những hương vị đủ mọi sắc thái mà trước đây lũ kiến chẳng hề coi trọng.

Số 5, số 6 và số 7 truyền cho nhau mấy cái nhị hoa chỉ để liêm láp hoặc nhai bóm bém như kẹo cao su. Một mẫu rẽ cây với chúng cũng là món cao lương mĩ vị. Chúng tắm mình trong phấn hoa cúc đầu xuân, say sưa hương phấn, ném nhau những nắm phấn hoa vàng như những nắm tuyết.

Đám kiến phát ra luồng hơi vui vẻ nổi bợt làm cho người nhận cay mắt.

Chúng ăn, uống, lau chùi cơ thể rồi lại ăn, uống, lau chùi cơ thể tiếp. Cuối cùng khi đã chán, chúng cọ cơ thể vào cỏ và ở đó tận hưởng hạnh phúc còn được sống.

Mười ba chiến binh kiến đã đi qua sa mạc trắng phía Bắc và thoát ra bình an vô sự. Giờ đã no nê, bình tĩnh lại, chúng họp nhau lại để bàn luận.

Giờ khi cả bọn đã được bình yên, số 10 yêu cầu 103 kể tiếp cho cả bọn nghe về các Ngón Tay. Có lẽ nó sợ là con kiến trinh thám già chết mà không kịp tiết lộ hết bí mật.

103 nói tới một phát minh rất đáng ngạc nhiên của Ngón Tay: đèn xanh, đèn đỏ và đèn vàng. Đó là các tín hiệu giao thông được đặt trên đường để tránh tắc nghẽn. Khi đèn xanh bật, tất cả Ngón Tay đều tiến lên. Khi đèn chuyển sang màu đỏ, tất cả đều dừng lại tại chỗ như thể chúng bị chết vậy.

Số 5 nói đó có thể là một cách hay để ngăn chặn sự xâm lược của Ngón Tay. Chỉ cần lắp đèn đỏ ở khắp nơi là được. Nhưng 103 đáp lại rằng có những Ngón Tay không thèm dừng lại khi có đèn đỏ mà cứ thế tiến lên. Phải tìm cách khác thôi.

Thế sự hài hước là gì? số 10 hỏi.

103 muôn kể cho cả bọn nghe một chuyện cười của Ngón Tay, nhưng nó chợt nhận ra là vì không hiểu nên nó chẳng nhớ được bắt cứ chuyện cười nào. Nó chỉ nhớ mang máng một chuyện về người Esquimau trên sân băng, nhưng nó chẳng bao giờ biết được người Esquimau là ai và sân băng là cái gì.

Tuy nhiên, có lẽ có một chuyện mà nó có thể kể. Chuyện đùa về con kiến và con ve sầu.

Con ve hát suốt cả mùa hè và đến xin con kiến thức ăn. Con kiến trả lời là nó không muốn cho con ve bắt cút thứ gì.

Khi chuyện kể tới đó, mười hai con kiến kia không hiểu tại sao con kiến trong chuyện còn chưa xé xác con ve ra mà ăn. 103 trả lời rằng chuyện cười chính là như thế đó. Nó chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, thế mà chuyện cười lại làm Ngón Tay co giật. Số 10 yêu cầu kể nốt phần cuối của câu chuyện kỳ quặc.

Con ve bỗng dưng chết vì đói.

Mười hai con kiến thích câu chuyện nhưng thấy đoạn kết thật đáng tiếc. Chúng hỏi để có hiểu cốt lõi của câu chuyện. Tại sao con ve lại hát suốt mùa hè trong khi ai cũng biết là ve chỉ hát để gọi bạn tình và im bặt sau khi đã giao phối xong? Sao con kiến không tìm cách lấy cái xác con ve chết đói để cắt ra từng mảnh nhỏ và làm paté?

Cuộc trò chuyện bỗng dừng bị gián đoạn. Toán kiến cảm thấy cỏ run lên, các cánh hoa co quắp lại, nhựa cây phúc bồn tử thay đổi hẳn. Các con vật xung quanh đều im bặt. Có mối nguy hiểm trên không trung. Chuyện gì xảy ra vậy? Mười ba con kiến rùng rợn hung làm chúng sợ đến vậy ư?

Không. Mọi đe dọa cảm lặng khiến những cành cây nhỏ rung lên. Mùi vị sô hãi lắng vảng đâu đây. Bầu trời tối sầm lại. Mới là giữa trưa, trời nóng, áy vậy mà mặt trời chỉ tỏa vài tia nắng rồi biến mất, như e sợ trước đối thủ mạnh hơn.

Mười ba con kiến dựng râu lên. Một đám mây sẫm màu tiến lại gần, phía cao trên trời. Đầu tiên chúng tưởng đó là mây đông. Nhưng không phải vậy. Không phải mưa cũng chẳng phải gió. 103 nghĩ có lẽ đó là các Ngón Tay bay vô tình ghé qua, nhưng cũng không phải nốt.

Thị giác của kiến không đủ để nhìn thật xa nhưng dần dần chúng cũng hiểu cái đám mây dài đen tối ở trên cao đó là gì. Tiếng vù vù lan rộng. Một mùi đột ngột thẩm thấu vào các đốt râu kiến. Cái đám mây đen trên trời đó là...

Lũ châu chấu!

Một đám mây châu chấu di cư!

Thường thì rất hiếm khi gặp hiện tượng này ở châu Âu. Người ta chỉ biết tới vài lần châu chấu lan tràn ở Tây Ban Nha và Pháp, vùng Côte d'Azur, nhưng từ khi nhiệt độ trung bình tăng lên, động vật phương Nam vượt qua sông Loire. Các cánh đồng độc canh càng làm tăng tầm vóc các đám mây châu chấu nguy hiểm.

Châu chấu di cư! Những con châu chấu đơn độc thường gặp là những con côn trùng rất dễ thương yêu kiều, lịch sự, ăn rất ngon, nhưng khi tập hợp lại thành nhóm thì chúng là tai ương tồi tệ nhất.

Khi chỉ có một mình, châu chấu có màu xám xám và thái độ rất khiêm tốn. Nhưng khi tụ họp với những con châu chấu khác, nó liền biến thành

màu đỏ, màu hồng, da cam, rồi cuối cùng là màu vàng. Màu vàng nghệ chứng tỏ nó đang ở đỉnh điểm trạng thái hưng phấn tình dục. Lúc đó, nó ăn ngon ngấu và giao phối với mọi con cái nó gặp. Tính phàm dục của châu chấu cũng ly kỳ chẳng kém gì tính phàm ăn của nó. Để thỏa mãn được cả hai nhu cầu đó, nó sẵn sàng phá hoại mọi thứ gặp trên đường đi.

Châu chấu đơn lẻ sống về đêm và di chuyển bằng cách nhảy loi choi. Châu chấu sống thành đàn thì sống ban ngày và bay. Châu chấu đơn lẻ lang thang trong sa mạc, thích nghi với hạn hán. Châu chấu sống thành bầy đàn thích nghi rất tốt với tình trạng ẩm ướt và táo bạo xâm chiếm mọi đồng ruộng, rừng rú.

Phải chăng đó cũng là một biểu hiện của cái mà truyền hình Ngón Tay gọi là “quyền lực của đám đông”? Số đông loại bỏ mọi ức chế, quy ước, không tôn trọng cuộc sống người khác.

Số 5 ra lệnh rút lui, nhưng cả nhóm đều biết đã quá muộn.

103 nghìn đám mây chết chóc lại gần.

Chúng ở trên cao, hàng triệu con lơ lửng trên không, chỉ vài giây nữa sẽ sà xuống mặt đất. Mười ba con kiến thành Bel-o-kan dựng đứng đám râu tò mò và sợ hãi.

Đám mây sẫm màu bay vòng vòng trên trời như muôn làm tất cả những thứ đang pháp phòng hồi hộp ở phía dưới chết vì sợ hãi. Những luồng khí biến đám mây châu chấu thành những dải xoáy cuồn cuộn. Vài con kiến trinh thám tha thiết mong, dù chẳng tin lắm, rằng mình đã nhầm và rằng đó chỉ là một đám mây bụi, bụi rất dày.

Đám mây sẫm màu tách ra và tạo thành những biểu tượng khó hiểu, báo trước cho sự hủy diệt.

Ở phía dưới, tất cả im phăng phắc chờ đợi. Và nhất là đợi 103, vốn dày dan kinh nghiệm, tìm ra một giải pháp độc đáo.

103 chẳng có giải pháp nào hết. Nó kiểm tra dự trữ axít fomic trong bụng và tự hỏi có thể giết được bao nhiêu con châu chấu với lượng dự trữ đó.

Đám mây nhẹ nhàng tiếp đất trong khi vẫn tiếp tục xoay tròn. Người ta nghe thấy mỗi lúc một rõ hơn tiếng rào rạo từ vò sô cái hàm hau háu. Đám cỏ co mình lại theo bản năng, chúng biết lũ châu chấu phàm ăn này sẽ kết liễu đời chúng.

103 nhận thấy bầu trời mỗi lúc một tối sầm. Mười ba con kiến co cụm lại thành hình vòng tròn, chia bụng ra, sẵn sàng bắn.

Kia, như toán lính nhảy dù đi trước trinh sát cho cả đội quân bay khổng lồ, những con châu chấu đầu tiên đã đáp xuống đất, nẩy lên vụng về. Rất nhanh, chúng đứng vững trên cẳng chân và bắt đầu ngôn tất cả những thứ chúng thấy ở xung quanh.

Chúng ăn và giao phối.

Cứ con châu chấu cái nào tiếp đất là ngay lập tức có con đực lao ra để giao phối. Vừa giao phối xong là con cái đẻ trứng xuống đất, mấn tới kinh

khủng. Vũ khí lớn của châu chấu chính là khả năng nhanh chóng rải trứng với số lượng lớn ra khắp nơi.

Bộ phận sinh dục của loài châu chấu còn hùng mạnh hơn đạn axít của loài kiến và các nấm hồng hồng của Ngón Tay!

48. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐỊNH NGHĨA VỀ NGƯỜI: *Với tất cả các bộ phận đã phát triển, phôi thai sáu tháng có được coi đã là người không? Nếu có thì phôi thai ba tháng có là người không? Trứng vừa được thụ tinh có là người không? Người bệnh bị hôn mê không tỉnh lại từ sáu năm nay, nhưng tim vẫn đập và phổi vẫn thở, có còn là con người không?*

Bộ não người, vẫn sống, nhưng tách khỏi cơ thể, nuôi trong chất lỏng dinh dưỡng, có phải là người không?

Máy tính có khả năng sản sinh mọi cơ chế suy nghĩ của não người có xứng được gọi là người không?

Người máy bè ngoài trông giống người và có bộ não tương tự như não người có phải là con người không?

Con người được nhân bản nhờ thao tác với gen để người anh em sinh đôi với mình có tạng dự trữ thay thế khi cần thì có được coi là con người hay không?

Chẳng có gì là đương nhiên cả. Vào thời Cổ đại và đến tận thời Trung cổ, phụ nữ, trẻ em và nô lệ không được coi là con người. Thông thường thì nhà lập pháp được coi là người duy nhất hiểu được ai là "người" còn ai thì không. Ngoài nhà lập pháp thì cũng phải kể thêm nhà sinh học, nhà triết học, nhà tin học, nhà di truyền học, nhà tu hành, nhà thơ, nhà vật lý. Bởi trên thực tế, khái niệm "con người" sẽ ngày càng trở nên khó định nghĩa.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

49. BUỐC CHUYÊN SANG ROCK

Đứng trước cánh cửa lớn vững chắc bằng gỗ sồi của cổng sau trường, Julie tháo cái ba lô xuống. Cô lôi chai bom xăng đã pha ra, bật nút bấm bật lửa nhưng cái bật lửa chỉ phát ra vài tia mà không thành lửa: viên đá lửa đã mòn quá. Cô tìm trong mó hồn độn trong ba lô và cuối cùng cũng tìm được một hộp diêm. Lần này thì không ai có thể cản cô ném chai bom xăng vào cửa. Cô bật que diêm và nhìn tia lửa nhỏ màu cam sẽ khởi đầu tắt cả.

- A, Julie, cậu tới rồi à?

Theo bản năng, cô cất chai bom xăng đi. Lần này thì người bình tĩnh ngăn cản đám cháy là ai vậy? Cô quay lại. Lại là David.

- Cuối cùng cậu cũng quyết định tới nghe nhóm nhạc của bọn tớ à? cậu hỏi, vẻ bí ẩn.

Người gác cổng ngờ vực tiến về phía họ.

- Đúng vậy, cô vừa trả lời vừa giấu kín cái chai.

- Vậy thì đi theo tôi.

David dẫn Julie về phía gian phòng nhỏ phía dưới quán ăn tự phục vụ nơi Bảy Chú Lùn tập nhảy. Một vài người đã lên dây đàn.

- Ô này, chúng mình có khách đây..., Francine báo.

Căn phòng rất nhỏ. Chỉ vừa đủ chỗ cho cái bục để đầy nhạc cụ. Máy bức tường dán đầy ảnh của cả nhóm đang khuấy động không khí trong các buổi sinh nhật hoặc các buổi dạ hội khiêu vũ.

Ji-woong đóng cửa để khỏi ai quấy rầy họ.

- Bạn tôi cứ sợ là cậu không tới cơ đấy, Narcisse ranh mãnh nói với Julie.

- Tôi chỉ muôn xem các cậu chơi, thê thôi.

- Cậu chả có việc gì ở đây hết. Bạn tôi không cần có khách tham quan đâu! Zoé thốt lên. Chúng tôi là nhóm nhạc rock, hoặc là chơi nhạc cùng bạn tôi, hoặc là đi đi.

Chỉ riêng việc bị đuổi đã đủ khiến cô gái mắt xám nhất muốn ở lại rồi.

- Các cậu thật may mắn có riêng một góc cho mình ở trong trường, cô thở dài.

- Bạn tôi nhất thiết phải có nơi để tập nhạc, David giải thích. Về chuyện này thì thầy hiệu trưởng tỏ ra rất hợp tác.

- Thực ra thầy ấy muốn cho thầy là ở trường mình cũng có hoạt động văn hóa ấy mà, Paul bổ sung thêm.

- Những người còn lại trong lớp nghĩ rằng thực ra các cậu chỉ muốn lập nhóm riêng thôi, Julie nói.

- Bạn tôi biết, Francine nói. Điều đó chẳng khiến bạn tôi phiền lòng. Muốn sống hạnh phúc thì phải ẩn náu.

Zoé ngẩng đầu lên.

- Cậu vẫn chưa hiểu à? cô khăng khăng. Bạn tôi tập nhạc và bạn tôi thích chỉ có nhóm mình thôi. Cậu chả có việc gì để làm ở đây.

Vì Julie vẫn không nhúc nhích, Ji-woong tử tế nói xen vào.

- Cậu có biết chơi nhạc cụ nào không? cậu hỏi.

- Không. Nhưng tôi từng học hát.

- Thê cậu hát nhạc gì?

- Giọng tôi là giọng nữ cao. Tôi thường hay hát các bản của Purcell, Ravel, Schubert, Fauré, Satie... Thê các cậu chơi loại nhạc gì?

- Rock.

- Nếu chỉ nói là rock thì chẳng có ý nghĩa gì. Loại rock nào?

Paul cất tiếng:

- Các ban nhạc hình mẫu của bạn tôi là Genesis giai đoạn đầu, các album *Nursery Crime*, *Foxtrot*, *The Lamb Lies Down On Broadway*, cho tới *A Trick of Tail...* và toàn bộ các album của Yes, nhưng thích nhất là *Close to the Edge*, *Tormato...* cùng toàn bộ các album của Pink Floyd, mà thích nhất là *Animals*, *I Wish You Were Here* và *The Wall*.

Julie gật gù hiểu biết.

- À ra vậy! Thể loại rock progressif cũ kỹ thời những năm 70!

Nhận xét của cô không được cả nhóm tán thưởng. Rõ ràng đó là thể loại nhạc họ yêu thích nhất. David lại giúp cô:

- Cậu bảo là từng học hát. Vậy thì thử hát cùng tụi mình xem sao!
Cô lắc mái tóc đen.

- Không, cảm ơn. Giọng tớ bị hỏng. Tớ đã phải mổ lấy hạch ra và bác sĩ khuyên tớ không nên bắt dây thanh quản phải làm việc quá sức.

Cô nhìn hết người này tới người khác. Thực ra cô rất muốn hát cùng họ và tất cả đều cảm thấy thế, nhưng cô đã quá quen lúc nào cũng nói không nên bây giờ theo bản năng cô từ chối mọi lời đề nghị.

- Nếu cậu không muốn hát thì bọn tớ không giữ cậu lại đâu, Zoé nhắc lại.

David không để cuộc trò chuyện thành ra hàn học.

- Bọn mình có thể thử một bản blues cổ. Blues là thể loại giữa nhạc cổ điển và rock progressif. Cậu cứ việc ứng tác lời hát theo ý cậu. Cậu không buộc phải hát to đâu, chỉ cần ngân nga thôi là được rồi.

Trừ Zoé vẫn còn nghi hoặc, cả nhóm đều đồng tình.

Ji-woong chỉ cái micro ở giữa phòng.

- Cậu đừng lo, Francine nói. Bọn tớ cũng học nhạc cổ điển. Tớ từng học piano năm năm, nhưng thầy giáo của tớ cổ hủ tới mức chẳng mấy chốc tớ đã muốn chuyển sang jazz, rồi rock chỉ để chọc giận ông ấy.

Ai nấy vào chỗ. Paul lại gần bàn trang âm và chỉnh các thê điện kẽ.

Ji-woong đánh trống phách đúp. Zoé hòa theo tiếng trống bằng những âm bass lặp đi lặp lại bồn chồn. Narcisse đánh các hợp âm quen thuộc của blues: tám nốt *mi*, bốn nốt *la*, lại bốn nốt *mi*, hai nốt *si*, hai nốt *la*, hai nốt *mi*. David chơi lại các nốt đó trên cây đàn hạc điện tử, Francine cũng làm vậy trên đàn organ. Bối cảnh âm nhạc đã sẵn sàng. Chỉ còn thiếu giọng hát.

Julie chậm chạp cầm lấy micro. Trong giây lát, cô cảm thấy như thời gian ngừng trôi, rồi hai môi cô tách nhau, hàm lồng ra, miệng mở và hát, chẳng khác nào lao xuống nước.

Trên nền nhạc blues đó, cô ngân nga những lời đầu tiên chợt nảy ra trong đầu.

Con chuột xanh chạy trên cỏ

Lúc đầu, cô thấy giọng mình hơi rối, tới đoạn hai, các dây thanh quản đã được hâm nóng nên tạo ra những âm thanh mạnh hơn. Giọng Julie lần lượt vượt tắt cả các nhạc cụ mà không cần Paul phải chỉnh bàn trang âm. Không còn nghe thấy tiếng ghi ta, đàn hạc, organ, chỉ còn giọng hát của Julie vang trong căn phòng nhỏ, trên nền tiếng trống của Ji-woong.

Rồi các vị sẽ được con ốc sên nóng hổi!!!!!!

Cô nhắm mắt và hát một nốt thuần khiết.

Ooooooooooo.

Paul định chỉnh tăng âm, nhưng chẳng còn gì phải khuếch đại lên nữa. Giọng hát vượt ra ngoài vùng dung sai của micro.

Julie dừng lại.

- Phòng này nhỏ. Tớ không cần tăng âm đâu.

Cô hát lên một nốt và quả thực, các bức tường dội lại. Ji-woong và David thấy rất ánh tượng. Francine đập uỳnh uỳnh xuống phím đàn organ, Paul sững sờ nhìn kim trên bàn trang âm. Giọng Julie chiếm hết cả không gian, trôi ra khắp phòng, lọt vào lỗ tai như dòng suối mát.

Im lặng hồi lâu. Francine rời cây đàn organ và là người đầu tiên vỗ tay, sau đó là cả Bảy Chú Lùn.

- Cái này rất khác với những thứ bọn tớ thường chơi, nhưng hay đấy, Narcisse nhận xét, lần này thì nghiêm túc.

- Cậu vượt qua kỳ thi tuyển rồi đấy, David thông báo. Nếu cậu muốn thì có thể ở lại với bọn mình và tham gia ban nhạc.

Cho tới lúc này Julie mới chỉ biết học với một thầy giáo. Nhưng cô rất muốn tham gia nhóm nhạc.

Cả nhóm lặp lại thử nghiệm và cùng hát một bài hoàn chỉnh hơn: *The Great Gig in the Sky* của nhóm Pink Floyd. Julie có thể lên giọng cực cao và xuống cực thấp, tạo ra những hiệu quả âm thanh vô cùng ánh tượng. Cô thấy hết sức ngạc nhiên. Cổ họng cô đã được đánh thức. Các dây thanh quản đã hoạt động lại bình thường.

"Chào các dây thanh quản của ta," cô thầm chào trong lòng.

Bảy Chú Lùn hỏi làm sao cô có thể làm chủ giọng mình tốt như vậy.

- Đó là kỹ thuật. Phải tập luyện rất nhiều. Tớ từng có một thầy dạy hát tuyệt vời. Thầy dạy tớ kiểm soát được hoàn toàn mức độ âm thanh của mình. Thầy cho tớ ngồi trong những phòng đóng kín, ở đó, trong bóng tối, tớ phải phát ra những âm thanh giúp tớ xác định được độ lớn gian phòng rồi dùng âm thanh choán hết gian phòng nhưng phải dừng trước bức tường để không bị dội lại. Thầy còn cho tớ cuộn đầu hát hoặc hát dưới nước nữa.

Julie kể rằng Yankélévitch, thầy cô, đôi lúc cho học sinh làm việc theo nhóm để tạo thành một "Egrégor" có nghĩa là cả nhóm cùng hát một bài cho tới khi họ cùng đạt tới một nốt như nhau, như thể hợp thành cái miệng duy nhất.

Julie đề nghị Bảy Chú Lùn lặp lại thử nghiệm đó. Cô hát lên một nốt cụ thể, những người khác cố gắng hát theo cô. Kết quả không lấy gì làm khả quan.

- Dù thế nào thì bọn tớ cũng cho cậu nhập bọn, Ji-woong nhấn mạnh. Nếu cậu muốn thì từ nay, cậu là ca sĩ đích thực của bọn tớ.

- Cố điều là...

- Đừng có làm bộ ống eo nữa, Zoé rỉ tai cô. Cứ làm thế mãi khiến bọn tớ thấy mệt đấy.

- Vậy thì... đồng ý.

- Hoan hô! David thốt lên.

Tất cả chúc mừng cô, rồi từng người trong ban nhạc được giới thiệu với cô:

- Cậu cao lớn tóc đen, mắt xéch, ngồi cạnh dàn trống là Ji-woong. Theo như hình ảnh của Bảy Chú Lùn, thì cậu ấy là Thầy Giáo. Cậu ấy là đầu não đấy. Cậu ấy luôn điềm tĩnh ngay trong tình cảnh khốn đốn nhất. Khi nào cần thì cứ xin cậu ấy lời khuyên.

- Cậu là trưởng nhóm à?

- Bạn tớ không có trưởng nhóm! David thốt lên. Bạn tớ thực hiện dân chủ tự quản.

- “Dân chủ tự quản” nghĩa là gì?

- Nghĩa là mỗi người cứ việc làm điều mình thích nếu nó không làm phiền những người khác.

Julie rời xa micro và ngồi xuống cái ghế đầu nhỏ.

- Thế các cậu có làm được như vậy không?

- Âm nhạc gắn kết chúng tôi. Khi chơi nhạc cùng nhau, ta buộc phải làm cho các nhạc cụ hòa âm với nhau. Tôi tin rằng bí quyết của sự hòa hợp giữa bọn tớ là bọn tớ đã tạo thành một ban nhạc rock thực sự.

- Cũng vì bạn tớ không đồng lăm. Với bảy người thì không khó để thực hành dân chủ tự quản, Zoé nhận xét.

- Cô ấy, Zoé, chơi bass, cô ấy là Càu Nhàn.

Cô gái mím mím tóc ngắn nhăn mặt khi nghe thấy biệt danh của mình.

- Zoé bao giờ cũng càu nhau trước rồi mới trò chuyện sau, Ji-woong giải thích.

David nói tiếp:

- Paul phụ trách bàn trang âm, cậu ấy là chàng Ngày Thơ. Cậu ấy lúc nào cũng sợ làm điều gì hờ, nhưng cuối cùng vẫn mắc phải. Cậu ấy ném thử bất cứ cái gì trống giống như đồ ăn nằm trong tầm tay cậu ấy. Paul tin rằng nhờ có lưỡi mà ta biết rõ hơn thế giới xung quanh.

Cậu có tên là Paul Cau cò.

- Léopold, thổi sáo, là cậu Rụt Rè. Người ta bảo cậu ấy là cháu trai của tộc trưởng da đỏ Bắc Mỹ Navajo, nhưng vì cậu ấy tóc vàng mắt xanh nên chẳng dễ gì nhận ra điều đó.

Léo⁽¹⁾ cô giữ vẻ mặt bình thản của tổ tiên.

- Cậu ấy quan tâm tới nhà cửa nhất. Cứ lúc nào rồi là cậu ấy lại vẽ ngôi nhà lý tưởng.

David lại tiếp tục giới thiệu.

- Francine chơi đàn organ là Người Thích Ngủ. Lúc nào cô ấy cũng mơ màng. Cô ấy bỏ rất nhiều thời gian chơi điện tử nên mắt lúc nào cũng đỏ ngầu vì suốt ngày nhìn vào màn hình.

Cô gái tóc vàng ngang vai mềm cười rồi đốt một điếu cần sa và nhả cuộn khói dài xanh lơ.

1. Tên gọi rút gọn của Léopold.

- Narcisse chơi ghi ta điện tử, cậu ấy là Vui Vẻ. Trong thì có vẻ ngoan ngoãn vội thôi, nhưng chẳng mấy chốc cậu sẽ thấy cậu ấy lúc nào cũng biết tìm ra từ để gây cười hoặc làm dịu căng thẳng. Cậu ấy giấu cợt tắt thảy. Như cậu thấy đấy, cậu ấy rất đốm dáng, luôn ăn vận đẹp đẽ. Thực ra cậu ấy tự may quần áo cho bản thân.

Cậu con trai éo lá liếc mắt về phia Julie và bổ sung thêm:

- Cuối cùng, chơi đàn hạc điện tử là David. Bọn tớ gọi cậu ấy là Hắt Hơi. Cậu ấy thường hay kinh sợ, có lẽ vì bị bệnh xương. Cậu ấy lúc nào cũng lo ngại, gần như là bị chứng cuồng ám, nhưng bọn tớ vẫn chịu đựng được.

- Giờ thì tớ hiểu tại sao người ta lại gọi các cậu là Bảy Chú Lùn rồi, Julie nói.

- “Lùn” trong tiếng Pháp là *gnome*, từ này lại bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp *gnomē* có nghĩa là “tri thức”, David nói tiếp. Mỗi người trong chúng tớ đều quan tâm tới một lĩnh vực riêng và vì thế, chúng tớ bổ sung cho nhau rất tuyệt. Thé còn cậu, cậu là ai nào?

Julie lưỡng lự:

- Tớ... Tớ là Bạch Tuyết, đương nhiên rồi.

- So với Bạch Tuyết thì trông cậu hơi sầu thảm đấy, Narcisse vừa nhận xét vừa chỉ bộ quần áo đen của Julie.

- Tại vì tớ đang để tang, Julie giải thích. Bố tớ vừa mất vì tai nạn. Bố tớ trước đây là giám đốc vụ pháp chế về Nước và Rừng.

- Nếu không phải trong thời gian để tang thì sao?

- Nếu không thì... tớ cũng vẫn mặc đồ màu đen, cô lát lín thừa nhận.

- Cậu có chờ chàng Hoàng tử đẹp trai tới hôn đánh thức cậu dậy giống như nàng Bạch Tuyết trong truyện cổ tích không? Paul hỏi.

- Cậu nhầm với chuyện Người đẹp ngủ trong rừng rồi, Julie bác lại.

- Paul, cậu lại hờ rồi, Narcisse nhận xét.

- Chưa chắc. Chuyện cổ tích nào cũng có cô gái ngủ thiếp chờ người yêu đánh thức...

- Bọn mình hát nữa nhé? Julie đề nghị, cô bắt đầu thấy thích hoạt động này.

Họ chọn những bản mỗi lúc một khó hơn. *And You and I* của Yes, *The Wall* của Pink Floyd, cuối cùng là *Super's Ready* của Genesis. Bản này kéo dài hai mươi phút và cho phép từng thành viên bộc lộ mình khi chơi solo.

Julie làm chủ tiếng hát của mình tốt đến nỗi giờ cô có thể tạo ra các hiệu ứng thú vị cho cả ba bản nhạc đó, dù có khác nhau về phong cách.

Cuối cùng, họ quyết định về nhà.

- Tớ cãi nhau với mẹ nên không muốn về nhà tối nay. Cậu nào cho tớ ngủ nhở tối nay được không? Julie hỏi.

- David, Zoé, Léopold và Ji-woong ở nội trú và ngủ trong trường. Nhưng Francine, Narcisse và tớ ở ngoại trú. Bọn tớ có thể lần lượt cho cậu ở nhờ nếu cậu cần. Cậu có thể tới nhà tớ tối nay, Paul đề nghị, nhà tớ có phòng khách.

Julie có vẻ không thích ý tưởng đó lầm. Francine hiểu là cô không muốn ở nhà một cậu con trai nên mời Julie về nhà mình. Lần này thì Julie đồng ý.

50. BÁCH KHOA TOÀN THU

BIẾN ĐỘNG CỦA NGUYÊN ÂM: *nhiều thứ tiếng cổ như Ai Cập, Do Thái,*

Phênixi⁽¹⁾, không hề có nguyên âm mà chỉ toàn phụ âm. Các nguyên âm thể hiện tiếng nói. Nếu ta viết ra một từ tức là cho nó có tiếng nói thì ta đã tạo cho nó quá nhiều sức mạnh, bởi cùng lúc ta đã cho nó sự sống.

Tục ngữ có câu: "Nếu viết đúng được từ cái tú thì cái tú sẽ rơi xuống đầu bạn."

Người Trung Quốc cảm nhận tương tự. Vào thế kỷ hai Công nguyên, hoàng đế Trung Hoa cho vời Ngô Đạo Tử, họa sĩ nổi tiếng nhất thời bấy giờ tới và bảo ông vẽ một con rồng hoàn hảo. Người họa sĩ vẽ hết cả con rồng, chỉ trừ lại đôi mắt. "Tại sao người lại quên đôi mắt?" hoàng đế hỏi. "Bởi vì nếu thản vẽ đôi mắt thì con rồng sẽ bay đi mất", Ngô Đạo Tử trả lời. Hoàng đế cúi khăng khăng đòi, người họa sĩ bèn vẽ đôi mắt và thế là, theo như truyền thuyết thì con rồng bay lên thật.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

51. SÚ GIẢ CỦA MÂY

103 cùng các bạn mệt lử chiến đấu với đám châu chấu đã được vài phút. Túi đựng axít trong bụng 103 đã gần cạn. Con kiến già chẳng còn cách nào khác, đành dùng hàm để đánh, mà như vậy thì còn mệt hơn.

Lũ châu chấu thực ra không hề kháng cự lại. Chúng thậm chí còn chẳng buồn chiến đấu. Chính số lượng rất lớn của chúng là mối hiểm họa, bởi chúng cứ liên tục rơi từ trên trời xuống như cơn mưa đá với toàn những cẳng chân và hàm hau háu đói.

Cơn mưa châu chấu tê nhạt mãi không ngớt.

Mặt đất giờ đây phủ đầy côn trùng tới ngút ngàn tầm mắt, có lẽ phải tới sáu hay bảy lớp châu chấu di cư đè lên nhau. 103 cứ đưa hàm ra phía đám châu chấu mà chém, chém, chém mãi, hệt như cái máy cắt cỏ. Nó đã vượt qua biết bao trở ngại, lẽ nào lại chịu thua cái loài chỉ giỏi đẻ lầm con.

Nó nhớ là ở loài Ngón Tay, khi dân số quá đông, con cái bèn uống hooc môn, gọi là viên tránh thai, để sinh ít đi. Lẽ ra phải làm vậy với lũ châu chấu thích xâm lấn này mới đúng, phải nhồi cho chúng nó uống thuốc tránh thai. Sinh làm gì tới hai mươi đứa con trong khi thực ra chỉ cần có một, hai đứa là đủ? Sản sinh ra số dân đông đảo làm gì khi biết chắc chắn không thể chăm

1. Phênixi là vùng đất cổ của châu Á, nằm ở giữa Địa Trung Hải và Libăng.

lo giáo dục chúng cho đàng hoàng, và rồi chúng sẽ sống dựa vào các loài khác?

103 không chịu khuất phục sự độc tài của lũ châu chấu cái cứ đẻ liên hồi này. Những mẩu thân châu bay quanh nó. Cứ chém giết mãi nên hàm nó mồi tê.

Bỗng dung có tia nắng xuyên qua lớp mây xám xịt và soi sáng một cây việt quất. Đó là một dấu hiệu. 103 vội vàng leo lên cây cùng các bạn. Để lấy lại sức lực và lòng dũng cảm, lũ kiến chén mấy quả việt quất mọng căng như những quả bóng màu xanh nước biển vỡ ra dưới hàm sắc nhọn của chúng.

Chạy trốn là một giải pháp.

103 cố lấy lại bình tĩnh. Nó dựng râu lên phía trên trời. Mặt đất lúc này chỉ còn là lớp bọt bọ cánh cứng, nhưng trên trời cao, mưa châu chấu đã ngừng và mặt trời lại hiện ra. Để lấy lại can đảm, nó ngân nga bài hát cổ của Bel-o-kan:

Hối mặt trời, hãy thảm tháu vào thân hình mệt mỏi của chúng ta

Khuấy động các bắp thịt đau đớn

Và hợp nhất những ý nghĩ chia rẽ.

Mười ba con kiến bám lơ lửng vào các đầu cành cao nhất của cây việt quất và dòng châu chấu cũng đi theo chúng. Lũ kiến như cái kim giữa cả biển những cái lưng uốn éo.

52. NHÀ FRANCINE

Tầng bảy. Không có thang máy thật là mệt. Hai cô gái dừng lại ở chiều nghỉ lấy hơi. Lên tới nơi thật dễ chịu. Ở trên đó, hai cô cảm thấy thoát khỏi mùi hiểm họa bay lên từ dưới phố.

Đó là tầng gần trên cùng, nhưng mùi rác lưu cữu do công nhân dọn rác định công bốc lên tận tầng này. Cô gái tóc vàng ngang vai tìm chìa khóa trong cái túi to dùng làm xác đeo tay, và sau hồi lâu lục tìm giữa cả đống đủ thứ đồ vật be bét, cô đắc thắng lôi ra chùm chìa khóa.

Cô mở bốn cái khóa trên cửa rồi dùng vai hích mạnh “vì gỗ nở ra do ẩm và cửa bị kẹt”.

Ở nhà Francine, chỉ thấy toàn máy tính và gạt tàn. Cái cô gọi một cách khoa trương là căn hộ thực ra chỉ là một căn phòng nhỏ xíu. Một lầu tràn nước trên căn hộ phía trên để lại trên trần một quầng rỉ nước. Đó là quy luật trong các tòa nhà: láng giềng tầng trên bao giờ cũng để tràn bồn tắm. Láng giềng tầng dưới bao giờ cũng chặn ống vứt rác vì những túi đựng rác quá to.

Giấy dán tường màu hạt dẻ. Chắc Francine chẳng bở nhiêu thời gian để dọn dẹp nhà cửa. Chỗ nào cũng thấy bụi lưu cữu. Julie thấy khung cảnh chẳng lấy gì làm vui vẻ.

- Cậu cứ tự nhiên như ở nhà, Francine vừa nói với Julie vừa chỉ cho cô cái ghế bành đã lõm xuống, chắc là nhặt được ở bãi rác.

Julie ngồi xuống và Francine nhận thấy đầu gối cô mưng mủ.

- Đó là những vết thương tự Chuột đèn gây ra cho cậu à?

- Tớ không thấy đau nhung dường như tớ cảm nhận được từng cái xương ở bên trong. Biết giải thích với cậu thế nào nhỉ? Như thể tớ hiểu được đầu gối của mình tồn tại. Tớ nhận biết được xương bánh chè, khớp, cả cái hệ thống phức tạp giúp cho hai cái xương vận động cùng nhau.

Francine xem xét vết thương cùng đường viền xung quanh tím tái và tự hỏi không biết Julie có phải người thích tự làm mình đau không. Cô ấy có vẻ như yêu thích vết thương vì nó nhắc cho cô biết đầu gối tồn tại...

- Nay, cậu bị chập cheng hay phê thuốc đấy? Francine hỏi. Dù sao thì tớ cũng sẽ giúp cậu băng bó vết thương lại. Chắc là tớ có bông và thuốc sát trùng ở đâu đó.

Trước tiên, Francine dùng kéo cắt cái juýp dài của Julie đang dính vào vết thương và cắp đùi của cô gái mắt xám nhạt lộ ra, nhưng lần này thì không có bạo lực.

- Cái juýp của tớ thế là đi tong!

- Càng tốt, cô bạn vừa đáp lại vừa chăm sóc vết thương. Như thế thì mọi người cuối cùng cũng được nhìn thấy cẳng chân cậu. Hơn nữa, chân cậu rất đẹp. Nhượng bộ đầu tiên cho nữ tính: hãy khoe đôi chân. Vết thương của cậu sẽ chóng lành hơn.

Sau đó, Francine châm một điếu sensemillia và chà cho Julie:

- Tớ sẽ dạy cho cậu cách tự giải thoát trong đầu. Có lẽ tớ chẳng biết gì nhiều, nhưng tớ đã học được cách sống nhiều hiện thực song song, cậu cứ tin tớ đi, có được sự lựa chọn thật là tuyệt. Trong cuộc sống, mọi thứ khiến cậu thất vọng, trừ phi cậu biết cách chuyển từ hiện thực này sang hiện thực kia, như vậy sẽ dễ sống hơn.

Francine đi về phía đám máy tính. Khi cô bật các màn hình lên, gian phòng biến thành buồng lái máy bay siêu âm. Những ngọn đèn báo hiệu nháy nháy, những ổ đĩa cứng lạo xạo, và thế là người ta quên mất những bức tường khốn khổ.

- Cậu có bộ sưu tập máy tính tuyệt vời đấy, Julie thán phục.

- Ủ, tất cả sức lực và tiền tiết kiệm của tớ đều đổ vào đó. Tớ rất mê chơi điện tử. Tớ bật một bản cũ của Genesis làm phông âm thanh, châm một điếu cần sa nhỏ và chơi trò tạo ra các thế giới nhân tạo. Đạo này tớ thích nhất là trò *Tiến hóa*. Với trò này, cậu có thể tái tạo các nền văn minh và cho họ giao chiến với nhau. Cùng lúc đó, cậu có thể cho họ phát triển thủ công, nông nghiệp, công nghiệp, thương mại,总而言之 là mọi thứ! Thứ này giết thời gian rất hay và làm ta có cảm giác như đang viết lại lịch sử nhân loại. Cậu có muốn thử không?

- Sao lại không nhỉ?

Francine giải thích cho Julie cách tạo ra các cánh đồng trồng trọt, chỉ huy công nghệ phát triển, lãnh đạo các cuộc chiến, xây dựng đường sá, cử các nhà thám hiểm ra biển khơi, ký các hiệp định ngoại giao với các nền văn

minh lân cận, gửi các đoàn xe chở hàng đi bán khắp nơi, sử dụng gián điệp, tổ chức bâu cử, dự đoán các hiệu ứng xấu, các hậu quả về ngắn hạn, trung hạn và dài hạn.

- Làm Chúa trời, dù chỉ là trong thế giới nhân tạo, cũng không dễ đâu nhé, Francine nhán mạnh. Khi tớ chơi ham trò này, hình như tớ hiểu hơn lịch sử của chúng ta trong quá khứ và tiên đoán được tương lai. Ví dụ như khi chơi trò này, tớ hiểu rằng trong sự tiến triển của một dân tộc, cần phải có chế độ chuyên chế trong giai đoạn đầu. Nếu muốn bỏ qua giai đoạn này mà tiến thẳng lên nhà nước dân chủ thì sau này chế độ chuyên chế sẽ quay lại. Cũng gần giống như hộp số trong xe ô tô. Ta phải từ từ tăng từ số một tới số hai rồi số ba. Nếu ta muốn khởi động ngay ở số ba thì sẽ bị kẹt máy. Tớ cũng trang bị cho các nền văn minh của tớ như vậy. Một giai đoạn dài dưới chế độ chuyên chế, rồi tới giai đoạn quân chủ và cuối cùng, khi nhân dân bắt đầu tỏ ra có trách nhiệm hơn thì tớ buông dây cương để nhầm tới chế độ dân chủ. Và dân chúng thích điều đó. Tuy nhiên, các nhà nước dân chủ rất bấp bênh... Khi chơi cậu sẽ nhận thấy điều đó.

Sống trong thế giới nhân tạo của các ván *Tiến hóa* nhiều nên Francine xem ra đã rút ra được kinh nghiệm để phân tích thế giới thực.

- Thế cậu có tin là chúng ta cũng là đồ chơi trong tay một người khổng lồ đang điều khiển chúng ta không?

Francine phá lén cười.

- Cậu muốn nói tới Chúa trời chứ gì? Cũng có thể. Có điều là nếu Chúa tồn tại thì ông ấy đã để cho chúng ta muốn làm gì thì làm. Lê ra phải chỉ cho chúng ta thấy điều gì là tốt, điều gì là xấu, như tớ vẫn làm với dân của tớ trong trò *Tiến hóa*, ông ấy lại để cho chúng ta tự khám phá ra. Theo tớ thì đó là Chúa trời vô trách nhiệm.

- Có lẽ ông ấy cố tình làm vậy. Chính vì Chúa cho chúng ta quyền tự quyết nên chúng ta mới có cái quyền lực tối cao được làm mọi điều xuẩn ngốc. Làm cả những điều xuẩn ngốc khủng khiếp mà ông ấy chẳng thèm can thiệp.

Nhận xét đó có vẻ làm Francine suy nghĩ rất lung.

- Cậu có lý. Có lẽ là ông ấy cho chúng ta quyền tự quyết vì tò mò, muốn xem chúng ta sẽ làm trò gì, cô mơ màng trả lời.

- Và ông ấy cho chúng ta quyền tự quyết cũng là vì ông ấy không thích thú gì khi thấy cả đám đông dân ngoan ngoãn phục tùng, tốt bụng và sẵn lòng làm nô lệ, như thế thì đơn điệu quá. Có lẽ vì Chúa yêu chúng ta nên mới cho chúng ta tự do lớn lao nhuường ấy. Quyền tự định đoạt số phận là bằng chứng lớn nhất cho tình yêu của Chúa trời với dân chúng của mình.

- Thật tiếc là nếu vậy thì chúng ta không yêu quý lẫn nhau tới độ có thể tận hưởng được điều đó một cách thông minh, Francine kết luận.

Trong lúc này thì Francine vẫn thích bảo cho thần dân của mình biết phải làm gì. Cô bấm nhoay nhoáy bàn phím máy tính để ra lệnh cho dân

chúng nghiên cứu nông học, cải tiến việc trồng ngũ cốc.

- Tớ giúp dân tú tìm ra các phát minh. Tin học cuối cùng cũng mở ra cho chúng ta quyền được hoang tưởng tự đại mà vô hại. Tớ là chúa chỉ huy.

Suốt một giờ liền, hai cô gái vừa quan sát vừa lãnh đạo dân chúng ảo. Julie dụi mắt. Thường thì năm giây một lần, mi mắt chớp, sinh ra một lớp nước mắt mỏng 7 micromét để bôi trơn, cọ rửa và làm mềm lớp giác mạc. Nhưng ngồi lâu trước màn hình khiến cô thấy khô mắt. Cô thích rời mắt khỏi thế giới nhân tạo.

- Với tư cách là Chúa trời trẻ, Julie nói, tớ xin tạm ngừng. Theo dõi thế giới mãi đau mắt quá. Tớ tin chắc là đến cả Chúa trời của chúng ta cũng không chăm chú theo dõi thế giới của chúng ta suốt hai mươi tư giờ đâu. Hoặc là ông ấy có kính rất tốt.

Francine tắt máy tính và dụi mi mắt.

- Còn cậu, Julie, ngoài ca hát ra, cậu còn niềm đam mê nào nữa không?

- Tớ có thứ còn hay hơn đám máy tính của cậu. Nó đựng vừa trong túi, nhẹ hơn cái máy tính này tới cả trăm lần, có màn ảnh rất rộng, lúc nào cũng sử dụng được mà chẳng lo hết pin, mở ra là dùng được ngay, có hàng triệu thông tin mà lại chẳng bao giờ hỏng hóc.

- Siêu máy tính à? Cậu làm tớ thấy quan tâm đấy, Francine vừa nói vừa nhổ vài giọt thuốc tra mắt lên giác mạc.

Julie mỉm cười.

- Tớ đã nói là “còn hay hơn đám máy tính của cậu” mà. Hơn nữa, dùng nó chẳng đau mắt chút nào.

Cô giờ ra cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* dày cộp.

- Sách à? Francine ngạc nhiên.

- Không phải là sách vở vẫn đâu nhé. Tớ tìm thấy nó dưới đáy một đường hầm trong rừng. Nó có nhan đề là *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. Tác giả của nó là một nhà bác học già chắc đã đi khắp thế giới nên mới tích lũy được mọi kiến thức của thời ông ấy về mọi đất nước, mọi thời đại và mọi lĩnh vực.

- Cậu cứ cường điệu.

- Được. Tớ thừa nhận là không biết gì về người đã viết ra cuốn sách, nhưng cứ đọc thử mà xem, cậu sẽ thấy thực sự ngạc nhiên.

Cô chia cho ban cuốn sách rồi cả hai cùng giờ xem.

Francine tìm thấy một đoạn nói rằng tin học là phương tiện để thay đổi thế giới nhưng để làm được điều đó thì phải có máy tính với cấu hình vô cùng mạnh. Các máy tính thường dùng chỉ có khả năng hạn chế bởi chúng đã được sắp xếp theo thứ bậc. Giống như trong một nước quân chủ, bộ vi xử lý trung tâm điều khiển các thành phần điện tử ngoại vi. Vì vậy cần phải thiết lập chế độ dân chủ ngay trong các con chíp máy tính.

Thay vào chỗ bộ vi xử lý trung tâm lớn, giáo sư Edmond Wells đề nghị

sử dụng vô số những vi xử lý nhỏ làm việc cùng lúc, luôn thống nhất với nhau và lần lượt đưa ra quyết định. Ông gọi chiếc máy vi tính mơ ước đó là “máy vi tính có cấu trúc dân chủ”.

Francine thấy quan tâm. Cô quan sát các sơ đồ.

- Nếu cái máy tính của tương lai này mà làm được những điều nó hứa hẹn thì tất cả máy tính đang có sẽ vào viện bảo tàng hết. Cái ông tác giả của cậu có những ý tưởng ngộ thật. Ở đây, ông ta mô tả chiếc máy tính theo kiểu mới với không phải một hay một vài bộ não hoạt động song song, mà là năm trăm bộ não hoạt động cùng nhau. Cậu có hình dung được sức mạnh của một chiếc máy như vậy không?

Francine hiểu rằng cuốn *Bách khoa toàn thư* không chỉ là một tuyển tập châm ngôn mà là tác phẩm có liên quan trực tiếp đến cuộc sống, đề xuất những giải pháp hoàn toàn hữu ích và có khả năng thực hiện được.

- Cho tới lúc này, người ta mới chỉ toàn sản xuất các máy tính có cấu trúc song song. Nhưng với cái máy tính được mô tả trong cuốn bách khoa toàn thư của cậu, với “cấu trúc dân chủ” đó thì tính năng của bất cứ chương trình nào cũng được tăng lên gấp năm trăm lần!

Hai cô gái nhìn nhau, bỗng thấy vô cùng đồng điệu. Vào lúc này, chẳng cần phải nói, cả hai đều biết rằng lúc nào người này cũng có thể trông cậy vào người kia. Julie cảm thấy bớt cô đơn hơn. Hai cô bật cười mà chẳng có lý do gì.

53. BÁCH KHOA TOÀN THU

CÔNG THỨC LÀM XỐT TRỨNG GÀ TUOI: *Rất khó hòa trộn các chất liệu khác nhau. Tuy nhiên, có một chất là bằng chứng cho thấy hai chất khác nhau trộn lẫn tạo ra chất thứ ba làm cho hai chất kia thanh hẵn lên, đó chính là xốt trứng gà tươi. Làm thế nào để tạo ra xốt trứng gà tươi? Dùng thìa gỗ đánh một cái lòng đỏ trứng gà cùng mù tạc đựng trong bát cho tới khi tạo thành chất nhuyễn như kem. Từ từ thêm từng chút dầu ăn vào cho tới khi xốt đặc quánh lại. Sau khi đã đánh xong hỗn hợp xốt, cho thêm muối, hạt tiêu và hai xăng ti lít dấm. Điều quan trọng là phải tính đến nhiệt độ. Bí quyết lớn nhất của xốt trứng gà tươi là trứng và dầu ăn phải ở cùng nhiệt độ, lý tưởng nhất là 15°C. Thực ra, thú kết nối hai nguyên liệu với nhau là những bọt khí nhỏ li ti mà ta đưa vào trong khi đánh trứng: 1+1 = 3.*

Nếu làm hỏng xốt trứng gà tươi, có thể chữa bằng cách từ từ cho thêm một thìa mù tạc vào hỗn hợp trứng và dầu không chịu hòa vào nhau, vừa cho vừa đánh lên. Cần thận vì mọi thứ là do sự tiến triển tự nhiên.

Ngoài việc nấu ra thì kỹ thuật làm xốt trứng gà tươi còn là cơ sở cho bí quyết nổi tiếng của tranh sơn dầu xứ Flandres nay thuộc Bỉ. Vào thế kỷ mười lăm, anh em nhà Van Eyck đã nảy ra ý tưởng dùng kiểu hỗn hợp này để tạo ra những màu sắc mờ đục tuyệt vời. Tuy nhiên, trong hội họa, người

ta không dùng hỗn hợp nước-dầu-lòng đồ tráng, mà là hỗn hợp nước-dầu-lòng trắng tráng.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

54. CHUYÊN VIẾNG THĂM THÚ BA

Trong lần thứ ba tới thăm kim tự tháp, thanh tra Maximilien Linart mang theo thiết bị tách sóng. Khi đi tới chân tháp, anh lôi ra cái micro khuếch đại, áp nó vào vách rồi lắng nghe.

Lại là những tiếng nổ, tiếng cười, bản xonatin trên piano, những tiếng vỗ tay.

Anh đóng tai lên nghe cho rõ hơn. Có người nói.

- ... sáu que diêm, làm thế nào để xếp, không phải là bốn, sáu, mà là TÁM tam giác đều bằng nhau mà không cần phải dán, gấp hay bẻ gãy que diêm?

- Ông có thể cho tôi thêm một câu trợ giúp không ạ?

- Dương nhiên rồi. Bà đã biết nguyên tắc của trò chơi này. Bà có quyền quay lại nhiều ngày liên tục để chơi và mỗi lần chúng tôi lại cung cấp thêm cho bà một yếu tố mới để giúp bà giải câu đố. Câu hôm nay như sau: "Muốn tìm thấy... chỉ cần suy nghĩ."

Maximilien nhận ra câu đố về sáu que diêm của chương trình "Bẫy suy tưởng". Tất cả những âm thanh này vọng ra từ một chiếc máy truyền hình đang bật.

Người, hay những người đang ở trong kim tự tháp không có cửa ra vào lẫn cửa sổ này chỉ đơn giản là đang xem truyền hình. Viên cảnh sát miên man suy nghĩ về nhiều phỏng đoán khác nhau. Phỏng đoán chắc chắn nhất có lẽ là một ẩn sĩ giam mình trong đó để có thể ngồi xem truyền hình nốt phần đời còn lại mà không bị quấy rầy. Chắc hẳn ông ta phải có dự trữ thức ăn, mà có thể ông ta được truyền dịch, và cứ ngồi đó, đối diện với màn hình, âm thanh vặt to hết cỡ.

"Thế giới chúng ta sống mới điên rồ làm sao," viên thanh tra nghĩ. Dương nhiên là truyền hình ngày càng trở nên quan trọng trong đời sống, nhưng giam mình trong nhà tù không có cửa ra vào lẫn cửa sổ để xem được yên ổn hơn thì thật là... Không hiểu người nào lại điên rồ tới mức chọn cách tự tử như vậy?

Maximilien Linart dùng tay làm loa và áp sát vách.

- Dù là ai, anh ra lệnh, thì các vị cũng không có quyền ở đây. Kim tự tháp này xây trong vùng được bảo vệ, không được xây dựng bất cứ thứ gì ở đây.

Ngay lập tức, tiếng ồn im bặt. Âm thanh được tắt đi. Không còn tiếng vỗ tay. Không còn tiếng cười. Không còn tiếng súng máy nổ lẹt đẹt. Không còn "Bẫy suy tưởng". Nhưng cũng không có tiếng trả lời.

Viên thanh tra lại gọi:

- Cảnh sát đây! Ra ngoài ngay! Đây là mệnh lệnh!

Anh nghe thấy có tiếng động trầm đục, như có cái bẫy nhỏ mở ra ở đâu đó. Để phòng xa, anh rút súng lục ra, kiểm tra xung quanh, đi vòng quanh kim tự tháp. Cảm nhận được báng súng bằng thép trong tay khiến anh cảm thấy khó ai đánh lại được mình. Nhưng khẩu súng lục không phải là lợi thế mà là điều bất lợi. Nó làm anh bớt tập trung hơn. Vì vậy nên Maximilien không nhận ra tiếng vù vù rất khẽ phía sau mình.

Bzz... bzz.

Anh cũng không để ý tới vết đốt nhỏ trên cổ chỉ chừng một tích tắc sau đó.

Maximilien tiến thêm ba bước, miệng mở rộng mà không thoát được tiếng nào. Mắt anh trợn trừng. Anh khuỵu gối, buông khẩu súng, đầu cắm về phía trước rồi ngã ra sông soài.

Trước khi nhắm mắt, anh thấy hai mặt trời: mặt trời thật và mặt trời phản chiếu trên vách gương. Anh không thể ngăn mí mắt cứ sụp xuống như tấm màn sân khấu nặng nề.

55. CHÚNG CÓ HÀNG TRIỆU CON

Biển châu chấu không ngừng dâng lên.

Nhanh lên, nhanh lên, phải tìm ra ý gì đó. Đời kiến luôn phải tìm ra những ý tưởng độc đáo thì mới sống sót được. Treo mình lơ lửng trên đầu những cái cành cao nhất của cây việt quất, mười ba con kiến tụ tập lại và nối râu vào nhau. Tinh thần tập thể của bọn chúng vừa hoảng loạn, vừa muôn giết chóc. Vài con đã sẵn sàng chịu chết. Nhưng 103 thì không. Có lẽ nó có giải pháp: tốc độ.

Phía dưới, lưng châu chấu tạo thành một tấm thảm không liền mạch nhưng nếu chạy thật nhanh thì có thể dùng chúng làm giá đỡ. Khi đi qua sông, chiến binh kiến già đã thấy các con côn trùng chạy trên mặt nước mà không bị chìm, cứ mỗi lần sấp chìm thì chúng lại tiến lên một bước.

Ý tưởng nghe có vẻ kỳ cục vì lưng châu chấu chẳng hề giống mặt nước sông, nhưng vì chẳng ai có gợi ý nào khác và cái cây nhỏ thì bắt đầu oằn mình dưới sức tấn công của lũ châu chấu nên cả bọn quyết định liều một phen.

103 lao đi trước tiên. Nó lao xuống lưng lũ châu chấu nhanh đến nỗi bọn này không kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, chúng còn mải ăn và mải sinh sản nên chẳng quan tâm gì tới sự hiện diện thoáng qua trên lưng mình.

Mười hai con kiến trẻ hơn theo nó. Chúng chạy vòng vèo giữa râu và đùi gấp lại nhô lên cao hơn lưng. Có một lúc, 103 trượt chân trên cái lưng đang động dây nhưng vừa may lúc đó, số 5 kịp giữ nó lại bằng vầng ngực trước. Lũ kiến Bel-o-kan chạy nhanh hết tốc lực, nhưng khoảng cách thật dài.

Chỉ thấy toàn là lưng châu chấu trải dài tới ngút tầm mắt. Cả một hòn biển, đại dương lưng châu chấu.

Lũ kiến đỏ hung chạy trên lưng đám châu chấu. Xóc ra trò. Bên cạnh chúng, đám cây nhỏ đổ sụp dưới hàm lũ châu chấu. Đám cây phí và lý chua rã rời dưới cơn mưa châu chấu.

Cuối cùng, toán kiến nhìn rõ phia xa bóng dáng các cây to trông thật yên tâm. Cây to tạo thành pháo đài kháng cự khó lòng mà gặt nhầm được. Chỉ cần cõi lên chút nữa là lũ kiến sẽ tới nơi.

Xong rồi! Chúng đã tới nơi. Đám kiến trinh thám ghé vào một cành cây dài ở dưới và vội vàng leo lên.

Thoát rồi!

Trong chốc lát, thế giới lấy lại vẻ bình thường. Thật dễ chịu khi được đứng trên cành cứng sau khi đã đi rất lâu trên hồ cát trong sa mạc và biển lụng châu chấu luôn động đây!

Chúng ve vuốt và trao đổi thức ăn cho nhau để lấy lại sức. Chúng giết một con châu chấu đơn lẻ rồi chén thịt. Với các bộ phận tiếp thu từ trường, số 12 điểm lại tình hình và định hướng cây sồi lớn. Ngay lập tức, cả nhóm lên đường. Để tránh mặt đất nơi đám châu chấu đông nhung nhúc vẫn tràn ra trên các rễ cây, lũ kiến đi trên cao, từ cành này sang cành kia.

Cuối cùng, chúng đứng trước một cái cây lớn vô cùng. Nếu đám cây to là những pháo đài thì chắc cây sồi lớn là pháo đài rộng nhất và cao nhất. Thân nó to đến nỗi trông như bỗng phẳng chứ không phải là hình tròn. Các cành của nó cao đến nỗi che khuất cả bầu trời.

Mười ba con kiến giẫm lên lớp địa y như thảm nhung dày bao phủ mặt phia Bắc của cây sồi.

Loài kiến cho rằng cây sồi lớn này đã được mười hai ngàn năm tuổi. Thế là quá nhiều. Nhưng cây sồi này thực sự đặc biệt. Mọi thứ từ lớp vỏ cây, lá, hoa, quả đều căng đầy sự sống. Phía dưới, lũ kiến Bel-o-kan gặp rất nhiều động vật sống trên cây sồi. Bộ đầu dài hình như điều xì gà dùng vòi đục lỗ trên quả sồi để để trúng to chừng vài mi li mét. Bộ phỏng có cánh cứng ánh lên như kim loại nhám nháp những cành cây non còn mềm trong khi lũ ấu trùng của con xén tóc to sống trên cây sồi đào hang trên phần giữa của vỏ cây. Lũ sâu bướm sâu đeo béo bò lên những chiếc lá do bướm mẹ cuốn thành tổ và nối lại thành từng bó.

Xa hơn, lũ sâu cuốn lá xanh sống trên cây sồi treo mình vào đầu dây trong khoảng không để đu xuống các cành phia dưới.

Toán kiến cắt sợi dây và ăn lũ sâu luôn mà chẳng cần lôi thôi. Khi thức ăn treo trên cành thì chẳng có lý do gì mà lại phải chịu nhịn. Nếu cái cây mà biết nói thì đã cảm ơn chúng rồi.

103 nói rằng ít ra loài kiến cũng đảm nhiệm vai trò là thú ăn thịt. Chúng giết và ăn mọi loài thú ăn được mà chẳng hề có tâm trạng gì hết. Loài Ngón Tay lại muôn quên vị trí của mình trong chu kỳ sinh học. Chúng không thể ăn con vật mà chúng thấy bị giết. Mà chúng cũng chỉ ăn ngon khi thức ăn không gợi nhớ tới con vật cung cấp thịt cho món đó. Mọi thứ đều được cắt, băm, thêm màu sắc, trộn lẫn để khỏi bị nhận ra nguồn gốc. Các

Ngón Tay muôn mìn vô tội trong mọi chuyện, kể cả tội giết các con vật để chúng ăn.

Nhưng giờ không phải là lúc suy nghĩ. Trước mặt chúng, nâm xép thành hình nửa vòng cung như những bậc thang quanh thân cây. Lũ kién lấy hơi và leo lên.

103 thoảng thấy có các dấu hiệu khắc trên cây: "Richard yêu Liz", viết trong một trái tim bị mũi tên xuyên thẳng. 103 không biết đọc chữ của Ngón Tay, nó chỉ hiểu là có mũi dao nhíp làm cây đau. Mũi tên không làm trái tim già thốn thúc, ngược lại, vết xước làm cây khóc bằng dòng nhựa vàng cam.

Nhóm kién đi vòng tránh tổ nhện. Những thân hình ma quái dính vào đó, mắt đàu hoặc thiếu chân tay, bị dìm trong cả rừng ta trăng. Nhóm kién Bel-o-kan tiếp tục leo lên phía trên cao cây sồi. Cuối cùng, ở những cành giữa, chúng tìm thấy một thú giống như quả cây, hình tròn, có đáy kéo dài thành hình ống.

Đó là tổ ong vò vẽ trên cây sồi lớn, số 16 vừa nói vừa dùng râu phải chỉ về hướng cái quả bằng giấy.

103 đứng sững lại. Đêm đã buông xuống, lũ kién quyết định ẩn mình trong một máu trên thân cây. Ngày mai chúng sẽ quay lại.

103 mãi không chợp mắt được.

Liệu bộ phận sinh dục tương lai của nó có được giữ trong cái nấm giấy đó không? Việc nó lên làm Công chúa có phải là ở đó không, trong tầm cảng với?

56. BÁCH KHOA TOÀN THU

THAY ĐỔI XÃ HỘI: *Người Inca tin vào thuyết quyết định định mệnh và các đẳng cấp trong xã hội. Chẳng cần phải hướng nghiệp vì nghề nghiệp đã được định sẵn từ khi lọt lòng rồi. Con nhà nông thì lại làm nông nghiệp, con nhà binh thì lại làm lính. Để tránh mọi nguy cơ nhầm lẫn, đẳng cấp ngay lập tức được ghi dấu trên người lú trẻ. Người ta cho đầu trẻ sơ sinh vốn có thóp rất mềm vào những cái kẹp đặc biệt bằng gỗ để định hình hộp sọ. Vậy là những cái kẹp phẳng này làm cho đầu lú trẻ có hình như mong muốn: ví dụ như đầu vua là hình vuông. Việc này không đau đớn, dù sao thì cũng chỉ như đeo niềng để bắt răng mọc theo hàng. Những cái sọ mềm thay đổi trong khuôn gỗ. Vậy nên ngay cả khi trán trụi, bị bỏ rơi, con vua vẫn cứ là vua, tất cả mọi người đều nhận ra họ vì chỉ có họ mới có thể đội được vương miện cũng có hình vuông. Con nhà lính thì deo khuôn để đầu có hình tam giác, còn con nhà nông thì đầu nhọn.*

Vì vậy xã hội Inca bắt di bắt dịch. Chẳng hề có nguy cơ thay đổi xã hội, chẳng có tham vọng cá nhân nào đe dọa vì ai誕 sinh ra đều đã mang trên đầu dấu hiệu tầng lớp xã hội và chức năng nghề nghiệp.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

57. GIỜ HỌC LỊCH SỬ

Học sinh ngồi vào chỗ, nhất loạt lôi vở và bút ra. Đó là giờ lịch sử.

Gonzague Dupeyron cùng hai thằng đồng bọn không hề liếc nhìn Julie và Bảy Chú Lùn khi chúng đi qua hành lang vào ngồi cạnh nhau, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra tối hôm nọ.

Thầy giáo dạy lịch sử viết bằng chữ hoa màu trắng trên bảng đen: "Cách mạng Pháp năm 1789", rồi, biết rằng không bao giờ nên quay lưng lại lớp học trong khoảng thời gian dài, ông quay lại nhìn chằm chằm lũ học trò và lôi một đồng giấy ra khỏi cặp.

- Tôi chấm xong bài kiểm tra của các em rồi.

Thầy đi qua các dãy bàn ghế, trả bài cho các học sinh, nhận xét ngắn gọn với từng người: "Nhớ để ý tới chính tả", "Có tiền bộ", "Rất tiếc, Cohn-Bendit⁽¹⁾ không phải vào năm 1789 mà là năm 1968".

Thầy bắt đầu trả các bài được điểm cao nhất và tiếp tục theo trật tự thấp dần. Thầy đang trả tới những bài có điểm 3 trên 20 mà Julie vẫn chưa nhận được bài của mình.

Bản án được đưa ra chẳng khác gì máy chém pháp xuồng:

- Julie: 1 trên 20. Tôi không cho em điểm không vì em đưa ra một lý thuyết khá đặc biệt về Saint-Just mà theo em là kẻ làm Cách mạng mục ruỗng.

Julie ngẩng đầu lên như muốn tỏ ra rằng cô chịu trách nhiệm về ý kiến của mình.

- Đúng là em nghĩ như vậy đấy ạ.

- Có điều gì khiến em không thích Saint-Just, con người tuyệt vời, thú vị, rất có văn hóa và chắc từng được điểm tốt hơn em khi còn ngồi trên ghế nhà trường?

- Saint-Just, Julie nói, vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nghĩ rằng không thể làm cách mạng thành công nếu không có bạo lực. Ông ấy đã viết ra điều đó: "Cách mạng nhằm cải tạo thế giới và nếu một vài người không đồng tình với Cách mạng thì cần phải loại bỏ họ."

- Tôi hài lòng nhận thấy là em không đến nỗi không biết gì. Ít ra em cũng nhớ trong đầu vài câu trích dẫn.

Cô gái không thể thú nhận với thầy là cô đã nảy ra ý kiến về Saint-Just khi đọc *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*.

- Nhưng điều đó không thay đổi được bản chất vấn đề, thầy giáo nói tiếp. Dương nhiên, Saint-Just có lý về mặt bản chất, không thể làm cách mạng mà không dùng bạo lực...

Julie biện hộ:

1. Chính trị gia quốc tịch Đức, sinh năm 1945, chủ yếu hoạt động ở Pháp và Đức, từng là một trong những nhân vật chủ chốt của phong trào sinh viên Pháp vào tháng Năm năm 1968, là thành viên Nghị viện châu Âu từ năm 1994.

- Em thì em tin rằng khi ta giết người, khi ta buộc người khác phải làm điều mà họ không muốn làm thì chúng tôi là ta thiếu trí tưởng tượng, không thể tìm được cách nào khác để truyền bá tư tưởng. Chắc chắn có những cách để làm cách mạng không bạo lực.

Thầy giáo thấy quan tâm và khiêu khích cô học trò:

- Không-thể-được. Trong lịch sử chưa từng có cách mạng không bạo lực. Hai từ đó hoàn toàn tương phản với nhau.

- Nếu vậy thì phải tạo ra thôi, Julie đáp, không hề bối rối.

Zoé ủng hộ Julie:

- Nhạc rock'n roll, tin học... đó chính là những cuộc cách mạng không bạo lực đã làm thay đổi cách nghĩ của mọi người mà không cần đổ máu.

- Đó không phải là những cuộc cách mạng! thầy giáo tức tối. Nhạc rock'n roll và tin học chẳng hề làm thay đổi nền chính trị của các nước. Chúng không đuổi được các nhà độc tài, không mang lại thêm tự do cho công dân.

- Nhạc rock đã thay đổi cuộc sống hằng ngày của cá nhân còn nhiều hơn Cách mạng năm 1789, cuộc cách mạng này cuối cùng chỉ dẫn tới chuyên chế còn lớn hơn, Ji-woong tiếp thêm.

- Với nhạc rock, ta có thể đảo ngược xã hội, David bồi thêm.

Cả lớp ngạc nhiên thấy Julie và Bảy Chú Lùn khăng khăng khẳng định những điều trong sách lịch sử của họ không có.

Thầy giáo quay về bàn, ngồi thoái mái trong ghế hành như muốn khẳng định các ý kiến của chính ông.

- Tüm thôi, chúng ta cùng tranh luận nào. Vì nhóm rock địa phương của chúng ta cương quyết đặt lại vấn đề về Cách mạng Pháp, chúng ta cùng nói về cách mạng.

Thầy giờ một tấm bản đồ thế giới trên tường và chỉ thướt kẽ vào những khu vực khác nhau.

- Từ cuộc nổi dậy của Spartacus tới chiến tranh giành độc lập của Hoa Kỳ, rồi Công xã Paris hồi thế kỷ mười chín, Budapest năm 1956, Praha năm 1968, cách mạng Hoa Cẩm chướng ở Bồ Đào Nha, các cuộc cách mạng của Zapata và những bậc tiên bối ở Mêhicô, cuộc Trường Chinh của Mao và quân của ông ta ở Trung Quốc, cách mạng Sandino ở Nicaragua, cách mạng của Fidel Castro ở Cuba, tất cả những người, tôi nói rõ là TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI muốn thay đổi thế giới và tin chắc rằng ý tưởng của họ đúng đắn hơn ý tưởng của những kẻ đang cầm quyền, tất cả bọn họ đều phải tranh đấu để áp đặt những ý tưởng đó. Rất nhiều người đã chết. Cái gì cũng phải trả giá. Cách mạng diễn ra trong máu. Chính vì vậy mà các lá cờ cách mạng luôn có màu đỏ ở đâu đó.

Julie không chịu khuất phục trước đòn tấn công hùng biện này.

- Xã hội của chúng ta đã thay đổi, cô hăng hái nói. Chúng ta phải thoát khỏi sự trì trệ. Zoé có lý: nhạc rock và tin học chính là những ví dụ về cách mạng ôn hòa. Không hề có màu đỏ trên cờ của chúng và người ta vẫn chưa

biết hết tầm ảnh hưởng của chúng. Tin học giúp cho hàng nghìn người liên lạc với nhau nhanh chóng và từ xa, không bị chính phủ kiểm soát. Cuộc cách mạng sắp tới sẽ được tiến hành nhờ công cụ này.

Học sinh và thầy giáo nhìn nhau chầm chằm.

Câu chuyện có phần làm Julie thấy mất tự tin.

Cuộc đối đầu làm cả lớp thấy khoái chí, thầy giáo cũng vậy. Nhờ có cuộc tranh luận về tư tưởng này mà ông thấy mình trẻ ra. Ông từng là người cộng sản và đã vô cùng thất vọng khi đảng đòi đình chỉ chi bộ của ông vì những lý do mờ ám liên quan tới liên minh bầu cử địa phương. "Ở trên", ở Paris, người ta đã thẳng tay gạt bỏ ông cùng các đồng chí của mình để đảm bảo giữ được một ghế mà người ta thậm chí còn chẳng thèm cho ông biết ghế đó là ở cơ quan nào nữa. Ông chán nản từ bỏ chính trị nhưng chuyện này thì không thể kể cho học sinh nghe được.

Julie thấy có bàn tay đặt lên vai mình.

- Thôi, cho qua đi, Ji-woong thì thầm. Ông ấy không để cho cậu thắc mắc.

Thầy giáo nhìn đồng hồ.

- Hết giờ rồi. Tuần sau các em sẽ hài lòng: chúng ta sẽ học về cuộc Cách mạng Nga năm 1917. Sẽ lại có nạn đói, những vụ thảm sát, những vị vua bị chặt ra từng khúc, nhưng ít ra thì là trên nền phong cảnh tuyêt tráng và tiếng nhạc balalaika. Nói chung các cuộc cách mạng đều giống nhau, chỉ có bối cảnh và truyền thống dân gian làm cho chúng khác đi mà thôi.

Ông liếc mắt lần cuối về phía Julie:

- Julie này, tôi trông chờ em sẽ đưa ra những ý kiến trái ngược thú vị. Em thuộc số những người mà tôi có thể gọi là "chồng bạo lực" bằng bạo lực. Đó là những người tồi tệ nhất. Chính họ nấu tôm hùm bằng lửa nhỏ vì không có gan quăng nó vào nước sôi. Kết quả là con tôm hùm bị đau gấp trăm lần và trong thời gian dài hơn rất nhiều. Vì em có năng khiếu như vậy nên hãy cố tìm xem có cách nào giúp những người Bô-n-sê-vic loại bỏ được Sa hoàng trên toàn nước Nga mà "không cần bạo lực". Một đề bài luận hay đây...

Phía trên, cái chuông xám bắt đầu kêu.

58. TỔ ONG VÒ VĒ

Cái tổ trông giống như cái chuông xám. Những con ong vò vẽ gác tổ có ngòi nọc đen sắc nhọn bay quanh tổ.

Ong vò vẽ là tổ tiên của loài kiến, cũng như gián là tổ tiên của mối. Trong giới côn trùng, đôi khi, các loài cổ xưa và các loài tiến hóa vẫn tiếp tục sống cạnh nhau. Như thể loài người hôm nay vẫn còn sống cạnh loài vượn phượng Nam vốn là tổ tiên của chúng ta.

Dù là loài nguyên thủy nhưng ong vò vẽ vẫn sống theo bầy đàn. Chúng sống trong các tổ bằng bìa, dù những thành quách manh nha đó chẳng giống chút nào với những cái tổ rộng bằng sáp của ong hay băng cát của kiến.

103 và các bạn lại gần tổ. Chúng thấy tổ rất nhẹ. Loài ong vò vê xây cái kiểu làng bằng bột giấy này bằng cách dùng nước bọt nhá rất lâu những thứ gỗ chết hoặc bị mồi mọt.

Ong vò vê làm ra giấy trinh sát phát ra mùi báo động khi thấy mấy con kiến leo lên phía tổ. Chúng dùng râu báo cho nhau những tín hiệu đồng mưu và lao tới, ngòi nọc chĩa ra, sẵn sàng làm tất cả để đẩy lùi lũ kiến xâm lược.

Sự tiếp xúc giữa hai nền văn minh bao giờ cũng là khoảnh khắc tế nhị. Báo lực thường là phản xạ đầu tiên. Vậy nên số 14 bèn nghĩ ra một mưu để xoa dịu lũ ong vò vê. Nó ợ lên một chút thức ăn và chia cho lũ ong. Ta bao giờ cũng ngạc nhiên khi thấy những kẻ cùi tưởng là kẻ thù lại tặng quà cho ta.

Lũ ong vò vê đáp xuống và ngờ vực tiến lại. Số 14 hạ râu về phía sau cho thấy nó không có ý định đánh nhau. Một con ong vò vê dùng đầu mút râu vỗ vỗ vào sọ con kiến xem nó phản ứng ra sao; số 14 không phản ứng. Những con kiến Bel-o-kan khác cũng hạ râu về phía sau.

Một con ong vò vê phát ra ngôn ngữ mùi ý nói là lũ kiến đang ở trong lãnh thổ của ong vò vê và chúng chẳng có việc gì để làm ở đây.

Số 14 giải thích là một trong số chúng muốn có bộ phận sinh dục và rằng điều đó là vô cùng cần thiết cho sự tồn tại của cả nhóm.

Mấy con ong vò vê trinh sát trò chuyện với lũ kiến. Cách trò chuyện của chúng rất đặc biệt. Chúng không chỉ phát ra mùi mà còn dùng râu làm các cử động. Khi ngạc nhiên, chúng dựng râu lên, khi ngờ vực thì chĩa râu về phía trước, còn khi tỏ ra quan tâm thì chúng chỉ chĩa một râu lên. Đôi khi, đầu mút cái râu mềm mềm của chúng ve vuốt đầu mút râu của kẻ đối thoại với chúng.

Tới lượt mình, 103 tiến lên và tự giới thiệu. Chính nó là con muôn có bộ phận sinh dục.

Lũ ong vỗ vỗ vào sọ nó rồi bảo nó đi theo. Chỉ mình nó được vào tổ ong.

103 vào trong cái quả bằng giấy ấy, hóa ra nó đúng là cái tổ.

Rất nhiều ong lính gác canh giữ cửa. Điều đó hoàn toàn bình thường. Chẳng còn cửa ra nào khác. Đó là nơi duy nhất kẻ thù có thể tấn công tổ, và cũng chính cái lỗ đó giúp cân bằng nhiệt độ bên trong tổ. Đám lính gác vỗ cánh chính là để tạo ra những luồng gió bên trong tổ.

Dù là tổ tiên của loài kiến nhưng những con ong vò vê này có vẻ rất tiến hóa. Tổ của chúng gồm những tầng ong song song bằng giấy, theo chiều ngang, mỗi tầng chỉ đỡ một hàng lỗ ong. Cũng như ở tổ ong mật, những cái lỗ này cũng hình lục giác.

Những hàng cột ren xám nối các tầng lại với nhau. Nhiều lớp giấy nhai và bìa bảo vệ cho các vách ngăn phía ngoài khỏi bị lạnh và va chạm. 103 cũng biết đôi chút về loài ong vò vê. Ở Bel-o-kan, các nhũ mẫu đã dạy cho nó biết loài này sống ra sao.

Tổ ong mật là chỗ ở cố định, trong khi tổ của ong vò vẽ chỉ dùng trong một mùa. Tới mùa xuân, ong vò vẽ chúa mang vỏ số trứng đi tìm một nơi để làm tổ. Khi tìm được, nó xây một lô ong bằng bìa rồi để trứng vào đó. Khi trứng nở, nó nuôi ấu trùng bằng mồi săn được trong ngày. Ấu trùng phải mất mười lăm ngày mới trở thành ong thợ đi kiếm mồi được. Sau đó, ong chúa ở lại trong tổ để đẻ trứng.

103 đã thấy trứng ong. Làm sao trứng và ấu trùng có thể ở trong các lỗ mà không bị rơi, dù miệng lỗ quay xuống dưới nhỉ? 103 quan sát và hiểu ra. Các nhũ mầm dính trứng và ấu trùng vào trần lỗ bằng một thứ chất tiết ra rất dính. Ong vò vẽ không chỉ sáng tạo ra giấy và bìa, chúng còn phát minh ra cả hồ nữa.

Phải nói rằng trong thế giới động vật không có định và vít nên hò dán là cách hay được sử dụng nhất để kết dính các chất với nhau. Một số côn trùng còn biết tạo ra thứ hồ rắn và khô nhanh tới mức biến thành chất cứng chỉ trong vòng một giây.

103 leo cầu thang giữa lên. Có những cầu nối bằng bìa ở mỗi tầng. Mỗi tầng đều thủng ở giữa giúp nó được kết nối với các tầng khác. Tuy nhiên, tổng thể trông ít ấn tượng hơn nhiều so với tổ ong mật vàng óng. Ở đây mọi thứ đều xám và nhẹ. Ong thợ màu vàng và đen, trán đầy những hình vẽ trông phát sợ, nghiền gỗ làm ra bột giấy. Sau đó chúng đắp tường và các lỗ ong, thường xuyên dùng râu uốn cong làm kẹp để kiểm tra độ dày công trình.

Những con ong khác mang thức ăn về: ruồi và sâu bướm đã bị đốt gãy mề, khi hiểu ra nỗi bất hạnh của mình thì đã muộn. Một phần mồi săn được dành cho ấu trùng là những con sâu đói khát cứ liên tục vặt vẹo người đòi ăn. Ong vò vẽ là những côn trùng sống theo bầy duy nhất nuôi con bằng thịt sống thậm chí còn chưa được nhai nhỏ.

Ong chúa bay quanh các con. Nó là con to nhất, nặng nhất, bồn chồn nhất. 103 phát ra mùi để gọi ong chúa. Ong chúa lại gần và con kiến đớ hung già giải thích lý do chuyến viếng thăm của mình. Nó đã được hơn ba tuổi và sắp chết. Thế nhưng nó lại là kẻ duy nhất biết được một thông tin vô cùng quan trọng cần phải thông báo cho thành phố quê hương nó biết. Nó không muốn chết trước khi hoàn thành nhiệm vụ.

Ong chúa dùng đầu mút râu sờ nắn 103 để nhận biết rõ mùi của nó. Nó không hiểu tại sao kiến lại nhờ ong vò vẽ giúp. Thông thường thì ai biết việc người đó. Không có chuyện các loài giúp lẫn nhau. 103 nhân mạnh là trong trường hợp của nó thì không thể hành động mà không nhờ người ngoài trợ giúp. Loài kiến không biết làm sữa ong chúa có chứa hooc môn rất cần thiết cho sự tồn tại của nó.

Ong chúa trả lời rằng đúng là ở đây người ta biết làm sữa ong chúa có chứa hooc môn nhưng bà ta chẳng thấy có lý do gì phải cho kiến thứ đó. Sữa ong chúa rất quý, không thể lãng phí được.

103 rất khó khăn mới phát ra mùi tạo thành một câu thoát khỏi râu nó và một giây sau tới được râu ong chúa.

Tôi cần có bộ phận sinh dục.

Ông chúa ngạc nhiên. Tại sao lại muốn có bộ phận sinh dục?

59. BÁCH KHOA TOÀN THU

TAM GIÁC THƯỜNG: *Đôi khi làm điều đặc biệt lại dễ hơn bình thường. Điều đó rất rõ trong trường hợp các tam giác. Phần lớn các tam giác là cân (hai cạnh bằng nhau), vuông (với một góc vuông), đều (ba cạnh dài bằng nhau).*

Có nhiều tam giác định hình như vậy nên rất khó vẽ một tam giác không đặc biệt hoặc là phải vẽ một tam giác với các cạnh hoàn toàn không bằng nhau. Nhưng vẽ được như vậy không hề dễ dàng. Tam giác thường không được có góc vuông, không được có góc đều nhau hoặc vượt quá 90° . Nhà nghiên cứu Jacques Loubczanski đã phải rất khổ khăn mới tạo được một tam giác “thực sự thường”. Tam giác này có những đặc tính rất... chính xác. Để tạo được một tam giác thường thật sự thì phải ghép một nửa của hình vuông cắt chéo và một nửa hình tam giác đều cắt theo chiều cao. Khi đặt cạnh nhau, chúng ta sẽ đạt được hình tam giác thường. Thật không đơn giản để có thể đơn giản.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

60. THỦ THÁCH

Tại sao lại muốn có bộ phận sinh dục?

Chẳng có bất cứ lý do sinh lý nào để một con côn trùng vô tính, sinh ra trong đẳng cấp vô tính, bỗng dưng lại muốn có bộ phận sinh dục, ngược lại với nguồn gốc tự nhiên của nó.

103 hiểu rằng ong chúa đang thử thách mình. Nó tìm một câu trả lời thông minh nhưng chẳng tìm ra, đành nhắc lại rằng “nếu có bộ phận sinh dục thì sẽ sống lâu hơn”.

Có lẽ vì nghe quá nhiều những câu đố thoại vớ vẩn chẳng có chút thông tin nào trong các bộ phim truyền hình nhiều tập của loài Ngón Tay nên nó đã quên mất cách giao tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

Ngược lại, ong chúa rất biết cách làm cho các câu phát ra bằng mùi của nó trở nên mạnh mẽ hơn. Một cuộc đố thoại được mở ra. Như bất cứ bà chúa nào khác, ngoài chuyện thức ăn và an ninh, ong chúa còn có thể nói chuyện về những thứ khác nữa. Nó biết nêu lên những ý tưởng trừu tượng.

Ong chúa nói chuyện bằng cách tiết ra mùi, đồng thời xoay râu theo đủ mọi chiều để nhấn mạnh âm điệu. Loài kiến gọi đó là “nói bằng râu”⁽¹⁾.

1. Một cách dùng từ hài hước của tác giả. Tiếng Pháp có tập hợp từ “nói bằng tay” để chỉ những người thích dùng tay diễn đạt. Vì loài ong dùng râu với mục đích tương tự nên tác giả viết “nói bằng râu”.

Ong chúa nhận xét là dù sao thì cuối cùng con kiến cũng sẽ phải chết. Vậy thì tìm cách sống lâu hơn phỏng có ích gì?

103 nhận ra rằng ván bài khó hơn nó tưởng. Ông chúa vẫn chưa bị thuyết phục rằng dự định của nó có giá trị. Mà cũng đúng thật, cuộc sống dài lâu có gì là hay hơn so với cuộc sống ngắn ngủi?

103 khẳng định muốn có bộ phận sinh dục để được hưởng những trạng thái xúc cảm của giống hữu tính: các giác quan nhạy bén hơn, khả năng cảm nhận xúc cảm tốt hơn...

Ông chúa đột lại rằng nó thấy điều đó có lẽ phiền toái hơn là dễ chịu. Phần lớn những kẻ có giác quan tinh tế và nhạy cảm đều sống trong lo âu. Chính vì lý do đó mà các con đực chẳng sống được lâu, còn các con cái thì sống khép kín để khỏi phải tiếp xúc với thế giới. Sự nhạy cảm là nguồn gốc của nỗi đau vĩnh cửu.

103 tìm những lý lẽ khác thuyết phục hơn. Nó muốn có bộ phận sinh dục vì nhờ thế có thể sinh sản được.

Lần này thì ông chúa tỏ ra quan tâm. Tại sao lại muốn sinh sản? Tại sao con kiến lại thấy việc tồn tại với tư cách là phiên bản duy nhất là chưa đủ?

Đầu óc ông chúa này thật lạ lùng. Thường thì ở loài côn trùng, nhất là loài có cánh màng sống thành bầy đàn như kiến và ong vò vẽ thì khái niệm “tại sao” không tồn tại. Chỉ có khái niệm “như thế nào” mà thôi. Côn trùng không tìm cách để biết lý do của các sự kiện mà chỉ muốn biết làm thế nào kiểm soát được các sự kiện đó. 103 thấy việc ông chúa hỏi nó “tại sao” chứng tỏ con ong vò vẽ này cũng đã trải qua một hành trình tinh thần vượt ra ngoài chuẩn mực.

Con kiến đở hung già giải thích rằng nó muốn truyền các mã gen cho con cháu.

Ông chúa xoay râu tỏ ý nghi ngờ. Đúng là mong muốn đó hợp thức hóa ý muốn có bộ phận sinh dục nhưng, ông chúa hỏi kiến, mã gen của nó được truyền lại thì có gì là hay? Xét cho cùng thì nó được Kiến Chúa đẻ ra cùng với ít nhất là mười ngàn con khác có cùng đặc tính di truyền như nó. Mọi con kiến cùng sinh ra trong tổ đều giống nhau.

103 hiểu ông chúa muốn đi tới đâu. Ông chúa muốn chỉ cho nó thấy chẳng có ai là quan trọng đặc biệt. Thực ra, nếu cho rằng mã gen của mình quý báu đến độ đáng được truyền lại thì quả là hết sức kiêu ngạo. Nghĩ như thế chứng tỏ là coi mình quan trọng hơn người khác. Ở loài kiến và thậm chí ở loài ong vò vẽ cũng vậy, cách nghĩ đó được gọi là “bệnh cá nhân chủ nghĩa”.

103 vốn từng bao lần đọ sức nhưng đây là lần đầu tiên nó đọ trí. Quả là khó khăn hơn rất nhiều.

Con ong này thật ranh ma. Cũng đành vậy, chiến binh kiến già phải chịu thôi. Nó bắt đầu câu bằng một từ cấm kỵ: “tôi”. Nó chậm rãi chuẩn bị trong đầu một mùi hương rồi mới tiết ra qua các đốt râu.

“Tôi” là kiến đặc biệt.

Ong chúa giật nẩy mình. Xung quanh, những con ong vò vẽ nhận được thông điệp bèn lùi lại ngạc nhiên. Việc một con côn trùng sống theo bầy đàn dùng từ “tôi” thật vô cùng trái ngược với mọi lề thói.

Nhưng ong chúa bắt đầu thấy khoái cuộc đấu khẩu này. Nó không đói chất 103 về từ “tôi”, mà về lĩnh vực mới mà con kiến vừa đề cập tới. Ông chúa rung rinh râu và bảo con kiến kể ra những phẩm chất cá nhân. Sau đó, đám ong vò vẽ sẽ quyết định xem con kiến già có đủ “đặc biệt” tới mức đáng được truyền lại mã gen cho con cháu hay không. Trong mẩu đối thoại này, ong chúa dùng một thể thức mùi vị tương đương với từ có nghĩa tập thể “ong vò vẽ chúng tôi”. Bà ta muốn rõ ràng mình vẫn đứng về phía những thành viên sống trong cộng đồng cùng với đồng loại chứ không phải về phía những kẻ chỉ biết tìm kiếm lợi thế cho bản thân.

103 đã đi quá xa nên không quay lại được nữa. Nó biết là bây giờ, tất cả lũ ong vò vẽ đều cho nó là con kiến biến thái chỉ quan tâm tới bản thân mình. Tuy nhiên, nó vẫn đi tới cùng. Nó sẽ liệt kê ra các phẩm chất cá nhân.

Nó có khả năng nghiên cứu những điều mới lạ, khả năng này khá là hiếm trong giới côn trùng.

Nó có tài chính chiến và thám hiểm điều chưa biết, những khả năng này giúp củng cố sức mạnh và làm phong phú thêm vốn hiểu biết cho loài kiến.

Ong chúa càng lúc càng thấy thích cuộc trò chuyện. Vậy là con kiến già sắp chết này coi trí tò mò và khả năng đánh nhau là các phẩm chất u? Ông chúa nhận xét rằng cộng đồng không cần tới những kẻ anh hùng rồm, nhất là những kẻ anh hùng rồm cứ chồ mũi vào mọi chuyện và tưởng rằng mình hiểu hết.

103 hạ râu xuống. Ông chúa quý quyết hơn nó tưởng rất nhiều. Con kiến thấy mỗi lúc một khó khăn hơn. Thủ thách này làm nó nhớ tới thủ thách mà lũ gián bắt nó phải chịu đựng khi còn ở thế giới Ngón Tay. Chúng đặt nó đứng trước gương và tuyên bố với nó: *Bọn ta sẽ cư xử với người hệt như người cư xử với bản thân. Nếu người tự đánh mình trong gương, bọn ta sẽ đánh người. Nếu người kết thân với kẻ xuất hiện trong gương, bọn ta sẽ coi người là cùng hội cùng thuyền.*

Theo bản năng, con kiến vượt qua được thử thách đó. Lũ gián dạy nó biết yêu quý bản thân. Nhưng con ong vò vẽ này bây giờ lại bắt nó làm một việc còn khó hơn nhiều, đó là phải chứng tỏ tình yêu đó là đúng.

Ong chúa nhắc lại câu hỏi.

Chiến binh kiến già nhiều lần nhắc lại hai phẩm chất chính: khả năng chính chiến và trí tò mò đã giúp nó sống sót khi biết bao con kiến khác phải bỏ mạng. Vậy là các con kiến chết có mã gen không hiệu quả bằng mã gen của nó.

Ong chúa nhận xét rằng rất nhiều lính vụng về hay chẳng lấy gì làm dũng cảm vẫn sống sót qua các cuộc chiến chỉ vì tình cờ trong khi nhiều chiến binh giỏi giang dũng cảm lại thiệt mạng. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì,

chỉ là sự tình cờ.

Bị dồn tới đường cùng, 103 đành thốt ra lý lẽ gây sốc:

Tôi khác biệt với những người khác vì tôi đã gặp các Ngón Tay.

Ong chúa lặng đi giây lát.

Các Ngón Tay ư?

103 giải thích rằng những hiện tượng kỳ lạ xảy ra ngày càng nhiều trong rừng phần lớn là do sự xuất hiện của một loài thú mới chưa từng được biết tới: Ngón Tay. Đích thân 103 đã gặp bọn này và thậm chí còn trò chuyện với chúng. Nó biết rõ sức mạnh và điểm yếu của chúng.

Ong chúa chẳng hề tỏ ra bị ấn tượng. Nó trả lời là mình cũng biết các Ngón Tay. Chuyện đó chẳng có gì là đặc biệt. Loài ong vò vê thường xuyên gặp Ngón Tay. Chúng to lớn, chậm chạp, mềm nhũn và thường mang đủ thứ vật liệu ngọt cứng đờ. Thỉnh thoảng, chúng giam ong vò vê vào cái hang trong suốt nhưng khi cái hang mở ra thì ong vò vê đốt chúng ngay.

Các Ngón Tay ư... Ông chúa chẳng bao giờ sợ chúng. Nó còn khẳng định từng giết chúng nữa kia. Tất nhiên, chúng cao to, nhưng lại không có lớp vỏ cứng bao bọc như chúng ta, vậy nên rất dễ chọc ngòi nọc vào lớp da mềm của chúng. Rất tiếc nhưng ong chúa thấy cuộc gặp với Ngón Tay không phải là lý lẽ đủ để biện minh cho việc muốn cắt xén dù chỉ là chút xíu sữa ong chúa, vật báu của loài ong vò vê.

103 không ngờ tới chuyện này. Tất cả những con kiến nó từng kể cho nghe chuyện gặp Ngón Tay đều cứ muốn nghe kể thêm mãi. Thế mà lũ ong vò vê này lại nghĩ rằng chúng biết tổng mọi chuyện rồi. Thật là suy đồi! Có lẽ chính vì thế mà thiên nhiên đã tạo ra loài kiến. Ông vò vê, tổ tiên của kiến, đã đánh mất trí tò mò bắn lai rồi.

Dù sao thì chuyện này cũng không giúp gì cho 103. Nếu ong vò vê không chịu cho nó sữa ong chúa thì con kiến hết đời rồi. Biết bao nỗ lực để sống sót mà cuối cùng lại phải chịu thua địch thủ xoàng nhất: tuổi già. Thật là đáng tiếc.

Câu mỉa mai cuối cùng của ong chúa: nó nói rằng ngay cả nếu vì may mắn mà 103 có được bộ phận sinh dục thì con cái nó cũng chưa chắc đã có được khả năng gặp Ngón Tay.

Đương nhiên, gặp Ngón Tay không phải là một đặc tính di truyền. 103 tự mắc bẫy chính mình.

Bỗng dung xung quanh nhộn nhịp hẳn lên. Vài con ong bồn chồn cát cánh và hạ cánh ở cửa vào băng bìa.

Tổ ong vò vê bị tấn công. Một con bọ cạp leo về phía cái tổ băng giấy màu xám.

Chắc là con bọ cạp này bị làn sóng châu chấu đuối và cũng trốn trong lá cây. Thường thì ong vò vê đánh trả kẻ địch tấn công bằng ngòi nọc độc, nhưng lớp vỏ kitin của bọ cạp dày quá nên ngòi nọc ong không thể xuyên thủng được.

103 đề nghị để nó đánh lại con bọ cạp.

*Nếu ngươi một mình đánh thắng con bọ cạp, chúng ta sẽ cho ngươi thử
người yêu cầu, ông chúa nói.*

103 ra ngoài bằng hành lang hình ống ở vị trí trung tâm của tổ ong và nhìn thấy con bọ cạp. Râu nó nhận ra mùi con bọ cạp. Đó chính là con bọ cạp cái mà đám kiến thành Bel-o-kan đã gặp trên sa mạc. Nó mang trên lưng hai mươi lăm con bọ cạp mới sinh, trông giống hệt mẹ. Chúng đùa bằng cách dùng càng và đuôi cù nhau.

Con kiến quyết định chặn con bọ cạp trên thềm hình tròn như sân đấu nhỏ vốn là một mẫu trên cây sồi khổng lồ.

103 khinh thường bắn một tia axít vào con bọ cạp. Con bọ cạp thì chỉ coi con kiến là con mồi trong tầm tay. Nó thả lū con xuống và tiến lên để ăn con kiến. Đầu mút cái càng dài của nó chọc vào con kiến.

Quân bài thứ hai:
BÍCH

61. ĐIỀU TRA KIM TỰ THÁP BÍ ẨN

Đỉnh tháp trong suốt. Tam giác trăng. Maximilien lại đứng trước kim tự tháp bí ẩn. Lần trước, đang xem xét kim tự tháp thì anh bị côn trùng đốt và choáng váng mất chừng một giờ đồng hồ. Hôm nay, anh dứt khoát không để mình bị bất ngờ nữa.

Maximilien thận trọng tiến lại gần.

Anh sờ vào kim tự tháp. Nó vẫn hơi âm ám.

Anh áp tai vào vách và nghe thấy những tiếng động.

Maximilien tập trung tư tưởng để hiểu xem đó là những tiếng động gì và hình như anh nghe thấy một câu dễ hiểu bằng tiếng Pháp.

- Thôi nào, Billy Joe, tớ đã bảo cậu đừng có quay lại cơ mà.

Lại là truyền hình. Chắc là phim cao bồi Mỹ.

Viên cảnh sát nghe thế là đủ rồi. Cảnh sát trưởng đòi hỏi phải có kết quả nên anh sẽ đạt được kết quả. Maximilien mang theo vật dụng cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ. Anh mở túi deit to lôi ra cái vò dài dùng trong xây dựng và giương nó lên về hướng bóng mìn trong gương. Anh dùng hết sức bình sinh đập xuống.

Trong tiếng ồn ùn tai nhức óc, tấm gương vỡ ra thành những mảnh sắc nhọn. Viên cảnh sát nhanh chân lui lại để tránh bị mảnh gương bắn vào người.

- Có phải chịu bảy năm đèn dầu thì cũng đành thôi⁽¹⁾, anh thở dài.

Khi lớp bụi lắng xuống, Maximilien xem xét cái vách bê tông. Vẫn không có cửa ra vào và cửa sổ. Chỉ có đỉnh tháp trong suốt.

Hai mặt kia của tháp vẫn còn được gương ngụy trang. Anh cung đập vỡ gương ở hai mặt kia nhưng chẳng tìm ra lỗ hổ nào. Viên cảnh sát áp tai vào vách bê tông. Ở phía trong, tiếng máy truyền hình đã im bặt. Ai đó phản ứng lại việc anh có mặt ở đây.

Nhưng dù sao cũng phải có cửa ra ở đâu đó chứ. Cửa lật chẳng hạn... Một hệ thống bản lề nào đó... Nếu không thì làm sao người hiện đang ở trong kim tự tháp chui vào được?

Maximilien quăng dây thòng lọng lên đỉnh tháp. Sau mấy lần trượt, cuối cùng anh cũng móc được thòng lọng vào đỉnh tháp. Với đôi giày chống trượt, anh bắt đầu leo lên bê mặt bê tông bằng phẳng. Anh xem xét bức vách rất kỹ nhưng chẳng hề thấy có vết nứt nào, cũng không hề có cái lỗ hay

1. Những người mê tín thường cho rằng làm vỡ gương sẽ gặp rủi ro.

đường rãnh nào có thể dùng để xông khói kè, hoặc những kè đang ở trong. Leo tới đỉnh, anh nhìn kỹ ba mặt: lớp bê tông rất dày và giống nhau.

- Ra đi. Nếu không, tôi bảo đảm với anh là chúng tôi sẽ tìm ra cách để bắt anh phải biến đi.

Maximilien buông mình trượt xuống trên sợi dây thừng.

Anh vẫn tin rằng có ẩn sĩ tự giam mình trong tòa nhà bằng bê tông này. Anh biết ở Tây Tạng, một vài vị sư đặc biệt nhiệt huyết cũng tự giam mình trong những cái lều xây bằng gạch không có cửa ra vào lần cửa sổ và ở lại trong đó nhiều năm trời. Tuy nhiên, các vị sư này vẫn để mở một cửa sổ nhỏ để tín đồ đưa thức ăn tới.

Viên cảnh sát hình dung cuộc sống của những người giam mình trong hai mét khói, ngồi giữa đống phân, không có không khí mà cũng chẳng có máy sưởi!

Bzzz... bzzz.

Maximilien giật nẩy mình.

Vậy là không phải ngẫu nhiên mà anh bị côn trùng đốt trong lần đầu tiên tới kim tự tháp. Con côn trùng này gắn liền với kim tự tháp, giờ thì viên cảnh sát tin chắc như vậy. Anh sẽ không để mình một lần nữa thua thiên thần tí hon bảo vệ kim tự tháp.

Nguồn gây ra tiếng vo vo là một con côn trùng bay loại to. Chắc là ong mật hoặc ong vò vẽ.

- Cút đi, anh vừa nói vừa xua tay.

Maximilien phải vặn vẹo người để nhìn theo con côn trùng. Cứ như thể con côn trùng đó biết rằng muốn tấn công thì trước tiên phải thoát khỏi tầm mắt của con người này.

Con côn trùng bắt đầu bay vòng vèo như hình số tám. Bỗng dung, nó bay lên cao rồi lao xuống đốt anh. Nó toan châm ngòi nọc vào đỉnh đầu, nhưng mái tóc vàng của Maximilien rất rậm nên nó không thể vượt qua đám tóc mà với nó chẳng khác gì cả khu rừng rặng bừa vàng óng.

Maximilien đập mạnh mấy lần lên đầu. Con côn trùng bay lên nhưng vẫn không chịu từ bỏ đòn tấn công liều chết.

Anh dùng giọng nói thách thức nó:

- Mày muốn gì ở tao hả? Lũ côn trùng chúng mày là những loài cuối cùng ăn thịt người đấy, đúng không? Loài người vẫn chưa loại bỏ được chúng mày. Từ ba triệu năm nay, chúng mày chỉ toàn làm phiền chúng tao, cả tổ tiên của chúng tao nữa, và chúng mày sẽ còn làm phiền con cháu chúng tao tới bao giờ đây?

Con côn trùng có vẻ chẳng buồn quan tâm tới câu nói của viên cảnh sát. Anh không dám quay lưng lại với nó. Bây giờ con côn trùng đang trong tư thế tĩnh trên không trung, sẵn sàng lao xuống ngay khi nó tìm thấy khe hở trong biện pháp phòng không của kè thù.

Maximilien tóm lấy một cái giày và dùng như vợt tennis, chuẩn bị đập con côn trùng ngay khi nó tấn công.

- Mày là ai hả con ong vò vẽ to xác kia? Lính gác kim tự tháp à? Ẩn sĩ biết thuần hóa ong vò vẽ, đúng không?

Con côn trùng lao xuống như để đáp lời anh. Khi tới gần cổ, nó ngoặt đi, bay quanh viên cảnh sát, lao xuống phía bắp chân anh đang để hở, nhưng trước khi kịp chạm ngón ног vào chân, nó đã bị cái đế giày to tướng đập thẳng cánh.

Maximilien cuí xuống như muốn đánh một cú bóng hất ngược lên và xoay cổ tay dứt khoát, chặn được đối thủ tí hon đang bay.

Con côn trùng đâm sầm vào đế giày và giật nẩy lên, bẹp gi.

- Một không. Thắng trận rồi, viên cảnh sát nói, hài lòng với cú đập của mình.

Trước khi bỏ đi, anh còn áp miệng vào vách tháp.

- Nay, hối kè ở trong kia, đừng có tưởng ta bỏ cuộc dễ dàng thế nhé. Ta sẽ quay lại cho tới bao giờ biết được ai trốn trong cái kim tự tháp này. Nay, ẩn sĩ mê xem truyền hình, để rồi xem người còn chịu được bao nhiêu lâu khi cứ sống cô lập với thế giới trong khói bê tông này!

62. BÁCH KHOA TOÀN THU

NHẬP ĐỊNH: *Yên tĩnh một mình rất tốt sau cả ngày làm việc và lo âu.*

Sau đây là một phương pháp nhập định đơn giản.

Trước hết, nằm ngửa, hai bàn chân hơi giang ra, tay để dọc theo người nhưng không chạm vào người, lòng bàn tay hướng lên trên. Thư giãn hoàn toàn.

Bắt đầu bài tập bằng cách tập trung vào dòng máu thải tràn ngược từ đầu ngón chân, từ mỗi ngón chân lên lọc ở phổi.

Vừa thở ra vừa hình dung lá phổi chứa đầy máu cung cấp máu sạch đã được làm trong lành, bổ sung ô xy xuống phía chân, cho tới tận đầu ngón chân.

Lại hút vào và lần này thì tập trung vào máu thải ở các cơ quan trong ổ bụng để đưa nó về phổi. Thở ra, hình dung dòng máu đã được lọc sạch và đầy sức sống quay lại tươi đầm cho gan, lá lách, hệ tiêu hóa, cơ quan sinh dục, các bắp thịt của chúng ta.

Lần hút vào thứ ba, thu máu từ các mạch ở bàn tay và ngón tay, lọc sạch rồi đưa nó về nơi ban đầu.

Cuối cùng, lần thứ tư, hút thở thật sâu, hút máu từ não, bỏ hết những ý tưởng trì trệ, đưa chúng đi thanh lọc trong phổi rồi mang máu sạch, đầy nhiệt huyết, ô xy và sức sống về hộp sọ.

Hình dung rõ từng giai đoạn. Kết hợp nhuần nhuyễn hô hấp với cải tạo các cơ quan trong cơ thể.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

63. ĐỘ SỨC

Cái ngòi nọc của con bọ cạp cái giáng xuống ngay gần con kiến đỏ hung già, sượt qua râu nó.

Đây là cú đập bằng càng thứ ba và cú châm ngòi thứ tư mà nó tránh được. Mỗi lần, nó lại bị loạng choạng và chỉ kịp tránh thứ vũ khí hủy diệt của con quỷ màu đồng.

Lúc này, 103 ở rất gần con bọ cạp cái trang bị đầy những vũ khí chiến tranh. Phía trước là hai cái càng nhọn, chính là hai cái kìm để kẹp cứng nạn nhân trước khi giáng cho nó một cú mocity nọc độc.

Hai bên sườn là tám cẳng có thể di chuyển rất nhanh về mọi hướng, thậm chí là bò ngang. Phía sau là cái đuôi dài có sáu đốt linh hoạt, chót đuôi sắc nhọn như gai cây ngẩy, cái gai to tướng màu vàng chứa nọc độc chết người.

Các giác quan của bọ cạp nằm ở đâu? Con kiến hầu như không phân biệt được đâu là mắt, chỉ thấy những đốm mắt trên trán, không có tai, không có râu. Giả vờ vẫn đang tránh con quái vật, nó đi vòng ra đằng sau và hiểu ra: các giác quan thật sự của bọ cạp chính là những cái càng có năm cái râu cảm giác nhỏ.

Nhờ có chúng mà bọ cạp phát hiện ra mọi chuyển động dù là nhỏ nhất trong không khung quanh nó.

103 chót nhớ tới một cuộc đấu bò tốt xem trên truyền hình Ngón Tay. Họ làm thế nào để thoát áy nโทษ? À, dùng cái áo choàng đỏ.

103 tóm lấy một cánh hoa màu đỏ tía bị gió cuốn tới, dùng hàm giương lên như tấm vải nhử con bọ cạp. Để không bị gió cuốn đi hay bị lật ngửa vì cái buồm tự tạo này, nó chú ý để lúc nào cũng đứng theo hướng gió. Chiến binh kiến già mệt mỏi liên tục làm động tác để cho con bọ cạp lướt qua và tránh cái sừng duy nhất của địch thủ vào phút chót.

Những cú đánh bằng ngòi nọc mỗi lúc một chính xác hơn. Mỗi lần con bọ cạp tấn công, 103 lại thấy cái ngòi nọc dính nhớp giờ lên, nhầm vào nó rồi lao về phía trước như ngọn giáo. Tránh cái ngòi nọc khó hơn là tránh cắp sừng bò và con kiến tự nhủ nếu chàng đấu bò Ngón Tay phải đương đầu với một con bọ cạp khổng lồ thì chắc chàng ta còn thấy khó khăn hơn nhiều so với khi đấu bò tốt.

Khi 103 toan lại gần kẻ thù, cắp càng mở rộng lao về phía nó. Khi nó cố dùng bụng phồng tia axít về phía con bọ cạp thì cắp càng khép lại như lá chắn. Càng của con bọ cạp vừa là vũ khí tấn công, vừa là phương tiện phòng thủ. Tâm cẳng di chuyển rất nhanh giúp con bọ cạp bao giờ cũng ở vào vị trí tốt nhất để tránh đòn và tấn công.

Trên truyền hình, người đấu bò thường không ngừng khoa tay múa chân đánh lạc hướng con bò tốt. Con kiến bắt chước, nhảy lung tung từ phía để làm địch thủ kiệt sức, đồng thời tránh những cú đánh bằng càng và bằng ngòi nọc của con bọ cạp.

103 tập trung tư tưởng và cố nhớ lại tất cả những gì nó từng xem về đấu bò. Người ta bình luận thế nào về chiến lược của người đấu bò nhỉ? Giữa người đấu bò và con bò, luôn luôn có một kẻ ở giữa, còn kẻ kia xoay quanh. Kẻ xoay quanh chóng mệt hơn, nhưng có khả năng tóm được kẻ kia trong thế trái chân. Những người đấu bò giỏi có thể làm cho địch thủ chệch choạng mà thậm chí không cần chạm vào chúng.

Lúc này, 103 dùng chiếc khăn-cánh hoa làm khiên đỡ thì đúng hơn là để nhử con bọ cạp. Cứ mỗi lần cái giáo của con bọ cạp giáng xuống, nó lại giơ cánh hoa đỏ sẫm ra đỡ. Nhưng cánh hoa chẳng lấy gì làm bền chắc và đầu mũi ngòi chọc thủng cánh hoa dễ dàng.

Không được chết. Nhân danh hiểu biết của nó về Ngón Tay. Không được chết.

Kiên trì đấu tranh để sống sót, con kiến quên mất tuổi tác và lại nhanh nhẹn như thời trẻ.

Nó cứ quay theo một chiều. Con bọ cạp bức mình thấy sinh vật yếu ớt nhường ấy mà cứ chống chọi lại nó nên đập cắp càng mỗi lúc một mạnh hơn. Nó đang tăng dần chuyển động của các cẳng chân thì con kiến bỗng ngừng lại và bắt đầu xoay theo chiều ngược lại. Hành động đó làm con bọ cạp vấp và ngã ngửa, để lộ ra những cẳng chân yếu ớt hơn và thế là con kiến ngay lập tức bắn chính xác một liều axít fomic vào những chiếc cẳng đó. Con bọ cạp xem ra có vẻ không bị đau lấm. Nó lật ngược cơ thể lại ngay và bắt đầu tấn công.

Tiếp sau đôi càng như gọng kìm là cái ngòi nọc giáng xuống chỉ cách sọ 103 vài mi lì mét.

Nhanh lên, phải tìm ra cách khác ngay.

Con kiến già nhớ lại rằng loài bọ cạp không miễn dịch với nọc độc của bản thân. Truyền thuyết loài kiến kể rằng khi bọ cạp thấy sợ, nhất là khi bị lửa bao vây, chúng tự tử bằng cách dùng ngòi nọc châm vào chính mình. 103 không biết cách tạo ra lửa trong thời gian ngắn như vậy.

Lุง ơi vẽ đứng xem trận đấu tỏa ra những mùi bi quan chẳng giúp con kiến hào hứng hơn được.

Tìm cách khác đi, nhanh lên.

Con kiến già xem xét tình hình. Sức mạnh của nó là ở chỗ nào? Điểm yếu của nó là ở chỗ nào?

Tầm vóc bé nhỏ chính là sức mạnh và cũng là điểm yếu của nó.

Làm thế nào để biến điểm yếu thành sức mạnh nhỉ?

Trong óc con kiến già, hàng nghìn gợi ý nảy ra và được cân nhắc khẩn cấp. Trí nhớ đưa ra tất cả những trận đấu nó ghi nhớ được. Trí tưởng tượng tập hợp chúng lại để làm nảy sinh những cái mới thích hợp hơn cho cuộc đối đầu với bọ cạp. Trong khi mắt kiến mải dò xét địch thủ, đôi râu nó cố tìm giải pháp trong các cành nhánh bao quanh. Đó là lợi thế của việc có hệ thống tri giác kép: thị giác và khứu giác.

Bỗng dung, nó thấy một cái lỗ trên vỏ cây. Điều đó làm nó nhớ lại một

phim hoạt hình của Tex Avery⁽¹⁾. Con kiến phóng nhanh và chui tột vào đường hầm trên thân cây. Con bọ cạp đuổi theo. Nó bắt đầu chui vào hầm, nhưng chẳng mấy chốc bị kẹt bụng. Chỉ còn phần đuôi ở ngoài lõi.

103 thì vẫn tiếp tục đi trong đường hầm gỗ và chui ra bằng lối khác trong tiếng vỗ tay của các đồng minh.

Ngòi nọc chứa chất độc nhô ra ngoài lớp vỏ cây như cái mầm chết chóc. Chủ nhân của nó vật lộn hết sức để chui ra, tự hỏi không biết nên tiếp tục chui vào hay cố chui ngược trở ra.

Chẳng mấy tin là mẹ sẽ thành công nên lũ bọ cạp con tản hết đi.

103 bình thản lại gần. Nó chỉ việc dùng hàm có khía để cưa cái ngòi nọc rất nguy hiểm kia ra. Rồi sau đó, tránh không chạm vào nọc độc, nó nhắc cao vũ khí tẩm độc lên và chọc vào đích thủ đang mặc kẹt trong lõi.

Truyền thuyết của loài kiến nói đúng. Loài bọ cạp không miễn dịch với nọc độc của bản thân. Con bọ cạp vùng vẫy, co giật rồi cuối cùng chết.

Luôn tấn công kẻ thù bằng chính vũ khí của chúng. Người ta dạy nó như vậy hồi còn ở nhà trẻ. Nó đã làm vậy. 103 cũng nghĩ tới bộ phim hoạt hình của Tex Avery đầy những bài học chiến thuật. Có lẽ, có ngày nó sẽ kể cho con cháu nghe tất cả bí quyết chiến đấu của nhà chiến thuật Ngón Tay vĩ đại đó.

64. BÀI HÁT

Julie ra hiệu ngừng lại. Mọi người đều chơi sai và bản thân cô cũng hát sai.

- Cứ thế này thì bọn mình chẳng đi tới đâu đâu. Tớ nghĩ là bọn mình phải đương đầu với một vấn đề cơ bản. Hát nhạc của người khác chán chêt đi được.

Bảy Chú Lùn không hiểu ca sĩ của họ muốn nói tới điều gì.

- Câu đè nghị thế nào?

- Bọn mình chính là những người sáng tạo. Bọn mình phải tự sáng tác ra lời hát, tự viết nhạc, những bài hát của bọn mình.

Zoé nhún vai.

- Cậu tướng cậu là ai? Bọn mình chỉ là nhóm nhạc rock ở trường trung học được thầy hiệu trưởng ủng hộ gọi là, chẳng qua chỉ để ông ấy có thể viết trong các báo cáo về hoạt động văn hóa ngoại khóa của trường rằng ở trường này có “hoạt động âm nhạc”. Bọn mình đâu phải là Beatles.

Julie lắc mái tóc đen dài.

- Ngay khi ta tạo ra cái gì đó thì ta đã là người sáng tạo, như những người sáng tạo khác. Không nên mặc cảm là mình kém cỏi. Nhạc của bọn mình có thể cũng có giá trị như bất cứ thứ nhạc nào khác. Chỉ cần tỏ ra độc

1. Frederick Bean “Fred/Tex” Avery (1908-1980): đạo diễn phim hoạt hình Hoa Kỳ, là người tạo ra phong cách kỳ cục hài hước trong phim hoạt hình Hollywood những năm 1940.

đáo. Bạn mình có thể viết thứ gì đó “khác biệt” với những thứ đã có.

Bảy Chú Lùn ngạc nhiên, không biết nên phản ứng thế nào. Họ không bị thuyết phục và một số người bắt đầu lấy làm tiếc là đã để cô gái xa lạ này lọt vào trong nhóm.

- Julie đúng đắn, Francine nói dứt khoát. Cậu ấy đã cho tớ xem một cuốn sách, cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*, có những lời khuyên giúp chúng ta nghĩ ra những điều mới mẻ. Tớ đã thấy trong đó sơ đồ một chiếc máy tính có thể vượt trội hơn hẳn và khiến những máy tính trên thị trường hiện nay rơi vào lãng quên.

- Không thể cải tiến tin học được nữa, David phản đối. Mọi người đều có những con chíp máy tính có cùng tốc độ và không thể sản xuất ra những con chíp có tốc độ nhanh hơn.

Francine đứng lên.

- Tớ có nói là cần làm con chíp có tốc độ nhanh hơn đâu. Dương nhiệm là chúng ta không thể tự tạo ra những con chíp điện tử. Nhưng ngược lại, chúng ta sẽ sắp xếp chúng khác đi.

Cô hỏi mượn Julie cuốn *Bách khoa toàn thư* và bắt đầu tìm những trang có sơ đồ.

- Các cậu xem này. Ở đây, các con chíp được sắp xếp theo kiểu dân chủ chứ không phải là theo thứ bậc. Không có con chíp vi xử lý cao cấp điều khiển các chíp thừa hành nữa, tất cả đều là lãnh đạo và đều ở tầm như nhau. Năm trăm con chíp vi xử lý, năm trăm bộ não bình đẳng và hiệu quả như nhau, thường xuyên liên lạc với nhau.

Francine chỉ một bức phác thảo ở trong góc.

- Vấn đề là ở chỗ phải tìm ra cách sắp xếp chúng. Cũng như bà chủ nhà khi mời khách tới ăn tối, phải tự hỏi xem sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người ra sao. Nếu sắp xếp mọi người theo cách thông thường, tức là ngồi quanh một chiếc bàn hình chữ nhật dài thì những người ngồi ở hai đầu sẽ không trao đổi được với nhau, chỉ có những người ngồi giữa thu hút sự chú ý của cử tọa. Tác giả cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* khuyên nên sắp xếp tất cả các con chíp thành vòng tròn để tất cả đều đối diện với nhau. Vòng tròn chính là giải pháp.

Cô chỉ cho các bạn thấy những hình đồ họa khác.

- Công nghệ không phải là mục đích tự thân, Zoé nói. Máy tính của cậu không đáp ứng được vấn đề sáng tác âm nhạc.

- Tớ hiểu cậu ấy muốn nói gì. Nếu cái ông tác giả này có ý tưởng đổi mới máy tính vốn là thứ công cụ hoàn hảo nhất đang tồn tại thì ông ta chắc chắn cũng có thể giúp bạn mình đổi mới âm nhạc, Paul nhận xét.

- Julie nói đúng. Phải tạo ra lời thơ của chính bạn mình, Narcisse nói thêm vào. Có lẽ cuốn sách này sẽ giúp bạn mình.

Francine vẫn đang cầm cuốn sách trên tay bèn mở hú họa một trang và đọc to lên:

Kết thúc, đó là kết thúc.

Hãy mở hết các giác quan.

Có con gió mới thổi sáng nay,

Chẳng gì ngăn cản nổi điệu múa điện rồ của nó

Có hàng ngàn điệu biến đổi diễn ra trong thế giới thiêm thiếp ngủ này.

Không cần phải dùng bạo lực để phá bỏ những giá trị cứng nhắc

Hãy ngạc nhiên: chúng ta đơn giản chỉ làm "Cách mạng kiên".

Sau khi nghe đoạn đó, tất cả đều suy nghĩ.

- “Cách mạng kiên” à? Zoé ngạc nhiên. Nó chẳng có nghĩa gì hết.

Không ai phản ứng.

- Nếu muốn dùng đoạn này làm bài hát thì còn thiếu điệp khúc, Narcisse nhán mạnh.

Julie im lặng một lát, nhắm mắt, rồi gợi ý:

Không còn người biết tiên đoán

Không còn người sáng tạo

Dần dần, từng đoạn một, họ hoàn chỉnh phần lời cho bài hát đầu tiên bằng cách dựa vào các đoạn trong cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*.

Còn về nhạc, Ji-woong tìm được một đoạn giải thích cách sắp xếp các giai điệu như các kiến trúc. Edmond Wells đã phân tích cấu trúc các tác phẩm của Bach. Ji-woong vẽ lên bảng một thứ giống như đường cao tốc, trên đó, cậu vẽ quỹ đạo một dòng nhạc. Mỗi người tự vẽ lên dòng nhạc đơn giản đó quỹ đạo của nhạc cụ mình chơi. Giai điệu xem ra giống như đĩa mì dẹt gồm nhiều lớp chồng lên nhau.

Họ chỉnh lại nhạc cụ và phối hợp các hiệu ứng khi kết hợp các giai điệu với nhau và ghi lại lên mô hình.

Mỗi khi có thành viên nào thấy cần thay đổi, người đó bèn dùng giẻ xóa một đoạn nhạc rồi vẽ lại phần thay đổi.

Julie ngân nga giai điệu và nó giống như một khúc nhạc sông, thoát ra từ rốn cô để leo lên khí quản. Lúc đầu, họ tạo được một tác phẩm không lời rồi sau đó, cô gái mắt xám nhạt hát những chữ cô đọc được: đoạn một: “Kết thúc, đó là kết thúc”, điệp khúc: “Không còn người biết tiên đoán, không còn người sáng tạo”, rồi tới đoạn hai, lấy từ một đoạn khác trong sách:

Có bao giờ bạn mơ tới một thế giới khác?

Có bao giờ bạn mơ tới một cuộc đời khác?

Có bao giờ bạn mơ rằng một ngày kia, con người tìm được chỗ của mình trong vũ trụ?

Có bao giờ bạn mơ rằng một ngày kia, con người giao tiếp với thiên nhiên, toàn bộ thiên nhiên và thiên nhiên trả lời nó với tư cách là đối tác chứ không

phải là kẻ thù bị khuất phục?

Có bao giờ bạn mơ nói chuyện với động vật, với mây trời và với núi non, nỗ lực cùng nhau chứ không phải người này chống lại người kia?

Có bao giờ bạn mơ rằng mọi người sẽ tập hợp lại để tạo ra một thành phố nơi các quan hệ con người sẽ khác đi?

Thành công hay thất bại chẳng còn quan trọng nữa. Không ai còn tự cho phép mình phán xét người khác. Mỗi người tự do hành động nhưng lại quan tâm tới sự thành công của tất cả mọi người.

Cũ âm của Julie Pinson thay đổi. Đôi lúc, giọng cô có những nét chói như ở bé gái rồi lại chuyển sang trầm khàn.

Nghe cô hát, mỗi người trong số Bảy Chú Lùn nghĩ tới một ca sĩ khác nhau. Paul thấy cô giống Kate Bush, Ji-woong thấy cô giống Janis Joplin, Léopold nghĩ tới Pat Benatar với chất *hard rock* gọi cảm, còn Zoé thì nghĩ tới sự mạnh mẽ của ca sĩ Noa.

Thực ra thì mỗi người tìm thấy trong Julie điều làm họ thấy cảm động nhất trong giọng nữ.

Cô ngừng hát và David bắt đầu một đoạn solo cuồng loạn trên cây đàn hạc điện tử. Léopold vơ lấy cây sáo để chơi đáp lại David. Julie mỉm cười và bắt đầu đoạn ba:

Có bao giờ bạn mơ tới thế giới không sợ điều không giống với nó?

Có bao giờ bạn mơ tới thế giới nơi ai cũng tìm được sự hoàn hảo của mình?

Tôi đã mơ về một cuộc cách mạng để thay đổi những thói quen cũ của chúng ta.

Cách mạng của những kẻ nhỏ bé, Cách mạng kiên.

Còn hơn cả một cuộc cách mạng: đó là tiến hóa.

Tôi đã mơ, nhưng đó chỉ là điều không tưởng.

Tôi đã mơ mình viết một cuốn sách để kể lại chuyện đó và mơ rằng cuốn sách sẽ sống lâu hơn tôi, vượt ra ngoài không gian sống của tôi.

Nếu tôi viết cuốn sách đó thì nó chỉ là câu chuyện. Câu chuyện cổ tích chẳng bao giờ thành hiện thực.

Họ đứng thành vòng tròn và nó như cái vòng tròn huyền diệu đã tồn tại từ lâu cuối cùng cũng được tái hợp.

Julie khép mí mắt. Cô thấy mình như nhập đồng. Người cô tự uốn éo theo nhịp bass của Zoé và tiếng trống của Ji-woong. Vốn là người không thích khiêu vũ nhưng bỗng dung cô thấy muốn đung đưa tới mức không thể cưỡng lại được.

Mọi người đều cổ vũ cô cứ làm như vậy đi. Cô cởi cái áo len chui đầu rộng thùng thình ra, trên người chỉ mặc chiếc áo phông đen bó sát, chuyển động nhịp nhàng, tay cầm micro.

Narcisse chơi một đoạn ngẫu hứng trên cây ghi ta điện.

Zoé khẳng định rằng cần có một câu kết hay để cân bằng bài hát.
Mắt vẫn nhắm, Julie ứng tác:

*Chúng ta là những người biết tiên đoán mới
Chúng ta là những người sáng tạo mới*

Vậy là giờ họ đã có câu kết.

Francine chơi đoạn nhạc kết thúc bằng đàn organ rồi mọi người cùng dừng lại.

- Tuyệt! Zoé thốt lên.

Họ thảo luận về điều vừa hoàn thành. Mọi thứ có vẻ đều ổn, trừ đoạn chơi solo ở phần ba. David khẳng định cậu sẽ đổi mới phần này, tìm thứ gì khác với đoạn ngẫu hứng bằng ghi ta điện.

Đó là bài hát riêng đầu tiên của họ và cả nhóm thấy khá tự hào về mình. Julie lau trán đầy mồ hôi. Bối rối vì chỉ mặc áo phông, cô vừa nhanh chóng mặc lại áo len vừa lẩm bẩm xin lỗi.

Để đánh lạc hướng sự chú ý của các bạn, cô nói với họ rằng còn có thể kiểm soát giọng hát tốt hơn nữa. Thầy dạy hát của cô, thầy Yankélévitch đã dạy cô cách chữa bệnh bằng âm thanh.

- Cái gì cơ? Paul hỏi, cậu vốn luôn quan tâm tới tất cả những gì liên quan tới âm thanh.

Julie giải thích rằng ví dụ như độ vang của âm “ô” phát ra theo giọng trầm có tác dụng tới vùng bụng.

- Khi ta kêu “Ô Ô Ô”, ruột rung lên. Nếu các cậu bị khó tiêu thì hãy dùng âm này làm cho hệ tiêu hóa rung lên. Rẻ hơn là dùng thuốc mà lúc nào cũng có sẵn. Chỉ là làm rung thôi mà. Ai cũng làm được.

Bảy Chú Lùn cùng kêu to “Ô Ô Ô Ô”, đồng thời lắng nghe hiệu quả trên cơ thể mình.

- Âm “A” tác động tới tim và phổi. Khi mệt đứt hơi, các cậu tự nhiên sẽ làm vậy.

Cả bọn lại cùng kêu lên “AAAAAA”.

- Âm “E” tác động lên họng. Âm “U” tác động lên miệng và mũi. Âm “I” tác động lên não và đỉnh sọ. Hãy phát từng âm thật sâu và làm các cơ quan trong cơ thể rung lên.

Họ nhắc lại từng nguyên âm và Paul đề nghị sáng tác một bài hát để chữa bệnh cho những người sẽ nghe họ biểu diễn.

- Cậu ấy nói đúng đấy, David ứng hộ. Bọn mình có thể viết một bài hát gồm toàn các đoạn ÔÔÔ, AAA và UUU nối tiếp nhau.

- Và bọn mình sẽ dùng bass để chơi các hạ âm giúp an thần, Zoé bổ sung. Đó sẽ là điều lý tưởng để chữa bệnh cho những người nghe bọn mình hát. “Âm nhạc chữa bệnh” có thể là một câu khẩu hiệu hay.

- Chưa có ai làm điều đó.

- Cậu đùa à? Léopold nói. Từ thời cổ đại, người ta đã biết tới điều đó.

Theo cậu thì tại sao các bài hát của thổ dân châu Mỹ chỉ toàn các nguyên âm kéo dài mãi?

Ji-woong khẳng định là có những bài hát truyền thống Triều Tiên chỉ gồm toàn nguyên âm.

Họ quyết định sáng tác một bài hát có lợi cho cơ thể thính giả. Họ sắp bắt tay vào việc thì có tiếng trống nhưng không phải phát ra từ dàn trống của Ji-woong vang vọng trong gian phòng nhỏ.

Paul ra mở cửa.

- Các em làm àm quá, thầy hiệu trưởng than phiền.

Lúc đó là tám giờ tối. Thường họ có quyền chơi nhạc tới chín rưỡi tối, nhưng hôm đó, thầy hiệu trưởng ở lại văn phòng muộn để làm nốt công việc tính toán.

Thầy bước vào phòng và nhìn chòng chọc từng người trong số cả tám thành viên ban nhạc.

- Thầy không thể không nghe các em được. Thầy không biết là các em cũng có những bài hát nguyên bản của riêng mình. Điều các em làm không tệ chút nào. Mà vừa hay đúng lúc.

Thầy hiệu trưởng xoay lưng ghế và ngồi xuống.

- Em trai tôi sắp khánh thành trung tâm văn hóa ở khu Francois đệ nhất và đang muôn tổ chức một buổi biểu diễn để khuếch trương thanh thế, chỉnh trang thiết bị âm thanh, mở phòng bán vé, tóm lại là hoàn chỉnh mọi thứ! Cậu ấy đã chọn một nhóm tứ tấu đàn dây, nhưng hai trong số các nhạc công bị cúm, tứ tấu mà còn có hai người thì ngay cả với trung tâm văn hóa phường kề cũng không ổn. Từ hôm qua, cậu ấy tìm người thay thế gấp cho nhóm tứ tấu. Nếu không tìm được ai thì sẽ phải lùi ngày khai trương trung tâm. Mà làm thế thì không gây được ấn tượng tốt với tòa thị chính. Có lẽ các em có thể giúp cậu ấy thoát khỏi bàn thua trông thấy đấy. Các em có muôn biểu diễn cho buổi khai trương trung tâm không?

Cả tám người nhìn nhau, không tin nổi vào vận may.

- Tất nhiên rồi ạ! Ji-woong thốt lên.
- Vậy thì các em chuẩn bị nhanh lên, thứ Bảy tới là phải biểu diễn rồi đấy.

- Thứ Bảy tuần này à?

- Đương nhiên rồi, thứ Bảy tuần này.

Paul đã suýt từ chối rằng không thể được vì lúc này, họ mới có mỗi một bài hát trong danh mục, nhưng Ji-woong đưa mắt ra lệnh cậu im đi.

- Được ạ, Zoé khẳng định.

Họ vừa lo ngại vừa vui sướng.

Cuối cùng họ cũng được biểu diễn trước công chúng thực thụ chứ không còn phải chơi trong những buổi dạ hội vớ vẩn hay những ngày hội ở khu phố.

- Tuyệt, thầy hiệu trưởng nói. Thầy trông chờ các em làm không khí vui vẻ lên đây nhé.

Thầy nháy mắt về đồng lõa với cả bọn.

Francine ngạc nhiên đến mức trượt khuỷu tay trên bàn phím chiếc đàn organ, tạo thành một hợp âm kéo dài vang như phát súng ca nông.

65. BÁCH KHOA TOÀN THU

KẾT CẤU ÂM NHẠC - CA NÔNG: Trong âm nhạc, ca nông thể hiện một cấu trúc kết cấu đặc biệt thú vị. Những ví dụ được biết đến là bài đồng dao Pháp nổi tiếng "Anh Jacques", "Ngon gió sớm mát lành" hay kết cấu ca nông của nhà soạn nhạc organ người Đức Pachelbel.

Ca nông được xây dựng theo một chủ đề duy nhất mà người thể hiện khai thác mọi khía cạnh trong khi đối chất với chính nó. Giọng đầu tiên bắt đầu trình bày đề tài, giọng thứ hai nhảc lại, rồi giọng thứ ba lặp lại.

Để tổng thể được hài hòa, mỗi nốt nhạc phải đảm nhận ba vai trò.

1. Tạo nên giai điệu nền.

2. Thêm phần đậm vào giai điệu nền.

3. Thêm phần đậm vào phần đậm và vào giai điệu nền.

Như vậy, đó là cấu trúc có ba lớp, trong đó, tùy theo vị trí của mình, mỗi thành tố vừa là nhân vật chính, vừa là vai phụ và diễn viên quần chúng.

Người ta có thể làm cấu trúc tinh vi hơn mà không phải thêm vào một nốt nhạc nào, chỉ cần thay đổi cao độ, một đoạn ở quãng tám trên, một đoạn ở quãng tám dưới.

Cũng có thể làm cấu trúc phức tạp thêm bằng cách cho giọng thứ hai cao lên nữa quãng tám. Nếu chủ đề thứ nhất là đô thì chủ đề thứ hai sẽ là son, v.v...

Người ta còn có thể làm cấu trúc phức tạp hơn nữa khi tác động vào độ nhanh chậm của giọng hát. Nhanh hơn: trong khi giọng thứ nhất thể hiện chủ đề thì giọng thứ hai lặp lại chủ đề hai lần rất nhanh. Chậm hơn: trong khi giọng thứ nhất thể hiện giai điệu, giọng thứ hai lặp lại hai lần chậm hơn.

Cũng như vậy, giọng thứ ba đẩy nhanh hoặc làm chủ đề chậm lại, tạo ra hiệu ứng lan tràn hoặc tập trung.

Còn có thể làm cấu trúc tinh vi hơn bằng cách đảo ngược giai điệu. Trong khi giọng thứ nhất cất lên thể hiện giai điệu chính thì giọng thứ hai hạ xuống.

Tất cả những điều này để thực hiện hơn khi ta vẽ những đường bài hát như những mũi tên trong trận chiến lớn.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

66. MAXIMILIEN ĐIỂM LẠI TÌNH HÌNH

Chỉ nghe thầy tiếng hàm nhai. Maximilien lặng lẽ nuốt thức ăn.

Anh đâm ra thấy buồn chán vô cùng trong nhà mình. Xét cho cùng, anh cười Scynthia chỉ để đâm bạn thân phải lóa mắt.

Cô chẳng khác gì chiến lợi phẩm và đúng là những người khác ghen tị với anh. Nhưng vấn đề là ở chỗ cái đẹp chẳng mài ra mà ăn được. Scynthia đẹp nhưng anh thấy chán vô cùng! Anh mỉm cười, ôm hôn vợ con rồi đứng dậy vào ngồi một mình trong phòng làm việc và chơi trò *Tiến hò*.

Càng ngày Maximilien càng mê trò này. Anh vội vàng tạo ra một nền văn minh Aztec⁽¹⁾ và duy trì được tới năm 500 trước Công nguyên bằng cách xây chừng chục thành phố và cử các chiến thuyền ra biển đi tìm lục địa mới. Viên cảnh sát nghĩ rằng các nhà thám hiểm Aztec sẽ tìm ra phương Tây vào khoảng năm 450 trước Công nguyên, nhưng một dịch tả đã tàn sát dân chúng trong các thành phố của anh. Cuối cùng thì những kẻ man rợ tràn vào xâm lược và tiêu diệt hết các thành phố đang bị bệnh dịch hoành hành, vậy nên nền văn minh Aztec của Maximilien bị phá hủy trước năm thứ nhất theo lịch của anh.

- Anh chơi dở quá. Anh đang mải bận tâm tới điều gì đó, Mac Yavel nhận xét.

- Đúng, Maximilien thừa nhận. Đó là tại công việc của tôi.

- Anh có muốn kể cho tôi nghe không? máy tính gợi ý.

Viên cảnh sát nhăn mặt khó chịu. Cho tới lúc này, với anh, máy tính vẫn chỉ là người giúp việc đón tiếp anh khi bật máy lên và hương dẫn anh chơi những đoạn lắt léo của trò *Tiến hò*. Anh không ngờ máy tính lại rời lĩnh vực ảo để can thiệp vào cuộc đời “thật” của anh. Tuy nhiên, Maximilien vẫn để mọi chuyện diễn ra.

- Tôi là cảnh sát, anh nói. Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra. Nó khiến tôi phải bận tâm rất nhiều. Tôi phải tìm hiểu chuyện một cái kim tự tháp tự dựng mọc lên giữa rừng.

- Anh có thể kể cho tôi nghe chuyện này được không hay phải giữ bí mật?

Cái giọng tưng tửng, âm sắc nghe gần như tiếng người thật của máy tính làm Maximilien ngạc nhiên, nhưng anh nhớ ra là từ ít lâu nay, trên thị trường có những phần mềm “mô phỏng đàm thoại” có thể tạo ra hiệu ứng như cuộc đối thoại thật. Thực ra, những chương trình đó chỉ phản ứng lại những từ khóa và trả lời bằng các kỹ thuật trò chuyện đơn giản. Chúng đảo ngược câu hỏi: “Cậu thực sự tin rằng...” hoặc định lại trọng tâm “Chúng ta nên nói về cậu thì hơn...” Chẳng có gì là thần bí cả. Nhưng Maximilien vẫn ý thức được rằng khi chấp nhận trò chuyện cùng máy tính, anh đã thiết lập một mối quan hệ đặc biệt với nó.

Anh chần chờ. Thực ra anh chẳng có ai để mà trò chuyện. Anh không thể trò chuyện bình đẳng với các học sinh của mình ở trường cảnh sát, cũng chẳng thể làm thế với cấp dưới, chỉ cần thổi lộ một chút là họ sẽ coi đó là sự

1. Aztec: tộc người cổ ở Mêhiçô.

yếu đuối. Trò chuyện với cảnh sát trưởng là cấp trên của anh thì không thể được rồi. Thứ bậc cô lập con người ta biết bao! Anh cũng chưa bao giờ trò chuyện được với vợ và con gái. Xét cho cùng thì Maximilien chỉ biết tới đối thoại đơn phương do cái máy truyền hình phát ra. Cái máy truyền hình thường xuyên kể cho anh nghe vô số điều hay nhưng chẳng bao giờ chịu nghe bất cứ thứ gì.

Có lẽ thế hệ máy tính mới này được làm ra để bù đắp thiếu sót đó.

Maximilien xích lại gần micro của máy.

- Đó là một tòa nhà xây trái phép trong khu được bảo vệ ở trong rừng. Khi tôi áp tai vào vách thì nghe thấy ở bên trong có tiếng ồn có vẻ như là của các chương trình truyền hình. Nhưng ngay khi tôi gõ thì tiếng ồn im bặt. Không có cửa ra vào, không có cửa sổ, không có bất cứ cái lỗ nào. Tôi rất muốn biết xem ai ở bên trong.

Mac Yavel hỏi anh nhiều câu chính xác có liên quan tới vấn đề của anh. Con người máy tính thu nhỏ lại, chúng tỏ rất quan tâm tới vấn đề. Cái máy tính suy nghĩ một lúc rồi cho anh biết nó chẳng thấy còn giải pháp nào khác ngoài việc quay lại kìm tự tháp cùng một tiểu đội chuyên viên đánh bom và làm nổ tung các vách bê tông.

Rõ ràng là máy tính không biết nhân nhượng.

Maximilien còn chưa đi tới quyết định cực đoan đó, nhưng anh phải thừa nhận là cuối cùng chắc cũng phải làm vậy. Mac Yavel chỉ đẩy nhanh quá trình phân tích của anh lên. Viên cảnh sát cảm ơn máy tính. Anh muốn lại bắt đầu chơi trò *Tiến hóa*, nhưng lúc này cái máy nhắc anh đã quên cho cá ăn.

Và khi ấy, lần đầu tiên, Maximilien tự nhủ rằng cái máy tính đang trở thành bạn anh và điều đó làm anh thấy lo lắng đôi chút vì chưa từng có bạn bè thực sự.

67. CỦA BÁU SINH DỤC

103 đã giết được con bọ cạp cái. Lũ bọ cạp con mồ côi, khi trước quan sát trận đấu từ xa, giờ tản hết đi không quay đầu lại, hiểu rằng từ giờ trở đi, chúng phải tự xoay xở trong một thế giới không có luật lệ nào khác ngoài những luật lệ mà chỉ việc sử dụng cái ngòi nọc độc của chúng mới áp đặt được.

Được mời vào tổ ong vò vẽ, mười hai kiến trinh thám dùng râu hoan nghênh kiến già vô địch. Ông chúa vò vẽ đồng ý cho nó sữa ong chúa. Ông chúa đưa nó vào một góc trong cái tổ màu xám và chỉ cho nó chỗ đợi.

Sau đó, ong chúa tập trung tư tưởng và ợ lên thứ nước bọt màu nâu mùi rất nặng. Loài ong, dù là ong thợ, ong lính hay ong chúa, đều kiểm soát rất tốt tình trạng hóa học bên trong cơ thể. Chúng có thể tăng lên hoặc giảm xuống chất tiết hoóc môn theo ý muốn để quản lý các chức năng tiêu hóa, tình trạng ngủ, nhận thức được cái đau hay sự bồn chồn.

Ông chúa vò vẽ sản sinh ra được thứ sữa chứa hoóc môn sinh dục giàn như là thuần khiết.

103 tiến lại, muốn dùng râu ngửi trước khi nếm, nhưng ong chúa đứng sát vào nó, buộc nó phải áp môi mình vào môi ong chúa.

Nụ hôn giữa hai loài.

Con kiến đớp hung già hút và nuốt. Thú dường chất thằn diệu lập tức vào trong cơ thể nó. Tất cả ong vò vẽ đều biết tiết ra sữa ong khi cần, nhưng tất nhiên là sữa của ong chúa thật đặc hơn và thanh hơn so với sữa của ong thợ. Mùi nặng đến nỗi những con kiến Bel-o-kan khác đứng xung quanh cũng ngửi thấy hơi bốc lên như mùi thuốc phiện.

Mùi thật là nặng. Vừa chua, vừa ngọt, vừa mặn, vừa cay, lại cả đắng nữa.

103 nuốt. Thú sữa nâu tỏa ra khắp hệ tiêu hóa của nó. Trong dạ dày, sữa đặc tan ra và hòa vào máu nó, lan ra các mạch để lên não.

Lúc đầu, chẳng có chuyện gì xảy ra hết và con kiến trinh thám già nghĩ rằng thử nghiệm đã thất bại. Rồi bỗng dung, nó lảo đảo như gặp trận gió lốc vậy. Cảm giác có phần khó chịu.

Nó thấy mình đang chết.

Ong chúa chẳng qua chỉ cho nó thuốc độc và nó đã nuốt! Nó cảm thấy chất đó đang phân tán trong cơ thể nó, làm lan tỏa cảm giác đèn tối và nóng bỏng trong mọi động mạch. Nó tiếc là đã tin ong chúa. Ong vò vẽ ghét kiến, ai cũng biết vậy. Chúng không bao giờ chịu được việc cái loài họ hàng ấy lại phát triển vượt hơn mình.

103 nhớ lại tất cả những lần mà hồi còn trẻ khi đi săn, nó đã phá hoại các tổ ong vò vẽ bằng giấy xám, bắn axít vào những con ong vò vẽ làm nhiệm vụ phòng thủ đang bối rối toan nấp sau những mẩu bìa.

Trả thù đây mà.

Mọi thứ đều đèn tối khủng khiếp. Nếu các nét trên mặt nó mà cử động được thì hẳn phải nhăn nhó ghê gớm.

Trong đầu nó chỉ toàn thấy nỗi đau. Nó khó mà sắp xếp ý nghĩ đâu vào đấy được. Đen tối, chua chát, lạnh lẽo, cái chết đang chiếm lấy nó. Nó run lên. Hầm nó mở ra và đóng lại mà không sao kiểm soát nổi. Nó không làm chủ được cơ thể mình nữa rồi.

Nó muốn tấn công ong chúa vì đã đầu độc nó. Nó tiến lên nhưng rồi đổ gục xuống trên máy cảng phía trước.

Nhận thức về thời gian của nó thay đổi, nó cảm thấy mọi thứ đều diễn ra rất chậm chạp và từ lúc nó quyết định động đậy một cẳng chân tới lúc cái cẳng chân động đậy thật là cả một quãng thời gian dài.

Nó không đứng vững trên sáu cẳng nữa và sụp xuống.

Nó tự nhìn thấy mình như thể nó ở bên ngoài bản thân.

Những hình ảnh thời quá khứ lại hiện ra. Trước tiên là quá khứ gần, rồi tới quá khứ xa xôi hơn. Nó thấy mình đang đánh nhau với con bọ cạp cái, nó thấy mình lướt đi trên làn sóng lung lũ châu chấu, nó thấy mình đi qua sa mạc.

Nó thấy mình trốn khỏi thế giới Ngón Tay, nó thấy mình lần đầu trò chuyện với Ngón Tay. Những từ thật ngây ngất về mặt khứu giác.

Mọi thứ trôi qua như trong bộ phim chiếu ngược trên màn ảnh truyền hình.

Nó thấy số 24, bạn chinh chiến cùng nó, đã tạo ra tổ riêng của mình trên đảo Cornigera, giữa dòng sông. Nó thấy mình lần đầu tiên bay trên lưng con bọ tê giác, lượn giữa những giọt nước mưa cứng và nguy hiểm như những cái cột pha lê.

Nó thấy lại cuộc viễn chinh đầu tiên tới thế giới Ngón Tay và phát hiện của nó về cái rìa thế giới chết chóc, con đường nơi ô tô của các Ngón Tay loại bỏ mọi sự sống.

Nó thấy mình đánh nhau với thằn lằn, với con chim, với các chị em mang mùi âm mưu nổi loạn trong tổ kiến.

Nó thấy lại Hoàng tử số 327 và Công chúa số 56 lần đầu tiên nói với nó về Điều Bí Ẩn. Nơi bắt đầu cuộc thám hiểm, khám phá ra chiêu khác, chiêu của các Ngón Tay.

Ký ức của nó cứ trôi đi và nó không níu lại được.

Nó thấy mình trong cuộc chiến cây Mỹ Nhân, giết chóc để khỏi bị giết. Nó thấy mình dùng hàm xé lớp vỏ của kẻ thù. Nó thấy mình đứng giữa đám đông hàng triệu binh lính đang chặt cắn, chặt đầu, chặt râu nhau trong những trận đánh nó không nhớ kết thúc ra sao.

Nó thấy mình chạy trong cỏ, theo dấu mùi thơm của chị em nó.

Nó thấy mình là con kiến khi còn bé xíu trong hành lang tổ ở Bel-o-kan, cãi cọ với những kiến lính lớn hơn.

103 ngược lên quá khứ xa xưa hơn. Nó thấy mình khi còn là nhộng, nó thấy mình khi còn là ấu trùng! Nó là con ấu trùng phơi khô trong nhà tắm nắng trên vòm cành. Nó thấy mình không thể tự cử động nổi, gào lên bằng mùi để các nhũ mẫu vội tới chăm lo cho nó chứ không phải lũ ấu trùng bên cạnh.

Cho con ăn! Nhũ mẫu ơi, cho con ăn nhanh lên, con muôn ăn để lớn lên,
nó đòi hỏi.

Và đúng là hồi đó, nó chỉ muôn lớn nhanh.

Nó thấy mình nằm trong kén, mỗi lúc một nhỏ hơn.

Nó thấy mình là quả trứng được đẻ ra, chất đồng trong phòng chứa trứng.

Thật là lạ khi thấy mình chỉ còn là quả cầu nhỏ ánh xà cù đầy chất lỏng màu sáng. Đó đã là nó rồi đấy. Nó từng là như thế.

Trước khi là kiến, mình là quả cầu màu trắng.

Vì là quả cầu thì phải nghĩ theo kiểu tròn vo thôi.

Nó tưởng người ta không thể quay lại thời là trứng trong quá khứ. Vậy mà có đây! Ký ức hăng hái tiếp tục gửi hình ảnh cho nó.

Nó thấy lúc nó được sinh ra. Nó leo ngược bụng mẹ và thấy mình là noãn. Cái noãn vừa được thụ tinh.

Trước khi là quả cầu trắng, mình là quả cầu vàng.

Ngược lại phía sau. Xa hơn nữa, lại xa hơn nữa.

Nó được chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa giao tử đực và giao tử cái ở trong lòng noãn. Và 103 thấy mình ở vào đúng thời điểm rất khó nhận biết lúc diễn ra sự lựa chọn giữa giới tính đực, cái và vô tính.

Cái noãn run rẩy.

Đực, cái, vô tính? Mọi thứ đều rung lên trong lòng cái noãn. Đực, cái, vô tính?

Cái noãn nhảy lên. Các chất lỏng lạt lùng trộn vào nhau, phân hủy trong nhau, tạo thành những thứ nước xót mềm mềm ống ánh. Các nhiễm sắc thể quần vào nhau như những cái cẳng dài. X, Y, XY, XX? Cuối cùng, nhiễm sắc thể cái đã thắng.

Xong rồi! Sữa ong chúa đã thay đổi quá trình tiến hóa tế bào của nó bằng cách quay về thời điểm xác định giới tính của nó.

103 bây giờ là kiến cái hữu tính. 103 bây giờ là Công chúa.

Trong đầu nó có tia pháo hoa nổi lên dữ dội như thế bỗng dung, nǎo nó mở hết những cánh cửa nhỏ ra cho ánh sáng lọt vào.

Mọi cái van đều mở. Các giác quan của nó như tăng lên gấp bội. Nó cảm nhận được mọi thứ mạnh mẽ hơn, đau đớn hơn, sâu sắc hơn. Nó thấy cơ thể mình như một tổng thể rất nhạy cảm, rung lên mỗi khi bắt gặp một luồng sóng nhỏ từ bên ngoài. Mắt nó đầy những chấm đủ mọi màu sắc, cặp râu làm nó thấy tê tê buồn buồn như thể chúng phủ đầy rượu nguyên chất và nó sợ mất râu.

Không hẳn là cảm giác dễ chịu, nhưng rất mạnh mẽ.

Nó thấy mình mẫn cảm tới mức muốn đào đất chui xuống nấp để tránh vô số thông tin thính giác, khứu giác, ánh sáng từ khắp nơi ủa vào não nó. Nó cảm nhận được những xúc cảm chưa từng biết tới, những cảm giác trừu tượng, những mùi vị biểu hiện bằng màu sắc, những màu sắc biểu hiện bằng âm nhạc, và những giai điệu biểu hiện bằng những cảm giác xúc giác, những cảm giác xúc giác biểu hiện bằng những ý nghĩ.

Những ý nghĩ đó tràn vào não nó như dòng sông ngầm vọt ra để biến thành vòi phun nước. Mỗi giọt nước của vòi phun là một khoảnh khắc trong quá khứ đang quay lại, nhưng được soi sáng bằng những giác quan mới và khả năng mới của nó nhận thức được xúc cảm cùng những điều trừu tượng.

Mọi thứ đều mới mẻ. Mọi thứ đều khác biệt, tinh tế hơn, phức tạp hơn, phát ra nhiều thông tin hơn nó tưởng.

Nó hiểu rằng cho tới lúc này, nó mới sống nửa chừng. Não nó mở rộng ra. Trước đây, nó mới sử dụng 10% của não, nhưng bây giờ, nhờ có chất hooc môn, nó có thể sử dụng tới 30%.

Thật dễ chịu khi các giác quan tăng lên gấp bội! Thật dễ chịu với một con kiến từ lâu vẫn vô tính bỗng dung lại thành hữu tính nhạy cảm, nhờ có hóa chất kỳ diệu.

Nó dần dần quay lại với thực tế. Nó đang ở trong tổ ong vò vẽ. Trong hơi ẩm nhén tạo của cái tổ giấy xám này, nó chẳng biết đang là đêm hay ngày nữa. Chắc phải là đêm. Mà có khi đã sáng rồi cũng nên.

Bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày, bao nhiêu tuần đã trôi qua từ khi nó nuốt súa ong chúa? Nó không nhận thấy thời gian trôi đi. Nó thấy sợ.
Ông chúa bảo nó cái gì đó.

68. GIỜ THỂ DỤC

- Nào, các em mặc quần soóc vào rồi bắt đầu chạy nhẩn bước đi.

Xung quanh rì rầm. Vài người co duỗi chân tay, rất nhiều người vận động và đứng vào vạch xuất phát.

Ngày bắt đầu bằng giờ học thể dục.

- Đúng vào hàng đi. Tôi chỉ muốn nhìn thấy một cái đầu thôi. Khi tôi hô xuất phát, các em phải chạy nhanh hết sức, nâng cao đùi lên, kéo dài bước chạy, cõi hết sức đi, các em chạy tám vòng và tôi sẽ bấm giờ, cô giáo tuyên bố. Các em có hai mươi người, vậy thì ai về thứ mấy sẽ được điểm tương ứng như thế. Người về nhất được hai mươi điểm, người về bét được một điểm.

Hồi còi lảnh lót vang lên, xuất phát.

Julie và Bảy Chú Lùn tuân lệnh nhưng không hào hứng cho lắm. Họ chỉ mong giờ học kết thúc để quay lại phòng tập nhạc và viết những bài hát mới.

Họ về cuối cùng trong cuộc chạy.

- Sao, Julie, em có vẻ không thích chạy lắm nhỉ?

Julie nhún vai chẳng buồn trả lời. Cô giáo dạy thể dục rất vạm vỡ. Cô từng là vận động viên được chọn đi dự thi thể vận hội Olympic và uống rất nhiều hooc mòn nam để có cơ bắp và khỏe hơn.

Cô giáo thông báo hoạt động tiếp theo là leo dây.

Julie bám lấy dây, đung đưa từ đằng trước ra đằng sau, ra vẻ lấy đà, nhăn mặt vì cố gắng nhưng không leo lên được quá một mét.

- Lên gân đi, Julie!

Cô gái nhảy xuống đất.

- Biết leo dây chẳng ích gì trong đời. Chúng ta có còn ở trong rừng rậm nữa đâu. Chỗ nào chẳng có thang máy và cầu thang bộ.

Cô giáo bối rối quay lưng lại với Julie và quan tâm tới các học sinh muốn phát triển cơ bắp hơn.

Giờ ra chơi, rồi tới giờ học tiếng Đức. Cô giáo dạy tiếng Đức thường xuyên bị học sinh chọc phá. Chúng ném trứng và mía nấm tròn bốc mùi, thổi những mẩu giấy nhai bằng ống xì đồng vào cô. Julie không chịu được mắng trò hành hạ đó, nhưng cô không đủ can đảm để can thiệp chống lại cả lớp.

Xét cho cùng thì đương đầu với thầy cô dễ hơn là đương đầu với học trò. Julie thấy mình hèn nhát. Cô thấy thương cô giáo.

Chuông reo. Giờ triết học nối tiếp giờ tiếng Đức. Thầy giáo bước vào lớp và rất lịch sự chào cô bạn đồng nghiệp bất hạnh. Thầy dạy triết hoàn toàn ngược với cô giáo tiếng Đức. Luôn luôn thoải mái, luôn biết cách nói để mọi

người cười, thầy rất nổi tiếng trong trường. Thầy tạo cảm giác là cái gì cũng biết và ung dung tự tại, chẳng biết tới lo buồn. Rất nhiều cô gái thầm yêu trộm nhớ thầy. Vài cô thậm chí còn tâm sự với thầy những vấn đề tuổi thiếu niên và thầy đóng vai trò người tâm tình hết sức hoàn hảo.

Đề tài ngày hôm nay là “nỗi loạn”. Thầy viết cái từ thần diệu đó lên bảng rồi khoan thai nói:

- Chẳng mấy chốc, ta nhận ra rằng trong cuộc sống, nói “có” là dễ nhất. “Có” giúp dễ dàng hòa nhập hoàn toàn vào xã hội. Hãy đồng ý với lời đề nghị của người khác và họ sẽ vui lòng tiếp nhận bạn. Tuy nhiên, sẽ có lúc mà chính cái từ “có” từng giúp chúng ta mở mọi cánh cửa lại khép chúng lại. Có lẽ đó chính là bước chuyển sang thời niên thiếu: lúc ta học cách nói “không”.

Một lần nữa, thầy lại thu hút được học sinh.

- “Không” ít ra cũng có nhiều quyền năng như “có”. “Không” là tự do nghĩ khác. “Không” khẳng định tính cách. “Không” làm e sợ những kẻ nói “có”.

Thầy giáo dạy triết thích sải bước đi lại trong lớp hơn là ngồi ở bàn mà truyền đạt kiến thức. Thỉnh thoảng, thầy dừng lại, ngồi lên một mép bàn và lấy một học sinh ra đối chất. Thầy nói tiếp:

- Nhưng như “có”, “không” cũng có giới hạn của nó. Nếu nói “không” với tất thầy mọi thứ, các em sẽ thấy mình bị chặn đứng, cô lập, không có lối thoát. Bước chuyển sang tuổi trưởng thành là lúc người ta học được cách xen kẽ “có” và “không”, không đồng ý với tất cả mà cũng không từ chối mọi thứ. Lúc này không còn là vấn đề phải hòa nhập vào xã hội bằng mọi giá hay chối bỏ toàn bộ xã hội. Có hai tiêu chí quyết định lựa chọn “có” hay “không”: 1) phân tích các hậu quả trong tương lai ở trung và dài hạn; 2) trực giác sâu sắc. Nói “có” và “không” một cách có ý thức là nghệ thuật thì đúng hơn là khoa học. Những người biết nói “có” và “không” một cách có ý thức cuối cùng cũng điều khiển không chỉ những người xung quanh họ mà, điều này còn quan trọng hơn, điều khiển được chính bản thân mình.

Những cô gái ngồi bàn đầu nghe như nuốt lấy từng lời thầy, chăm chú nghe âm thanh giọng nói hơn là những lời thầy nói. Thầy giáo dạy triết cho tay vào túi quần jean rồi ngồi lên bàn của Zoé.

- Tóm lại, tôi xin đọc cho các bạn câu thành ngữ cổ này: “Hai mươi tuổi mà không vô chính phủ thì thật ngốc nhưng... sẽ còn ngốc hơn nếu ngoài ba mươi mà vẫn còn vô chính phủ.”

Thầy viết câu đó lên bảng.

Những cái bút hau háu cạo trên các trang vở ghi lại mọi thứ. Vài học sinh lặng lẽ nhẩm lại câu thành ngữ để nhớ kỹ các âm tiết, phòng khi bị hỏi lúc thi vẫn đáp tốt nghiệp phổ thông trung học.

- Thế năm nay thầy bao nhiêu tuổi rồi ạ? Julie hỏi.

Thầy giáo dạy triết quay người lại.

- Tôi hai mươi chín tuổi, thầy mỉm cười lát lịnh trả lời.

Thầy tiến về phía cô gái có đôi mắt xám.

- ... Vậy nên tôi còn vô chính phủ được một thời gian nữa. Các em hãy tận dụng điều đó.

- Thế vô chính phủ nghĩa là gì ạ? Francine hỏi.

- Nghĩa là không có Chúa mà cũng chẳng có chủ, cảm thấy mình là con người tự do. Tôi cảm thấy mình là người tự do và tôi rất muốn dạy cho các em điều đó.

- Không có Chúa mà cũng chẳng có chủ, nói thì dễ lắm, Zoé xen vào. Nhưng ở đây, với chúng em, thầy là chủ và chúng em buộc phải nghe thầy.

Nhà triết học chưa kịp trả lời thì cửa bật mở và thầy hiệu trưởng bất thắn lao vào phòng. Thầy leo nhanh lên bục giảng.

- Các em cứ ngồi đó, thầy đề nghị học sinh. Tôi tới để nói với các em về một vấn đề nghiêm trọng. Có kẻ điên khùng thích đốt phá cứ rình mò quanh trường. Cách đây vài ngày, có đám cháy ở chỗ để thùng rác và người gác cổng đã phát hiện ra một chai bom xăng gần cửa sau vốn làm bằng gỗ. Trường ta xây bằng bê tông nhưng có nhiều trần giả bằng sợi len thủy tinh, chất dẻo dễ bốc cháy, cháy rất nhanh và tỏa ra khói vô cùng độc. Vì vậy, tôi đã quyết định cho lắp đặt một hệ thống phòng cháy thuộc loại hiệu quả nhất. Bây giờ chúng ta có tám ụ cứu hỏa gồm vòi cứu hỏa có thể kéo dài ra trong vài giây và tối được bắt cù khu nào trong trường khi bị cháy.

Có tiếng còi báo động vang lên nhung thầy hiệu trưởng vẫn nói tiếp, giọng bình thản:

- ... Hơn nữa, tôi đã cho bọc thép cánh cửa sau, bây giờ không lo cửa bị lửa thiêu nứa rồi. Tôi đảm bảo với các em là nó rất vững chắc. Còn tiếng còi báo động mà các em đang nghe thấy, đó là tiếng còi báo hiệu bắt đầu có cháy. Từ giờ trở đi, mỗi khi nghe thấy tiếng còi là các em phải đứng thành hàng, không được xô đẩy, rời ngay khỏi lớp để tập trung ở ngoài sân. Chúng ta thử xem sao nhé.

Tiếng còi báo động kêu to tới điếc tai.

Học sinh sẵn lòng tham gia bài tập sơ tán, khoái chí vì có trò giải khuây. Khi xuống phía dưới, lính cứu hỏa giải thích cho học sinh biết làm thế nào mở ụ cứu hỏa, lôi ống ra, chỉnh chỗ nối. Họ dạy cho học sinh vài cách để tự cứu mình, ví dụ như xếp vải ẩm quanh cửa, hay cuộn xuống để lấy ô xy ở dưới đám khói. Giữa tiếng ồn ào, thầy hiệu trưởng nói với Ji-woong;

- Thế nào, các em có tích cực chuẩn bị cho buổi biểu diễn không đây? Ngày kia là phải biểu diễn rồi, đừng quên đấy nhé.

- Chúng em thiếu thời gian.

Thầy suy nghĩ vài giây rồi thông báo:

- Thôi được, đây là trường hợp đặc biệt, tôi cho các em được miễn các giờ học. Bỏ hết các giờ đi, nhưng phải tỏ ra xứng đáng với đặc quyền này đấy nhé.

Cuối cùng, tiếng còi báo động cũng chịu im. Julie và Bảy Chú Lùn vội vàng vào phòng tập nhạc. Trong buổi chiều, họ lại hoàn chỉnh những bài hát mới. Bây giờ họ đã có ba bài, cộng với hai bài đang viết dở. Họ lấy lời trong cuốn *Bách khoa toàn thư* rồi sau đó miệt mài viết nhạc để tôn lời lên.

69. BÁCH KHOA TOÀN THU

BẢN NĂNG CHIẾN BINH: *Hay yêu quý kẻ thù của mình. Đó là cách tốt nhất để chọc tức được chúng.*

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

70. HAY CÙNG RÒI BỎ THÁP SỒI

Các người phải đi đi.

Ông chúa nhắc lại thông điệp truyền bằng râu. Nó dùng một râu sوت ruột gỗ vào sọ con kiến, còn râu kia chỉ ra phía chân trời. Đó là những dấu hiệu ai cũng hiểu. Phải đi thôi.

Ở Bel-o-kan, các nhū māu già thường nói:

Mỗi sinh vật đều phải trải qua sự biến đổi. Nếu bỏ qua mốt giai đoạn đó thì nó chỉ sống nửa cuộc đời.

Vậy là 103 bắt đầu nửa thứ hai của đời nó. Nay giờ nó có thêm mười hai năm tồn tại và nó muốn dùng quãng đời đó sao cho thật hữu ích.

Nay giờ 103 có bộ phận sinh dục. Nó là Công chúa và nó biết rằng nếu gặp con đực thì nó có thể sinh sản được.

Mười hai con kiến hỏi Công chúa xem nên đi hướng nào. Mặt đất vẫn nhung nhúc châu chấu nên Công chúa 103 cho rằng nên tiếp tục đi trên cao, trên các cành cây và đi về hướng Tây Nam.

Mười hai con kiến đồng ý.

Chúng bò xuống khỏi cái tháp khổng lồ do cây sồi lớn tạo thành và rẽ sang một cành dài, cúi thấp, chúng chuyền từ cành nọ sang cành kia, đôi khi nhảy để theo kịp nhau hoặc dùng cẳng treo mình lủng lẳng như diễn viên xiếc để đu mình sang một cái lá ở xa. Chúng phải đi rất lâu mới thấy hết mùi đắng của châu chấu.

Công chúa 103 dẫn đầu, cả nhóm thận trọng bò dọc cây thích trăng xuống và chạm mặt đất. Đám châu chấu lan rộng cách đó chỉ vài chục mét.

Số 5 ra hiệu cho các con kiến khác biết là cần kín đáo len lỏi theo chiều ngược lại, nhưng sự thận trọng đó có vẻ vô ích. Bỗng dưng, như thể nhát lợt nghe theo lời gọi vô hình, tất cả lũ châu chấu bay lên trời.

Chúng bay lên như những bông tuyết chết chóc.

Cánh tượng thật hết sức ấn tượng. Bắp thịt ở cẳng chân chấu mạnh hơn kiến gấp hàng nghìn lần. Chúng có thể vươn tới những tầm cao gấp hai mươi lần chiều dài cơ thể. Khi tới đỉnh của cú nhảy, chúng xòe rộng hết cỡ bốn cái cánh và vẩy cánh hết tốc lực để bay lên cao hơn trên không trung. Các chuyển động đó gây ra tiếng ồn ào không thể tưởng tượng được. Lũ chấu chấu đông đến nỗi giữa đám, cánh của chúng chạm vào nhau. Vài con bị nghiền nát trong đám đông đồng loại.

Xung quanh lũ kiến, châu chấu cứ liên tục cắt cánh. Khi còn ở dưới

đất, chúng đã ăn hết và để lại sau lưng khoảnh đất lụi tàn chỉ còn cái cây tro trui không còn cả lá, hoa lẫn quả.

Đôi khi, sông quá mức hủy diệt sự sống, số 15 thốt lên khi nhìn đám chàu chàu bay đi. Nhưng đó chính là suy nghĩ của kẻ chuyên săn bắn quen tước đoạt sự sống ở môi trường xung quanh.

Công chúa 103 cũng đang nhìn lú chàu chàu bay đi. Tuy nhiên, nó không hiểu thiên nhiên tạo ra một loài như chàu chàu để làm gì. Có lẽ chúng liên kết với sa mạc để phá hủy sự sống của động vật và thực vật rồi chỉ để lại sự sống của khoáng vật chăng? Nói nào lú chàu chàu đi qua, sa mạc mở rộng, động vật và thực vật lùi lại.

Công chúa 103 quay lưng lại với cảnh tượng đáng buồn của thảo nguyên bị tàn phá. Phía trên nó, những cơn gió lốc làm cho đám mây chàu chàu giống hình gương mặt đang nhăn nhó bị kéo ra mọi phía rồi đẩy về hướng Bắc.

Bây giờ, nó phải suy nghĩ về ba đặc trưng lớn nhất của loài Ngón Tay: óc hài hước, tình yêu, nghệ thuật. Số 10 nghe thấy những suy nghĩ đó bèn lại gần và đề nghị nó làm ký ức động vật bằng mùi, trong đó tập hợp mọi điều mà Công chúa 103 sẽ kể vì bây giờ ký ức và khả năng phân tích của Công chúa vô cùng phát triển. Nó nhặt một cái vỏ trứng côn trùng và định đựng chất lỏng có mùi thơm vào đó.

103 đồng ý.

Ngày trước, nó cũng định làm một thứ như vậy, nhưng bị cuốn vào các cuộc phiêu lưu sôi động nên nó đã để thất lạc mất quả trứng chứa đầy thông tin. Nó hài lòng vì số 10 tiếp bước nó.

Mười ba con kiến đi theo hướng Tây Nam, về phía văn minh, về phía đô thị quê hương: Bel-o-kan.

71. HÃY PHÁ SẠCH QUÁ KHỨ

Đó là ngày hôm trước buổi biểu diễn. Lúc sáng sớm, Julie vẫn còn mơ. Cô đứng trước micro và chẳng có âm thanh nào thoát ra từ cổ họng. Ngay cả cái micro cũng chê nhạo cô. Cô lại gần gương và nhận ra mình không còn miệng nữa. Thay vào chỗ miệng, chỉ thấy cái cầm phẳng lì. Cô không thể nói, không thể kêu, không thể hát. Cô chỉ có thể nhún vai hoặc trợn mắt để ra hiệu. Cái micro cứ cười mãi. Cô khóc vì mất miệng. Trên bàn trang điểm có dao cạo, cô muốn dùng nó để xé một cái miệng mới. Nhưng cô thấy sợ phải cắt xé. Để việc được dễ dàng hơn, cô bắt đầu dùng son vẽ hình cái miệng. Cô giơ lưỡi dao cạo vẽ phía giữa hình vẽ.

Mẹ Julie àm àm mở cửa phòng con gái.

- Chín giờ rồi, Julie. Mẹ biết là con không ngủ nữa. Dậy đi, mẹ con mình phải nói chuyện.

Julie chống khuỷu tay nhởm dậy và dụi mắt. Rồi, theo bản năng, cô cọ cọ vào miệng. Cô cảm nhận được hai bờ môi ẩm ướt. May quá! Cô dùng tay

sờ xem có đúng mình có lưỡi và răng không.

Mẹ cô đứng sững ở ngưỡng cửa, nhìn cô chầm chằm, vẻ như đang tự hỏi không hiểu lần này có cần gọi bác sĩ tâm thần không.

- Nào, dậy đi con.

- Không, mẹ ơi, không phải lúc này, còn sớm quá!

- Mẹ có điều phải nói với con. Từ khi bố con mất, con sống cứ như thể không có chuyện gì xảy ra. Con có tình cảm không đây? Dù sao cũng là bố con cơ mà.

Julie chui đầu xuống dưới cái gối để khỏi phải nghe mẹ.

- Con vui chơi, theo gốc bạn bè cứ như thể không có chuyện gì xảy ra. Tối hôm qua, con thậm chí còn không về nhà ngủ. Julie, mẹ con mình phải nói chuyện với nhau.

Cô nhắc một góc gối lên ngắm mẹ. Bà quả phụ giàu có trông càng già hơn.

Cái chết của ông Gaston có vẻ đã tác động mạnh tới người vợ góa. Phải nói là ngoài việc bắt đầu một chế độ ăn kiêng mới, mẹ Julie còn bắt đầu các buổi phân tích tâm lý. Làm trẻ cơ thể chưa đủ, bà còn muốn thay đổi về mặt tinh thần.

Julie biết là theo một đằng rất thịnh hành, mẹ cô tới gặp chuyên gia phân tích tâm lý theo trường phái *rebirth*. Các chuyên gia này không chỉ đưa người bệnh quay về thời thơ ấu để phát hiện và gỡ những chấn thương đã bị lãng quên, mà còn đưa họ quay về với thời kỳ phôi thai xa xôi. Julie tự hỏi liệu có ngày mẹ cô, vốn luôn luôn chú ý ăn mặc cho phù hợp với tuổi tác, sẽ mặc váy yếm có quần tã hay thậm chí là quần mìn trong dây rốn băng nhựa hay không.

Vẫn còn may là mẹ cô không chọn chuyên gia phân tích tâm lý “hóa kiếp”. Những người này còn đẩy bệnh nhân về xa hơn trạng thái phôi thai, nô nức, về tận cuộc đời trước đây của họ. Julie hình dung ra mẹ mình mặc thử quần áo kỳ quặc của con người trước kia của bà, trước khi bà được tái sinh.

- Julie, thôi đừng làm trò trẻ con nữa! Dậy đi!

Julie thu mình lại thành một khói nhỏ xíu trên giường, nhét sâu ngón tay vào lỗ tai. Không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, không cảm nhận gì hết.

Nhưng bàn tay của thực tại tới nhắc chấn lên và cô thấy gương mặt mẹ xuất hiện ở đáy hang.

- Julie, mẹ nghiêm túc đây. Mẹ con mình phải nói chuyện thẳng thắn với nhau.

- Để cho con ngủ đi mẹ ơi.

Người mẹ đang luống lị thì nhìn thấy một cuốn sách để mở trên bàn ở cạnh đầu giường.

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III, của giáo sư Edmond Wells.

Bác sĩ trị liệu tâm lý đã chỉ trích cuốn sách này. Vì cô con gái vẫn chui trong chăn nên người mẹ lắng lắng cầm lấy cuốn sách.

- Thôi được, con có thể ngủ thêm một giờ nữa nhưng sau đó, hai mẹ con mình sẽ nói chuyện.

Người mẹ mang cuốn sách vào bếp và giở lướt qua. Sách nói về cách mạng, về kiến, lật lại vấn đề về xã hội, về chiến lược giao chiến, về kỹ thuật thao túng đám đông. Trong sách còn có cả các công thức làm chai bom xăng.

Bác sĩ trị liệu tâm lý nói đúng. Thật may là ông đã gọi điện cho bà cảnh báo nguy cơ cái cuốn sách được gọi là bách khoa toàn thư này đang làm hỏng con gái bà. Đây là sách dạy người ta lật đổ mọi thứ, bà tin chắc như thế.

Bà giấu nó sâu vào trong tủ, trên ngăn cao nhất.

- Sách của con đâu hả mẹ?

Mẹ Julie mừng thầm vì đã phát hiện ra cốt lõi của vấn đề. Chỉ cần cắt nguồn ma túy là con nghiện thấy thiêu ngay. Con gái bà lúc nào cũng tìm một người thầy hoặc một người cha. Đầu tiên là ông thầy dạy hát, bây giờ là cuốn bách khoa toàn thư bí ẩn này. Bà tự hứa sẽ phá hủy hết những con hổ giấy đó cho tới khi con gái phải thừa nhận rằng nó chỉ có thể trông chờ ở mẹ mình mà thôi.

- Mẹ giấu cuốn sách đi rồi, mẹ làm vậy vì muốn điều tốt cho con thôi. Rồi có ngày con sẽ cảm ơn mẹ.

- Trả con sách, Julie kêu ầm lên.

- Đừng nắn nì vô ích.

Julie tiến lại phía cái tủ; mẹ cô luôn để tất cả mọi thứ vào đó. Cô nhặt lại, nói rõ từng từ:

- Mẹ trả nó cho con ngay.

- Sách cũng có thể nguy hiểm, người mẹ biện hộ. Vì cuốn *Tư bản*, người ta phải trải qua bảy mươi năm chê độ cộng sản.

- Đúng thế, và vì cuốn Kinh *Tân ước* mà người ta phải sống năm trăm năm với tòa án dị giáo. Mẹ cũng từ đó mà ra.

Julie tìm thấy cuốn *Bách khoa toàn thư* và lôi ra khỏi cái tủ nơi cuốn sách đang bị giam giữ. Cuốn sách này cần có cô cũng như cô cần có nó.

Người mẹ buông thõng tay nhìn con gái ôm sách vào lòng. Julie quay gót. Cô lấy cái áo khoác màu đen dài tới gót chân đang treo ở mắc áo ngoài hành lang, mặc ra ngoài áo ngủ, lấy cái ba lô nhỏ, nhét cuốn sách vào trong rồi chạy ra ngoài.

Con chó Achille chạy theo cô vẻ khá hài lòng vì cuối cùng người ta cũng hiểu là nó thích đi dạo buổi sáng và chạy.

- Gâu, gâu, gâu! con chó kêu ăng ẳng và vui vẻ chạy.

- Julie, vè ngay! đứng trên ngưỡng cửa nhà, người mẹ gọi.

Cô gái vẫy một chiếc taxi đang chạy vòng vòng kiếm khách.

- Cô đi đâu đây?

Cô nói với lái xe địa chỉ trường trung học, cô cần gấp ngay một trong Bảy Chú Lùn.

72. TRÊN ĐƯỜNG ĐI

TIỀN:

Tiền là một khái niệm trừu tượng độc nhất vô nhị do Ngón Tay nghĩ ra.

Ngón Tay đã tìm ra cơ chế tài tình này để khỏi phải trao đổi những đồ vật cồng kềnh.

Thay vì chuyên chờ một khối lượng lớn thức ăn thì chúng mang theo những mẩu giấy in có cùng giá trị với thức ăn.

Vì tất cả mọi người đều thống nhất như vậy nên tiền có thể đổi lấy thức ăn.

Khi nói chuyện về tiền với Ngón Tay, tất cả bọn chúng đều bảo mình không thích tiền và lấy làm tiếc là xã hội của chúng được xây dựng dựa trên tiền.

Tuy nhiên, các bộ phim tài liệu lịch sử của chúng chỉ ra rằng trước khi tiền được phát minh ra thì cách duy nhất để lưu chuyển của cái là... cướp phá.

Có nghĩa là những gã Ngón Tay hung bạo nhất tới một nơi nào đó, giết hết các con đực, làm nhục các con cái và khoắng sạch của cái của họ.

Số 10 tân dụng lúc nghỉ vì trời lạnh quá để bảo 103 kể chuyện về Ngón Tay. Đứng nấp trong hang, nó cẩn thận ghi nhớ mọi thông tin quý báu về cuộc sống và phong tục của Ngón Tay để đưa vào ký ức động vật bằng mùi của nó. Công chúa 103 kể ngay không đợi phải nài nỉ.

Những con kiến khác lại gần để cùng nghe câu chuyện. 103 nói tiếp tới việc sinh sản của Ngón Tay.

Khi xem truyền hình Ngón Tay, 103 đặc biệt thích xem thứ mà Ngón Tay gọi là "phim khiêu dâm".

Mười hai con kiến kia xích lại gần hơn nữa để ngửi rõ hơn nét mới trong phong tục của Ngón Tay.

"Phim khiêu dâm" là cái gì? số 16 hỏi.

103 giải thích rằng Ngón Tay rất coi trọng việc giao hợp. Chúng quay phim những kè giao hợp giỏi nhất để làm gương cho những kè giao hợp kém.

Thế trong phim khiêu dâm có cái gì?

103 không hiểu hết, nhưng nhìn chung là có một con cái Ngón Tay tới và ăn bộ phận sinh dục của con đực. Đôi khi, vài Ngón Tay cùng lồng vào nhau một lúc, như bon rệp giường vậy.

Thế chúng không giao hợp trong khi bay, với cánh xoải ra à? số 9 hỏi.

Không, 103 khẳng định rằng Ngón Tay giao hợp dưới đất, trườn như sên vậy. Vâ lại, chúng cũng thường nhô dãi như sên.

Loài kiến rất quan tâm tới loại tình dục nguyên thủy này. Tất cả bọn chúng đều biết là tổ tiên của loài kiến, cách đây 120 triệu năm, cũng có kiểu tình dục như thế. Chỉ lê lết dưới đất, cọ xát rồi lồng vào nhau. Lũ kiến tự nhủ là trong lĩnh vực này thì loài Ngón Tay lạc hậu quá. Yêu khi đang bay trong không gian ba chiều hứng thú hơn nhiều so với yêu chỉ ở hai chiều, dính chặt dưới đất.

Bên ngoài, trời đang âm lên.

Lũ kién và Công chúa của chúng không thể mất thời gian trò chuyện dông dài được nữa. Phải đi ngay nếu chúng muốn cứu đô thị quê hương khỏi hiểm họa khủng khiếp của tảng biển trắng.

Đi trước cả nhóm, Công chúa 103 vẫn thấy ngây ngất sung sướng vì có bộ phận sinh dục. Ngay cả bộ phận Johnston vốn nhạy cảm với từ trường mặt đất của nó cũng hoạt động tốt hơn.

Cuộc đời thật đẹp. Thế giới thật đẹp.

Nhờ có cơ quan đặc biệt đó mà con kiến cảm nhận được những dao động dưới lòng đất với độ thính nhạy đáng ngạc nhiên.

Những cơn sóng rung xuyên qua bề mặt Trái đất. Lớp vỏ Trái đất chùng chít những mạch năng lượng từ trường mà 103 chỉ thoáng thấy khi còn là kiến vô tính, nhưng giờ đây, nó giàn như nhìn rõ các mạch đó như những rễ cây dài.

Nó khuyên mười hai con kiến kia tiếp tục đi theo một trong những đường mạch rung đó.

Khi đi theo những đường mạch vô hình của Trái đất, ta tôn trọng Trái đất và đổi lại, Trái đất bảo vệ chúng ta.

Nó nghĩ tới Ngón Tay, bọn chúng không biết nhận ra các từ trường. Chúng xây đường cao tốc ở bát cú đâu, xây tường làm cắt đứt tuyến đường từ xa xưa của các loài động vật di cư. Chúng xây tổ đè lên những vùng từ trường xấu và lại ngạc nhiên khi thấy bị đau đầu.

Tuy nhiên, dường như ngày xưa, một số Ngón Tay từng biết tới bí mật về các mạch từ trường của Trái đất. Nó đã nghe thấy nói tới điều đó trên truyền hình. Cho đến tận thời Trung cổ, phần lớn các dân tộc đều chờ các giáo sĩ tìm ra nút từ trường thuận rồi mới xây đèn thờ. Loài kiến cũng vậy, trước khi xây tổ, bao giờ cũng tìm một "nút từ trường". Rồi tới thời Phục hưng, Ngón Tay bắt đầu tin rằng chỉ cần có lý trí thôi là đủ để hiểu hết mọi thứ nên chẳng cần phải hỏi thiên nhiên trước khi làm bát cú điều gì.

Ngón Tay không tìm cách thích nghi với Trái đất nữa mà chúng muốn Trái đất phải thích nghi với chúng, Công chúa 103 tự nhủ.

73. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHIẾN LUỢC THAO TÚNG NGƯỜI KHÁC: *Dân chúng chia làm ba nhóm. Có những người nói bằng ngôn ngữ thi giác, có những người nói bằng ngôn ngữ thính giác, lại có những người nói bằng ngôn ngữ cơ thể.*

Những người dùng ngôn ngữ thi giác đương nhiên nói: "Cậu thấy đây", vì họ chỉ nói bằng hình ảnh. Họ chỉ ra, quan sát, mô tả bằng màu sắc, xác định "thé là rõ, thé là mờ, thé là dễ đoán". Họ dùng các cách diễn đạt như "cuộc đời màu hồng", "đã xem xét đầy đủ", "sợ xanh mặt".

Những người dùng ngôn ngữ thính giác đương nhiên nói: "Cậu nghe rõ rồi đây". Họ dùng những từ chỉ âm thanh gọi tới âm nhạc và tiếng ồn: "giả

diết”, “đồng vọng”, và các tính từ của họ là: “du dương”, “lạc diệu”, “vang dội”.

Những người nhạy cảm với ngôn ngữ cơ thể đương nhiên nói: “Cậu cảm nhận được rồi đây”. Họ nói theo cảm giác: “cậu nắm được”, “cậu cảm nhận được”, “cậu sợ”. Các cách diễn đạt của họ là: “ngán tới tận cổ”, “đáng ghen”. Các tính từ họ thích dùng: “lạnh lùng”, “nồng ám”, “kịch động/bình tĩnh”.

Có thể nhận ra một người thuộc nhóm nào khi quan sát cách người đó cử động mắt.

Khi được yêu cầu nhớ lại một kỷ niệm, nếu người đó ngược mắt lên trên thì anh ta thuộc nhóm thị giác. Nếu anh ta nhìn sang bên, đó là người thuộc nhóm thính giác. Còn nếu anh ta cúp mắt xuống như để tìm cảm giác trong mình để dàng hơn thì đó là người thuộc nhóm cảm giác.

Biết được điều này giúp ta có thể tác động lên tất cả mọi dạng người đôi thoại cùng ta bằng cách tận dụng ba lĩnh vực ngôn ngữ đó.

Từ đó, ta có thể đi xa hơn bằng cách tạo ra những điểm tựa trên cơ thể. Tức là phải tìm một điểm trên cơ thể của người đối thoại để ăn khi muốn khuyên khích anh ta trong lúc truyền cho anh ta một thông điệp quan trọng như “tớ trông cậy cậu làm việc này cho ra trò đấy”. Nếu vào lúc đó, ta ăn vào phần cẳng tay anh ta thì anh ta sẽ thấy phản ứng mỗi khi được ăn vào phần cẳng tay đó. Đó là một kiểu ký ức cảm giác.

Tuy nhiên, phải cẩn thận đừng có làm ngược. Ví dụ, bác sĩ trị liệu tâm lý khi đón bệnh nhân bèn vỗ nhẹ vào vai anh ta và tỏ ra thương cảm: “Anh bạn tội nghiệp, vậy là chẳng khác hồn được chút nào.” Nếu khi tạm biệt mà bác sĩ lặp lại cử chỉ đó thì bệnh nhân sẽ ngay lập tức thấy lo âu khổ sở, dù bác sĩ đã dùng liệu pháp chữa trị tốt nhất trên đời.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

74. LỢN VÀ NHÀ TRIẾT HỌC

Tài xế taxi là người thích pha trò. Chắc anh ta buồn chết đi được vì phải ngồi một mình trong xe nên nói luôn mồm với cô khách trẻ. Trong vòng năm phút, anh ta đã kể hết cả đời mình cho cô nghe, mà đương nhiên là cuộc đời anh ta chẳng có gì thú vị.

Vì Julie vẫn im thin thít, anh ta đè nghị kể chuyện cười cho cô nghe. “Ba con kiến đang dạo chơi trên đại lộ Champs-Elysées thì bỗng dừng có chiếc Rolls Royce dừng lại, trong xe là con ve mặc bộ đồ bằng lông thú và trang kim. ‘Chào các bạn’, con ve hạ cửa kính xuống nói. Lũ kiến ngạc nhiên nhìn con ve ăn trứng cá và uống sâm banh. ‘Chào cậu, lũ kiến trả lời. Này, xem ra cậu có vẻ thành đạt ghê! - Ủ, thời bây giờ làm nghề biểu diễn kiếm được lắm. Tớ là ngôi sao đấy. Các cậu có muôn ăn một chút trứng cá không? - Ô, không, cảm ơn, lũ kiến nói. Con ve kéo cửa kính lên và ra lệnh cho lái

xe nổ máy. Chiếc xe limousine đi rồi, lú kién nhìn nhau sững sờ, rồi một trong ba con kién nói lên điều mà cả bọn đang nghĩ: ‘Cái gã chuyên viết truyện ngụ ngôn Jean de La Fontaine này ngốc thật! ’ ”

Tài xế taxi cười một mình. Julie hơi nhéch mép khuyên khích anh ta và cô tự nhủ rằng khủng hoảng tinh thần của nền văn minh càng tới gần thì người ta càng thích kể chuyện cười. Điều đó giúp người ta tránh phải đối thoại thực sự.

- Cô có muốn tôi kể một chuyện nữa không?

Người tài xế tiếp tục vừa nói vừa đi vào những đường mà anh ta bảo là đường tắt chỉ mình anh ta biết.

Tuyến đường chính của Fontainebleau bị tắc nghẽn vì một cuộc biểu tình của nông dân đòi tăng trợ cấp, bớt đất bị bỏ hoang và ngừng nhập khẩu thịt từ nước ngoài. Các tấm biển hô hào “Cứu lấy nông nghiệp Pháp” và “Giết chết lũ lợn nhập khẩu đi”.

Họ tóm được một xe tải chở lợn từ Hungari và đổ dầu vào đầy các cối chứa lợn. Họ quăng diêm vào. Tiếng lợn bị thiêu sống rống lên nghe thật khủng khiếp. Julie chưa từng nghĩ lợn có thể hét như vậy. Tiếng kêu của chúng gần như tiếng người! Mùi da thịt cháy thật kinh khủng. Tới giờ hấp hối, đường như lũ lợn muôn tiết lộ mối quan hệ ruột rà với con người.

- Tôi xin anh, ra khỏi đây đi!

Lũ lợn vẫn gào thét và Julie nhớ ra là trong giờ sinh học, thầy giáo từng nói là động vật duy nhất có thể dùng cho ghép tạng ở người chính là lợn. Bỗng dung, hình ảnh cái chết của những họ hàng không quen biết đó làm cô thấy không thể chịu nổi. Lũ lợn nhìn cô bằng ánh mắt van nài. Da chúng hồng. Mắt chúng xanh. Julie muốn rời xa cái nơi khổ hình này thật nhanh.

Cô ném cho tài xế một tờ giấy bạc rồi rời xe chạy trốn.

Cuối cùng cô cũng tới được trường, mệt đứt hơi. Cô đi thẳng đến phòng tập nhạc, hy vọng là không ai để ý tới mình.

- Julie! Em làm gì ở đây sáng nay? Lớp em sáng nay có học đâu.

Thầy giáo dạy triết nhìn thấy một góc áo ngủ màu hồng dưới cổ áo khoác.

- Cần thận không bị cảm lạnh đấy.

Thầy đề nghị mua cho cô một thứ đồ uống nóng, và vì những người khác trong nhóm chưa tới nên cô đồng ý.

- Thầy là người tốt. Thầy không giống cô giáo dạy toán. Cô ấy chỉ tìm cách hạ thấp em.

- Em biết đấy, giáo viên cũng chỉ là người bình thường. Có những người tốt và những người ít tốt hơn, những người thông minh và những người kém thông minh hơn, những người tốt bụng và những người ít tốt bụng hơn. Vấn đề hằng ngày là các giáo viên có dịp tác động tới ít nhất ba mươi con người trẻ tuổi và vì vậy dễ bị ảnh hưởng. Đó là trách nhiệm rất lớn lao. Chúng tôi là những người làm vườn của xã hội tương lai, bạn có hiểu không?

Bỗng dưng, thầy lại chuyển sang gọi cô là bạn⁽¹⁾.

- Em thì em thấy sợ nếu phải làm giáo viên. Hơn nữa, khi cô giáo dạy tiếng Đức bị học sinh quấy phá, em thấy lạnh cả sống lưng.

- Bạn có lý. Muốn giảng dạy được thì ngoài việc hiểu rõ môn mình dạy ra, còn phải biết chút ít về tâm lý. Nói riêng với bạn nhé, tôi nghĩ rằng tất cả các thầy cô đều lo lắng khi nghĩ tới chuyện phải đương đầu với cả lớp. Vậy nên vài người làm vẻ khờ khan, người khác lại tỏ ra hiểu biết, hoặc như tôi chẳng hạn, thì tỏ ra thân thiện với học sinh.

Thầy đẩy cái ghế nhựa và chìa cho cô chùm chìa khóa.

- Böyle giờ tôi phải vào lớp dạy, nhưng nếu bạn muốn nghỉ ngơi hay ăn uống đôi chút thì có thể tới nhà tôi. Tôi sống trong tòa nhà đăng kia, ở góc quảng trường. Tầng tư, phía bên trái. Khi trôn nhà đi, người ta cần có chỗ bình yên để nương náu.

Cô cảm ơn nhưng từ chối lời mời. Các bạn trong nhóm rock của cô chắc cũng sắp tới và họ sẽ cho cô ở nhờ ngay.

Thầy giáo nhìn cô thẳng thắn và thân ái. Cô cảm thấy cần phải làm gì đó để đổi lại. Một thông tin chẳng hạn. Cô nói mà không nghĩ.

- Chính em đốt chổ để rác đầy à.

Lời thú tội có vẻ như không làm thầy dạy triết đặc biệt ngạc nhiên.

- Hừm, bạn nhầm đối thủ rồi. Bạn hành động với tầm nhìn thiển cận. Trường trung học không phải là mục đích, mà là phương tiện. Bạn nên tận dụng thay vì chịu đựng nó. Dù sao hệ thống trường học cũng được tạo ra để giúp các bạn. Giáo dục làm cho con người mạnh mẽ hơn, có ý thức hơn, cứng rắn hơn. Bạn có may mắn được học ở trường này. Dù bạn cảm thấy không thoải mái thì nó cũng giúp tâm hồn bạn phong phú thêm. Muốn phá hủy thứ mà bạn không biết sử dụng thì thật là sai lầm!

75. HƯỚNG ĐÓNG SÔNG BẠC

Mười ba con kiến dùng một cành cây nhỏ để vượt qua thung lũng sâu dốc ngược. Chúng đi qua một rừng bồ công anh rậm rạp. Chúng vượt qua một sườn dốc đầy dương xỉ.

Ở phía dưới, chúng thấy một quả vả vỡ vì rơi từ trên cây xuống, nhìn nó hệt như ngọn núi lửa ngọt ngào tuôn trào với nhiều màu sắc: tím, xanh lục, hồng và trắng. Lũ bọ mòng điên cuồng đã bắt đầu kéo tới. Toán kiến tự cho phép mình dừng chân đánh chén. Quả cây thật là ngon!

Có những câu hỏi mà Ngón Tay chẳng còn tự vấn nữa. Ví dụ như: vì sao quả cây có vị ngọt? Vì sao hoa lại đẹp?

Loài kiến chúng ta biết điều đó.

1. Thầy giáo chuyển từ "vous" - đại từ ngôi thứ hai số nhiều dùng để gọi người đối thoại với ý kính trọng hoặc lịch sự sang "tu" - đại từ ngôi thứ hai số ít để gọi người đối thoại với ý thân mật. Vì tiếng Việt không có hiện tượng tương ứng nên chúng tôi tạm dịch "tu" ở đây là "bạn".

Công chúa 103 tự nhủ rằng có lẽ một Ngón Tay nào đó phải làm như số 10, tức là chịu khó tạo ra ký ức động vật bằng mùi kiến thức của loài kiến. Như thế, nó có thể cho Ngón Tay biết tại sao quả cây lại có vị ngọt và tại sao hoa lại đẹp.

Nếu gặp được Ngón Tay đó, nó sẽ nói cho anh ta biết rằng hoa đẹp và thơm để thu hút côn trùng. Bởi chính côn trùng mang phấn hoa đi xa và giúp cho quá trình sinh sản của loài hoa.

Quả cây ngọt là vì hy vọng động vật sẽ ăn, tiêu hóa và thải hột hoặc những hạt cứng nhất ra xa, trong phân của chúng. Đó là chiến lược tinh vi của thực vật: không những hạt giống của cây được mang đi xa mà còn ngay lập tức được cung cấp nguồn phân bón màu mỡ.

Tất cả quả cây đều cạnh tranh với nhau để được động vật ăn và nhờ thế, được lan ra khắp thế giới. Với quả cây thì tiến hóa tức là cải thiện mùi vị, dáng vẻ và hương sắc, những quả trông kém hấp dẫn nhất sẽ phải chịu cảnh biến mất.

Tuy nhiên, khi xem truyền hình, 103 thấy Ngón Tay làm ra được những loại quả không có hạt: dưa tây, dưa hấu hoặc nho không hạt. Chỉ vì lười không muốn phải nhổ hoặc tiêu hóa hạt cây mà Ngón Tay đang làm cho nhiều loài không còn tự sinh sản được nữa. Con kiến tự nhủ là lần sau nếu có dịp nói chuyện với Ngón Tay, nó sẽ khuyên chúng cứ để cho quả cây có hạt, dù vì thế mà chúng phải nhổ hạt ra khi ăn.

Dù sao thì quả vả tươi mà lũ kiến đang ăn ngọt ngào cũng chẳng gặp khó khăn gì để được ăn và tiêu hóa. Mười ba con kiến lặn ngụp trong nước quả ngọt lùi. Chúng rúc đầu vào thịt quả mềm mại, chúng khạc hạt vào mặt nhau, chúng bơi trong nước tiết ra từ thịt quả.

Cả phần diều tiêu hóa và diều trao đổi của lũ kiến đều đầy ứ chất fructosa. Lũ kiến lại lên đường. Chúng đi qua những con đường mòn có rau diếp xoăn và tần xuân bao quanh. Số 16 hắt hơi. Nó bị dị ứng phấn hoa tần xuân.

Chẳng mấy chốc, cả bọn đã thấy thấp thoáng phía xa một đường màu bạc: dòng sông. Công chúa 103 dựng râu lên và xác định vị trí rất rõ. Cả nhóm đang ở phía Đông Bắc của Bel-o-kan.

May là dòng sông lại chảy từ Bắc xuống Nam.

Chúng tới một bãi cát đen. Từng nhóm bọ rùa tản ra khi thấy chúng tới gần, bò lại những xác rệp đang gặm dở.

103 không bao giờ có thể hiểu nổi tại sao các Ngón Tay lại thấy bọ rùa “đáng yêu”. Đó là loài ác thú ăn thịt rệp nuôi. Một điều lạ thường khác của Ngón Tay: chúng cho rằng cỏ ba lá có những công dụng tốt trong khi bắt cứ con kiến nào cũng biết rõ cỏ ba lá là loài cây có nhựa rất độc.

Đám kiến trinh thám tiến tới bãi cát sỏi ở sát mép sông.

Xung quanh, đám sậy che giấu lũ cỏ đang kêu ôm ấp thảm thê làm khuấy động cả không gian.

103 gợi ý nên xuôi dòng sông thuyền. Mười hai con kiến không

hè biết “thuyền” là cái gì và nghĩ đó chắc hẳn lại là một sáng tạo của Ngón Tay.

Công chúa 103 chỉ cho chúng thấy có thể sử dụng chiếc lá làm giá đỡ để tiến trên mặt nước. Hồi trước, nó từng qua sông băng lá cây tai chuột, nhưng chỗ cả bọn đang đứng bây giờ không có loại cây này. Chúng dùng mắt và râu sục sạo khắp xung quanh tìm một chiếc lá có thể nổi trên mặt nước. Thế rồi điều đương nhiên hiện ra: hoa súng. Loài này nổi trên nước từ xưa tới giờ, còn có thể tìm thứ gì nổi tốt hơn cơ chứ?

Với hoa súng thì chúng ta sẽ sang sông mà không lo bị chìm.

Cả toán leo lên một bông súng màu trắng và hồng nhõm mềm mại tựa vào bờ. Lá hoa hình trái xoan, có cuống dài. Mặt trên tạo thành bè mặt màu xanh lục và tròn, nhẵn như có tráng men, giúp cho nước dễ chảy đi. Dưới cái lá chính còn có những lá non chìm cuộn lại thành hình sừng. Cuống lá mềm và có rất nhiều ống chứa đầy không khí giúp nổi tốt hơn.

Lũ kiền leo lên cây hoa súng, nhưng cái cây chẳng hề chuyển động. Kiểm tra thì thấy có thứ neo bông hoa lại. Cây hoa súng có thân rễ mọc sâu trong nước như dây thừng. Phần rễ này rất chắc, dày tới hơn năm xăng ti mét và cắm sâu xuống gần một mét để gắn cây vào với đất. Công chúa 103 cùi xuống nước cắt thân rễ, thỉnh thoảng lại ngừng, nhô đầu lên lấy không khí.

Những con kiền khác giúp nó, nhưng trước khi cửa nhát cuối cùng giải phóng cây hoa súng ra khỏi thân rễ, 103 bảo các bạn là phải bắt mây con niềng niềng. Loài bọ cánh cứng sống ở vùng nước này sẽ giúp đẩy cái cây đi. Lũ kiền dùng vài con mồi chết bắt được trên mặt sông để nhử niềng niềng tới. Khi lũ niềng niềng tới gần, 103 tạo ra tiếp xúc râu và tìm được những mũi tiết ra để thuyết phục chúng giúp toán kiền vượt sông.

Nhờ có thị giác của kiền hữu tính, Công chúa 103 nhận thấy bờ sông phía trước mặt rất xa và hơn nữa, những chiếc lá rụng nổi trên mặt nước xoay rất nhanh, chứng tỏ có xoáy nước. Không thuyền bè nào có thể đi qua chỗ đó. Tốt hơn cả là vừa đi xuống phía dưới vừa tìm nơi dòng sông thu hẹp lại.

Toán kiền Bel-o-kan chuẩn bị thuyền, chất đầy đồ ăn sẽ giúp chúng vượt qua những thăng trầm của chuyến vượt sông. Đồ ăn dự trữ phần lớn là bọ rùa không kịp chạy trốn và niềng niềng không chịu giúp toán kiền.

Công chúa 103 khẳng định rằng đi ngay lúc này chẳng ích gì, chúng không thể vượt sông trong đêm. Nó khuyên tốt nhất là sáng mai hãy đi. Cuộc đời là một chuỗi ngày đêm nối tiếp nhau, sớm muộn một chút cũng đâu có hè gì.

Vậy nên cả bọn ẩn mình dưới một hòn đá và ăn mây con bọ rùa để lấy lại sức. Chúng sắp bắt đầu một chuyến đi xa.

76. BÁCH KHOA TOÀN THU

DU HÀNH TỐI MẶT TRĂNG: *Có những lúc mà những ước mơ điện rồ nhất có vẻ như thực hiện được, chỉ cần dám thử mà thôi.*

Vào thế kỷ mười ba, ở Trung Quốc, dưới thời nhà Tống, có trào lưu thích ngắm trăng. Cái ngôi sao trên trời đó trở thành nguồn cảm hứng duy nhất cho các nhà thơ lớn nhất, các nhà văn lớn nhất và những ca sĩ giỏi nhất.

Một trong những hoàng đế nhà Tống, bản thân cũng là nhà thơ và nhà văn, muốn biết chính xác mặt trăng thực hư ra sao. Ông thán phục mặt trăng tới mức muốn là người đầu tiên đặt chân lên đó.

Ông truyền bá các nhà bác học làm cho mình tên lửa. Thời đó, người Trung Quốc đã biết rõ cách sử dụng thuốc súng. Họ bèn đặt một quả pháo rất to xuống dưới cái lều nhỏ trong đó hoàng đế Tống ngồi chính giữa.

Họ hy vọng là sức mạnh của vụ nổ có thể đẩy vị vua tới tận mặt trăng. Vậy là trước Neil Armstrong rất lâu, trước cả Jules Verne, những người Trung Quốc này đã tạo ra tên lửa liên hành tinh đầu tiên. Nhưng có lẽ các nghiên cứu đã được tiến hành quá sơ sài nên ngay động cơ phản lực vừa được đốt thì các động cơ này hoạt động hệt như những quả pháo hoa, tức là chung nổ tung luôn.

Hoàng đế Tống cùng với cỗ xe của mình bị nghiền nát giữa những chùm tia sáng nhiều màu nóng rực le ra phai đưa ngài lên tới tận mặt trăng.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

77. LẦN CẮT CÀNH ĐẦU TIÊN

Suốt cả đêm, họ sáng tác các bài hát và tập không ngoi nghỉ. Buổi sáng ngày biểu diễn, họ lại bắt tay vào làm việc. Cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* cho họ ý tưởng viết lời bài hát, nhưng họ vẫn phải khó nhọc viết giai điệu và tìm ra nhịp điệu thích hợp.

Mới tám giờ tối, họ đã có mặt ở trung tâm văn hóa để lên dây nhạc cụ và thử âm hưởng của khán phòng.

Mười phút trước khi bước ra sân khấu, khi họ đang cố tập trung tư tưởng trong cánh gà thì một nhà báo xuất hiện để phỏng vấn họ cho tờ báo địa phương.

- Xin chào các bạn, tôi là Marcel Vaugirard, ở tờ *Kén hiệu Fontainebleau*.

Họ nhìn người đàn ông bé nhỏ đầy đà. Đôi má và cánh mũi hơi có sắc hoa cà cho thấy sở thích ăn nhậu.

- Thế nào, các bạn trẻ, các bạn có định ghi đĩa không?

Julie không muốn nói. Ji-woong nhận trách nhiệm:

- Có.

Về mặt của nhà báo tỏ ra hài lòng. Thầy giáo dạy triết nói đúng. Nói “cố” bao giờ cũng làm người ta hài lòng và khiến việc giao tiếp trở nên đơn giản hơn.

- Thế tiêu đề của đĩa là gì?

Ji-woong nói những từ đầu tiên thoảng qua trong đầu:

- *Thức dậy đi!*

Nhà báo ghi chép cẩn thận.

- Thế lời các bài hát nói về điều gì?

- Ô... về mọi điều, Zoé nói.

Lần này, câu trả lời quá chung chung nên nhà báo không thấy hài lòng, anh ta hỏi tiếp:

- Nhịp điệu của các bạn lấy cảm hứng từ trào lưu lớn nào?

- Chúng tôi thử tạo ra một nhịp điệu riêng, David nói. Chúng tôi muốn độc đáo.

Nhà báo vẫn ghi chép, như bà nội trợ ghi những thứ cần mua khi ra chợ.

- Tôi hy vọng là người ta đã cho ông một chỗ tốt ở hàng đầu tiên, Francine nói.

- Không. Không có thời gian.

- Không có thời gian là thế nào?

Marcel Vaugirard cắt cuốn sổ đi và chìa tay ra cho cả nhóm.

- Không có thời gian. Tôi nay tôi còn rất nhiều việc phải làm. Tôi không thể bỏ ra một giờ để nghe các bạn được. Nếu làm được thế thì tôi sẽ rất vui, nhưng quả thực là rất tiếc, tôi không thể.

- Vậy thì viết bài để làm gì? Julie ngạc nhiên.

Anh ta xích lại gần tai Julie như muốn thò lộ điều bí mật:

- Đó là bí mật lớn nhất trong nghề của chúng tôi đấy: "Càng biết ít thì càng nói hay".

Lập luận làm cô gái ngạc nhiên hết sức, nhưng vì nhà báo tỏ ra hết sức hài lòng với tình trạng đó, cô không dám năn nì hay toan giữ anh ta lại.

Giám đốc trung tâm văn hóa bất ngờ lao vào. Ông giống hệt anh trai mình là thầy hiệu trưởng.

- Các bạn chuẩn bị đi. Sắp tới lượt các bạn đó.

Julie kín đáo vén bức màn sân khấu. Gian phòng có sức chứa năm trăm người còn trống tới ba phần tư.

Cũng như Bảy Chú Lùn, cô thấy sợ. Paul nhá mím nháp để lấy sức. Francine hút cần sa. Léopold nhá mím mắt muôn trâm tư suy nghĩ. Narcisse tập lại các hợp âm ghi ta. Ji-woong kiểm tra bản nhạc của tất cả mọi người. Zoé hình như nói một mình; thực ra cô đang tập tới lần thứ một nghìn lời các bài hát vì rất sợ quên khi đang ở giữa đoạn.

Không còn móng tay thò ra để gặm, Julie gặm đầu ngón đeo nhẫn. Cô làm xước da rồi mút vết thương.

Trên sân khấu, giám đốc trung tâm giới thiệu họ:

- Thưa các quý bà, quý ông, cảm ơn đã đến đây đông đủ trong buổi khai trương trung tâm văn hóa mới của Fontainebleau. Công việc xây dựng vẫn chưa hoàn toàn kết thúc và tôi mong quý vị bỏ qua cho những bất tiện

vì sự chậm chạp này gây ra. Dù sao thì sân khấu mới cũng cần có loại nhạc mới.

Ngồi hàng đầu, các cụ già chỉnh lại máy trợ thính. Đó là những người mua vé thường kỳ tới xem tất cả các buổi diễn mà trung tâm tổ chức. Dù nhiều khi tới xem chỉ để ra vè.

Giám đốc cất cao giọng:

- Quý vị sẽ được nghe điều thú vị nhất và có nhịp điệu nhất trong vùng của chúng ta. Dù có thích nhạc rock hay không thì tôi tin chắc là các nhạc công của chúng tôi cũng xứng đáng để mọi người nghe họ biểu diễn.

Cái ông giám đốc này đang đưa họ thẳng tới thảm họa. Ông đang giới thiệu họ như một nhóm rock dân gian địa phương.

Nhìn thấy vẻ bất bình trên mặt họ, ông ta đổi giọng:

- Trước mặt quý vị là một nhóm rock'n roll, đã thế cô ca sĩ chính lại rất xinh đẹp.

Chẳng có mấy phản ứng.

- Cô ấy tên là Julie Pinson, ca sĩ chính của nhóm Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn. Đây là lần đầu tiên họ biểu diễn trên sân khấu. Chúng ta hãy vỗ tay thật to để cổ vũ họ nào!

Vài tiếng vỗ tay lẹt đẹt vang lên ở máy hàng ghế đầu.

Julie tới đứng trước micro. Phía sau cô, các chú lùn chậm rãi đứng vào chỗ nhạc cụ của mình.

Julie nhìn chằm chằm vào bóng tối trong gian phòng. Máy hàng ghế đầu là những người về hưu. Phía sau là vài người vô công rồi nghề ngồi rải rác, chắc là tình cờ vào đây.

Phía cuối phòng có ai đó hét lên:

- Ở truồng đi!

Vị khán giả tỏ ra coi thường cô ngồi xa quá nên cô không nhìn ra mặt, nhưng giọng hắt thì dễ nhận ra thôi: Gonzague Dupeyron. Chắc hẳn hắn cùng cả băng nhóm tới để làm hỏng buổi biểu diễn của họ.

- Ở truồng đi! Ở truồng đi! cả lũ hét lên.

Francine ra hiệu bắt đầu càng nhanh càng tốt để át đi những tiếng hét không hợp chỗ.

Danh sách các bài hát theo trật tự biểu diễn được dán dưới đất.

1. XIN CHÀO

Phía sau Julie, Ji-woong bắt đầu đánh nhịp. Paul chỉnh máy tính và những ngọn đèn chiếu hắt lên tấm màn phía sau lưng họ những hình ngũ sắc khá là tức mắt.

Julie hát vào micro:

Xin chào,

Xin chào, những khán giả không quen biết

Âm nhạc của chúng tôi là vũ khí thay đổi thế giới.

Đừng mỉm cười. Điều đó là có thể. Các bạn có thể làm được điều đó. Chỉ cần mong muốn thực sự điều gì đó là nó sẽ xảy ra.

Khi cô ngưng lời, có vài tiếng vỗ tay lẹt đẹt nỗi lên. Vài cái ghê rít lên khe khẽ. Một vài khán giả đã thấy nản lòng. Rồi lại còn tiếng kêu từ cuối phòng của Gonzague và đồng bọn:

- Ở truồng đi! Ở truồng đi!

Khán phòng không phản ứng lại. Phải chăng lần biểu diễn đầu tiên là như vậy? Phải chăng Genesis, Pink Floyd và Yes cũng khởi đầu như thế? Không đợi thêm nữa, Julie bắt đầu bài thứ hai.

2. NHẬN THỨC

Người ta chỉ nhận thức được thế giới theo cách họ được chuẩn bị để nhận thức.

Trong một thí nghiệm sinh lý học, người ta nhốt lũ mèo từ khi mới sinh trong một căn phòng nhỏ phủ vải có các họa tiết theo chiều dọc.

Một quả trứng được ném đi từ góc của Gonzague và vỡ trên chiếc áo chui đầu màu đen của cô gái.

- Thế cái này thì mà có nhận thức rõ không? nó nói oang oang.

Có vài tiếng cười trong khán phòng. Giờ thì Julie hiểu hết nỗi khổ của cô giáo dạy tiếng Đức khi đứng trước công chúng đầy thù nghịch.

Thấy tình hình có nguy cơ biến thành thảm họa, trước khi bắt đầu đoạn chơi solo như dự định, Francine tăng tiếng đàn organ lên để át tiếng hò hét.

Rồi họ vào thăng bài thứ ba.

3. GIÁC NGỦ NGHỊCH LÝ

Thầm sâu trong chúng ta có đứa bé đang ngủ

Giác ngủ nghịch lý.

Trong mơ, đứa trẻ ngủ không yên.

Ở cuối phòng, ở chỗ nào đó, cửa không ngừng mở rồi lại khép để cho các khán giả đến muộn vào và những người bên trong thất vọng ra về. Điều đó làm Julie hết sức mất tập trung. Được một lúc, cô nhận ra mình đang hát như cái máy vì tai mải nghe tiếng cửa đập vào tường.

- Ở truồng đi, Julie, ở truồng đi!

Cô nhìn các bạn. Đúng là thất bại thảm hại. Họ cảm thấy gò bó tới mức không thể chơi cùng nhau. Narcisse đánh hỏng các hợp âm. Các ngón tay của cậu run run trên dây đàn ghi ta tạo thành những âm lạc điệu.

Julie cố không để ý tới khung cảnh xung quanh và hát lại điệp khúc. Họ đã hình dung là tới đoạn này, cả khán phòng đồng thanh vỗ tay hát theo, nhưng cô gái thậm chí còn không dám khích lệ khán giả làm vậy.

*Thẳm sâu trong chúng ta có đứa bé đang ngủ
Giác ngủ nghịch lý.*

Ở phía mây hàng ghế đầu lúc đó quả thực có mấy cụ về hưu đang thiêm thiếp ngủ.

Giác ngủ nghịch lý. Cô hát thật to để đánh thức họ dậy.

Tới đoạn này, Léopold phải chơi solo một đoạn bằng sáo. Sau vài nốt sai, cậu rút ngắn bớt đoạn trình tấu.

May mà nhà báo không ở lại xem. Julie thấy suy sụp. David hát cầm khích lệ cô và ra hiệu cho cô dừng để ý tới công chúng mà cứ tiếp tục, chỉ vì chính cô và các bạn mà thôi.

Tất cả chúng ta đều là những người thắng cuộc. Bởi chúng ta đều có nguồn gốc từ tinh trùng vô địch đã thắng ba trăm triệu đối thủ khác trong cuộc đua.

Gonzague và lũ bạn đang đứng trước sân khấu với những lon bia và hát lên sân khấu lớp bọt hôi thối.

Tiếp tục đi, tiếp tục đi! Ji-woong khoát khoát tay. Có lẽ chính trong những giây phút thế này mà các bạn trở thành chuyên nghiệp thực sự đấy.

Lũ quay rối quậy hết sức. Ngoài việc ném trứng và hát bia lên sân khấu, chúng còn mang theo các bình xịt khói cùng sơn đủ loại và vân hét:

- Ở truồng đi, Julie, ở truồng đi!

Nhưng chúng đã đi quá xa.

- Để cho họ được yên, để yên cho họ hát! một cô gái to lớn hét lên, cô mặc chiếc áo phông có ghi dòng chữ “Câu lạc bộ Aikido”.

- Ở truồng đi! Gonzague hét àm lên.

Nó kêu àm về phía khán giả:

- Các vị cũng thấy rõ là chúng nó chẳng ra gì!

- Nếu không thích thì có ai bắt các anh ở lại đâu, cô gái to lớn mặc áo phông “Câu lạc bộ Aikido” lên tiếng.

Cô một mình tiên lên, vẻ đe dọa, sẵn sàng đương đầu với mấy thằng quỷ ám. Vì bọn kia đông hơn có thể thắng thế nên những khán giả nữ khác cũng mặc kiểu áo phông như thế tới giúp cô trong khi những người khác đứng lên ủng hộ cho phe này hoặc phe kia.

Các cụ về hưu tĩnh giác, ngồi thu mình trong ghế.

- Quý vị bình tĩnh đi, tôi xin quý vị, bình tĩnh đi! Julie hốt hoảng van vỉ.

- Cứ hát đi! David bảo cô.

Julie rụng rời quan sát mọi người ẩn đả. Không thể nói là âm nhạc của họ làm thuần bớt thói quen của công chúng. Phải phản ứng ngay lập tức. Cô ra hiệu cho Bảy Chú Lùn không chơi nhạc nữa và người ta chỉ còn nghe thấy tiếng kêu cà khịa của những người đang đánh lộn và tiếng ghê đập của những người muốn bỏ khán phòng đang trong cơn điên loạn.

Không được bỏ cuộc. Julie nhắm mắt để tập trung tư tưởng tốt hơn và quên những gì đang diễn ra trước mặt mình. Cô bịt chặt tai. Cô phải tách mình ra và tập trung lại. Tìm lại kỹ thuật hát. Nhớ tới những lời khuyên của thầy Yankélévitch.

“Thực ra khi hát, dây thanh quản không đóng vai trò quan trọng. Nếu em chỉ nghe các dây thanh quản thì sẽ chỉ nhận thấy tiếng kêu lách cách rất khó chịu. Chính miệng em mới là nơi biến chuyển các âm thanh. Chính miệng tạo ra các nốt nhạc và cho nó vẻ hoàn hảo. Phổi em là ống gió, dây thanh quản là màng rung, má em là hộp cộng hưởng, lưỡi em là bộ phận điều khiển. Giờ thì hãy dùng môi nhắm đích và bắn đi.”

Cô nhắm đích. Cô bắn.

Một nốt nhạc duy nhất. Nốt *si* giáng. Hoàn hảo. Đầy đủ. Rắn chắc. Nốt nhạc bật ra và xâm chiếm hoàn toàn khán phòng của trung tâm văn hóa mới. Khi nó chạm tới các bức tường, dội ngược trở lại và thế là cả khán phòng chìm trong sóng của nốt *si* giáng của Julie. Nốt *si* giáng cho tất cả mọi người.

Như cái ruột hơi của kèn túi, bụng cô gái xẹp xuống để làm cho nốt nhạc càng vang to hơn.

Nốt nhạc thật êm đềm. Cao hơn Julie rất nhiều. Trong không gian êm đềm của nốt *si* giáng đó, cô thấy mình được bảo vệ, và, mắt vẫn nhắm, cô bắt đầu vừa mỉm cười vừa kéo dài nốt nhạc.

Cái mặt nạ âm thanh của cô thật tuyệt vời.

Cả miệng cô thức dậy tìm sự hoàn hảo. Nốt *si* giáng mỗi lúc một thuần khiết hơn, đơn giản hơn, hiệu quả hơn. Trong miệng cô, vòm miệng và răng đều rung. Lưỡi căng ra, không động đậy nữa.

Khán phòng đã yên lại. Cả những người về hưu ngồi máy hàng đầu cũng thôi không sờ máy trợ thính nữa. Lũ Chuột đen và các cô gái ở câu lạc bộ Aikido thôi không đánh nhau nữa.

Ống thở ở phổi đã nhả hết khí.

Không được mất quyền kiểm soát. Ngay lập tức, Julie chuyển sang nốt nhạc khác, nốt *rê*. Nhờ nốt *si* giáng làm ám toàn bộ miệng, nốt *rê* phát ra tốt hơn rất nhiều, thẩm thấu vào mọi bộ óc. Qua nốt nhạc này, cô truyền toàn bộ tâm hồn. Trong tiếng rung duy nhất đó có đủ mọi thứ: thời thơ ấu của cô, cuộc sống của cô, những nỗi phiền muộn của cô, cuộc gặp của cô với thầy Yankélévitch, những cuộc cãi cọ với mẹ.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Lũ Chuột đen bỏ đi. Cô không biết người ta vỗ tay vì Gonzague và đồng bọn ra về hay vì nốt nhạc cô vừa hát còn đang lơ lửng trên không.

Nốt nhạc vẫn còn đó.

Julie dừng lại. Giờ cô đã lấy lại được toàn bộ năng lượng. Khi các bạn đang chuẩn bị cô lại cầm lấy micro.

Paul tắt hết đèn chiếu, chỉ để lại một vầng sáng trắng bao quanh Julie. Cậu cũng hiểu là cần phải quay về với sự đơn giản.

Cô chậm rãi nói rõ từng lời:

- Nghệ thuật giúp làm cách mạng. Bài hát tiếp theo của chúng tôi có tên là: CÁCH MẠNG KIẾN.

Cô lại lấy hơi và khép mi mắt để thốt lên:

Không còn gì là mới dưới ánh mặt trời

Không còn người biết tiên đoán

Không còn người sáng tạo

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới

Chúng ta là những người sáng tạo mới

Cô thu được vài tiếng “ù” đáp lại.

Ji-woong lao vào đánh trống như điên. Zoé chơi bass theo cậu, rồi tới Narcisse đánh ghi ta. Francine lướt trên phím đàn organ. Hiểu rằng các bạn sẽ thử làm cho máy bay cất cánh, Paul tăng các nút âm thanh lên hết cỡ. Cả khán phòng rung lên. Nếu họ không bay lên với khúc nhạc này thì họ sẽ không bao giờ bay lên được.

Julie áp sát môi vào micro và ngân nga hát cao dần lên:

Kết thúc, đó là kết thúc.

Hãy mở hết các giác quan.

Có con gió mới thổi sáng nay,

Chẳng gì ngăn cản nổi điệu múa diên rồ của nó

Có hàng ngàn điều biến đổi diễn ra trong thế giới thiêng thiếp ngù này.

Không cần phải dùng bạo lực để phá bỏ những giá trị cứng nhắc

Hãy ngạc nhiên: chúng ta đơn giản chỉ làm “Cách mạng kiến”.

Rồi cô hát to hơn, nhấp mắt và giơ nắm tay lên:

Không còn người biết tiên đoán...

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới.

Không còn người sáng tạo,

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Lần này thì mọi chuyện đều ổn. Mỗi nhạc cụ đều chơi đúng nhạc. Paul điều chỉnh âm thanh tuyệt vời. Giọng của Julie với cữ âm nóng âm làm chủ các âm vang ở mức lý tưởng. Mỗi nét rung, mỗi từ phát ra đều trong sáng. Mọi thứ đều đâu vào đấy để tác động tốt hơn tới các cơ quan. Giá mà mọi người biết rằng cô hoàn toàn làm chủ được giọng hát, rằng cô có thể phát ra những âm thanh tác động chính xác tới tụy hay gan!

Paul lại tăng mức lên. Hệ thống tăng âm công suất một ngàn oát phát ra thứ năng lượng không tưởng tượng nổi. Khán phòng không còn rung lên nữa, mà là run lên. Giọng Julie được micro khuếch đại, choán hết màng nhĩ,

vào tới tận nǎo. Lúc này không thể nghĩ tới chuyện gì khác ngoài giọng hát của cô gái mắt xám.

Julie chưa bao giờ cảm thấy say mê như thế. Cô quên cả mẹ và kỳ thi tốt nghiệp phổ thông trung học.

Âm nhạc của cô tốt cho tất cả mọi người. Các cụ về hưu ngồi máy hàng đầu đã bỏ máy trợ thính ra, vỗ tay, đập chân theo nhịp nhạc. Cánh cửa ở cuối phòng không kêu cót két nữa. Toàn bộ khán giả đung đưa theo nhạc, thậm chí còn nhảy múa trên các hàng ghế.

Cuối cùng chiếc máy bay cũng đã cất cánh. Giờ là lúc phải tăng độ cao.

Julie ra hiệu cho Paul hạ nhạc xuống một tông, rồi cô tiến lại gần người xem và hát từng lời một:

Không còn gì là mới dưới ánh mặt trời.

Chúng ta luôn nhìn thế giới ấy với cách như cũ.

Chúng ta bị cuốn vào cái cầu thang xoáy tròn ốc trong ngọn hải đăng.

Chúng ta liên tục lặp lại sai lầm, nhưng nhìn từ tầng cao hơn.

Đã tới lúc phải thay đổi thế giới.

Đã tới lúc phải thay đổi vòng quay.

Đó không phải là kết thúc. Ngược lại, đó mới chỉ là sự khởi đầu.

Biết rằng từ “khởi đầu” đánh dấu đoạn kết của bài hát, Paul án nút “pháo hoa” trên máy tính và từng tràng ánh sáng nổ ra trên đầu mọi người.

Khán phòng vỗ tay.

David và Léo thì thầm bảo Julie hát lại bài vừa rồi. Giọng cô mỗi lúc một mạnh hơn, không còn run chút nào. Mọi người tự hỏi không hiểu sao cô thiếu nữ mảnh mai có thể đưa sức mạnh dường ấy vào trong tiếng hát của mình.

Không còn người sáng tạo,

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Không còn người biết tiên đoán...

Câu này có hiệu quả như chất nổ. Đám đông nhất loạt trả lời cô:

- *Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!*

Nhóm nhạc không dự đoán trước sẽ có sự giao hòa với khán giả như vậy. Julie ứng tác.

- Vậy là tốt. Nếu ta không muốn thay đổi thế giới thì phải chịu đựng nó thôi.

Lại là những tràng vỗ tay. Ý tưởng của cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* đã nhắm trúng đích. Cô nhắc lại:

- Nếu ta không muốn thay đổi thế giới thì phải chịu đựng nó thôi. Hãy nghĩ về một thế giới khác. Hãy nghĩ khác đi. Hãy giải phóng trí tưởng tượng của các bạn. Cần phải có những người sáng tạo, cần phải có những người biết tiên đoán.

Cô nhắm mắt. Trong đầu cô có một cảm giác lạ kỳ. Chắc đó là thứ mà người Nhật gọi là *satori*. Khoảnh khắc khi ý thức và vô thức nhập làm một, trạng thái thăng hoa hoàn toàn.

Công chúng vỗ tay theo nhịp tim của chính mình. Buổi biểu diễn chỉ mới bắt đầu vậy mà mọi người đã lo tới lúc nó kết thúc, khi hạnh phúc và mối giao hòa nhường chỗ lại cho sự đơn điệu hằng ngày.

Julie không nói theo cuốn *Bách khoa toàn thư* nữa, cô ứng tác lời hát. Những từ ngữ thoát ra khỏi miệng mà cô không biết chúng từ đâu ra, như thể chúng muốn được phát ra và cô chỉ là người phát ngôn cho chúng.

78. BÁCH KHOA TOÀN THU

TUỆ QUYỀN: *Con người có hai bán cầu não độc lập với nhau: bán cầu não phải và bán cầu não trái. Mỗi bên có một phần tâm trí riêng. Não trái thể hiện đặc trưng logic, chữ số. Não phải có quan hệ với trực giác, hình thức. Với cùng một thông tin, mỗi bán cầu não có cách phân tích riêng có thể dẫn tới những kết luận hoàn toàn trái ngược.*

Có vẻ như ban đêm, bán cầu não phải, cố vấn vô thức, thông qua các giác mơ, nêu ý kiến của nó với bán cầu não trái, người thực hiện có ý thức, giống như một cặp vợ chồng trong đó người vợ trực giác kín đáo rỉ tai ý kiến của mình cho người chồng thực tế.

Theo nhà bác học Nga Vladimir Vernadski, cũng là người sáng tạo ra từ “sinh quyền”, và triết gia Pháp Teilhard de Chardin, phần não bộ nữ tính này còn có một tư chất khác nữa, đó là có thể kết nối với thứ mà họ gọi là “tuệ quyền”. Tuệ quyền như một đám mây lớn bao quanh hành tinh, cũng giống như khí quyền hay tầng điện ly. Đám mây phi vật chất đó gồm tất cả vô thức của con người do bán cầu não phải phát ra. Tất cả tạo thành một thứ Trí tuệ nội tại, một kiểu Trí tuệ tổng thể của con người.

Vì vậy nên ta cứ tưởng hình dung ra hoặc sáng tạo ra các sự vật, nhưng thực ra, chẳng qua chỉ là não phải của chúng ta đã đi tìm chúng ở trong cái trí tuệ tổng thể đó. Và khi não trái chăm chú lắng nghe não phải, thông tin sẽ được chuyển và biến thành ý tưởng có thể được hiện thực hóa bằng hành động.

Theo như giả thiết này thì họa sĩ, nhạc sĩ, người sáng tạo hay người viết tiểu thuyết thực ra chỉ là chiếc máy thu thanh có thể dùng não phải khai thác trong vô thức tập thể rồi để cho não trái và não phải tự do liên lạc với nhau đủ để có thể vận dụng những khái niệm tồn tại dày rẩy trên tuệ quyền.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

79. MẤT NGỦ

Trời đã khuya, nhưng con kiến không ngủ. Một tiếng động và một tia

sáng đánh thức 103. Quanh nó, mươi hai con kiến trẻ vẫn say giấc.

Ngày trước, tất cả những thứ dien ra trong đêm đều không tồn tại với nó, vì khi ngủ, cơ thể nó hoàn toàn thiếp đi. Nhưng từ khi có bộ phận sinh dục, nó đâm ra rất thính ngử. Chỉ hơi có dấu hiệu nào đó là nó lại thức giấc. Đó là một trong những điều phiền toái của việc có giác quan tinh tế hơn. Khi có giác quan tinh tế, người ta hơi có xu hướng mất ngủ.

Nó dậy.

Trời lạnh nhưng hôm qua nó đã ăn đủ để có dự trữ năng lượng cần thiết giúp nó tỉnh táo.

Nó đi ra phía cửa hang để xem chuyện gì đang diễn ra ở bên ngoài. Có đám mây đǒ rời đi.

Đám cóc đã thôi không còn kêu ồm ồp. Bầu trời tối đen và vàng trăng bị che khuất một nửa soi bóng xuống dòng sông thành những hình thoi nhô.

103 thấy có tia sáng lóe trên bầu trời. Cơn dông. Cơn dông giống như cái cây có cành dài mọc trên trời để vuơn xuống ve vuốt mặt đất. Tuy nhiên, sự tồn tại của nó ngắn ngủi tới mức ngay lúc này, Công chúa đã không còn thấy nó nữa.

Sau tiếng sấm, mọi thứ lại càng yên ắng, nặng nè. Bầu trời càng sầm hơn. Nhờ có bộ phận Johnston, 103 nhận ra có điện tử trong không gian.

Rồi sau đó, một quả bom rơi xuống. Một khối nước to đùng vỡ ra trên mặt đất và bắn vào nó. Mưa. Tiếp sau cái quả cầu chét chóc đó là vô số chị em nó. Hiện tượng này không nguy hiểm bằng lũ châu chấu, nhưng dù sao 103 cũng lùi lại ba bước.

Công chúa nhìn mưa.

Nỗi cô đơn, cái lạnh, đêm tối, từ trước tới giờ nó vẫn coi đó là những giá trị ngược với tinh thần của tổ kiến. Ấy vậy mà đêm lại đẹp. Cả cái lạnh cũng có nét duyên riêng.

Tiếng àm thứ ba. Một cái cây ánh sáng to lại mọc giữa những đám mây và chết ngay khi chạm đất. Lần này gần hơn. Chớp chiếu sáng cái hang và trong giây lát, biến mươi hai kiến trinh thám thành bạch tạng.

Cái cây trăng trên trời chạm vào cây đèn dưới đất và ngay lập tức cái cây dưới đất bốc cháy.

Lửa.

Con kiến nhìn ngọn lửa nuốt dần cái cây.

Công chúa biết rằng ở phía trên kia, Ngón Tay tạo ra công nghệ dựa vào việc làm chủ được lửa. Nó đã thấy kết quả: đá nung chảy, thức ăn cháy và nhất là những cuộc chiến với lửa. Những vụ thảm sát bằng lửa.

Ở loài côn trùng thì lửa là điều cấm kỵ.

Tất cả côn trùng đều biết rằng ngày xưa, cách đây vài chục triệu năm, kiến kiểm soát được lửa và lao vào những cuộc chiến khủng khiếp đôi khi phá trụi nhiều khu rừng. Vậy nên một ngày kia, tất cả các côn trùng thống nhất với nhau cấm không được sử dụng cái nguyên tố chết người đó. Có lẽ

vì thế nên côn trùng chưa từng phát triển công nghệ liên quan tới kim loại hay cháy nổ.

Lửa.

Phải chăng để tiến hóa thì loài kiến cũng buộc phải vượt qua điều cấm kỵ đó?

Công chúa thu râu lại rồi thiếp đi, trong tiếng ru của những hạt mưa rơi nảy trên mặt đất. Nó mơ thấy những đám cháy.

80. BUỒI BIỂU DIỄN CHÍN MUỒI

Sức nóng.

Chùm trong đám đông, Julie thấy dễ chịu.

Francine lắc mái tóc vàng. Zoé miệt mài mút bụng, David két nói những đoạn solo của cậu với những đoạn của Léopold, còn Ji-woong, mắt nhìn lên trời, dùng dùi đánh cùng lúc tất cả các trống.

Tinh thần họ hòa vào nhau. Họ không phải là tám người nữa, mà là một, và Julie cứ muốn khoảnh khắc quý báu này kéo dài mãi mãi.

Buổi biểu diễn phải kết thúc lúc mười một rưỡi đêm. Nhưng những xúc cảm quá mạnh mẽ. Julie tràn trề năng lượng, cô vẫn còn cần tới sự tiếp xúc tập thể kỳ diệu đó. Cô có cảm giác như mình đang bay lên và không chịu hạ cánh xuống.

Ji-woong ra hiệu cho cô hát lại bài “Cách mạng kiến”. Mấy cô gái thuộc câu lạc bộ Aikido ngân nga ở các lối đi giữa các hàng ghế:

Ai là những người biết tiên đoán mới?

Ai là những người sáng tạo mới?

Vỗ tay.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!

Chúng ta là những người sáng tạo mới!

Ánh nhìn của cô gái hơi đổi màu. Trong đầu cô, nhiều bộ máy khớp nối với nhau, mở ra những cánh cửa, giải phóng các van và chấn song. Một dây thần kinh nhận được thông điệp cần chuyển tới miệng. Một câu để thoát ra. Dây thần kinh vội vàng chuyển thông điệp, hàm nhận được lệnh mở ra, lưỡi động đậy và các từ được thoát ra:

- Các bạn có sẵn sàng... làm cách mạng... ở đây và ngay bây giờ không?

Tất cả mọi người im lặng. Thông điệp nhận được được các dây thần kinh thính giác truyền tới các não phân tích ý nghĩa và trọng lượng của mỗi âm tiết. Cuối cùng, có tiếng trả lời:

- Cooóóó!

Các dây thần kinh đã được hâm nóng hoạt động nhanh hơn.

- Các bạn có sẵn sàng thay đổi thế giới ở đây và ngay bây giờ không?

Khán phòng trả lời còn to hơn:

- Cóoooo!

Trong vòng ba nhịp tim, Julie lưỡng lự. Cô lưỡng lự như những kẻ xâm lược không dám nhận chiến thắng. Cô cảm nhận được nỗi lo sợ hệt như Hannibal⁽¹⁾ khi đứng trước Roma.

“Thế này có vẻ dễ quá, đừng làm thế.”

Bảy Chú Lùn đợi cô nói một câu hay thậm chí chỉ là một cử chỉ. Dây thần kinh đã sẵn sàng chuyển ngay tín hiệu đi. Công chúng nhìn chăm chăm vào miệng cô. Cuộc cách mạng được nói tới rất nhiều trong cuốn *Bách khoa toàn thư* giờ đang ở rất gần trong tâm tưởng. Mọi người đều nhìn cô chăm chằm. Cô chỉ cần nói: “Chúng ta hãy cùng làm nào.”

Mọi thứ ở đó như lơ lửng trong thời gian.

Giám đốc trung tâm ngắt âm thanh, giảm ánh sáng trên sân khấu và bật lại đèn trong khán phòng. Ông lên sân khấu cùng ban nhạc và nói:

- Buổi biểu diễn tới đây là hết. Hãy vỗ tay thật to hoan nghênh các nghệ sĩ! Một lần nữa xin cảm ơn Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn!

Giây phút màu nhiệm đã qua. Phép màu đã hết. Mọi người vỗ tay uể oải. Mọi thứ quay lại như cũ. Đó chỉ là buổi biểu diễn bình thường, tất nhiên là thành công, mọi người vỗ tay, nhưng sau đó họ ra về, chia tay nhau và về nhà ngủ.

- Xin chào và cảm ơn, Julie thì thầm.

Giữa tiếng ồn ào, ghế kêu cót két, cánh cửa phía cuối phòng đóng sập lại.

Ngồi ở lô của mình trong khi tẩy trang, cả nhóm thấy có vị đắng dâng lên trong lòng. Họ đã suýt tạo được một phong trào. Chỉ chút xíu nữa là được.

Julie luyến tiếc chăm chằm nhìn những mẫu bông thắm dầu màu be của kem nền, tất cả những gì còn lại từ trang phục chiến đấu của cô.

Giám đốc vào trong cánh gà, cắp lông mày nhíu lại.

- Tôi rất tiếc vì những thiệt hại do vụ ẩu đả lúc đầu buổi biểu diễn, Julie nói. Tất nhiên là chúng tôi sẽ đền bù cho ông.

Cắp lông mày giân ra.

- Tiếc vì cái gì? Vì đã cho chúng tôi có một buổi tối tuyệt vời à?

Ông phá lênh cười và ôm lấy Julie, hôn lên hai má cô.

- Các bạn thật tuyệt vời.

- Nhưng mà...

- Thế là cũng có điều thú vị diễn ra trong cái thành phố tinh lẻ này... Tôi cứ tưởng buổi biểu diễn của các bạn chỉ như dạ hội khiêu vũ, hóa ra các

1. Hannibal (247-183 trước Công nguyên): tướng và chính khách thành Carthage ở Bắc Phi, khởi động cuộc chiến tranh thứ hai giữa La Mã và thành Carthage, chiếm được nhiều địa phương ở Italia nhưng không chiếm được thành Roma.

bạn lại có một buổi diễn ra trò. Giám đốc các trung tâm văn hóa khác sẽ tức giận lên vì ghen tị cho mà xem, tôi đảm bảo với các bạn đây. Tôi chưa từng thấy công chúng hào hứng đến như thế kể từ buổi trình tấu của đoàn Petits Chanteurs à la Croix de Bois ở trung tâm văn hóa Mont-Saint-Michel. Tôi muốn các bạn quay lại biểu diễn ở đây. Càng sớm càng tốt.

- Ông nói nghiêm túc chứ ạ?

Giám đốc lôi ra quyển séc, ngẫm nghĩ một lúc rồi viết: năm nghìn franc.

- Đây là tiền cát xe cho buổi biểu diễn tối nay và cũng để giúp các bạn chuẩn bị cho buổi diễn lần sau. Các bạn phải quan tâm hơn tới trang phục, làm áp phích, có lẽ phải dự trù cả việc tạo khói, trang trí sân khấu nữa... Các bạn không được thỏa mãn với thắng lợi hôm nay. Lần sau, tôi muốn có một buổi biểu diễn thực sự tuyệt vời.

81. BÁO CHÍ

KÈN HIỆU FONTAINEBLEAU

(chuyên mục văn hóa)

TRUNG TÂM VĂN HÓA BUỔI BIỂU DIỄN KHAI MẠC VUI VẺ

Tôi qua tại phòng biểu diễn âm nhạc mới của trung tâm văn hóa Fontainebleau, nhóm nhạc rock Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn đã có buổi trình diễn thành công. Khán giả đã nhảy múa vui vẻ theo tiếng nhạc. Julie Pinson, nữ ca sĩ trẻ lãnh đạo nhóm nhạc có tất cả những điều cần thiết để thành công trong ngành biểu diễn: thân hình như của nữ thần, đôi mắt xám khiến cả thánh thần cũng bị quyến rũ và một giọng hát rất jazzy.

Chỉ tiếc là nhịp hơi yêu và lời hát có phần nhạt nhẽo.

Tuy nhiên, với nhiệt huyết lan tỏa, Julie đã làm cho người xem quên hết những khiêm khuyết nhỏ của tuổi trẻ.

Vài người thậm chí còn khẳng định cô có thể là đối thủ của nữ ca sĩ nổi tiếng Alexandrine.

Cũng không nên nói quá lên như vậy. Với phong cách rock quyến rũ, Alexandrine đã chinh phục được một lượng công chúng lớn hơn rất nhiều so với các trung tâm văn hóa hàng tính.

Chẳng hề bị mặc cảm, Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn đã thông báo sắp ra một album với tựa đề rất khiêu khích: "Thức dậy đi!" Album này có thể cạnh tranh với thành công mới của Alexandrine "Anh yêu ơi, em yêu anh" đã được xếp hạng nhất trong mọi bảng xếp hạng.

Marcel Vaugirard.

82. BÁCH KHOA TOÀN THU

KIỂM DUYỆT: Trước kia, để một vài tư tưởng bị chính quyền coi là có mưu

đò lật đổ không tới được với quảng đại công chúng, một bộ phận cảnh sát được lập ra: kiểm duyệt Nhà nước, chỉ có nhiệm vụ đơn giản là cấm việc lan truyền một số tác phẩm quá “có xu hướng lật đổ”.

Ngày nay, kiểm duyệt đã thay đổi hình thức. Không phải là sự thiêu tác đồng nứa, mà là sự thừa mứa. Vì liên tục phải nghe vô số thông tin vớ vẩn nên chẳng còn ai biết tìm đâu ra thông tin hấp dẫn. Khi phát hành hàng loạt đùi thiêng nhạc giống nhau, những người sản xuất đùa kìm hãm không cho những dòng nhạc mới nổi lên. Khi tung ra hàng nghìn đầu sách mỗi tháng, các nhà xuất bản kìm hãm không cho những dòng văn học mới nổi lên. Sự thừa thãi những thứ nhất nhèo giông nhau cản trở sự sáng tạo độc đáo. Ngay cả các nhà phê bình, những người lẽ ra phải lọc cái mới đó cũng không có thời gian để đọc hết, xem hết, nghe hết.

Vậy nên chúng ta mới gặp phải điều nghịch lý thế này: càng có nhiều kênh truyền hình, phát thanh, báo chí, phương tiện truyền thông thì tinh thần đa dạng trong sáng tạo lại càng ít đi. Sự buồn tẻ lan rộng.

Điều đó thuộc về logic cũ: cần phải làm sao để không có gì “độc đáo” có thể khiến người ta thấy cần phải xem xét lại cả hệ thống. Biết bao công sức được bỏ ra chí để mọi thứ đều bất động.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

83. XUÔI DÒNG SÔNG

Dòng sông màu bạc chảy về phía Nam. Sáng sớm nay, con thuyền của lũ kiến trinh thám vươn trên những con sóng chocab láy gì làm hiếu khách, băng băng rẽ nước như dải băng lóng lánh. Phía sau, sát mặt nước lóng lánh, mấy con niềng niềng sải cẳng đẩy sóng trông thật duyên dáng. Lớp vỏ trên thân chúng có những đường gờ màu cam. Trần chúng có biểu tượng màu vàng hình chữ V. Thiên nhiên đôi khi thích trang trí đôi chút cho sinh vật. Chính thiên nhiên vẽ những họa tiết phức tạp trên cánh buồm và để lại dấu vết đơn giản hơn lớp vỏ của niềng niềng.

Bắp chân dài lồng lá của niềng niềng gấp lại rồi mở ra để đẩy con thuyền nặng nề của lũ kiến. Công chúa 103 và mười hai kiến trinh thám vắt vẻo trên những cánh hoa súng màu hồng ở cao nhất tận hướng quang cảnh mênh mông xung quanh.

Cây hoa súng nhỏ quả là một con thuyền bảo vệ tuyệt vời trước dòng sông lạnh giá. Chẳng ai để ý tới nó vì hoa súng lướt trên mặt nước là chuyện hoàn toàn bình thường. Lũ kiến xem xét cái thuyền. Lá của cây hoa súng tạo thành cái bè to màu xanh lục, vững chắc và băng phẳng. Bông hoa súng khá là phức tạp. Nó gồm bốn lá dài và nhiều cánh hoa xếp theo hình xoáy tròn ốc, với kích cỡ nhỏ dần và cuối cùng thì biến thành nhị ở giữa bông hoa.

Lũ kiến vui đùa trèo lên trượt xuống trên những cánh hoa màu hồng như những cánh buồm lớn đủ loại: buồm trên dài, buồm vẹt, buồm ngọn

bằng sợi thực vật. Đứng trên điểm cao nhất của bông hoa thủy sinh, chúng nhìn thấy những chướng ngại vật phía xa.

Luôn muôn tìm cảm giác mới, Công chúa 103 ném thử thân rễ của cây hoa súng và ngạc nhiên cảm nhận ngay được cảm giác hết sức thanh bình. Đứng là thân rễ có chứa một chất dịu dọc có tác dụng như thuốc an thần. Dưới tác động của thứ nước đó, mọi thứ đều có vẻ nhẹ nhõm hơn, bình lặng hơn, nhẹ nhàng hơn. Kiến không thể mỉm cười được, nhưng nó thấy dễ chịu.

Dòng sông vào buổi sớm thật đẹp. Mặt trời đỏ sâm tươi đầm lên đám kiếng Bel-o-kan những tia sáng màu hồng ngọc. Những giọt sương lấp lánh trên mấy cái cây thủy sinh trôi lênh đênh.

Khi con thuyền đi qua, đám cây liễu rủ hạ lá mềm dài xuống. Những cành dẻ nước giờ quả ra mồi mọc, đó là những quả hạch có gai ngang bao bọc bên ngoài. Vốn bản tính vui vẻ hơn, hoa thủy tiên bắc long lanh như những ngôi sao vàng có mùi thơm.

Một hòn đá trên bờ mặt phủ đầy cỏ xà phòng có hương thơm dịu nhẹ lướt qua mạn trái thuyền. Đám cỏ xà phòng thả quả nang rơi xuống nước, nhả ra chất xa-pô-nin tạo bọt, làm cho lũ niềng niềng thấy bức mình. Chúng nhô đầu lên phun vài tia nước nhỏ để lùa chất xà phòng ra khỏi ống phổi.

Phần trên cao của cây hoa súng sượt qua lá của bông hoa độc càn, hoa này tỏa ra những mùi như rau cần và chứa thứ nước màu vàng sẫm lại khi gấp không khít. Lũ kiến biết là thứ nước đó ngọt nhưng chứa một loại an-ca-lô-ít rất mạnh gọi là chất xi-cu-tin, khiến não bị tê liệt. Rất nhiều kiến trinh thám đã phải bỏ mạng để thông tin này được ghi vào ký ức tập thể của đồng loại. Đừng có động vào độc càn.

Chuồn chuồn bay lượn trên đầu lũ kiến. Những con kiến trẻ khâm phục nhìn chúng. Loài côn trùng cổ xưa to lớn đáng trọng đang múa kết đôi. Mỗi con đực giám sát và bảo vệ khoảnh lãnh thổ riêng của nó trước các con đực khác. Chúng cùng giao đấu để mở rộng thêm phần sở hữu.

Con chuồn chuồn cái đương nhiên bị hấp dẫn bởi con đực tạo được cho nó khoảng mặt nước rộng rãi nhất cho điệu múa giao hợp và việc đẻ trứng sau đó.

Tuy nhiên, dù con đực có thành công hay thất bại trong việc thu hút con cái thì cuộc tranh đua vẫn không vì thế mà kết thúc. Con cái có thể mang trong bụng tinh dịch tươi của một con đực trong nhiều ngày. Nếu nó giao hợp nhiều lần với nhiều người tình khác nhau thì sau đó, nó có thể đẻ ra trứng có nguồn gốc từ bạn tình thứ nhất, thứ hai hay thứ ba.

Dù vậy, những con chuồn chuồn đực biết điều đó và vì ghen tức nên trước khi giao hợp, chúng vét hết tinh dịch của đối thủ ra khỏi mình con cái. Điều đó chẳng hề cảm trở nàng chuồn chuồn tìm một anh chàng chuồn chuồn khác lại vét hết tinh dịch của anh kia. Vinh dự cho tinh dịch của anh chàng cuối cùng tới với nàng.

Với các giác quan mới của kiến hữu tính, Công chúa 103 nhìn xuyên qua nước. Nó thấy, dưới mặt nước sông, có con vật đi ngược. Con kia nhìn

nó như nhìn qua lớp kính. Đó là con rệp bơi. Nó tiến lên bằng cách dùng cẳng sau bơi và trông như đang phi nước đại ở phía bên kia tấm gương là mặt nước sông. Để thở, nó tích trữ dưới khuỷu những bọt không khí dần dần được các lỗ thở của nó hút hết.

Bỗng dung có cái đầu nhô lên. Đó là một con ấu trùng chuồn chuồn, mặt nó nhảy hẳn ra khỏi đầu để đớp một con phù du. Công chúa 103 hiểu chuyện gì đã diễn ra. Ấu trùng chuồn chuồn có cái mặt nạ-mặt dính vào một khớp dài dùng như cầm. Nó lại gần con mồi mà con mồi không chạy trốn vì nghĩ là còn đủ khoảng cách. Đúng lúc đó thì con chuồn chuồn giơ cái mặt nạ-mặt ra bằng cái cầm-cánh tay có khớp. Cái mặt nạ-mặt lao đi như máy bắn, ngoắc lấy con mồi rồi mang nó về với phần còn lại của đầu để găm.

Con thuyền-hoa lướt đi và tránh kịp những tảng đá ngầm.

Ngồi trên nhị vàng ở giữa thuyền-hoa súng, 103 nghĩ lại về lịch sử vĩ đại của loài kiến. Nó may mắn được biết hết những truyền thuyết cổ vốn được truyền từ đời râu này sang đời râu khác. Nó biết kiến đã xâm nhập ruột lũ khủng long làm cho chúng phải biến mất như thế nào. Nó biết loài kiến đã phải giao chiến với lũ mồi trong hàng chục triệu năm để chiếm quyền thống trị Trái đất ra sao.

Đó là lịch sử của loài nó. Ngón Tay không biết điều này. Chúng không biết kiến đã làm thế nào để mang từ vùng đất Mặt trời mọc tới các miền đất khác các hạt hoa và rau mà trước đây ở đó không có: đậu, hành hay cà rốt.

Niềm tự hào giống loài tràn ngập lòng nó khi ngắm con sông hùng vĩ này, Ngón Tay không bao giờ cảm nhận được cách nhìn như nó. Chúng quá to, quá béo, quá mạnh mẽ để thấy được những bông thủy tiên bắc, những cây liễu rủ như cách con kiến nhìn. Chúng không nhận thức được những màu sắc như nó thấy.

Ngón Tay nhìn rõ được rất xa, nhưng tầm nhìn của chúng quá hẹp, nó nghĩ.

Quả vậy, loài kiến nhìn theo góc 180 độ, còn Ngón Tay chỉ nhìn theo góc 90 độ, hơn nữa chúng cũng chỉ có thể quan tâm chú ý tới góc 15 độ mà thôi.

Ngón Tay đã khám phá ra Trái đất hình tròn, và vì vậy, chỉ có hạn. Nó biết được điều đó nhờ xem phim tài liệu trên truyền hình. Ngón Tay có bản đồ tất cả các khu rừng, tất cả các thảo nguyên... Chúng không còn có thể tự nhủ: "Mình đi về phía điều chưa biết tới." Cũng không thể nói: "Mình đi tới một đất nước xa lạ," mọi đất nước trên hành tinh đều chỉ cần đi một ngày trên cái máy để bay của chúng là tới!

Công chúa 103 muốn rồi sẽ có ngày cho Ngón Tay xem những công nghệ của Bel-o-kan, cách điều chỉnh nước mặn của loài rệp, cách tôn trọng quả cây, cách làm cho động vật hiểu mình và rất nhiều điều nữa mà các Ngón Tay không hề biết.

Khi mặt trời chuyển từ màu đỏ sang màu cam, vô số tiếng kêu vang lên. Tiếng dế, đương nhiên, nhưng cũng có cả tiếng éch nhái, tiếng chim...

Đó là giờ ăn trưa.

Khi còn ở chỗ Ngón Tay, 103 có thói quen ăn ba bữa một ngày vào giờ cố định. Lú kién cuí xuống vót áu trùng muối treo mình lơ lửng sát mặt nước, đầu lộn xuống dưới, ống thở phía trên. Tốt quá, ai nấy đều đòi.

84. BÍ QUYẾT CỦA BÀI HÁT

Cá hay thịt gà?

Thứ Hai hôm nay, trong quán ăn tự phục vụ, thực đơn gồm: món khai vị: củ cải đường trộn dấm; món chính tùy chọn: cá tẩm bột rán hoặc thịt gà rán; tráng miệng: bánh kem mút táo.

Zoé dùng móng tay dài nhất lôi ra con ruồi bị dính vào lớp kem bánh mút táo.

- Cậu thấy không, móng tay có lúc cũng tiện lợi ra phết đấy, cô bảo với Julie.

Con ruồi khó mà có thể dính lại vào bánh, nhưng Zoé không muốn ăn phải nó. Cô đặt nó xuống mép đĩa.

Học sinh cầm khay xếp hàng dọc quầy phục vụ. Phía sau quầy là một bà phục vụ, tay cầm cái muối to tướng, lần lượt hối họ vẫn một câu trùu tượng ấy: "Gà HAY cá?"

Xét cho cùng thì chính việc được lựa chọn món là điều khác biệt giữa quầy ăn tự phục vụ hiện đại với nhà ăn thông thường.

Julie với cái khay chông chênh vì có bình nước cao ở trên, đi tìm một bàn đủ lớn cho cả nhóm ngồi.

- Không được, bàn này dành cho giáo viên, một người bảo cô.

Cách đó một quãng là cái bàn lớn dành cho nhân viên phục vụ. Chỗ khác là bàn dành cho nhân viên hành chính. Nhóm nào cũng khu khu bảo vệ lãnh địa và những đặc quyền đặc lợi nho nhỏ của mình, không có chuyện xét lại những việc đó.

Cuối cùng thì cũng có ghé trống. Vì chỉ có hai mươi phút để ăn trưa như thường lệ nên họ nuốt thức ăn mà chẳng bỏ thời gian nhai cho kỹ. Dạ dày họ giờ đã quen với tình trạng này nên bù lại việc răng hàm lười nhai bằng cách tạo những chất axít ăn mòn nhiều hơn.

Một học sinh lại gần bàn họ.

- Bọn tớ không xem buổi biểu diễn của các cậu hôm thứ Bảy vừa rồi. Thấy bảo là rất hay và tuần sau các cậu lại biểu diễn. Các cậu cho bọn tớ vé đi xem được không?

- Bọn tớ cũng muốn thế, cho bọn tớ vé đi, một học sinh khác nói.

- Còn bọn tớ...

Lúc này, khoảng hai chục học sinh bao quanh họ, ai nấy đều háo hức xin vé không mất tiền.

- Không nên hài lòng với chiến thắng, Ji-woong khẳng định. Khi mọi chuyện đã ổn thì lại càng cần phải cố gắng hơn. Chỗ nữa, sau giờ lịch sử,

tất cả bọn mình sẽ cùng tổng duyệt. Phải có những bài hát mới và hiệu ứng sân khấu mới cho buổi biểu diễn lớn vào thứ Bảy tới. Narcisse, cậu may phục trang cho mọi người đi. Paul, cậu lo phần phổi cảnh sân khấu. Julie, cậu phải sexy hơn. Cậu có duyên, nhưng hình như cậu có giấu biệt nó. Cứ thoải mái đi.

- Chẳng lẽ cậu lại bảo tớ phải múa thoát y à?

- Không, nhưng tại sao cậu không để lộ cơ thể một chút, ví dụ như thỉnh thoảng để một bên vai trần chẳng hạn? Có tác dụng ra phết. Ngay cả những nữ ca sĩ nổi tiếng cũng làm thế đây.

Julie bĩu môi ngòi vực.

Đúng lúc đó thì thày hiệu trưởng xuất hiện. Thày chúc mừng cả nhóm. Thày bảo họ hãy bộc lộ hết tiềm năng, và rằng em trai thày rất trông chờ ở buổi biểu diễn hôm thứ Bảy tới của họ. Thày khẳng định là hồi còn trẻ, thày cũng từng có cơ hội như vậy nhưng lại bỏ qua và tới giờ vẫn còn thấy tiếc. Thày giao cho họ một chiếc chìa khóa mở cửa sau trường mới được bọc thép để họ có thể tới tập lúc nào muốn, ngay cả khi người gác cổng đã khóa cửa chính.

- Lần này cố thành công lớn nhé! thày vừa nói vừa hích Ji-woong.

Julie nói cần phải cải tạo dáng vẻ của buổi diễn. Những màu ngũ sắc mà Paul chiếu lên chưa đủ để tạo hiệu ứng sân khấu.

- Hay là bọn mình làm một cuốn sách thật to ở phía sau rồi chiếu màu sắc và ảnh ghép lấy từ cuốn *Bách khoa toàn thư*? Léopold đề xuất.

- Ủ, rồi bọn mình cũng có thể làm một con kiến lớn động đậy cẳng theo nhịp.

- Sao bọn mình không gọi quách luôn buổi biểu diễn là “Cách mạng kiến”? Xét cho cùng thì đó chính là bài đã cứu buổi biểu diễn lần trước, David gợi ý.

Mọi người cứ thế đưa ra vô số ý tưởng. Thêm phục trang, phổi cảnh sân khấu, dàn cảnh, và thậm chí xen vào giữa các bài rock là một khúc nhạc cổ điển, một bản tấu khúc của Bach chẳng hạn.

85. BÁCH KHOA TOÀN THU

NGHỆ THUẬT TẤU PHÁP: “*Tấu pháp*” là bước tiến triển so với *ca-nông*.

Ca-nông xoay vần cùng một đề tài theo nhiều chiều để xem nó có tác động thế nào tới bản thân trên mọi phương diện. *Tấu pháp* thì có thể giới thiệu nhiều đề tài khác nhau.

Tấu pháp là sự tiến triển thì đúng hơn là sự lặp lại.

Nhạc tặng của Johann Sebastian Bach là một trong những kết cấu đẹp nhất của *tấu pháp*. Cũng như nhiều bản *tấu pháp* khác, Nhạc tặng bắt đầu bằng đồ thứ nhưng tới cuối, bằng phép ảo thuật khéo léo xứng đáng của những nhà do thuật tài giỏi nhất, nó kết thúc bằng rê thứ. Ấy vậy mà tai của thính giả chăm chú nhất cũng không phát hiện ra lúc chuyển tông.

Nhờ có hệ thống “nhảy” một tông đó mà ta có thể lặp đi lặp lại bản Nhạc tặng cho tới khi nó biến thành mọi nốt nhạc trong gam nhạc đó. “Vinh quang của nhà vua cũng không ngừng nâng lên như sự chuyển giọng,” Bach giải thích như vậy.

Đỉnh cao của tấu pháp chính là bản Nghệ thuật tấu pháp⁽¹⁾ do Bach sáng tác ngay trước khi chết. Trong bản này, ông muốn giải thích cho toàn thể mọi người hiểu kỹ thuật tiến triển âm nhạc xuất phát từ điều hoàn toàn đơn giản và tiên tới sự phức tạp tuyệt đối. Bach buộc phải dừng lại khi đang rất hào hứng vì lý do sức khỏe (lúc đó ông giàn như đã mù). Bản tấu khúc này vì vậy mà bị bỏ dở.

Cần chú ý là Bach đã ký tên mình vào bản nhạc bằng cách dùng bốn chữ cái trong tên mình làm chủ đề âm nhạc. Trong xương âm Đức, B tương ứng với nốt si giáng, A tương ứng với la, C tương ứng với đô và H với si đơn.

Như vậy, Bach = si giáng, la, đô, si.

Bach lọt vào bên trong âm nhạc của chính mình và trông đợi vào nó để nâng mình lên tới vô tận như vị vua bất tử.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

86. ĐÒN TÂN CÔNG CỦA LOÀI THỦY KẾ

Trong khi con thuyền-hoa súng hồng nhẹ nhàng lướt trên sóng, lú kiến nhìn thấy một nhóm côn trùng bước trên mặt nước. Đó là những con thủy kế, loài rệp nước trông giống như muỗi nước ngọt.

Đầu chúng dài hơn thân, đôi mắt hình cầu trông như hai hạt ngọc ở hai bên làm chúng trông giống như chiếc mặt nạ châu Phi kéo dài. Mặt dưới bụng chúng phủ đầy lông ánh bạc mượt như nhung và không thấm nước. Nhờ có lớp lông đó mà chúng có thể bình tâm đi trên sóng, không lo bị chìm.

Lú thủy kế đang tìm rận nước, xác muỗi hay ấu trùng rệp nước thì thấy con thuyền của lú kiến đi qua. Vậy là, thật lạ thường, chúng tập hợp nhau lại thành một đàn thủy quân và tấn công.

Chúng chạy và trượt trên mặt nước, dùng nước như tấm lưới vững chắc. Chúng ấn đốt bàn chân xuống bám vững vào mặt nước sòng rung rinh như lớp màng căng.

Toán kiến hiểu được mối nguy hiểm và xếp bụng dọc mạn thuyền như ngày xưa, những người Viking xép giáo và khiên.

Bắn.

Những cái bụng kiến bắn ra axít.

Nhiều con thủy kế bị bắn trúng đổ xuống và trôi trên sóng, cái bụng có lông không thấm nước giúp chúng nổi trên mặt nước. Những con thủy

1. Tên tiếng Đức là *Die Kunst der Fuge*.

ké còn sống sót chạy ngoèo giữa những luồng axít fomic.

Rất nhiều con thủy ké đã bị hạ ngay sau loạt bắn đầu tiên. Tuy nhiên, một số con vẫn kiên cường và chỉ cần bám mây cái cảng dài của chúng vào là đủ để lá cây hoa súng chìm xuống. Tất cả toán kiến rơi xuống nước. Vài con toan bắt chước lũ thủy ké đi trên mặt nước, xong việc này đòi hỏi phải kiểm soát được rất tốt trọng lực trên từng cảng chân và lúc nào cũng có một cảng bị chìm xuống. Thành ra chúng rơi vào cảnh cầm và bụng tiếp xúc với nước lạnh, nổi lèn bèn và vùng vẫy cảng vô ích.

Khi nước không vượt quá cắm thì kiến không lo bị chìm, nhưng chúng rất dễ bị bắt cứ con vật nào nuốt mất. Phải tự tổ chức lại ngay. Mười ba con kiến vẩy vùng từ phía và té nước vào nhau nhiều hơn là hỗ trợ cho nhau. Chúng cố bám vào mép hoa súng, trong khi lũ thủy ké tiếp tục đẩy chúng ra và đập lên đầu để dìm chúng xuống.

Loay hoay mãi, cuối cùng lũ kiến dựa vào nhau làm thành một mặt bằng nổi rồi ti vào đó leo lên con thuyền-hoa súng. Cứ như vậy, chúng leo được lên thuyền.

Chúng kéo những con kiến khác lên và bắt vài con thủy ké đã tấn công mình.

Trước khi ăn thịt chúng, 103 hổ bón tù binh tại sao chúng lại tập hợp cả lũ lại mà tấn công trong khi ai cũng biết thủy ké là loài sống riêng lẻ. Một con thủy ké kể rằng đó là vì một cá nhân mà nó gọi là Bà Sáng Lập.

Bà Sáng Lập sống ở nơi nước chảy rất xiết. Ở đó, thủy ké chỉ có thể lướt sóng ở những khoảng cách ngắn rồi ngay lập tức phải bám vào mây cây sậy vì nếu không sẽ bị nước cuốn đi. Bà Sáng Lập tự nhủ thủy ké cứ phải dùng hết sức lực để chống lại dòng nước, trong khi chẳng ai biết dòng nước này trôi đi đâu. Thay vì suốt đời bám vào đám sậy, bà quyết định để cho nước cuốn đi. Tất cả thủy ké ở quanh đó đều bảo rồi bà sẽ chết vì dòng nước dữ có thể quật bà vào mõm đá. Bà Sáng Lập dứt khoát ra đi, và đúng như đồng loại đã dự đoán, bà bị cuốn đi, lắc lư, đu đưa, chìm xuống, bị thương, bầm giập. Nhưng bà vẫn sống sót. Đồng loại đã trông thấy bà đi cho rằng thủy ké có lòng dung cảm này quả là một tấm gương. Chúng bèn tôn bà làm thủ lĩnh và sống thành bầy.

Vậy là, Công chúa 103 tự nhủ, một cá nhân cũng đủ để làm thay đổi hành vi của cả một loài. Con thủy ké này cuối cùng đã phát hiện ra điều gì vậy? Khi thôi không sợ dòng nước nữa, khi thôi không cần lấy một sự yên bình giả tạo và buông mình trôi về phía trước, ta có thể bị bầm giập nhưng rõ cuộc ta lại có thể cải thiện điều kiện sống của chính mình và của cả cộng đồng.

Nghĩ vậy, Công chúa 103 thấy vững lòng hơn.

Số 15 lại gần. Nó muốn ăn con thủy ké, song Công chúa 103 ngăn lại. Công chúa nói phải giải phóng con thủy ké để nó quay về với đồng loại vừa mới sống thành bầy đàn. Số 15 không hiểu tại sao con thủy ké đó lại được tha mạng. Đó là một con thủy ké. Thịt nó ngon mà.

Chúng ta lẽ ra còn phải tìm cái Bà Sáng Lập đó để giết mới phải, nó nói thêm.

Những con kiến khác đồng ý. Nếu lũ thủy kế bắt đầu tập hợp thành nhóm đi chinh chiến mà kiến không ngăn chặn chúng ngay từ bây giờ thì chỉ vài năm nữa, lũ thủy kế sẽ xây tổ trên nước và thành chúa tể các con sông.

103 cũng biết thế, nhưng nó tự nhủ là mỗi giống loài đều có vận hội riêng. Muốn tiến bộ hơn thì phải đi nhanh hơn những kẻ kình địch với mình chứ không phải là hủy diệt chúng.

Công chúa viện các giác quan của kiến hữu tính để biện bạch cho lòng trắc ẩn của nó. Tuy nhiên, nó biết rằng đó là một bằng chứng khác cho thấy sự thoái hóa của nó do tiếp xúc lâu dài với Ngón Tay.

103 biết là trong đầu nó có vấn đề. Trước đây, nó đã có khuynh hướng ích kỷ. Việc các giác quan tinh tường lên gấp bội chỉ càng làm cho khiếm khuyết đó trầm trọng thêm. Bình thường thì kiến thường xuyên kết nối với tâm trí tập thể và rất hiếm khi tách ra để giải quyết những vấn đề “riêng tư”. Vậy mà 103 lại thường xuyên tách ra khỏi tâm trí tập thể. Nó tồn tại trong cơ thể của nó, trong tâm trí nó, trong cái sọ cầm tù và không hề nỗ lực để suy nghĩ theo nhóm. Nếu cứ thế này thì chẳng mấy chốc, nó sẽ chỉ nghĩ tới bản thân. Nó sẽ coi mình là trung tâm, giống như Ngón Tay.

Số 5 cũng cảm nhận được là trong những cuộc trao đổi tuyệt đối, Công chúa không chơ các bạn thâm nhập vào nhiều vùng trong não nó. Nó không chơi trò tập thể.

Nhưng bây giờ đâu phải là lúc để nghĩ ngợi.

Công chúa 103 nhận thấy những cánh hoa-buồm của chiếc thuyền-hoa súng rít lên. Hoặc là có gió, hoặc là... chúng đang trôi nhanh.

Tất cả lên đinh.

Vài con kiến đứng gác leo lên chóp cao nhất của cánh hoa súng. Ở đó cảm nhận được rất rõ tốc độ. Tất cả lông trên mặt và râu kiến đều rụp ra đằng sau như cỏ.

Công chúa lo lắng là có lý do, vì ở phía xa nó thấy dựng lên một bức tường sùi bọt; đi với tốc độ này thì khó mà tránh được.

Miễn không phải thác là được, con kiến tự nhủ.

87. CHUẨN BỊ CHO BUỔI BIỂU DIỄN THỨ HAI

Julie và các bạn chuẩn bị buổi biểu diễn thứ hai rất chu đáo. Cứ cuối buổi chiều, sau giờ học, họ lại gặp nhau để tập.

- Bạn mình chưa có đủ số bài hát riêng. Để đảm bảo một buổi biểu diễn có độ dài bình thường mà phải hát hai lần vẫn những bài đó thì thật là vung về.

Julie đặt lên bàn cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* và cả nhóm cúi xuống xem. Cô giờ các trang rồi ghi những chủ đề có thể

khai thác được. “Con só vàng”, “Trứng”, “Kiếm duyệt”, “Tuệ cầu”, “Nghệ thuật tẩu pháp”, “Du hành tới mặt trăng”.

Họ bắt đầu viết lại lời để phổ nhạc dễ hơn.

- Bạn mình có lẽ phải đổi tên nhóm, Julie nói.

Những người kia ngẩng đầu lên.

- “Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn”, nghe hơi trẻ con, đúng không? cô nói.

Hơn nữa, tôi cũng không thích sự phân tách: Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn. Thêì thì thà gọi là “Tám Chú Lùn” còn hơn.

Cả nhóm biết cô ca sĩ muốn nói gì.

- “Cách mạng kiến” là bài thành công nhất. David đã đề xuất gọi buổi biểu diễn sắp tới của bạn mình theo tên bài đó. Vậy thì sao không đổi lại tên của nhóm mình luôn?

- “Nhóm Kiến” ư? Zoé bối rối nói.

- “Nhóm Kiến”, Léopold nhắc lại.

- Nghe được đây. Đã có nhóm Beatles, hay còn gọi là “Nhóm Gián”. Gián là những con côn trùng bẩn thỉu. Nhưng điều đó đâu có cần trở bẩn người trong nhóm thành công rực rỡ.

Ji-woong nói thành tiếng điều cậu đang suy nghĩ.

- Nhóm Kiến... Cách mạng kiến... Có sự gắn kết với nhau, đúng thế đây. Nhưng tại sao lại là mấy con côn trùng đó?

- Tại sao không?

- Người ta có thể dùng chân, dùng ngón tay giết kiến bếp gi. Hơn nữa, trong chúng cũng chẳng có gì là ngộ nghĩnh.

- Vậy thì bạn mình chọn các côn trùng xinh đẹp đi, Narcisse gợi ý. Bạn mình có thể lấy tên là “Nhóm Bướm”, hay “Nhóm Ong”.

- Thế sao không phải là “Bọ Ngựa”? Paul đề xuất. Đầu bọ ngựa trông rất ngộ. Hình bọ ngựa trên vỏ đĩa trông hay đấy.

Ai này đều nêu ra con côn trùng mà mình cho là đáng yêu nhất.

- Nếu lấy tên là “Bọ Mũi” thì bạn mình có được câu khẩu hiệu: “Hỉ mũi là thành bọ mõi”! Paul đề xuất. Chỉ cần rút mùi soa ra là khán giả đã tò mò hiệu gia nhập hàng ngũ chúng ta rồi.

- Nay, thế sao không phải là “Ruồi Trâu”? Dùng tên đó thì có thể chơi chữ về “thời gian” được đây, Narcisse giễu cợt. Kiểu như: “Hỡi ruồi trâu, hãy ngừng bay” hay là “ruồi trâu hiện đại”, hoặc là “ruồi trâu xinh đẹp cho ngày cuối tuần”.

- Dùng tên “Bọ rùa” đi. Có thể chơi chữ “bọ bò như rùa”.

- “Ong Gáu” đi, Francine nói. “Ong Gáu”, nhóm nhạc làm các bạn phải rung lắc.

Julie tỏ vẻ ngao ngán.

- Ô không! cô nhấn mạnh. Chính vì kiến xem ra chẳng có gì đáng kể nên mới là tham chiêu tốt nhất. Bạn mình phải làm cho con côn trùng thoát nhìn chẳng có gì đặc biệt thành ra đặc biệt.

Những người khác không thực sự bị thuyết phục.

- *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* có rất nhiều thơ và bài liên quan tới kiến.

Lần này thì lý lẽ được chấp nhận. Vì phải sáng tác thật nhanh những bài hát mới nên phải chọn chủ đề phổ biến nhất trong cuốn *Bách khoa toàn thư*.

- Đồng ý với "Nhóm Kiến", David nhượng bộ.

- Xét cho cùng, "Nhóm Kiến" là hai âm tiết nghe cũng cân đối, Zoé thừa nhận.

Cô nhắc đi nhắc lại bằng nhiều âm điệu "Nhóm-Kiến", "Nhóm Kiến", "Chúng tôi là Nhóm Kiến".

- Bạn mình chuyển sang làm áp phích đi.

David đã ngồi sẵn trước máy tính trong phòng tập. Cậu tìm được trong các phần mềm đồ họa một phông nền trông như giấy da cổ và chọn những chữ cái viết hoa xoắn dày và đỏ cho những chữ đầu tiên cùng những chữ viết thường màu đen có bóng tráng đổ lên các chữ khác.

Họ cùng xem xét hình ảnh trên trang bìa của cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*, với ba con kiến tạo thành hình chữ Y đặt ở trung tâm một tam giác được vẽ trong vòng tròn. Chỉ cần dùng một phần mềm đồ họa tái tạo lại hình ảnh đó là biểu tượng của ban nhạc đã xong.

Họ cùng chui đầu vào máy tính. Phía trên, họ viết "Nhóm Kiến", và xuống dưới một chút, trong ngoặc đơn: "Tên gọi mới của nhóm Bách Tuyệt và Bảy Chú Lùn" để những người hâm mộ trước đây có thể nhận ra họ.

Phía dưới: "Thứ Bảy mùng một tháng Tư, biểu diễn ở trung tâm văn hóa Fontainebleau".

Rồi hàng chữ hoa to đậm: CÁCH MẠNG KIẾN.

Họ xem xét kết quả đạt được. Trên màn hình, bức áp phích tương lai của họ giống hệt tờ giấy da cũ.

Zoé in hai nghìn bản bằng máy photo màu của hiệu trưởng Ji-woong gọi em gái tới, nhờ cô cùng các bạn dán áp phích trong thành phố. Cô bé đồng ý với điều kiện anh phải cho cô và các bạn vé mời xem biểu diễn, rồi cùng đám bạn đi dán áp phích lên tường các công trình xây dựng và lên cửa các cửa hàng. Mọi người có ba ngày để mua vé xem buổi diễn.

- Bạn mình phải chuẩn bị chu tất cho cả buổi diễn, Francine nói.

- Với khói và đèn chiếu nhỏ gây hiệu ứng đặc biệt, Paul đề xuất.

- Bạn mình có thể làm những đồ vật khổng lồ để trang trí sân khấu, Ji-woong nói thêm.

- Tớ có thể làm một cuốn sách bằng polystyrène¹ cao một mét, Léopold nói.

- Với một trang ở giữa có thể di chuyển được và các hình chiếu, người xem sẽ có cảm giác đang nhìn thấy các trang được giờ ra, David khẳng định.

- Tuyệt! Tớ chịu trách nhiệm làm một con kiến khổng lồ cao ít nhất là

1. Chất dẻo nóng tạo ra bởi quá trình trùng hợp hóa chất styrène.

hai mét, Ji-woong hứa.

Paul gợi ý phát mùi hương tương ứng với không khí đặc thù của mỗi bài hát. Cậu nghĩ rằng mình đủ giỏi hóa để có thể làm đàn ống thô sơ tỏa mùi thơm. Cậu cũng định tạo cho mỗi đề tài một bối cảnh mùi hương thực sự, từ mùi hoa oải hương tới mùi đất, từ mùi iốt tới mùi cà phê.

Narcisse sẽ tạo ra những bộ trang phục cầu kỳ, thiết kế mặt nạ và đồ hóa trang nhấn mạnh từng bài hát.

Buổi tập thực sự bắt đầu và David than phiền về đoạn solo trong bài “Cách mạng kiến”. Rõ ràng là chưa ổn. Đúng lúc đó thì họ nghe thấy có tiếng kêu mà lúc đầu họ cứ nghĩ là tiếng lạo xạo của hệ thống điện tử. Khi lại gần ampli để chỉnh thì họ phát hiện ra có con dế ở đó, nó tới vì hơi ám của máy biến áp.

David bèn nảy ra ý gắn cái micro nhỏ của một trong các dây đàn hạc điện tử của cậu vào cánh con dế. Paul chỉnh âm thanh và ngay lập tức đạt được tiếng kêu có hiệu ứng vô cùng lạ lùng.

- Tớ nghĩ là bọn mình cuối cùng đã tìm được nhạc sĩ chơi solo hoàn hảo nhất cho “Cách mạng kiến”, David tuyên bố.

88. BÁCH KHOA TOÀN THU

TƯƠNG LAI THUỘC VỀ NHỮNG NGƯỜI BIẾT DIỄN: *Tương lai thuộc về những người biết diễn. Để được kính trọng, diễn viên biết giả vờ giận dữ. Để được ca tụng, diễn viên biết giả vờ yêu. Để làm cho người ta ghen tị, diễn viên biết ra vẻ vui mừng. Mọi nghề nghiệp đều được diễn viên thể hiện.*

Sự kiện Ronald Reagan được bầu làm tổng thống Hoa Kỳ năm 1980 đã thực sự đánh dấu việc các diễn viên lên ngôi. Chẳng cần phải có ý tưởng hay biết lãnh đạo, chỉ cần có một nhóm các chuyên gia viết diễn văn và sau đó diễn tốt vai của mình trước các ống kính máy quay.

Và lại, ở phần lớn các nền dân chủ hiện đại, người ta không chọn ứng cử viên theo cương lĩnh chính trị của anh ta (ai cũng thừa biết rằng bất kể thế nào thì những lời hứa cũng chẳng được thực hiện, vì đất nước có chính sách tổng thể không thể làm chệch đi), mà theo dáng vẻ, nụ cười, giọng nói, cách ăn mặc, thái độ thân mật của ứng cử viên đó với những người phỏng vấn, những câu nói đùa dóm của anh ta.

Những người giỏi diễn dù làm nghề nào cũng đều có thể thành công, điều đó là bất di bất dịch. Họ sĩ diễn giỏi có thể thuyết phục rằng bức tranh một màu là tuyệt tác. Ca sĩ diễn tốt chẳng cần có giọng hay, chỉ cần thể hiện clip ổn là được. Những người biết diễn kiểm soát thế giới. Vấn đề là vì cứ đề cao người biết diễn nên hình thức trở nên quan trọng hơn nội dung, bè ngoài quan trọng hơn bản chất. Người ta chẳng nghe những gì họ nói nữa. Người ta chí nhìn xem họ nói như thế nào, ánh mắt họ trong khi nói ra sao, và xem cà vạt của họ có hợp với khăn cài túi ngực không.

Những người có ý tưởng nhưng không biết cách diễn đạt dần dần bị loại khỏi các cuộc tranh luận.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

89. CUỐN THEO DÒNG NƯỚC

Thác nước!

Lũ kiến dựng hết râu lên sững sờ.

Cho tới lúc này, dòng nước lững lờ vẫn nhẹ nhàng đẩy chúng đung đưa dọc theo bờ nhưng bỗng dừng, mọi thứ nhanh hắt lên.

Chúng đã đi vào vùng dốc.

Một quang mấp mô đầy đá cuội tạo thành đường bọt trắng xóa. Tiếng ồn ào rất lớn xâm chiếm không gian. Đang lao nhanh nên những cánh buồm hồng của hoa súng rung lên và va đập vào nhau.

Râu rối bời trước mặt, Công chúa 103 dùng cù chỉ ra hiệu là nên đi về phía bên trái, nơi dòng nước có vẻ bớt xiết hơn.

Toán kiến bảo lũ niềng niềng đang đẩy thuyền ở phía sau khoát nước nhanh hơn nữa. Những con kiến to nhất vớ lấy mấy cái cành cây nhỏ dài, ngậm chặt vào hàm và dùng chúng như sào móc để định hướng con thuyền.

Số 13 rơi xuống nước nhưng nó được vớt lên vừa đúng lúc.

Lũ nòng nọc lượn sát mặt nước, rình xem đắm thuyền. Chúng còn phàm ăn hơn cả lũ cá mập, mà có lẽ so với kiến thì chúng cũng to chẳng khác gì cá mập so với người.

Con thuyền-hoa súng tăng tốc và lao thẳng về hướng ba hòn đá cuối to. Lũ niềng niềng kích động cao độ sải cẳng xuống nước mạnh đến nỗi nước bắn đầy lên khắp thuyền.

Con thuyền chệch đi, mũi trước của lá hoa súng mất hướng. Vì thế, hòn cuối va thẳng vào mạn thuyền. Cái lá mềm chịu đựng cú va đập. Bông hoa súng run lên và có vẻ như sắp quay lại đằng sau, nhưng có chỗ nước xoáy xoay nó ngược lại. Một cánh hoa suýt nữa nhấn chìm toán kiến rồi rời khỏi thuyền.

Lũ kiến đi qua được thác nước đầu tiên, nhưng lại đã thấy bức tường bọt thứ hai xuất hiện. Lúc này, ngoài lũ nòng nọc còn có nhiều giống bọ cánh cứng dưới nước săn đuổi toán kiến Bel-o-kan: bọ quay đen nhǎn, rệp nước dưới đáy bụng có một ống hô hấp dài, gọng vó với cẳng mảnh nhọn. Một số tới với hy vọng đánh chén, số khác tới chỉ để xem. Số 5 phóng mùi về phía đắm niềng niềng để chúng hướng thuyền theo lạch mà nó thấy có vẻ ít xoáy nước hơn.

Dù toán kiến chẳng hè nhò vả nhưng đám bọ mũi vẫn đi trước xem xét tình hình rồi quay lại, tỏ ra rất bi quan.

Không qua nổi đâu.

Trong lạch, dòng nước còn mạnh hơn. Lũ kiến trên thuyền-hoa súng

không biết nên làm gì nữa: thử thay đổi đường đi với nguy cơ không kiểm soát được con thuyền, hay cứ giữ hướng đi để tính toán cách thoát qua thác nước thứ hai cho tốt nhất?

Quá muộn rồi! Tương lai không thuộc về những kẻ do dự.

Khi lũ kiến đi qua đám cuội, chúng không kiểm soát được con thuyền-hoa nữa. Con thuyền bằng phẳng bị cuốn đi phẳng phẳng. Lá hoa súng và phải gờ các viên cuội nhỏ giống như những cái răng của dòng sông, và cứ mỗi lần va đập là ba hoặc bốn kiến trinh thám mất thăng bằng lại suýt rơi khỏi pháo đài. May mà lá hoa súng có khá nhiều thó nén chịu va đập được. Cả toán kiến chui vào sâu trong đám nhí vàng ở giữa bông hoa và siết chặt hàm.

Con thuyền lại một lần nữa va vào đá cuội, lưỡng lự không biết có nên quay lại không, tròng trành, rồi... cân bằng lại. Nó vượt qua thác nước thứ hai bình yên vô sự. Nói gì thì nói, trong bất cứ việc gì, may mắn vẫn là yếu tố quan trọng nhất quyết định thành công, 103 nghĩ.

Một hòn đá hình tam giác rạch một đường phia dưới chiếc lá, nổi lên một cục giữa con thuyền-hoa súng, làm lũ kiến bị lắc rất mạnh. Lũ kiến vừa mới kịp hoàn hồn thì bông hoa súng lại tăng tốc vì bị cái thác nước thứ ba hút.

Cả rừng cây bắt đầu kêu lên ồm ồp như éch nhái, như thể nó là vật thể sống còn dòng sông là cái lưỡi ẩm ướt của nó vậy.

Đứng giữa các cánh hoa súng, Công chúa 103 quan sát quang cảnh khốc liệt: phía trên cao, bầu trời thật đẹp, thật trong sáng, còn phía dưới, qua đường chân trời, chỉ thấy sôi sục. Một hòn cuội dựng lên che bóng chúng.

Lũ niềng niêng hoảng sợ buông hết ra, bỏ mặc con thuyền-hoa súng của lũ kiến cho may rủi.

Không còn hệ thống đẩy nữa nên con thuyền xoay như chong chóng. Ở phía trong, lũ kiến bị lực ly tâm cuốn nén thậm chí còn không đứng dậy nổi. Chúng chẳng nhìn thấy gì bên ngoài. Phía trên có bầu trời, trên những đỉnh hồng hồng của bông súng, còn phía dưới thì mọi thứ xoay tròn.

Công chúa 103 và số 5 dính chặt vào nhau. Cứ xoay mãi, xoay mãi, rồi va vào viên đá cuội khác. Con thuyền-hoa nhào lộn nhưng vẫn chưa bị ụp. 103 thận trọng ngẩng đầu lên và thấy con thuyền lao thẳng tới một thác nước khác dốc đứng thực sự đồ sộ, dốc đến nỗi không nhìn thấy dòng sông bên ngoài đường bờ.

Chỉ còn thiếu mỗi cái thác Niagara này nữa thôi...

Con thuyền lướt đi mỗi lúc một nhanh hơn. Tiếng thác nước àm àm làm lũ kiến trên thuyền đinh tai nhức óc. Râu chúng dính chặt vào mặt.

Lần này thì chắc chắn sẽ bị bắn tung lên cao rồi chìm xuống. Chẳng làm gì được nữa. Chúng cuộn mình dưới đáy vàng của bông hoa súng hồng.

Con thuyền bị ném vào không trung. Công chúa nhìn thấy dòng sông như dải băng màu bạc ở rất xa phía dưới.

90. TRONG CÁNH GÀ

- Nào, các bạn, đừng kièm chê nữa, lần này cứ mạnh bạo nhé!
Ông giám đốc trung tâm văn hóa ở đây là thưa.

Họ không có thời gian để bỏ phí.

Trong ba giờ nữa, họ có buổi trình diễn thứ hai.

Trang trí sân khấu chưa xong. Léopold đang dựng cuốn sách khổng lồ.
David lo dựng bức tượng con kiên. Paul chỉnh lại máy phát mùi.

Cậu bắt đầu trình diễn cho các bạn xem.

- Cái máy của tớ có thể tổng hợp được tất cả các mùi, từ mùi thịt bò nấu hành và rượu nho tới hương hoa nhài, rồi thì mùi mồ hôi, mùi máu, mùi cà phê, mùi thịt gà nướng, mùi bạc hà...

Miệng ngậm cây cọ vẽ, Francine vào gặp Julie trong lô và bảo vì tối nay đặc biệt quan trọng nên cô trông phải xinh đẹp hơn buổi biểu diễn đầu tiên.

- Phải làm sao cho mọi khán giả đều thấy phải lòng cậu mới được.

Francine mang theo cả mó đồ lè trang điểm và bắt đầu tô điểm gương mặt Julie, vẽ quanh mắt cô họa tiết hình chim. Sau đó, cô chải mái tóc đen dài của bạn và đặt lên đó cái vương miện.

- Tối nay, cậu phải là nữ hoàng.

Narcisse xuất hiện trong gian phòng nhỏ.

- Tớ đã may một chiếc váy để vương cho nữ hoàng đây. Cậu sẽ là nữ hoàng quyền rũ nhất, hơn cả Nữ hoàng Pháp Joséphine, hơn cả Nữ hoàng theo huyền thoại Ả-rập Saba, hơn cả Nữ hoàng Nga Catherine hay Cléopâtre.

Cậu giở ra một chiếc váy màu xanh lam có vân đèn trăng.

- Tớ nghĩ rằng bạn mình có thể tìm thấy trong cuốn *Bách khoa toàn thư* những vẻ đẹp mới. Cậu mặc màu cánh bướm ulyssse có tên Latinh là "Papilio Ulysses". Theo như tớ biết thì loài bướm này sống ở rừng Tân-Ghi-nê, phía Bắc Queensland và ở đảo Salomon. Khi bay, nó tỏa ra những tia láp lánh màu xanh lam trong rừng nhiệt đới.

- Thế cái này là cái gì?

Julie chỉ hai cuộn nhung đen mảnh nối vào váy thành phần đuôi dài.

- Đó là phần đuôi của bướm. Chính cái đuôi đen này làm cho con bướm duyên dáng lạ thường khi bay.

Cậu mở bộ váy ra.

- Thử ngay đi, nhanh lên.

Julie bỏ áo phông và váy, chỉ còn mặc quần áo lót. Narcisse quan sát cô.

- Ô, đừng ngại, tớ chỉ nhìn xem trang phục có vừa với người cậu hay không thôi mà. Đàn bà không gây bất cứ ấn tượng gì với tớ, cậu tuyên bố, vẻ üz oải. Mà nếu được chọn thì tớ thích là đàn bà, chỉ để cho đàn ông thấy thích.

- Cậu thích làm đàn bà thật à? Julie vừa ngạc nhiên hỏi vừa mặc nhanh chiếc váy vào người.

- Có một truyền thuyết Hy Lạp nói rằng đàn bà cảm nhận được lạc thú nhiều hơn đàn ông gấp chín lần khi đạt tới cực khoái. Đàn ông thật là thiệt thòi. Tớ cũng thích làm đàn bà để được có bầu. Xét cho cùng thì chỉ có một công việc thực sự quan trọng: truyền sự sống. Và đàn ông chẳng ai được hưởng cảm giác đó.

Tuy nhiên, Narcisse ngắm thân hình Julie với vẻ chẳng hề thò o chút nào. Làn da sáng, mái tóc dài đen huyền bóng lên, đôi mắt xám to như xăm hình cánh chim. Ánh mắt của cậu dừng lại trên ngực cô gái.

Julie cuộn mình trong tấm vải như trong chiếc khăn tắm. Lớp vải thật mềm và ấm áp.

- Mặc vầy này dễ chịu thật, cô thừa nhận.

- Dương nihil. Bộ váy này được may bằng tơ do con tằm của bướm ulysses nhả ra. Người ta đánh cắp tơ của con vật tội nghiệp muôn quanh mình cái kén để che chở. Nhưng đó là vì một việc tốt, vì món quà này dành cho cậu. Người da đỏ Wendats mỗi khi giết một con vật đều giải thích nguyên nhân vì sao họ đi săn trước khi bắn mũi tên. Đó là để nuôi sống gia đình hoặc may quần áo. Khi nào giàu, tớ sẽ mở một nhà máy tơ bướm và tớ sẽ kể cho lũ sâu bướm nghe danh sách các khách hàng mặc tơ do chúng nhả ra.

Julie soi mình trong chiếc gương lớn gắn vào cửa gian phòng.

- Bộ này tuyệt lầm, Narcisse ạ. Nó không giống bất cứ thứ gì tớ từng biết. Cậu có thể trở thành nhà tạo mẫu đáy, cậu biết không?

- Bướm ulysses cho nàng tiên cá mê hoặc, còn gì tự nhiên hơn! Tớ không bao giờ hiểu được tại sao gã thủy thủ Hy Lạp đó lại cứng đầu cứng cổ không chịu để giọng các nàng tiên cá mê hoặc.

Julie chỉnh lại bộ váy theo kiểu khác.

- Cậu nói hay quá.

- Cậu đẹp quá thì đúng hơn, Narcisse nghiêm trang tuyên bố. Giọng cậu thật là tuyệt vời. Cứ nghe thấy giọng cậu cất lên là tớ thấy gai sống lưng. La Callas nghe cậu hát chắc cũng phải lùi mắt tăm.

Cô phì cười.

- Cậu có chắc thực sự không thích con gái không đáy?

- Người ta có thể yêu mà không cần mong muốn bắt chước hành động sinh sản, Narcisse vừa nhận vừa vuốt vai cô. Tớ yêu cậu theo cách của tớ. Tình yêu của tớ là đơn phương và vì thế mà trọn vẹn. Tớ chẳng đòi hỏi điều gì hết. Hãy cho phép tớ chỉ nhìn cậu và nghe cậu hát, với tớ thế cũng là đủ lắm rồi.

Zoé ôm Julie vào lòng.

- Thê là con sâu đã biến thành con bướm. Ít ra là về mặt thể xác.

- Đó là sao y bản chính của cánh bướm ulysses, Narcisse nhắc lại với những người mới vào.

- Tuyệt vời!

Ji-woong cầm tay Julie. Cô gái nhận ra là từ ít lâu nay, tất cả các cậu

con trai trong nhóm đều thích sờ vào cô, lấy cớ này cớ kia. Cô ghét điều đó. Mẹ luôn nhắc đi nhắc lại với cô rằng con người luôn phải giữ khoảng cách an toàn với nhau, như thanh đờ va chạm ở ô tô, và rằng khi con người quá gần gũi nhau thì sẽ có vấn đề.

David bắt đầu xoa bóp cổ và xương vai cho cô.

- Làm thế cậu sẽ thấy thư giãn, David giải thích.

Quả thực cô thấy căng thẳng ở lưng giảm dần, nhưng những ngón tay David lại gây ra căng thẳng còn lớn hơn. Cô né người ra.

Giám đốc trung tâm lại xuất hiện.

- Nhanh lên nào, các bạn. Sắp tới lượt các bạn rồi đây, công chúng sẽ vô cùng cuồng nhiệt.

Ông cúi xuống Julie.

- Ô này, cô bé, cô đang nổi da gà đây. Cô bị lạnh à?

- Không sao đâu ạ. Cảm ơn ông.

Cô xỏ chân vào đôi giày hàm éch Zoé đưa cho.

Mặc trang phục biểu diễn, cả nhóm ra sân khấu và chỉnh sửa âm thanh lần cuối. Nhờ có các phương tiện do ông giám đốc trung tâm cung cấp, họ đã cải thiện được phổi cảnh sân khấu và âm thanh cũng tốt hơn.

Ông giám đốc giải thích: vì buổi diễn lần trước bị gây rối nên lần này ông thuê sáu anh chàng lực lưỡng bảo vệ chu đáo. Nhóm nhạc có thể yên tâm, tối nay sẽ không ai ném trứng hay lon bia lên sân khấu.

Ai này chạy đôn chạy đáo làm nốt nhiệm vụ.

Léopold dựng quyển sách khổng lồ. Paul xếp cái máy phát mùi, Zoé mở cuốn *Bách khoa toàn thư* để giờ từng trang, Narcisse thêm nếp gấp chỗ này chỗ kia và phân phát mặt nạ. Francine chỉnh đàn organ còn Paul chỉnh ánh sáng. David chỉnh âm thanh cho con dê còn Julie ôn lại những đoạn ngắn nối giữa các bài hát.

Narcisse làm bộ áo kién màu da cam cho Léopold, bộ áo bọ ngựa màu xanh lá cây cho Francine, cái vỏ đỏ và đen của bọ rùa cho Zoé, cái vỏ bọ hung cho Ji-woong, bộ áo ong vàng đen cho Paul và một bộ áo dê màu sẫm cho David. Con dê thật thì đeo cái nơ bла nhỏ ở cổ. Cuối cùng, Narcisse dành cho bản thân một bộ cánh châu chấu nhiều màu.

Marcel Vaugirard lại xuất hiện để phỏng vấn. Anh ta hỏi họ nhanh vài câu và bảo: "Hôm nay tôi cũng không thể ở lại xem các bạn diễn được đâu. Nhưng các bạn cũng phải thừa nhận là bài báo trước cửa tôi viết đúng, đúng không nào?"

Julie nghĩ rằng nếu tất cả các nhà báo làm việc như anh ta thì thông tin trên báo chí hay trong bản tin truyền hình lúc tám giờ tối chỉ phản ánh một phần rất nhỏ của hiện thực. Tuy nhiên, cô không nói gì về chuyện đó, chỉ tỏ ra hòa nhã:

- Đúng vậy...

Tuy nhiên, Zoé không bị thuyết phục.

- Dại dã, giải thích cho tôi xem nào. Tôi không hiểu.

- “Càng biết ít thì càng nói hay.” Cứ nghĩ mà xem. Rất có lý đấy. Khi ta hơi biết một chút về sự vật là đã mất tính khách quan rồi, không còn khoảng cách cần thiết để nói về điều đó nữa. Người Trung Quốc nói rằng người tới Trung Quốc một ngày viết được một cuốn sách. Người ở đó một tuần viết được một bài báo và người ở đó một năm chẳng viết được gì hết. Nói chí lý quá, đúng không? Quy luật đó áp dụng cho tất cả mọi việc. Hồi tôi còn trẻ...

Julie bỗng hiểu ra rằng người đang phỏng vấn cô và các bạn chỉ mơ được người khác phỏng vấn mình. Marcel Vaugirard chẳng tò mò chút nào về nhóm của cô và các bạn cũng như âm nhạc của họ. Anh ta chẳng còn sự hiếu kỳ nữa rồi. Anh ta chán nản. Anh ta chỉ muốn Julie hỏi anh ta xem làm sao phát hiện ra kiểu làm báo khôn ngoan đó, anh ta áp dụng nó như thế nào, vị trí của anh ta, cuộc sống của anh ta trong ban biên tập địa phương của tờ *Kèn hiệu* ra sao.

Cô không nghe anh ta nói nữa, chỉ nhìn môi anh ta mấp máy. Nhà báo này cũng giống như người lái xe taxi hôm nọ, chỉ muốn phát ra mà chẳng muốn thu lại. Chắc hẳn trong mỗi bài báo, anh ta đều bộc lộ một phần cuộc sống của mình và nếu tập hợp tất cả các bài viết của anh ta thì sẽ có được tiểu sử trọn vẹn của Marcel Vaugirard, vị anh hùng khôn ngoan của báo chí hiện đại.

Giám đốc trung tâm lại xuất hiện. Ông vui lẩm. Ông báo cho họ biết là không những vé đã bán sạch và khán phòng chật cứng mà hơn thế, còn có nhiều khán giả đứng xem.

- Nghe họ này.

Đúng là phía sau tấm màn sân khấu, cả đám đông đang hô theo nhịp: “Ju-lie! Ju-lie! Ju-lie.”

Julie đóng tai lên nghe. Cô không mơ. Người ta không gọi tên cả nhóm nữa, mà là gọi cô, chỉ mình cô thôi. Cô lai lài, kín đáo vén tấm màn, và đập vào mắt cô là cảnh những con người đó đang kêu tên mình.

- Ôn không, Julie? David hỏi.

Cô muốn trả lời nhưng không thoát ra được lời nào. Cô hắng giọng, bắt đầu lại, lẩm bẩm khó khăn:

- Tớ... mất... tiếng... rồi...

Cả nhóm nhìn nhau, khiếp sợ. Nếu Julie mất tiếng thì buổi biểu diễn đi tong rồi còn gì.

Trong tâm trí cô hiện ra hình ảnh khuôn mặt mình không có miệng, với cái cằm kéo dài tới tận gốc mũi.

Cô gái ra hiệu cho các bạn là chẳng còn cách nào khác, phải bỏ buổi diễn thôi.

- Không có chuyện gì đâu. Đó là chứng sợ đám đông áy mà, Francine nói, muốn làm mọi người yên lòng.

- Đó là chứng sợ đám đông, ông giám đốc bồi thêm. Chuyện thường áy mà. Nó thường xảy ra trước khi ra sân khấu trong những buổi biểu diễn lớn. Nhưng tôi có cách chữa.

Ông biến mất rồi quay lại, thở hổn hển, tay giơ lọ mật ong.
Julie ăn vài thìa, nuốt, nhảm mastic lại và cuối cùng thốt ra được một tiếng: "AAA."

Ai này thở phào nhẹ nhõm. Mọi người đều đã rất lo sợ.

- May mà lú côn trùng chăm chỉ làm ra thứ thuốc vạn năng này, giám đốc trung tâm văn hóa thốt lên. Thậm chí vợ tôi còn dùng sữa ong chúa để chữa bệnh cúm đấy.

Paul đăm chiêu nhìn lọ mật ong. "Thú thực ăn này có tác dụng tuyệt vời thật," cậu nghĩ. Julie vui sướng cứ không ngớt thử giọng nói mới tìm lại được bằng cách thử đủ thứ âm thanh trên mọi thang âm.

- Thế nào, các bạn đã sẵn sàng chưa?

91. BÁCH KHOA TOÀN THU

HAI CÁI MIỆNG: *Kinh Talmud của đạo Do Thái khẳng định con người có hai cái miệng: phía trên và phía dưới. Miệng phía trên cho phép giải quyết những vấn đề của cơ thể thông qua lời nói. Lời nói không chỉ giúp truyền thông tin mà còn dùng để chữa bệnh. Nhờ có ngôn ngữ của cái miệng phía trên, người ta tự định vị trong không gian, tự định vị mình so với người khác. Kinh Talmud còn khuyên tránh uống quá nhiều thuốc để chữa bệnh vì thuốc đi theo đường ngược lại với hành trình của lời nói. Không nên ngăn cản lời nói phát ra, nếu không, nó sẽ biến thành bệnh tật.*

Cái miệng thứ hai là bộ phận sinh dục. Thông qua bộ phận này, người ta dần dần giải quyết những vấn đề của cơ thể. Thông qua bộ phận sinh dục, tức là lạc thú và sinh sản, con người tự tạo ra một không gian tự do. Ta tự xác định mình so với cha mẹ mình và con cái mình. Bộ phận sinh dục, "cái miệng ở phía dưới" giúp mở ra một con đường mới, khác với con đường của dòng họ. Mỗi người đều có quyền cho con cái mình thể hiện những giá trị khác so với các giá trị của cha mẹ mình. Cái miệng phía trên tác động lên cái miệng phía dưới. Ta quyền rủ người khác nhau vào lời nói và làm cho cái miệng phía dưới của người đó vận hành. Cái miệng phía dưới tác động tới cái miệng phía trên, nhờ có nó mà người ta tìm ra bản sắc và ngôn ngữ của mình.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

92. MUU TOAN MỎ KIM TỰ THÁP LẦN ĐẦU

- Chúng tôi đã sẵn sàng.

Maximilien xem xét mấy gói thuốc nổ đã được chất lên vách kim tự tháp. Cái tòa nhà này không thể cứ thách thức anh mãi được.

Các chuyên gia đánh bom giảng sợi dây điện dài nối những gói nhựa với kíp nổ rồi rút lui ra cách kim tự tháp một quãng.

Viên thanh tra ra hiệu. Trưởng nhóm chuyên viên đánh bom lần theo kíp nổ rồi dàn giọng hô:

- Năm... bốn... ba... hai...

Bzzz...

Bóng dung anh ta ngã xuống phía trước. Thiếp đi. Trên cổ anh ta có một vết đốt.

Con ong vò vẽ gác kim tự tháp.

Maximilien Linart ra lệnh cho tất cả người của mình bảo vệ cẩn thận những vùng da hở ra bên ngoài quần áo. Về phần mình, viên cảnh sát dựng cổ áo lên che cổ, đút tay vào túi, rồi dùng khuỷu tay nhấn kíp nổ.

Chẳng có gì xảy ra hết.

Viên thanh tra lần theo sợi dây và nhận ra nó đã bị cắt đứt bằng thứ mà anh cho là những cái hàm nhỏ.

93. NUỐC

Bóng hoa súng bay lượn một lúc trên không trung. Thời gian ngừng trôi. Ở độ cao này, trên con thuyền-hoa lơ lửng, lũ kiến nhìn thấy những thứ mà chúng hiếm khi có dịp được thấy. Những con chim ruồi. Những con ruồi bò đỏ. Một con chim bồng chanh đang rình mồi.

Không khí rít trên mặt chúng và trong những cánh buồm hồng của bông súng.

Công chúa 103 vừa nhìn các bạn vừa tự nhủ rằng đó sẽ là hình ảnh cuối cùng nó mang theo khi chết. Râu ai nấy đều dựng đứng vì sảng sốt.

Con thuyền-hoa vẫn ở trên cao. Trước mặt lũ kiến là vài đám mây tối xôp che đôi chim họa mi đang âu yếm quấn quýt.

Vậy là thuyền đi cuối cùng của mình đây, 103 tự nhủ.

Nhưng sau khi bay trên không trung, con thuyền lại tuân theo quy luật trọng lực. Bóng hoa súng rơi xuống nhanh hết mức. Lũ kiến bám chặt móng vào cái thang máy điện rồi đang đưa chúng xuống phía dưới. Bóng hoa súng lại mất thêm hai cánh hoa màu hồng thích tự sống cuộc sống riêng của chúng hơn là ở lại trên bông hoa nhung nhúc kiền.

Chúng càng lúc càng rơi nhanh hơn. Số 12 thấy cẳng nó trượt xuống vì tốc độ còn thân mình thì lơ lửng theo chiều thẳng đứng, chỉ còn níu lại bằng cái móng duy nhất, đầu chuí xuống dưới, máy cẳng dưới ở phía trên. Công chúa 103 cắm hàm vào cái lá hoa súng rồi giữ chặt để khỏi bị bay tung lên. Số 7 bay tung lên. Số 14 kíp giữ nó lại, còn số 11 thì giữ số 14.

Mép bông hoa súng gập lên phía trên, tạo thành một thứ kiểu như cái bát. Chắc các nhà du hành vũ trụ khi hạ cánh xuống đất trong buồng du hành của họ cũng cảm thấy nhu lũ kiến bây giờ. Vả lại, vì cọ xát vào không khí nên đáy bông hoa súng bắt đầu ấm lên.

Công chúa 103 cảm thấy móng vuốt nó tuột dần. Nó biết là chẳng mấy chốc nó sẽ bị hất ra.

Và đậm. Con thuyền-hoa hạ cánh băng cả lớp vỏ của nó xuồng nước. Nó hơi chìm xuồng nhưng việc đó diễn ra rất nhanh, đến nỗi đám kiến thậm chí còn không bị ngập nước. Tuy nhiên, chỉ trong vòng một tích tắc, Công chúa 103 được nhìn thấy cảnh tượng có một không hai: cái hố dưới nước do thuyền rơi làm nó gần như đối mặt với các cư dân dưới nước.

Nó chỉ kịp có thời gian nhìn thấy một con cá đục mắt tròn xoe và hai con ốc tù và có mào, ngay sau đó, theo hiệu ứng lò xo, con thuyền lại nổi lên. Một con sóng giội lên lũ kiến, làm ướt râu chúng, làm gián đoạn toàn bộ tri giác của chúng trong giây lát.

Chúng đã vượt qua được con thác! Dòng sông bạc dịu đi nhu thể đã chán hành hạ lũ kiến. Cả toán kiến đều bình an vô sự và trước mắt không còn thác nước nào nữa.

Toàn kiến trinh thám giữ râu vẫn còn phủ đầy những mùi hoảng sợ và nước.

Số 5 tự liếm mình cho khô.

Lũ kiến trao đổi dinh dưỡng ngọt ngào giúp chúng xích lại gần nhau hơn. Chúng đã sống sót được trên sông. Chúng đã vượt qua được mũi Horn⁽¹⁾ của chúng. Mọi thứ bình thường trở lại. Một con chuồn chuồn ăn thịt một con chuồn chuồn khác. Một con cá hồi sông lại xé xác nó.

Con thuyền-hoa lại lướt trên dải băng bạc, dòng nước cuốn nó về phía Nam. Nhưng lúc này đã muộn, mặt trời đã mệt vì phải chiếu sáng nên từ từ lặn xuống quay về hang. Ở phía đó, mặt trời chìm xuống đất, trong khi mọi thứ trở nên xám xịt. Làn sương mù xỉn màu lan ra. Tầm nhìn chỉ còn vài xăng ti mét. Ngoài ra, hơi nước còn cản lũ kiến dùng ra đa khứu giác của chúng. Ngay cả đám ngài tầm vốn là vô địch trong việc xác định vị trí cũng đi ẩn nấp. Màn sương tràn ngập khắp nơi như muôn che giấu sự hèn nhát của mặt trời.

Lũ bướm công bay trên đầu toàn kiến. Công chúa 103 quan sát những cử động oai vệ của chúng. Nó vô cùng hài lòng vì vẫn còn sống sót và lũ bướm thật là đẹp.

94. BÁCH KHOA TOÀN THU

BUỒM: Sau Thế chiến thứ hai, bác sĩ Elizabeth Kubler-Ross được mời tới chăm sóc cho trẻ em Do Thái thoát nạn ở các trại tập trung Quốc xã.

Khi bà bước vào căn lán nơi lũ trẻ vẫn còn nằm thiêm thiếp, bà nhận thấy trên những chiếc giường gỗ đều có khắc một hình vẽ mà sau này bà còn thấy ở những trại khác nơi đám trẻ này từng chịu đau khổ.

Hình vẽ đó chỉ có mỗi một họa tiết đơn giản: con bướm.

Lúc đầu, bà bác sĩ nghĩ rằng đó là một kiểu tình anh em của những đứa trẻ bị đánh đập và bỏ đói. Bà tin rằng lũ trẻ đã tìm ra trong con bướm

1. Mũi ở cực Nam vùng Đất Lửa thuộc Chile.

cách thể hiện chúng cùng thuộc về một nhóm, cũng như trước kia những người Thiên Chúa giáo đầu tiên dùng biểu tượng con cá.

Bà hỏi mấy đứa trẻ xem những con bướm đó có ý nghĩa gì nhưng chúng không chịu trả lời. Cuối cùng, có thằng bé bảy tuổi tiết lộ cho bà biết: "Những con bướm đó cũng như chúng cháu. Tân day lòng, chúng cháu đều biết là cái cơ thể đang phải chịu đau khổ này chỉ là cơ thể trung gian. Chúng cháu là sâu bướm và có ngày, hòn chúng cháu sẽ bay lên khỏi thứ rác rưởi đau đớn này. Chúng cháu vẽ hình con bướm lên để nhắc nhớ nhau điều đó. Chúng cháu là những con bướm. Và chẳng mấy chốc, chúng cháu sẽ bay lên."

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

95. ĐỒI THUYỀN

Bỗng dung có mớm đá xuất hiện trước mặt chúng. Toán kiến muốn đi vòng qua nhưng mớm đá mờ to hai mắt và lộ ra cái miệng khổng lồ.

Cẩn thận. Máy hòn đá này sống đầy! số 10 hé lén băng khứu giác.

Cả lũ chạy thực mạng trên mạn thuyền. Chúng thả mình trượt xuống gốc chiếc lá hoa súng như lính cứu hỏa tụt cột xuống. Số 15 đã giương bụng ra, sẵn sàng bắn. Lũ kiến chẳng bao giờ được ngơi nghỉ.

Giờ thì lại tới đá sống!

Tất cả lũ kiến đều rú lên đủ thứ lời khuyên trái ngược nhau.

Công chúa 103 cúi xuống mép bông hoa súng. Không thể có chuyện đá biết bơi và mở miệng ra được. Con kiến chăm chú nhìn hòn đá, thấy nó có hình dáng quá cân đối. Đó không phải là đá cuội, mà là con rùa! Tuy nhiên, con rùa này không giống với bất kỳ con rùa nào mà lũ kiến từng biết: nó bơi. Lũ kiến chưa từng nhìn thấy cảnh đó.

Lũ kiến không biết điều đó nhưng thực ra, con rùa nước này gốc vùng Florida nước Mỹ. Trong thế giới Ngón Tay, trẻ em có một chơi với thú rùa nước này. Vì loài rùa này có hình thù kỳ lạ lại thêm cái mũi héch nên dễ dàng trở thành món đồ chơi yêu thích của lũ trẻ. Bọn trẻ thường đặt chúng lên những hòn đảo giả tro troi trong suốt băng nhựa. Khi chán rồi thì chúng không dám quăng con rùa đồ chơi vào sọt rác ở nhà mà vứt ra hồ, ao hay con suối gần nhất.

Ở đó, đám rùa sinh sản không mấy khăn. Quả vậy, tại Florida, một loài chim có mỏ hình dạng đặc biệt có thể chọc thủng mai rùa thường ăn thịt lũ rùa này. đương nhiên là người ta không nghĩ tới chuyện nhập cả giống chim đó cùng với con rùa cảnh, vậy nên giống rùa Florida làm mưa làm gió ở sông hồ châu Âu. Chúng thảm sát lũ trùng bùn, cá và rùa bẩn xú.

Công chúa 103 đang phải đương đầu với chính một trong những con ngoáo ôp đó. Con quái vật bè bè vừa lại gần vừa chép miệng. Lũ niềng niêng sải nước nhanh hết tốc lực mong tránh được hàm con rùa.

Đó là cuộc đua giữa con thuyền-hoa súng và con quái vật mắt vàng. Con rùa nặng hơn, nhanh hơn, nồng động hơn dưới nước. Vậy nên nó đuổi kịp con thuyền-hoa chẳng mấy khó khăn. Nó lần lượt nhai rau ráu từng con nièng nièng đang đẩy thuyền rồi ngoác cái miệng ra, ý bảo lú kién ngoan ngoãn để cho nó ăn chứ đừng chống cự vô ích.

Nhớ lại một bộ phim truyền hình nhiều tập về các cuộc phiêu lưu của Ulysse với vô số biến cố, Công chúa 103 nhanh trí tổ chức toán quân của mình. Nó đề nghị tóm lấy một cái cành thấp đang lướt qua. Những con kién có hàm to nhất phải đeo cái cành để biến nó thành ngọn giáo.

Con rùa đã cắn đuôi thuyền, bất cứ lúc nào cũng có thể làm ụp thuyền. Vài con kién trinh thám cố giữ khoảng cách với con quái vật bằng cách đứng ở mép cao của các cánh hoa súng mà nhăm bắn axít fomic vào lỗ mũi nó. Chẳng ích gì. Ở phía trước, mấy con kién khác đang đeo mũi giáo gỗ. Khi 103 cho rằng mũi giáo đã sẵn sàng, tất cả nǎm lấy cây giáo và lao nhanh trên bè mặt hoa súng. Tán công quái vật đi!

Nhầm vào mắt nó! Công chúa 103 hét lên, nó nhớ lại cảnh Ulysse với gã độc nhãn.

Cái giáo đập vào mặt con rùa nhưng không đâm sâu được. Nó gãy lìa. Cái miệng to tướng của con quái vật mở to, nó sẵn sàng cắn đứt phần sau con thuyền. 103 bèn quay về với những phương pháp bớt cổ hơn và hiệu quả hơn. Ulysse thật chán, Tex Avery là chiến lược gia giỏi giang hơn nhiều. 103 dựng đứng mẩu cành-giáo và lao về phía trước. Khi con quái vật toan ngậm miệng thì mẩu cành cây mắc lại, nǎm ngang bên trong.

Như mọi con rùa khác, con rùa này theo lẽ tự nhiên toan rụt đầu vào mai, nhưng cái miệng mở to bị vướng, nó càng cố thụt đầu thì ngọn giáo càng đâm sâu vào vòm miệng nó.

Số 15 nghĩ rằng chúng có thể được lợi trong tình huống này. Nó ra hiệu cho số 6, số 7, số 8, số 9 và số 5 chạy lên tấn công. Trước khi con rùa kịp tránh ra xa, chúng lấy đà chạy rồi nhảy từ thuyền xuống cái lưỡi trắng và bơi bì bõm trong nước bọt của con rùa.

Con rùa lặn xuống để súc miệng và nhấn chìm đám kién đang xâm chiếm lưỡi nó. Số 15 dũng cảm ra hiệu cho các bạn chui sâu vào ống thực quản. Cái ống thực quản khép lại phía sau lưng chúng khi con rùa nuốt, khiến chúng không bị dính nước đang ngập trong miệng.

Mọi việc xảy ra rất nhanh. Con rùa hiểu rằng đám kién không bị chìm và đang ở trong cổ họng mình nên nó nuốt cả khối nước xanh lục đó vào thực quản. Số 15 có giác quan bắn nồng về sơ đồ các cơ quan nội tạng của các động vật lớn. Nó bảo không nên tiếp tục đi thẳng kèo sẽ rơi vào dạ dày đầy dịch tiêu hóa có tính ăn mòn. Lú kién dùng hàm đào một con đường tắt và tới một ống khác song song với ống thực quản: khí quản. Thế là thoát! Dòng nước đi qua mà không đụng vào chúng. Khí quản nhẵn và không có chất nhớt. Các tiêm mao lọc không khí làm chúng rơi chậm lại. Chúng thả mình rơi xuống phía dưới các túi phổi. Để tránh những luồng khí độc hại phát ra

quanh chúng, trước khi làm cho con rùa còn đau hơn trước, số 15, thợ săn dày dạn kinh nghiệm, dẫn các bạn về phía tim. Lũ kién dùng hàm cắt tim con rùa ra và thế là, sau vài cơn co giật, mọi thứ đều ngừng đập và động đậy.

Con rùa Florida nổi lên mặt nước, bị đâm chết từ bên trong. Công chúa 103 nghĩ rằng không nên bỏ con rùa đi. Nó có thể biến thành con thuyền tốt hơn bông hoa súng. Tài năng lớn của loài kién là biết thu lợi từ bất cứ thứ gì để làm bất cứ thứ gì.

Mười ba con kién kiên nhẫn đào một cái hố trên đỉnh mai rùa để làm buồng lái. Chúng ăn lớp thịt trắng hὸng có sức mà làm việc. Cuối cùng, chúng tạo được một cái hố hình vòng cung có thể ẩn nấp. Chỗ này bốc mùi thịt chết nồng nặc, nhưng lũ kién đã quen rồi.

Lũ kién lại thương lượng với đám niềng niềng mới để bảo chúng đẩy thuyền. Vì niềng niềng thường xuyên bị ăn thịt nên chẳng mất gì mà không hứa sẽ thưởng cho chúng đủ thứ thức ăn. Đám niềng niềng bắt đầu sải nước đưa con rùa chết tiến lên. Chúng bất bình vì đẩy con rùa nặng hơn nhiều so với cái lá hoa súng. Công chúa 103 cho chúng một chút thức ăn đã nghiên nhỏ và đưa thêm niềng niềng vào để tăng sức đẩy.

Đó không còn là du thuyền nữa, mà là tàu chiến bọc thép. Tàu nặng, dày dặn, vững chắc và khó điều khiển, nhưng mười ba con kién Bel-o-kan thấy được an toàn hơn. Chúng tiếp tục đi về phía Nam, xuôi theo dòng nước. Chúng lại vào một vùng sương mù.

Con rùa nổi với đôi mắt giận dữ không động đậy và cái miệng toang ngoác làm mũi tàu khiên đám côn trùng trông thấy nó xuất hiện qua làn sương mù đều hoảng sợ. Mùi cá xác bắt đầu thôi rữa tăng thêm hiệu ứng răn đe của con tàu ma đầy kiến, đám cướp sông.

Số 16 đứng lên mũi tàu, trên đỉnh cái đầu đang há miệng toang ngoác. Đứng đó, nó hy vọng có thể báo trước được những vật cản có thể gặp phải.

Con tàu chiến lướt đi, như cỗ máy khủng khiếp, chỉ có điều là có mấy cặp râu nhỏ xíu rụt rè cong queo nhô ra khỏi cái vỏ tàu thủng.

96. BUỒI BIỂU DIỄN THÚ HAI

- Họ trẻ, đầy nhiệt huyết và tối hôm nay, một lần nữa, họ sẽ lại mê hoặc các bạn. Giờ là lúc chúng ta dành chỗ cho nhịp điệu, cho âm nhạc. Xin hãy hoan nghênh Bạch Tuyết và Bảy...

Ông nhận thấy có cái gì đó động đậy sau lưng và quay lại. "Nhóm Kiến", cả nhóm thì thầm với ông.

- À, xin lỗi quý vị, ông giám đốc trung tâm lại nói, những người bạn của chúng ta đã đổi tên nhóm nhạc. Vậy thì xin nhường chỗ cho Nhóm-Kiến. Xin mời... ờ... Nhóm Kiến bước ra sân khấu!

Đứng trong cánh gà, David giữ các bạn lại.

- Không, đừng ra ngay. Phải biết làm cho người ta mong muốn có chúng ta.

Cậu ứng tác một kiểu dàn cảnh. Sân khấu còn chưa được chiếu sáng trong khi khán phòng đã chìm trong bóng tối và yên lặng. Cả một phút trôi qua. Bóng dung, giọng hát của Julie vút lên trong bóng tối. Cô hát *a capella*.

Cô ngân nga một khúc nhạc không lời ứng tác. Giọng cô căng, mạnh mẽ, lên bỗng xuông trầm khiến tất cả mọi người phải lắng nghe.

Khi cô hát xong, đám đông vỗ tay như sấm.

Tiếng trống của Ji-woong bắt đầu nối nhịp tim của đám đông với nhịp đúp. Pim, pam. Pim, pam. Pim, pam. Cứ như thể anh chàng người Triều Tiên đang muôn huấn luyện cả nhóm từ khổ sai chèo thuyền vậy. Những bàn tay giơ lên theo nhịp trống. Pim, pam. Pim, pam, pam.

Những cái bật lửa bật sáng. Ji-woong đánh có vẻ hơi chậm lại một chút để chuyển xuống còn từ chín mươi tới một trăm nhịp một phút.

Trên nền trống, cây ghi ta basse của Zoé bắt đầu lên tiếng. Tiếng trống tác động lên lòng ngực, còn tiếng ghi ta basse thì kiểm soát vùng bụng. Nếu có phụ nữ mang thai trong khán phòng thì chắc tiếng nhạc phải vang tận túi nước ối.

Một ngọn đèn chiếu soi sáng Ji-woong và bộ trống của cậu bằng thứ ánh sáng đỏ. Một ngọn đèn khác soi sáng Zoé bằng ánh sáng xanh lam.

Một quầng sáng xanh lục bao quanh Francine đang ngồi trước cái đàn organ và bắt đầu bản *Giao hưởng từ Thế giới mới* của nhà soạn nhạc người Séc Dvorak.

Ngay lập tức, có mùi bụi nước và mùi cỏ mới cắt lan ra trong khán phòng.

Luôn bắt đầu bằng những bản nhạc cổ điển để cho thấy rằng nhóm họ cũng nắm vững nghệ thuật của người xưa, David đã gợi ý như vậy. Tới phút chót, cậu đã chọn *Giao hưởng từ Thế giới mới* chứ không phải một tấu khúc của Bach. Cậu thích bản này hơn.

Ánh sáng vàng chiếu lên và Léopold tiếp sức bằng tiếng khèn. Lúc này, gần như cả sân khấu được chiếu sáng. Chỉ còn một quầng tối ở giữa sân khấu. Trong vùng tối đó, người ta thoáng thấy có bóng hình.

Julie khéo léo gây hiệu ứng và để cho mọi người chờ đợi. Công chúng chỉ thoáng nghe thấy tiếng cô thở trong micro. Ngay cả âm thanh đó cũng ấm và du dương.

Khi phần nhạc dạo đầu bản giao hưởng của Dvorak kết thúc, David vào cuộc. Với cây đàn hạc điện tử và âm thanh được đẩy lên hết mức, cậu chơi tiếp sau đoạn solo khèn của Léopold. Tác phẩm cổ điển ngay lập tức vượt qua hàng thập kỷ. Đó là bản giao hưởng mới của thế giới mới-mới.

Tiếng trống tăng tốc. Giai điệu của Dvorak dần dần biến chuyển thành thứ hết sức hiện đại và mang những âm thanh của kim loại. Đám đông tỏ vẻ thích thú.

David dùng cây đàn hạc điện tử để nắm giữ họ. Mỗi lần vuốt dây đàn, cậu

cảm nhận được có tiếng rùng mình chạy khắp thảm đầu người trước mặt cậu.

Cây khèn quay lại nâng đỡ tiếng đàn hạc.

Khèn và đàn hạc. Hai nhạc cụ cổ xưa và phổ biến nhất. Khèn, là bởi vì bất kỳ người tiền sử nào cũng từng nghe tiếng gió rít trong cây tre. Đàn hạc, bởi vì bất kỳ người tiền sử nào cũng từng nghe tiếng phật của sợi dây cung. Dàn dà, những âm thanh đó được khắc ghi vào sâu thẳm từng tế bào.

Khi chơi khèn và đàn hạc cùng lúc như vậy, họ kể lại câu chuyện cổ xưa nhất của loài người.

Mà khán giả thì thích nghe kể chuyện.

Paul giãm cường độ âm thanh. Julie nói, trong khi vẫn không ai trông thấy cô. Cô nói: "Dưới đáy vực sâu, tôi tìm thấy một cuốn sách."

Đèn chiếu soi sáng cuốn sách khổng lồ phisa sau dàn nhạc. Paul khéo léo giờ các trang sách cơ nhỡ một hệ thống tắt bật điện. Khán phòng vỗ tay.

- Cuốn sách đó nói phải thay đổi thế giới. Cuốn sách đó nói phải làm một cuộc cách mạng... Cuộc cách mạng đó được cuốn sách gọi là "Cách mạng của những kẻ bé nhát", "Cách mạng kiến".

Một ngọn đèn chiếu khác làm nổi bật con kiến bằng polystyrène đang động dây sáu cẳng chân và dung đưa đầu. Máy ngọn đèn được dùng làm mắt con kiến tỏa sáng dịu nhẹ làm cho nó sống động hẳn lên.

- Cuộc cách mạng đó phải mới mẻ. Không bạo lực. Không có lãnh tụ. Không có người phải chết vì sự nghiệp lớn. Chỉ là sự chuyển từ hệ thống cũ xơ cứng sang một xã hội mới nơi mọi người giao tiếp với nhau và cùng nhau áp dụng những ý tưởng mới. Trong cuốn sách có những bài giải thích cách làm những việc đó.

Cô tiến ra giữa sân khấu lúc này vẫn còn tối.

- Bài đầu tiên có tên là "Xin chào".

Ji-woong dồn nhịp trống. Tất cả bắt đầu chơi và Julie cất giọng hát:

Xin chào, những khán giả không quen biết.

Âm nhạc của chúng tôi là vũ khí thay đổi thế giới.

Đừng mím cười. Điều đó là có thể.

Các bạn có thể làm được điều đó.

Ánh sáng trắng trực rỡ chiếu vào Julie, như con côn trùng tuyệt đẹp, giơ cao tay và mở rộng tay áo hình cánh bướm.

Paul dùng máy thổi ra một luồng khí mạnh làm cánh và tóc cô tung bay trong gió. Đồng thời, cậu cho phát ra mùi hoa nhài.

Tới cuối bài hát đầu tiên, cả khán phòng đã bị cuốn hút.

Paul tăng cường độ đèn chiếu. Giờ thì người ta nhìn rõ hơn trang phục gợi nhớ tới côn trùng của cả nhóm.

Tiếp theo, cả nhóm cùng hát chung một khúc "Egrégor". Họ muốn ngay lập tức bộc lộ điểm mạnh nhất và tốt nhất của họ. Julie nhắm mắt, phát ra một âm thanh, những người khác hát theo cô. Họ cùng nhau hát to và mạnh hơn.

Các nhạc cụ bị bỏ xó; họ đứng đó, cả tám người, thành vòng tròn trên sân khấu, mắt nhắm, tay giơ lên trên đầu, như những chiếc ăng ten vậy.

Cùng lúc, họ chậm rãi ngẩng mặt lên để hơi giọng hát bốc lên cao.

Thật kỳ diệu. Họ hợp thành một tiếng rung du dương duy nhất. Phía trên họ là một nấm tròn, khinh khí cầu bài hát của họ.

Tất cả vừa cười vừa hát, mi mắt nhắm lại. Như thể cả tám người chỉ có một giọng duy nhất lượn sang hướng này hướng kia, như tám thảm lụa lớn lơ lửng trên đầu họ và khán giả. Họ giữ rất lâu khúc ca phúc diệu kỳ diệu đó, uốn tám thảm lụa tạo bằng giọng hát, cho nó một tầm vóc lớn hơn nhiều so với tầm vóc một bài hát.

Cả khán phòng nín thở. Ngay cả những người không biết thế nào là Egrégor cũng thấy sững sờ trước một kỳ tích như vậy.

Như ngày trước, Julie cảm nhận được hạnh phúc và niềm vui khi hát chỉ với một ông duy nhất là thanh quản và hai dây thanh ẩm ướt tầm thường. *Họng cô*, vẫn còn thầm đầm mật ong, thức dậy.

Khán phòng vỗ tay. Họ dừng lại, tạo một khoảng lặng. Julie hiểu là việc điều tiết sự yên lặng, trước và sau, cũng quan trọng như hát.

Cô nối tiếp với những bài hát mới: "Tương lai thuộc về những người biết diễn", "Nghệ thuật tấu pháp", "Kiểm duyệt", "Tuệ quyền".

Ji-woong theo dõi nhịp điệu một cách khoa học. Cậu biết là với hơn một trăm hai mươi nhịp một phút thì âm nhạc kích động công chúng, còn dưới mức đó thì lại xoa dịu họ. Cậu thay đổi liên tục giữa hai mức nhịp đó để giữ cho người nghe luôn lơ lửng.

David ra hiệu quay về một bản cổ điển biểu diễn theo cách hiện đại của họ. Cậu bèn chuyển sang bản *Toccata* của Bach mà cậu chơi theo phong cách hard rock với cây đàn hạc điện tử tăng âm hết cỡ.

Đáy đông vỗ tay, hoàn toàn bị thu phục.

Cuối cùng các nhạc công cũng chơi tới bài "Cách mạng kiến". Paul cho máy phun ra mùi đất ẩm, thoảng pha mùi húng hương, nguyệt quế và hoa xôn.

Julie tự tin đọc lời hát rồi ngân nga hát. Tới hết đoạn ba, người ta nghe thấy một nhạc cụ mới, thứ nhạc thật kỳ dị lạ lùng, như phát ra từ cây đàn violoncelle kêu lạo xao.

Một tia sáng mảnh tiết lộ, phía trong góc trái sân khấu, một chú dế mèn đồng nội được đặt trên cái nệm xa tanh đỏ. Một chiếc micro nhỏ xíu được đặt trên cánh nó, và tiếng kêu của nó được tăng âm khuếch đại lên nghe giống như kết hợp giữa ghi ta điện tử và tiếng thà cạo vào cái nạo pho mát.

Con dế đeo cái nơ bướm nhỏ xíu do Narcisse làm bắt đầu đoạn solo của nó. Vũ điệu điện cuồng của nó tăng tốc; cây bass của Zoé và bộ trống của Ji-woong khó mà theo kịp được. 150, 160, 170, 180 nhịp trong một phút. Con dế mèn này đang phá vỡ mọi thứ.

Khả năng chơi ngẫu hứng của nó quả là không thể tưởng tượng được, mọi tay ghi ta rock đều thua xa. Nó phát ra thứ nhạc không phải của người, mà là thứ nhạc "côn trùng". Được các máy móc điện tử khuếch đại lên, thứ

nhạc đó trở nên vô cùng mới lạ. Tai người chưa từng nghe thấy thứ âm thanh nào như vậy.

Lúc đầu, công chúng im lặng vì sững sờ, rồi sau đó có tiếng thì thầm phán khởi lan nhanh, chứng tỏ khán giả rất thích thú.

David thấy bình tâm lại, vậy là thành công. Thời khắc này thật xứng đáng được ghi lại, cậu vừa tạo ra một nhạc cụ mới: dê mèn đồng nội điện tử.

Để khán giả có thể nhìn rõ con côn trùng đang kêu, Paul bật camera video và đèn chiếu đưa hình ảnh con dê đang kêu lên các trang cuốn *Bách khoa toàn thư* khổng lồ.

Julie hát song ca với con dê, hát theo những tiếng rung của nó. Narcisse cũng dùng đàn ghi ta chơi cùng con dê. Cứ như thế cả nhóm muốn gánh đua với *ca sĩ dê*. Con dê kêu sôi nổi hồn hồn lên.

Khán phòng hoan hô.

Paul cho phát ra mùi nhựa thông, rồi mùi gỗ đàn hương. Hai mùi này không những không đổi lại nhau mà thậm chí còn bổ sung cho nhau.

Hai mùi hương xộc vào phổi. Các bàn tay tự đưa lên để vỗ vào nhau. Dưới góc phòng, phía trước, trong các hàng ghế, khắp nơi, mọi người nhảy múa theo khúc solo của chú dê mèn. Không thể nào đứng yên khi nghe nhịp điệu cuồng nhiệt đến như vậy.

Khán giả vô cùng kích động.

Ở hàng đầu, mấy cô gái thuộc câu lạc bộ Aikido ngồi cạnh các cụ già về hưu quen thuộc. Các cô gái đã thay chiếc áo phông mặc trong buổi biểu diễn lần trước bằng một chiếc áo khác, vì không có bán sẵn nên các cô tự viết nắn nót bằng bút dạ lên áo dòng chữ “Cách mạng kiến”, tên buổi diễn thứ hai của nhóm nhạc mà họ đã coi là thần tượng.

Nhưng lúc này con dê mèn đã kiệt sức trong lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, nó mệt rã rời do hơi nóng đèn chiếu làm cánh nó lắp lánh và khô màng nhảy. Nó rất thích kêu thật lâu dưới ánh nắng chứ không phải là dưới ánh đèn chiếu thế này. Thứ ánh sáng này quả là quá nóng đối với nó. Con dê mệt nhoài ngừng lại ở nốt đó.

Cô ca sĩ bèn chuyển sang đoạn tiếp theo, như sau một đoạn solo ghi ta thông thường. Cô đề nghị giảm nhạc đi một tông, lại gần mép sân khấu, ngay gần khán giả, và ngân nga:

Không còn gì là mới dưới ánh mặt trời.

Chúng ta luôn nhìn thế giới ấy với cách như cũ.

Không còn sáng tạo

Không còn người biết tiên đoán...

Thật ngạc nhiên là khán phòng hưởng ứng ngay tức thì và các khán giả từng có mặt trong buổi biểu diễn đầu tiên lập tức hát đối lại cô:

- *Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!*

Julie không ngờ tới phản ứng như vậy, không nghĩ lại có sự giao hòa

lớn như vậy với khán giả. Với tất cả những người đã xem buổi biểu diễn đầu tiên, bài hát đã trở thành khúc tụng ca này có nghĩa là buổi biểu diễn nối tiếp ở chính chỗ lần đầu tiên nó đã dừng lại quá sớm. Julie sôi nổi hản lên:

- Chúng ta là ai?
- *Chúng ta là những người sáng tạo mới!*

Cô không ra hiệu, nhưng nhiều khán giả bắt đầu hát lại bài ca “Cách mạng kiên”. Họ mới chỉ nghe có một lần, nhưng đã thuộc lòng lời hát. Julie không sao tin nổi. Ji-woong ra hiệu cho cô dừng buông dây cương, phải giữ cả khán phòng lại. Cô giơ nắm tay lên.

- Các bạn có muôn kết thúc thế giới cũ không?

Julie ý thức được rằng đã đạt tới thời điểm không thể quay ngược lại nữa. Tiếng ghê cợt kẹt khắp phòng. Mọi người đứng dậy giơ nắm tay.

- Các bạn có muôn làm cách mạng ngay ở đây và ngay bây giờ không?

Một liều adrénaline lớn thể hiện nỗi sợ hãi, cảm giác kích động, ham muốn, sự hiếu kỳ tươi khắp não cô. Đứng chòn chừ suy nghĩ. Cô đe miệng nói thay mình:

- Chúng ta cùng làm nào! cô thét lên.

Bong bóng vỡ òa.

Ngay lập tức, tiếng vỡ tay như vỡ trời vang lên. Egrégor vô cùng mạnh mẽ. Cả thảm nắm tay giơ lên thay thế cho thảm hơi nhạc. Hơi thở có sức công phá lớn chạy khắp khán phòng. Mọi người đều đứng cả lên.

Giám đốc trung tâm văn hóa có làm dịu tinh thần mọi người. Ông nhảy từ cánh gà ra chiếm lấy micro.

- Xin quý vị cứ ngồi lại. Đừng động đây. Còn chưa muộn, mới có chín giờ mười lăm, buổi biểu diễn vừa mới bắt đầu mà!

Sáu anh chàng nhân viên an ninh vạm vỡ cố giữ đám đông lại nhưng vô ích.

- Bạn mình làm gì bây giờ? Zoé thì thầm vào tai Julie.

- Bạn mình sẽ thử làm điều... không tưởng, cô gái trả lời, vừa bùi môi thách thức vừa hất mái tóc đen dày ra phía sau.

97. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TUỞNG CỦA THOMAS MORE: Từ “utopie” (*không tưởng*) do Thomas More, người Anh, tạo ra năm 1516. Trong tiếng Hy Lạp, tiền tố u chỉ sự phủ định, còn *topos* nghĩa là *nơi chốn*, vì vậy “utopie” nghĩa là “điều không có ở bất cứ đâu”. (Một vài người cho rằng từ này bắt nguồn từ tiền tố eu có nghĩa là “tốt”, và trong trường hợp này, “eutopie” nghĩa là “nơi tốt”). Thomas More là nhà ngoại giao, người theo chủ nghĩa nhân đạo, bạn của Erasmus, người từng giữ chức bộ trưởng Tài chính Vương quốc Anh. Trong cuốn sách mang tên “Không tưởng”, ông đã mô tả một hòn đảo tuyệt diệu mà ông gọi là “Không tưởng”, nơi phát triển một xã hội lý tưởng không biết tới thuê mướn, bần cùng và trộm cướp. Ông nghĩ rằng ưu điểm đầu tiên

của xã hội “không tưởng” là nó là một xã hội “tự do”.

Ông mô tả thế giới lý tưởng của ông như thế: một trăm ngàn con người sống trên một hòn đảo với những công dân tập hợp lại theo từng gia đình. Năm mươi gia đình tạo thành một nhóm, mỗi nhóm bầu ra trưởng nhóm gọi là *Syphogrante*. Các *Syphogrante* lập thành hội đồng bầu ra vua từ danh sách bốn ứng cử viên. Vua được giữ chức suốt đời, nhưng nếu ông ta trở nên bạo ngược thì sẽ bị cách chức. Đảo Không tưởng tuyển các lính đánh thuê *Zapolete* để đánh nhau trong các cuộc chiến. Đám lính này bị kẻ thù giết trong khi đánh nhau. Vì vậy, công cụ tư bị hủy bỏ trong quá trình sử dụng. Không hề có nguy cơ xảy ra đảo chính quân sự.

Trên đảo Không tưởng không có tiền tệ, mọi người tự lấy ở chợ thứ mình cần. Mọi ngôi nhà đều giống nhau. Không có ổ khóa ở cửa, ai này đều buộc phải chuyển nhà mười năm một lần để không cứng đờ trong các thói quen. Không ai được chơi không. Không có phu nữ ở nhà nội trợ, không có thầy tu, không có quý tộc, không có hậu phòng, không có ăn mày. Nhờ vậy nên người dân ở đó chỉ phải làm việc sáu giờ mỗi ngày.

Mọi người đều phải làm nghĩa vụ nông nghiệp trong hai năm để cung cấp cho chợ miễn phí.

Khi ngoại tình hay trốn khỏi đảo, công dân đảo Không tưởng mất tự cách là người tự do và trở thành nô lệ. Người đó sẽ phải lao động khổ cực và tuân theo những người trước đây là đồng bào của mình.

Thomas More bị thắt cổ năm 1532 vì ông không tán thành việc Vua Henri VIII ly dị và bị chém đầu năm 1535.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

98. HÒN ĐẢO BỊ TÀN PHÁ

Dù đã muộn, trời vẫn còn sáng. Công chúa 103 và mươi hai con kiến trẻ xuôi dòng sông. Không con cá nào dám gây sự với con tàu-rùa pháo dài của lũ kiến. Thỉnh thoảng, đám kiến trinh thám dừng lại để bắn axít săn vài con chuồn chuồn rồi ăn trên tàu.

Chúng thay nhau lèn mũi tàu quan sát những gì xảy ra thẳng phía trước. Đứng vắt vẻo trên đầu con rùa, Công chúa 103 nhìn thấy một con nhện nước lặn xuống, mang theo một bong bóng không khí nhét trong quả bóng tơ nó dùng làm thuyền lặn.

Chỉ cần quan sát là thấy biết bao điều kỳ lạ.

Ít có con côn trùng nào dùng dằng trước con tàu ác mộng này. Một con bọ quay xuất hiện. Con bọ cánh cứng bơi sát mặt nước này có bốn mắt. Hai mắt nhìn dưới nước, hai mắt nhìn lên trên. Nhờ thế, nó có thể so sánh hai hình ảnh nhìn được về con tàu kỳ quặc này. Nó thấy khó hiểu tại sao lại có lũ kiến trên con rùa nước và phía dưới là bọn niềng niêng, nhưng rồi cuối cùng, nó quyết định không lại gần mà ăn vài con bọ chét nước.

Xa hơn một quãng, đám cỏ dài giữ con tàu lại. Lũ kién phải dùng sào mốc gõ ra. Chúng lại tiếp tục xuôi dòng sông bạc.

Sương mù bót dày đặc hơn.

Đất liền phía chân trời! số 12 đang canh gác thông báo.

Qua làn sương bốc lên, Công chúa 103 nhận ra cây keo Cornigera ở phía xa.

Vậy là dòng sông đưa nó tới với số 24.

Số 24.

Công chúa 103 nhớ tới số 24 rất rụt rè kín đáo. Trong cuộc thập tự chinh chống lại các Ngón Tay, số 24 luôn tụt lại sau và có thói quen xấu là cứ lạc đường luôn, làm cho cả nhóm nhiều lần phải đi chậm lại. Lạc đường là bản tính thứ hai của con kién lính vô tính này. Khi cả toán phát hiện ra đảo Cornigera, số 24 đã nói:

Tôi chán suốt đời lạc đường rồi. Tôi thấy cái đảo này là nơi lý tưởng để tạo ra xã hội mới với những người thiện chí, ngay ở đây, ngay lúc này.

Phải nói rằng đặc điểm đảo Cornigera là có một cây keo Cornigera lớn sống trên đó. Loại cây này sống hoàn toàn cộng sinh với loài kién. Cây keo cần kién bảo vệ chống lại những trận tấn công của lũ sâu róm, rệp cây và những loài rệp ăn nhựa cây khác. Vì vậy, để thu hút kién, loài cây này tạo hẳn trong vỏ nó những ô sâu và những hành lang. Còn hơn thế, nó tiết ra ở một trong những ô đó chất dưỡng lỏng rất thích hợp với lũ kién con. Làm sao một loài cây lại có thể thay đổi cấu trúc của mình để thích nghi với sự hợp tác cùng loài kién đến như thế nhỉ?

103 vẫn tự nhủ rằng cây keo khác với kién nhiều hơn là kién khác với Ngón Tay. Vậy nếu kién hợp tác được với cây cối thì tại sao lại không làm được thế với Ngón Tay?

Với số 24 thì hòn đảo là thiên đường. Dưới bóng cây keo khổng lồ che chở, nó nghỉ tới chuyện tạo ra một xã hội không tưởng dựa trên mẫu số chung duy nhất: yêu thích những câu chuyện hay. Bởi vì lũ côn trùng sống trên đảo đã phát triển một trò vở vần mới: bịa ra những câu chuyện kể cho vui râu. Vậy là chúng sống như thế, chỉ săn mồi đủ để nuôi sống bản thân, ăn và suốt ngày bịa những câu chuyện tưởng tượng.

Công chúa 103 rất hài lòng vì dòng nước đưa nó tới với người bạn thuở xưa. Nó tự hỏi không hiểu cái xã hội không tưởng của bạn đã tiến triển như thế nào từ khi chúng chia tay nhau. Cái cây bè bạn ngự giữa đảo như một biểu tượng khiến người ta thấy yên lòng và được che chở.

Tuy nhiên, trong khi mười ba thủy thủ kién tiến lên và làn sương tan dần đi, có linh tính kỳ lạ làm Công chúa thấy nghẹn thở.

Mọi thứ đều đã chết. Không có kién ở, cây keo Cornigera bị đám rệp tàn phá. Công chúa ra lệnh cho lũ niềng niềng cập bờ. Lũ kién kéo con tàu-rùa lên bãi. Ngay cả lũ ốc tù và và kỳ nhông từng sống ở chỗ này cũng đã bị tiêu diệt. Chỉ duy nhất một con kién còn sống, tuy sáu cẳng và bụng đã bị cắt lìa. Nó cứ quắn quại như con giun nhỏ.

Đám kién thủy thủ giục con kién duy nhất còn sống sót trên đảo nói. Nó kể rằng cư dân trên đảo vừa chịu một cuộc tấn công bất ngờ của lũ kién lùn. Đội quân kién lùn đã phát động cuộc thập tự chinh về phía Đông. Theo lời xúi giục của Kiến Chúa Shi-gae-pou mới, lũ kién lùn này muốn chinh phục miền Đông xa xôi.

Điều đó giải thích việc chúng ta trước đây đã gặp lũ kién lùn trinh sát, số 5 nhận xét.

Công chúa 103 yêu cầu con kién còn sống sót nói thêm một chút.

Lũ kién lùn trinh sát đã phát hiện ra hòn đảo này và đổ bộ lên đó. Vì cứ suốt ngày kể những câu chuyện tưởng tượng trong thế giới khép kín có cái cây che chở nên các bạn của số 24 đã mất thói quen đánh nhau và chẳng còn cách nào khác là phải chạy trốn. Thảm sát đã xảy ra. Chỉ có số 24 cùng một nhóm nhỏ chạy thoát được và trốn trong đám sậy rỗng ở bờ phía Đông. Nhưng lũ kién lùn bao vây chúng để giết.

Con kién cựu cảng nắc lèn lần cuối. Chết trong khi đang kể chuyện là cái chết đẹp với một con kién thuộc cái cộng đồng đã xây dựng sự gắn kết của mình dựa trên thú vui được kể chuyện và được nghe.

Công chúa 103 leo tít lên phía trên cây keo và giương râu để tìm thông tin từ xa. Nó dùng các giác quan mới của kién hữu tính tìm trong đám sậy những kẻ còn sống sót của cộng đồng tự do Cornigera.

Nó nhìn thấy rõ chúng ở chỗ mà con kién hắp hối đã chỉ. Có điều là đám lính của vương quốc kién lùn trên các bông hoa súng đang bao vây chúng và bắn axít ngay khi đám kién đỏ hung thò một mẩu râu ra khỏi lỗ trên cây sậy. Công chúa 103 nhận thấy lũ kién lùn đã gỡ lại được sự lạc hậu của chúng. Trước đây, kién lùn không hề biết dùng tuyển nọc để bắn axít fomic.

103 nhớ lại rằng lũ kién lùn, vốn nhỏ người và mảnh dẻ hơn, có khả năng học hỏi nhanh hơn kién đỏ hung rùng. Ngón Tay gọi tụi kién lùn này là kién Achartina vì cho rằng kién lùn vô tình được nhập khẩu về trong những chậu cây trúc đào được dùng để trang trí cho những con đường ở vùng Côte d'Azur⁽¹⁾. Chỉ riêng việc lũ kién này đến từ một nước xa xôi, dù chúng muốn hay không, lại biêt thích nghi với rừng Fontainebleau, đã cho thấy chúng thông minh. Vả lại, lũ kién đen và kién thợ gặt đã phải trả giá vì muốn tấn công lũ kién mới đến và bị tiêu diệt.

103 luôn cho rằng lũ kién lùn rồi sẽ có ngày làm chủ cả khu rừng. Tuy nhiên, cần phải đẩy lùi cái ngày đó lại bằng cách đổi mới, đám chịu rủi ro, thảm thính, luôn thử những ý tưởng mới.

Chỉ cần đám kién đỏ hung bộc lộ bất cứ điểm yếu nào là lũ kién lùn sẽ đẩy chúng vào sot rác, trở thành loài lỗi thời ngay.

Lúc này thì số 24 và các bạn nó đang phải trả giá. Lũ kién tội nghiệp bị vây trên ngọn các cây sậy. Phải tới cứu chúng mới được. Công chúa 103

1. Bờ biển phía Đông của Pháp.

cho con tàu-rùa xuồng nước. Đám kiến trinh thám đầy ắp axít, săn sàng bắn. Phía sau, lũ nièng niềng đứng vào vị trí, săn sàng hướng con rùa-chiến hạm về phía đám sậy và hoa súng, chiến trường cho trận thủy chiến.

Công chúa 103 dựng râu lên. Giờ thì nó nhìn thấy rõ các địch thủ. Lũ kiến lùn đóng chốt trên những cánh hoa to màu trắng và hồng của đám hoa súng xung quanh. Công chúa thủ đêm xem chúng có bao nhiêu. Ít ra phải tới một trăm con kiến lùn.

Một chọi mươi, trận chiến xem ra khó khăn đây. Lũ nièng niềng bắt đầu boi hết tốc lực và lao đi. Chúng vừa vào tầm ngắm của những kẻ bao vây trên đám hoa súng là đã thấy những cái bụng hiện ra tua tua trên những cánh hoa. Lũ kiến lùn có tới hơn trăm con. Axít fomic bắn ra như mưa. Mười ba con kiến đỏ hung buộc phải ẩn nấp tận sâu trong con rùa bọc thép để tránh những loạt đạn chết người.

103 liều mình thò đầu ra khỏi chỗ nấp và bắn. Nó giết được một con kiến lùn nhưng phải chịu những loạt axít từ ít nhất năm mươi địch thủ.

Số 13 đề nghị cùng con tàu-rùa lao bừa vào rồi tòả ra các bông hoa súng và đánh nhau bằng hàm. Như thế thì đám kiến đỏ hung có thể tận dụng lợi thế là tầm vóc to cao hơn lũ kiến lùn. Nhưng số 5 dựng râu lên, không khí đặc hơi ẩm. Nó ra hiệu là trời sắp mưa.

Chẳng ai có thể chống lại được mưa.

Mười ba con kiến và con tàu của chúng bèn quay ngược lại về hòn đảo và trốn trong thân cây keo Cornigera, cái cây lại một đêm nữa làm nơi trú ẩn cho chúng. Cái cây non không dùng ngôn ngữ mùi của côn trùng, nhưng mọi thứ trong thái độ của các cành cây và mùi nhựa cây thay đổi đều bộc lộ niềm vui được gặp lại lũ kiến đỏ hung.

Vậy nên, mười ba con kiến trinh thám đổ bộ lên cái cây rỗng, chiếm các hành lang sống và giết ngay lũ ký sinh trùng đang gặm nhấm cây. Việc này rất tốn thời gian. Có sâu, rệp, loài bọ cánh cứng Đồng-hồ-chết-chóc, chúng được gọi như vậy vì chúng phát ra tiếng tích tắc khi đào gỗ. Đồng đội của Công chúa vây dần từng con một. Rồi toán kiến chén thịt túi ký sinh trùng. Cây keo hút thở, nó lấy lại sự sống và cảm ơn lũ kiến theo cách của nó: tiết ra nhựa cây để kiến làm nước xốt ăn cùng thịt ký sinh trùng.

Thịt Đồng-hồ-chết-chóc trộn với nhựa cây keo tạo thành một món ăn đặc trưng của côn trùng. Cả toán kiến thưởng thức hương vị mới mẻ. Có lẽ đó chính là lúc sinh ra ẩm thực kiến.

Bên ngoài, mưa bắt đầu rơi đúng như người ta có thể đoán được qua bầu trời đen kịt. Cơn mưa rào tháng Ba muộn màng rơi vào ngày mùng một tháng Tư. Lũ kiến nép mình trong những cành sâu nhất của cái cây bạn bè.

Sấm gầm lên. Những tia chớp sáng lóe lên chiếu vào lỗ cây như cửa sổ. Công chúa 103 ngồi đó ngắm cảnh tượng tuyệt diệu khi bầu trời kích động chênh ngang thiên nhiên dưới mặt đất. Gió uốn cong thân cây, từng đám hạt nước chênh chóc quật vào lũ côn trùng vô tâm còn chưa nghĩ tới việc tìm chỗ trú.

Ít ra thì trú trên ngọn mây cây sậy rỗng, số 24 và các bạn nó cũng

không lo bị mưa hành.

Cơn dông nổ ra. Những tia chớp làm lóa mắt 103. Tiếng sấm gầm gừ nghe như nỗi lén tận phía bên kia đám mây bao phủ. Dông to thế này thì ngay cả Ngón Tay cũng phải tìm chỗ trú. Ba đường song song rạch vào bóng tối, làm cho khung cảnh trăng lóe. Hoa, cây, lá, mặt nước lóe lên chiếu những cái bóng đen dài mên mông rồi chập chờn để lấy lại màu nguyên thủy của mình. Trong cơn dông thì bất cứ bông hoa thủy tiên bắc nào trông cũng đáng sợ. Đám cành nhánh của mấy cây liễu rủ nhấp nháy. Cứ tưởng moi chuyện đã yên thì lại nghe thấy tiếng xào xác to kinh khủng. Các tia chớp nối nhau vạch những đường ngoằn ngoèo trên bầu trời tối đen. Ngay cả những cái mạng nhện cũng biến thành những vòng trăng trong đó chủ nhân của chúng cuồng cuồng chạy từ phía vì sợ nước.

Chỉ ngót được một lúc rồi bầu trời lại như rách toác ra mạnh hơn. Tất cả các giác quan từ tính của lũ kiền cho chúng biết là cơn dông đang tới gần. Tiếp theo những tia chớp là tiếng sấm đi đùng mỗi lúc một nhanh hơn. Mười ba con kiền thành Bel-o-kan co mình lại ôm lấy nhau, râu chúng lấn vào nhau.

Bỗng dung, cái cây rùng mình như thể vừa bị điện giật. Con cảng thẳng bất ngờ làm lớp vỏ cây rung rinh. Số 5 nhảy dựng lên, hốt hoảng.

Lửa!

Một tia chớp chạm vào cây keo và cái cây đang bốc cháy. Thể là xong. Một khoảng sáng to xuất hiện trên ngọn cây trong khi nhựa ứa ra từ khắp nơi trên vỏ cây chứng tỏ cái cây đang đau đớn. Đám kiền trinh thám chẳng làm gì được để cứu cái cây. Không khí trong các hành lang cây bị thương trở nên độc hại.

Bị cái nóng xung quanh kích thích, lũ kiền trốn xuống phía dưới, qua các rễ cây và dùng hàm để đào hầm tránh mưa và lửa. Đầu chúng dính đầy cát ướt, làm chúng trông như những con quái vật có đầu hình lập phương.

Chúng chui xuống nấp và chờ đợi.

Cây keo cháy và kêu lên nỗi đau của cái cây hấp hối bằng cách phát ra mùi nhựa hôi thối. Cành nó co cứng lại như thể cái cây sắp nhảy múa để cho thấy nỗi đau đớn của nó. Nhiệt độ tăng lên. Bên ngoài, ngọn lửa cao đến nỗi lũ kiền nhìn thấy ánh sáng qua lớp cát dày làm tràn hang chúng đang ẩn náu.

Cái cây cháy rất nhanh, và sau cơn nóng khủng khiếp là cái lạnh đột ngột. Trần hang bằng cát biến thành thủy tinh nên hàm kiền không chọc thủng được. Chúng buộc phải đào đường hầm vòng rất xa để chui ra.

Mưa tạnh cũng nhanh như khi xuất hiện. Quang cảnh thật là sầu não. Nguồn tài nguyên duy nhất của hòn đảo nhỏ là cây keo Cornigera giờ đã biến thành tro xám.

Số 6 gọi tất cả các bạn. Nó muốn chỉ cho mọi người thấy cái gì đó.

Lũ kiền chạy ùa tới chỗ cái lô đất nơi có con vật màu đỏ đang thở hổn hển. Không, đó không phải là một con vật. Cũng không phải là cây hay khoáng vật. 103 nhận ra ngay lập tức đó là cái gì. Đó là một hòn than đang

cháy còn nóng bỏng. Nó rơi vào một cái lỗ và những hòn than khác che chở cho nó không bị ướt mưa.

Số 6 đưa một cẳng lại gần. Móng nó chạm vào chất đốt cam và thật là khủng khiếp, móng nó cháy ra. Cảnh tượng trông thật đáng sợ: cái cẳng bên phải của nó biến thành chất lỏng và trôi đi. Ở chỗ từng có một cẳng và hai móng giờ chỉ còn một khúc tròn bị đốt cháy.

Con kiền trình thám tiết nước bọt tiệt trùng chăm sóc cho cái móm cẳng cụt.

Đây có thể là cách thăng lũ kiến lùn, Công chúa phát ra ý kiến.

Cả nhóm run lên vì ngạc nhiên và sợ hãi.

Lửa ư?

103 nói với chúng rằng người ta vẫn thường sợ thú mìn không biết rõ. Nó nhán mạnh là có thể dùng lửa. Số 5 trả lời là dù sao thì cũng không thể đụng vào lửa được, số 6 đã phải trả giá đầy thê thảm. 103 giải thích là có rất nhiều quy định phải tôn trọng. Có thể lấy hòn than này nhưng cấm không được chạm trực tiếp vào nó, phải để nó lên một hòn sỏi rỗng. Lửa không thể làm gì chống lại sỏi rỗng.

Vừa hay, quanh đảo đầy sỏi. Lũ kiến dùng những cành dài nhu đòn bẩy nhắc được hòn than đang cháy lên và đưa vào một mẩu đá lửa. Nằm trên cái hộp đá này, hòn than đang cháy trông giống như viên hồng ngọc quý giá.

Công chúa 103 giải thích là lửa rất mạnh nhưng cũng rất chóng tàn. Điều nghịch lý của lửa là nó đủ mạnh để thiêu rụi một cái cây, thậm chí là cả rừng cây cùng các cư dân trong rừng, nhưng chỉ cần cái đập cánh của bọ mòng cũng đủ làm nó tắt.

Ngon lửa này có vẻ ấm yêu, chiến binh dày dạn kinh nghiệm vừa nhận xét vừa chỉ ra những vùng đỏ đang đen lại, theo nó thì đó là dấu hiệu cho thấy ngọn lửa đang ấm yêu. Phải lấy lại sự sống cho nó.

Bằng cách nào? Bằng cách tái sinh. Ngọn lửa tái sinh nhờ có tiếp xúc. Phải đốt một cái lá khô. Xung quanh không có nhiều lá khô, nhưng lũ kiến tìm thấy một chiếc vùi dưới đất, và tạo được ngọn lửa vàng. Đưa con lửa trông ánh tượng hơn bà mẹ than nhiều.

Phần lớn lũ kiến đều chưa từng trông thấy lửa và mười hai kiền trình thám trẻ lùi lại, hoảng sợ.

103 khẩn nài bảo chúng đừng lùi lại. Nó dựng cao râu lên và phát ra câu mùi cổ xưa:

KẾ THỦ THỰC SỰ DUY NHẤT CỦA CHÚNG TA LÀ NỐI SỢ HAI.

Tất cả lũ kiến đều biết ý nghĩa và nguồn gốc của câu nói đó. “Kết thù thực sự duy nhất của chúng ta là nỗi sợ hãi” là câu cuối cùng của Kiến Chúa số 234 Belo-kiu-kiuni thuộc triều đại Ni của kiến đỏ hung, cách đây hơn tám nghìn năm. Kiến Chúa bất hạnh đã phát ra câu này lúc bị chèm khi đang cố thuần phục lũ cá hồi sông. Kiến Chúa số 234 Belo-kiu-kiuni đã nghĩ có thể thiết lập liên minh giữa kiến và lũ cá hồi sông. Từ đó trở đi, kiến từ chối mọi tiếp xúc với các loài cá dưới sông, nhưng câu nói đó còn lại mãi như tiếng

kêu hy vọng vào những khả năng vô tận của loài kiến.

Kẻ thù thực sự duy nhất của chúng ta là nỗi sợ hãi.

Như muốn làm lũ kiến yên lòng, sau khi bóc lên rất cao, ngọn lửa con thu hẹp lại.

Phải chuyển nó sang chất liệu dày hơn, số 6 đè xuất, chẳng mấy hần thù với lửa.

Cứ vậy, từ lá khô chuyển sang cành khô nhô, từ cành khô nhô chuyển sang mẩu gỗ, lũ kiến nhóm được một bếp lò nhỏ trong lòng một cái chậu đá. Rồi, theo lời khuyên của Công chúa 103, lũ kiến ném vào bếp những mẩu cành nhô ngay lập tức bị lửa ngầu nghiến ngoạm lấy.

Than cháy thu được từ bếp lò được thận trọng đặt vào những viên đá rỗng cũng lùm được dưới đất. Dù có cái cảng bị cháy nhưng chính số 6 lại tỏ ra là kỹ sư lửa giỏi nhất. Vì đã chạm vào lửa nên giờ nó biết tránh. Theo lời khuyên của nó, các con kiến khác tạo được một kho than cháy.

Chúng ta sẽ tấn công lũ kiến lùn bằng những thứ này! Công chúa 103 reo lên.

Đêm bắt đầu buông xuống, nhưng việc tạo ra lửa làm lũ kiến thích mê. Chúng khuân lên con tàu-rùa tám hòn đá rỗng, trong lòng mỗi hòn là một viên than cháy đỏ. Công chúa 103 dựng râu lên và phát ra câu mùi cay cay có nghĩa là:

- *Tấn công!*

99. BÁCH KHOA TOÀN THU

THẬP TỰ CHINH CỦA TRẺ EM: *Ở phương Tây, cuộc thập tự chinh đầu tiên của trẻ em diễn ra vào năm 1212. Những đứa trẻ vô công rời nghè lập luận thế này: "Người lớn và giới quý tộc không giải phóng được Jérusalem vì tâm trí họ vẫn đục. Chúng ta còn là trẻ con, vì vậy chúng ta trong sáng." Phong trào này lan rộng chủ yếu ở vùng nói tiếng Đức của Đê ché La Mã. Một nhóm trẻ em rời bỏ đê ché ra đi để tràn xuống những con đường về phía đất Thánh. Chúng không có bản đồ. Chúng tưởng mình đi về phía Đông nhưng thực ra lại đi về phía Nam. Chúng xuống thung lũng sông Rhône cháy qua Thụy Sĩ và Pháp, và trên đường đi, đám trẻ đông lên tới hàng nghìn đứa.*

Trên đường đi, chúng cướp phá của nông dân.

Người dân nói với chúng là đi xa hơn nữa thì chúng sẽ gặp biển.

Điều đó khiến chúng thấy an tâm. Chúng tin rằng, cũng như với Moise⁽¹⁾, biển sẽ mở ra cho đội quân trẻ con qua và đi tới tận Jérusalem mà chẳng ướt chân.

1. Người giải phóng, nhà lập pháp Israel. Sinh ở Ai Cập, ông là linh hồn cuộc kháng chiến của người Israel. Ông đã đưa họ ra khỏi Ai Cập và tập hợp những nhóm người Do Thái khác nhau thành một dân tộc.

Cả bọn tới Marseille, nơi biển không mở ra. Chúng cứ đợi trên cảng nhưng vô ích, cho tới khi có hai gã người Sicile đề nghị chờ chúng bằng tàu tới Jérusalem. Lũ trẻ tin vào phép màu. Nhưng chẳng hề có phép màu. Hai gã người Sicile có quan hệ với một nhóm cướp biển Tunisie ở Bắc Phi. Nhóm này đưa lũ trẻ tới Tunis chứ không phải Jérusalem. Tại đó, tất cả lũ trẻ bị bán rẻ làm nô lệ ở ngoài chợ.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

100. LỄ HỘI HÓA TRANG LỚN

- Chúng ta đừng đợi nữa. Đi nào! một giọng nói vang lên từ phía khán giả.

Julie không biết cơn hăng hái này sẽ dẫn họ tới đâu, nhưng cô thấy rất tò mò.

- Tiên lên thôi! cô tán thành.

Giám đốc trung tâm đề nghị mọi người ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

- Xin quý vị cứ bình tĩnh, đây chỉ là buổi biểu diễn thôi mà.

Ai đó ngắt micro của ông.

Julie và Bảy Chú Lùn thấy mình ngoài phố, bao quanh là một đám đông phấn khích. Phải ngay lập tức tìm một mục đích, hướng đi, ý nghĩa cho cái đám đông đang di chuyển này.

- Tới trường trung học đi, Julie kêu. Chúng ta sẽ ăn mừng.

- Tới trường trung học đi, những người khác nhắc lại.

Chất adrénaline vẫn dâng lên trong mạch máu cô ca sĩ. Chẳng cần sa, rượu hay ma túy nào có thể tạo ra được hiệu ứng như vậy. Cô thực sự như vừa uống chất kích thích.

Lúc này, cô không còn bị tách rời với công chúng bởi ánh đèn sân khấu nữa, Julie nhìn rõ các khuôn mặt. Trong đám đông là những người thuộc đủ mọi lứa tuổi, cả đàn ông lẫn đàn bà, cả những thanh niên rất trẻ và những người đã đứng tuổi. Có lẽ phải tới năm trăm người vây quanh họ thành đám rước đủ mọi màu sắc.

Julie cất tiếng hát bài “Cách mạng kiến”. Xung quanh họ, mọi người hát và uốn éo suốt dọc đường chính của Fontainebleau như điệu sarabande trong vũ hội hóa trang.

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới! họ cùng đồng thanh reo.

Các cô gái thuộc câu lạc bộ Aikido đứng ra giữ trật tự ngay lập tức, không cho các xe ô tô đi qua quầy rối đám hội. Chẳng mấy chốc, đại lộ lớn được chặn lại và nhóm nhạc rock cùng người hâm mộ cứ thoái mái tiến bước.

Đám đông không ngừng tăng lên về số lượng. Buổi tối ở Fontainebleau vốn chẳng có nhiều hoạt động giải trí. Những kẻ hiếu kỳ nhập vào nhóm và hỏi chuyện gì đang diễn ra.

Chẳng có tám biển nào. Chẳng có băng khẩu hiệu nào phía trước đoàn biểu tình, chỉ có những cô gái và những chàng trai lắc lư theo tiếng đàn hạc và tiếng khèn.

Giọng nói ấm áp và mạnh mẽ của Julie vang lên:

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!

Cô là nữ hoàng và thần tượng của họ, là nàng tiên cá quyền rũ và lãnh tụ của họ. Còn hơn thế, cô giúp họ thăng hoa, cô là người lèn đồng của họ.

Julie say sưa vì được công chúng yêu mến. Cô say sưa vì đám đông bao quanh mình và đưa cô lên phía trước. Chưa bao giờ cô cảm thấy “ít cô đơn” đến vậy.

Hàng rào cảnh sát đầu tiên bất ngờ xuất hiện trước họ. Những cô gái đi hàng đầu tiến lên và nghĩ ra một chiến lược kỳ lạ: họ ôm chầm lấy đám cảnh sát mà hô.

Làm thế nào có thể dùng dùi cui trong tình cảnh này được? Đám những người bảo vệ trật tự tản đi. Cách đó một quãng, một chiếc xe cảnh sát lại gần nhưng không can thiệp vì thấy vụ này lớn quá.

- Đây là ngày hội, Julie kêu lên. Thưa quý bà, quý ông, quý cô, hãy ra đường, quên đi những nỗi buồn lo và hòa vào với chúng tôi.

Những cánh cửa sổ mở ra, người ta cuộn xuống xem đoàn người dài sặc sỡ.

- Các vị muốn gì? một bà già hỏi.

- Chẳng gì hết. Chúng tôi chẳng đòi hỏi gì hết, một nữ chiến binh thuộc câu lạc bộ Aikido trả lời.

- Không gì ư? Nếu các vị không đòi hỏi gì thì không phải là cuộc cách mạng!

- Chính thế mới là cách mạng đấy, thưa bà. Đó mới là điều độc đáo. Chúng tôi là cuộc cách mạng đầu tiên không đòi hỏi gì hết.

Như thể khán giả không chịu để ngày hội bó buộc trong hai tiếng đồng hồ nghe nhạc với vé mua một trăm franc. Ai cũng muốn ngày hội trải rộng trong thời gian và trong không gian. Họ nhắc lại đinh tai nhức óc:

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!

Trong số những người chạy tới nhập bọn, vài người mang theo nhạc cụ của mình để góp vào nhóm nhạc. Một số người khác thì mang dụng cụ nấu bếp làm trống, làm dùi. Những người khác thì mang giấy rắn và giấy bướm.

Như thầy giáo già dạy hát đã hướng dẫn, Julie hát to hết sức và xung quanh, ai nấy đều lặp lại lời cô. Cùng với nhau họ gần như tạo thành được Egrégor với năm trăm giọng và tiếng đồng ca của họ vang khắp thành phố.

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!

Chúng ta là những con kiến nhỏ gặm mòn thế giới cũ xơ cứng.

101. LÀM NỔ TUNG KIM TỰ THÁP BÍ ẨN

Lần này thì chắc chắn sẽ nổ tung! Maximilien cùng các nhân viên cảnh sát của anh quay lại và bao vây kim tự tháp bí ẩn.

Viên thanh tra đã quyết định tiến hành vào ban đêm vì, theo anh, nếu người, hoặc những người ở trong tòa nhà bị bắt ngờ thì sẽ hiệu quả hơn.

Tiểu đội dùng đèn pin bò túi soi sáng công trình xây trong rừng. Vì trời vẫn còn hơi sáng nên đèn pin bật lên thực ra chỉ để hỗ trợ thêm mà thôi. Toàn cảnh sát mặc đồ bảo hộ băng vải dầu hệt như thủy thủ ra khơi và lần này họ chọn dây điện được gia cố thêm để hàm côn trùng không cắn đứt được. Maximilien chuẩn bị ra lệnh phát hỏa thì nghe thấy tiếng kêu vo vo.

- Cẩn thận, ong vò vê đây! viên thanh tra kêu lên. Che cổ và tay đi!

Một cảnh sát rút súng lục ra ngắm. Mục tiêu quá nhỏ. Khi cử động để ngắm bắn, anh ta để lộ một mảng da và ngay lập tức bị đốt.

Con côn trùng còn đốt thêm một cảnh sát khác rồi bay lên để thoát ra ngoài tầm những bàn tay đang chờ trong không khí. Giờ thì tất cả mọi người bồn chồn rình, tai đóng lên chờ bắt cứ tiếng động nào của con ong vò vê.

Con côn trùng làm họ bất ngờ khi bỗng dung lao xuống cảnh sát thứ ba, bay vòng qua tai phải anh này để châm ngòi nọc vào tĩnh mạch cổ. Người này cũng đổ xuống.

Maximilien cởi giày ra, giơ lên, và cũng nhu lần đầu tiên tới tháp, đập được con côn trùng đang bay. Dũng sĩ ong bé gí dưới đất, bất động. Khi khẩu súng lục vô hiệu thì để giày bao giờ cũng làm mưa làm gió.

- Hai không.

Anh ngắm nghĩa nạn nhân. Đó không phải là ong vò vê; con côn trùng này trông giống kiến bay hơn. Anh khoái chí di để giày lên con côn trùng.

Những người thoát nạn chạy tới giúp mấy cảnh sát đã ngã. Họ lay mấy người đó để không cho họ thiếp đi. Maximilien quyết định cho nổ luôn, trước khi lại có con côn trùng nhỏ bé nguy hiểm gác tháp nào khác xuất hiện.

- Các gói thuốc nổ đã sẵn sàng chưa?

Chuyên viên bom mìn kiểm tra các tiếp xúc trên kíp nổ và chờ lệnh của thanh tra.

- Sẵn sàng chưa?

Tiếng chuông điện thoại di động của Maximilien cắt ngang câu đếm ngược. Ở đầu dây bên kia, cảnh sát trưởng Dupeyron đề nghị anh tới khẩn

cấp. Có rắc rối trong thành phố.

- Người biểu tình chiếm trực đường chính của Fontainebleau. Họ có thể phá hỏng tất cả. Bỏ ngay việc anh đang làm, quay về thành phố và giúp tôi giải tán lũ điên rồ này đi.

102. TRONG HƠI ÂM CỦA ĐÁM SÂY

Ánh sáng ban ngày chông chọi lại với hoàng hôn, trời nóng. Mặt trăng chiếu sáng mặt đất. Sau cơn mưa, mặt đất nóng ấm hâm nóng các cơ thể. Con tàu-rùa của lũ kiến lao thẳng về phía đám sây.

Lũ kiến lùn thấy chúng tới. Hơi nóng và ánh sáng từ các hòn than đang cháy đủ để làm chúng cảnh giác. Trên ngọn những chiếc lá màu hồng tinh khôi đầy những pháo thủ kiến sẵn sàng bắn. Ở phía xa, đứng trên cây sậy bị phá hại, số 24 phát ra những lời cầu cứu tuyệt vọng.

Những con kiến đang bị vây hãm sẽ bị quân địch lấy số đông đè bếp. Phía dưới cây sậy nổi lên bèn vô số xác trương phình nước, minh chứng cho sự ác liệt của các trận chiến trước đó.

Lũ kiến đỏ hung trên đảo Cornigera hình dung rằng người ta có thể sống chỉ bằng việc kể chuyện. Chúng đã nhảm. Kể chuyện thôi chưa đủ, phải trải qua những câu chuyện đó nữa.

Trên buồng lái con tàu-rùa, 103 và các bạn kiến trinh thám của nó đang rất vất vả. Lửa không phải là thứ vũ khí tiện sử dụng ở tầm xa. Chúng tìm cách đẩy lửa sang chỗ những bông hoa súng bị lũ kiến lùn chiếm.

Loài kiến suy luận bằng cách mò mẫm. Mỗi người nêu ra ý kiến riêng của mình. Số 6 đề xuất đưa về phía quân thù những chiếc lá nổi chứa than cháy do niềng niềng đẩy. Nhưng lũ niềng niềng lại rất sợ lửa. Với chúng thì lửa vẫn là thứ vũ khí cầm kỵ. Chúng không chịu lại gần lửa.

Công chúa 103 cố nhớ tới một cơ chế của Ngón Tay giúp đưa lửa đi rất xa. Chúng gọi cái đó là máy bắn. Nó dùng chớp râu vẽ hình thứ đó, nhưng không ai hiểu tại sao lửa lại bay lên không trung nếu được đặt vào cổ máy đó. Đành từ bỏ vậy.

Số 5 muốn đốt đầu của một trong những cái cành nhỏ dài rồi ném đi như giáo để chạm vào hoa súng. Ý tưởng được chấp nhận.

Lũ kiến bảo bọn niềng niềng ngừng đập nước và bắt đầu tìm cái cành nhỏ càng dài càng tốt. Chúng tìm thấy một cành như thế trong đám cành lá sát mặt nước và lôi lên tàu-rùa.

Khi con rùa lại gần vừa tầm, lũ kiến lùn bắn axít như mưa. Trên tàu, thủy thủ đoàn cuí thấp xuống nhưng vẫn để ý không nhả cái cành dài ra khỏi hàm. Công chúa 103 thông báo đã tới lúc để đầu cành tiếp xúc với than. Đầu cành bốc cháy. Chúng nhanh chóng dựng cái cột lửa lên.

Lũ niềng niềng tăng tốc nhanh tới nỗi tạo ra một đám bọt nhấp nhô phía sau con tàu. Con tàu lao vào tấn công. Phía trên, mẩu cành cháy rực bị tốc độ cuốn đi ném dài ra như ngọn cờ đuôi nheo rực sáng kéo dài tới vô tận.

Số 14 giờ ra một cái râu-ống nhòm để xác định đúng vị trí của địch thủ và chỉ cho các bạn biết nên hướng cái cột nặng bốc khói về đâu.

Cái giáo bốc khói ở đầu chạm vào phần thịt cánh hoa súng. Bông hoa ẩm nên không bốc cháy ngay, nhưng cú va chạm với cái giáo đủ để làm các pháo thủ kiến lùn mất thăng bằng và rơi xuống nước. Trong trường hợp cụ thể này, lửa chắng giúp ích gì, ngoài việc chứng tỏ quyết tâm của các chiến binh kiến đở hung săn sàng sử dụng cả loại vũ khí cầm kỵ.

Trước thành công đó, đám kiến đang bị vây hãm lấy lại lòng tin. Chúng bắn nốt những liều axít để dành cho phát bắn cuối cùng và gây khá nhiều thiệt hại cho lũ kiến lùn.

Về phần mình, Công chúa 103 đã biết cách di chuyển ngọn giáo-lửa chính xác hơn và lần lượt đốt hết các bông hoa súng. Khói rất nhiều. Hoảng sợ vì mùi hoa súng cháy, lũ kiến lùn chạy vào đất liền và tản đi. May quá, vì cái cành cây cũng bắt đầu bốc cháy ngùn ngụt. Vấn đề khi dùng lửa chính là ở chỗ đó. Lửa có thể gây thiệt hại cho cả người sử dụng lẫn người phải chịu đựng nó.

Toán kiến Bel-o-kan thậm chí còn chắng có dịp đánh giáp lá cà, một cơ hội để chỉ cho nhau thấy nghệ thuật dùng hàm như kiếm. Số 13 hiếu chiến nhất đám thấy thất vọng vì không được ít ra cũng làm tung vài phần ngực trước của lũ kiến lùn ngạo mạn kia.

Công chúa 103 ra hiệu ném cái cành bốc cháy xuống nước, càng xa càng tốt.

Con tàu-rùa cập bến cây sậy bị bao vây.

Miễn là số 24 còn sống, Công chúa 103 tự nhủ.

103. TRẬN CHIẾN Ở TRƯỜNG HỌC

Lúc ra khỏi trung tâm văn hóa, họ có năm trăm người, khi tới quảng trường lớn đối diện trường trung học, họ đã có tới tám trăm người.

Cuộc tuần hành của họ chắng hề giống chút nào với biểu tình đòi hỏi nợ kia. Đó thực sự là lễ hội hóa trang theo nghĩa đầu tiên của nó.

Vào thời Trung cổ, lễ hội hóa trang có nghĩa rõ ràng. Đó là ngày của những kẻ điên, ngày khi tất cả mọi căng thẳng đều được giải tỏa. Ngày diễn ra lễ hội hóa trang, mọi luật lệ đều bị coi thường. Người ta có quyền kéo râu cành sát và đẩy ủy viên hội đồng thành phố xuống suối. Người ta có thể bấm chuông cửa và ném bột vào mặt bất kỳ ai. Người ta đốt hình nộm của lễ hội hóa trang, một con rối không lồ bằng rơm, biểu tượng của mọi quyền lực.

Chính vì có ngày hội hóa trang mà chính quyền được tôn trọng.

Ngày nay, người ta đã quên mất ý nghĩa thực sự của cuộc biểu tình hết sức cần thiết về mặt xã hội học. Lễ hội hóa trang bây giờ chỉ là ngày lễ cho thương gia, như Noel, ngày của cha, ngày của mẹ hay ngày của bà, chỉ là những ngày lễ dành cho tiêu dùng.

Người ta đã quên mất vai trò đầu tiên của lễ hội hóa trang: cho dân

chúng ảo tưởng là có thể nổi loạn được, dù chỉ là trong một ngày.

Với tất cả những thanh niên và cả những người không còn là thanh niên đang có mặt ở đây, từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên họ có dịp thể hiện mong muốn được vui vẻ, đồng thời thể hiện cả sự nổi loạn và cău giận của mình. Tám trăm người vẫn phải cố chịu đựng bỗng dung được nổi giận trong điệu sarabande đông vui.

Những người yêu thích rock và những kẻ tò mò tiến lên, tạo thành đoàn người dài, ôn ào và lèo loẹt. Khi tới quảng trường trước trường trung học, họ thấy có sáu xe cảnh sát chắn ngang đường.

Họ dừng lại.

Người biểu tình nhìn chòng chọc cảnh sát. Cảnh sát nhìn chòng chọc người biểu tình. Julie cân nhắc tình hình.

Thanh tra Maximilien Linart, băng đỏ đeo phía trên khuỷu tay, đứng trước quân của mình, đối mặt với đám đông ôn ào.

- Các vị giải tán đi, anh ta kêu vào loa.
 - Chúng tôi có làm gì sai đâu, Julie trả lời không có loa.
 - Các vị quấy rối trật tự công cộng. Đã hơn mười giờ rồi. Dân chúng muốn ngủ, còn các vị lại gây ra huyên náo vào ban đêm.
 - Chúng tôi chỉ muốn tới ăn mừng ở trường thôi, Julie đáp lại.
 - Ban đêm trường đóng cửa, các vị không được phép mở cửa trường.
- Các vị gây ôn ào thế là đủ rồi đấy. Tôi xin nhắc lại với các vị là người dân có quyền được ngủ.

Julie lưỡng lự một giây nhưng cô bình tĩnh lại ngay, hoàn toàn làm chủ vai trò lãnh đạo cách mạng:

- Chúng tôi không muốn mọi người ngủ. Mọi người hãy thức dậy đi!
- Này cháu đây hả, Julie Pinson? viên thanh tra hỏi. Về nhà đi, mẹ cháu chắc là đang lo đấy.
- Tôi tự do. Tất cả chúng ta đều tự do. Chẳng có gì làm chúng ta dừng lại hết. Tiến lên vì...

Từ đó không thoát ra khỏi họng được. Lúc đầu yếu ớt, sau đó tự tin hơn, cô nói rõ lần nữa:

- Tiến lên vì... vì Cách mạng.

Có tiếng la ó trong đám đông. Tất cả đều sẵn sàng chơi trò chơi. Vì thực ra đây chỉ là trò chơi, dù sự có mặt của cảnh sát có thể làm trò chơi trở nên nguy hiểm. Không cần Julie phải hô, họ giờ nắm tay lên và cùng hát bài hát của buổi biểu diễn:

Kết thúc, đó là kết thúc.

Hãy mở hết các giác quan.

Có con gió mới thổi sáng nay.

Họ dang tay ra, nắm lấy tay nhau để cho thấy số lượng đông đảo và chiếm hết quảng trường rồi tiến về phía trường.

Maximilien bàn bạc với các cấp dưới. Giờ không phải là lúc thương lượng nữa. Lệnh của cảnh sát trưởng rất rõ ràng. Phải giải tán những kẻ gây rối càng nhanh càng tốt để lập lại trật tự công cộng. Anh đề xuất dùng chiến thuật nhồi dồi, tức là dồn vào trung tâm để người biểu tình tỏa sang các phia giải tán.

Về phần mình, Julie cũng tập hợp Bảy Chú Lùn lại để thảo luận, sau những việc đã diễn ra. Họ quyết định tạo thành tám nhóm biểu tình độc lập, mỗi nhóm do một người trong ban nhạc dẫn đầu.

- Phải làm thế nào để bọn mình liên lạc được với nhau, David nói.

Họ hỏi đám đông xung quanh xem ai có thể cho Cách mạng mượn điện thoại di động. Họ cần tám cái. Mọi người đưa cho họ nhiều hơn số họ cần. Có vẻ như ngay cả khi đi xem biểu diễn, mọi người cũng không thể rời điện thoại di động được.

- Bọn mình sẽ dùng kỹ thuật súp lơ, Julie nói.

Rồi cô giải thích chiến lược cô vừa nghĩ ra.

Cuộc biểu tình lại tiếp tục. Phía trước, cảnh sát bắt đầu triển khai kế hoạch của mình. Họ vô cùng ngạc nhiên thấy không hề gặp bất cứ sự chống cự nào. Cái súp lơ do Julie tạo ra tự động tách rời. Ngay khi cảnh sát lại gần là những người tuần hành tản ra theo tám hướng khác nhau.

Hàng ngũ cảnh sát đông nghẹt tan rã để đi theo họ.

- Co cụm lại! Bảo vệ trường trung học! Maximilien ra lệnh trong loa.

Các nhân viên cảnh sát hiểu được mối nguy hiểm, quay lại tập hợp ở trung tâm quảng trường trong khi những người tuần hành vẫn tiếp tục đi.

Julie và các cô gái ở câu lạc bộ Aikido là những người ở gần đám cảnh sát nhất, họ cười và gửi vô số nụ hôn gió tới đám cảnh sát.

- Bắt lấy con bé dẫn đầu, viên thanh tra vừa nói vừa chỉ Julie.

Trung đội cảnh sát ngay lập tức đi về phía Julie và các nữ chiến binh của cô. Đó chính là điều cô gái mắt xám nhặt muôn. Cô ra lệnh chạy trốn theo từng nhóm và nói vào điện thoại:

- Xong rồi. Mèo đang đi theo chuột.

Để khiến cho đám cảnh sát bối rối, đám nữ chiến binh xé áo phông, để hở đôi chút thịt da. Không khí sắc mùi chiến tranh và mùi hương phụ nữ.

104. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHIẾN LUỘC ALYNSKI: Năm 1970, Saul Alynski, kẻ khuấy động quần chúng hippy, nhân vật quan trọng của phong trào sinh viên Hoa Kỳ, xuất bản một cuốn sách trình bày mười quy tắc thiết thực để làm cách mạng cho đến nơi đến chốn.

1. Quyền lực không phải là thứ bạn có mà là thứ đối thủ tường là bạn có.

2. Hãy ra khỏi lĩnh vực mà đối thủ có kinh nghiệm. Hãy sáng tạo ra những lĩnh vực đấu tranh mới nơi hắn còn chưa biết cách ứng xử ra sao.

3. Hãy chiến đấu với kẻ thù bằng chính vũ khí của hắn. Hãy dùng chính những yếu tố trong quy tắc tham chiêu của hắn để tấn công hắn.

4. Óc hài hước là vũ khí hiệu quả nhất trong đấu khẩu. Nếu ta chế giễu được đối thủ hoặc, còn hơn thế nữa, buộc đối thủ tự lôi mình ra làm trò cười thì hắn sẽ rất khó mà đấu lại được với ta.

5. Không bao giờ nên dùng mãi một chiến thuật, nhất là khi nó có hiệu quả. Hãy lặp lại nó vài lần để ước lượng thế mạnh và hạn chế của nó, rồi đổi chiến thuật, dù phải chọn một chiến thuật hoàn toàn đổi lặp lại.

6. Làm cho đối thủ luôn phải ở thế phòng thủ. Không bao giờ được để hắn tự nhủ: "Được rồi, mình tạm được nghỉ một lúc. Phải tận dụng thời cơ để tổ chức lại." Phải sử dụng mọi yếu tố bên ngoài có thể dùng được để duy trì sức ép.

7. Không bao giờ được ra oai nếu không có khả năng biến lời nói thành hành động. Nếu không sẽ mất hết tín nhiệm.

8. Những bất lợi bè ngoài có thể biến thành những lợi thế tốt nhất. Phải tận dụng mọi đặc điểm của mình như thế mạnh chứ không phải như yếu điểm.

9. Tập trung vào mục tiêu và không thay đổi mục tiêu trong trận đấu. Mục tiêu đó phải là mục tiêu nhỏ nhất, chính xác nhất và tiêu biểu hết mức có thể.

10. Nếu đạt được chiến thắng, phải có đủ khả năng để nhận lấy chiến thắng đó và làm chủ tình thế. Nếu không có gì mới để đề xuất thì toan lật đổ chính quyền đương nhiệm cũng chẳng ích gì.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

105. ĐOÀN TỤ

Đám kiến đậu tàu kè vào một bông hoa súng không bị lửa và axít tàn phá. Lũ kiến được giải vây trao đổi dưỡng chất với toán kiến tới giải phóng chúng. Vì đêm đã khuya và trời bắt đầu lạnh thấu xương, lũ kiến dùng than để sưởi ấm và soi sáng.

Số 24 vẫn bình an vô sự.

Công chúa 103 chầm chậm lại gần người đồng đội năm xưa.

Chúng gặp nhau giữa phần nhụy vàng của bông hoa súng. Phía sau chúng, một cánh hoa trong mờ để lọt ánh sáng và hơi ấm của viên than màu cam.

Công chúa 103 hôn lấy hôn để người bạn để tặng cho bạn một liều dinh dưỡng ngọt ngào. Số 24 rụt rè hạ râu ra phía sau tò ý chấp thuận rồi đói khát nuốt những thức ăn đang tiêu hóa dở dự trữ trong phần diều trao đổi của con kiến đó hung.

Số 24 đã thay đổi. Không những nó kiệt sức vì những trận đấu vừa qua mà ngoại hình nó cũng thay đổi. Mùi vị, thái độ, dáng cổ nó cũng khác.

Công chúa 103 tự nhủ có lẽ cuộc sống trong cái cộng đồng không tưởng bé nhỏ đã biến đổi số 24 như vậy.

Số 24 muốn giải thích, nhưng đơn giản nhất với hai con kiến là tiến hành trao đổi tuyệt đối.

Công chúa 103 đồng ý để náo của nó và của bạn kết nối với nhau. Như vậy thì cuộc đổi thoại của chúng sẽ vô cùng mạnh mẽ, sâu và nhanh. Cả hai nhẹ nhàng đưa râu lại gần nhau, tìm nhau, sờ nắn nhau một chút như thế, để đùa, chúng muốn tỏ ra đã quên mất làm thế nào để giao tiếp thật mạnh mẽ với nhau.

Được rồi! Bốn râu của chúng dính vào nhau thành hai cặp. Ý nghĩ của con này gặp trực tiếp với ý nghĩ của con kia.

Công chúa 103 hiểu rằng điều nó tưởng là thay đổi nhỏ của số 24 thực ra lớn hơn rất nhiều. Con kiến trinh thám trẻ cũng có... bộ phận sinh dục. Số 24 giải thích rằng niềm mê thích những câu chuyện khiến nó mong muốn được nhạy cảm hơn. Vậy là nó đi tìm tổ ong vò vè. Cuối cùng, nó kiếm được sữa ong chúa ở một tổ ong vò vè.

Chẳng hiểu vì sao, có lẽ tại nhiệt độ, có lẽ vì cách nó đồng hóa cái mớ hỗn hợp hoóc môn đó nên nó có bộ phận sinh dục... đực.

Số 24 bây giờ là con đực.

Số 24 bây giờ là Hoàng tử.

Bạn cũng vậy, bạn đã thay đổi. Râu bạn tỏa ra những mùi khác. Bạn...

Công chúa không để số 24 nói hết câu.

Nhờ có sữa ong chúa, mình cũng có được bộ phận sinh dục. Bây giờ mình là kiến cái.

Râu chúng sưng lai, mất phương hướng. Thật là kỳ lạ. Khi chia tay, cả hai đều là những chiến binh vô tính, cá thể trung tính chẳng có gì quan trọng được lập trình để chỉ sống được ba năm là tối đa. Bây giờ, nhờ có tài khéo léo của ong vò vè, tổ tiên của loài kiến, chúng được biến thành Hoàng tử và Công chúa kiến, có khả năng tuyệt vời là truyền các đặc tính của mình cho con cháu.

Không nghĩ ngợi gì, hai con kiến lại trao đổi dinh dưỡng ngọt ngào, nhưng lần này thì sâu hơn nhiều.

Hoàng tử số 24 truyền lại thức ăn Công chúa 103 đã cho nó, rồi Công chúa 103 lại cho bạn một miếng thức ăn đã nghiền thành bột.

Vài thứ thức ăn đã được trao đổi lại tới ba bốn lần từ điều trao đổi này sang điều trao đổi khác. Nhưng chúng vẫn rất thích trao đổi những thứ đang có trong điều trao đổi. Việc đó làm chúng thấy rất yên tâm. Trong khi, xung quanh chúng, các bạn kiến đang hối hả kể lại cuộc phiêu lưu của mình, hai con kiến đã biến đổi đứng tách riêng ra, giữa đám nhì của bông hoa súng ánh lên như xà cừ.

Công chúa 103 vội vàng kể lại cho bạn nghe những điều nó học được từ Ngón Tay, giải thích thế nào là truyền hình, cái máy để giao tiếp với các Ngón Tay, những phát minh của Ngón Tay, những nỗi sợ hãi của chúng, tất cả mọi điều...

Hai con kiến hữu tính đương nhiên là nghĩ tới chuyện giao hợp.

Tuy nhiên, 103 lùi lại.

Bạn không muốn mình à?

Không, đây là chuyện khác. Cả hai con kiến đều biết rằng trong thế giới côn trùng, con đực chết trong khi yêu. Có lẽ Công chúa 103 đâm ra dở hơi vì tính lảng漫 của Ngón Tay nhưng nó không muốn thấy số 24 bạn nó chết. Với nó, được thấy bạn sống quan trọng hơn là việc giao hợp.

Chúng nhất trí với nhau là không nghĩ tới chuyện đó nữa.

Đêm xuống. Lũ kiến ở cộng đồng Cornigera và lũ kiến trên tàu-rùa cùng ngủ thiếp đi trong lòng hang rắn. Ngày mai, chúng sẽ phải đi rất xa.

106. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG CỦA NHỮNG NGƯỜI THEO PHÁI PHỤC TRẠNG ADAM

Năm 1420, ở vùng Bohême của Séc xảy ra cuộc nổi loạn của những người theo phái Jan Hus⁽¹⁾. Là những người đi trước mở đường cho đạo Tin lành, họ đòi cải cách giới tăng lữ và các lãnh chúa Đức phái rời khỏi vùng. Một nhóm cấp tiến hơn tách khỏi phong trào, đó là những người theo phái phục trạng Adam. Họ nghi vấn không chỉ nhà thờ mà toàn bộ xã hội. Họ cho rằng cách tốt nhất để xích lại gần Chúa là sống như Adam, người đàn ông đầu tiên trước khi xảy ra tội lỗi cội nguồn. Vì vậy nên họ lấy tên là phái phục trạng Adam. Họ tới sống tại một hòn đảo trên sông Moldau, không xa Praha là mấy. Họ sống khép kín thành cộng đồng, mang tất cả của cải của mình làm chung và cố gắng tái tạo điều kiện sống của Địa đàng, trước khi có "lỗi" xảy ra.

Mọi cấu trúc xã hội đều được xóa bỏ. Họ loại bỏ tiền, công việc, giới quý tộc, giới tư sản, bộ máy hành chính, quân đội. Họ cảm thấy không được trồng trọt, chỉ ăn rau quả tươi. Họ ăn chay và thờ phụng trực tiếp Chúa trời, không thông qua Nhà thờ lẩn giấu tăng lữ trung gian.

Đương nhiên là họ khiến những người theo phái Jan Hus bức bối vì những người này không muốn cấp tiến tới mức như vậy. Tất nhiên là có thể đơn giản hóa việc thờ phụng Chúa, nhưng không tới mức đó. Các lãnh chúa theo phái Jan Hus và quân đội của họ bao vây những người theo phái phục trạng Adam trên hòn đảo của họ và giết sạch những người hippy cấp tiến.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

107. CHIẾN ĐẤU BẰNG NUÓC VÀ ĐIỆN THOẠI

Trong khi cảnh sát mải đi theo Julie và các nữ chiến binh, bảy nhóm

1. Jan Hus (1371-1415): nhà cải cách Séc, từng là hiệu trưởng Đại học Praha.

tuần hành khác, mỗi nhóm do một thành viên ban nhạc dẫn đầu, đi vòng rất xa ra các phố xung quanh và tụ tập lại phía sau trường trung học mà không bị cảnh sát theo dõi.

Ji-woong chỉ việc rút cái chìa khóa hiệu trưởng giao cho để cả nhóm tập nhạc và mở cánh cửa mới được bọc thép chống cháy. Đám đông ùa vào trường, lặng im hết mức có thể. Khi Maximilien nhận ra mèo vì thấy xuất hiện những gương mặt vui vẻ ở chấn song cửa trước thì đã quá muộn.

- Chúng vào bằng cửa sau! anh kêu lên trong loa.

Quân của anh quay ngược lại, bỏ mặc Julie và các bạn. Nhưng hơn bảy trăm người đã ùa vào trường và Ji-woong với vàng khóa ngay những ổ khóa vững chắc của cái cửa bọc thép. Cảnh sát chẳng làm gì được trước cánh cửa dày chắc chắn đó.

- Giai đoạn hai, hết, David nói vào điện thoại.

Nhóm của Julie bèn tụ tập trước cửa trước của trường lúc này không còn cảnh sát. David ra mở cửa cho họ và một trăm "người cách mạng" nữa vào gặp những người khác trong trường.

- Chúng vào bằng cửa trước, quay lại đi! Maximilien ra lệnh.

Vì cứ phải chạy ngược chạy xuôi với đồ lề lủng củng, nào là mũ, nào là khiên, nào là súng phóng lựu, áo tránh đạn và giày đế nặng, đám cảnh sát mệt đứt hơi. Hơn nữa, trường khá rộng nên họ không vòng lại cửa chính kịp.

Khi tới nơi, họ thấy cửa đã đóng lại và phía sau chấn song là các nữ chiến binh vẫn tỏ ra khêu gợi, chọc ghẹo, đang trêu đùa họ.

- Tất cả bọn chúng đều ở trong rồi, sếp ạ, lại còn chặn cửa nữa.

Vậy là tám trăm người chiếm ngôi trường. Julie càng hài lòng hơn vì họ đạt được chiến công mà không hề có đụng độ, chỉ làm cho đối thủ kiệt sức bằng các động tác chiến thuật.

Maximilien không quen thấy người biểu tình thực hiện chiến lược du kích. Anh thường gặp những đám đông cứ tiến thẳng lên mà không suy nghĩ.

Việc những người biểu tình thậm chí chẳng có đảng phái chính trị hay công đoàn theo kiểu cổ điển lãnh đạo mà chuyển động được theo cả khôi vũng chắc như vậy làm anh rất ám tượng, đồng thời cũng lo lắng.

Ngay cả việc không có ai bị thương từ cả hai phía cũng không khiến anh thấy yên tâm. Thường trong những cuộc đụng độ kiểu này bao giờ cũng có ít nhất ba người bị thương ở cả hai phía. Có khi chỉ là vấp khi chạy và té chân. Vậy mà trong cuộc biểu tình với tám trăm người chống lại ba trăm cảnh sát, chẳng có bất cứ một tai nạn nào.

Maximilien bỏ trí một nửa số cảnh sát ở cửa trước và nửa còn lại ở cửa sau. Sau đó, anh gọi cảnh sát trưởng Dupeyron để thông báo tình hình. Ông này bảo anh phải chiếm lại trường trung học mà không gây ra xáo động lớn. Anh phải kiểm tra xem có nhà báo nào ở đó không. Maximilien khẳng định là cho tới lúc này thì chưa có nhà báo nào ở đó.

Thấy yên tâm, cảnh sát trưởng Dupeyron bảo anh phải làm nhanh, tốt nhất là không gây bạo lực, vì chỉ còn vài tháng nữa là tới kỳ bầu cử tổng

thống và chắc chắn có con cái những gia đình danh tiếng trong thành phố trong đám biểu tình.

Maximilien họp bộ tham mưu nhỏ của mình và làm điều anh tiếc là đã không làm ngay từ đầu: hỏi xin sơ đồ trường.

- Ném lựu đạn cay qua chấn song. Hun khói chúng như với lú cáo, cuối cùng chúng sẽ phải chui ra.

Mắt cay và ho chảng mấy chốc khiến những người bị bao vây hao sức.

- Phải làm cái gì đó, nhanh lên, Zoé thì thầm.

Léopold cho rằng chỉ cần che chấn song lại là xong. Sao không dùng chấn trong các phòng ngủ nội trú làm rèm che chấn?

Nói là làm ngay. Bịt khăn mùi soa ẩm lên mũi để không hít phải khí cay, dùng nắp sọt rác che mặt để khỏi trúng lựu đạn, các cô gái ở câu lạc bộ Aikido buộc chấn lên chấn song bằng dây sắt tìm thấy trong lán của người gác cổng.

Thành ra cảnh sát không nhìn thấy được chuyện gì đang diễn ra bên trong sân trường. Maximilien lại lấy cái loa ra:

- Các người không có quyền chiếm trường này. Đây là nơi công cộng. Tôi ra lệnh cho các người phải sơ tán ngay.

- Chúng tôi đã vào rồi. Chúng tôi sẽ ở lại, Julie trả lời.

- Các người hoàn toàn phạm pháp.

- Vậy thì cứ vào mà đuổi chúng tôi đi.

Hội ý bí mật ngay tại chỗ, rồi những chiếc xe lùi lại, trong khi cảnh sát lùi sang các phố bên cạnh.

- Trông cứ như bọn họ chịu thua rồi thì phải, Francine quan sát.

Narcisse chỉ ra rằng cảnh sát cũng không trán giữ cổng sau nữa.

- Có lẽ chúng ta đã thắng, Julie nói mà không tin tưởng lắm.

- Đợi một chút đã hay reo hò thắng trận. Có thể chỉ là cách nghi binh thôi, Léopold nhận xét.

Họ đợi, chăm chú nhìn quảng trường vắng tanh vắng ngắt dưới ánh sáng những ngọn đèn đường.

Với ánh mắt tinh tường của thổ dân Navajo, cuối cùng Léopold cũng nhìn thấy có chuyển động và chảng mấy chốc, mọi người đều thấy một đám đông cảnh sát quả quyết bước về phía chấn song.

- Chúng tấn công. Chúng muốn lao vào chiếm cửa trước! một nữ chiến binh kêu lên.

Một ý tưởng! Nhanh lên, phải tìm ý tưởng. Khi cảnh sát tới ngay gần chấn song thì Zoé tìm ra giải pháp. Cô thông báo cho Bảy Chú Lùn và vài nữ chiến binh.

Khi cảnh sát tụ tập đông toan phá khóa kim loại ở cửa trước thì những vòi phun do thầy hiệu trưởng cho lắp đặt để chống cháy xuất hiện.

- Bắn! Julie nói.

Các vòi cứu hỏa phun nước. Áp suất mạnh tới mức ba bốn nữ chiến binh phải túm lại để giữ và điều khiển một vòi nước.

Trên quảng trường, nhiều cảnh sát và chó săn của họ bị hạ gục nằm lăn ra.

- Ngừng lại!

Nhưng cảnh sát lại tập trung đằng xa để chuẩn bị một đợt tấn công mới xem ra còn ác liệt hơn.

- Đợi tín hiệu! Julie nói.

Cảnh sát lao tới, theo những góc chết mà vòi cứu hỏa không chạm đến được. Dùi cui giờ cao, họ chạm tới chấn song.

- Bắn, Julie nghiêm răng nói.

Các vòi nước lại phun xối xả. Có tiếng vỗ tay chiến thắng trong hàng ngũ các nữ chiến binh.

Maximilien nhận được cuộc gọi của cảnh sát trưởng Dupeyron. Ông này muốn biết tình hình ra sao. Thanh tra cảnh sát thông báo cho ông ta biết rằng những kè gác rối vẫn cố thủ trong trường và chống cự lại cảnh sát.

- Vậy thì cứ bao vây chúng, nhưng đừng tấn công nữa. Chừng nào cuộc bạo loạn mini này chỉ gói gọn trong trường thì không thực sự là vấn đề. Bằng mọi giá phải tránh không cho nó lan rộng ra.

Các đòn tấn công của cảnh sát ngừng.

Julie nhớ tới khẩu hiệu: "Không bạo lực. Không đập phá bất cứ thứ gì. Phải làm sao để không ai chê trách được mình." Cô muốn kiểm tra xem liệu có thể làm cách mạng không bạo lực hay không cốt chỉ để phản kháng lại thầy dạy lịch sử.

108. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG CỦA RABELAIS⁽¹⁾: Năm 1532, François Rabelais đề ra tầm nhìn cá nhân về đô thị không tưởng lý tưởng và mô tả trong cuốn Gargantua, tu viện Thélème.

Không có người quản lý, vì Rabelais nghĩ: "Làm sao có thể quản lý người khác khi còn chưa biết quản lý bản thân?" Không có quản lý nên những người sống ở tu viện Thélème hành động theo điều họ muốn, với khẩu hiệu "Cứ làm điều gì bạn muốn." Để cho điều không tưởng có thể thành công, người ta chọn lọc rất kỹ những người sẽ sống ở tu viện. Chỉ có những người đàn ông, đàn bà may mắn, có tư tưởng tự do, có học, có đạo đức, đẹp và cân đối. Phụ nữ vào đó sống mười năm, còn đàn ông là mười hai năm.

Trong ngày, ai nấy làm điều gì mình thích, làm việc nếu muốn, nếu không thì nghỉ ngơi, uống rượu, đùa vui, làm tình. Đồng hồ bị bỏ đi, tránh mọi khái niệm về thời gian đang trôi. Ai thích thức dậy lúc nào thì thức, ăn khi thấy đói. Khuấy động, bạo lực, cãi cọ, tất cả đều bị cấm. Các già nhân và thợ thủ công sống ở bên ngoài tu viện chịu trách nhiệm làm những công việc nặng nhọc.

1. François Rabelais (1494-1553): nhà văn Pháp.

Rabelais mô tả điều không tưởng của mình. Tu viện phải được xây ở bên bờ sông Loire, trong rừng Port-Huault. Nó gồm chín ngàn ba trăm ba mươi hai phòng. Không có tường bao quanh vì “tường rào dễ gây ý mưu phản.” Tám cái tháp tròn đường kính sáu mươi bước. Mỗi tháp cao mươi tầng. Một hệ thống đưa nước thái đồ thẳng ra sông. Nhiều phòng thư viện, một công viên có mê cung và một đài phun nước ở giữa.

Rabelais chẳng dễ bị lừa. Ông biết rằng tu viện lý tưởng của ông rồi sẽ bị sự mê dân, những học thuyết vô lý và mối bất hòa, hay chỉ đơn giản là những điều vớ vẩn phá hủy, nhưng ông tin rằng dù sao thì cũng đáng thử.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

109. MỘT ĐÊM TUYỆT VỜI

103 không sao ngủ được.

Lại là cảnh mắt ngủ của kẻ hữu tình, nó nghĩ. Những kẻ vô tình ít ra cũng có lợi thế là dễ ngủ.

Nó dựng râu lên, đứng dậy và nhìn thấy ánh sáng đỏ. Đó chính là thứ đánh thức nó. Đó không phải là mặt trời mọc, tia sáng phát ra từ phía trong tổ rắn nơi nó đang trú ngụ.

Nó đi về phía tia sáng.

Vài con kiến bao quanh hòn than đã mang lại chiến thắng cho chúng. Thế hệ chúng không biết tới lửa và đương nhiên là sự hiện diện nóng âm đó thu hút chúng.

Một con kiến khẳng định rằng tốt nhất là nên tắt đi. Công chúa 103 nói dù sao thì chúng cũng rơi vào thế buộc phải lựa chọn, hoặc là chọn “công nghệ và những hiểm họa của nó”, hoặc là “không biết và yên thân”.

Sô 7 lại gần. Nó thì không quan tâm tới lửa, mà là những bóng kiến nhảy nhót do lửa chiếu lên vách hang. Nó có trò chuyện với những cái bóng rồi nhận ra rằng không thể làm thế được, nó hỏi 103, con này trả lời rằng đó là một phần trong những điều kỳ diệu của lửa.

Lửa tạo ra những bóng sầm giống hệt chúng ta dính chặt vào tường.

Sô 7 hỏi những cái bóng giống hệt đó ăn gì và Công chúa 103 trả lời rằng chúng chẳng ăn gì hết. Chúng chỉ bắt chước y hệt các cử động của lũ kiến và chẳng nói năng gì.

Ngày mai, bọn chúng có thể nói về những chuyện đó, nhưng lúc này thì nên chọn mặt đi để lấy sức lên đường.

Hoàng tử số 24 không buồn ngủ. Đây là đêm đầu tiên mà cái lạnh không buộc nó thiếp đi và nó muốn tận dụng điều đó.

Nó nhìn chăm chăm hòn than đỏ rực cứ bập bùng liên hồi.

Kể cho mình nghe về Ngón Tay nữa đi.

110. CÁCH MẠNG TIẾN TRIỂN

Những ngón tay tìm mây bó cùi để nhóm lửa.

Những người biểu tình tìm thấy cùi trong cái lán cũ của người làm vườn và muốn nhóm một đống lửa to ở giữa bãi cỏ để nhảy múa xung quanh.

Họ chất mây bó cùi thành cụm rồi ném mang giấy tới. Tuy nhiên, họ vẫn không nhóm được đống lửa.

Giấy chẳng mây chốc đã cháy thành than, gió dập tắt vài tàn lửa hiem hoi. Trong số trăm người đã diễu hành, thách thức và đẩy lùi xe của cảnh sát, không ai biết nhóm một đống lửa đơn giản!

Julie tìm trong cuốn *Bách khoa toàn thư* xem có đoạn nào giải thích cách nhóm lửa không. Vì cuốn sách chẳng có mục lục lẩn phẩn từ khóa, cô chẳng biết tìm đâu trong vô số các bài viết để lộn xộn. *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* không phải là cuốn từ điển. Nó không buộc phải trả lời mọi câu hỏi mà người ta đặt cho nó.

Cuối cùng, Léopold tới giúp sức. Cậu giải thích rằng phải tạo một bức tường thấp để che chắn cho mồi lửa, rồi đặt ba hòn sỏi dưới bó cùi để tạo ra luồng không khí từ pha dưới.

Tuy nhiên, lửa vẫn không chịu cháy. Julie bèn chơi bài được ăn cả ngã về khống, cô vào tìm trong phòng hóa học những chất cần thiết để làm chai bom xăng. Khi quay lại sân, cô ném chúng xuống bó cùi và lần này thì cuối cùng ngọn lửa cũng chịu lan ra. "Rõ ràng là chẳng có gì dễ dàng trên thế gian này," Julie thở dài. Cô muốn đốt trường từ lâu nhưng bây giờ mới thực hiện được.

Ngọn lửa rùng rực chiếu sáng phía trong sân trường bằng thứ ánh sáng màu cam. Tiếng reo hò nỗi lên như trong bộ lạc.

Những người biểu tình hạ lá cờ treo trên cái cột ở giữa sân với câu khẩu hiệu "Trí tuệ làm nảy sinh lý trí", rồi lại kéo nó lên sau khi đã dán lên hai mặt biểu tượng của buổi biểu diễn: cái vòng tròn với ba con kiến.

Đã tới lúc đọc diễn văn. Phần sân hiên của phòng hiệu trưởng ở tầng hai là bục danh dự lý tưởng. Julie lên đó để nói với đám đông đang tụ tập trong sân.

- Tôi xin long trọng thông báo mở đầu việc chiếm trường bởi một nhóm những mẫu người chỉ thèm khát được vui vẻ, được nghe nhạc và mở hội. Chúng ta sẽ thành lập ở đây một làng không tưởng trong thời gian không giới hạn với mục đích là làm cho mọi người hạnh phúc hơn, mà khởi đầu là chúng ta.

Tán thường và vỗ tay.

- Cứ làm điều gì các bạn thích, nhưng đừng phá bỏ bất cứ thứ gì. Nếu chúng ta phải ở lại đây lâu thì càng cần giữ cho vật dụng nguyên vẹn để mà sử dụng. Nếu ai có nhu cầu thì nhà vệ sinh ở pha cuối sân, bên tay phải. Nếu ai muốn nghỉ ngơi thì có thể sử dụng giường trong các phòng nội trú ở

tầng bốn, tầng năm và tầng sáu của tòa nhà B. Tôi đề nghị những người còn lại ngay lập tức mở hội lớn, nhảy múa và hát to đến điếc tai thì thôi!

Về phần mình, nữ ca sĩ và các nhạc công đã mệt và cũng cần điểm lại tình hình cùng nhau. Họ bỏ lại các nhạc cụ trong phòng tập cho bốn thanh niên. May mắn là họ khoái chí vơ lấy. Họ thích salsa hơn rock nhưng âm nhạc của họ rất thích hợp với hoàn cảnh.

Nhóm Kiến đi giải khát ở máy bán đồ uống gần quán ăn tự phục vụ, nơi học sinh trong trường thường tới thư giãn.

- Thế đấy, các bạn, lần này thì bọn mình làm được rồi, Julie nói.
- Giờ bọn mình làm gì? Zoé hỏi, má vẫn còn nóng bỏng.
- Ô, chẳng được lâu đâu. Ngày mai là hết áy mà, Paul nhận xét.
- Thế nếu việc này kéo dài thì sao? Francine hỏi.

Tất cả nhìn nhau, chút lo lắng hiện lên trong con người.

- Phải làm tất cả để nó kéo dài, Julie mạnh mẽ nói xen vào. Tớ không muốn ngay sáng mai lại phải bắt đầu chuẩn bị thi tốt nghiệp phổ thông trung học. Chúng ta có cơ hội để xây dựng một cái gì đó, ở đây và ngay bây giờ, phải nấm lũa cơ hội đó.

- Thế cụ thể là cậu định làm gì? David hỏi. Không thể cứ hè mài được.

- Bọn mình có một nhóm người và một nơi khép kín an toàn để nương náu, sao không thử tổ chức một làng không tưởng?

- Làng không tưởng ư? Léopold ngạc nhiên.
- Ủ, một nơi để thử tạo ra những mối quan hệ mới giữa mọi người. Chúng mình hãy làm một thử nghiệm xem sao, một thử nghiệm xã hội để xem liệu có thể tạo ra một nơi mà mọi người thấy thoải mái với nhau không.

Nhóm Kiến trầm ngâm suy nghĩ những lời Julie vừa nói. Phía xa vọng lại tiếng nhạc salsa, và họ nghe thấy các chàng trai cô gái cười đùa hát hò.

- Đương nhiên rồi, được thế thì thật tuyệt vời, Narcisse thừa nhận. Chỉ có điều là quản lý cả đám đông không dễ đâu. Tớ từng làm người hướng dẫn ở trại hè thiếu niên nên tớ biết, kiểm soát mọi người khi họ tụ tập thành nhóm không hề dễ.

- Lúc đó cậu chỉ có một mình, còn ở đây, bọn mình có tám người, Julie nhắc. Cùng nhau, bọn mình mạnh hơn. Sự gắn kết làm khả năng của bọn mình tăng lên gấp bội. Tớ có cảm giác là nếu hợp sức lại, bọn mình có thể dời non lập bể. Tám trăm người đã theo chúng ta trong âm nhạc, tại sao họ lại không theo chúng ta làm điều không tưởng?

Francine ngồi xuống để suy nghĩ cho thoải mái. Ji-woong gãi trán.

- Điều không tưởng ư?
- Ủ, điều không tưởng! *Bách khoa toàn thư* nói về điều đó suốt mà. Nó để xuất tạo ra một xã hội...

Cô lưỡng lự.

- Xã hội làm sao? Narcisse giễu cợt. Tử tế hơn? Ôn hòa hơn? Hài hước hơn?

- Không, chỉ là con người hơn, Julie nhán mạnh bằng giọng sâu lắng và ám áp.

Narcisse phá lên cười.

- Tui mình hờ to rồi, các cậu à. Julie đã giấu bọn mình tham vọng nhân ái của cậu ấy.

David thì cố hiểu:

- Thế cậu hiểu thế nào là xã hội con người hơn?

- Tớ còn chưa biết. Nhưng tớ sẽ tìm ra.

- Ngày, Julie, cậu bị thương trong trận ẩu đả với cảnh sát à? Zoé hỏi.

- Không, sao vậy? cô gái ngạc nhiên hỏi.

- Có một... vết đốt trên bộ váy của cậu.

Cô xoay cái váy lại, ngạc nhiên. Zoé nói đúng. Đúng là có một vết máu chảy từ vết thương mà cô không hề cảm thấy.

- Đó không phải là vết thương, đó là thứ khác, Francine khẳng định.

Cô lôi Julie ra hành lang, Zoé đi theo họ.

- Đơn giản là cậu có kinh, Francine thông báo.

- Cái gì cơ?

- Kinh nguyệt, Zoé nói xen vào. Cậu không biết đó là cái gì à?

Cái tin đó làm Julie cứng đờ người. Trong giây lát, cô có cảm giác như chính cơ thể mình vừa ám sát mình. Máu này là của vụ ám sát tuổi thơ. Thế là hết. Vào giây phút này, khi cô tưởng có được khoảnh khắc hạnh phúc thì cơ thể lại phản bội cô. Nó đưa cô tới điều mà cô vẫn khinh ghét nhất: buộc phải trở thành người lớn.

Cô mở miệng to hết cỡ và hít lấy hít để không khí. Ngực cô phồng lên sụp xuống khó khăn. Mặt cô đỏ tía.

- Nhanh lên, Francine kêu to gọi các bạn. Julie lên cơn hen. Mang thuốc Ventoline lại cho cậu ấy.

Họ lục trong ba lô của cô, may là cái ba lô đang nằm dưới chân bộ trống của Ji-woong, họ tìm thấy hộp thuốc xịt, đưa vào họng Julie và ăn nhưng vô ích, chẳng có chút thuốc nào phạt ra. Hộp thuốc rỗng không.

- Ven... to... line, Julie hổn hển nói.

Cô thấy thiếu không khí xung quanh mình.

Không khí là thứ thuốc đầu tiên ta bị nghiện. Từ khi còn nhỏ xíu, ta đã bắt đầu mở phổi ra để khóc tiếng khóc chào đời và sau đó, suốt cả phần còn lại của cuộc đời, ta không thể sống mà không có không khí. Không khí. Hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, phải có không khí, trong lành thì càng tốt. Mà bây giờ thì lại không có đủ. Cô buộc phải hết sức nỗ lực để hít được một hơi.

Zoé ra sân hỏi xem có ai mang theo Ventoline không. Chẳng có ai.

Họ dùng chiếc điện thoại cầm tay của David để gọi cấp cứu. Tất cả các tổng đài đều bận.

Phải có hiệu thuốc nào đó trực trong khu này chứ, Francine bức dọc nói.

- Ji-woong, đưa Julie đi, David khuyên. Cậu là người khỏe nhất trong tụi mình; nếu cô ấy không đi được tới nơi thì cậu có thể cõng cô ấy.

- Nhưng làm thế nào ra khỏi đây được? Cảnh sát án giữ cả hai phia.

- Vẫn còn một cửa nữa, David nói. Đi theo tớ.

Cậu dẫn họ vào phòng tập nhạc.

Cậu đẩy một cái tủ ra, để lộ lối đi.

- Tớ vô tình tìm thấy lối này. Cái hành lang này chắc dẫn tới hầm một nhà ở bên cạnh.

Julie rên rỉ. Ji-woong cõng cô lên lưng và họ chui vào đường hầm. Họ đi tới một ngã ba. Bên trái có mùi cống. Bên phải có mùi hấp hơi của hầm nhà. Họ đi sang bên phải.

111. BÊN ĐÔNG LỬA

Bên ánh than hồng, Công chúa 103 kể chuyện Ngón Tay. Nó kể về phong tục, về các công nghệ, về truyền hình của chúng.

Và tắm biển trắng thông báo cái chết, số 5 nhớ lại, nó không quên nạn dịch đó.

Quanh đống lửa, lũ kiến đỏ hung run lên khi biết quê hương chúng có nguy cơ bị phá hủy. Ngoài mối đe dọa đó ra thì Công chúa 103 nhấn mạnh là bây giờ nó tin chắc rằng Ngón Tay có thể đóng góp rất nhiều cho nền văn minh kiến. Chỉ cần có mười ba con, nhưng nhờ có lửa, chúng đã thắng cả đám rết đồng kiền lùn. Điều đó làm nó càng tin vào ý nghĩ này.

Đương nhiên, nó không biết sử dụng cho đúng đòn bẩy, không biết làm thế nào tái tạo ra máy bắn, nhưng nó cho rằng cũng như với nghệ thuật, óc hài hước và tình yêu, chỉ cần có thời gian là sẽ hiểu thôi. Nếu Ngón Tay chịu hợp tác thì nó sẽ hiểu hết.

Lại gần Ngón Tay có nguy hiểm không? số 6 hỏi trong khi vẫn xoa xoa cái cẳng bị cháy.

103 trả lời là không. Kiến đủ lát cá để chế ngự được Ngón Tay.

Số 24 bèn dựng một bênh râu lên.

Bạn đã nói với họ về Chúa chua?

Chúa ư? Ai cũng muốn biết đó là cái gì. Có phải là máy móc không? Một nơi chốn? Một cái cây?

Hoàng tử số 24 kể rằng ngày xưa, ở đô thị Bel-o-kan, những Ngón Tay biết giao tiếp với kiến đã muốn kiến tin rằng chúng là chủ và là người sáng tạo ra kiến. Các Ngón Tay đó đòi kiến phải mù quáng phục tùng chúng với cớ là chúng khổng lồ và đầy quyền uy. Các Ngón Tay đó tự coi mình là “Chúa” của loài kiến.

Tất cả các con kiến lại giàn.

“Chúa” nghĩa là gì?

Công chúa 103 giải thích rằng khái niệm đó rất lạ lùng với thế giới động vật. Ngón Tay tin rằng trên chúng có một sức mạnh vô hình kiểm soát

chúng. Chúng gọi sức mạnh đó là Chúa và chúng tin vào Chúa dù không nhìn thấy. Nền văn minh của chúng dựa trên ý tưởng về một niềm tin và một sức mạnh vô hình kiểm soát toàn bộ cuộc đời chúng.

Lẽ kiến thứ hình dung xem Chúa ra sao mà chẳng thấy có lợi ích thực tế nào. Nghĩ rằng có Chúa ở phía trên thì có ích gì?

Công chúa 103 vụng về trả lời rằng có thể là vì Ngón Tay là những sinh vật rất ích kỷ và về lâu về dài, tính ích kỷ đó đè nặng làm chúng thấy không thể chịu nổi. Vì vậy, chúng cần sự khiêm tốn và cảm thấy mình chỉ là những sinh linh hèn mọn của một sinh vật còn lớn hơn: Chúa.

Vấn đề là vài Ngón Tay muốn khắc vào trí não chúng ta cái khái niệm đó và tự coi mình là Chúa của loài kiến! Hoàng tử số 24 phát ra.

Công chúa 103 đồng ý.

Nó thừa nhận là một vài Ngón Tay muốn kiểm soát mọi giống loài sống cạnh mình. Như ở loài kiến, Ngón Tay cũng có đủ loại, khắc nghiệt có, dịu dàng có, ngu dốt có, thông minh có, hào hiệp có, thích lợi dụng cũng có. Chắc toán kiến này gặp phải bọn Ngón Tay thích lợi dụng.

Nhưng không nên nhìn nhận Ngón Tay một cách tiêu cực chỉ vì trong số chúng có một số tự coi mình là Chúa của loài kiến. Ngược lại, cách xử sự đa dạng như vậy chứng tỏ tâm trí chúng rất phong phú.

Mười hai kiến trinh thám giờ đã lờ mờ hiểu khái niệm Chúa, chúng ngây thơ hỏi liệu Ngón Tay có thực là... Chúa của chúng không.

Công chúa 103 trả lời rằng theo nó thì hai loài tiến hóa theo hai quỹ đạo song song và vì vậy, Ngón Tay không thể tạo ra kiến. Đơn giản là vì lý do thời gian. Kiến đã xuất hiện trên Trái đất trước Ngón Tay rất lâu. Đồng thời, nó cũng thấy khó có khả năng kiến tạo ra Ngón Tay.

Tuy nhiên, đám kiến đang lắng nghe vẫn thay hoài nghi.

Lợi thế của việc tin vào Chúa là nó giúp giải thích những điều không giải thích được. Một vài con kiến đã sẵn sàng làm mọi việc để Chúa Ngón Tay của chúng hiện hình.

Công chúa 103 nhắc lại rằng Ngón Tay là loài mới xuất hiện cách đây ba triệu năm trong khi kiến đã tồn tại từ một trăm triệu năm nay.

Làm sao bে tôi có thể xuất hiện trước người sáng tạo ra họ được?

Mười hai con kiến trinh thám hỏi làm thế nào nó biết điều đó, và Công chúa 103 nhắc lại rằng nó đã nghe thấy điều đó trong một bộ phim tài liệu phát trên truyền hình của Ngón Tay.

Cử tọa bối rối. Dù không phải tất cả những con kiến có mặt đều tin rằng Ngón Tay là người sáng tạo ra kiến, nhưng tất cả đều buộc phải thừa nhận là loài sinh vật "trẻ" này có năng khiếu đặc biệt và biết nhiều thứ mà con trùng không biết.

Chỉ có Hoàng tử số 24 là không đồng ý. Theo nó thì loài kiến chẳng có gì phải ghen tị với Ngón Tay. Nếu hai loài gặp nhau thì kiến có nhiều thứ để dạy lại cho Ngón Tay hơn là Ngón Tay dạy cho kiến. Còn về ba thứ bí ẩn: nghệ thuật, óc hài hước và tình yêu, khi nào kiến hiểu được chính xác đó là

cái gì thì chúng sẽ biết cách tạo ra ngay và thậm chí còn cải tạo cho tốt hơn. Nó tin chắc như thế.

Trong một góc, lũ kiến đảo Cornigera vốn rất ân tượng với việc sử dụng cây giáo lửa trong trận đánh ở đám sậy, đang kéo một viên than cháy đặt trên chiếc lá. Chúng thử tác dụng của than cháy trên nhiều chất liệu. Chúng lần lượt đốt một chiếc lá, một bông hoa, đất, rễ cây. Số 6 làm quân sư cho chúng. Chúng cùng nhau tạo ra những đám khói màu xanh nhạt cùng loạt mùi ô uế. Chắc hẳn những người sáng tạo đầu tiên trong thế giới Ngón Tay cũng từng làm vậy.

Dù sao thì Ngón Tay cũng là những sinh vật phực tạp..., một con kiến đảo Cornigera thở dài, nó bắt đầu chán ngáy những câu chuyện về thế giới trên kia. Nó co quắp mình lại và ngủ thiếp đi, mặc cho những con còn lại tha hồ mà tranh luận và chơi với lửa.

112. BÁCH KHOA TOÀN THU

BÁNH SINH NHẬT: *Thổi nén nhân dịp sinh nhật là một trong những nghi lễ thể hiện rõ nhất về loài người. Làm vậy, con người đều đặn nhớ lại rằng mình có thể tạo ra lửa rồi thổi tắt nó đi. Việc kiểm soát lửa là một trong những nghi lễ tạo bước chuyển từ đứa trẻ thành con người có trách nhiệm. Ngược lại, việc người lớn tuổi không còn hơi sức để thổi tắt nên cho thấy rằng từ nay, về mặt xã hội, họ đã bị loại bỏ khỏi thế giới lao động.*

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

113. THIẾU KHÔNG KHÍ

Công Julie sõng soài trên lưng, Ji-woong hài lòng nhận thấy lối ra đường hầm cách xa chỗ xe cảnh sát đâu. Cậu chạy vội tìm hiệu thuốc còn mở vào lúc ba giờ sáng.

Trong khi Ji-woong tuyệt vọng đập cửa một hiệu thuốc đang đóng kín, một cánh cửa sổ phía trên bật mở và một người đàn ông mặc pyjama cuộn xuống:

- Không cần đánh thức hàng xóm dậy đâu. Hiệu thuốc duy nhất còn mở vào giờ này là hiệu thuốc ở hộp đêm.

- Ông đùa à?

- Không hề. Đó là dịch vụ mới. Dù chỉ để bán bao cao su, nhưng họ nhận ra là mở hiệu thuốc trong hộp đêm đơn giản hơn.

- Thế hộp đêm đó ở đâu?

- Ở cuối phố, phía bên phải, trong một ngõ cụt nhỏ. Cậu không nhầm được đâu, hộp đêm tên là “Địa ngục”.

Quả vậy, “Địa ngục” nhấp nháy chữ màu lửa, bao quanh là loạt hình quỷ con với cánh dơi.

Julie hấp hối.

- Không khí! Làm ơn cho tôi không khói!

Tại sao có ít không khí trên hành tinh này vậy?

Ji-woong đặt cô xuống đất và mua hai vé vào cửa như thể họ là những người tới nhảy múa giống mọi người khác. Người gác cổng chẳng hề ngạc nhiên thấy cô gái trong tình trạng thảm hại như vậy. Phản lớn khách hàng tới "Địa ngục" đều dở điên dở khùng vì ma túy hoặc rượu.

Trong phòng, giọng của ca sĩ Alexandrine thì thầm "I love you, tình yêu của em, em yêu anh", còn các đôi thì ôm chặt nhau giữa các quầng khói. Tay DJ tăng âm lượng và chẳng còn ai nghe thấy mình nói gì nữa. Anh ta hạn chế ánh sáng tới mức chỉ để lại vài cây đèn nhỏ màu đỏ nhấp nháy. Anh ta biết rõ điều mình làm. Trong bóng tối và trong tiếng ồn dinh tai nhức óc này, những người chảng có gì để nói và những người không được tự nhiên phú cho ngoại hình đẹp đẽ cùng có cơ hội như những người khác để lợi dụng điều slow mà quyền rũ kẽ khác.

"Anh yêu ơi, em yêuuuuuuuu anh, my loveeeee", Alexandrine dần giọng.

Ji-woong đi qua sàn nhảy, xô bừa các cặp nhảy, chỉ mong kéo Julie lại quay thuốc càng nhanh càng tốt.

Một người đàn bà mặc áo blu trắng đang mải đọc họa báo dành cho giới thượng lưu và nhai kẹo cao su. Khi trông thấy họ, bà nhấc một nút bông ở tai ra. Ji-woong hét lên để át tiếng nhạc và bà ra hiệu cho cậu đóng cửa lại. Cố bớt ôn đôi chút.

- Bà làm ơn bán cho thuốc Ventoline. Nhanh lên, cho cô này. Cô ấy đang bị lên cơn hen nặng.

- Cậu có đơn thuốc không? người được sĩ bình tĩnh hối.

- Bà cũng thấy đây là chuyện sống chết mà. Bà đòi bao nhiêu tôi cũng trả.

Julie chảng cần nỗ lực để khiến người khác cảm thông. Miệng cô mở to như miệng cá tráp lên khỏi đại dương. Tuy nhiên, người đàn bà chảng hè mũi lòng.

- Rất tiếc. Đây không phải là quầy thực phẩm. Chúng tôi bị cấm bán thuốc Ventoline không có đơn. Như thế là phạm pháp. Các cô các cậu không phải những người đầu tiên tới đóng kịch trước mặt tôi đâu. Ai chả biết rằng Ventoline là chất làm giãn nở mạch rất cần thiết cho các chàng yếu sinh lý.

Thế này thật quá với Ji-woong. Cậu nổi giận. Cậu nắm lấy cổ áo blu của bà được sĩ và, vì không có vũ khí nào, cậu lấy chìa khóa nhà mình gí phàn nhọn vào cổ bà kia.

Cậu dần giọng nói vẻ đe dọa:

- Tôi không đứa đâu. Làm ơn đưa Ventoline ra đây, nếu không thì chính bà, bà được sĩ ạ, bà sẽ phải cần tới thuốc dù có đơn hay không.

Trong cảnh láo nháo ồn ào này thì có gọi ai tới giúp cũng vô ích. Mà ở nơi này có gọi được ai tới thì người đó sẽ đứng về phe đôi trai đang cần

thuốc chứ không phải về phe dược sĩ. Người đàn bà gật đầu tỏ ý đầu hàng, đi tìm hộp thuốc xịt rồi khó chịu đưa cho cậu.

Vừa kịp Julie đã ngừng thở. Ji-woong phải tách môi cô ra và ấn đầu hộp thuốc xịt vào.

- Nào, thở đi, mình xin câu đây.

Cô cố hết sức hít vào. Mỗi lần bóp hộp thuốc là một luồng hơi vàng mang lại cuộc sống cho cô. Phổi cô mở ra như bông hoa khô ngâm vào nước.

- Mất bao nhiêu thời gian chỉ vì thủ tục! Ji-woong nói với dược sĩ, bà này đang kín đáo ẩn vào bàn đạp nối thẳng với trụ sở cảnh sát. Hệ thống này được lắp đặt để đề phòng bà bị bọn nghiện ma túy tấn công.

Julie ngồi xuống ghế lấy lại tinh thần. Ji-woong trả tiền hộp thuốc.

Họ lên đường quay lại trường. Lại nghe thấy tiếng nhạc slow đinh tai nhức óc. Lại là một bài hát của Alexandrine, thành công mới của cô: "Đam mê tình yêu".

Tay DJ, ý thức được vai trò xã hội của mình, tìm được hai nắc phụ nữa để tăng thêm âm lượng, và anh ta lại giảm ánh sáng xuống nữa, chỉ để lại một quả cầu phủ đầy những mặt gương nhỏ ghép lại chiếu những tia sáng rất mạnh.

"Hãy chiếm lấy em, vâng, hãy chiếm lấy toàn bộ em, hãy chiếm lấy em, anh yêu, mãi mãi, suốt đời. Đam mê tình yêu, đó là đam mê tình yêu," cô ca sĩ hét lên, giọng cô đã được máy tính sửa lại, bắt chước theo giọng của một nữ ca sĩ thực thụ.

Julie cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở đâu, và rất muốn Ji-woong ôm cô vào lòng. Cô nhìn anh chàng Triều Tiên chầm chầm.

Ji-woong đẹp trai. Trông cậu có gì đó thật mềm mại. Trong tình cảnh kỳ lạ này và ở cái nơi kỳ quặc này, trông cậu càng thêm duyên.

Cô bị giằng xé giữa tâm trạng xấu hổ, nỗi sợ phải làm đàn bà, và ham muốn mới này sinh, gần như là thú vật, được "chén" Ji-woong.

- Tớ biết rồi, Ji-woong nói, đừng có nhìn tớ như thế. Tớ biết là cậu không chịu được khi phải chạm vào da thịt đàn ông hay bất kỳ ai khác. Đừng sợ, tớ không mời cậu nhảy đâu!

Cô định đính chính thì bỗng thấy hai cảnh sát xuất hiện. Bà dược sĩ mô tả chân dung hai kẻ tấn công bà và chỉ đường họ đi.

Ji-woong kéo Julie ra giữa sàn nhảy, chồ tối nhất, và ôm chặt cô để tránh bị chú ý.

Nhưng đó chính là lúc tay DJ quyết định bật tất cả đèn trên sàn nhảy. Loáng một cái, toàn bộ cư dân sàn nhảy xuất hiện. Có những kẻ đồng tính mặc giả nữ, những kẻ bệnh hoạn mặc toàn đồ da, những kẻ thích tình dục khác giới, những kẻ quan hệ với cả hai giới, những kẻ mặc giả nam, những kẻ mặc giả nữ, những kẻ mặc giả nam nhưng tự coi mình là nữ. Ai này đều lắc lư, mặt đầy mồ hôi.

Lúc này mấy cảnh sát đi lại trên sàn nhảy. Nếu họ nhận ra hai thành viên Nhóm Kiến thì sẽ bắt ngay. Nhận ra điều đó, Julie bèn làm việc không

thể tượng tưởng được. Cô ôm chặt gương mặt chàng Triều Tiên và hôn lên môi cậu. Chàng trai vô cùng ngạc nhiên.

Một viên cảnh sát rình mò quanh họ. Nụ hôn của họ cứ kéo dài mãi. Julie đã đọc thấy nói là kiến cũng có tập tính nhu vậy: trao đổi dưỡng chất. Chúng ợ thức ăn lên và trao đổi bằng miệng. Trong lúc này thì cô thấy mình còn chưa thể làm được điều đó.

Một cảnh sát ngờ vực nhìn họ.

Cả hai nhắm mắt lại như đà điểu không muốn nhìn thấy nguy hiểm. Họ không còn nghe thấy tiếng hát của Alexandrine. Julie muốn chàng trai siết cô thật chặt, chặt hơn nữa bằng đôi tay cơ bắp của cậu. Nhưng cảnh sát đã bỏ đi. Như hai thỏi nam châm vô tình ở quá gần nhau, họ ngượng ngùng rời nhau ra.

- Xin lỗi cậu, Ji-woong hét vào tai cô để cô nghe được trong tiếng ồn định tai nhức óc.

- Hoàn cảnh đâu có cho bọn mình được lựa chọn, cô nói tránh.

Cậu cầm tay cô, cả hai rời “Địa ngục” rồi quay lại với Cách mạng qua đường hầm họ đã ra ngoài.

114. BÁCH KHOA TOÀN THU

KHỎI ĐẦU BẰNG TRÒ CHƠI: *Ở Pháp, vào những năm sáu mươi, một người chủ trại ngựa giống đã mua bốn con ngựa đực màu xám rất dữ trông giống hệt nhau. Nhưng mấy con ngựa này rất ngỗ nghịch. Cứ khi nào người ta để chúng đứng cạnh nhau là chúng đánh lộn và không thể nào thảng dây cương cho chúng vào cùng một xe vì mỗi con đi theo một hướng.*

Một bác sĩ thú y đã này ra ý xếp chúng vào bốn ngăn chuồng theo hàng ngang, với những đồ chơi trên vách gương: bánh lăn để chúng dùng mõm quay, bóng để chúng dùng móng đá từ ngăn này sang ngăn kia, những dạng hình học sắc sỡ treo trên dây.

Ông cũng đào chỗ lù ngựa để chúng biết nhau và chơi chung với nhau. Một tháng sau, bốn con ngựa thân nhau không rời. Không những chúng chịu để thảng dây cương cùng nhau mà còn thảy công việc như trò chơi.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiêm thư túc tương đối và tuyệt đối, quyển III.

115. GIỮA LÚC SÔI SỤC

Số 7 đã nhận ra rằng khi lửa chiếu bóng những con côn trùng gần nhất lên vách, cái bóng to hơn thật. Nó bèn lấy một mẩu than đã nguội gần bếp lửa và quyết định vẽ trên vách hang một hình bất động. Vẽ xong, nó chỉ cho những con khác thấy hình vẽ. Mấy con này cứ tưởng đó là con côn trùng thật nên tìm cách nói chuyện với hình vẽ.

Số 7 phải vất vả lắm mới giải thích được rằng đó chỉ là hình vẽ. Vậy là

đã ra đời một kiểu thể hiện sự vật, lúc đầu kiểu thể hiện này rất giống với những hình khắc trong hang động Lascaux⁽¹⁾ nhưng sau đó tiến triển theo một phong cách đặc biệt hơn. Bằng ba nét than, số 7 vừa tạo ra hội họa kiêm. Nó quan sát hồi lâu tác phẩm của mình và tự nhủ màu đen không đủ để thể hiện sự vật. Phải thêm màu sắc vào mới được.

Nhưng làm thế nào để thêm màu sắc?

Ý tưởng đầu tiên nó nảy ra là chọc tiết một con kiến xám tới xem tác phẩm của nó. Nhờ vậy, nó có được màu trắng cùng với máu con kiến xám phết lên tranh làm cho gương mặt và đôi râu trong tranh có đường nét. Khá là thành công. Còn về phần mình, con kiến xám cũng chẳng nên than thân trách phận quá, nó là con côn trùng đầu tiên hy sinh cho nghệ thuật.

Trông thấy vậy, toán kiến đâm ra cuồng sáng tạo. Con thì thử lửa, con thì vẽ, con thì học cách làm đòn bẩy. Giữa chúng nảy sinh sự ganh đua hiếu cổ.

Chúng thấy mọi thứ đều có thể làm được. Trước đây, chúng vẫn nghĩ xã hội kiến đã đạt tới đỉnh cao về mặt chính trị và công nghệ. Giờ, chúng bỗng thấy xã hội đó thật là lạc hậu.

Mười hai con kiến trình thám giờ đây con nào con nấy đều tìm được lĩnh vực yêu thích của riêng mình. Công chúa 103 thúc đẩy chúng, chia sẻ kinh nghiệm với chúng. Số 5 trở thành trợ lý chính của Công chúa. Số 6 là kỹ sư lửa giỏi nhất. Số 7 say mê hình họa và hội họa. Số 8 nghiên cứu đòn bẩy, số 9 nghiên cứu bánh xe. Số 10 làm ký ức động vật bằng mùi về tập quán của Ngón Tay. Số 11 quan tâm tới kiến trúc và các cách xây tổ. Số 12 thì thích nghề hàng hải và ghi chép về các loại thuyền trên sông. Số 13 suy nghĩ về thứ vũ khí mới của chúng, cái cành bốc lửa, con tàu-rùa... Số 14 thích đói thoại với các giống loài lạ. Số 15 phân tích tỉ mỉ và ném những thứ thức ăn mà chúng mới biết tới trong chuyến đi. Số 16 cố vẽ bản đồ những con đường chúng đã qua để đi tới đây.

Công chúa 103 nói về những điều nó biết về Ngón Tay. Nó nói về cái máy truyền hình phát ra những câu chuyện không có thật mà chúng gọi là tiểu thuyết hoặc kịch bản.

Chúng bịa ra các nhân vật, bịa ra bối cảnh, bịa ra quy luật của thế giới tưởng tượng.

Những thứ mà chúng nói tới chẳng hề tồn tại ở bất cứ đâu hoặc gần như vậy.

1. Hang động thuộc Montignac, ở vùng Dordogne, Pháp. Năm 1940, người ta phát hiện được ở đó rất nhiều hình khắc và tranh vẽ trên vách hang có niên đại khoảng 15 000 năm trước Công nguyên.

Nói về thứ không có thực để làm gì?

Chỉ là để kể những câu chuyện hay mà thôi.

Đó là một dạng nghệ thuật.

Những câu chuyện đó được xây dựng như thế nào?

Theo những gì 103 thấy trong phim thì hình như những câu chuyện đó tuân theo những quy luật giống như của chuyện đùa, những câu chuyện ngắn bì ẩn gây ra trạng thái “hài hước” ấy mà.

Chỉ cần có mở đầu, đoạn giữa và kết thúc bắt ngay.

Hoàng tử số 24 chăm chú lắng nghe Công chúa 103 và mặc dù không hoàn toàn hứng khởi như bạn về việc khám phá ra thế giới Ngón Tay, nó vẫn nảy ra ý kể những điều mà bạn vừa cho nó biết về Ngón Tay nhưng dàn dựng lại theo hình thức một câu chuyện không có thật, “tiểu thuyết”.

Thực vậy, Hoàng tử số 24 muốn tạo ra cuốn tiểu thuyết đầu tiên của kiến bằng mùi. Nó hình dung ra rất rõ: chuyện cổ tích về Ngón Tay, dựng theo kiểu những câu chuyện nổi tiếng của loài kiến. Với sự nhạy cảm của kiến hữu tính mới có được, nó cảm thấy mình có khả năng hình dung ra một câu chuyện phiêu lưu từ những thứ nó nghĩ là mình hiểu được về Ngón Tay.

Nó đã tìm được nhan đề rồi, nó sẽ chọn nhan đề đơn giản nhất: Ngón Tay.

Công chúa 103 lại gần xem tranh của số 7.

Nghệ sĩ nói với Công chúa rằng mình cần nhiều màu khác nhau. 103 gợi ý nó nên dùng phấn hoa làm màu vàng, cỏ làm màu xanh và cánh hoa mỹ nhân băm nhỏ làm màu đỏ. Số 7 thêm vào đó nước bọt và nước mật sâu để gắn tất cả lại với nhau, và cùng với hai con kiến khác nó đã thuyết phục được để giúp mình, số 7 bắt đầu thể hiện trên một chiếc lá tiêu huyền dòng kiến dài tham gia cuộc phản công lại thập tự chinh. Nó vẽ ba con kiến, rồi ở phía xa là một nấm màu hồng, nó làm được màu hồng bằng cách trộn phấn với cánh hoa mỹ nhân băm nhỏ. Nó dùng phấn hoa vẽ một vạch giữa kiến và Ngón Tay.

Đó là lửa. Lửa là mối liên kết giữa Ngón Tay và kiến.

Khi ngắm tác phẩm của bạn, Công chúa 103 nảy ra ý tưởng. Thay vì gọi chuyễn viễn chinh của họ là phản công lại thập tự chinh, sao không gọi đó là “Cách mạng Ngón Tay”? Xét cho cùng thì việc hiểu biết thế giới Ngón Tay chắc chắn sẽ dẫn tới sự đảo lộn trong xã hội kiến và tên gọi này hoàn toàn đúng.

Quanh đống lửa, tranh cãi vẫn tiếp tục. Mấy con côn trùng sợ những hòn than cháy đòi phải tắt chúng đi và trừ bỏ mãi mãi. Một trận ẩu đả nổ ra giữa những con thích lửa và những con không thích lửa.

Công chúa 103 không làm sao can được đám kiến đang đánh nhau. Phải đợi tới khi có ba con chết thì cả bọn mới bình tĩnh tranh luận trở lại. Vài con vẫn khăng khăng kêu rằng lửa là thứ cầm kỵ. Vài con khác đáp lại rằng đó là một cuộc cách mạng hiện đại và rằng nếu Ngón Tay dùng lửa mà

chẳng hè sợ hãi thì kiến cũng làm được như vậy. Chúng còn khẳng định rằng việc coi lửa là điều cấm kỵ đã khiến kiến mất rất nhiều thời gian trong tiến hóa công nghệ. Cách đây một trăm triệu năm, nếu kiến nghiên cứu kỹ lửa một cách khách quan, cân nhắc kỹ lưỡng cái tốt và cái xấu của lửa thì bây giờ có lẽ chúng cũng có “nghệ thuật”, “óc hài hước” và “tình yêu”.

Những kẻ chống đối lửa bè lại rằng quá khứ đã chứng minh rằng người ta có thể dùng lửa đốt cháy cả khoảng rừng rộng lớn. Chúng cho rằng kiến không đủ kinh nghiệm để dùng lửa một cách thông minh. Những con thích lửa đập lại rằng từ khi chúng dùng lửa tới giờ, chưa có bất cứ thiệt hại nào xảy ra. Chúng đã thắng lũ kiến lùn và làm được đủ thứ bột cũng như sản phẩm kỳ lạ mà giờ đây cần phải nghiên cứu.

Vậy là cả bọn nhất trí tiếp tục nghiên cứu lửa nhưng các điều kiện an toàn được nâng cao. Chúng sẽ đào một cái hố xung quanh bếp lửa để ngọn lửa không lan quá dễ dàng ra đám lá thông phủ đầy mặt đất. Đám cháy dễ lan lắm...

Một con kiến thích lửa nảy ra ý nướng một mẩu thịt châu chấu và nó thấy món thịt này nướng lên ngon hơn hẳn. Tuy nhiên, nó không kịp nói cho những con khác biết thì một trong các cẳng của nó bị bắt lửa vì đế gần bếp quá, chỉ vài giây sau, con kiến cùng bữa tối ngon lành trong dạ dày đã tan ra trong lửa.

Công chúa 103 theo dõi tất cả sự chộn rộn đó bằng cái râu cảm thông. Việc khám phá ra Ngón Tay và các tập quán của chúng làm lũ kiến ngỡ ngàng tới mức chẳng biết bắt đầu từ đâu. 103 nghĩ rằng chúng hơi giống những con côn trùng khát khô cổ khi nhìn thấy một vũng nước bèn lao tới, uống lấy uống để và chết ngay sau đó. Tốt hơn cả là nên uống từ từ để cơ thể làm quen lại.

Nếu những kẻ làm Cách mạng Ngón Tay không dè chừng thì mọi thứ đều có thể suy biến và 103 chẳng biết sẽ phải theo hướng nào nữa.

Nó chỉ có thể nhận ra đây là đêm đầu tiên, cùng với cả nhóm đồng loại, nó không hề ngủ. Mặt trời ở phía trong hang và nó thấy, qua cái hốc ngoằn ngoèo trong hang, bên ngoài đang là đêm.

116. NGÀY THỨ HAI CỦA CÁCH MẠNG KIẾN

Đêm trôi qua. Mặt trời nhẹ nhàng xuất hiện trên bầu trời như những ngày nó quyết định làm vậy.

Lúc này là bảy giờ sáng. Trường trung học Fontainebleau bắt đầu ngày thứ hai của cuộc cách mạng.

Julie vẫn còn ngủ.

Cô mơ thấy Ji-woong. Cậu lần lượt cởi hết cúc áo cô, tháo móc cái áo lót đang nén ngực cô lại, chậm chạp cởi áo cô ra và cuối cùng đưa môi mình lại gần môi cô.

- Không, cô phản đối yêu ớt và vặn vẹo người trong tay cậu.

Cậu bình tĩnh đáp lại:

- Tùy cậu thôi. Xét cho cùng thì đây là giấc mơ của cậu và cậu có quyền quyết định.

Câu trả lời được thể hiện một cách sống sượng đầy cô ngay lập tức quay lại với thực tế.

- Julie thức dậy rồi. Lại đây, nhanh lên, ai đó gọi.

Một bàn tay giúp cô đứng lên.

Julie nhận ra mình đã ngủ ngoài sân, giữa một đồng bìa cứng và báo cũ đặt trên thảm cỏ. Cô hỏi mình đang ở đâu, chuyện gì đang diễn ra. Những người đàn ông xa lạ đứng vây quanh cô, ít nhất phải tới hai mươi người, có vẻ muốn bảo vệ cô.

Cô nhìn đám đông, nhớ lại tất cả và thấy đau đầu kinh khủng. Ôi, đau quá đi mất. Cô chỉ muốn thu mình ngồi nhà, đi giày mềm trong nhà, uống một bát to cà phê kem đầy bọt và vừa gặm mẩu bánh mì sô cô la vừa nghe thời sự quốc tế trên đài.

Cô muốn trốn ra ngoài. Lên xe buýt, mua báo để hiểu chuyện gì đang xảy ra, tán chuyện với bà bán bánh mì như mọi buổi sáng. Cô ngủ thiếp đi mà không tẩy trang và cô ghét việc đó. Nó làm cô mọc mụn. Cô xin sữa tẩy trang và một bữa sáng ra trò. Người ta mang cho cô một cốc nước mát để rửa mặt và một cốc nhựa đầy cà phê khô chưa tan hết trong nước ấm.

"Thôi thì có sao dùng vậy," cô vừa thở dài vừa uống cà phê.

Cô vẫn còn hơi mơ màng và dần dần nhận ra cái sân trường và cảnh náo động. Trong chốc lát cô tưởng mình đang mơ khi nhìn thấy ngọn cờ cách mạng bay pháp phơi trên cột cờ giữa sân trường, cuộc cách mạng nhỏ của riêng họ, với cái vòng tròn, cái tam giác và ba con kiến.

Bảy Chú Lùn ra chỗ cô.

- Lại xem này.

Léopold nhắc một góc chắn che chắn song cửa và cô nhìn thấy cảnh sát đang tấn công. Sáng nay cô thức dậy trong hoàn cảnh đặc biệt. Đã đặc biệt thì đặc biệt luôn thế.

Các cô gái ở câu lạc bộ Aikido lại lôi voi cứu hỏa ra phun cảnh sát ngay khi họ tới vừa tầm và đám cảnh sát rút lui ngay lập tức. Đã thành "chuyện thường ngày ở huyễn" rồi.

Một lần nữa, chiến thắng lại thuộc về những kẻ bị bao vây.

Người ta tung hô Julie, bê cô lên tận ban công tầng hai. Cô phát biểu ngắn gọn:

- Sáng nay, cảnh sát lại muốn đuổi chúng ta ra khỏi đây. Họ sẽ quay lại và chúng ta sẽ lại đẩy lùi họ. Họ thấy khó chịu vì chúng ta đã tạo ra một không gian tự do ngoài tầm kiểm soát của trật tự đã được thiết lập. Hiện thời, chúng ta có điều kiện tuyệt vời để thử làm cái gì đó trong đời.

Julie bước ra mép ban công:

- Chúng ta sẽ nắm lấy số phận mình.

Nói trước công chúng khác hẳn với hát trước công chúng, nhưng cũng

chênh choáng ngây ngất như nhau.

- Chúng ta hãy tạo ra một dạng mới của cách mạng, một cuộc cách mạng không bạo lực, một cuộc cách mạng tạo ra những tầm nhìn mới cho xã hội. Cách mạng trước hết là một hành động của tình yêu, chính khách người Cuba Che Guevara từng nói vậy. Ông không làm được như vậy, nhưng chúng ta sẽ thử xem sao.

- Đúng vậy, mà đây còn là cách mạng của các vùng ngoại ô và của thanh niên đã chán ngấy cảnh sát. Lê ra chúng ta phải giết chết cái lũ dở người dở ngợm đó đi, ai đó kêu lên.

Một giọng khác cất lên:

- Không, đây là cách mạng của những người bảo vệ môi trường chống lại ô nhiễm môi trường và hạt nhân.

- Đây là cách mạng chống phân biệt chủng tộc, người thứ ba nói.

- Không, đây là cách mạng của các giai cấp chống lại những kẻ nắm giữ tư bản, một người khác phản đối. Chúng ta chiếm ngôi trường này vì nó là biểu tượng của việc bọn tư sản bóc lột nhân dân.

Bỗng dung lộn xộn hết cả lên. Rất nhiều người muốn dùng cuộc biểu tình này cho những mục đích khác nhau, thường rất tương phản nhau. Đã thấy sự hờn thù trong vài ánh mắt.

- Họ như một đám cừu không có người chăn và không có mục đích. Họ sẵn sàng làm bất cứ điều gì. Cẩn thận, nguy hiểm đây! Francine thì thầm vào tai cô bạn.

- Bon mình phải tạo cho họ một hình ảnh, một chủ đề chung, một mục đích, và phải nhanh lên, không thì xôi hỏng bỏng không đây, David nói thêm.

- Phải xác định rõ ràng ý nghĩa của cuộc cách mạng chúng ta làm để nó không bị biến tướng, Ji-woong kết luận.

Julie thấy bế tắc.

Cô hoang mang nhìn lướt khắp lượt đám đông. Những người này chờ cô lên tiếng và đã sẵn sàng nghe người nào nói cuối cùng.

Ánh mắt hờn học của người muốn chống lại cảnh sát làm cô thấy bị kích thích. Cô biết cậu ta. Đó chính là một trong những học sinh thường quay rối các giáo viên yêu ớt nhất. Cậu ta chỉ là thứ lưu manh vớ vẩn không có lòng dũng cảm cũng chẳng có đức tin, thường tống tiền đám học trò nghèo. Xa hơn chút nữa, người theo phái bảo vệ môi trường và người thích đấu tranh giai cấp nhìn giễu cợt, chẳng có vẻ gì là thiện cảm.

Cô sẽ không trao cuộc cách mạng “của cô” cho đám lưu manh hay những người hoạt động chính trị. Phải hướng đám đông này theo hướng khác.

Bắt đầu bằng động từ. Phải gọi tên sự vật. Gọi tên. Nhưng gọi tên cuộc cách mạng của cô thế nào đây.

Bỗng dung điều hiển nhiên nổi lên. Cách mạng... kiên. Đó là tên buổi biểu diễn. Đó là cái tên ghi trên các bức áp phích và trên áo phông các nữ chiến binh đang mặc. Đó là bài ca chung. Đó là họa tiết trên lá cờ.

Cô giơ tay lên ra dấu xoa dịu mọi người:

- Không. Không. Chúng ta sẽ không phân tán vì những mục đích cũ kĩ đã cho thấy chúng cần cỗi ra sao. Cách mạng mới phải có mục đích mới.

Không có phản ứng.

- Đúng vậy. Chúng ta là những con kiến. Nhỏ nhưng mạnh mẽ vì đoàn kết. Thực sự giống như những con kiến. Chúng ta ưu tiên cho trao đổi, liên lạc và sáng tạo để đổi nghịch lại với hình thức và phù hoa. Chúng ta giống như những con kiến. Chúng ta không sợ phải tấn công những kẻ to lớn hơn, tấn công những thành trì khó khăn nhất, vì khi tập hợp nhau lại, chúng ta mạnh hơn. Kiến đã cho chúng ta thấy một con đường có thể sẽ tốt đẹp. Ít ra thì cũng chưa ai thử con đường đó.

Đám đông nghi hoặc rì rầm.

Tư tưởng chưa thực sự thống nhất. Julie vội vàng nói tiếp:

- Lũ kiến bé nhỏ nhưng khi tập hợp lại, chúng giải quyết được mọi vấn đề. Lũ kiến đề xuất những giá trị khác, đồng thời cả một cách tổ chức xã hội khác, cách giao tiếp khác, cách xử lý mối quan hệ giữa các cá thể cũng khác.

Có một khoảng trống mà những câu nói cộc lốc vội vàng lắp đầy ngay.

- Thế còn ô nhiễm môi trường?

- Thế còn phân biệt chủng tộc?

- Thế còn đấu tranh giai cấp?

- Thế còn những vấn đề ở ngoại ô?

- Đúng, họ có lý đấy, vài người trong đám đông reo lên.

Julie nhớ tới một câu trong *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. “Cẩn thận với đám đông. Thay vì làm cho những đức tính của mỗi người trội lên thì đám đông lại làm nó giảm đi. Hệ số trí tuệ của đám đông thấp hơn tổng hệ số trí tuệ của từng cá thể tạo nên đám đông. Trong đám đông, không phải là $1+1 = 3$ nữa, mà là $1+1 = 0,5$. ”

Một con kiến bay đến gần Julie. Cô coi việc con kiến tới như một dấu hiệu cho thấy Thiên Nhiên bao quanh cô đã phê chuẩn quyết định của cô.

- Đây là cuộc Cách mạng kiến và chỉ là Cách mạng kiến thôi.

Phản ván trong giây lát. Giờ là lúc quyết định đây. Nếu chuyện không thành thì Julie sẵn sàng từ bỏ tất cả.

Julie giơ ngón tay thành hình chữ V chiến thắng và con kiến bay đậu lên một trong các ngón tay cô. Hình ảnh đó làm tắt cả thấy ấn tượng. Nếu cả lũ côn trùng cũng đồng lòng thì...

- Julie có lý. Cách mạng kiến muôn năm! Elisabeth, thủ lĩnh đám nữ chiến binh, cựu thành viên câu lạc bộ Aikido hô to.

- Cách mạng kiến muôn năm! Bảy Chú Lùn nhắc lại.

Không được để mất cơ hội. Julie hô như người ta bấm dây dù:

- Những người biết tiên đoán đâu rồi?

Lần này thì không còn ai do dự nữa. Đám đông nhắc lại câu khẩu hiệu.

- Chúng ta là những người biết tiên đoán!

- Những người sáng tạo đâu rồi?

- Chúng ta là những người sáng tạo!

Cô ngân nga:

Chúng ta là những người sáng tạo mới.

Chúng ta là những người biết tiên đoán mới!

Chúng ta là những con kiến nhỏ gặm mòn thẻ giới cũ xơ cứng.

Về mặt này, những thủ lĩnh hùng mạnh không thể ganh đua với cô được hoặc là họ phải học hát ngay...

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều thấy phán chấn. Ngay cả con dê mèn ở cách đó không xa cũng kêu nỉ non như thể nó cảm nhận được là có điều gì đó thú vị đang diễn ra.

Đám đông bắt đầu đồng thanh hát bài ca của kiến.

Julie giơ nắm tay lên, cô có cảm giác như mình đang điều khiển chiếc xe tải mười lăm tấn. Phải bỏ rất nhiều sức để chiếc xe chuyển động dù chỉ là chút ít và phải hết sức cẩn thận để không bị chêch đường. Nhưng liệu có trường dạy lái ô tô cấp bằng lái xe tải hạng nặng nào để thi lấy bằng “cách mạng” không nhỉ?

Lẽ ra cô nên chăm chú hơn trong các giờ học lịch sử để biết những người đi trước đã xoay xở ra sao trong tình huống tương tự. Trotski, Lênin, Che Guevara và Mao sẽ làm gì nếu ở vào vị trí của cô?

Những người đấu tranh vì môi trường, vì dân ngoại ô... nhăn nhó, vài kẻ nhổ nước bọt xuống đất hoặc lẩm bẩm chửi, nhưng cảm thấy mình là thiểu số nên không dám khăng khăng quá.

Ai là những người sáng tạo mới?

Ai là những người biết tiên đoán mới? Julie nhắc lại, bấm lấy máy câu hát như cái phao cứu hộ.

Phải hướng đám đông theo luồng. Phải khai thác năng lượng từ đám đông và hướng nó theo luồng để đạt được điều tốt đẹp nhất. Với cô, lúc này, xây dựng là điều cô quan tâm hơn cả. Vấn đề duy nhất là cô không biết nên xây dựng cái gì.

Bỗng dung, một người lao tới và thì thầm vào tai Julie:

- Bạn cảm thấy kín hết rồi. Chúng ta sắp không ra khỏi đây được rồi.

Có tiếng xì xào trong đám đông.

Julie cầm lại micro.

- Người ta vừa thông báo cho tôi biết là cảnh sát đã bao vây hết xung quanh. Chúng ta ở đây như trên hòn đảo hoang dù đang ở giữa trung tâm thành phố hiện đại. Ai muốn bỏ đi thì nên quyết định ngay, kéo rồi sau đó có muốn đi cũng không được.

Ba trăm người đi về phía chấn song sắt. Đó phần lớn là những người trưởng thành sợ gia đình sẽ lo lắng cho mình, những người thấy rằng công việc của họ quan trọng hơn thứ mà với họ thực ra chỉ là ngày hội. Cũng có những thanh niên sợ bị bố mẹ mắng mỏ sau khi đã không về nhà đêm hôm

qua mà không báo trước, những người khác thì thích rock, nhưng sợ vận rủi của cuộc Cách mạng kién.

Cuối cùng, những người thủ lĩnh phái bảo vệ môi trường, phái đấu tranh cho dân ngoại ô, phái đấu tranh giai cấp từng muốn xoay cuộc biểu tình theo phong trào của họ cũng rời trường, vừa đi vừa lầm bẩm mây lời chê nhạo.

Cửa chắn song mở. Cảnh sát thờ ơ nhìn những kè ra đi.

- Bây giờ, chỉ còn lại những người có thiện chí, chúng ta cùng ăn mừng nào! Julie thốt lên.

117. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG CỦA THỔ DÂN CHÂU MỸ: *Thổ dân châu Mỹ, dù là người Sioux, Cheyenne, Apache, Crow, Navajo hay Comanche đều có nhiều nguyên tắc chung.*

Trước hết, họ cho mình là một phần của thiên nhiên chứ không phải là chủ thiên nhiên. Sau khi đã giết hết thú săn ở một vùng thì bộ lạc sẽ di cư để thú ở vùng đó có thể sinh sôi. Bởi vậy nên họ không làm Trái đất cạn kiệt.

Trong hệ thống giá trị của thổ dân da đỏ, chủ nghĩa cá nhân là điều đáng xấu hổ chứ chẳng vang gì. Làm cái gì đó cho bản thân thật là đáng xấu hổ. Người ta chẳng sở hữu gì hết, không có quyền với bất cứ thứ gì. Đến tận ngày nay, người da đỏ nào mua xe hơi cũng biết sẽ phải cho bất cứ người da đỏ nào khác mượn nếu anh ta hỏi.

Con em họ được nuôi dạy mà không hề có sự bó buộc nào. Đúng hơn là chúng tự giáo dục bản thân.

Họ đã phát hiện ra cách ghép cây và dùng để tạo ra những giống lai như ngô lai chẳng hạn. Họ tìm ra cách chống dột cho mái nhà bằng mù cây cao su. Họ biết làm quần áo bằng sợi bông. Vải bông do họ dệt hơn hẳn thứ mà ta có ở châu Âu. Họ biết công dụng của aspirin (axít xalixilic), của quinin...

Trong xã hội thổ dân Bắc Mỹ, không có quyền thừa kế cũng chẳng có quyền hạn vĩnh cửu. Mỗi khi phái quyết định việc gì đó, mỗi người trình bày quan điểm của mình trong buổi pow-wow (hợp hội đồng bộ lạc). Đó là chế độ hội đồng, xuất hiện rất lâu trước khi có các cuộc cách mạng cộng hòa ở châu Âu. Nếu đa số không tin vào thủ lĩnh thì người này phải tự từ chức.

Đó là một xã hội bình đẳng. Tất nhiên là có thủ lĩnh, nhưng người này chỉ lãnh đạo khi mọi người tự động theo anh ta. Thủ lĩnh phải được mọi người tin tưởng. Mỗi khi có quyết định nào được đưa ra trong pow-wow, chỉ ai tán thành quyết định đó thì mới phải làm theo. Cũng gần như trong xã hội chúng ta, mọi người thường chỉ chấp hành luật khi thấy nó đúng!

Ngay cả trong thời huy hoàng nhất thì thổ dân châu Mỹ cũng chưa từng có quân đội chuyên nghiệp. Tất cả mọi người đều tham gia vào trận chiến khi cần, nhưng chiến binh trước hết được xã hội thừa nhận với tư cách là

người săn bắn, tròng trọt và người cha trong gia đình.

Trong hệ thống của thổ dân Mỹ, mọi sự sống dưới bất kỳ hình thức nào đều đáng trân trọng. Họ nương tay với mang sống của kẻ thù để những người này cũng làm vậy. Họ luôn có ý nghĩ về sự có qua có lại: không làm với người khác điều mà mình không muốn họ làm với mình. Chiến tranh được coi như trò chơi nơi mỗi người phái bộ tộc lồng dung cảm. Người ta không muốn hủy hoại thân thể của đối thủ. Một trong những mục đích của giao chiến là chạm được đầu tròn của gậy vào kẻ thù. Đó là vinh quang còn lớn hơn giết được kẻ thù. Người ta tính là “một lần chạm”. Trận chiến ngừng ngay khi có máu đổ. Rất hiếm khi có người chết.

Mục đích chính của các cuộc giao chiến giữa các bộ tộc thổ dân châu Mỹ là để lấy ngựa của kẻ thù. Về mặt văn hóa, họ không thể hiểu được chiến tranh với lượng người tham gia khổng lồ của dân châu Âu. Họ rất ngạc nhiên khi thấy người da trắng giết hết mọi người, kể cả người già, phụ nữ và trẻ em. Với họ, điều đó không những khùng khiếp, mà còn hờn thê, là không bình thường, không có logic và không thể hiểu nổi. Tuy nhiên, thổ dân Bắc Mỹ đã kháng cự khá lâu.

Các xã hội thổ dân Nam Mỹ đẽ tân công hơn. Chỉ cần cắt cổ vua là cả xã hội sụp đổ. Đó là điểm yếu lớn của các hệ thống theo trật tự thứ bậc và chính quyền tập trung. Người ta nắm lấy chúng thông qua vua. Ở Bắc Mỹ, xã hội có cấu trúc phân tán hơn. Các gã chăn bò châu Mỹ phải đương đầu với hàng trăm bộ lạc du cư. Không có một ông vua lớn yên vị tại chỗ mà là hàng trăm vị thủ lĩnh luôn di chuyển. Nếu người da trắng khuất phục hay hủy diệt được một bộ lạc có một trăm năm mươi người thì họ lại phải tấn công tiếp bộ lạc thứ hai với một trăm năm mươi người nữa.

Tuy nhiên, thổ dân đã bị thảm sát rất nhiều. Năm 1492, có mười triệu thổ dân châu Mỹ. Năm 1890, họ chỉ còn một trăm năm mươi ngàn người, phần lớn chết vì các căn bệnh do người phương Tây mang tới.

Trận Little Big Horn, ngày 25 tháng Sáu năm 1876, là trận có đông thổ dân tham gia nhất: từ mười tới mươi hai ngàn người, trong đó có từ ba tới bốn ngàn chiến binh. Đội quân thổ dân đẽ bếp đội quân của tướng Custer. Nhưng thật khó nuôi được chừng ấy con người trên một lãnh thổ nhỏ hẹp. Sau chiến thắng, thổ dân chia tay nhau. Họ cho rằng sau thất bại nhục nhã như vậy, người da trắng sẽ không bao giờ còn dám khinh thường họ nữa.

Thế rồi các bộ tộc cứ bị tiêu diệt dần. Cho tới năm 1900, chính quyền Hoa Kỳ còn muốn hủy diệt hết họ. Sau năm 1900, chính quyền Hoa Kỳ cho rằng thổ dân châu Mỹ đã hòa vào cái lò đồng hóa như người da đen, người Mêhicô, người Ailen và người Italia.

Nhưng đó chí là cách nhìn thiên cản. Thổ dân châu Mỹ thấy họ chẳng học hỏi được gì từ hệ thống xã hội và chính trị phương Tây mà họ coi là kém phát triển hơn họ nhiều.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

Ngay khi ánh sáng mặt trời ở ngoài sáng hơn ánh than hồng bên trong, lú kiến tụ tập lại bên bờ sông rồi đi về phía những vùng đất dài ở phía Tây.

Chúng chỉ có khoảng trăm con, nhưng chúng có cảm giác là có thể cùng nhau thay đổi thế giới. Công chúa 103 ý thức được rằng sau khi đã lao vào cuộc thập tự chinh từ Tây sang Đông để khám phá xứ sở bí ẩn của Ngón Tay, giờ nó đang làm cuộc hành trình theo chiều ngược lại để giải thích cho những con kiến khác về cái xứ sở bí ẩn đó và làm cho nền văn minh kiến tiên lên.

Một câu thành ngữ cổ của kiến nói thật đúng: *Ai đi theo một hướng thì bao giờ cũng trở về theo hướng ngược lại.*

Ngón Tay chắc chắn rằng thế nào hiểu nổi kiểu ngạn ngữ nhu thế. Công chúa 103 tự nhủ rằng dù sao thì kiến cũng có nền văn hóa đặc thù.

Đám kiến đi qua những đồng bằng ghê tởm nơi quả cảnh của cây tàn bì và cây du trút xuống từng đợt như những hòn đá từ trên trời rơi xuống. Chúng đi qua những rừng dương xỉ màu nâu xám chiếm khắp nơi. Sương quất vào lú kiến, làm râu chúng cụp xuống dính vào má.

Tất cả đều cố gắng bảo vệ các hòn than bằng cách lấy lá che. Chỉ mình Hoàng tử số 24 không chịu tỏ ra sùng bái thế giới Ngón Tay như các con kiến khác, đi tách riêng ra, cố chỉ sống trong thế giới của riêng nó.

Trời sáng rõ, tỏa hơi nóng hầm hập. Khi nóng quá, toán kiến núp dưới gốc cây rỗng.

Các kỹ sư lửa đốt thứ gì đó bẩn thỉu nhanh chóng tỏa mùi ra khắp xung quanh. Một con bọ rùa hỏi cái gì cháy thế và được trả lời đó là bọ cánh cứng. Vì nó cũng thuộc loài bọ cánh cứng nên con bọ rùa không năn nì hỏi thêm mà thư giãn bằng cách bỏ đi ăn vài đám rệp đang gặm cây ở gần đó.

Về phần mình, số 7 bắt đầu vẽ một bức tranh tường to nhu thật thế hiện nhóm kiến làm “Cách mạng Ngón Tay”. Để có thể vẽ lại chính xác hình dạng của từng con kiến, nó đề nghị từng con đứng trước đống lửa và vẽ lại bóng của chúng lên lá. Vấn đề là phải làm thế nào giữ được màu vẽ. Hình vẽ lúc nào cũng chực biến mất. Nó dùng nước bọt để định màu nhưng lại càng làm màu tan ra. Phải tìm thứ khác thôi.

Số 7 trông thấy một con sên bèn giết ngay nhân danh nghệ thuật. Nó thử dùng dãi con sên. Hiệu quả đạt được hơn hẳn nước bọt. Dãi sên không làm tan màu và khi khô thì cứng lại. Đó là chất sơn tuyệt vời.

Công chúa 103 tới xem và đảm bảo rằng thứ số 7 đang làm đúng là nghệ thuật. Giờ thì nó nhớ ra rồi, nghệ thuật là làm các hình vẽ và những đồ vật chẳng để làm gì hết, nhưng giống với những thứ đã tồn tại.

Nghệ thuật là có tái tạo lại thiên nhiên, số 7 tóm tắt như vậy. Nó càng ngày càng có cảm hứng.

Lú kiến vừa giải được bí ẩn đầu tiên của Ngón Tay. Chúng còn phải khám phá ra “sự hài hước” và “tình yêu”.

Niềm hưng khởi xâm chiếm kiên lính số 7 và thúc giục nó đầm chìm hơn trong công việc. Điều tuyệt vời trong nghệ thuật là càng khám phá ra nhiều thì lại càng xuất hiện nhiều vấn đề mới hấp dẫn.

Số 7 tự hỏi không biết làm thế nào để tái tạo hiệu ứng chiều sâu của những vùng đất đã đi qua. Nó cũng tự hỏi làm thế nào để quang cảnh cây cối xung quanh chúng đứng im lại trong tranh của nó.

Hoàng tử số 24 và số 10 nghe Công chúa 103 nói về Ngón Tay.

LÔNG MÀY:

Ngón Tay có một thứ rất tiện lợi ở mắt, đó là lông mày.

Đó là một hàng lông nhô ra phía trên mắt và ngăn không cho nước mưa chảy xuống dưới.

Nếu lông mày vẫn chưa đủ để cản nước mưa thì Ngón Tay còn có thứ khác nữa: hô mắt của chúng hơi lõm xuống so với sọ, vậy nên nước rơi ra quanh mắt chỉ không rơi vào trong.

Số 10 ghi chép lại.

Nhưng 103 vốn quan sát Ngón Tay rất kỹ lại nói tiếp rằng thế chưa phải là hết.

NUỐC MẮT:

Mắt của Ngón Tay cũng có nước mắt. Đó là một hệ thống bơm nước trong mắt vừa giúp làm cho mắt bóng láng vừa rửa sạch mắt.

Nhờ có mí mắt, một dạng như rèm che di động cứ năm giây lại hạ xuống, mắt Ngón Tay luôn được phủ một lớp màng bóng mỏng trong suốt bảo vệ khỏi bụi, gió, mưa và lạnh.

Vậy nên mắt Ngón Tay luôn sạch mà chẳng cần kỳ cọ hay liếm láp.

Lũ kiền cổ hình dung những con mắt rất phức tạp của Ngón Tay. Nhưng chúng thấy khó mà hình dung ra được một cơ quan phức tạp tới như vậy.

119. CÚ ĐÈ TỰ THỒI RỬA

Mắt mờ to, Scynthia Linart và con gái Marguerite đang xem truyền hình. Tối nay, Scynthia là người cầm điều khiển từ xa. Cô bấm chuyển kênh chậm hơn Marguerite, chắc hẳn là vì có nhiều thứ làm cô thấy quan tâm hơn.

Kênh 45. Tin tức. Hai anh em sinh đôi tạo ra ngôn ngữ riêng của chúng và không phản ứng với ngôn ngữ chính thức được dạy ở trường. Chính quyền quyết định tách hai anh em ra để chúng học tiếng Pháp. Hiệp hội bác sĩ nhi khoa lấy làm tiếc là ngành giáo dục không cho họ kịp nghiên cứu thứ ngôn ngữ tự phát có lẽ đã cho phép cặp anh em sinh đôi này diễn đạt sự vật bằng cách khác.

Kênh 673. Quảng cáo. “Hãy ăn sữa chua! Hãy ăn sữa chua! HÃY ĂN SỮA CHUA!”

Kênh 345. Chuyện đùa trong ngày: Đó là chuyện con voi mặc áo tắm bước lên khỏi ao và...

Kênh 678. Thời sự. Pháp. Chính trị: Chính phủ tuyên bố thất nghiệp là quốc nạn và coi cuộc chiến chống lại vấn nạn này là mục tiêu số một.

Kênh 622. Giải trí. “Bẫy suy tưởng”: “Làm thế nào để xếp sáu que diêm thành, không phải là bốn, sáu, mà là tám tam giác đều bằng nhau? Tôi nhắc lại, thưa bà Ramirez, rằng câu giúp bà là ‘chỉ cần suy nghĩ.’”

Sau khi đã nghe cả trăm thông tin không đầy đủ và gián đoạn, Maximilien và gia đình ngồi vào bàn ăn. Thực đơn tối nay có pizza đông lạnh, lườn cá tuyêt đốm ăn cùng tỏi tây và tráng miệng bằng sữa chua.

Maximilien bỏ lại vợ con đang ngồi trước máy hộp sữa chua, bảo rằng có việc phải làm và giam mình trong phòng làm việc.

Mac Yavel đề nghị anh chơi một ván *Tiến hóa* mới. Ngồi bên cốc bia lạnh, thanh tra cảnh sát xây dựng một nền văn minh theo kiểu xlavơ và duy trì tới năm 1800 mà không gặp phải nhiều vấn đề lắm. Nhưng năm 1870, anh bị quân đội Hy Lạp đánh bại vì xây các thành phố có tường thành bao quanh quá chậm; hơn nữa, dân chúng rất chán nản vì nạn tham nhũng trong chính quyền hoành hành.

Mac Yavel cho anh thấy là có nguy cơ nổ ra bạo loạn. Maximilien có hai lựa chọn: cù cảnh sát tối để chế ngự quân nổi loạn hoặc tổ chức thật nhiều vở diễn hài để giải trí cho công chúng và xoa dịu căng thẳng. Maximilien ghi vào sổ những việc mà các diễn viên có thể làm để giúp một nền văn minh đang bên bờ vực thẳm. Anh còn ghi thêm: “Sự hài hước và những chuyện đùa không những có tác dụng chữa trị trước mắt mà còn cứu được cả nền văn minh.” Và anh lấy làm tiếc không ghi lại được chuyện đùa về con voi mặc áo tắm.

Tuy nhiên, máy tính chỉ ra rằng hài kịch có thể khiến dân chúng đang trầm uất vui lên nhưng đồng thời, nó cũng làm giảm lòng kính trọng lãnh đạo trong họ. Điều khiến công chúng vui nhất là chế nhạo chính quyền đương chức.

Maximilien lại ghi chép.

Tổng kết lại ván chơi, Mac Yavel nhấn mạnh thêm là nhất thiết phải học cách bao vây các pháo đài của kẻ thù. Không có máy bắn hay xe thiết giáp nên anh đang mất rất nhiều quân khi tấn công tường thành.

- Trông anh có vẻ đang bận tâm, máy tính nói. Vẫn là ván đè về cái kim tự tháp trong rừng à?

Như mọi khi, Maximilien ngạc nhiên trước khả năng của cái máy tính này, nó có thể giống hệt người đang trò chuyện thực sự chỉ bằng cách nói các câu lại với nhau.

- Không, lần này, tôi lo lắng về vụ bạo loạn ở một trường trung học, anh trả lời gần như tự phát.

- Anh có muốn nói chuyện đó với tôi không? con mắt của Mac Yavel hỏi, lúc này nó chiếm hết cả màn hình chứng tỏ rất chú ý lắng nghe.

Maximilien gãi gãi cầm nghĩ ngợi.

- Buồn cười thật, vì những vấn đề của tôi trong thực tại lần này lại tương ứng với những vấn đề của tôi trong trò *Tiến hóa*: bao vây các pháo đài.

Maximilien mô tả vấn đề anh gặp phải với vụ bạo loạn ở trường trung học và máy tính để nghị anh cùng nó xem xét lại lịch sử các cuộc bao vây pháo đài thời Trung cổ. Nhờ có modem, máy tính nối vào mạng các bách khoa toàn thư lịch sử và gửi cho anh các hình ảnh và văn bản.

Maximilien vô cùng ngạc nhiên nhận ra là bao vây các pháo đài cần những chiến lược phức tạp hơn nhiều so với điều người ta vẫn hình dung khi xem phim cổ. Từ thời La Mã, mỗi tướng quân đều tìm phương cách mới để đương đầu với các bức tường thành phô và pháo đài. Chẳng hạn như anh biết được rằng máy bắn không phải chỉ để ném các viên đạn đại bác. Thiệt hại do chúng gây ra chẳng đáng kể. Máy bắn chủ yếu được dùng để làm nao núng tinh thần những kẻ bị vây. Vì vậy, quân bao vây cho bắn vào thành những thùng chứa chất nôn mửa, phân và nước tiểu, thậm chí quăng cả vào trong thành các con tin còn sống, dùng vũ khí vi khuẩn bằng cách bắn xác súc vật chết vì bệnh tả vào chỗ có nước.

Ngoài ra, quân bao vây còn đào đường hầm dưới tường thành, chong hầm bằng gỗ và chất đầy cùi. Tới lúc nào đó, họ sẽ châm lửa và các đường hầm sẽ sập, cùng lúc làm sụp đổ tường thành. Lúc bấy giờ chỉ còn phải lợi dụng yếu tố bất ngờ để tấn công.

Quân bao vây cũng thường dùng đạn làm băng gang nóng để bắn vào thành. Thực ra thiệt hại không đáng kể, nhưng thật dễ hình dung ra nỗi sợ hãi của dân chúng lúc nào cũng lo ngay ngáy bị một quả đạn nóng bỏng rơi xuống đầu.

Maximilien hốt hoảng theo dõi những hình ảnh tiếp nối trên màn hình. Có tới cả nghìn cách bao vây. Anh phải tìm ra cách nào phù hợp để đối phó với việc chiếm trường trung học bằng bê tông hình vuông thời nay.

Chuông điện thoại. Cảnh sát trưởng muốn biết tình hình vụ bạo động. Thanh tra thông báo cho ông biết rằng những người biểu tình đúng là đang bị cảnh sát vây hãm trong trường trung học, và rằng không ai có thể vào hay ra khỏi trường được nữa.

Cảnh sát trưởng chúc mừng anh. Ông chỉ lo trò đùa biến thành vết dầu loang. Quan trọng nhất là phải ngăn không cho cuộc bạo động lan ra.

Thanh tra cảnh sát báo với cảnh sát trưởng ý định tìm ra cách tấn công để lấy lại ngôi trường.

- Đừng có làm vậy, cảnh sát trưởng hoảng sợ. Anh định biến mấy kẻ gây rối vớ vẩn đó thành người tử vì đạo à?

- Nhưng chúng có nói đến việc lật đổ thế giới, làm cách mạng. Tất cả

mọi người trong khu đều nghe thấy bài phát biểu của thủ lĩnh bọn chúng và thấy lo ngại. Chúng tôi đã nhận được những đơn kiện chính thức. Hơn nữa, chúng nó mở nhạc to suốt ngày đêm khiến không ai ngủ được...

Cảnh sát trưởng khăng khăng bảo vệ lý thuyết “để cho tự thối rữa”.

- Không có vấn đề nào mà không giải quyết được nếu áp dụng công thức này: không làm gì cả và cứ để tự thối rữa.

Theo ông thì mọi sự giang của người Pháp đều dựa trên công thức đó: “cứ để tự thối rữa”. Để cho nước nho thối ủng ra thì mới cát được rượu vang ngon nhất. Sữa để hỏng đi thì mới làm được những loại pho mát ngon nhất. Ngay cả bánh mì cũng làm từ hỗn hợp bột và bột nở, nghĩa là từ nấm.

- Cứ để thối rữa đi, cứ để thối rữa đi, Maximilien thân mến ạ. Lũ trẻ con đó chẳng làm được gì nên hồn đâu. Hơn nữa, mọi cuộc cách mạng đều tự thối rữa. Thời gian là kẻ thù tồi tệ nhất, nó khiến mọi thứ lên men.

Cảnh sát trưởng nhán mạnh là mỗi lần Maximilien cho quân tấn công là anh lại góp phần làm cho những kẻ bị bao vây xích lại gần nhau hơn, đoàn kết hơn. Cứ để cho chúng yên thì cuối cùng chúng sẽ tự cắn xé lẫn nhau như bầy chuột bị giam trong hộp.

- Anh biết đấy, Maximilien thân mến, rất khó sống trong xã hội. Có hơn một người trong một căn hộ đã là khó khăn rồi. Có mấy cặp vợ chồng mà lại không cãi nhau đâu. Vậy thì anh cứ hình dung xem, năm trăm người sống trong một trường trung học khép kín. Chắc giờ chúng đã cãi cọ nhau về việc để vòi nước chảy, đồ vật bị ăn cắp, máy truyền hình bị hỏng hay người hút thuốc ngồi cạnh người không chịu được khói thuốc. Sống thành nhóm rất khó khăn. Anh cứ tin tôi đi, chẳng mấy chốc ở đó sẽ là địa ngục.

120. THỜI ĐIỂM KHÔNG ĐƯỢC NHÀM LÃN

Julie đi tới phòng sinh học và đập vỡ tất cả các lọ thủy tinh. Cô thả những con chuột bạch dùng làm vật thí nghiệm. Cô thả lũ ếch và cả lũ giun đất.

Một mảnh thủy tinh vỡ làm cô bị thương ở cẳng tay và cô mút máu đọng thành giọt trên da. Sau đó, cô ẩn mình vào phòng học nơi thầy giáo dạy lịch sử đã thách thức cô tạo ra một cuộc cách mạng không bạo lực đủ sức thay đổi thế giới.

Một mình trong phòng học vắng vẻ, Julie đọc lướt cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* tìm những đoạn liên quan tới các cuộc cách mạng. Một câu trong giờ học lịch sử cứ vang vang trong đầu cô: “Ai không hiểu được những sai lầm của quá khứ thì chắc chắn sẽ lặp lại chúng.”

Cô lật sách tìm tất cả những kinh nghiệm có thể thấy. Phải xem những người khác xoay xở ra sao hay họ đã thất bại thế nào để rút kinh nghiệm cho cuộc cách mạng của cô. Phải làm sao để tất cả những người theo thuyết

không tưởng trong quá khứ không chết vô ích. Phải làm sao để những thất bại và sáng kiến của họ giúp ích cho cô.

Julie đọc ngẫu nhiên về những cuộc cách mạng nổi tiếng và cả những cuộc cách mạng ít người biết tới mà Edmond Wells dường như rất khoái chí thu thập lại. Cuộc thập tự chinh của trẻ con... Người lớn thì có cách mạng của người Amish ở Rheinland thuộc Đức và của những người Tai-Dài trên đảo Pâques ở Chilê.

Xét cho cùng thì cách mạng cũng là một môn học, không có trong thi tốt nghiệp phổ thông trung học, nhưng rất hấp dẫn và có thể được nghiên cứu thành một bộ môn riêng.

Cô muốn ghi chép. Ở cuối cuốn sách, có những trang trắng, trên đầu trang có ghi: "Hãy ghi chép vào đây những phát hiện của riêng bạn." Edmond Wells đã nghĩ tới mọi điều. Ông đã làm ra một tác phẩm thực sự tương tác. Người ta đọc rồi tự viết vào đó. Cho tới lúc đó, cô vẫn vô cùng coi trọng cuốn sách tới mức không dám ghi chú bất cứ thứ gì vào sách, nhưng giờ đây, cô tự cho phép mình viết thẳng bằng bút vào cuốn *Bách khoa toàn thư*. "Phản đóng góp của Julie Pinson. Làm thế nào để thực hiện thành công một cuộc cách mạng. Đoạn số một thêm vào sau kinh nghiệm ở trường phổ thông trung học Fontainebleau."

Cô ghi lại những bài học đã rút ra từ sự kiện đó và ý kiến cho tương lai:

Nguyên tắc cách mạng số một: Các buổi biểu diễn nhạc rock tỏa ra đủ năng lượng và sản sinh đủ tha giác để gợi lên những phong trào quần chúng kiểu như cách mạng.

Nguyên tắc cách mạng số hai: Một người đơn độc không đủ để điều khiển đám đông. Vì vậy, cần có từ bảy tới tám người đứng đầu một cuộc cách mạng. Ít ra cũng là để có thời gian suy nghĩ và nghỉ ngơi.

Nguyên tắc cách mạng số ba: Có thể quản lý đám đông trong chiến đấu bằng cách chia thành nhiều nhóm nhỏ cơ động, mỗi nhóm đều có người lãnh đạo, có phương tiện liên lạc nhanh với các thủ lĩnh khác.

Nguyên tắc cách mạng số bốn: Cách mạng khi thành công bao giờ cũng khiến một số người ghen tị. Phải hết sức tránh để cách mạng tuột khỏi tay những người đã làm ra nó. Dù không biết thế nào là cách mạng thì cũng phải biết cách mạng không phải là như thế nào. Cuộc cách mạng của chúng tôi không bạo lực. Cuộc cách mạng của chúng tôi không giống với bất kỳ cuộc cách mạng nào đã diễn ra trước đây.

Cô có thực sự chắc chắn về điều đó không nhỉ? Cô gạch câu cuối đi. Xét cho cùng thì cô cũng muốn cuộc cách mạng của mình giống với một cuộc cách mạng nào đó từng diễn ra, với điều kiện là phải tìm được cuộc cách mạng đáng mến. Nhưng liệu trong quá khứ có cuộc cách mạng nào đáng mến không?

Cô lại đọc cuốn *Bách khoa toàn thư* từ đầu. Chưa bao giờ cô ra dáng học trò chăm chỉ tới như vậy. Cô thuộc lòng nhiều đoạn. Cô nghiên cứu cách

mạng của những người theo phái Spartakisme⁽¹⁾, Công xã Paris, cuộc nổi loạn của Zapata⁽²⁾ ở Mêhicô, các cuộc cách mạng năm 1789 ở Pháp và 1917 ở Nga, cách mạng của người Cipayes ở Ấn Độ...

Có một số đặc điểm chung giữa các cuộc cách mạng đó. Thường khi mới khởi đầu, bao giờ cũng chỉ có những tình cảm tốt đẹp. Sau đó, luôn có kẻ lừa cá nhân cản lộn xộn lợi dụng nhiệt tình của mọi người và thiết lập chế độ chuyên chế của hắn. Những người không tưởng thì bị giết hại trong khi hành động và hy sinh cho những kẻ lừa cá kia hưởng lợi.

Julie tự nhủ rằng trên thế giới chẳng hề có đạo đức, thậm chí cả trong thế giới của các cuộc cách mạng cũng vậy. Cô đọc tiếp vài đoạn nữa và nghĩ rằng nếu có Chúa trời thì chắc hẳn ông ta vô cùng tôn trọng con người nên mới để cho con người quyền tự quyết và cho phép con người làm vô số những điều bất công.

Trong lúc này thì cuộc cách mạng của cô đang là thứ báu vật xinh xắn mới tinh nên cần phải bảo vệ nó tránh khỏi những kẻ có thể rình rập phá hoại cả từ bên trong lẫn bên ngoài. Cô đã tách cách mạng ra khỏi những kẻ đầu tiên toan biến nó thành thứ khác phục vụ cho lợi ích của mình nhưng cô biết rằng bất cứ lúc nào cũng sẽ có những kẻ khác xuất hiện. Trước tiên phải tỏ ra cứng rắn rồi sau đó mới được tự cho phép mình hưởng sự ngọt ngào. Từ suy luận này tới suy luận khác, cuối cùng cô đi tới kết luận đau buồn là các nhà nước lâm thời không thể được hưởng thú vui thực hiện dân chủ. Nghĩa vụ là phải tỏ ra mạnh mẽ, rồi sau đó có thể nới lỏng dây cương khi cộng đồng học được cách tự quản lý.

Zoé bước vào phòng học lịch sử. Cô mang theo một chiếc quần jean, một chiếc áo chui đầu và một chiếc sơ mi xanh.

- Cậu không thể cứ lang thang với bộ váy bướm mãi được.

Julie cảm ơn Zoé, cầm lấy quần áo, đóng cuốn *Bách khoa toàn thư* lúc nào cũng kè kè bên mình và lao về phía phòng tắm của khu nội trú. Dưới dòng nước nóng bỏng, cô kỳ cọ bằng một bánh xà phòng cứng như muốn rút bỏ làn da cũ đi.

121. CÁCH ĐỌC CÂU CHUYỆN

Ánh phản chiếu. Julie Pinson sạch sẽ. Cô đã mặc bộ quần áo Zoé đưa. Cái quần jean màu xanh. Áo sơ mi cũng màu xanh. Lần đầu tiên trong đời, cô không mặc màu đen.

Cô dùng tay lau lớp hơi nước trên tấm gương ở bồn rửa và cũng lần đầu tiên, cô thấy mình xinh đẹp. Ít ra thì cũng khá xinh. Cô có mái tóc màu đen tuyệt đẹp, đôi mắt to màu xám nhạt hơi ánh xanh càng nổi bật trên bộ quần áo màu xanh.

1. Phong trào xã hội, sau đó là cộng sản, ở Đức trong thế chiến thứ nhất.

2. Nhà cách mạng người Mêhicô (1879-1919). Cuộc nổi loạn của ông diễn ra năm 1910.

Cô ngắm mình trong gương. Điều đó làm cô nảy ra một ý.

Cô đưa cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* mở to lại gần gương và nhận ra rằng không những cuốn sách cân xứng trong các chương mà nó còn có những câu chỉ có thể đọc được theo chiều ngược lại qua hình phản chiếu trong gương.

Quân bài thứ ba:

RÔ

122. BÁCH KHOA TOÀN THU

LÚC CẦN PHẢI TRỒNG CÂY: Cần phải biết chắc khi nào thì làm việc gì.

Trước là quá sớm, sau thì quá muộn. Điều này rất đúng với việc trồng rau. Nếu muốn có vườn rau tốt thì nhất thiết phải biết thời điểm thuận lợi cho việc trồng và thu hoạch.

Măng tây: Trồng vào tháng Ba. Thu hoạch vào tháng Năm.

Cà tím: Trồng vào tháng Ba (càng được nắng càng tốt). Thu hoạch vào tháng Chín.

Củ cải đường: Trồng vào tháng Ba. Thu hoạch vào tháng Mười.

Cà rốt: Trồng vào tháng Ba. Thu hoạch vào tháng Bảy.

Dưa chuột: Trồng vào tháng Tư. Thu hoạch vào tháng Chín.

Hành: Trồng vào tháng Chín. Thu hoạch vào tháng Năm.

Tỏi tây: Trồng vào tháng Chín. Thu hoạch vào tháng Sáu.

Khoai tây: Trồng vào tháng Tư. Thu hoạch vào tháng Bảy.

Cà chua: Trồng vào tháng Ba. Thu hoạch vào tháng Chín.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

123. ĐÚNG TRÊN HAI CHÂN

Đoàn Cách mạng Ngón Tay vẫn tiến lên, trườn như con rắn giữa rừng cây to. Đoàn quân vòng qua vài cây măng tây dại. Công chúa 103 đi đầu cái toán nhỏ hỗn hợp. Trời trở lạnh nên lũ kiến leo lên một cây thông to và trú trong một cái lỗ trên vỏ cây, chắc là tổ sóc bỏ hoang.

Trong chỗ ẩn nấp, Công chúa 103 lại nói về Ngón Tay. Những mẩu chuyện nó kể mỗi lúc một kỳ lạ. Số 10 sửa soạn kỹ úc mùi hoàn chỉnh về đè tài hôm nay:

SINH LÝ NGÓN TAY:

Ngón Tay thực ra chí là phần đầu mút cẳng của chúng mà thôi.

Thay vì mỗi cẳng có hai móng như cả sáu cái cẳng của loài kiến chúng ta thì bọn chúng có phần đầu mút tỏa ra làm năm nhánh.

Mỗi Ngón Tay là do ba khớp hợp thành, nhờ thế, nó có thể tạo thành những hình dáng khác nhau và chơi đùa với các ngón khác.

Hai Ngón Tay hợp lại có thể làm thành cái kẹp.

Siết năm Ngón Tay lại có thể làm cái búa.

Khum các Ngón Tay lại có thể làm thành cái bồn nho nhó chứa chất lỏng. Chỉ cần giơ một Ngón Tay ra, chúng đã có một cái cưa đầu tròn có thể đe nát bất cứ ai trong chúng ta.

Duỗi thẳng các Ngón Tay và khép chặt lại, chúng làm thành lưỡi dao.

Ngón Tay là thứ công cụ tuyệt vời.

Nhờ có Ngón Tay, chúng làm được những việc đặc biệt như buộc dây hay cắt lá.

Hơn nữa, các Ngón Tay lại kết thúc bằng móng bẹt, giúp chúng gãi hoặc cắt rất chính xác.

Nhưng phải nhìn tận mắt thứ mà chúng gọi là "ngón chân", cũng tương tự như các Ngón Tay, mới thấy hết sức kỳ lạ.

Ngón chân giúp cho Ngón Tay đứng thẳng trên hai chân sau mà không ngã. Chân chúng thường xuyên tính toán sao cho cơ thể được cân bằng tốt nhất.

Đứng thẳng trên hai cẳng!

Tất cả những con côn trùng có mặt đều cố thử hình dung xem làm thế nào mà bước trên hai cẳng được. Natürlich, chúng đã trông thấy lũ sóc hay thằn lằn ngồi trên cẳng phía sau mà không ngã, nhưng chỉ bằng hai cẳng lại là chuyện khác...

Số 5 bắt đầu thử đi như Ngón Tay bằng hai cẳng sau.

Nhờ có hai cẳng giữa tựa vào vách hang nơi chúng đang trú chân, hai cẳng trên giữ thẳng bằng, nó đứng được thẳng người trong vòng gần hai giây.

Cả lũ kiến đều chiêm ngưỡng cảnh tượng.

Đứng thẳng như thế, tôi nhìn được xa hơn một chút và nhiều thứ hơn một chút, nó nhận xét.

Thông tin đó làm 103 suy nghĩ. Từ lâu Công chúa vẫn tự hỏi tại sao Ngón Tay lại có cách suy nghĩ lạ lùng như vậy. Có lúc nó nghĩ rằng đó chính là vì Ngón Tay có tầm vóc cao, nhưng cây cối cũng rất cao mà đâu có truyền hình hay xe hơi. Sau đó, nó lại tưởng là hình dáng bàn tay cho phép chúng làm những đồ vật phức tạp là nguồn gốc của nền văn minh của chúng, nhưng sóc cũng có bàn tay nhiều ngón mà có làm được gì ra trò đâu.

Có lẽ cách nghĩ lạ lùng của Ngón Tay là do việc đứng thẳng bằng trên hai chi sau. Đứng như thế, chúng nhìn được xa hơn. Rồi mọi thứ đều thích nghi với thế đứng: từ mắt, não, cách quản lý lãnh thổ cho tới tham vọng của chúng.

Quả vậy, theo như nó biết thì Ngón Tay là những động vật duy nhất thường xuyên đi bằng hai chân sau. Ngay cả lũ thằn lằn cũng chỉ đứng được vài giây trong tư thế bá卜 bênh đó.

Công chúa 103 bèn đứng thử trên hai cẳng sau. Thật khó nhọc vô cùng, các khớp mắt cá của nó bị vặn vẹo và trắng bệch ra dưới súc ép. Vượt qua cái đau, nó thử đi vài bước. Đôi chân làm nó đau kinh khủng và uốn cong lại. 103 mắt thẳng bằng lao về phía trước. Nó vùng vẩy bốn cẳng còn lại để giữ thẳng bằng nhưng vô ích và ngã nghiêng, chỉ kịp đưa hai cẳng trên

ra đỡ cho cú ngã bớt đau.

Nó tự nhủ sẽ không lặp lại điều đó.

Số 5 thì tựa vào thân cây và đứng được lâu hơn một chút.

Đứng trên hai chân thật tuyệt, nó nói đồng rồi cũng đổ sụp xuống.

124. TÌNH HÌNH SÔI SỤC

- Tất cả mọi chuyện đều bấp bênh quá!

Họ đều đồng tình như vậy. Giờ là lúc phải bảo vệ cách mạng: lập ra kỷ luật, mục đích, tổ chức.

Ji-woong gợi ý kiểm kê đầy đủ tất cả những thứ có trong trường. Bao nhiêu vải trải giường, bao nhiêu bát đĩa, bao nhiêu đồ ăn dự trữ, tất cả đều rất quan trọng.

Họ bắt đầu bằng việc đếm số. Năm trăm hai mươi mốt người ở trong trường, trong khi các phòng ngủ nội trú chỉ chứa được hai trăm học sinh. Julie đề xuất dựng lều bằng vải trải giường và chổi ở giữa bãi cỏ, may là hai thứ này có rất nhiều trong trường. Ai nấy cầm lấy vải trải giường cùng chổi và bắt đầu dựng lều của mình. Léopold dạy họ cách dựng kiểu lều của thổ dân Navajo. Lợi thế của kiểu này là bên trong có trần khá cao và chỉ cần chống cán chổi lên là có thể điều chỉnh việc thông gió. Cậu cũng giải thích tại sao lại dựng nhà hình tròn.

- Trái đất hình tròn. Làm nhà theo hình Trái đất là chúng ta thiết lập ảnh hưởng lẫn nhau với Trái đất.

Ai nấy khâu, dán, buộc, họ chợt thấy mình hóa ra khéo tay ra phết mà không biết vì chưa từng có dịp vận dụng những cử chỉ chính xác trong một thế giới có toàn nút bấm.

Một số thanh niên muốn dựng lều thành hàng như ở bãi cắm trại. Léopold khuyên họ nên xếp lều thành những hình vòng tròn đồng tâm. Tất cả tạo thành một vòng xoáy mà trung tâm là đống lửa, cột cờ và hình con kiến bằng polystyrène.

- Vậy là ngôi làng của chúng ta sẽ có trung tâm. Như thế dễ định vị hơn. Ngọn lửa như mặt trời trong hệ mặt trời của chúng ta.

Mọi người thấy thích ý tưởng đó và ai nấy đều dựng lều thổ dân theo cách Léopold hướng dẫn. Khắp nơi, mọi người cắt và nối chổi. Người ta dùng đĩa làm cọc. Léopold dạy cách thắt nút để cảng lều. May mà bãi cỏ ở giữa trường đủ rộng. Những người sợ lạnh thì ở gần ngọn lửa, những người khác thì ở xung quanh.

Phía bên phải trường, người ta dựng bức danh dự bằng cách xếp các bàn giáo viên lại cạnh nhau. Bức này sẽ dùng khi cần diễn thuyết và tất nhiên là cho cả các cuộc biểu diễn nữa.

Ngay khi mọi thứ được sắp đặt xong xuôi là mọi người lại quan tâm tới âm nhạc. Có rất nhiều nhạc công nghiệp dư rất khai, chuyên về những thể loại khác nhau. Họ nối tiếp nhau biểu diễn trên sân khấu.

Các cô gái ở câu lạc bộ Aikido tự lập ra đội bảo vệ giúp cách mạng vẫn hành suôn sẻ. Chiến thắng chống lại cảnh sát tô điểm thêm cho họ. Với chiếc áo phông “Cách mạng kiên” được xé rất nghệ thuật, mái tóc xổ tung, dáng vẻ dữ dội như hổ cái và khả năng đánh giáp lá cà, họ càng lúc càng giống như những nữ chiến binh thực thụ.

Paul chịu trách nhiệm đánh giá dự trữ trong cảng tin. Những người bị bao vây sẽ không bị đói. Trường có nhiều tủ đông lạnh rộng mênh mông chất hàng tấn đủ thứ đồ ăn khác nhau. Paul hiểu tầm quan trọng của bữa ăn chung “chính thức” thực sự đầu tiên giữa họ và quyết định chăm chút cho thực đơn bữa đó. Món khai vị là cà chua-pho mát-rau húng-dầu ô liu (món này có rất nhiều), món chính là sò xiên que nướng và cá ăn cùng cơm nấu với nghệ tây (món này có đủ để nấu nhiều nồi đầy ứ trong vòng vài tuần), còn tráng miệng là xa lát hoa quả hoặc mứt quả kèm bánh mì nướng cùng sô cô la đắng.

- Hoan hô! Julie khen cậu. Bọn mình sẽ làm cuộc cách mạng ẩm thực đầu tiên.

- Đó là vì trước đây người ta chưa sáng chế ra tủ đông lạnh, Paul khiêm tốn thoái thác.

Paul đề nghị dùng món nước mật làm rượu cocktail. Đó là thứ đồ uống của các thần trên núi Olympe và kiến. Công thức như sau: trộn nước, mật và men. Cậu làm nồi đầu tiên, dù còn chưa ngấu (có thể coi hai mươi lăm phút là hơi ít để rượu ngon kịp ngấu) vẫn ngon tuyệt.

- Cụng ly nào.

Zoé kể rằng thói quen cung ly bằng cách chạm các cốc vào nhau bắt nguồn từ một truyền thống thời Trung cổ. Khi cung ly, ai nấy đều nhận một giọt của người khác, chứng tỏ là không có thuốc độc. Càng chạm cốc mạnh thì món đồ uống càng có cơ rót ra ngoài và như vậy người ta được coi là đáng tin.

Bữa ăn được dọn trong quán ăn tự chọn. Trường học quả là rất tiện lợi để làm cách mạng: có điện, điện thoại, bếp, bàn để ăn, phòng nội trú để ngủ, vải trải giường để làm lều và mọi dụng cụ để làm những việc lặt vặt. Họ chưa từng làm nhiều việc như vậy ở ngoài trời.

Họ ăn uống vui vẻ, cảm động nghĩ về những nhà cách mạng tiền bối chắc chỉ có đậu trắng đóng hộp và bánh quy khô mà ăn.

- Chỉ thế này thôi là bọn mình đã đổi mới rồi, Julie nói, cô quên mất chứng chán ăn của mình.

Họ cùng nhau vừa rửa bát vừa hát. “Nếu mẹ mà thấy mình thế này chắc không sao tin nổi,” Julie nghĩ. Mẹ chưa từng bắt được cô rửa bát. Thế mà bây giờ cô lại thấy thích rửa bát.

Sau bữa trưa, một cậu thanh niên ngồi gảy ghi ta trên buc và thi thầm những giai điệu uể oải. Vài cắp nhảy chậm rãi trên bãi cỏ. Paul mời Elisabeth, cô gái mím mím được các nữ chiến binh ở câu lạc bộ Aikido tự phát bầu làm thủ lĩnh.

Léopold nghiêng mình trước Zoé và họ cúng ôm chặt nhau nhảy.

- Tớ không biết có nên để cho cậu ta hát như vậy không, Julie nói và bực bối nhìn chằm chằm chàng ca sĩ quyến rũ. Nó làm cho cuộc cách mạng của chúng ta có vẻ màu mè.

- Mọi thể loại nhạc đều có quyền thể hiện ở đây, David nhắc nhở.

Narcisse đùa với một gã to lớn bắp thịt cuồn cuộn đang giải thích cho cậu biết cách anh ta tập thể hình để có được cơ bắp như vậy. Narcisse hỏi anh ta có bao giờ nghĩ tới chuyện bôi dầu ô liu lên cơ thể để làm nổi bật các cơ bắp lồi ra nhất không, chắc vì vừa ăn món khai vị có dầu ô liu xong.

Ji-woong mời Francine; hai người ôm nhau nhảy.

David chìa tay cho một nữ chiến binh tóc hơi vàng rồi nhảy rất giỏi mà không cần chống nạng. Chắc là cậu tựa vào người bạn nhảy dễ thương. Hay là cách mạng làm cho cậu quên mất căn bệnh viêm khớp mãn tính.

Ý thức được là tình hình này chẳng kéo dài được bao lâu, ai nấy đều cố tận hưởng. Nhiều cặp nhảy hồn nhau. Julie ngắm họ, nửa vui, nửa ghen tị.

Cô ghi lại: Nguyên tắc cách mạng số năm: Xét cho cùng thì cách mạng khá là kích dục.

Paul hôn Elisabeth ngon lành. Cậu vốn rất quan tâm tới các giác quan và phần lớn thú vui đều có được thông qua miệng và lưỡi.

- Cô có khiêu vũ không, Julie?

Thầy giáo dạy kinh tế đang đứng trước mặt cô. Cô ngạc nhiên:

- Ô, thầy cũng ở đây à?

Cô còn ngạc nhiên hơn khi thầy nói đã dự buổi biểu diễn của nhóm họ, sau đó tham gia vào trận chiến chống cảnh sát và lần nào cũng thấy rất vui.

Rõ ràng là các thầy cô cũng có thể là bạn được, Julie tự nhủ.

Cô nhìn bàn tay đang chìa ra. Cô thấy lời mời có vẻ không đúng chỗ lăm. Giữa giáo viên và học sinh có bức tường khó mà vượt qua được. Thầy có vẻ sẵn sàng vượt qua bức tường, nhưng Julie thì không.

- Em không quan tâm tới khiêu vũ đâu ạ, cô nói.

- Tôi cũng vậy, tôi rất ghét, thầy đáp lại và cầm lấy tay cô.

Cô để thầy dẫn đi vài nhịp rồi rút ra:

- Xin lỗi thầy. Em quả thực không có tâm trí để khiêu vũ.

Thầy giáo kinh tế đứng lặng.

Julie bèn tóm lấy tay một nữ chiến binh rồi đặt vào tay thầy giáo.

- Cô ấy sẽ làm tốt hơn em cả ngàn lần, cô nói.

Cô vừa rời xa được vài bước thì một người đàn ông già còm xuất hiện trước mặt cô:

- Cho phép tôi tự giới thiệu, có được không ạ? Dù sao tôi cũng tự giới thiệu: Yvan Boduler, người bán không gian quảng cáo. Vô tình tôi bị ngày hội của các bạn cuốn đi và có lẽ tôi có cái gì đó để đề xuất với cô.

Cô không trả lời nhưng đi chậm lại, vậy cũng đủ để khuyến khích người kia. Anh ta nói nhanh để khiến cô chú ý hơn.

- Ngày hội nhỏ của các bạn thật tuyệt. Các bạn có một nơi, có rất nhiều thanh niên tụ tập lại, có một nhóm nhạc rock, các nghệ sĩ tương lai, tất cả những điều đó chắc chắn sẽ thu hút giới truyền thông. Tôi nghĩ rằng có lẽ phải tìm người tài trợ để tiếp tục cuộc vui tốt hơn. Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô ký được vài hợp đồng với các nhãn hiệu nước soda, quần áo, các đài phát thanh chẳng hạn.

Cô đi chậm lại hơn nữa, khiến người kia cho là dấu hiệu tán thưởng.

- Chẳng cần phải phô trương gì đâu. Chỉ vài băng khẩu hiệu ở chỗ này chỗ kia. Và tất nhiên, nó sẽ giúp cô có thêm tiền cho ngày hội.

Cô gái lưỡng lự. Cô ngừng lại, vẻ bối rối. Cô nhìn người đàn ông chầm chầm.

- Rất tiếc. Không, chúng tôi không quan tâm đâu.

- Tại sao lại không?

- Đây không phải là... ngày hội nhỏ. Đây là cuộc cách mạng.

Cô thấy bức vỉ, cô biết chắc điều đó, chừng nào còn chưa có nạn nhân thì theo ý kiến chung, cuộc tụ tập của họ chỉ là hội chợ. Từ đó tới việc biến nó thành hội chợ quảng cáo cũng phải có giới hạn chứ.

Cô nổi giận. Tại sao dứt khoát máu phải đổ thì người ta mới coi cuộc cách mạng là nghiêm túc?

Yvan Boduler có vót váy:

- Cô nghe này, biết đâu đây. Nếu cô đổi ý, tôi sẽ liên hệ với bạn bè và...

Cô bỏ anh ta lại giữa đám người đang khiêu vũ. Cô hình dung ra Cách mạng Pháp với, giữa đám cờ tam tài đỏ máu, một băng biểu ngữ tung hô: "Hỡi những người Cách mạng, hãy uống loại bia của tất cả những người cách mạng chân chính thích mát mẻ và hoa bia." Và tại sao không phải là Cách mạng Nga với các mẫu quảng cáo rượu vodka và Cách mạng Cuba với quảng cáo xì gà.

Cô đi tới phòng địa lý.

Cô thấy bức minh nhưng rồi bình tâm lại. Cô rất muốn trở thành chuyên gia về cách mạng và mở cuốn *Bách khoa toàn thư* ra để nghiên cứu những kinh nghiệm cách mạng mới. Việc đọc ngược qua gương giúp cô phát hiện ra nhiều văn bản mới.

Với mỗi kinh nghiệm, cô lại ghi chú ra lè, nhấn mạnh những sai lầm và cải cách. Với sự cần cù và chú ý, cô hy vọng rút ra được những nguyên tắc cách mạng chính và tìm ra dạng xã hội không tưởng có thể vận hành được ở đây lúc này.

125. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG CỦA FOURIER: *Charles Fourier là con trai nhà buôn dạ, sinh ở Besançon năm 1772. Ngay từ cuộc Cách mạng năm 1789, ông đã cho thấy những tham vọng lạ lùng với nhân loại. Ông muốn thay đổi xã hội. Năm 1793, ông giải thích ý đồ của mình cho các thành viên*

Ban Đốc chính và bị họ chê nhạo.

Từ đó, ông quyết định ổn định cuộc sống và trở thành thủ quỹ. Tuy nhiên, khi có thời gian, ông vẫn tiếp tục ý đồ tìm kiếm một xã hội lý tưởng mà sau này ông mô tả rất kỹ trong nhiều cuốn sách, trong đó có Thế giới mới của công nghiệp và hiệp hội.

Theo nhà không tưởng này thì con người cần phải sống trong những cộng đồng nhỏ có từ một ngàn sáu trăm tới một ngàn tám trăm thành viên. Cộng đồng mà ông gọi là đội quân đó thay thế cho gia đình. Không có gia đình thì cũng chẳng còn quan hệ cha mẹ lẫn quan hệ quyền lực. Chính quyền được hạn chế tới mức tối thiểu. Mọi người tuân tự cùng nhau đưa ra những quyết định quan trọng trên quảng trường trung tâm.

Mỗi đội quân ở trong một ngôi nhà-thành mà Fourier gọi là "tập đoàn lao động". Ông mô tả rất kỹ tập đoàn lao động lý tưởng của mình: một lâu đài từ ba tới năm tầng. Ở tầng một là những con phố được những vòi nước tưới mát vào mùa hè và lò sưởi giữ ấm vào mùa đông. Ở trung tâm là Tháp trật tự nơi có đài quan sát, tháp chuông, máy điện tín, người gác đêm.

Ông muốn cho sư tử và chó lai với nhau để tạo ra một giống mới được thuần hóa. Những con chó-sư tử đó sẽ vừa là vật cưỡi, vừa là lính gác cho tập đoàn.

Charles Fourier tin chắc rằng nếu ý tưởng của ông được áp dụng y nguyên như vậy trên khắp thế giới, những cư dân của tập đoàn lao động sẽ có được bước tiến hóa tự nhiên, hiển hiện trên cơ thể họ. Sự tiến hóa đó thể hiện rõ nhất ở việc mọc ra cánh tay thứ ba ở ngực.

Một người Mỹ đã xây tập đoàn lao động y hệt như sơ đồ của Fourier. Kế hoạch đã thất bại thảm hại vì những vấn đề về kiến trúc. Chuồng lợn với những bức tường bằng cẩm thạch là nơi được chăm chút nhất trong tập đoàn, nhưng vấn đề là người ta đã quên không làm cửa và phải dùng côn trùn cẩu lợn vào trong chuồng.

Những tập đoàn lao động phỏng theo hoặc các cộng đồng xây dựng trên cùng tinh thần như vậy được các môn đồ của Fourier dựng lên khắp nơi trên thế giới, nhất là ở Achentina, Braxin, Mêhicô và Hoa Kỳ.

Khi chết, Fourier chối bỏ hết các môn đồ đó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

126. NGÀY THÚ HAI CỦA CÁCH MẠNG NGÓN TAY

Mùi báo động.

Chúng đột ngột bị dựng dậy. Tối qua, cả toán đi ngủ và mơ về những công nghệ vị lai của Ngón Tay và những cách ứng dụng vô hạn của chúng, còn sáng nay, những mùi cay cay tràn khắp nơi cắm trại của các nhà cách mạng thân Ngón Tay.

Báo động.

Công chúa 103 dựng râu lên. Thực ra trời vẫn chưa sáng. Ánh sáng và hơi nóng này không phải do mặt trời mọc. Lũ kién có mặt trời riêng trong chỗ trú ẩn bằng gỗ thông. Cái đó gọi là... đám cháy.

Tối qua, lũ kién kỵ sú lửa ngủ thiếp đi trong khi đế mây hòn than đang cháy gần một chiếc lá khô. Thế là đủ để cái lá bốc cháy, và chỉ vài giây sau, những chiếc lá khác cũng bốc cháy. Không ai kịp có thời gian phản ứng. Giờ thì những ngọn lửa xinh đẹp màu vàng và đỏ biến thành những con quái vật ăn thịt sáng trưng.

Chuồn thôi!

Ai nấy đều hoảng sợ muôn ra khỏi cái lỗ trên cây thật nhanh. Đã thế, cái mà chúng coi là hang sóc đúng là hang sóc thật, nhưng thú mà chúng tưởng là rêu ở trong gốc thì không phải. Đó chính là con sóc.

Con thú to bị lửa đánh thức lao bắn ra khỏi lỗ, xô đổ mọi thứ trên đường đi và hất lũ kién vào đáy thân cây rỗng.

Lũ kién bị rơi vào bẫy. Bị luồng roi kích động, ngọn lửa càng lan rộng và tỏa khói bao quanh lũ kién làm chúng bắt đầu ngạt.

Công chúa 103 tuyệt vọng tìm Hoàng tử số 24. Nó phát ra mùi gọi.

Số 24!

Nhưng nó chợt nhớ ra là trong cuộc thập tự chinh lần trước, con kién tội nghiệp cứ lạc mãi lạc hoài dù nó ở chỗ nào.

Lửa lớn dần lên.

Mạnh ai nấy chạy tìm cách thoát thân. Lũ côn trùng ăn gỗ dùng hàm sắc đào vách hang gỗ.

Lửa bùng to. Những lưỡi lửa to liếm lên tường bên trong. Lũ kién ghét lửa bảo rằng lẽ ra cả bọn nên nghe lời chúng: lửa phải là điều cấm kỵ. Bọn còn lại trả lời rằng giờ không phải lúc tranh luận. Dù ai đúng ai sai thì cũng phải thoát thân cái đã.

Những kè cách mạng thân Ngón Tay cố hết sức leo lên vách nhưng rất nhiều con rơi. Cơ thể chúng đổ xuống giữa đám lá khô và bốc cháy ngay. Lớp vỏ bao bọc thân chúng chảy ra.

Tuy nhiên, lửa không phải chỉ mang tới điều phiền toái. Nó tăng thêm năng lượng cho đám côn trùng vốn lạnh lợi hơn khi ám áp.

Số 24! Công chúa 103 gọi.

Chẳng thấy Hoàng tử số 24 đâu cả.

Cảnh tượng khủng khiếp làm Công chúa 103 nhớ lại một khoảnh khắc rất đáng nhớ trong phim *Cuốn theo chiều gió*, cảnh hỏa hoạn ở Atlanta. Tuy nhiên, giờ đâu phải lúc nhớ tới truyền hình của Ngón Tay. Vì muốn bắt chước Ngón Tay quá nhanh nên giờ chúng mới ra nồng nỗi này đây.

Không tìm thấy cậu ta đâu. Chúng ta cố thoát ra khỏi đây đi, số 5 thốt lên trong cảnh hỗn loạn.

Vì Công chúa 103 có vẻ chần chừ muốn nán lại tìm Hoàng tử nên số 5 đẩy nó đi và chỉ cho nó một cái lỗ vừa được con côn trùng ăn gỗ đục ra thì

đã bị một con bọ cánh cứng quá to chui lấp. Chúng dùng đầu đánh con bọ và dùng cẳng đẩy nó ra nhưng chúng không đủ sức.

103 suy nghĩ. Công nghệ Ngón Tay không kiểm soát được đã gây ra nồng nỗi này, nhưng một công nghệ khác được kiểm soát tốt nhất định sẽ sửa chữa được điều đó. Nó đề nghị mười hai kiến trinh thám trẻ vơ lấy một cái càنه con và nhét vào khe hở để làm đòn bẩy.

Toán kiến đã thấy đòn bẩy chẳng mang lại được nhiều kết quả với quả trứng chim gigisse nên chẳng hề tỏ ra hào hứng, không tính tới các lý lẽ của 103. Tuy nhiên, chẳng ai có giải pháp gì khác và cũng chẳng còn thời gian mà nghĩ tới những ý tưởng khác.

Vậy là lũ kiến nhét cái càne con vào khe hở rồi đứng lên đầu kia của càne để làm đòn bẩy. Số 8 treo mình lơ lửng trên không trung, khua khoắng cẳng để tạo thêm lực. Lần này thì ổn. Sức mạnh của chúng tăng lên gấp bội. Con bọ cánh cứng lắp lõi hỏng bị gạt ra. Cuối cùng thì cũng có lối thoát khỏi cái lò lửa này.

Thật kỳ lạ khi rời bỏ ánh sáng chói lòa nóng bỏng để thoát ra bên ngoài với bóng tối và cái lạnh.

Nhưng đêm cũng chẳng tối thui được lâu vì cả cây bỗng biến thành ngọn đuốc. Lửa đúng là kẻ thù của cây cối. Ai nấy đều chạy trốn, bụng ép sát đất, râu rạp ra đằng sau. Bỗng dung, hơi nóng bỏng của ngọn lửa bùng lên hất chúng ra đằng trước.

Xung quanh chúng, đủ mọi loài côn trùng hoảng loạn ba chân bốn cẳng chạy.

Lửa đã mất vẻ rực rỡ. Nó biến thành con quái vật khổng lồ cứ lớn mãi lên và vươn dài ra, cứ đuổi theo chúng, dù không có chân. Chót bụng số 5 bắt lửa nên nó cọ vào cỏ để dập.

Thiên nhiên run rẩy và khoác bộ cánh tía. Cỏ đỏ, cây đỏ, đất đỏ. Công chúa 103 chạy, ngọn lửa đỏ đuổi sát theo nó.

127. GIỮA LÚC SÔI SỤC

Buổi tối ngày thứ hai, các nhóm nhạc rock được lập ra tự phát và tiếp nối nhau biểu diễn trên bục. Tám “kiến” không chơi nhạc nữa, họ tụ tập trong phòng nhạc để họp *pow-wow*.

Julie nói mỗi lúc một quyết đoán hơn.

- Phải phát triển cuộc Cách mạng kiến của chúng ta. Nếu chúng ta không hành động thì nó sẽ xếp xuống như cái bánh phồng. Ở đây, chúng ta có năm trăm hai mươi mốt người. Hãy tận dụng điều đó. Hãy tận dụng hết mọi ý tưởng và trí tuệ tượng của mọi người. Phải làm sao để nghị lực của tất cả chúng ta tập hợp lại tăng lên gấp bội.

Cô ngừng lời giây lát:

- ... 1+1 = 3 có thể là khẩu hiệu cho cuộc Cách mạng kiến của chúng ta!

Hơn nữa, câu này đã được ghi trên lá cờ bay pháp phái trên đỉnh cột cờ. Họ chỉ khám phá lại điều mình đã có mà thôi.

- Đúng rồi, điều đó phù hợp với chúng ta hơn là “Tự do-Bình đẳng-Bác ái”, Francine thừa nhận. $1+1=3$ có nghĩa là các tài năng tập hợp lại còn hiệu nghiêm hơn là chỉ cộng chúng lại với nhau.

- Một hệ thống xã hội hoạt động ở đỉnh cao sẽ tạo ra điều đó. Đó là điều không tưởng đẹp đẽ, Paul thừa nhận.

Họ rất thích khẩu hiệu của mình.

- Bây giờ, bọn mình phải thúc đẩy để những người khác làm theo, Julie nói. Tớ gợi ý mọi người suy nghĩ suốt đêm nay và sáng mai, bọn mình tụ tập lại để mỗi người đề xuất cao kiến của mình, nghĩa là những dự án độc đáo thể hiện tốt nhất điều người đó biết làm.

- Sau đó, mỗi dự án đều phải được áp dụng một cách thực tế để nuôi dưỡng nguồn tài chính cho Cách mạng, Ji-woong nói rõ thêm.

David nói là trong trường có nhiều máy tính. Nếu nối mạng Internet thì máy tính sẽ truyền bá các tư tưởng của Cách mạng kiến. Cũng có thể dùng máy tính để tạo ra các doanh nghiệp kinh doanh và kiếm tiền mà không cần phải ra khỏi trường.

- Sao không lập một dịch vụ nhắn tin? Francine gợi ý. Như vậy thì mọi người có thể ủng hộ chúng ta từ xa, gửi tiền quyên góp cho chúng ta, cho chúng ta các dự án. Nhờ có hệ thống nhắn tin đó, chúng ta có thể xuất khẩu cuộc cách mạng của mình.

Lời đề xuất được thông qua. Vì không có truyền thông giúp sức, họ sẽ sử dụng tin học để truyền bá tư tưởng và lập ra mạng tương trợ ở bên ngoài trường thành.

Ở bên ngoài, ngày hội của tối thứ ba còn cuồng nhiệt hơn những ngày trước. Nước mắt rót như suối. Các chàng trai cô gái nhảy quanh đống lửa. Những cặp đôi ôm chặt nhau cạnh bếp lửa. Vô số điều cần sa chất lượng tốt chuyền tay nhau khiến sân trường sục nức mùi thuốc phiện. Tiếng trống gỗ làm không khí thêm phần nhộn nhịp.

Tuy nhiên, Julie và các bạn mình không tham gia nhảy múa. Mỗi người trong Nhóm Kiến ngồi ở một phòng học, tỉ mỉ vạch ra dự án. Tới khoảng ba giờ sáng, Julie bắt đầu cảm thấy kiệt sức và ăn mỗi lúc một nhiều. Cô cho rằng đã đến lúc mọi người nên đi ngủ. Cả tám người nằm dài trong phòng tập nhạc, hang ổ của họ dưới quán ăn tự chọn.

Narcisse đã trang trí lại phòng tập nhạc cho hợp với hoàn cảnh. Cậu chỉ tìm thấy vài trại giường và chăn để làm đồ trang trí. Vậy nên cậu xếp những thứ đó khắp nơi. Cậu dùng vài trại giường và chăn phủ nhiều lớp lên sàn, tường và cả trần nhà nữa. Cậu xếp chúng thành ghế bành, ghế tựa và bàn. Họ chẳng còn nhiều chỗ để chơi nhạc nhưng có được cái tổ ám áp hoàn hảo. Léopold nghĩ rằng các căn hộ phải có một phòng như vậy, không có đường thẳng và không có góc cạnh, với sàn nhà mềm mại bập bềnh.

Julie thích cách trang trí đó. Những bạn khác ào ào tới lăn mình và áp sát

người vào cô hoàn toàn tự nhiên, không hề cảm thấy thẹn thùng. Họ nghĩ rằng mọi thứ quá tuyệt vời nên chắc chắn kéo dài được bao lâu. Julie quấn chăn như xác ướp Ai Cập. Cô cảm thấy David và Paul đang áp sát vào người mình. Ji-woong ở phía bên kia tẩm nệm. Nhưng cậu mới là người trong mơ của cô.

128. BÁCH KHOA TOÀN THU

BẮT ĐẦU BẰNG NOI CHÓN: *Hệ thống xã hội hiện tại thật kém cỏi, nó không cho phép các tài năng trẻ nổi lên hoặc nó chỉ cho phép họ nổi lên sau khi đã sàng lọc kỹ lưỡng đến mức dần dần chẳng còn chút gì là thú vị. Phải lập ra một hệ thống những “nơi mở” nơi mỗi người có thể tự do giới thiệu các tác phẩm của mình với công chúng mà không cần có bằng cấp hoặc lời giới thiệu đặc biệt nào.*

Với những nơi mở như vậy, mọi thứ đều có thể. Ví dụ như ở một nhà hát mở, mọi người giới thiệu tiết mục của mình hoặc vở kịch của mình mà không bị lựa chọn trước. Đòi hỏi duy nhất là phải đăng ký một giờ trước khi bắt đầu diễn (không cần phái trình giấy tờ tùy thân, chỉ cần nêu tên ra là được) và không được vượt quá sáu phút.

Với một hệ thống như vậy, công chúng có thể phái xem vài thứ chẳng ra gì, nhưng những tiết mục đó sẽ bị lật, còn những tiết mục hay sẽ được giữ lại. Để kiểu nhà hát này có thể sống được về mặt kinh tế thì khán giả mua vé với giá bình thường, chắc chắn họ sẽ đồng ý như vậy, vì trong vòng hai giờ đồng hồ, họ sẽ được xem một buổi biểu diễn vô cùng phong phú. Để buổi diễn được hấp dẫn và tránh cho khán giả không phái xem những kè moi chập chững vào nghệ trong suốt hai giờ, những nghệ sĩ tên tuổi thỉnh thoảng sẽ diễn xen vào để ủng hộ những người mới vào nghề. Họ sẽ dùng nhà hát này như bàn đạp, thậm chí có thể thông báo: “Nếu quý vị muốn xem đoạn tiếp theo của vở kịch thì xin mời tới chỗ này, vào ngày này.”

Kiểu nơi mở đó có thể biến cách thành:

- rạp chiếu phim mở: với những phim ngắn có độ dài mười phút do những nhà làm phim mới vào nghề thực hiện,
- phòng hòa nhạc mở: cho các ca sĩ và nhạc sĩ trẻ,
- phòng tranh mở: cho các nhà tạo tượng và họa sĩ còn chưa được biết đến, mỗi người có hai mét vuông để trình bày tác phẩm,
- phòng sáng tạo mở: các nhà sáng tạo cũng được tạo điều kiện như nghệ sĩ.

Hệ thống trình bày tự do có thể mở rộng sang cả cho kiến trúc sư, nhà văn, kỹ sư tin học, người làm quảng cáo. Nó giúp giảm tải những thủ tục hành chính nặng nề. Nhờ vậy, những người làm nghề có nơi để tuyển mộ tài năng mới không phái thông qua các hằng truyền thống thường xuyên sàng lọc.

Trẻ em, thanh niên, người già, đẹp, xấu, giàu, nghèo, người trong nước

hay người nước ngoài đều có cơ hội như nhau và sẽ chỉ được đánh giá bằng những tiêu chí khách quan: chất lượng và tính độc đáo trong công việc của họ.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

129. THIẾU NUỐC

Lửa cần có gió và nhiên liệu ở gần để bùng cháy và lan rộng. Vì không có cả hai thứ đó nên đám cháy đành gầm nhầm cái cây. Cơn mưa bụi bắt chót cuối cùng cũng dập tắt lửa. Thật tiếc là làn nước mưa không rơi xuống sớm hơn.

Những nhà cách mạng thân Ngón Tay đếm lại số. Hàng ngũ voi đi trông thấy. Rất nhiều con đã chết, còn những con thoát chết bị hoảng loạn quá nên chỉ muốn quay về tổ cha ông hoặc vùng rừng nguyên sinh nơi chúng có thể ngủ yên lành ban đêm mà không sợ bị lưỡi lửa chén thịt.

Số 15, chuyên gia săn bắn, đề nghị cả nhóm đi tìm thức ăn vì lửa làm thú săn trốn sạch trong bán kính cả vài trăm mét.

Công chúa 103 cam đoan là ở trên kia, Ngón Tay ăn thức ăn cháy.

Ngón Tay còn khẳng định là ăn thế ngon hơn ăn thịt sống cơ.

Kiến và Ngón Tay đều là động vật ăn tạp, vậy nên rất có thể thử Ngón Tay ăn được thì kiến cũng ăn được. Những con kiến khác không bị thuyết phục. Số 15 dũng cảm vớ lấy một xác côn trùng chết cháy. Nó dùng hàm xé đùi châu chấu nướng và đưa lên miệng.

Nó chưa kịp nhấm nháp chút nào thì đã nhảy dựng lên vì đau. Nóng quá. Số 15 vừa khám phá ra định luật đầu tiên của ẩm thực: muốn ăn thức ăn nấu chín thì trước tiên phải đợi nó nguội đi một chút đã. Cái giá của bài học này là mép môi nó không còn cảm giác và trong nhiều ngày, cách duy nhất để nhận ra mùi vị món ăn là dùng râu ngửi.

Tuy nhiên, ý tưởng ăn thức ăn chín được chấp nhận. Ai nấy đều ném thử con côn trùng chín và thấy ngon hơn sống. Khi chín, bọ cánh cứng giòn hơn, lớp vỏ của chúng rơi ra nên nhai nhanh hơn. Khi chín, lú sên chuyển màu và dễ cắt nhỏ ra hơn. Khi chín, lú ong mật biến thành vị caramen ngon tuyệt.

Toán kiến xông lên ăn lú côn trùng từng chung trải qua cuộc phiêu lưu vô cùng ngon lành vì nỗi sợ hãi làm dạ dày và điều trao đổi của chúng rõ ràng tuếch.

Công chúa 103 vẫn lo âu. Râu nó rũ xuống mắt và nó cúi đầu.

Hoàng tử số 24 đâu nhỉ?

Nó tìm bạn khắp nơi.

Số 24 đâu nhỉ? nó lặp lại, chạy ngược chạy xuôi.

Cô ta mê đắm anh chàng số 24 quá rồi, một con kiến trẻ Bel-o-kan nhận xét.

Hoàng tử số 24, một con khác chỉnh lại.

Bây giờ thì tất cả đều biết là số 24 là con đực và 103 là con cái. Vậy nên trong cuộc trò chuyện này nảy sinh cách xử sự mới của loài kiến: nói chuyện ngồi lê đói mách về những người nổi tiếng. Vì những kẻ làm cách mạng thân Ngón Tay còn chưa có báo chí nên hiện tượng này chưa lan rộng.

Bạn ở đâu, Hoàng tử số 24? Công chúa thốt lên, mỗi lúc một lo âu.

Và nó lang thang giữa các xác chết tìm người bạn lạc. Đôi khi thậm chí nó còn đòi vài con kiến nhè nhẹ thức ăn ra để xem đó có phải là Hoàng tử số 24 không. Lúc khác thì nó ghép cái đầu vào một mảnh ngực để xem có phải là bạn mình đã mất tích không.

Chán rồi nó bỏ cuộc và ngồi đó ủ rũ.

Công chúa 103 thoảng thấy từ xa các kỹ sư lửa. Trong thảm họa thì bao giờ những kẻ chịu trách nhiệm cũng thoát nạn bình an vô sự. Một cuộc ẩu đả nổ ra giữa bọn kiến thích lửa và bọn không thích lửa, nhưng vì kiến chưa biết tới tội lỗi và xét xử, lại rất thích ăn những thứ ngon lành nướng chín vương vãi nên chúng chẳng cãi cọ nhau lâu.

Công chúa 103 mải đi tìm số 24 nên số 5 thay nó dẫn đầu nhóm.

Nó tụ tập cả nhóm lại và gợi ý rời xa cái nơi chết chóc này để tìm những đồng cỏ xanh tươi, vẫn theo hướng Tây. Nó nói rằng mỗi hiểm họa tám biển trắng vẫn đè nặng lên Bel-o-kan và nếu Ngón Tay kiểm soát lửa và đòn bẩy, hai kỹ thuật mà chúng đã thấy có thể gây tác hại thế nào, thì chắc chắn chúng có thể phá hủy quê hương lũ kiến và khu vực xung quanh.

Một con kiến kỹ sư lửa nặng nặc đòi lấy một viên than giữ trong hòn cuội rỗng. Lúc đầu, mọi người đều muốn ngăn nó lại, nhưng số 5 hiểu rằng đó có thể là át chủ bài cuối cùng của chúng để sống sót về tới tổ. Vậy là ba con côn trùng vận chuyển hòn cuội rỗng cùng hòn than cháy màu cam như thế đó là nhịp cầu liên minh với các vị chúa Ngón Tay.

Có hai con kiến tức điên vì thấy ngọn lửa phá hoại lại được cả nhóm nâng niu nên quyết định bỏ cuộc. Vậy là cuối cùng, chúng chỉ còn ba mươi ba con kiến, trong đó có mười hai kiến trinh thám, 103 và vài con kiến ở đảo Cornigera. Chúng đi theo hướng vàng mặt trời đang ở rất cao trên bầu trời.

130. TÁM NGỌN NÉN

Ngày thứ ba. Tám người dậy từ bình minh để hoàn tất kế hoạch của mình.

- Nếu bọn mình sáng nào cũng tụ tập ở phòng tin học lúc khoảng chín giờ để tổng hợp tình hình thì sẽ rất hay, Julie đề xuất.

Ji-woong là người đầu tiên đứng vào giữa nhóm. Cậu thông báo trang chủ "Cách mạng kiến" đã được thiết lập trên Internet. Cậu hì hụi làm việc từ sáu giờ sáng và đã có được vài tin nhắn.

Cậu bật một màn hình lên và giới thiệu trang chủ. Trên trang hiển thị, có biểu tượng của họ cùng ba con kiến xếp thành hình chữ Y, câu khẩu hiệu $1+1=3$ và dòng chữ viết hoa to: CÁCH MẠNG KIẾN.

Ji-woong cho các bạn xem giao diện dành cho các tranh luận chung, giao diện thông tin thông báo hoạt động hằng ngày của họ và giao diện hỗ trợ cho phép những người truy cập vào đăng ký tham gia các chương trình hiện có.

- Mọi thứ đều ổn thỏa. Những người truy cập vào trước hết muốn hiểu tại sao chúng ta lại gọi phong trào là “Cách mạng kiến” và có mối quan hệ nào giữa tên gọi này với loài kiến không.

- Chính vì vậy nên bọn mình phải nhấn mạnh khía cạnh độc đáo của bọn mình. Việc liên tưởng tới kiến là một chủ đề nổi loạn bất ngờ, thêm một lý do để tận dụng điều đó, Julie khẳng định.

Bảy Chú Lùn tán thành.

Ji-woong cho họ biết rằng cũng thông qua máy tính, chẳng cần phải ra khỏi trường, cậu đã đăng ký tên gọi “Cách mạng kiến” và mở một công ty trách nhiệm hữu hạn cho phép họ phát triển các dự án. Cậu gõ vào bàn phím. Các quy chế của công ty cũng như phần kế toán tương lai xuất hiện.

- Từ giờ trở đi, bọn mình không những là một nhóm nhạc rock, một nhóm thanh niên chiếm giữ trường trung học, mà còn là một doanh nghiệp kinh tế tư bản chính thức. Vậy là bọn mình đập lại thế giới cũ bằng chính vũ khí của nó, Ji-woong nói.

Tất cả chăm chăm nhìn màn hình.

- Tốt lắm, Julie nói, nhưng công ty trách nhiệm hữu hạn của bọn mình phải dựa trên những trụ cột kinh tế vững chắc. Nếu chúng mình chỉ hội hè thôi thì chẳng mấy chốc phong trào sẽ nhạt nhòa ngay. Các cậu đã phác thảo kế hoạch để bọn mình vận hành công ty chưa?

Tới lượt Narcisse đứng vào giữa nhóm, ở trung tâm mọi ánh nhìn.

- Ý tưởng của tôi là tạo một bộ sưu tập quần áo “Cách mạng kiến”, lấy cảm hứng từ côn trùng. Tôi sẽ ưu tiên dùng các chất liệu do côn trùng tạo ra, không những là tơ tằm, mà còn cả tơ nhện nữa. Tơ nhện chắc, nhẹ và mềm đến mức được dùng làm áo chống đạn trong quân đội Mỹ. Tôi định tái tạo các họa tiết trên cánh bướm lênh láng và dùng các họa tiết trên vỏ bọ hung làm một dòng sản phẩm trang sức.

Cậu cho các bạn xem vài phác thảo và mẫu mà cậu đã thực sự đẽ làm ra. Tất cả đều tán thành. Vậy là công ty trách nhiệm hữu hạn “Cách mạng kiến” đã lập ngay ra chi nhánh đầu tiên liên quan tới quần áo và thời trang. Ji-woong mở một mô đun quản lý dành riêng cho các sản phẩm của Narcisse với tên mã là: “Công ty bướm”. Đồng thời, cậu tạo ra một gian trưng bày áo để giới thiệu với những người truy cập các mẫu hàng do Narcisse sáng tạo lấy cảm hứng từ côn trùng.

Giờ thì đến lượt Léopold giới thiệu dự án của mình:

- Ý tưởng của tôi là lập một häng kién trúc để tạo ra những ngôi nhà xen vào giữa những quả đồi.

- Như thế thì có tác dụng gì?

- Đất là vật liệu tránh nóng và tránh lạnh hết sức lý tưởng, đồng thời

còn tránh được cả tia phóng xạ, từ trường và bụi băm, cậu giải thích. Đôi chống lại được gió, mưa và tuyết. Đất là chất liệu sống tốt nhất.

- Thực ra là cậu muôn xây nhà hang. Như thế liệu có hơi tối tăm không? Julie hỏi.

- Không hề. Chỉ cần khoét ở phía Nam một ô lấp cửa kính để làm chỗ tắm nắng và khoét trên đỉnh một ô làm giếng trời có lấp cửa kính để thấy được sự thay đổi giữa ngày và đêm. Vậy là những người ở trong kiểu nhà này sẽ luôn được sống giữa thiên nhiên. Ban ngày thì họ tận dụng ánh mặt trời. Họ có thể phơi nắng ở cửa sổ. Ban đêm thì được ngắm sao trời khi đi ngủ.

- Thế còn bên ngoài thì sao? Francine hỏi.

- Sẽ có thảm cỏ, hoa, cây cối trên các bức tường phía ngoài. Không khí sẽ toàn mùi cây cỏ. Đó là ngôi nhà dựa trên sự sống, không giống như nhà bằng bê tông! Những bức tường cũng biết thở. Chúng sẽ quang hợp. Những bức tường phủ đầy sự sống thực vật và động vật.

- Được đấy. Hơn nữa, các công trình xây dựng của cậu sẽ không làm khung cảnh xấu đi, David nhận xét.

- Thế còn nguồn năng lượng thì sao? Zoé hỏi.

- Các tấm pin mặt trời đặt trên đỉnh đồi sẽ cung cấp điện cho ngôi nhà. Có thể sống thoải mái trong ngôi nhà xây ngầm trong đồi mà vẫn tiện nghi và hiện đại, Léopold nhấn mạnh.

Cậu giới thiệu cho các bạn bản thiết kế ngôi nhà lý tưởng của mình. Nó có dạng vòm và đúng là có vẻ tiện nghi, rộng rãi.

Hóa ra Léopold kỳ công làm thứ này từ khi cậu vẽ những căn nhà không tưởng! Mọi người đều biết là cũng như phần lớn thổ dân châu Mỹ, cậu muôn từ bỏ khái niệm nhà vuông và đưa vào những hình tròn. Ngôi nhà-đồi, thực ra chỉ là một căn lều thổ dân lớn, có điều tường dày hơn.

Cả nhóm rất phấn khởi. Ji-woong vội vàng thêm phần mô đun kiến trúc mới vào trong máy tính. Cậu chỉ đề nghị Léopold vẽ và dựng ngôi nhà lý tưởng của cậu thành hình khối bằng những hình vẽ tổng hợp để mọi người có thể xem và đánh giá các lợi thế của nó. Mô đun thứ hai này được đặt tên là "Công ty tổ kiến".

Tới lượt Paul bước vào giữa nhóm.

- Ý tưởng của tôi là tạo ra một dòng thực phẩm dựa trên các sản phẩm của côn trùng: mật, nước mật sâu, nấm, keo ong và sữa ong chúa... Tớ nghĩ là có thể tạo ra những mùi vị mới mẻ chưa từng có bằng cách tham khảo côn trùng. Loài kiến dùng mật rệp cây để tạo ra thứ rượu rất giống với nước mật của chúng ta, vì thế tớ này ra ý thay đổi các công thức làm nước mật để tạo ra những sắc thái mới.

Cậu rút một lọ ra và cho các bạn nếm thử thứ đồ uống mới của mình. Tất cả đều phải thừa nhận rằng nó ngọt hơn bia và rượu chát.

- Nó có hương nước mật sâu của rệp cây, Paul nói rõ thêm. Tớ tìm thấy chúng trên mấy cây hoa hồng ở trường và đã cho lên men đêm qua cùng với men trong bình cổ cong ở phòng hóa học.

- Họ phải bắt đầu bằng cách đăng ký nhãn nước mặn, Ji-woong vừa nói vừa hí hoáy trên máy tính. Sau đó, chúng ta sẽ bán qua đường bưu điện.

Công ty và dòng sản phẩm của Paul được đặt tên là “Nước mặn”.

Tới lượt Zoé.

- Trong cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*, Edmond Wells khẳng định rằng kiến có thể trao đổi tuyệt đối bằng cách nối râu chúng lại với nhau và nhờ vậy có thể nối trực tiếp não chúng với nhau. Điều đó làm tớ mơ ước. Nếu kiến làm được thì tại sao con người lại không làm được? Edmond Wells gợi ý lắp mũi giả phù hợp với hệ thống khứu giác của con người.

- Cậu muốn thiết lập đối thoại mùi giữa con người với nhau à?

- Đúng vậy. Tớ muốn sản xuất cái máy đó. Nếu có ăng ten giống râu kiến thì con người có thể hiểu nhau hơn.

Cô mượn cuốn *Bách khoa toàn thư* của Julie và chỉ cho tất cả các bạn xem những sơ đồ của cái máy kỳ quặc do Edmond Wells vẽ: hai hình nón gắn vào nhau, thò ra hai cái ăng ten mảnh và cong.

- Trong xưởng thực hành kỹ thuật có tất cả những thứ cần thiết để sản xuất cái máy này: khuôn, nhựa tổng hợp, các chi tiết điện tử... May mà trường có bộ môn kỹ thuật, vậy nên bọn mình có cái xưởng thực thụ với các công cụ công nghệ cao.

Ji-woong tỏ ra nghi ngờ. Trước mắt, cậu không thấy hoạt động kinh tế nào có thể滋生 từ ý tưởng này. Vì các thành viên còn lại thấy ý tưởng của Zoé ngòi ngợi nên cả nhóm quyết định cho cô một khoản ngân sách gọi là để “nghiên cứu lý thuyết về truyền thông” để cô có thể tự làm “ăng ten người”.

- Dự án của tớ cũng không mang lại lợi ích kinh tế đâu, Julie vừa nói vừa đứng vào giữa nhóm. Nó cũng dành cho một sáng chế kỳ quặc được mô tả trong cuốn *Bách khoa toàn thư*.

Cô lật các trang sách và giới thiệu cho các bạn xem một mô hình, một sơ đồ đầy những chỉ dẫn bằng mũi tên.

- Edmond Wells gọi cái máy này là “Đá Hoa thị⁽¹⁾”, chắc là để tưởng nhớ tới Champollion⁽²⁾. Ông này gọi mảnh bia đá đã giúp ông giải mã được chữ tượng hình Ai Cập cổ là “Đá Hoa thị”. Cái máy của Edmond Wells phân tích các phân tử mùi từ các chất do kiến tiết ra để biến thành những từ mà con người hiểu được. Cũng tương tự như vậy, theo chiều ngược lại, nó phân tích các từ chúng ta nói và biến thành chất tiết ra của kiến. Tớ muốn thử làm cái máy đó.

- Cậu đùa chắc?

1. *Pierre de Rosette*: mảnh bia đá trên có khắc một sắc lệnh của pharaon Ptolémée đệ ngũ bằng hai thứ tiếng: Ai Cập cổ và Hy Lạp cổ, và bằng ba loại chữ viết: chữ tượng hình Ai Cập, chữ giản lược Ai Cập cổ và chữ Hy Lạp. Mảnh bia này có kích cỡ là 112 cm x 76 cm, bề dày là 28 cm.

2. Jean-François Champollion (1790-1832): nhà Ai Cập học người Pháp.

- Không hề! Về mặt kỹ thuật mà nói thì từ lâu rồi, người ta đã có thể phân tích và tái tạo chất tiết ra của kiến. Chỉ có điều là người ta thấy việc đó chẳng có ích lợi gì. Vấn đề là ở chỗ tất cả các nghiên cứu khoa học liên quan tới kiến đều nhằm mục đích loại chúng ra khỏi bếp. Thế chăng khác nào giao cho lò mổ làm nghiên cứu về đối thoại với người ngoài hành tinh.

- Cậu cần nguyên liệu gì? Ji-woong hỏi.

- Một cái phổi kế khối lượng, một cái sắc kế, một máy tính, và tất nhiên là cần có một tổ kiến nữa. Tớ đã tìm được phổi kế và sắc kế ở khu dành cho khóa học chuẩn bị thi lấy bằng học nghề sản xuất nước hoa. Còn về tổ kiến thì tớ đã thấy một tổ ở trong vườn trường.

Cả nhóm có vẻ không lấy gì làm hào hứng.

- Cách mạng kiến phải quan tâm tới kiến là bình thường mà, Julie nản nì khi thấy các bạn tỏ ra hoài nghi.

Ji-woong cho rằng cô ca sĩ nên giữ vai trò là người đại diện cho cuộc cách mạng hơn là phân tán sức lực vào những nghiên cứu khó hiểu.

- Có thể việc quan sát và giao tiếp với loài kiến sẽ giúp chúng ta quản lý cuộc cách mạng tốt hơn.

Cả nhóm dành đồng tình và Ji-woong cấp cho cô khoản ngân sách thứ hai dành cho “nghiên cứu lý thuyết”.

Rồi đến lượt David.

- Tớ hy vọng là dự án của cậu sinh lợi ngay chứ không như dự án của Zoé và Julie, anh chàng Triều Tiên nói.

- Bọn mình đã có thẩm mỹ kiến, hương vị kiến, kiến trúc kiến, giao tiếp bằng ăng ten, tiếp xúc trực tiếp với kiến, ý tưởng của tớ là tạo ra không khí giao tiếp sôi nổi như trong tổ kiến.

- Cậu giải thích đi xem nào!

- Các cậu hãy hình dung một giao lô nơi mọi thông tin thuộc tất cả các lĩnh vực gặp nhau và đói chiêu với nhau. Tạm thời lúc này tớ gọi nó là “Trung tâm giải đáp thắc mắc”. Thực ra, đó chỉ là tập hợp các phần mềm trả lời mọi câu hỏi mà con người có thể đặt ra. Về nguyên tắc, nó cũng giống như *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*, tức là tập hợp tri thức của một thời đại và phân phát lại để mọi người đều có thể sử dụng. Rabelais, Léonard de Vinci và các nhà bách khoa hồi thế kỷ mười tám từng mong muốn làm được như vậy.

- Lại một công trình hay ho chẳng mang lại gì cho chúng ta! Ji-woong thở dài.

- Không phải vậy! Đợi chút đã, David phản đối. Ai muốn nhận được câu trả lời thì phải trả tiền, bọn mình sẽ ra giá tùy theo độ phức tạp của câu hỏi hoặc những khó khăn khi phải tìm câu trả lời.

- Tớ không hiểu.

- Thời nay, kiến thức mới thực sự là tài nguyên quý giá nhất. Trước đó, nông nghiệp, sản xuất hàng công nghiệp, thương mại, dịch vụ lần lượt từng được coi là tài nguyên quý giá, còn bây giờ là tri thức. Tri thức bẩn thân nó

đã là nguyên liệu. Người nào đủ thông thái về mặt thời tiết để đoán được năm sau thời tiết sẽ ra sao thì cũng chỉ ra được nên trồng rau ở đâu và vào thời điểm nào để thu được sản lượng tối đa. Người nào biết rõ nơi nên lập nhà máy để có thể sản xuất được tốt nhất với giá thành hạ nhất sẽ thu được nhiều tiền. Người nào biết được công thức nguyên bản của món xúp rau húng có thể mở nhà hàng và kiếm được tiền. Việc tớ đề xuất là tạo ra ngân hàng dữ liệu tuyệt đối có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào con người đặt ra.

- Xúp rau húng và khi nào trồng rau? Narcisse mỉa mai.

- Đúng vậy, tất cả mọi câu hỏi. Từ “Bây giờ chính xác là mấy giờ?”, câu hỏi mà bọn mình sẽ định giá thấp nhất, cho tới “Bí mật của đá tạo vàng là gì?” tất nhiên sẽ đắt hơn nhiều. Bọn mình sẽ gửi câu trả lời đầy đủ, toàn diện.

- Câu không sợ khi tiết lộ những bí mật không nên lộ ra à? Paul hỏi.

- Khi người ta không sẵn sàng nghe hoặc hiểu một câu trả lời thì câu trả lời đó chẳng có ích gì. Nếu ngay bây giờ tớ cho cậu bí mật của đá sinh vàng hoặc của Chén thánh thì cậu cũng chẳng biết dùng nó để làm gì.

Câu trả lời này đủ để thuyết phục Paul.

- Thế còn cậu, cậu sẽ làm thế nào để trả lời hết mọi câu hỏi?

- Phải tổ chức thôi. Chúng ta sẽ kết nối vào mọi ngân hàng dữ liệu tin học hiện hành, ngân hàng dữ liệu khoa học, lịch sử, kinh tế, v.v... Chúng ta cũng sẽ sử dụng điện thoại để hỏi các viện nghiên cứu, các nhà bác học, khớp lại thông tin, nhờ đến các hãng thám tử tư, các thư viện trên toàn thế giới. Thực ra là tớ chỉ đề xuất sử dụng một cách thông minh các mạng thông tin và các ngân hàng dữ liệu đã có để tạo ra một nơi hội tụ kiến thức thôi mà.

- Được, tớ mở chi nhánh “Trung tâm giải đáp thắc mắc”, Ji-woong thông báo. Bọn mình sẽ cho cậu ấy sử dụng các đĩa cứng dung lượng lớn nhất và cái modem nhanh nhất của trường.

Tới lượt Francine đứng vào giữa nhóm. Sau dự án của David, có vẻ như không thể đưa ra ý tưởng nào hay hơn được nữa. Tuy nhiên, Francine có vẻ rất tự tin, như thể cô giữ điều hay nhất cho phần kết.

- Dự án của tớ cũng gắn với kiến. Chúng là như thế nào với chúng ta? Một thế giới tương đương nhưng nhỏ hơn, vậy nên chúng ta chẳng hề để tâm tới. Chúng ta chẳng tiếc nuối khi thấy chúng chết. Chúng ta không hề biết các thủ lĩnh, các luật lệ, các cuộc chiến, các phát minh của chúng. Ấy vậy mà, từ bẩm sinh, chúng ta đã bị loài kiến cuốn hút, bởi vì, bằng trực giác, ngay từ nhỏ, chúng ta đã biết là quan sát chúng giúp chúng ta biết được nhiều điều về bản thân chúng ta.

- Thế cậu muốn làm gì nào? Ji-woong hỏi, cậu chỉ quan tâm xem ý tưởng này có tạo ra một chi nhánh cho công ty hay không thôi.

Francine không vội trả lời.

- Cũng như chúng ta, kiến sống trong các thành phố với những con đường dọc ngang. Chúng biết tới nông nghiệp. Chúng lao vào những cuộc giao tranh lớn. Chúng phân chia theo đẳng cấp... Thế giới của chúng giống với thế giới của chúng ta, chỉ có điều là nhỏ hơn thôi.

- Được rồi, nhưng mà điều đó thể hiện thành dự án như thế nào? Ji-woong sốt ruột hỏi.

- Ý tưởng của tớ là tạo ra một thế giới nhỏ hơn để quan sát và rút ra bài học thực tiễn. Dự án của tớ là tạo ra một thế giới tin học ảo, trong đó, bọn mình sẽ đưa vào những cư dân ảo, thiên nhiên ảo, động vật ảo, thời tiết ảo, các chu kỳ sinh học ảo để làm sao cho tất cả những việc diễn ra ở đó giống với những việc diễn ra trong thế giới chúng ta.

- Gần giống như trong trò *Tiến hóa* à? Julie hỏi, cô đã bắt đầu hiểu bạn mình muốn đi đến đâu.

- Ủ, nhưng trong *Tiến hóa*, dân chúng làm những gì mà người chơi ra lệnh. Còn tớ, tớ muốn đẩy sự đồng dạng với thế giới của chúng ta đi xa hơn. Tớ gọi dự án của mình là *Infra-World*, trong đó, dân chúng hoàn toàn tự do tự chủ. Julie, cậu có nhớ cuộc trò chuyện của bọn mình về quyền tự quyết không?

- Có, cậu nói rằng đó là bằng chứng lớn nhất về tình yêu mà Chúa thể hiện với chúng ta, Người để cho chúng ta làm những việc xuẩn ngốc. Và cậu bảo rằng Chúa làm vậy thì hay hơn so với việc cứ thích chỉ đạo, vì khi cho dân chúng quyền tự quyết thì Chúa mới biết được liệu chúng ta có muốn cư xử đàng hoàng không, có đủ khả năng tự tìm ra con đường đúng đắn không.

- Đúng vậy. "Quyền tự quyết"... bằng chứng lớn nhất cho tình yêu của Chúa với con người là việc ông không can thiệp vào công việc của con người. Tớ cũng định cho thàn dân của tớ trong *Infra-World* điều đó đấy. Quyền tự quyết. Cứ để họ tự quyết định về sự tiến hóa của mình mà không có ai giúp sức. Như vậy họ sẽ thực sự giống bọn mình. Tớ còn mở rộng cái khái niệm tự quyết mấu chốt này cho tất cả động vật, thực vật, khoáng vật. *Infra-World* là thế giới độc lập và tớ tin rằng chính vì lẽ đó mà nó giống với thế giới chúng ta. Cũng chính vì thế mà quan sát thế giới ảo đó sẽ mang lại những thông tin thực sự có ích cho chúng ta.

- Cậu muốn nói là ngược với trò *Tiến hóa*, trong thế giới của cậu, sẽ không có ai để chỉ cho dân chúng biết phải làm bất cứ việc gì à?

- Không có ai hết. Chúng ta sẽ chỉ quan sát họ và cùng lăm thì đưa các thành tố vào thế giới của họ để xem họ phản ứng ra sao. Các cây ảo tự mọc. Những con người ảo sẽ hái quả cây theo bản năng. Các nhà máy ảo sẽ làm mứt ảo từ những quả cây đó, hoàn toàn logic.

- ... Chỗ mứt đó sẽ được những người tiêu dùng ảo ăn, Zoé rất ấn tượng nói tiếp.

- Thế thì có điều gì khác biệt so với thế giới của chúng ta?

- Thời gian. Thời gian trong thế giới ảo sẽ trôi nhanh gấp mười lần so với ở chỗ chúng ta. Điều đó giúp chúng ta quan sát được những hiện tượng vĩ mô. Gần như là chúng ta quan sát thế giới của chính mình nhưng được đẩy nhanh lên.

- Thế lợi ích kinh tế là gì? Ji-woong lo lắng, cậu lúc nào cũng canh cánh nghĩ tới khả năng sinh lợi.

- Lợi ích kinh tế vô cùng lớn, David trả lời, cậu đã hiểu mọi khía cạnh trong dự án của Francine. Người ta có thể thử trong *Infra-World* mọi thứ. Các cậu thử hình dung xem một thế giới tin học nơi mọi hành động của các cư dân ảo không còn được đặt chương trình trước, mà hoàn toàn xuất phát từ tâm trí họ!

- Tớ vẫn chẳng hiểu gì cả.

- Nếu muốn biết công chúng có quan tâm tới tên một nhân bột giặt không, chỉ cần đưa nó vào *Infra-World* là biết ngay mọi người phản ứng ra sao. Dân chúng ảo sẽ tự do lựa chọn hoặc chối bỏ sản phẩm đó. Như thế, ta sẽ có được câu trả lời chính xác và nhanh chóng hơn nhiều so với kết quả các cuộc thăm dò dư luận, bởi lẽ, thay vì thử một nhân mác trên một mẫu chỉ gồm một trăm người thật thì ta có thể thử trên hàng triệu dân số ảo.

Ji-woong cau mày để nǎm bắt tām cõ một dự án như vậy.

- Thế cậu làm thế nào để đưa các thùng bột giặt của cậu vào thử trong *Infra-World*?

- Thông qua những người làm cầu nối. Những cá thể có bè ngoài bình thường: kỹ sư, bác sĩ, nhà nghiên cứu trong thế giới của họ. Ta sẽ đưa các sản phẩm cần thử tới cho họ. Chỉ có họ là biết rằng thế giới của họ thực ra chỉ là thế giới ảo và có mục đích duy nhất là thực hiện những thí nghiệm có ích cho thế giới thực.

Thoạt đầu, cả nhóm nghĩ khó mà vượt qua được tham vọng của dự án “Trung tâm giải đáp thắc mắc” của David, vậy mà Francine đã đạt được điều đó. Bây giờ thì họ bắt đầu đoán ra tầm quan trọng của dự án này.

- Ta thậm chí còn có thể thử toàn bộ những chính sách trong *Infra-World*. Ta sẽ kiểm tra xem về ngắn hạn, trung hạn và dài hạn, chủ nghĩa tự do, chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa vô chính phủ, chủ nghĩa sinh thái sẽ có những kết quả ra sao. Các nghị sĩ sẽ thấy được hiệu quả của một bộ luật. Chúng ta sẽ có được một nhân loại thu nhỏ để làm vật thí nghiệm, rút ngắn thời gian, đồng thời giúp cho cả nhân loại thật không bị lầm đường lạc lối.

Lúc này thì cả tám người vô cùng phấn khích.

- Tuyệt! David thốt lên. *Infra-World* thậm chí còn có thể cung cấp thông tin cho “Trung tâm giải đáp thắc mắc” của tớ. Với thế giới ảo của cậu, chắc chắn cậu sẽ tìm ra câu trả lời cho mọi câu hỏi mà bọn mình không có cách nào khác giải đáp được.

Francine có cái nhìn của người biết tiên đoán.

David hích vào lưng cô.

- Thực ra thì cậu coi mình là Chúa. Cậu sẽ bịa ra cả một thế giới nhỏ và cậu sẽ tò mò quan sát nó hết như thần Zeus và các vị thần trên núi Olympe chăm chú nhìn thế giới này.

- Biết đâu, bột giặt cũng đang được thử nghiệm trong thế giới chúng ta để phục vụ cho một thế giới lớn hơn thì sao, Narcisse ché giễu nói chen vào.

Cả nhóm phì cười, rồi tiếng cười của họ trở nên gượng gạo.

- ... Có lẽ thế, Francine thì thầm, cô bỗng trở nên mơ màng.

131. BÁCH KHOA TOÀN THU

TRÒ ELEUSIS: Mục đích của trò Eleusis là tìm ra... luật chơi. Mỗi ván phải có ít nhất bốn người chơi. Trước khi bắt đầu chơi, một trong các người chơi, được gọi là Chúa, tự nghĩ ra một luật chơi và viết lên một mẩu giấy. Luật chơi là một câu được gọi là "Quy luật của thế giới". Sau đó, hai bộ bài, mỗi bộ năm mươi hai quân, được chia cho những người chơi cho tới khi hết thì thôi. Một người chơi bắt đầu ván bài bằng cách vừa đặt một quân bài xuống vừa nói: "Thế giới bắt đầu tồn tại." Người chơi có tên là Chúa sẽ cho biết con bài này đúng hay sai. Những quân bài sai bị loại ra, những quân bài đúng thì xếp thành dãy. Những người chơi quan sát dãy quân bài được Chúa chấp nhận và phải cố đoán, trong khi vẫn tiếp tục chơi, xem logic của việc lựa chọn này là gì. Khi ai đó nghĩ rằng đã tìm ra luật chơi, người đó giơ tay lên và tự xưng là "tiên tri". Người này bèn thay lời Chúa chỉ cho những người khác biết quân bài vừa đặt xuống là đúng hay sai. Chúa theo dõi tiên tri, nếu tiên tri nhầm thì sẽ bị phê truất. Sau khi đã đoán đúng mươi quân bài liền, tiên tri trình bày luật chơi mà anh ta đã suy đoán ra và những người khác so sánh với luật chơi đã được ghi trên tờ giấy. Nếu ăn khớp thì tiên tri thắng, nếu sai thì bị phê truất. Nếu cả một trăm linh tư quân bài mở ra mà không ai tìm ra luật chơi và tất cả các tiên tri đều nhầm thì Chúa thắng.

Nhưng phải làm sao để dễ tìm được quy luật của thế giới? Cái hay của trò chơi là ở chỗ tìm ra được một quy luật đơn giản nhưng khó phát hiện. Như vậy thì quy luật "xen kẽ một quân bài lớn hơn chín và một quân bài nhỏ hơn hoặc bằng chín" rất khó tìm ra vì những người chơi đương nhiên đều để tâm tới hình cùng sự xen kẽ màu đỏ và đen. Những quy luật kiểu như "chỉ có quân bài màu đỏ, trừ quân mười, hai mươi, ba mươi" hoặc "tất cả các quân, trừ bảy cơ" bị cảm vì quá khó lật tẩy được. Nếu nghĩ ra quy luật không thể tìm ra được thì người chơi "Chúa" bị truất quyền chơi. Phải nhầm vào "sự đơn giản mà người ta không nghĩ tới ngay". Chiêu thuật tốt nhất để thắng là gì? Mỗi người chơi nên tự xưng tiên tri càng sớm càng tốt, dù có nhiều rủi ro.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

132. CÁCH MẠNG HÀNH QUÂN

Công chúa 103 cúi xuống theo dõi một dòng ve bét đang chui qua các móng ở cẳng nó để đi về phía cái lỗ trên gốc thông.

Chúng ta thấy lỗ ve bét này nhỏ chừng nào thì chắc Ngón Tay cũng thấy loài kiến chúng ta nhỏ như thế, nó nghĩ.

Nó tò mò quan sát lỗ ve bét. Lớp vỏ cây xám nhạt rách dọc thành những miếng nhỏ và hẹp, những khe nhô nhung nhúc ve bét. 103 cúi xuống

xem trận chiến giữa năm ngàn con ve bét loại màng cứng và ba trăm con ve bét nhện nước. Công chúa 103 nhìn chúng trong giây lát. Lũ ve bét màng cứng trông đặc biệt ấn tượng với những móng vuốt mọc khắp nơi, trên khuỷu tay, trên vai, cả trên mặt nữa.

Công chúa tự hỏi tại sao lũ ve bét nhện nước thường thấy dưới nước lại tới xâm chiếm cây cối. Loài thân giáp nhỏ xíu lông lá, có vỏ, trang bị đủ thứ móc, cưa, dao găm, voi chích phúc tạp lao vào những cuộc chiến oai hùng. Thật tiếc là Công chúa 103 không có thời gian để tiếp tục theo dõi. Sẽ chẳng ai biết được những cuộc chiến, những cuộc xâm lược, những tấn thảm kịch, những tên bạo chúa của loài ve bét. Sẽ chẳng ai biết giữa ve bét màng cứng và ve bét nhện nước ai đã thắng trong trận chiến ở vết nứt dọc thứ ba mươi trên thân cây thông. Có lẽ là ở một vết nứt khác, những giống ve bét còn ẩn tượng hơn như mạt bột hoặc ve cứng chẳng hạn, đang lao vào những cuộc chiến còn tuyệt vời hơn, với những điều được mất còn hấp dẫn hơn. Nhưng chẳng ai thèm quan tâm tới điều đó. Kể cả lũ kién. Kể cả 103.

Về phần mình, nó quyết định quan tâm tới các Ngón Tay khổng lồ và tới bản thân mình. Với nó thế là đủ.

Nó lại lên đường.

Quanh nó, hàng ngũ Cách mạng Ngón Tay không ngừng lớn mạnh. Sau vụ cháy, chúng chỉ còn ba mươi ba con. Vậy mà giờ đây, chúng sắp có tới cả trăm con đủ mọi loại. Làn khói bốc ra từ lò than thu hút những kẻ hiếu kỳ chú chảng hè làm chúng sợ hãi. Chúng tới xem ngọn lửa đã từng được nghe nói tới rất nhiều và nghe những câu chuyện kể về cuộc phiêu lưu của 103.

Công chúa 103 thường xuyên hỏi những kẻ mới tới xem có thấy con kién đực có tên là số 24 không. Chẳng ai thấy. Tất cả đều muốn thấy lửa.

Hóa ra ngon lửa khủng khiếp là thế này đây.

Bị cầm tù trong lớp vỏ đá, con quái vật trông như đang thiu thiu ngủ, nhưng đám bọ cánh cứng mẹ vẫn cảnh báo các con không được lại gần, nguy hiểm lắm.

Vì cái lò than nặng nề số 14, chuyên gia về các cuộc tiếp xúc với các bộ tộc ngoại lai đề xuất nên để con ốc sên vác cái lò. Nó làm cho một con ốc sên hiểu được ý mình và thuyết phục rằng có hơi ấm trên lưng rất tốt cho sức khỏe. Con ốc sên đồng ý vì sợ kién hơn là vì điều khác. Số 5 hài lòng gọi ý là cũng theo cách đó, chất thức ăn và bếp lò lên các con ốc sên khác.

Ốc sên là loài vật chậm chạp có lợi thế là địa hình nào cũng vượt qua được. Cách di chuyển của nó thật hết sức kỳ dị. Nó dùng nước bọt bôi trơn mặt đất rồi trượt trên khoảnh đất trơn vừa tạo ra trước mặt mình. Lũ kién vốn cho tới lúc đó vẫn ăn ốc sên mà chẳng buồn quan sát, vô cùng ngạc nhiên thấy loài vật này cứ tiết ra nước bọt mãi không thôi.

Đương nhiên, chất nhầy đó gây ra một vấn đề cho lũ kién đi sau ốc sên vì tự dung lại phải lội bùn trong đó. Vì vậy, chúng buộc phải đi làm hai hàng dọc hai bên dòng nước dài.

Dòng kiến cỏ xen kẽ vài con ốc sên đỏ rực bốc khói làm ai nấy đều phải ngạc nhiên. Lũ côn trùng mà phần lớn là kiến, chui ra khỏi bụi rậm, nhường râu lèn ra ý hỏi, bụng gập lại. Chẳng có gì là chắc chắn trên cái thế giới ở chân bãi đá vụn này, ý nghĩ đi cùng nhau để giải đáp điều bí ẩn của vũ trụ làm vài con kiến trinh thám và kiến lính trẻ xông xáo không thuộc toán kiến khi trước thấy khoái chí liền đi theo chúng.

Từ một trăm, chúng đã tăng lên năm trăm. Cách mạng Ngón Tay biến thành đội quân đông đúc.

Yếu tố đáng ngạc nhiên duy nhất là Công chúa anh hùng lại chẳng mấy hào hứng. Lũ côn trùng không thể hiểu nổi tại sao lại coi trọng một cá nhân tới như vậy, dù cho đó là Hoàng tử số 24. Nhưng số 10 biết cách nuôi dưỡng huyền thoại và nó giải thích rằng đó cũng là một căn bệnh Ngón Tay điển hình: sự gắn bó với những cá thể đặc biệt.

133. MỘT NGÀY ĐẸP TRỜI

Vừa vun đắp cho cuộc cách mạng nhỏ, Julie và đồng đội vừa ném trải cảm giác dễ chịu là thấy tinh thần cá nhân của mình mở rộng thành tinh thần tập thể như thể bỗng dung phát hiện ra điều bí mật tuyệt vời: tinh thần không giới hạn trong cái nhà tù là cơ thể, trí tuệ không giới hạn trong cái hộp sọ. Chỉ cần Julie muốn là tinh thần cô thoát ra khỏi hộp sọ và biến thành quầng ánh sáng mênh mông không ngừng lớn lên để lan rộng ra xung quanh cô.

Tinh thần cô có thể bao trọn cả thế giới! Cô vẫn biết mình không phải là cái túi lớn chứa đầy nguyên tử, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác vô cùng hùng mạnh về mặt trí tuệ như thế này...

Đồng thời, cô cũng cảm nhận được cảm giác thứ hai mạnh mẽ: "Mình không quan trọng." Cô thấy tính cá nhân của mình ít quan trọng hơn vì đã mở rộng, nhận thức rõ mình trong nhóm Cách mạng kiến, rồi trong khả năng mở rộng tinh thần ra thế giới. Cô cảm thấy như Julie Pinson là ai đó người ngoài với những thủ đoạn bị cô theo dõi như thể không hề liên can gì tới mình. Đó chỉ là một cuộc đời trong vô số cuộc đời. Nó không còn khía cạnh duy nhất và thảm thương như mọi số phận con người.

Julie thấy nhẹ nhõm.

Con người sống rồi chết, nhanh chóng, vô vị. Ngược lại, điều này sẽ còn lại: tinh thần của cô có thể xuyên qua không gian và thời gian, bay lên như tầng ánh sáng mênh mông! Đó là tri thức bất tử.

"Xin chào tinh thần của ta," cô thì thầm.

Nhưng vì cô chưa được chuẩn bị để quản lý cảm giác như vậy, với bộ não chỉ vận hành hết 10% khả năng như mọi người, cô lại quay về với cái hộp sọ nhỏ bé. Quầng ánh sáng bình yên ở trong đó, rúm ró nhau nát dưới đáy sọ như cái khăn giấy tầm thường.

Julie xếp bàn, bê ghế, nối dây thừng dựng lều, cắm cọc băng dĩa, chào

các nữ chiến binh, chạy để tới giúp những người làm cách mạng khác giữ cho lều thăng bằng, uống một ngụm nước mật cho ám bụng, vừa làm việc vừa hát ngân nga.

Vài giọt mồ hôi đọng trên trán và phía trên miệng cô. Khi chúng lăn xuống kẽ môi, cô hít luôn vào trong.

Ngày thứ ba chiếm trường trung học, những người tham gia Cách mạng kiên dụng các gian để giới thiệu dự án của mình. Lúc đầu, họ nghĩ là sẽ dựng các gian giới thiệu trong các phòng học nhưng Zoé nói rằng dựng ở phía dưới, trên bâi cỏ, gần các lều ngủ và bức danh dự thì sẽ ấm cúng hơn. Như vậy thì tất cả mọi người đều có thể tham quan và tham gia.

Một chiếc lều thổ dân hình tròn, một chiếc máy tính, một đường dây điện và một đường dây điện thoại là đủ để tạo ra một đơn vị kinh tế sống được rồi.

Nhờ có máy tính mà chỉ trong vài giờ, phần lớn trong tám dự án đã sẵn sàng để vận hành. Nếu cách mạng cộng sản là “xô viết cộng với điện” thì cuộc cách mạng của họ là “kiến công với tin học”.

Trong gian kiến trúc của mình, Léopold trưng bày một mô hình ba chiều ngôi nhà lý tưởng của cậu bằng bột nặn và giải thích nguyên tắc các luồng không khí nóng và lạnh qua lại giữa đất và các bức tường để điều chỉnh nhiệt độ như trong tổ kiến.

Gian “Trung tâm giải đáp thắc mắc” của David giới thiệu một máy tính màn hình rộng và một ổ đĩa cứng kêu ro ro trong đó các thông tin được lưu giữ và thu thập lại. David thao tác giới thiệu máy tính và hệ thống của cậu. Nhiều người đề nghị giúp cậu tạo các phần mở rộng tìm kiếm thông tin.

Ở gian “Công ty trách nhiệm hữu hạn Cách mạng kiên”, Ji-woong sắp xếp những người cách mạng nhiệt thành và phát tán thông tin về hoạt động của họ. Khắp nơi trên thế giới đã thấy có các trường trung học, đại học và cả các trại lính xung phong tổ chức những thử nghiệm tương tự ở cơ sở của họ.

Ji-woong cung cấp cho họ các bài học từ kinh nghiệm ba ngày của Cách mạng kiên: bắt đầu bằng ngày hội rồi nối tiếp bằng việc thành lập một công ty trách nhiệm hữu hạn và tạo ra các chi nhánh nhờ công cụ tin học.

Ji-woong hy vọng là bằng việc lan tỏa về mặt địa lý, cuộc Cách mạng kiên sẽ có thêm nhiều sáng kiến hay. Cậu còn gợi ý mỗi nhóm Cách mạng kiên ở nơi khác bắt chước theo nhóm mình.

Anh chàng Triều Tiên cung cấp cho họ sơ đồ vị trí của bức danh dự, các lều, đống lửa. Và nhất là biểu tượng của cuộc cách mạng: những con kiến, công thức “ $1+1 = 3$ ”, nước mật, cách chơi trò Eleusis.

Trong gian “Mốt”, các nữ chiến binh trong vai trò người mẫu hoặc thợ phụ việc bao quanh Narcisse. Vài cô giới thiệu những bộ quần áo do cậu thiết kế với họa tiết côn trùng. Những cô khác thì vẽ các họa tiết lên vải trải giường theo sự chỉ đạo của nhà tạo mẫu.

Cách đó không xa, Zoé chẳng có gì nhiều mà giới thiệu, nhưng cô giải thích tham vọng về trao đổi tuyệt đối giữa con người với nhau và ý tưởng

dùng ăng ten mũi. Lúc đầu, ý tưởng đó khiến mọi người phì cười, nhưng rồi chẳng mấy chốc mọi người lắng nghe cô, dù chỉ để mơ tới kỳ tích đó. Thực ra, mọi người đều tiếc là chưa bao giờ thực sự giao tiếp với bất kỳ ai, dù chỉ là một lần.

Ở gian “Đá Hoa thi”, Julie đặt cái tổ kiến của mình. Những người tình nguyện đã giúp cô đào sâu xuống vườn để lấy nguyên cả tổ kiến, gồm cả Kiến Chúa. Sau đó, Julie đặt nó vào trong một bể cá, lấy từ phòng sinh học.

Không thiếu các hoạt động giải trí. Bàn được xếp trong phòng chơi bóng bàn để mọi người thi tài. Phòng học tiếng với đầu máy video giờ được dùng làm phòng chiếu phim. Cách đó một quãng, mọi người chơi trò Eleusis khám phá ra trong cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. Mục đích phát hiện ra luật chơi rất tuyệt để phát huy trí tưởng tượng và nhanh chóng trở thành trò chơi được yêu thích nhất.

Paul tự cho rằng mình có thể nấu được những bữa ăn ngon nhất trong điều kiện có thể để mọi người ăn trưa. “Đồ ăn càng ngon thì những người cách mạng càng hào hứng,” cậu giải thích như vậy. Cậu cũng nuối tham vọng là Cách mạng kiên được xếp hạng trong các cuốn sách hướng dẫn du lịch với tư cách là địa chỉ ẩm thực. Cậu đích thân trông nom việc chuẩn bị các món ăn trong bếp và sáng tạo ra những hương vị mới nhờ có những loại mật lá lùng. Mật rán, mật làm mứt, mật bột, mật làm nước xốt, cậu thử đủ kiểu kết hợp.

Trong kho dự trữ có bột mì và Paul đề xuất là Cách mạng tự làm bánh mì, vì không thể mua bánh ở ngoài hiệu được. Các chiến sĩ cách mạng tháo một bức tường thấp để lấy gạch xây lò bánh mì. Paul chỉ đạo việc quản lý vườn rau và vườn cây ăn quả sẽ cung cấp hoa quả và rau xanh cho họ ngay cả trong tình trạng bị cấm vận hoàn toàn.

Trong gian “Ẩm thực” của mình, Paul đảm bảo với những ai muốn nghe cậu rằng phải tin vào khứu giác của mình để tìm ra thức ăn ngon. Và cứ nhìn cậu ngửi các món nước mật và rau thì biết là thức ăn sẽ rất ngon.

Một nữ chiến binh tới thông báo cho Julie biết là có anh chàng Marcel Vaugirard nào đó, phóng viên địa phương, muốn nói chuyện qua điện thoại với “lãnh đạo của cuộc cách mạng”. Cô bảo với anh ta rằng không có lãnh đạo, nhưng Julie có thể được coi là người phát ngôn của họ. Vậy nên anh ta muốn phỏng vấn Julie. Cô nghe máy.

- Chào ông Vaugirard. Tôi ngạc nhiên vì cuộc gọi này đây. Tôi cứ tưởng ông nói về những sự kiện mà không biết gì về chúng thì sẽ hay hơn cơ, Julie lảm lanh nhận xét.

Anh ta nói lắng.

- Tôi muốn biết số người biểu tình. Cảnh sát bảo tôi rằng có khoảng một trăm người chiếm đóng trường trung học, tự giam mình trong đó, ngăn cản không cho trường vận hành bình thường, tôi muốn biết đánh giá của cô.

- Ông sẽ lấy số trung bình giữa con số của cảnh sát và con số tôi cung cấp cho ông phải không? Không cần đâu. Chúng tôi chính xác có năm trăm hai mươi mốt người.

- Thế các vị tự coi mình là cánh tả à?
 - Không hề.
 - Vậy thì theo chủ nghĩa tự do à?
 - Cũng không phải.
- Ở phía đầu dây bên kia, người đàn ông có vẻ bức dọc.
- Ai cũng hoặc là cánh tả, hoặc là cánh hữu, anh ta khẳng định.
- Julie thấy chán chường.
- Ông hình như chỉ có khả năng suy nghĩ theo hai hướng đó, cô gái trẻ thở dài. Người ta không chỉ tiến lên về phía bên phải hoặc bên trái. Người ta cũng có thể đi thẳng về phía trước hoặc lùi lại phía sau. Chúng tôi là “tiến lên phía trước”.

Marcel Vaugirard nghiền ngâm câu trả lời đó hồi lâu, thất vọng vì nó không tương ứng với những gì anh ta đã viết.

Zoé đang đứng nghe cạnh Julie bèn vớ lấy điện thoại.

- Nếu muốn gần chúng tôi với một chính đảng thì phải tạo ra chính đảng đó và gọi là đảng “tiến hóa”, cô thông báo cho anh ta biết. Chúng tôi muôn con người tiến hóa nhanh hơn.

- Ô, đó chính là điều tôi đã nghĩ, các vị là cánh tả, nhà báo địa phương yên tâm kết luận.

Rồi anh ta gác máy, hài lòng là thêm một lần nữa lại hiểu hết sự việc từ trước. Marcel Vaugirard rất mê trò giải đố ô chữ. Anh ta thích mọi thứ đều phải được sắp xếp vào ô của mình. Với anh ta thì một bài báo chỉ là một ô chữ có sẵn mà người ta cho thêm vào những thành tố chẳng thay đổi mấy. Vậy nên anh ta có rất nhiều ô chữ. Cái thì dành cho các bài báo chính trị, cái thì dành cho các sự kiện văn hóa, cái lại dùng cho tin vặt, và cả một cái dùng cho các cuộc biểu tình. Anh ta bắt đầu đánh máy bài viết với tiêu đề đã có sẵn: “Một trường trung học bị bao vây”.

Bực mình vì cuộc trò chuyện này, Julie cảm thấy nhu cầu muốn ăn kỳ lạ. Cô ra gặp Paul trong gian của cậu. Cuối cùng gian của Paul được dời sang phía Đông để không bị tiếng ồn ở bức danh dự làm phiền.

Họ cùng nói chuyện về năm giác quan.

Paul cho rằng con người thường chỉ dùng thị giác để chuyển tám mươi phần trăm thông tin về não và thấy vậy là đủ. Làm vậy có vấn đề, vì như vậy, đảm ra thị giác biến thành giác quan chuyên chế khiến cho các giác quan khác kém quan trọng hơn hẳn. Để Julie nhận rõ được điều đó, Paul dùng khăn bit chặt đôi mắt xám nhạt lại và bảo cô định nghĩa những mùi vị toát ra từ chiếc máy phát mùi của cậu. Cô vui lòng tham gia trò chơi.

Cô nhận ra ngay những mùi dễ nhận biết như húng tây hay oải hương, nhẽn mũi để gọi tên mùi thịt bò hầm, cái tất cũ hay đồng cổ. Mùi Julie được đánh thức. Mắt vẫn bit kín, cô phát hiện ra hoa nhài, hương bài và bạc hà. Cô thậm chí còn nhận ra được mùi cà chua, quả là một kỳ tích nhỏ.

- Xin chào cái mũi của ta, cô nói.

Paul tấm sự với cô rằng cũng như âm nhạc và màu sắc, mùi vị được tạo

thành từ các dao động và đề nghị cô nhận biết mùi vị mà mắt vẫn bịt kín.

Cô thử các món ăn có mùi vị khó nhận biết. Dùng vòm miệng được đánh thức, cô tìm cách gọi tên chúng. Thực ra chỉ có bốn vị: đắng, chua, ngọt, mặn và tất cả những hương vị do mũi ngửi được. Cô chăm chú dõi theo miếng thức ăn được nuốt vào trong. Bị các vách ống bờ đầy đi, cô trượt vào thực quản rồi vào tới dạ dày nơi vô số loại dịch tiêu hóa đang đợi để bắt tay vào việc. Cô cười ngạc nhiên vì có thể thấy được chúng.

- Xin chào dạ dày của ta!

Cơ thể cô vui sướng vì được ăn. Hệ tiêu hóa của cô tự giới thiệu mình với cô. Nó đã bị cầm tù lâu quá rồi. Julie cảm thấy như thèm thức ăn vô cùng. Cô hiểu rằng cơ thể mình nhớ rất rõ những cơn chán ăn của cô nên cứ có mẫu thức ăn nào vào là nó bám chặt lấy vì sợ lại không có nữa.

Giờ khi cô lắng nghe cơ thể mình, cô thấy có vẻ như nó đặc biệt thích đường và thức ăn béo. Paul đưa cho cô, lúc này mắt vẫn bịt kín, những mẩu bánh ngọt và mặn, sô cô la, nho, táo hoặc cam. Lần nào cô cũng lắng nghe xem đầu luối mình thấy thế nào rồi gọi tên thứ cô nếm.

- Các cơ quan trong cơ thể thiếp ngủ khi ta không dùng tới nó, Paul chỉ ra như vậy.

Rồi sau đó, vì cô vẫn đang bịt mắt, cậu cuí xuống hôn lên miệng cô. Cô giật nẩy mình, lưỡng lự và cuối cùng đẩy cậu ra. Paul thở dài:

- Xin lỗi cậu.

Julie bỏ cái khăn che mắt, trông cô giàn như còn bối rối hơn Paul:

- Không sao đâu. Cậu đừng giận mình. Đạo này mình chẳng có đầu óc nào mà nghĩ tới chuyện đó.

Cô đi ra. Zoé đã chứng kiến cảnh vừa rồi và đi theo cô.

- Cậu không thích đàn ông à?

- Nói chung tôi ghét mọi tiếp xúc da thịt. Nếu có thể thì tôi sẽ trang bị cho mình một cái thanh đũa và chạm rộng mêm mông để tránh tất cả những người chẳng vì lý do gì quan trọng mà cứ cầm lấy tay tôi, ôm vai tôi, mà đây là còn chưa kể tới những kẻ cho rằng dứt khoát phải ôm hôn để chào hỏi mình nữa chứ. Họ nhè nước bọt ra má và...

Zoé hỏi Julie vài câu về tình dục và sững sốt khi biết là đã mười chín tuổi, lại trông rất xinh xắn, vậy mà cô vẫn còn trinh.

Julie giải thích với bạn là cô không muốn có quan hệ tình dục vì cô không muốn giống bố mẹ mình. Với cô thì tình dục là bước đầu dẫn tới việc sống chung, sau đó là đám cưới và cuối cùng là cuộc đời của những kẻ tư sản già nua.

Loài kién có một giống riêng, giống vô tính. Người ta để cho chúng được yên và chúng thấy vô tính chẳng có gì là phiền hà. Chẳng ai lải nhải suốt ngày với chúng vì nỗi nhục nhã của thân phận "gái già" và sự cô đơn.

Zoé phá lênh cười rồi ôm lấy vai cô.

- Chúng ta có phải là côn trùng đâu. Chúng ta khác chứ. Làm gì có người vô tính!

- Còn chưa có thì đúng hơn.
- Vấn đề là cậu quên mất một khái niệm căn bản: tình dục không phải chỉ là để sinh sản, mà còn là lạc thú nữa. Khi làm tình, ta nhận được lạc thú. Ta cho đi lạc thú. Ta trao đổi lạc thú.

Julie bối rối nghi ngờ. Lúc này cô chưa thấy cần phải sống chung với ai. Lại càng không cần có tiếp xúc da thịt với bất kỳ ai.

134. BÁCH KHOA TOÀN THU

PHƯƠNG PHÁP CHỐNG LẠI CẢNH ĐỘC THÂN: Cho tới tận năm

1920, ở vùng Pyrénées, nông dân một số làng vẫn thảng tay giải quyết chuyện hôn nhân. Trong năm có một buổi tối được gọi là "đêm cưới". Tối hôm đó, người ta tụ tập tất cả thanh niên nam nữ mười sáu tuổi, thu xếp làm sao để số nam bằng với số nữ.

Một bữa tiệc lớn được tổ chức ngoài trời, trên sườn núi, tất cả dân làng đều tới ăn uống tràn cung mây.

Tới giờ đã định, các cô gái bỏ đi, rất lâu trước các chàng trai. Họ chạy trốn vào những bụi cây. Sau đó, giống như trò chơi trốn tìm, các chàng trai đi tìm họ. Người đầu tiên tìm được cô gái nào thì sẽ có được cô gái đó. Tất nhiên, những cô xinh nhất là những cô được các chàng tìm kiếm nhiều nhất và họ không có quyền được khước từ người đầu tiên phát hiện ra họ.

Tuy nhiên, không phải lúc nào những chàng trai đẹp nhất cũng tìm được những cô gái đẹp nhất trước tiên, mà luôn là những anh chàng nhanh nhẹn nhất, biết quan sát nhất và khôn nhát. Những chàng trai khác đánh phả bằng lòng với những cô gái ít hấp dẫn hơn, bởi không chàng trai nào được phép về làng mà không mang theo một cô gái. Nếu có anh chàng chậm chạp, lờ ngờ lại không chịu bằng lòng với một cô gái xấu mà quay về tay không thì sẽ bị đuổi cổ khỏi làng.

May là đêm càng khuya thì bóng tối càng có lợi cho những cô kém xinh đẹp hơn.

Ngày hôm sau, người ta tổ chức lễ cưới.

Khỏi cần nói thêm là rất hiếm có các chàng trai é vợ hay những cô gái già ở làng này.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

135. BẰNG LỦA VÀ BẰNG HÀM

Đoàn dài những con kiến làm cách mạng Ngón Tay lúc này đã lên tới ba mươi ngàn con.

Chúng đi qua đô thị kiến Yedi-bei-nakan. Thành này không chịu cho chúng vào. Lũ kiến làm cách mạng Ngón Tay muốn đốt cái tổ kiến thù địch này, nhưng có vẻ như không thể được vì có một lớp vòm bằng lá xanh

không bén lửa bao phủ lên thành. Công chúa 103 bèn quyết định tận dụng địa thế xung quanh làm lợi thế cho quân mình. Một vách đá trên có hòn lớn nhô ra phía trên thành. Chỉ cần dùng đòn bẩy để ném viên đá tròn xuống đô thị.

Cuối cùng hòn đá cũng chịu động đậy, lắc lư rồi mới lăn và rơi xuống đúng vào mái lá vòm mềm của đô thị. Đó là quả bom to nhất và nặng nhất rơi xuống đô thị gồm hơn một trăm ngàn cư dân này.

Chỉ còn phải bắt tổ kiến, hay đúng hơn là thứ còn lại, ra hàng.

Buổi tối, trong đô thị đã bị san phẳng, trong khi lũ kiến cách mạng ăn uống bồi dưỡng, Công chúa 103 lại kể về những tục lệ kỳ lạ của Ngón Tay và số 10 ghi chép lại bằng mùi:

HÌNH THÁI

Hình thái của Ngón Tay không tiên hóa nữa.

Sau một triệu năm sống dưới nước, bàn chân lũ éch xuất hiện màng để thích nghi hơn với nước, trong khi ở người thì mọi thứ đều được giải quyết bằng các bộ phận già.

Để thích nghi với nước, con người làm ra chân nhái để muốn đeo vào hay tháo ra lúc nào cũng được.

Vì vậy nên con người chẳng có bất cứ lý do nào để phải thích nghi về mặt hình thái và đợi tới một triệu năm để mọc ra màng tự nhiên ở chân tay.

Để thích nghi với không trung, con người thậm chí còn tạo ra máy bay bắt chước chim.

Để thích nghi với nóng hay lạnh, con người làm quần áo thay cho bộ lông.

Thú mà ngày xưa một loài phải mất hàng triệu năm để tạo ra trên chính cơ thể mình thì con người tự tạo ra trong vài ngày, chỉ bằng cách xoay xở với các vật liệu có quanh mình.

Sự khéo léo đó thay thế hẳn sự tiên hóa về hình thái ở con người.

Từ lâu, loài kiến chúng ta cũng thôi không tiên hóa, bởi vì chúng ta đã giải quyết được những vấn đề của mình theo cách khác chứ không phải bằng tiên hóa về hình thái nữa.

Từ một trăm triệu năm nay, hình dạng bên ngoài của chúng ta vẫn vậy, đó là bằng chứng cho sự thành công của loài kiến.

Chúng ta là loài vật đã phát triển cao.

Trong khi tất cả những loài sinh vật sống khác đều phải chịu sự chọn lọc tự nhiên: thú ăn thịt, khí hậu, bệnh tật, chỉ có người và kiến là không phải chịu sức ép đó.

Nhờ có hệ thống xã hội mà cả người và kiến đều thành công.

Hầu hết trẻ em cũng như kiến con sinh ra đều đạt được tới tuổi trưởng thành và tuổi thọ trung bình của hai loài đều đang kéo dài thêm.

Tuy nhiên, người và kiến cùng phải đương đầu với một vấn đề: vì không thích nghi với môi trường nữa nên chỉ còn cách là bắt môi trường thích nghi với mình.

Người và kiến phải hình dung ra thế giới để chịu tiện lợi nhất cho mình. Vì vậy, đó không còn là vấn đề sinh học nữa, mà là vấn đề văn hóa.

Cách đó một quãng, các kỹ sư lửa lại làm thử nghiệm.

Số 5 thử đứng trên hai cẳng bằng cách dùng mấy cái cành nhỏ như gậy chống. Số 7 tiếp tục vẽ bức tranh tường về cuộc phiêu lưu của 103 và việc nó phát hiện ra Ngón Tay. Số 8 thử dùng các cành nhỏ và khay bằng lá tết làm đòn bẩy với sỏi làm đối trọng.

Sau khi đã nói rất nhiều về Ngón Tay, Công chúa 103 thấy chán nản. Nó lại nghĩ tới câu chuyện cổ tích số 24 muôn viết với tiêu đề *Ngón Tay*. Giờ thì Hoàng tử đã thiệt mạng trong vụ hỏa hoạn nên cuốn tiểu thuyết đầu tiên đó của loài kiến cũng chẳng còn cơ hội ra đời nữa rồi.

Số 5 ra chỗ 103 sau khi lại ngã vì muốn thử đi bằng hai cẳng. Nó cho rằng vấn đề của nghệ thuật là ở chỗ rất mong manh, khó chuyên chở. Không thể chuyên chở đường xa quá trứng mà số 24 định dùng để đựng cuốn tiểu thuyết của mình.

Lẽ ra phải để lén lungan sên mới phải, 103 nói.

Số 5 nhắc nhớ rằng đôi khi ốc sên ăn trứng kiến. Theo nó thì cần sáng tạo ra loại nghệ thuật trữ tình của loài kiến sao cho nhẹ, dễ vận chuyển và nếu lũ ốc sên không ăn được thì càng tốt.

Số 7 lấy một cái lá để bắt đầu một phần mới trong bức tranh tường của nó.

Cái này cũng chẳng thể nào chuyên chở đi được, số 5 bảo nó. Số 5 đã phát hiện ra những vấn đề công kèn của nghệ thuật.

Hai con kiến tham khảo ý kiến nhau và bỗng dung, số 7 nảy ra ý: khắc trên da. Tại sao không dùng mũi nhọn của hàm để vẽ thẳng những họa tiết lên lớp vỏ của mọi người.

103 thấy thích ý tưởng đó. Nó biết là Ngón Tay cũng có một nghệ thuật theo kiểu này mà chúng gọi là “xăm”. Vì da chúng mềm nên chúng buộc phải cho màu phẩm vào, trong khi với kiến thì chẳng còn gì đơn giản hơn là dùng mũi nhọn của hàm rạch lớp vỏ, như một mẩu hổ phách.

Số 7 ngay lập tức muốn rạch lên lớp vỏ của 103, nhưng trước khi là Công chúa trẻ thì 103 từng là kiến trinh thám già nên lớp vỏ của nó đã chằng chịt những vết rạch vì vậy chẳng còn nhìn ra hình thù gì nữa.

Chúng bèn quyết định gọi số 16, con kiến trẻ nhất nhóm lại giàn, ít ra thì nó cũng có lớp vỏ nhẵn thín. Vậy là số 7 bèn cần mẫn dùng mũi hàm phải như que rạch những họa tiết chợt nảy ra trong đầu. Ý tưởng đầu tiên là vẽ một tổ kiến đang bốc cháy. Nó vẽ cảnh đó lên bụng con kiến trẻ. Ngọn lửa tạo thành những đường lượn và hình cuộn khá dài phối hợp với nhau như những sợi lông mi. Kiến vốn thường chỉ nhìn rõ các vận động nên quan tâm tới đường đi của ngọn lửa hơn là chi tiết cụ thể về hình dáng ngọn lửa.

Maximilien vớt những con cá sóc chết ra khỏi bể cá. Hai ngày nay, anh ít quan tâm tới bể cá hơn và lũ cá trách móc anh bằng cách tồi tệ nhất: chết lay lắt. "Lũ cá nuôi trong bể này vốn được lai giống và chọn lọc chỉ dựa vào hình dáng đẹp đẽ. Xem ra chúng có vẻ yếu ớt ghê," viên cảnh sát nghĩ và tự hỏi sao không lựa chọn những giống hoang dã, không đẹp bằng nhưng thích nghi tốt hơn và sống dai hơn.

Anh vứt xác lũ cá vừa chết ngày hôm đó vào sọt rác rồi ra phòng khách trong khi đợi bữa tối.

Vिण cảnh sát cầm một tờ *Kèn hiệu Fontainebleau* để trên tràng kỷ. Trên trang cuối, có một mục nhỏ do Marcel Vaugirard viết, với nhan đề "Một trường trung học bị bao vây". Trong giây lát, Maximilien sợ rằng tay nhà báo này sẽ thông báo với dân chúng điều đang thực sự diễn ra ở đó. Nhưng không, cái anh chàng Vaugirard tử tế này làm đúng việc của mình. Anh nói về những kẻ cảnh tà, về tai lưu manh và những lời phàn nàn của cư dân sống quanh trường về chuyện ôn ào ban đêm. Một bức ảnh nhỏ xíu minh họa cho bài báo, chân dung của người cầm đầu với chú thích: "Julie Pinson, ca sĩ và kẻ nổi loạn".

Nỗi loạn ư? Trước hết phải nói là xinh đẹp, viên cảnh sát nghĩ vậy. Trước đây anh chưa từng để ý tới điều đó, nhưng cô con gái ông Gaston Pinson đúng là xinh đẹp thật.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn.

Bữa ăn hôm nay gồm món khai vị là óc nấu bơ rắc rau mùi tây thái nhỏ, món chính là đùi ếch ăn với cơm.

Anh liếc xéo vợ và bỗng phát hiện ra cô có nhiều thói quen rất khó chịu. Khi ăn, ngón tay út cô cong lên. Cô cười luôn miệng và cứ nhìn chồng chòng chọc.

Marguerite được phép bật máy truyền hình.

Kênh 423. Thời tiết. Ô nhiễm môi trường ở các thành phố lớn đã vượt qua mức báo động. Ngày càng có nhiều vấn đề liên quan tới hô hấp và chứng ngứa mắt. Chính phủ dự định mở một cuộc tranh luận ở Nghị viện về vấn đề này, đồng thời chỉ định một hội đồng cố vấn để đề xuất giải pháp. Điều này có thể cho ra một báo cáo...

Kênh 67. Quảng cáo. "Hãy ăn sữa chua! Hãy ăn sữa chua! HÃY ĂN SỮA CHUA!"

Kênh 622. Giải trí. Và sau đây là chương trình "Bấy suy tưởng", vẫn với câu đố về sáu que diêm và tám tam giác đều...

Maximilien giật cái điều khiển từ xa khỏi tay cô con gái rồi tắt máy truyền hình.

- Đừng mà, bố ơi, con muốn xem bà Ramirez đã giải được câu đố sáu que diêm làm tám tam giác chưa!

Ông bố không nhượng bộ. Lúc này anh giữ cái điều khiển từ xa như

giữ vương trượng. Trong mọi tết bào gia đình con người, ai giữ cái vương trượng đó thì người ấy là vua.

Maximilien bảo con gái không được nghịch lợ muối nữa và bảo vợ đừng nuốt những miếng to như thế.

Mọi thứ đều khiến anh bức mình.

Khi cô vợ mời anh ăn món tráng miệng cô mới sáng tạo ra, bánh flang hình kim tự tháp, anh không chịu nổi nữa, anh đứng dậy khỏi bàn ăn trốn vào phòng làm việc.

Maximilien khóa cửa phòng lại để đảm bảo không bị làm phiền.

Mac Yavel lúc nào cũng được bật sẵn, anh chỉ cần bấm một nút để quay lại trò *Tiến hóa* và giải trí bằng cách giao tranh với các bộ tộc nước ngoài đang đe dọa nền văn minh Mông Cổ anh mới tạo ra và đang trong giai đoạn phát triển rực rỡ.

Lần này thì anh chỉ quan tâm tới quân đội. Không còn đầu tư vào nông nghiệp, không còn đầu tư vào khoa học, vào giáo dục hay giải trí. Chỉ còn đội quân vô cùng lớn và chính quyền chuyên chế. Anh vô cùng ngạc nhiên nhận ra sự lựa chọn này mang lại những kết quả rất thú vị. Toàn quân Mông Cổ của anh tiến từ Tây sang Đông, từ vùng núi Alpes thuộc Italia tới Trung Quốc, xâm chiếm tất cả các thành phố họ đi qua. Không làm nông nghiệp nhưng họ vẫn có lương thực nhờ cướp phá. Không làm nghiên cứu nhưng họ vẫn có khoa học nhờ chiếm phòng thí nghiệm ở các thành phố bị chiếm đóng. Còn giáo dục thì chẳng cần nữa. Tóm lại, với nền độc tài quân sự, mọi thứ đều vận hành nhanh và tốt. Maximilien tiến được tới năm 1750 với các cỗ xe và máy bắn chiếm đóng gần như toàn bộ hành tinh. Tiếc là lại nổ ra một cuộc nổi loạn ở một trong các thủ đô đúng vào lúc anh toan chuyển thành phố đó từ chế độ chuyên chế sang chế độ quân chủ sáng suốt. Việc chuyển tiếp không được ổn thỏa, anh không lấy lại được quyền kiểm soát và cuộc nổi loạn lan sang các thành phố khác.

Vậy nên một quốc gia láng giềng, rất nhỏ nhưng theo chế độ dân chủ, chẳng mấy khó khăn xâm chiếm nền văn minh của anh.

Một dòng chữ đột ngột xuất hiện trên màn hình.

Anh không tập trung tư tưởng vào trò chơi. Anh có chuyện gì lo lắng à?

- Sao cậu biết?

Máy tính phát qua loa:

- Theo cách anh gõ trên các phím của tôi. Ngón tay anh trượt đi và thường anh gõ hai phím một lúc. Tôi có thể giúp gì cho anh được không?

Viên thanh tra ngạc nhiên:

- Máy tính có thể giúp tôi dẹp cuộc nổi loạn của học sinh trung học bằng cách nào đây?

- Ô thì...

Maximilien ấn một phím.

- Mở cho tôi một ván mới đi, đó là cách tốt nhất giúp tôi đấy. Càng chơi tôi càng hiểu hơn thế giới mình đang sống và những lựa chọn mà tổ tiên

tôi từng buộc phải chọn.

Anh quyết định gây dựng một nền văn minh theo kiểu Sumer⁽¹⁾ và kéo dài nó tới tận năm 1980. Lần này thì anh theo được sự tiến hóa logic: chuyên chế, quân chủ, cộng hòa, dân chủ. Anh xây dựng được một quốc gia tiến bộ về mặt công nghệ. Bỗng dung, giữa thế kỷ hai mươi mốt, dân của anh chết hàng loạt vì dịch tả. Maximilien không chăm lo đầy đủ tới điều kiện vệ sinh của dân chúng và nhất là bỏ qua việc xây hệ thống cống thải ở các thành phố lớn. Vậy nên, chất thải không được tháo đi một cách có tổ chức mà tích tụ lại rồi biến thành phân bón cho cây trồng ở trong các thành phố và thu hút lũ chuột. Mac Yavel nhận xét rằng nếu là máy tính thì không bao giờ có sai lầm như vậy xảy ra.

Chính vào lúc đó, Maximilien nghĩ rằng trong tương lai, có lẽ nên để máy tính đứng đầu chính phủ vì chỉ có máy tính mới có thể không quên bất cứ chi tiết nào. Máy tính không bao giờ ngủ. Máy tính chẳng bao giờ ốm. Máy tính không có chuyện trực trặc về tình dục. Máy tính không có gia đình hay bạn bè. Mac Yavel nói đúng. Máy tính không bao giờ quên xây hệ thống cống thải.

Maximilien bắt đầu một ván mới với một nền văn minh theo kiểu Pháp. Càng chơi anh càng không tin vào bản chất con người vốn tai ác, không nhận thức được lợi ích về lâu về dài, chỉ hau háu tìm lạc thú tức thời.

Đúng lúc đó, trên màn hình, anh được chứng kiến cuộc nổi loạn của sinh viên tại một trong các thủ đô của anh, năm 1653 theo thời gian của ván bài. Lũ choai choai giận dỗi như trẻ con được nuông chiều vì không đạt được ngay lập tức những gì chúng đòi hỏi...

Anh phái quân tới dẹp lũ sinh viên và cuối cùng tiêu diệt hết bọn chúng.

Mac Yavel nói với anh một lời nhận xét kỳ quặc:

- Anh có vẻ không thích đồng loại của mình nhỉ?

Maximilien lấy một lon bia trong tủ lạnh nhỏ rồi uống. Anh rất thích vừa giải khát vừa giải trí với nền văn minh mô phỏng.

Anh bấm chuột máy tính để tiêu diệt nốt những ổ chong đồi cuối cùng và khi cuộc cách mạng cuối cùng đã bị dẹp, anh cho cảnh sát giám sát gắt gao hơn, thiết lập một hệ thống caméra theo dõi để kiểm soát sát sao hơn hành động của dân chúng.

Maximilien nhìn dân chúng đi lại, quay tròn như người ta quan sát côn trùng. Cuối cùng, anh cũng chịu trả lời:

- Tôi quý con người... dù họ chẳng ra gì.

137. Ý TƯỞNG LAN TRÀN

Dần dần, cuộc Cách mạng trở thành đám lộn xộn sáng tạo rộng mênh mông.

1. Nền văn minh phát triển ở vùng đất cổ thuộc miền Nam Iraq từ cuối thiên niên kỷ thứ sáu trước Công nguyên cho tới đầu thế kỷ hai trước Công nguyên.

Ở Fontainebleau, ngày hội mỗi lúc một lớn làm tám người khởi xướng có phần bị ngợp. Ngoài bục danh dự và tám gian của họ, các bục và bàn mọc lên tứ tung khắp nơi trong sân.

Vậy nên nảy sinh những gian “hội họa”, “điêu khắc”, “sáng tạo”, “thi ca”, “khiêu vũ”, “trò chơi tin học” nơi các nhà cách mạng trẻ giới thiệu các tác phẩm của họ một cách tự phát. Trường trung học dần dà biến thành ngôi làng sắc sỡ nơi người dân xung hô thân thiện với nhau, dễ dàng bắt chuyện với nhau, vui đùa, xây dựng, thử nghiệm, quan sát, ném trái, chơi đùa hoặc chỉ đơn giản là nghỉ ngơi.

Trên bục danh dự, cây đàn organ của Francine giúp tái hiện hàng nghìn dàn nhạc đủ mọi thể loại. Dù là đêm hay ngày, các nhạc sĩ dù là có kinh nghiệm hay còn non nớt đều không bỏ lỡ cơ hội thử nghiệm. Ngay từ ngày đầu tiên, công nghệ cao đã giúp tạo ra một hiện tượng đáng ngạc nhiên: sự pha trộn của mọi thể loại nhạc trên thế giới.

Nhờ thế nên người ta thấy một người chơi đàn sitar⁽¹⁾ Ấn Độ tham gia vào nhóm nhạc thính phòng, dàn trống Bali đêm cho một nữ ca sĩ hát jazz. Chẳng mấy chốc, múa cung hòa vào âm nhạc, một diễn viên kịch kabuki⁽²⁾ của Nhật trình diễn điệu múa bướm trên nhịp trống châu Phi, một vũ công tango lướt theo nhịp nhạc Tây Tạng, bốn học sinh múa ba lê thực hiện những động tác đậm chất trên không trên nền nhạc new-age bay bổng. Khi cây đàn organ không đủ phục vụ nhu cầu thì người ta tạo ra các nhạc cụ khác.

Các tiết mục hay nhất được ghi lại và truyền trên mạng. Cách mạng Fontainebleau không chỉ phát đi mà còn thu nhận các loại nhạc do những cuộc “Cách mạng kiến” ở San Francisco, Barcelona, Amsterdam, Berkeley, Sydney hay Seoul sáng tác ra.

Ji-woong điều chỉnh máy quay và micro kỹ thuật số trên các máy tính kết nối vào mạng và làm cho các nhạc công ở các cuộc Cách mạng kiến tại nước ngoài có thể cùng lúc chơi trực tiếp. Fontainebleau chơi trống, San Francisco chơi ghi ta giữ nhịp và ghi ta lead, Barcelona hát, Amsterdam chơi keyboard, Sydney chơi contrebasse và Seoul chơi violon.

Các nhóm từ đủ mọi nguồn gốc nối tiếp nhau trên các xa lộ kỹ thuật số. Thứ âm nhạc thử nghiệm và lai tạo toàn hành tinh lan truyền khắp nơi, từ châu Mỹ, châu Á, châu Âu và Australia.

Trên sân cổ trường trung học Fontainebleau không còn thấy ranh giới cả về thời gian lẫn không gian.

Máy photocopy của trường hoạt động không ngừng để in chương trình hoạt động trong ngày (tóm tắt các sự kiện chính trong ngày: các nhóm nhạc, kịch, gian thử nghiệm, v.v..., đồng thời cả thơ ca, các bài báo gây tranh cãi,

1. Nhạc cụ truyền thống của Ấn Độ, thuộc bộ dây, có cần dài, thân tròn.

2. Thể loại sân khấu truyền thống của Nhật với các diễn viên hóa trang rất cầu kỳ và lối diễn xuất rất ấn tượng mang tính ước lệ.

luận cương, quy chế hoạt động của các tiểu chi nhánh của Cách mạng, và gần đây thêm cả những bức ảnh của Julie chụp trong buổi biểu diễn thứ hai của nhóm, và đương nhiên là cả thực đơn các bữa do Paul phụ trách).

Những kẻ bị bao vây tìm thấy trong sách lịch sử và trong thư viện chán dung những nhà cách mạng vĩ đại hoặc các ca sĩ rock lừng danh ngày xưa mà họ thích, sao chụp lại rồi dán lên hành lang trong trường. Có thể nhận ra Lão tử, Gandhi, Peter Gabriel, Albert Einstein, Đạt Lai Lạt Ma, nhóm Beatles, Philip K. Dick, Frank Herbert và Jonathan Swift.

Julie ghi vào các trang trắng ở phía cuối cuốn *Bách khoa toàn thư*:

"Nguyên tắc cách mạng số 54: tình trạng vô chính phủ là nguồn gốc của sáng tạo. Được giải phóng khỏi sức ép xã hội, con người tự nhiên sáng tạo, tìm kiếm cái đẹp và trí tuệ, giao tiếp với nhau theo cách tốt nhất. Khi có đất mùn tốt thì ngay cả những hạt nhỏ bé cũng nảy mầm thành cây lớn và cho quả ngọt lành."

Các nhóm thảo luận tự phát lập ra trong các phòng học.

Buổi tối, những người tình nguyện phát chăn cho thanh niên ngủ ngoài trời, hai ba người đắp chung một chăn, ôm chặt nhau giữ hơi ấm.

Trong sân, một nữ chiến binh trình diễn một màn Thái cực quyền và giải thích rằng bộ môn thể dục có từ ngàn năm nay phỏng theo điệu bộ của động vật. Bằng việc phỏng theo như vậy, người ta hiểu tâm trí động vật hơn. Các vũ công bèn lấy cảm hứng từ ý tưởng đó và bắt chước cử động của loài kiến. Họ nhận ra rằng các cử chỉ của loài côn trùng này rất mềm dẻo. Về duyên dáng của kiến thật lạ lùng, khác hẳn loài thú họ mèo hoặc họ chó. Các vũ công tạo ra những bước mới bằng cách giơ cao tay lên làm râu kiến và cọ cọ vào nhau.

- Cậu muốn hút cần sa không? một khán giả trẻ chia sẻ điều thuốc mời Julie.

- Không, cảm ơn cậu, tôi từng hút rồi, nó làm hỏng dây thanh quản. Chỉ cần ngâm ngày hội tuyệt vời này là tôi thấy như mình hòa vào đó rồi.

- Cậu may mắn thật đấy. Cậu chẳng cần gì nhiều để cảm thấy hào hứng...

- Thế này mà cậu còn bảo là chẳng gì nhiều ư? Julie ngạc nhiên. Tôi chưa từng thấy chuyện gì tuyệt vời hơn thế.

Julie ý thức được rằng cần làm cho cái chợ ồn ào này trật tự hơn một chút, nếu không thì Cách mạng sẽ tự diệt vong.

Phải làm cho tất cả những việc này có ý nghĩa.

Suốt một giờ đồng hồ, cô chăm chú quan sát lũ kiến trong bể kính dùng cho thí nghiệm về giao tiếp mùi. Edmond Wells cam đoan là quan sát tập tính của kiến có tác dụng rất lớn nếu muốn tạo ra một xã hội lý tưởng.

Còn cô thì chỉ thấy trong cái bể kính những con vật nhỏ bé đèn nhém trông như đang lảng tránh làm những việc "ngốc nghênh". Cuối cùng, cô kết luận rằng cơ lẽ mình đã nhầm. Chắc là Edmond Wells nói một cách trừu tượng. Kiến là kiến, người là người, không thể nào áp dụng các quy luật sống

của loài côn trùng nhỏ hơn con người gấp cả ngàn lần vào cuộc sống con người được.

Cô leo lên các tầng trên, ngồi vào phòng thầy dạy lịch sử, mở cuốn *Bách khoa toàn thư* và tìm những ví dụ cách mạng khác có thể áp dụng được.

Cô phát hiện ra lịch sử phong trào vị lai. Trong những năm 1900-1920, các phong trào nghệ sĩ phát triển khắp nơi. Ở Thụy Sĩ có phong trào đa đa, ở Đức có phong trào biểu hiện, ở Pháp có phong trào siêu thực, ở Italia và Nga có phong trào vị lai. Những người theo trường phái vị lai là nghệ sĩ, nhà thơ và triết gia có điểm chung là hâm mộ máy móc, tốc độ và nói rộng ra là mọi công nghệ tiên tiến. Họ tin rằng có ngày máy móc sẽ cứu con người. Những người theo trường phái vị lai còn dựng cả những vở kịch trong đó các diễn viên hóa trang thành người máy tới cứu con người. Có điều là ngay trước đại chiến thế giới lần thứ hai, những người ủng hộ phong trào vị lai ở Italia theo Marinetti⁽¹⁾ tán thành tư tưởng của nhà độc tài Benito Mussolini, người đại diện chính của máy móc. Xét cho cùng thì họ cũng biết làm gì khác ngoài việc sản xuất xe tăng và các máy móc khác dùng trong chiến tranh? Ở Nga, cũng với những lý do như vậy, nhiều người theo trường phái vị lai gia nhập đảng Cộng sản của Joseph Staline. Trong cả hai trường hợp, họ đều bị sử dụng cho mục đích tuyên truyền chính trị. Staline quăng họ vào trại cải tạo hoặc ám sát luôn.

Sau đó, Julie quan tâm tới phong trào siêu thực. Nhà điện ảnh Luis Buñuel, các họa sĩ Max Ernst, Salvador Dali và René Magritte, nhà văn André Breton, tất cả những người đó đều nghĩ có thể dùng nghệ thuật của mình để thay đổi thế giới. Vì điều này nên họ có phần hơi giống với tám thành viên trong nhóm của Julie, mỗi người hành động trong lĩnh vực yêu thích riêng của mình. Tuy nhiên, các nhà siêu thực quá cá nhân chủ nghĩa nên chẳng mấy chốc bị cuốn vào những cuộc cãi cọ nội bộ.

Cô nghĩ là tìm thấy được một ví dụ hay với những người theo chủ nghĩa tình thế ở Pháp vào thập kỷ sáu mươi của thế kỷ hai mươi. Họ chủ trương làm cách mạng bằng trò giêu cợt, từ chối "xã hội dàn cảnh" nên dứt khoát tránh mọi thứ liên quan tới các phương tiện truyền thông. Nhiều năm sau, lãnh tụ của họ, Guy Debord, thậm chí đã phải tự tử sau lần đầu trả lời phỏng vấn trên truyền hình. Vì vậy nên hầu như chẳng ai biết tới những người theo chủ nghĩa tình thế, trừ vài chuyên gia về phong trào tháng Năm năm 1968.

Julie chuyển sang đọc về các cuộc cách mạng thực sự.

Trong các cuộc nổi loạn mới đây có cuộc nổi loạn của thổ dân ở Chiapas, phía Nam Mêhicô. Đầu phong trào này là Marcos, lại là một nhà cách mạng cho phép mình thực hiện những chiến công theo kiểu hài hước. Tuy nhiên, phong trào của ông dựa trên những vấn đề xã hội rất nghiêm túc: cảnh khốn cùng của thổ dân Mêhicô và sự tiêu diệt các nền văn

1. Filippo Tommaso Marinetti (1876-1944): người đề xướng ra chủ nghĩa vị lai.

minh thổ dân châu Mỹ. Vậy nhưng lại chẳng có mối bát bình xã hội thực sự nào để hâm nóng cuộc Cách mạng kiên của Julie. Người cộng sản chắc sẽ gọi nó là “cách mạng tiểu tư sản” vì nó chỉ có động cơ duy nhất là chán ngấy cảnh đinh trê.

Phải tìm ra thứ gì khác. Cô lại giở các trang cuốn *Bách khoa toàn thư*, bỏ qua các cuộc cách mạng quân sự để tìm các cuộc cách mạng văn hóa.

Bob Marley ở Jamaica. Cách mạng rasta gần giống với cách mạng của Julie và các bạn vì cả hai đều liên quan tới âm nhạc. Thêm vào đó là tư duy hòa bình, âm nhạc kết nối với nhịp đập của con tim, một điều cần sa, huyền thoại có gốc rễ và biểu tượng từ một nền văn hóa cổ. Những người cách mạng rasta lấy câu chuyện trong Kinh Thánh về Vua Salomon và Nữ hoàng Saba làm tham chiếu. Nhưng Bob Marley không tìm cách thay đổi xã hội. Ông chỉ muốn các tín đồ của mình được thư giãn và quên đi thói hung hăng cũng như những muộn phiền.

Ở Hoa Kỳ, một số cộng đồng tín đồ phái giáo hữu Quaker hoặc người Amish đã thiết lập những kiểu cùng tồn tại thú vị nhưng họ cố tình tự tách rời khỏi thế giới và thiết lập các quy tắc sống chỉ dựa vào đức tin. Tóm lại, trong số các cộng đồng thế tục vận hành tốt từ khá lâu thì chỉ có những người kibbutzim ở Israel. Julie thấy thích họ vì họ lập ra những ngôi làng nơi không có tiền tệ, cửa không có ổ khóa và mọi người giúp đỡ lẫn nhau. Tuy nhiên, người kibbutzim buộc mỗi thành viên phải làm ruộng hay trồng trọt; mà ở trường Julie làm gì có đồng để cày cấy, cũng chẳng có bò để chăn hay nho để vun trồng.

Cô suy nghĩ, gặm ngón tay, nhìn hai bàn tay mình và bỗng như có tia sáng lóe lên trong óc.

Cô đã tìm ra giải pháp. Từ bao lâu nay, cô vẫn thấy nó mà sao không nghĩ tới sớm hơn nhỉ?

Ví dụ phải làm theo là...

138. BÁCH KHOA TOÀN THU

CO THỂ SỐNG: *Chẳng cần chỉ ra cũng thấy rõ sự hòa hợp tuyệt vời ngự trị giữa các bộ phận khác nhau trong cơ thể chúng ta. Mọi tế bào của chúng ta đều bình đẳng. Mắt phải không ghen tị với mắt trái. Lá phổi bên phải không ghen tức lá phổi bên trái. Trong cơ thể chúng ta, mọi tế bào, mọi cơ quan, mọi bộ phận đều chỉ có một mục đích duy nhất: phục vụ cho cơ thể để nó vận hành tốt nhất.*

Các tế bào của cơ thể chúng ta biết rõ chủ nghĩa cộng sản và chủ nghĩa vô chính phủ. Mọi bộ phận đều bình đẳng, tự do nhưng với một mục đích chung: chúng sống theo cách tốt nhất có thể. Nhờ có các hoóc môn và hồi lưu thần kinh, thông tin được truyền đi tức thời trong cơ thể chúng ta nhưng chỉ được truyền tới các phần cần tới nó.

Trong cơ thể, không có người đứng đầu, không có bộ máy hành chính,

không có tiền bạc. Của cải duy nhất là dịch và ô xy và chỉ có cơ thể mới quyết định được bộ phận nào cần tới chúng. Ví dụ như khi lạnh, cơ thể người rút bớt máu ở đầu mút chân tay để nuôi những bộ phận quan trọng nhất cho sự sống. Vì thế mà ngón tay và ngón chân tím lại trước tiên.

Bằng việc sao chép lại ở tầm vĩ mô điều đang diễn ra trong cơ thể chúng ta ở tầm vi mô, chúng ta có thể bắt chước một hệ thống tổ chức đã được thử thách từ lâu.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

139. CUỘC CHIẾN Ở BEL-O-KAN

Các mạng Ngón Tay lan rộng như cành thường xuân leo. Lúc này, hàng ngũ côn trùng đã lén tới hơn năm mươi ngàn con. Lũ ốc sên chất đầy đồ đạc và thức ăn. Một nghệ thuật phổ biến nhất trong đám côn trùng đông đúc này tất nhiên là cho khắc họa tiết lửa lên ngực.

Lũ kiến có cảm giác như mình là đám cháy lan dần trong khu rừng, chỉ có điều, thay vì phá hoại khu rừng thì chúng lại phổ biến hiểu biết về sự tồn tại và cách sống của Ngón Tay.

Các nhà cách mạng đi tới một bình nguyên phủ đầy cây bách xù nơi khoảng một ngàn con rệp đang thanh bình gặm cây. Khi lũ kiến bắt đầu đuổi theo và bắn axít fomic để diệt lũ rệp, chúng chợt ngạc nhiên nhận ra là không hề thấy tiếng ồn nào.

Mặc dù phương thức giao tiếp chủ yếu của loài kiến là khứu giác nhưng chúng cũng rất nhạy cảm với sự yên lặng này.

Lũ kiến đi chậm lại. Phía sau một ngọn cỏ, chúng thấy hiện ra bóng hình đặc biệt của thủ đô của chúng: Bel-o-kan.

Bel-o-kan, đô thị quê hương.

Bel-o-kan, tổ kiến lớn nhất rừng.

Bel-o-kan, nơi những huyền thoại vĩ đại nhất của loài kiến sinh ra và mất đi.

Chúng thấy thành phố quê hương có vẻ còn rộng và cao hơn trước kia. Cứ như thế càng già đi thì nó càng phồng ra. Hàng ngàn thông điệp mùi toát ra từ noi chốn sống đông ấy.

Ngay cả 103 cũng không giấu được cảm xúc khi thấy lại quê hương. Vậy là mọi việc chỉ là để ra đi từ nơi đó và trở về.

Nó nhận ra hàng ngàn mùi hương quen thuộc. Hồi mới chỉ là con kiến trinh thám trẻ, nó từng chơi đùa trong đám cỏ này. Đây là những đường mòn nó từng đi săn vào mùa xuân. Nó run rẩy. Cảm giác yên lặng đi kèm với một hiện tượng đáng ngạc nhiên khác: không thấy có hoạt động gì xung quanh thành phố.

Ngày xưa, lúc nào 103 cũng thấy những con đường lớn dẫn vào thành đầy ủ các kiến thợ săn vác của cải lúc lùi, làm tắc nghẽn cửa ra và cửa vào.

Giờ thì chẳng thấy mông nào. Tổ kiến im lìm. Mệ-thành phố có vẻ như không hài lòng thấy đứa con gái ngỗ nghịch quay về, với bộ phận sinh dục mới cùng một nhóm cách mạng thân Ngón Tay và những bếp lò bốc khói đặt trên lưng ốc sên.

Con sẽ giải thích mọi điều với Người, 103 phát mũi về phía thành phố mênh mông của nó. Nhưng quá muộn mất rồi: lúc này, từ hai bên phía sau kim tự tháp đã xuất hiện hai hàng dài kiến lính. Dưới mắt Công chúa thì hai hàng dài lính đó giống như những cái hàm của Bel-o-kan.

Chị em chúng ừa tới không phải để chúc mừng chúng, mà là để ngăn chúng lại. Quả thực là tin tức về toán kiến cách mạng thân Ngón Tay, dám sử dụng lửa vốn bị cấm kỵ và chủ trương liên minh với lũ quỷ trên kia đã nhanh chóng lan đi khắp rừng.

Số 5 nhìn thấy kẻ thù và lo lắng.

Phía đối diện, các toán quân đối thủ đứng vào hàng ngũ chiến đấu, theo những chiến lược mà 103 từng được dạy khi còn nhỏ xíu: phía trước là dám pháo thủ sẽ bắn axít fomic, cánh phải là đội kỵ binh quy tụ dám kiến chạy nhanh, cánh trái là dám kiến lính có hàm sắc, còn phía sau là lũ kiến lính có hàm nhỏ sẽ giết nốt quân địch bị thương.

103 và số 5 rung râu với tốc độ 12 000 dao động một giây để nhận diện rõ địch thủ. Nhóm kiến cách mạng chẳng thể nào địch lại được quân thành Bel-o-kan.

Chúng chỉ có năm mươi ngàn quân cách mạng thân Ngón Tay với đủ mọi loài, mà lại phải đương đầu với một trăm hai mươi ngàn kiến lính Bel-o-kan cùng loại và thiện chiến.

Công chúa thử hòa hoãn lần cuối. Nó phát rất mạnh.

Hồi binh lính, chúng ta là chị em mà.

Chúng tôi cũng là kiến thành Bel-o-kan.

Chúng tôi quay về tổ để thông báo cho thành phố biết một mối nguy hiểm lớn.

Lũ Ngón Tay sẽ xâm chiếm rừng.

Không thấy phản ứng.

Công chúa 103 dùng râu chỉ tẩm biển trắng. Nó khẳng định đó là biểu tượng của hiểm họa.

Chúng tôi muốn nói chuyện với Kiến Chúa.

Lần này hàm kiến Bel-o-kan đồng loạt dựng lên như hàng rào sắt, phát ra những tiếng sắc gọn. Đội quân Liên bang quyết tâm tấn công. Giờ không phải là lúc thương thuyết nữa. Cần nhanh chóng thiết lập một chiến lược phòng vệ.

Số 6 đề xuất nên tập trung vào cánh phải để tấn công lũ kiến hàm to. Nó hy vọng là nhờ có lửa, chúng có thể khiến lũ kiến vụng về đó hoảng loạn mà quay ra chạy trốn và đánh lắn nhau.

Công chúa 103 cho rằng ý đó hay nhưng các bếp lò có lẽ sẽ có ích hơn nếu được dùng để chống lại kỵ binh.

Hội ý nhanh. Vấn đề của Cách mạng Ngón Tay là nó gồm các côn trùng đủ mọi loại mà chưa biết chúng sẽ phản ứng ra sao trong chiến trận. Lũ kiến nhỏ thậm chí còn không có hàm để đánh nhau thì biết làm gì bây giờ? Đó là còn chưa nói tới đám ốc sên vác bếp lửa di chuyển chậm như rùa... Chính lũ ốc sên mới dẽ lên cơn hoảng sợ vì thấy đầy kiến thù nghịch bao quanh.

Quân đội liên bang vẫn lững lờ tiến lên, với những toán quân dàn hàng ngang theo đẳng cấp, kích cỡ hàm và theo độ nhạy của râu. Lại thêm quân tăng viện kéo tới. Chúng có bao nhiêu nhỉ? Chắc phải hàng trăm, hàng trăm ngàn.

Quân địch càng tiến lại gần thì quân cách mạng Ngón Tay càng hiểu rằng chúng chắc chắn sẽ thua. Trong hàng ngũ của chúng, nhiều con côn trùng nhỏ tới xem cách mạng ra sao đã bỏ trốn.

Quân liên bang tới mỗi lúc một gần hơn.

Lũ ốc sên vận chuyển đồ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra, mở cái miệng rộng ngoác ra rống lên nỗi sợ hãi trong yên lặng. Lũ ốc sên có 25 600 cái răng nhọn giúp chúng cắt được lá xà lách.

Lũ ốc sên thuận bên trái là bòn chồn nhất. Cứ thấy con nào có vỏ xoắn về phía bên phải thì con đó thuận bên trái. Chúng tung sừng lên cao và làm đôi mắt ở đầu mút sừng lồi ra như những chồi non, trong tiếng mút chùn chụt. Vài con ốc sên nghén thân lên và dùng đầu đập mạnh vào vỏ để lũ kiến và những đồ vật vô dụng của chúng rơi xuống. Sau đó, chúng trốn khỏi bãi chiến trường.

Hàng pháo thủ đầu tiên của địch đã vào vị trí. Chúng tạo thành một dây gắn kết chặt chẽ gần như hoàn hảo. Những cái bụng vểnh lên và bắn ra một loạt những giọt axít ăn mòn bay đi như những tên lửa màu vàng và rơi xuống máy hàng đầu phía quân cách mạng. Những thân hình trúng đạn axít quằn quại vì đau.

Hàng pháo thủ thứ hai đã lên thế chỗ, vểnh bụng lên và gây thiệt hại ít nhất cũng bằng hàng đầu tiên.

Quân cách mạng chết như ngả rạ. Số kẻ đào ngũ tăng lên ở phía sau đoàn quân. Mỗi quan tâm của chúng với Ngón Tay không đủ mạnh để khiến chúng phải đổi mặt với đại quân kiến đỏ hung.

Những con ốc sên bị trúng axít đâm lên vì khiếp sợ, vươn cổ lên trời rồi xoay tròn và nhẹ nhàng cái răng nhọn cùng đôi mắt dài lồi ra. Khi hoảng sợ tới mức này, chúng sinh ra lượng nước bọt nhiều gấp đôi, chắc là do phản xạ để có thể trốn được nhanh hơn. Những nhà cách mạng Ngón Tay đứng quá gần lũ ốc sên bị dính nhảy. Vài kẻ còn bị những cái răng mảnh như kim của lũ ốc sên cắn.

Hai đội quân đối diện với nhau như hai con thú khổng lồ bị sung huyết và giận dữ. Cho tới lúc này thì khung cảnh vẫn còn tĩnh lặng. Nhưng tất cả đều biết là chẳng mấy chốc sẽ tới màn giáp lá cà.

Hai trăm hai mươi ngàn chống lại năm mươi ngàn, trận đánh chắc chắn sẽ rất hoành tráng.

Một con kiến phía quân liên bang vẩnh một bên râu lên. Mùi được phát ra.

Tấn công!

Ngay lập tức, mùi chiến tranh gầm rú tỏa trên hàng ngàn chiếc râu vẩnh lên.

Các nhà cách mạng căm chặt móng vuốt xuống đất để chịu đựng cú va chạm.

Hàng trăm toán quân liên bang xông thẳng lên phía trước. Lũ kiến có hàm sắc ngẩng cao đầu chạy để hàm mình khơi vướng vào hàm kè bên cạnh. Lũ kiến có hàm nhỏ chạy trên mình đám kiến có hàm to để đi cho nhanh, như chạy trên băng chuyên vậy. Mặt đất rung lên dưới số lượng quân lớn như vậy.

Hai đội quân chuẩn bị giáp lá cà.

Thật choáng váng. Hàm của những hàng quân liên bang đầu tiên cắm vào hàm của những hàng quân đầu tiên bên phía cách mạng.

Sau nụ hôn đen tối mênh mông đó, các toán quân tản ra hai cánh gieo rắc chết chóc. Những cái hàm tuốt trần lục lợi trong rừng cảng chân tìm đầu gối mà chém. Cơn lốc quân liên bang lao vào hàng quân phòng thủ cách mạng.

Hai mươi kiến cách mạng thân Ngón Tay khỏe mạnh nhất giơ cao một cái cành nhỏ đang bốc cháy khiến cho đám kỵ binh liên bang không dám lại gần. Hành động ấy đương nhiên gieo rắc sợ hãi quanh đó, nhưng không đủ để bù lại số quân ít. Hơn nữa, đám kỵ binh chắc đã nghe nói tới và biết rằng ngọn lửa được vận chuyển qua khu rừng sẽ xuất hiện trong trận đấu, bởi vậy nên chúng lấy lại tinh thần rất nhanh và đi vòng qua ngọn giáo bốc cháy.

Quang cảnh lộn xộn vô cùng. Thôi thì đủ cả bắn, đâm chém, cắn, phát ra những mùi đe dọa. Lũ kiến ghì chặt quân thù để dùng hàm cắn vỡ bộ áo giáp của kẻ thù. Những mẩu giáp vỡ ra để lộ thịt tươi lỏng. Lũ kiến đâm chém, giết chóc. Chúng khạc vào mặt nhau mùi đầy những câu tục tĩu, ngoéo chân nhau, cắm râu vào khớp, cắt cổ, móc mắt, gắp hàm, bắn vào môi.

Cơn hăng chém giết lên tới cực điểm. Vài con kiến say sưa giết chóc tới mức giết bừa chǎng cần biết là quân ta hay quân địch nữa.

Những thân hình cụt đầu vẫn tiếp tục chạy thục mạng trên bãi chiến trường khiên quang cảnh càng thêm náo loạn. Những cái đầu không có thân hình giật nẩy lên vì cuối cùng chúng đã hiểu ra sự phi lý của chiến tranh đám đông thế này. Nhưng chẳng ai chịu nghe chúng.

Đứng trên gò đất, số 15 kê bụng bắn liên hồi. Trôn nó bốc khói. Khi bụng rỗng, nó nạp đạn bằng cách đập vào chỏm gai trên đầu. Số 5 đứng trên bốn cẳng, thích dùng hai cẳng trước tát mạnh như quất roi có móng vuốt. Số 8 cuồng nộ vớ lấy một cái xác địch xoay tròn trên đầu rồi lấy hết sức bình sinh ném vào hàng pháo thủ. Số 8 nghĩ rằng sẽ có ngày máy bắn phổ cập kiểu kỳ tích đó. Nó muốn lặp lại chiến công, song đã có máy lính địch tóm lấy nó và rách lớp vỏ của nó.

Lũ kiến trốn trong những lỗ nhỏ trên mặt đất để đánh úp quân địch.

Chúng đi vòng quanh đám cỏ để làm địch thủ mệt. Số 14 thử thuyết phục một quân địch chịu đổi thoại nhưng vô ích. Quân địch vây quanh số 16 dày đặc đến nỗi dù có bộ phận Johnston rất tốt nhưng nó cũng không thể xác định nổi mình đang ở đâu trên bãi chiến trường. Số 9 cuộn mình lại và cứ cuộn tròn như thế lao vào một nhóm địch rồi làm chúng rối loạn. Nó chỉ còn việc cắt râu chúng trước khi chúng kịp lấy lại tinh thần. Không có râu thì kiến không thể đánh nhau được nữa.

Đám quân tấn công dày đặc quá.

Công chúa 103 ngỡ ngàng nhìn chị em trong nhà chém giết lẫn nhau. Xét cho cùng thì dù là quân ta hay quân địch, trên bãi chiến trường chết chóc này, phần lớn chúng đều là chị em.

Áy vậy mà 103 và các bạn lại buộc phải thắng.

103 ra hiệu cho mười hai người bạn lại gặp nó và giải thích ý tưởng của mình. Cả nhóm ngay lập tức đứng vào giữa đám quân cách mạng đông đặc nhất và trong vòng vây bảo vệ đó, chúng đào một đường hầm. Ba trong số chúng bê hòn than đựng trong hộp đá. Mười ba kiền trinh thám đào rất lâu thắng ra phía trước để thoát khỏi bãi chiến trường. Hơi ấm của ngọn lửa cho chúng thêm năng lượng. Chúng định vị bằng các cơ quan nhạy cảm với từ trường Trái đất. Hướng Bel-o-kan.

Phía trên chúng, mặt đất rung lên vì tiếng ồn giao tranh. Chúng dùng hết sức hầm để đào dưới đất. Có một lúc, hòn than yếu đi, cả bọn ngừng lại và nhanh chóng lắc râu phía trên để tạo ra luồng khí giúp lửa sống lại.

Cuối cùng chúng phát hiện ra một vùng đất bờ. Chúng đẩy đám đất mùn ra và bước vào một hành lang. Chúng đang ở trong Bel-o-kan. Chúng leo nhanh lên các tầng. Tất nhiên là trên đường chúng đi qua cũng có vài con kiền thợ tự hỏi lũ kiền này làm gì trong thành phố của chúng, nhưng vì kiền thợ không phải là lính và không có nhiệm vụ bảo vệ an ninh đô thị nên chúng không dám can thiệp.

Kiến trúc Bel-o-kan đã thay đổi nhiều kể từ lần cuối cùng 103 thăm thú nơi này. Bel-o-kan giờ là một thành phố rộng lớn, nơi rõ ràng có rất đông dân. Trong giây lát, 103 lưỡng lự. Liệu điều nó sắp làm có phải là một lỗi làm không thể sửa chữa được không nhỉ?

Rồi nó nhớ tới các bạn cách mạng Ngón Tay của mình đang bị giết ở ngoài kia và tự nhủ rằng mình chẳng thể nào làm khác.

Nó vơ một cái lá khô và đưa lại gần hòn than cho tới khi cái lá bốc cháy. Sau đó, toàn kiền dùi các cành nhỏ vào ngọn lửa rồi làm thành những ngọn đuốc ngậm trong hầm. Chẳng mấy chốc đám cháy đã bốc lên. Hóa hoạn lan nhanh tới đám cành trên vòm. Hoảng loạn khắp nơi. Đám kiền thợ lao vội tới phòng trè để cứu đám áu trùng kiền.

Nhanh lên, phải chạy trốn trước khi bị kẹt trong đám cháy. Đám kiền cách mạng thấy các lối ra đều bị kiền thợ làm tắc nghẽn. Cả nhóm bèn bỏ lò lửa lại, lao xuống các tầng dưới rồi đi ngược lại con đường hầm khi trước chúng đã đào. Phía trên, chúng nghe thấy tiếng chân chạy thực mạng.

Công chúa 103 ngoi lên, thò đầu trên mặt đất như cái kính tiềm vọng, giữa đám cảng quân thù, xem xét sự việc đang diễn ra. Quân liên bang đang bỏ bối chiến trường chạy về dập lửa.

103 quay đầu lại. Đám cháy lan khắp vùng đinh thành phố. Đám khói hắc, bốc mùi gỗ cháy, mùi axít fomic và mùi kitin chảy lan ra xung quanh.

Đám kiên thợ sơ tán áu trùng kiên qua các lối thoát hiểm. Khắp nơi, kiên Bel-o-kan miệt mài dập lửa bằng đờm hoặc bằng dung dịch axít loāng. 103 chui ra khỏi đất và ra hiệu cho quân mình, hay it ra là những gì còn lại, hãy đợi đã. Lửa đánh nhau thay cho chúng.

Công chúa 103 nhìn Bel-o-kan cháy. Nó biết rằng Cách mạng Ngón Tay vừa mới chỉ bắt đầu. Nó sẽ áp đặt cuộc cách mạng đó bằng sức mạnh của hàm và cửa lửa.

140. HƠI ÂM Ý TƯỞNG

Buổi sáng ngày thứ năm, ngọn cờ Cách mạng kiên vẫn bay phồn phật trên trường trung học Fontainebleau.

Những người chiếm trường đã rút dây cáp chuông điện cứ mỗi giờ lại rung lên và dần dần, mọi người đều tháo bỏ đồng hồ đeo tay. Đó là một trong những khía cạnh không ngờ tới của cuộc cách mạng này, họ không cần phải biết chính xác thời gian nữa. Chỉ cần nhìn các nhóm hoặc ca sĩ nối tiếp nhau trên bức danh dự là đủ biết ngày đang trôi đi.

Hơn nữa, rất nhiều người có cảm giác là mỗi ngày dài bằng cả tháng. Đêm của họ rất ngắn. Nhờ có kỹ thuật kiểm soát giấc ngủ sâu đọc được trong cuốn *Bách khoa toàn thư*, họ học cách tìm ra chu kỳ ngủ chính xác của mình. Vì vậy, họ chỉ cần ngủ ba giờ mỗi đêm là đủ để lấy lại sức chứ không cần ngủ tám giờ nữa. Chẳng ai thấy mệt mỏi.

Cách mạng đã thay đổi thói quen hằng ngày của tất cả mọi người. Những người cách mạng không chỉ bỏ đồng hồ, mà còn trút bỏ cả những chùm chìa khóa nặng nề gồm chìa khóa nhà, chìa khóa xe, chìa khóa ga ra, chìa khóa tủ, phòng làm việc. Ở đây không có trộm cắp vì chẳng có gì để mà ăn trộm.

Những người cách mạng cũng trút bỏ ví tiền; ở đây, người ta có thể đi lang thang với túi rỗng tuếch.

Họ cũng xếp giấy tờ tùy thân vào một ngăn kéo. Mọi người đều biết mặt hoặc tên nhau, chẳng cần phải biết họ để xác định về mặt sắc tộc hay biết địa chỉ để xác định về mặt địa lý nữa.

Không chỉ có túi rỗng, mà tâm trí cũng vậy. Sống trong cách mạng, người ta chẳng cần phải nhồi nhét vào trí nhớ mã số cửa ra vào, số thẻ tín dụng và đủ thứ số má người ta vẫn buộc chúng ta phải học thuộc lòng để khỏi biến thành ăn mày chỉ năm phút sau khi quên bốn hoặc năm con số cốt yếu.

Trẻ, già, giàu, nghèo đều bình đẳng trong công việc cũng như trong giải trí.

Những cảm tình đặc biệt này sinh từ mối quan tâm chung với một loại công việc. Lòng kính trọng được thiết lập chỉ dựa trên việc đánh giá công việc đã hoàn thành.

Cách mạng không đòi hỏi ai bất cứ điều gì, ấy vậy mà phần lớn các thanh niên này chưa bao giờ bận rộn đến vậy, dù họ không nhận ra.

Các bộ não lúc nào cũng bận rộn với những ý tưởng, hình ảnh, âm nhạc hoặc các khái niệm mới. Có biết bao nhiêu vấn đề thực tế cần giải quyết!

Chín giờ sáng, Julie đứng vắt vẻo trên bức danh dự tập hợp mọi người lại. Cô thông báo cuối cùng đã tìm ra một tấm gương để cuộc cách mạng của họ có thể theo: cơ thể sống.

- Bên trong một cơ thể, không có sự kinh địch cũng chẳng có đấu tranh nội bộ. Việc tất cả các tế bào của chúng ta có thể cùng tồn tại một cách hòa bình cho thấy ở ngay bên trong mình, chúng ta đã có một xã hội hài hòa. Vậy thì chỉ cần tái tạo lại ở bên ngoài những gì chúng ta có ở bên trong là đủ.

Mọi người lắng nghe chăm chú. Cô nói tiếp:

- Các tổ kiến đã vận hành như những cơ thể sống hài hòa. Chính vì thế mà kiến hòa nhập rất tuyệt vời vào thiên nhiên. Sự sống chấp nhận sự sống. Thiên nhiên thích những gì giống với nó.

Chỉ vào biểu tượng bằng polystyrene ở giữa sân, cô gái nói:

- Đây chính là ví dụ, đây cũng chính là bí mật: “ $1+1 = 3$ ”. Chúng ta càng đoàn kết thì ý thức của chúng ta càng nâng cao và chúng ta càng hòa nhập hài hòa vào thiên nhiên, cả bên trong cũng như bên ngoài. Từ giờ trở đi, mục đích của chúng ta là biến được ngôi trường này thành một cơ thể sống hoàn chỉnh.

Bỗng dung cô thấy mọi việc đều trở nên đơn giản. Cơ thể cô là một cơ thể nhỏ, còn trường trung học thì là một cơ thể lớn hơn, cuộc cách mạng lan rộng ra trên thế giới nhờ các mạng tin học, một cơ thể sống lớn hơn nữa.

Julie đề nghị đặt lại tên cho tất cả những thứ bao quanh họ cho phù hợp với khái niệm về cơ thể sống.

Các bức tường cửa trường là da, các cửa là lỗ chân lông, các nữ chiến binh là các bạch huyết bào, quần ăn tự chọn là ruột. Tiền của công ty trách nhiệm hữu hạn “Cách mạng kiến” của họ là đường gluco vô cùng cần thiết để truyền năng lượng, còn thầy giáo dạy kinh tế lúc này đang giúp cho công việc kế toán của công ty thì là bệnh tiểu đường điều hòa thứ đường này. Hệ thống tin học là hệ thần kinh đóng góp vào việc truyền thông tin.

Thế còn bộ não thì sao? Julie suy nghĩ. Cô có ý tạo ra hai bán cầu não. Não phải, trực giác, sẽ là *pow-wow* buổi sáng của họ, họp hội đồng sáng tạo tìm ra những ý tưởng mới. Não trái, nguyên tắc, sẽ là một cuộc họp hội đồng khác có nhiệm vụ lựa chọn ý tưởng của não phải và áp dụng.

- Ai sẽ quyết định người nào dự cuộc họp nào? có người hỏi.

Julie trả lời rằng cơ thể sống không phải là một hệ thống thứ bậc, ai

muốn tham gia cuộc họp nào thì cứ việc tham gia. Các quyết định sẽ được biểu quyết.

- Thế còn tám người chúng ta? Ji-woong hỏi.

Họ là những người sáng lập, họ phải tiếp tục tạo thành một nhóm độc lập, một cơ quan suy ngẫm độc lập.

- Tám người chúng ta sẽ là vở nǎo, cô gái nói, vở nǎo là bộ não nguyên thủy, nguồn gốc của hai bán cầu não. Chúng ta sẽ tiếp tục tụ họp để tranh luận trong phòng tập nhạc ở dưới quán ăn tự chọn.

Mọi thứ đều hoàn chỉnh. Việc nào vào chỗ đó.

"Xin chào *cách mạng sống* của ta," cô thì thầm.

Trong sân trường, tất cả mọi người đều thảo luận về khái niệm này.

- Nay giờ, chúng ta sẽ họp hội đồng sáng tạo trong phòng tập thể dục, Julie thông báo. Ai muốn tới thì xin mời. Những ý tưởng hay nhất sau đó sẽ được chuyển cho hội đồng thực tế để biến thành các chi nhánh của công ty trách nhiệm hữu hạn "Cách mạng kiên".

Rất đông người tới dự. Giữa tiếng ồn ào huyên náo, mọi người ngồi xuống đất trong khi thức ăn và đồ uống được chuyền tay nhau.

- Ai muốn bắt đầu nào? Ji-woong vừa hỏi vừa đặt cái bảng đen để ghi các sáng kiến.

Nhiều người giơ tay.

- Tôi nảy ra ý này khi xem *Infra-World* của Francine, một chàng trai nói. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể tạo ra một chương trình gần giống như vậy nhưng cho phép đẩy nhanh thời gian hơn. Nhờ thế, chúng ta có thể biết sự tiến hóa của chúng ta sẽ ra sao trong tương lai xa và nhận ra những sai lầm không nên mắc phải.

Julie nói xen vào.

- Edmond Wells đã nói đến thứ gì đó giống như vậy trong cuốn *Bách khoa toàn thư*. Ông gọi đó là "tìm kiếm con đường ít bạo lực nhất", viết tắt là VMV.

Chàng trai đi về phía bảng đen.

- VMV. Con đường ít bạo lực nhất. Sao lại không nhỉ? Để thể hiện thì chỉ cần vẽ một biểu đồ to gồm tất cả mọi hướng tiến hóa có thể của tương lai nhân loại và tìm hiểu xem các hậu quả của nó trong ngắn, trung, dài và rất dài hạn. Lúc này người ta mới chỉ đánh giá được những vấn đề trong nhiệm kỳ tổng thống năm năm hoặc bảy năm, nhưng lẽ ra phải nghiên cứu sự tiến triển trong vòng hai trăm hoặc năm trăm năm tới để có thể đảm bảo cho con cái chúng ta tương lai tốt đẹp nhất, ít ra là tương lai có ít điều mới rợ nhất.

- Vậy là cậu đê nghị chúng ta tạo ra một chương trình xác suất thử mọi tương lai à? Ji-woong tóm tắt lại.

- Đúng thế. Một chương trình VMV. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tăng thuế, nếu chúng ta cấm lái xe hơn một trăm ki lô mét một giờ trên đường quốc lộ, nếu chúng ta cấm dùng ma túy, nếu chúng ta để cho những

công việc lặt vặt phát triển, nếu chúng ta chiến đấu chống lại các nhà độc tài, nếu chúng ta bãi bỏ các đặc quyền nghiệp đoàn... Chẳng thiếu ý tưởng để thử nghiệm! Phải nghiên cứu các tác dụng xấu hoặc các hậu quả bất ngờ trong tương lai với tất cả các ý tưởng đó.

- Ta có làm được thế không, Francine? Ji-woong hỏi.

- Trong *Infra-World* thì không được. Thời gian trong trò này trôi qua quá chậm nên khó mà làm được kiểu thử nghiệm ấy. Tớ không điều chỉnh được yếu tố thời gian. Nhưng chúng ta có thể tận dụng kỹ năng của *Infra-World* để tạo ra một chương trình mô phỏng thế giới. Chỉ cần gọi nó là chương trình nghiên cứu VMV.

Một người đàn ông hối nón xen vào:

- Tìm ra chính sách lý tưởng làm gì nếu chúng ta không có phương tiện để biến nó thành hiện thực? Nếu chúng ta muốn thay đổi thế giới, để đi đến tận cùng ý tưởng thì chúng ta cũng cần nắm quyền nữa. Chỉ còn vài tháng nữa là tới kỳ bầu cử tổng thống. Chúng ta hãy tiến hành chiến dịch tranh cử và giới thiệu một ứng cử viên của đảng “tiên hóa”. VMV sẽ cung cấp cho chương trình của ứng cử viên đó. Như thế, chúng ta sẽ là đảng đầu tiên có chính sách thực sự logic vì dựa vào quan sát khoa học về tương lai.

Những người thích chính trị và những người cương quyết gạt bỏ chính trị bần tán xôn xao. David ngay lập tức phản đối:

- Không nói tới chính trị. Điều hay của Cách mạng kiến chính là đó là một phong trào tự phát, không có các tham vọng chính trị cổ điển. Chúng ta không có lãnh đạo, vậy nên không có ứng cử viên cho bầu cử tổng thống. Cũng như trong một tổ kiến, chúng ta có Kiến Chúa là Julie, nhưng cô ấy không phải là lãnh đạo của chúng ta, mà chỉ là nhân vật điển hình. Chúng ta không giống với bất cứ nhóm kinh tế, dân tộc, tôn giáo hay chính trị nào đã tồn tại hết. Chúng ta tự do. Đừng bỏ phí tất cả những điều đó bằng cách đi theo lối mòn chinh phục quyền lực. Làm thế chúng ta sẽ đánh mất tâm hồn mình.

Tiếng ồn ào càng lớn hơn. Rõ ràng là người đàn ông hối nón đã đụng chạm tới một điểm nhạy cảm.

- David có lý, Julie nói thêm. Sức mạnh của chúng ta là đưa ra những ý tưởng độc đáo. Muốn thay đổi thế giới thì làm như chúng ta còn hiệu quả hơn là làm tổng thống. Ai là người thực sự thay đổi mọi điều? Không phải là Nhà nước, mà thường chính là những công dân bình thường với những ý tưởng mới. Những thành viên tổ chức Bác sĩ Thế giới tự cứu giúp những người gặp nguy hiểm mà không hề có bất kỳ sự trợ giúp nào từ phía các chính phủ... Những tình nguyện viên giúp đỡ, nuôi dưỡng những người nghèo và người vô gia cư vào mùa đông... Những sáng kiến cá nhân này sinh từ bên dưới chứ không phải bên trên... Giới trẻ nhớ gì nào? Họ chẳng tin các khẩu hiệu chính trị. Ngược lại, họ thuộc lòng lời nhiều bài hát và Cách mạng kiến cũng bắt đầu như vậy. Ý tưởng, âm nhạc và dứt khoát không có tư tưởng chinh phục quyền lực. Quyền lực sẽ làm hỏng chúng ta.

- Nhưng vậy thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ sử dụng được VMV! người đàn ông hối túc tối.

- VMV của chúng ta vẫn sẽ tồn tại và bất cứ chính khách nào cũng có thể sử dụng nó.

- Có gợi ý nào khác nữa không? Ji-woong hỏi, cậu không muốn những cuộc tranh luận nho nhỏ nảy sinh khắp nơi.

Một nữ chiến binh đứng lên:

- Tôi có ông ở nhà và chị gái tôi có con nhỏ mà không có thời gian chăm con. Vậy nên chị tôi nhờ ông trông con cho chị. Ông rất vui và đưa bé cũng vậy. Ông thấy mình có ích chứ không là gánh nặng của xã hội nữa.

- Thế thì sao? Ji-woong hỏi để cô nói cụ thể hơn.

- Vậy nên, cô gái nói tiếp, vậy nên tôi tự nhủ là có rất nhiều bà mẹ không tìm được người trông con, không tìm được chỗ cho con ở nhà trẻ. Đồng thời cũng có rất nhiều người cao tuổi tuyệt vọng vì chẳng biết làm gì, suốt ngày ngồi một mình xem truyền hình. Chúng ta có thể tập hợp họ lại, tái tạo câu chuyện của ông và cháu tôi, nhưng ở quy mô lớn hơn.

Trong đám người ngồi nghe, mọi người đều thừa nhận là nhiều gia đình phân tán, rất nhiều người già bị đưa vào trại dưỡng lão để khỏi phải thấy họ chết, trẻ em thì đem gửi để khỏi phải nghe chúng khóc. Tóm lại là ở thời kỳ đầu và kỳ cuối của cuộc đời, con người bị loại ra khỏi xã hội.

- Ý này thật tuyệt vời, Zoé thừa nhận. Chúng ta sẽ lập ra: "nhà trẻ-nhà dưỡng lão" đầu tiên.

Chỉ trong buổi họp hội đồng sáng tạo này, tám mươi ba dự án đã được đề xuất, trong đó có mười bốn được biến trực tiếp thành các chi nhánh của công ty trách nhiệm hữu hạn "Cách mạng kiên".

141. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHÍN THÁNG: *Với các động vật có vú bậc cao, toàn bộ thời gian mang thai thường là mười tám tháng. Cụ thể là trường hợp của ngựa, ngựa con sinh ra đã đi lại được ngay.*

Nhưng phôi thai của con người có cái sọ lớn nhanh quá. Mỗi chín tháng nó đã phải bị đẩy ra khỏi cơ thể của người mẹ, nếu không thì không thể chui ra được nữa. Vậy nên nó sinh ra quá sớm, chưa hoàn chỉnh và chưa tự lập được. Chín tháng đầu tiên của nó ở ngoài giống hệt chín tháng nó ở trong bụng mẹ. Sự khác biệt duy nhất là đưa bé chuyển từ môi trường lỏng sang môi trường khí. Trong chín tháng đầu tiên sống trong không khí đó, nó cần tới cái bụng che chở khác: cái bụng tâm lý. Điều trẻ mới sinh rất bối rối. Nó gần giống như những người bị bóng nặng phải đặt trong các lều nhân tạo. Với đứa bé, sự che chở nhân tạo đó là tiếp xúc với mẹ, sữa mẹ, sự đụng chạm của mẹ, nụ hôn của cha.

Cũng giống như đứa trẻ cần có tổ kén vững chắc bảo vệ trong chín tháng đầu đời, người già sắp chết cần có tổ kén tâm lý nâng đỡ trong chín tháng

cuối đời. Đó là một giai đoạn rất quan trọng với họ, vì theo trực giác, họ biết rằng mình chẳng còn bao nhiêu thời gian. Trong chín tháng cuối đời, người sắp chết trút bỏ lớp da già nua và những kiến thức từng có. Họ theo một tiến trình ngược lại với tiến trình sinh ra. Đến cuối con đường, giống như đứa trẻ, người già ăn cháo bột, mặc tã, không có răng, không có tóc và bập bẹ như tiếng lúi rúi khó hiểu. Chỉ có điều là người ta chăm chút cho đứa bé trong chín tháng đầu đời, song ít ai nghĩ tới chuyện chăm chút cho người già trong chín tháng trước khi họ chết. Ấy thế mà họ cũng cần tới người trông nom hay y tá đóng vai trò người mẹ, “cái bụng tâm lý”. Người đó phải túc ra hết sức chăm chút để tạo cho họ tổ kén che chở cần thiết cho sự biến đổi cuối cùng của họ.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

142. BEL-O-KAN BỊ BAO VÂY

Có mùi bông cháy. Đô thị Bel-o-kan không bốc khói nữa. Toán lính Bel-o-kan đã dập được đám cháy. Quân cách mạng Ngón Tay, hay ít ra là những kẻ còn sống sót, cắm trại quanh thành. Bóng thành Bel-o-kan ngả xuống như tam giác đen ngòm phủ lên quân bao vây.

Công chúa 103 đứng trên bốn cảng, còn số 5 nặng nề tựa vào cái cành-gày, đứng trên hai cảng để nhìn được cao hơn. Trong thành phố có vẻ nhỏ bé và dễ gần hơn. Chúng biết rằng bên trong chắc là thiệt hại nặng, nhưng không thể biết là nặng tới mức nào.

Phải tấn công dứt điểm ngay bây giờ, số 15 phát biếu.

Công chúa 103 chẳng lấy gì làm hào hứng. Lại chiến tranh! Lúc nào cũng chiến tranh! Giết chóc là cách phức tạp nhất và mệt mỏi nhất để làm cho người khác hiểu mình.

Tuy nhiên, nó ý thức được rằng lúc này thì chiến tranh vẫn là cách tốt nhất để đẩy nhanh lịch sử.

Số 7 gợi ý bao vây thành để có thời gian hàn gắn vết thương và tổ chức lại quân đội.

Công chúa 103 không mấy thích thú chiến thuật bao vây. Phải chờ đợi, cắt đứt các đường tiếp viện của thành phố, cắt cử lính gác quanh các vùng nhạy cảm. Chẳng có gì là đáng tự hào với các chiến binh.

Một con kiến mệt mỏi lại gần nó, cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Công chúa 103 nhảy dựng lên khi nhận ra Hoàng tử số 24 người đầy bụi bặm.

Hai con kiến trao đổi dinh dưỡng cho nhau cả ngàn lần. Công chúa 103 nói rằng nó tưởng bạn đã chết, và Hoàng tử số 24 kể cho Công chúa nghe cuộc phiêu lưu của mình. Thực ra, nó đã ra đi ngay khi đám cháy mới bắt đầu. Khi con sóc nhảy về phía lối ra, theo phản xạ, Hoàng tử bám vào lồng con sóc. Con thú nhảy thoắt từ cành này sang cành khác và đưa con kiến đi rất xa.

Vậy là Hoàng tử số 24 đã đi bộ rất lâu. Sau đó, nó nghĩ rằng vì một con sóc đã làm nó bị lạc thì một con sóc khác sẽ đưa nó về đúng đường. Vì thế nên nó đâm ra có thói quen dùng sóc để di chuyển. Vấn đề là không thể giao tiếp với lũ sóc để cho chúng biết mình muốn đi đâu, hay thậm chí là biết chúng đi đâu. Thành ra mỗi con sóc đưa nó đi một hướng khác nhau. Vì thế nó mới về muộn như vậy.

Tới lượt mình, Công chúa 103 kể cho bạn nghe mọi chuyện tiến triển ra sao ở đây. Trận chiến ở Bel-o-kan. Cuộc tấn công của đội biệt động gây hỏa hoạn. Và bây giờ là bao vây.

Giờ thì có đủ tình tiết để viết tiểu thuyết rồi đây, Hoàng tử số 24 nhận xét, rồi lôi ký ức mùi mà nó đã bắt đầu viết câu chuyện và viết một chương mới.

Có thể đọc tiểu thuyết của anh được không? số 13 hỏi.

Khi nào xong đã, số 24 trả lời.

Nó tuyên bố rằng sau này, nếu thấy kiến thích tiểu thuyết mùi của nó, có lẽ nó sẽ viết thêm phần tiếp theo. Nó đã có sẵn trong đầu tiêu đề rồi: *Đêm Ngón Tay*, và nếu mọi người thích phần thứ hai này thì nó sẽ kết thúc bộ tiểu thuyết ba tập của mình bằng cuốn *Cách mạng Ngón Tay*.

Tại sao lại viết bộ tiểu thuyết ba tập? Công chúa 103 hỏi.

Số 24 giải thích rằng trong cuốn tiểu thuyết đầu tiên, nó sẽ kể về sự tiếp xúc giữa hai nền văn minh, giữa kiến và Ngón Tay, cuốn thứ hai sẽ kể về sự đối đầu giữa kiến và Ngón Tay. Cuối cùng vì kiến và Ngón Tay không thể hủy hoại lẫn nhau nên cuốn tiểu thuyết cuối cùng sẽ kể về sự hợp tác giữa hai loài.

Tiếp xúc, đối đầu, hợp tác, mình nghĩ đó là ba giai đoạn logic của quá trình gặp gỡ giữa hai tư tưởng khác nhau, Hoàng tử số 24 nhận xét.

Nó đã có ý tưởng rất rõ ràng về cách thức nó muốn kể câu chuyện ra sao. Nó định dựa vào ba cốt truyện song song, tiêu biểu cho ba quan điểm khác nhau: quan điểm của kiến, quan điểm của Ngón Tay và quan điểm của một nhân vật biệt cả hai thế giới tồn tại song song đó, ví dụ như 103.

Công chúa 103 thấy tất cả những điều này có vẻ hơi mơ hồ, nhưng nó lắng nghe chăm chú, vì rõ ràng là từ khi sống ở đảo Cornigera, Hoàng tử số 24 lúc nào cũng trăn trở nghĩ tới việc viết một câu chuyện thật dài.

Ba cốt truyện sẽ hội tụ lại ở đoạn kết, chàng Hoàng tử trẻ nói rõ, vẻ thông thạo.

Đúng lúc đó thì số 14 xuất hiện, râu rối bời. Nó đã do thám gần thành và phát hiện một lối đi. Nó nghĩ có thể cứ một đội biệt động vào đường đó.

Chúng ta vẫn có thể thử tấn công ngầm.

Công chúa 103 quyết định đi theo nó. Hoàng tử số 24 cũng vậy, dù chỉ là để tìm ý tưởng cho các cảnh hành động trong tiểu thuyết của nó.

Vậy là khoảng trăm con kiến chui xuống lối dẫn vào thành. Chúng thận trọng dán bước.

143. ÁP DỤNG CÁC SÁNG KIẾN

Các gian trung bày tiến triển tốt. Gian ẩn tượng nhất là của Francine với thế giới ảo của cô.

Infra-World cũng là hoạt động sinh lợi nhiều nhất. Thông qua mang tin học, ngày càng có nhiều hãng quảng cáo yêu cầu được dùng phần mềm này để thăm dò về tác động của các vỏ bao bột giặt hoặc quần tã giấy, sản phẩm đông lạnh và thuốc men, hay là các kiểu xe mới.

“Trung tâm giải đáp thắc mắc” của David cũng thành công. Ngay từ khi được đưa vào vận hành, trung tâm của cậu đã trở thành địa chỉ tham chiếu. Mọi người kết nối vào địa chỉ đó để biết chính xác số tập phim *Những kẻ trả thù*¹⁾ cũng như bảng giờ tàu hỏa, mức ô nhiễm không khí ở thành phố nào đó hay những cổ phiếu đang được giá nhất trong thời điểm này. Ít khi có câu hỏi cá nhân nên David không cần phải vội tới các thám tử tư.

Về phần mình thì Léopold nhận được đơn đặt hàng thiết kế biệt thự gắn vào đồi. Vì không thể ra khỏi trường được nên cậu gửi sơ đồ qua máy fax cho khách hàng để đổi lấy số thẻ tín dụng.

Paul tạo ra những hương vị mật mới bằng cách trộn mật ong với lá chè và các loại lá cây khác nhau tìm thấy trong bếp hoặc ngoài sân trường. Từ khi cậu giảm bớt lượng men đi thì món nước mật của cậu thật ngon vô cùng. Paul đã làm một mẻ đặc biệt với hương va ni và caramen rất được ưa chuộng. Một nữ sinh viên mỹ thuật vẽ cho cậu những nhân mac lông lẫy làm cho sản phẩm của cậu thêm nét độc đáo: “Nước mật tuyệt hảo. Sản phẩm của Cách mạng kiến. Tên gọi được bảo hộ”.

Mọi người đều rất khoái món này. Cậu kể với vài người rất quan tâm tới món đồ uống:

- Từ lâu tớ đã biết rằng nước mật là đồ uống của các thần trên núi Olympe và của loài kiến. Kiến biết làm cho nước mật sâu lên men để tạo ra thứ rượu làm chúng say, nhưng thế chưa phải là hết. Trong “Trung tâm giải đáp thắc mắc” của David, tớ phát hiện ra rất nhiều điều về nước mật. Các thầy cúng người Maya bơm vào người nước mật trộn với hạt bìm bìm qua đường hậu môn. Được hấp thu theo kiểu này thì các chất gây ảo giác đó không gây ra cảm giác buồn nôn nên giúp họ nhập đồng nhanh và mạnh mẽ hơn nhiều so với uống vào bằng miệng.

- Thế công thức làm nước mật là gì? một người hâm mộ loại đồ uống này hỏi.

- Tớ tìm thấy công thức đang dùng trong cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*.

Cậu đọc lên.

1. *The avengers*, phim truyền hình nhiều tập của Anh gồm hai phần, với cùng một nhân vật chính, được phát trong những năm 1960 và 1970.

- “Đun sôi sáu ki lô mật ong, hớt bọt, đổ mươi lăm lít nước vào, thêm hai mươi lăm gram bột gừng, mươi lăm gram hạt đậu khấu, mươi lăm gram quế. Đun sôi cho tới khi cạn bớt một phần tư. Ngừng đun và để nguội bớt. Sau đó thêm vào hai thìa men bia và để mươi hai giờ cho ngâm. Sau đó đổ vào thùng nhỏ. Đóng kỹ và để cho ngâm”. Nước mật của chúng ta vẫn còn chua ngẫu lầm. Phải đợi một thời gian thì mới ngọt hẳn.

- Thế cậu có biết là người Ai Cập từng dùng mật ong để sát trùng vết thương và bôi vào vết bỏng cho dịu bớt không? một nữ chiến binh hối.

Thông tin đó làm Paul này ý làm một dòng sản phẩm có thể bán ở hiệu thuốc nhưng không phải là dược phẩm, cạnh dòng sản phẩm thực phẩm của cậu.

Cách đó một quãng, Narcisse giới thiệu các bộ quần áo do cậu làm ra. Các nữ chiến binh làm người mẫu giới thiệu các trang phục đó với những người cách mạng trong trường và trước ống kính máy quay video truyền các hình ảnh thu được lên mạng thông qua trang chủ.

Chỉ có hai cái máy phức tạp của Julie và Zoé là cho tới lúc này vẫn chỉ đạt được những kết quả đáng thất vọng. Cái máy đối thoại với kiên đã giết chủng ba chục con kiến làm vật thí nghiệm. Còn cái máy ngủ của Zoé làm đau mũi đến nỗi chẳng ai đeo nổi quá vài giây.

Julie leo lên ban công phòng thầy hiệu trưởng, đứng ngắm sân trường và cuộc cách mạng của cô. Lá cờ bay pháp phơi, con kiến biểu tượng vẫn ngự ở giữa sân, các nhạc công raggae chơi trong đám khói càn sa. Khắp nơi, quanh các gian trưng bày, mọi người làm việc tích cực.

- Dù sao thì bọn mình cũng làm được một điều gì đó dễ chịu, Zoé lên ban công cùng cô và nói.

- Về mặt tập thể thì chắc chắn rồi, Julie đồng tình. Böyle giờ thì phải thành công cả về mặt cá nhân nữa.

- Cậu muốn nói gì?

- Tớ tự hỏi có phải tớ muốn thay đổi thế giới là vì không thể thay đổi được bản thân hay không.

- Đó lại là chuyện khác. Nay Julie, tớ nghĩ rằng cậu suy nghĩ quá nhiều đây. Mọi thứ đều ổn thỏa, phải vui lên chứ.

Julie quay về phía Zoé và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Vừa rồi, tớ đọc một đoạn trong *Bách khoa toàn thư*. Đoạn này rất lạ. Nó có tên là “Tôi chỉ là một nhân vật” và nói rằng có lẽ con người ta đơn độc trên đời này trong một cuốn phim chỉ diễn ra cho riêng ta mà thôi. Sau khi đọc đoạn đó, tớ có ý nghĩ rất kỳ quặc. Tớ tự nhủ: Nhỡ mình là người duy nhất còn sống sót. Nhỡ mình là sinh vật sống duy nhất của cả vũ trụ...

Zoé bắt đầu nhìn cô bạn với vẻ lo ngại. Julie nói tiếp:

- Nhỡ tất cả những thứ xảy ra với tớ chỉ là một vở kịch lớn người ta diễn cho mình tớ thì sao? Tất cả những người này, cả cậu nữa, các cậu chỉ là các diễn viên và vai quần chúng. Đồ vật, nhà cửa, cây cối, thiên nhiên tạo thành khung cảnh rất hạn chế, làm ra để tớ thấy yên tâm và tin rằng có một

thực tế nào đó tồn tại. Nhưng có lẽ tờ như đang ở trong một chương trình của *Infra-World*. Hoặc là trong một cuốn tiểu thuyết.

- Ôi giời ơi, sao cậu nghĩ tới đủ thứ chuyện thế hả!

- Cậu không thấy là xung quanh chúng ta, nhiều người chết mà chúng ta vẫn sống à? Có thể là người ta đang quan sát chúng mình, thử phản ứng của chúng mình trước những tình huống định trước. Người ta thử độ chịu đựng của chúng mình khi bị tấn công. Người ta thử phản xạ của bọn mình. Cuộc cách mạng này, cuộc đời này chỉ là cái rạp xiếc lớn được xây để thử tờ. Có lẽ trong lúc này có ai đó đang quan sát tờ từ xa, đọc cuộc đời tờ trong một cuốn sách và xét đoán tờ.

- Nếu thế thì tận dụng đi. Tất cả mọi thứ ở trên đời này đều dành cho cậu. Tất cả mọi người, những diễn viên này, những vai quần chúng này, như cậu nói đây, ở đó để cho cậu hài lòng, tuân theo ý thích của cậu, hành động của cậu. Họ mới là người phải lo lắng. Tương lai của họ phụ thuộc vào cậu.

- Chính điều đó làm tờ lo lắng đấy. Tờ sợ mình không đủ tầm... để đóng vai của mình.

Lần này thì tờ lượt Zoé bắt đầu thấy khó ợ. Julie đặt tay lên vai cô.

- Xin lỗi cậu. Quên tất cả những điều tờ vừa nói với cậu đi. Bọn mình thây kệ.

Cô dẫn bạn đi về phía bếp, mở tủ lạnh và rót thứ nước mật vàng óng ra hai cốc. Rồi hai cô nhâm nháp thứ đồ uống của các thần và của loài kiến trong ánh sáng tủ lạnh đang hé cửa.

144. PHEROMON VƯỜN THÚ: TỦ LẠNH

Kiến tiết mùi: số 10

TỦ LẠNH: Các Ngón Tay không có điều xã hội, nhưng chúng có thể tích trữ thức ăn rất lâu mà không bị hư hỏng.

Để thay thế cho dạ dày thứ hai của chúng ta, chúng trang bị một thứ máy mà chúng gọi là "tủ lạnh".

Đó là một cái hộp bên trong rất lạnh.

Chúng chất đầy ắp thức ăn vào.

Một Ngón Tay càng quan trọng thì tủ lạnh của nó càng lớn.

145. TRONG THÀNH BEL-O-KAN

Mùi than làm chúng ngạc nhiên.

Các cành cây cháy thành than tỏa mùi khét lẹt. Xác kiến lính chết cháy đen thuỷ nầm ngổn ngang khắp nơi. Cảnh tượng thật khủng khiếp: có cả ấu trùng và kiến non bị thiêu sống vì không sơ tán kịp.

Tất cả đều bị thiêu rụi và chẳng thấy bóng dáng ai. Liệu có phải đám cháy đã giết hết dân chúng trong thành và cả binh lính quay về chữa cháy?

Lũ kiến tiến lên trên những hành lang đôi chỗ bị lửa nung chảy ra. Hơi

nóng của than mạnh đến nỗi lú kiến chết ngay tại chỗ trong khi đang làm việc. Chúng chết cứng trong tư thế đang đứng khi bị làn hơi nóng bồng ào qua.

Khi 103 và nhóm của nó sờ vào thì chúng vỡ vụn.

Lửa. Kiến không được chuẩn bị để chịu lửa. Số 5 thì thầm:

Lửa là vũ khí tàn phá khủng khiếp quá.

Giờ thì tất cả bọn chúng hiểu tại sao lửa bị cấm từ bao lâu nay trong giới côn trùng. Tiếc là thế hệ nào cũng phạm phải vài điều ngu ngốc, dù chỉ để nhớ tới lý do vì sao không nên phạm những lỗi đó.

Giờ thì Công chúa 103 biết rằng lửa là vũ khí hủy diệt quá khủng khiếp. Lửa mạnh đến nỗi đốt bong các nạn nhân của nó in hàn lên vách.

Công chúa 103 tiễn lên trong thành phố đã biến thành nghĩa địa và nó khám phá nơi chất xác từng là thành phố quê hương nó. Trên những luống trồng nấm chỉ còn thấy đám rau cháy đen. Trong chuồng chỉ thấy xác rệp khô queo nằm chồng vớ. Lú kiến dự trữ mật nổ tung trong phòng chúng.

Số 15 ném chút xác kiến mật và thấy chúng có vị ngọt tuyệt. Nó vừa phát hiện ra vị caramen. Nhưng lú kiến chẳng có thời gian lẩn tẩn trí để mà kinh ngạc thán phục trước món ăn mới này vì thành phố quê hương chúng chỉ còn cảnh điêu tàn.

103 cup râu. Lửa là thứ vũ khí của kẻ bại trận. Nó sử dụng lửa bởi vì nó thất thế trên chiến trường. Nó đã gian lận.

Ngón Tay đã mê hoặc nó tới mức nó không chịu nổi thất bại, dám giết Kiến Chúa, phá hủy lú ấu trùng kiến và hủy diệt cả thành phố quê hương mình ư?

Áy thế mà cả nhóm kiến đã đi suốt một chặng đường dài chỉ để báo cho Bel-o-kan biết rằng thành phố có thể bị... Ngón Tay đốt! Lịch sử thật là ngược đời.

Chúng đi trên những hành lang vẫn còn ám khói. Kỳ lạ là chúng càng đi càng thấy đường như đã có những sự kiện lạ lùng diễn ra nơi đây. Có một vòng tròn vẽ trên tường. Liệu có phải kiến ở thành Bel-o-kan cũng phát hiện ra nghệ thuật không? Tất nhiên đó chỉ là thứ nghệ thuật tối giản, vì nó chỉ vẽ lại những vòng tròn, nhưng vẫn là nghệ thuật.

Công chúa 103 linh cảm thấy điềm xấu. Số 10 và số 24 nghìn khắp tứ phía sợ rơi vào bẫy.

Chúng leo lên Cấm thành. 103 rất mong gặp được Kiến Chúa ở đó. Nó nhận ra là lớp gỗ của gốc cây thông nơi đặt Cấm thành chỉ bị lửa sém qua. Đường vào không bị ai chắn giữ. Lú kiến gác cửa đã chết vì nóng và hơi độc.

Cả nhóm đi vào lô của Kiến Chúa. Kiến Chúa Belo-kiu-kiuni có ở đó. Nhưng chia thành ba khúc. Kiến Chúa chẳng hề bị thiêu hay ngạt thở. Các vết chém còn mới nguyên. Kiến Chúa vừa mới bị ám sát. Xung quanh Kiến Chúa là những vòng tròn khắc bằng hàm.

103 lại gần và sờ râu cái đầu bị cắt rời. Ngay cả khi đã bị cắt rời thành

mảnh, kiên vân có thể phát ra mùi được. Khiên Chúa chết còn lưu lại một từ phát bằng mùi trên chóp râu.

Kiên hữu thàn.

146. BÁCH KHOA TOÀN THU

KAMERER: Một hôm, nhà văn Arthur Koestler quyết định viết một cuốn sách về trò bịa trong khoa học. Ông hỏi các nhà khoa học và họ khẳng định với ông rằng trò bịa khoa học đáng khinh nhát chính là điều tiên sỹ Paul Kamerer đã làm.

Kamerer là nhà sinh vật học người Áo. Các phát minh chính của ông được thực hiện từ năm 1922 tới năm 1929. Ông là người có tài thuyết phục, quyền rũ, say mê. Ông cho rằng “mọi cơ thể sống đều có thể thích nghi với môi trường nơi nó đang sống và truyền lại sự thích nghi đó cho con cháu”. Học thuyết này hoàn toàn ngược lại với học thuyết của Darwin. Vì vậy, để chứng tỏ điều mình khẳng định là hoàn toàn có căn cứ, tiên sỹ Kamerer bèn làm một thí nghiệm cực kỳ ác liệt.

Ông lấy trứng của cóc mẹ có da khô được để trên cạn và đặt xuống nước. Lú cóc con nở ra từ đám trứng đó thích nghi và có những đặc tính như cóc nước. Chúng cũng có một khói u giao hợp màu đen trên ngón cái, khói u đó giúp cóc nước đặc bám vào con cái có da trơn tuột để có thể giao hợp trong nước. Sự thích nghi với môi trường này được truyền cho các đời con cháu được sinh ra với cái u màu sẫm trên ngón chân. Vậy là sự sống có thể thay đổi chương trình di truyền của mình để thích nghi với môi trường nước.

Kamerer đi khắp nơi trên thế giới báo vê học thuyết của mình khá là thành công. Tuy nhiên, một hôm, một số nhà khoa học và giáo sư đại học muôn được quan sát “khách quan” thí nghiệm của ông. Rất nhiều người đứng chen chúc trong giảng đường, trong đó có nhiều nhà báo. Tiên sỹ Kamerer rất muốn chứng tỏ mình không phải là kẻ lừa gạt.

Hôm trước ngày diễn ra thí nghiệm, phòng thí nghiệm của ông bị hỏa hoạn và tất cả lú cóc đều chết, chỉ trừ một con duy nhất. Kamerer bèn giới thiệu con cóc duy nhất còn sống sót với cái u sẫm của nó. Các nhà khoa học xem xét rất kỹ con cóc rồi phá lén cười. Rõ ràng là những vết sẫm trên khói u ở ngón chân con cóc được tạo ra bằng cách bơm mực tàu vào dưới da. Trò bịa bị lật tẩy. Cả phòng cười rũ rượi.

Trong vòng một phút, Kamerer mất hết uy tín và các công trình nghiên cứu của ông chẳng còn cơ hội được công nhận. Ông bị mọi người ruồng bỏ, bị giới nghiên cứu phỉ báng. Những người theo học thuyết Darwin đã thăng, và trong một thời gian dài. Nay giờ mọi người đều chấp nhận là cơ thể sống không thể thích nghi với môi trường mới.

Kamerer rời khỏi phòng trong tiếng la ó. Ông tuyệt vọng trôi vào rừng rồi bắn vào bụng tự tử, để lại một bức thư trong đó khẳng định tính xác thực của các thí nghiệm ông từng làm và tuyên bố “muốn chết trong thiên

nhiên còn hơn giữa con người". Vụ tự tử lại càng làm ông thêm mất uy tín.

Người ta có thể nghĩ rằng đó là vụ lừa bịp kém cỏi nhất trong ngành khoa học. Tuy nhiên, khi tìm hiểu để viết cuốn Vòng ôm của cúc, Arthur Koestler đã gặp cựu trợ lý của Kamerer. Người này tiết lộ cho ông biết chính anh ta đã gây ra thảm họa đó. Theo lệnh một nhóm các nhà bác học theo thuyết Darwin, anh ta đã đốt cháy phòng thí nghiệm và thay con cúc đột biến cuối cùng bằng một con do chính anh ta bom mìn Tàu vào ngón cái.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

147. MAC YAVEL KHÔNG HIẾU CÁI ĐẸP

Cả ngày Maximilien xoay ngón cái. Anh dùng chìa khóa cạo thử vẩn đen két dưới móng.

Anh chán chờ đợi lăm rồ.

- Vẫn chưa có gì à?

- Không có gì, thưa sếp!

Điều khó chịu nhất trong việc vây hãm là ai nấy đều chán. Ngay cả khi thất bại, it ra cũng có điều gì đó diễn ra, nhưng đây thì...

Maximilien rất muốn quay vào rừng cho nổ tung cái kim tự tháp bí ẩn, dù chỉ để cho đầu óc được thư giãn đôi chút. Nhưng cảnh sát trưởng đã ra lệnh rõ ràng cho anh là lúc này chỉ lo vụ ở trường trung học thôi.

Viên thanh tra về nhà trong trạng thái cău kỉnh.

Anh giam mình trong phòng làm việc, trước màn hình máy tính. Anh mở ngay một ván *Tiến hóa*. Lúc này anh chơi đã quen tay nên có thể khiến các nền văn minh ảo của mình phát triển rất nhanh. Chỉ trong chưa tới một ngàn năm, anh đã đưa một nền văn minh theo kiểu Trung Hoa tới giai đoạn phát minh ra xe ô tô và máy bay. Nền văn minh Trung Hoa của anh tiến triển rất tốt, nhưng anh lại bỏ cuộc.

- Mac Yavel, nghe đi.

Con mắt máy tính hiện ra trên màn hình trong khi bộ phận tổng hợp giọng nói phát ra loa:

- Nghe rõ.

- Tôi vẫn có vấn đề với cái trường trung học đó.

Anh kể cho máy tính nghe thông tin mới nhất về những việc diễn ra xung quanh ngôi trường. Mac Yavel không giải thích cho anh về những vụ vây hãm trong quá khứ nữa. Nó khuyên anh cô lập hoàn toàn ngôi trường.

- Hãy cắt nước, điện và điện thoại của bọn chúng. Cắt hết tiện nghi của chúng đi, chẳng mấy chốc, chúng sẽ buồn đến chết và chỉ còn muốn thoát ra khỏi vũng bùn đó.

Khỉ thật, sao mình không tự nghĩ ra việc đó nhỉ? Cắt nước, điện thoại và điện thì không phải là tội ác, thậm chí còn không phải là tội phạm. Xét cho cùng thì không phải bọn nổi loạn mà chính ngành giáo dục phải trả các

hóa đơn Internet, điện chiếu sáng trong các phòng nội trú, tắm sưởi trong bếp và các máy truyền hình lúc nào cũng bật. Thêm một lần nữa, anh buộc phải thừa nhận là Mac Yavel rất sáng suốt.

- Nay anh bạn, cậu thật là khôn ngoan sành sỏi đây.

Máy quay kỹ thuật số có sẵn trong máy tính hiệu chỉnh lại tiêu cự.

- Anh cho tôi xem chân dung thủ lĩnh bọn chúng được không?

Maximilien ngạc nhiên vì lời đề nghị nhưng vẫn đưa ra ảnh Julie Pinson đăng trên báo địa phương. Máy tính ghi nhớ hình ảnh và so sánh với những hình ảnh tư liệu của nó.

- Đây là con cái, đúng không? Nó đẹp?

- Đây là câu hỏi hay lời khẳng định? viên cảnh sát ngạc nhiên.

- Câu hỏi.

Maximilien xem xét bức ảnh rồi nói:

- Ủ, cô ấy đẹp.

Máy tính hình như căn chỉnh độ nét đến mức tối đa để có được hình ảnh rõ nét nhất.

- Vậy ra vẻ đẹp là thế này đây.

Viên cảnh sát nhận ra là có gì đó không ổn. Cái giọng phát ra bằng máy của Mac Yavel nghe không bộc lộ điều gì nhưng anh cảm thấy có chút lo lắng.

Anh đã hiểu ra. Máy tính không thể hiểu được khái niệm vẻ đẹp. Nó có vài khái niệm mơ hồ về sự hài hước, thường là các cơ chế nghịch lý, nhưng nó không có bất cứ tiêu chuẩn nào để hiểu cái đẹp.

- Tôi thấy khó hiểu được khái niệm này, Mac Yavel thú nhận.

- Tôi cũng vậy, Maximilien thừa nhận. Đôi khi, một lúc nào đó, ta thấy một số người có vẻ là đẹp, nhưng chẳng bao lâu sau lại thấy không có gì là hấp dẫn.

Con mắt máy tính nhấp lại.

- Vẽ đẹp là chủ quan. Có lẽ vì thế mà tôi không thể thấy nó được. Với tôi, chỉ có số một hoặc số không. Không thể có thứ lúc thì số một, lúc lại là số không. Vẽ mặt này thì tôi rất hạn chế.

Maximilien ngạc nhiên về nhận xét có vẻ tiếc nuối đó. Anh nghĩ rằng những chiếc máy tính thế hệ mới này bắt đầu trở thành đối tác thực sự của loài người. Máy tính phải chẳng là sự chinh phục tuyệt vời nhất của con người?

148. NHỮNG KẺ HỮU THÀN

Bọn hữu thàn u?

Kiến Chúa đã chết. Một nhóm kiến Bel-o-kan thập thò xuất hiện ở ngưỡng cửa. Vậy là có vài con thoát chết. Một con kiến tách ra khỏi nhóm và lại gần 103 cùng các bạn. Công chúa 103 nhận ra nó. Đó là số 23.

Vậy là số 23 cũng sống sót sau cuộc thập tự chinh đầu tiên chống Ngón

Tay. Số 23. Kiến binh kiên này đã ngay lập tức gia nhập giáo phái hữu thần. Vậy nên 103 và số 23 chưa từng quý nhau, có điều là gặp lại nhau ở đây, trong thành phố quê hương chúng, cả hai đều sống sót sau biết bao thử thách, điều đó bỗng làm chúng xích lại gần nhau.

Số 23 nhận ra ngay là 103 đã trở thành kiến hưu tính và chúc mừng nó về sự biến đổi này. Số 23 trông có vẻ cũng rất khỏe mạnh. Máu trong suốt dính trên hàm nó, nhưng nó phát ra những mùi chào đón cả toán biệt động.

Công chúa 103 đề phòng, nhưng số 23 nói mọi chuyện đều ổn thỏa. Chúng trao đổi dưỡng chất cho nhau.

Số 23 kể chuyện của mình. Sau khi tới gần thế giới của các đức chúa, số 23 quay về Bel-o-kan để truyền đạo. Công chúa 103 nhận thấy số 23 không bao giờ nói “Ngón Tay” mà dùng từ “các đức chúa”.

Số 23 kể rằng lúc đầu, thành phố hoan hỉ vì ít ra cũng có kẻ sống sót trong cuộc thập tự chinh đầu tiên và tiếp đón nó rất nồng hậu, rồi nó dần dần tiết lộ về sự hiện diện của các đức chúa. Nó đứng đầu giáo phái hữu thần. Nó đòi không được vứt kiến chết ra bãi rác nữa và làm các phòng nghĩa địa.

Kiến Chúa Belo-kiu-kiuni không thích sự cách tân đó. Bà cấm các tín đồ hữu thần hành lễ trong thành phố.

Số 23 bèn trốn vào những khu hẻo lánh nhất trong thành phố và ở đó, cùng với nhóm nhỏ tín đồ, nó tiếp tục truyền đạo. Giáo phái của nó lấy biểu tượng là vòng tròn. Vì đó chính là hình ảnh kiến thấy về Ngón Tay trước khi bị nghiến nát.

Công chúa 103 gật đầu.

Điều đó giải thích tại sao lại có các dấu hiệu ấy trên hành lang.

Lũ kiến khép nép phía sau tụng niệm:

Những Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Công chúa 103 và các bạn mình ngạc nhiên quá đỗi. Chúng muốn truyền bá mối quan tâm tới Ngón Tay, nhưng số 23 còn vượt xa chúng.

Hoàng tử số 24 hỏi tại sao lại trống trải vắng vẻ thế này.

Số 23 giải thích là cuối cùng Kiến Chúa Belo-kiu-kiuni đã nhận ra những kẻ hữu thần có mặt ở khắp nơi. Kiến Chúa cấm tôn giáo của chúng. Những vụ săn đuổi tín đồ diễn ra trong thành phố và rất nhiều kẻ đã tử vì đạo.

Khi quân đội của 103 xuất hiện cùng lửa, số 23 ngay lập tức nấm láy thời cơ. Nó lao tới lô của Kiến Chúa và ám sát Kiến Chúa.

Vì không còn Kiến Chúa nào khác nên cả thành phố lâm vào cảnh tự hủy diệt, dần dần, từng công dân Bel-o-kan lần lượt làm ngừng tiếng đập của trái tim thành phố. Lúc này, trong thành phố bị hỏa hoạn hoang tàn, chỉ còn những kẻ hữu thần để đón quân cách mạng và cùng nhau xây dựng một xã hội kiền dựa trên việc tôn thờ Ngón Tay.

Công chúa 103 và Hoàng tử số 24 không thực sự chia sẻ lòng sùng đạo của nhà tiên tri nhưng vì thành phố đang nằm trong tay chúng nên cần phải tận dụng.

Tuy nhiên, Công chúa 103 phát ra một mùi:

Tâm biển trắng trước Bel-o-kan là dấu hiệu nguy hiểm lớn.

Nguy hiểm có thể tới bất cứ lúc nào, có khi chỉ trong vòng vài giây nữa thôi. Phải trốn đi ngay.

Mọi người tin nó.

Trong vài giờ, mọi người lên đường. Toán kiến trình thám đi trước trinh sát để tìm một gốc thông khác thuận tiện cho việc làm tổ. Lú ốc sên vác bếp lò vận chuyển luôn cả vài quả trứng, kiến con, vài cái nấm và vài con rệp còn sót lại sau đám cháy.

May là toán tiền trạm phát hiện ra một gốc cây có thể ở được chỉ cách đó có một giờ đi bộ. 103 cho rằng khoảng cách đó đủ để thoát khỏi cơn tai biến sắp diễn ra quanh tấm biển trắng.

Cái gốc cây có những đường hầm do lú sâu đục, và thậm chí còn có thể thiết lập Cấm thành cùng lô của Kiến Chúa ở đó. Dựa vào gốc cây này, số 5 lập bắn đồ để xây thành Bel-o-kan Mới thật nhanh.

Tất cả lú kiến đều vội vàng.

103 gợi ý xây một thành phố cực kỳ hiện đại với những trục đường lớn có thể vận chuyển thú săn được và những vật dụng cần thiết cho các công nghệ mới mà không làm tắc đường. Nó nghĩ rằng cần phải xây một cái ống khói thật to ở trung tâm để hút khói thoát ra từ các phòng thí nghiệm lửa. Nó còn dự trù làm các máng dẫn nước mưa vào chuồng rệp, vào ruộng nấm và vào các phòng thí nghiệm để rửa các đồ vật dùng trong phòng.

Dù còn chưa để trứng nhưng vì là kiến cái duy nhất của Bel-o-kan, Công chúa 103 được chỉ định là Kiến Chúa không những của thành phố vừa ra đời, mà còn của cả liên bang kiến đỏ hung trong vùng với sáu mươi tư thành phố.

Đây là lần đầu tiên một thành phố có Công chúa không để trứng được. Vì không có kiến mới sinh nên chúng dùng tới một khái niệm mới: "thành phố mờ". Công chúa 103 nghĩ rằng nếu cho phép các loài khác tới sống ở đây để nền văn hóa của các loài đó làm thành phố phong phú thêm thì sẽ rất hay.

Nhưng thật chẳng dễ dàng gì hòa nhập vào cộng đồng đa sắc tộc như vậy. Các tộc kiến khác nhau dần dần tới ở những khu riêng rẽ. Kiến đen sống ở phía Đông Nam những tầng sâu nhất, kiến vàng ở phía Tây các tầng ở giữa, kiến gặt ở các tầng trên để gần với ruộng vườn hơn, kiến thợ dệt ở phía Bắc.

Khắp nơi trong thủ đô mới, mọi người nghiên cứu ứng dụng các công nghệ mới. Theo kiểu kiến, nghĩa là chẳng có logic gì hết, thử nghiệm bất cứ thứ gì nghĩ tới và xem kết quả ra sao. Đám kỹ sư lửa xây một phòng thí nghiệm lớn ở chỗ sâu nhất dưới lòng đất trong thành. Ở đó, chúng đốt bất cứ thứ gì có thể để xem nó biến thành chất liệu gì và toát ra loại khói như thế nào.

Để tránh hỏa hoạn, chúng chất quanh phòng thí nghiệm lá thường xuân khó bén lửa.

Đám kỹ sư cơ khí làm một gian rộng rãi để thử đòn bẩy trên cuội và kết hợp nhiều loại đòn bẩy gắn bằng sợi thực vật.

Hoàng tử số 24 và số 7 muốn lập các xưởng “nghệ thuật” ở các tầng âm mười lăm, âm mười sáu và âm mười bảy. Ở đó, người ta vẽ tranh trên lá, nặn tượng bằng phân bọ hung và đương nhiên là khắc trên lớp vỏ bao quanh thân kiến.

Hoàng tử số 24 rất muốn chứng tỏ rằng hoàn toàn có thể dùng các kỹ thuật của Ngón Tay để tạo ra những đồ vật theo phong cách tiêu biểu của kiến. Nó muốn tạo ra “văn hóa kiến”, và thậm chí cụ thể hơn là văn hóa Bel-o-kan. Quả thực là trên Trái đất chưa từng có thứ gì giống với tiểu thuyết của nó hay những bức tranh còn khá là ngây ngô của số 7.

Còn số 11 thì quyết định tạo ra âm nhạc kiến. Nó bảo nhiều con kiến kêu àm lên để tạo ra dàn đồng ca gồm nhiều giọng. Kết quả có lẽ là “trống đánh xuôi kèn thổi ngược” nhưng vẫn là thứ âm nhạc đặc trưng của kiến. Hơn nữa, số 11 vẫn hy vọng có ngày sẽ kết hợp hài hòa được tất cả các âm thanh đó để tạo ra những bản nhạc với nhiều gam.

Số 15 lập ra các gian bếp nơi nó ném tất cả những thứ bị cháy còn sót lại ở phòng thí nghiệm lửa. Những chiếc lá hoặc côn trùng cháy mà nó thấy ngon thì được xếp sang bên phải, thứ không ngon thì xếp sang trái.

Còn số 10 thì lập ra trung tâm nghiên cứu về tập tính của Ngón Tay, gần các phòng của đám kỹ sư.

Việc áp dụng công nghệ của Ngón Tay thực sự giúp chúng tiến bộ hơn hẳn trong thế giới côn trùng. Như thế chỉ trong một ngày, chúng đã tiến được cả ngàn năm. Tuy nhiên có một điều làm 103 thấy lo lắng. Từ khi các tín đồ giáo phái hữu thần không buộc phải chui lủi nữa thì chúng có mặt ở khắp nơi trong thành phố và ngày càng hăng hái. Buổi tối ngày đầu tiên ở thành phố mới, số 23 và các tín đồ của nó đã hành hương tới tẩm biển trắng và ở đó cầu nguyện các vị chúa tối cao đã mang cái tương dài linh thiêng này tới.

149. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TUỞNG CỦA HIPPODAMOS: Năm 494 trước Công nguyên, quân đội của Darius, vua Ba Tư, phá hủy và san bằng thành phố Milet⁽¹⁾ nằm giữa Halicarnasse⁽²⁾ và Éphèse⁽³⁾. Vậy nên các cư dân của thành phố bèn đề nghị kiến trúc sư Hippodamos xây lại luôn cả thành phố. Đó là cơ hội vô song trong lịch sử thời bấy giờ. Cho tới lúc ấy, các thành

1. Đô thị cổ của Hy Lạp, nằm trên bờ biển bán đảo Tiểu Á.

2. Ngày nay tên là Bodrum, là một đô thị cổ của bán đảo Tiểu Á, trên bờ biển Égée, thuộc vùng Tây Nam Thổ Nhĩ Kỳ.

3. Một trong những đô thị cổ nhất và quan trọng nhất của Hy Lạp trên bán đảo Tiểu Á.

phố chỉ là các thị trấn dần dần được mở rộng ra nên vô cùng lộn xộn. Athène chẳng hạn, gồm toàn những phố xá chằng chịt chằng khác gì mê cung được xây dựng nên mà chẳng có quy hoạch tổng thể gì cả. Nhận trách nhiệm xây dựng cả một thành phố tâm trung cũng như được đưa cho tờ giấy trắng tha hồ vẽ thành phố lý tưởng.

Hippodamos năm lấy cơ hội. Ông vẽ ra thành phố đầu tiên được tu duy theo hình khối.

Hippodamos không muốn chỉ vạch ra phố xá, xây nhà cửa, ông tin chắc rằng khi xem xét lại hình dáng của thành phố thì người ta cũng đồng thời xem xét lại cuộc sống xã hội.

Ông hình dung ra một thành phố với mười ngàn dân, chia làm ba tầng lớp: thợ thủ công, nông dân, binh lính.

Hippodamos muốn làm một thành phố nhân tạo, không gợi nhớ chút gì tới thiên nhiên, ở trung tâm là khu thành thương từ đó tỏa ra mươi hai đường bán kính chia thành phố như chiếc bánh thành mươi hai phần. Phố xá của thành Milet mới thẳng tắp, các quảng trường hình tròn, mọi ngôi nhà đều giống hệt nhau để hàng xóm láng giềng khéo ghen tị nhau. Hơn nữa, mọi công dân đều bình đẳng với nhau. Ở đó không có nô lệ.

Hippodamos cũng không muôn có nghệ sĩ trong thành phố. Theo ông, nghệ sĩ là những kẻ thật khó lường thường làm nảy sinh lộn xộn. Nhà thơ, diễn viên và nhạc sĩ bị tống khứ Milet, cũng như người nghèo, người độc thân và những kẻ vô công rời nghè.

Dự án của Hippodamos là biến Milet thành một đô thị theo hệ thống cơ khí hoàn hảo không bao giờ hỏng hóc. Để tránh mọi điều phiền hà, mọi cải cách, mọi điều độc đáo, mọi sự thát thường của con người. Hippodamos đã sáng tạo ra khái niệm “nền nếp”. Một công dân nền nếp trong trật tự thành phố, một đô thị nền nếp trong trật tự quốc gia, và một quốc gia chỉ có thể nền nếp trong trật tự vũ trụ.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

150. HÒN ĐẢO GIỮA ĐẠI DƯƠNG

Ngày thứ sáu trường trung học Fontainebleau bị chiếm. Maximilien quyết định theo lời khuyên của Mac Yavel: anh cho cắt điện và nước của trường.

Để giải quyết vấn đề nước, Léopold cho xây các bể chứa hứng nước mưa. Cậu dạy cho những người khác biết cách tẩm bằng cát và nhám nháp hạt muối để giữ nước trong cơ thể đồng thời giảm bớt nhu cầu.

Còn vấn đề điện, vấn đề nan giải nhất. Mọi hoạt động đều dựa vào mạng tin học toàn cầu. Những người khéo tay bèn vào lục lọi trong xưởng điện tử vốn đầy các vật liệu đủ loại. Họ tìm thấy các tấm pin mặt trời. Máy tấm pin mặt trời cung cấp cho dòng điện đầu tiên và họ bổ sung thêm bằng

điện gió sản xuất vội vàng với các tảng ván gỗ từ bàn ra.

Trên mỗi nóc lều đều có lắp động cơ gió, như bông hoa cúc tây.

Vì như thế vẫn chưa đủ nên David bèn nối vài chiếc xe đạp của câu lạc bộ dạo chơi vào máy phát điện. Nhờ vậy, khi không có mặt trời hay gió thì người ta điều vài vận động viên tới đạp xe và cung cấp năng lượng.

Mỗi vận đề đều khiến họ phải phát huy trí tưởng tượng và gắn kết những người chiếm đóng trường lại với nhau hơn.

Nhận ra rằng nhờ có đường dây điện thoại, hệ thống tin học của họ vẫn hoạt động được, Maximilien bèn cho cắt nốt đường điện thoại. Thời hiện đại đã có kỹ thuật bao vây hiện đại.

Đòn đáp trả cũng hiện đại như vậy. David không phải lo lắng cho "Trung tâm giải đáp thắc mắc" lâu vì một cô gái trong nhóm có mang trong túi một chiếc điện thoại di động đặc biệt, rất mạnh và đủ rõ nét để tạo ra tiếp xúc điện từ bằng cách nối trực tiếp vào các vệ tinh viễn thông.

Tuy nhiên, họ buộc phải hoàn toàn sống theo kiểu tự cung tự cấp. Ở trong nhà, mọi người dùng đèn lồng và nến để tiết kiệm năng lượng dùng cho máy tính. Buổi tối, sân trường tràn ngập không khí lặng lẽ với những tia sáng nhỏ bập bùng trước gió.

Julie, Bảy Chú Lùn và các nữ chiến binh chạy đi chạy lại, đốc thúc mọi người, vận chuyển vật liệu, thảo luận cách sắp xếp lại. Ngôi trường biến thành doanh trại thực sự.

Các nhóm nữ chiến binh ngày càng chắc chắn, nhanh nhẹn và nói tóm lại là ngày càng nhà binh hơn. Cứ như thể họ đảm nhiệm chức năng còn thiếu này một cách vô cùng tự nhiên.

Julie triệu tập các bạn vào phòng tập nhạc. Cô có vẻ rất lo lắng.

- Tớ muốn hỏi các cậu điều này, cô nói ngay trong khi thấp vài ngọn nến đặt lên phía trên các hốc ngoặc ngoèo trên tường.

- Hỏi đi, Francine ngoài xoài ra một đồng chấn và khích lệ cô.

Julie lần lượt chăm chú nhìn Bảy Chú Lùn: David, Francine, Zoé, Léopold, Paul, Narcisse, Ji-woong... Cô lưỡng lự, cúp mắt xuống, rồi nói rõ từng lời:

- Các cậu có yêu quý tớ không?

Yên lặng hồi lâu, rồi Zoé là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, bằng giọng khàn khàn:

- Dương nhiên rồi, cậu là Bạch Tuyết của bọn tớ, là "Kiến Chúa" của bọn tớ mà.

- Vậy thì, Julie nói rất nghiêm túc, nếu tớ tỏ ra quá "chúa", nếu tớ bắt đầu quá coi trọng bản thân thì đừng ngại mà cứ làm như với Caesar, cứ ám sát tớ đi.

Julie vừa dứt lời là Francine đã lao vào cô. Đó là tín hiệu mở màn. Tất cả tóm lấy tay cô, mắt cá chân cô. Họ lăn trên những tấm chấn. Zoé giả vờ lấy con dao và cắm vào tim cô. Ngay lập tức mọi người cù cô.

Cô không kịp反应.

- Không, không được cù!

Cô cười và muốn mọi người đừng cù nữa.

Xét cho cùng thì cô không chịu được khi người ta cù mình.

Cô vùng vẩy, nhưng những bàn tay bè bạn nối lên từ đống chăn cứ kéo dài mãi nỗi cực hình. Cười gần như đến phát đau. Một đợt cù vừa kết thúc thì đợt khác lại xuất hiện. Cơ thể cô phát ra những tín hiệu trái ngược.

Bỗng dung cô hiểu được tại sao mình không thích bị đụng chạm. Bác sĩ tâm lý nói đúng. Đó là một lý do có liên quan tới khi cô còn rất nhỏ.

Cô thấy mình khi còn là đứa trẻ mới sinh. Trong những bữa tối gia đình, khi cô mới được mười sáu tháng, mọi người chuyền cô từ người này qua người kia như món đồ, tận dụng việc cô chưa tự vệ được. Mọi người ôm hôn cô tới tấp, cù cô, buộc cô phải chào, vuốt má, xoa đầu cô. Cô nhớ tới các bà miệng hôi, môi tó son đậm. Những cái miệng ấy lại gần cô, trong khi ở gần đó, bồ mẹ cô cười về đồng tình.

Cô nhớ tới người ông hôn vào miệng cô. Có lẽ là rất tình cảm, nhưng chẳng hỏi xem cô có đồng ý không. Đúng, đó là lúc cô bắt đầu không chịu được khi bị đụng chạm. Ngay khi biết sắp có bữa ăn cùng ông bà là cô chạy trốn xuống dưới gầm bàn ngồi lẩm nhẩm hát. Cô chống cự lại những bàn tay cứ muốn lôi cô ra khỏi đó. Ngồi dưới gầm bàn thật dễ chịu. Cô chỉ chịu chui ra khi mọi người đã về hết để khỏi phải chịu cảnh hôn hít tạm biệt, nhưng mọi người đâu có cho cô được lựa chọn.

Không, cô chưa từng bị lạm dụng tình dục, nhưng cô từng bị lạm dụng da!

Trò chơi dừng lại đột ngột như khi nó bắt đầu. Bảy Chú Lùn ngồi dây thành vòng tròn quanh Bạch Tuyết của họ. Cô vuốt lại mái tóc cho khỏi rối.

- Cậu muốn bọn tớ ám sát cậu, giờ thì xong rồi đấy, Narcisse nói.

- Cậu có thấy dễ chịu hơn không? Francine hỏi.

- Các cậu làm tớ thấy vô cùng dễ chịu. Cảm ơn các cậu. Các cậu không thể biết được các cậu đã làm tớ thấy dễ chịu thế nào đâu. Đừng ngại ám sát tớ thường xuyên nhé.

Vì cô nói vậy nên cả nhóm lại xông vào cù cô lần nữa tới mức cô thấy sắp chết vì cười. Ji-woong chấm dứt trò đùa.

- Bọn mình họp *pow-wow* đi thôi.

Paul rót nước mật vào một cái cốc. Mọi người lần lượt nhấp một ngụm. Họ uống cùng nhau. Sau đó, cậu phân phát bánh khô cho các bạn. Ăn cùng nhau.

Khi bàn tay họ nắm lấy nhau để làm thành vòng tròn, Julie thấy ánh nhìn của các bạn, cảm nhận được hơi ấm của các bạn và thấy mình được che chở.

“Còn mục đích nào trong đời tuyệt vời hơn là đạt tới được giây phút như lúc này khi mọi người đoàn kết với nhau mà chẳng có ẩn ý gì, cô thầm nghĩ. Nhưng liệu có nhất định phải làm cách mạng để đạt tới điều đó không?”

Sau đó họ thảo luận về những điều kiện sống mới do cấm vận của cảnh sát gây ra. Rất nhiều giải pháp thực tế được nêu lên. Sức ép từ bên ngoài không hề làm cuộc cách mạng của họ yếu đi, mà lại càng thắt chặt sợi dây liên kết họ.

151. TRẬN CHIẾN NHỎ BUỒI TỐI

Trong khi công nghệ phát triển ở thành Bel-o-kan đang chuyển mình thì tôn giáo ngày càng thăng thế. Các tín đồ hưu thần vẽ những vòng tròn ở khắp nơi, nhưng thấy thế vẫn chưa đủ, chúng còn in mùi tôn giáo của chúng lên các bức tường.

Trong ngày thứ hai của triều đại Công chúa 103, số 23 đọc một bài thuyết giáo trong đó nó tuyên bố rằng mục đích của giáo phái là làm cho tất cả kiến trên thế giới đều quy theo đạo mình và giết hết những kẻ thù tục.

Trong thành, người ta nhận thấy bọn hưu thần bắt đầu tỏ ra đặc biệt hiếu chiến. Chúng cảnh báo là nếu những con kiến vô thần vẫn không chịu tôn thờ các chúa thì sẽ bị Ngón Tay nghiền nát, mà nếu Ngón Tay không làm vậy thì chính bọn hưu thần sẽ làm.

Trong thành Bel-o-kan Mới ngự trị một không khí lạ lùng cùng sự chia rẽ, một bên là lũ kiến “công nghệ”, khâm phục những điều Ngón Tay làm được nhờ biết làm chủ lửa, đòn bẩy và bánh xe, còn một bên là lũ kiến “thần bí” chỉ sống trong cầu nguyện và với chúng thì chỉ nghĩ tới chuyện lặp lại các hành động của Ngón Tay đã là báng bổ rồi.

Công chúa 103 tin rằng không thể tránh được xung đột. Bọn tín đồ hưu thần quá cố chấp và quá tự tin. Chúng chẳng muốn học hỏi gì nữa, chỉ cố gắng cải đạo những kẻ sống quanh chúng. Vài vụ giết kiến thế tục bị gán cho tín đồ hưu thần nhưng mọi người tránh không nói nhiều tới chuyện đó để tránh nội chiến.

Mười hai kiến trình thám, Hoàng tử và Công chúa họp nhau lại trong phòng Kiến Chúa. Hoàng tử số 24 thấy tin tưởng. Nó vừa từ các phòng thí nghiệm về. Nó thấy rất vui trước các tiến bộ: nhóm kỹ sư lửa đã đặt được than vào trong hộp nhẹ bằng lá tết có lót đất, điều đó giúp chúng có thể chuyên chở mà không gặp nguy hiểm, chiếu sáng hoặc sưởi ấm nơi nào cần. Số 5 nhận xét là bọn tín đồ hưu thần coi thường khoa học và kiến thức. Điều đó làm nó thấy lo ngại. Trong giới tôn giáo, chẳng cần phải chứng tỏ điều gì hết. Khi một kỹ sư khẳng định là lửa giúp gỗ cứng lại, có thể là thí nghiệm của nó không thành công và mọi người sẽ không tin nó nữa, nhưng nếu một con kiến tín đồ hưu thần khẳng định “Ngón Tay mạnh vô song và là nguồn gốc sự tồn tại của loài kiến” thì lần nào cũng phải có mặt tại chỗ để cải chính điều đó.

Công chúa 103 thì thầm:

Dù sao thì tôn giáo cũng là một giai đoạn tiến hóa của các nền văn minh. Số 5 cho rằng phải học theo những điều tốt đẹp của Ngón Tay và bỏ

lại những điều xấu xa, như tôn giáo chẳng hạn. 103, số 24 và nhóm mười hai lính thám thính tụ tập thành vòng tròn rồi suy nghĩ. Nếu trong ngày thứ hai Nhà nước mới của chúng tồn tại mà đã có đụng độ với bọn tín đồ hữu thần thì ngày sẽ càng nhiều rắc rối. Phải dừng ngay chuyện này lại.

Giết chúng ư?

Không, chúng không thể giết chị em mình chỉ vì chúng không tin Ngón Tay là chúa.

Đây bọn chúng đi?

Có lẽ tốt nhất là để bọn tín đồ hữu thần tự lập Nhà nước riêng của chúng, chậm phát triển, thần bí và cô chấp, cách xa tổ kiến Bel-o-kan đang dốc toàn lực hướng tới hiện đại và công nghệ mũi nhọn.

Nhưng chúng không kịp bàn luận tiêp. Những cú giáng trầm đục vang trên những bức tường thành phố.

Báo động.

Máy con kiến chạy hết tốc lực về đủ mọi hướng. Có mùi bốc lên.

Lú kiến lùn tấn công!

Khắp nơi, mọi người tập hợp lại để đối phó với quân xâm lược.

Từng nhóm kiến lùn tiến vào băng lối phía Bắc. Quá muộn để đẩy chúng đi băng đòn bẩy bắn đá. Cũng không thể dùng lửa được.

Lú kiến lùn hợp thành một đoàn quân dài dày râu, mắt và hàm. Mùi chúng bình tĩnh và quyết tâm. Với chúng thì chỉ cần nhìn một tổ kiến bốc khói mà không bị cháy là đủ chướng mắt tới độ có lý do để chém giết được rồi. 103 lẽ ra đã phải nhận ra rằng không thể làm bao nhiêu mới mẻ như vậy mà không kích thích lòng ngò vực, ghen tức và sợ hãi.

Công chúa trèo tít lên cao trên vòm, cẩn trọng không lại gần quá đám khói bốc lên từ ống khói chính, và, với những giác quan mới, nó quan sát đoàn quân khổng lồ đang dần đội ngũ.

Nó ra hiệu cho số 5 đưa các toán pháo binh ra và xếp chúng làm tiền quân để ngăn không cho quân thù tiến lên. Công chúa 103 đã chán thấy cái chết. Hình như việc chán bạo lực là dấu hiệu của tuổi già, nhưng nó chẳng để tâm. Đó là nghịch lý của con kiến biến thái già trong tâm tưởng nhưng cơ thể thì vẫn trẻ trung. Phía dưới nó, cái vòm thành pháp phòng vì những cú đập bụng của kiến thợ báo hiệu báo động cấp hai.

Đô thị thấy sợ. Quân thù không ngừng trỗi ra, phình to nhở vò sô tổ kiến xung quanh tới tiếp sức cho lú kiến lùn để làm liên bang kiến đỏ hung phải khuất phục. Tồi tệ hơn cả là trong hàng ngũ quân thù có cả những con kiến đỏ hung thuộc chính liên bang này. Chắc bấy lâu nay chúng lo lắng về những sự việc đang diễn ra trong đô thị Bel-o-kan Mới.

Công chúa 103 nhớ tới bộ phim tài liệu nó đã xem về một nhà văn Ngón Tay có tên là Jonathan Swift. Con người đó đã nói đại loại thế này: "cứ khi nào thấy có tài năng mới nổi lên là lập tức quanh anh ta tự dung nảy sinh cả lú ngu xuẩn tìm cách triệt hạ tài năng đó."

Giờ thì Công chúa 103 đang thấy cái lú ngu xuẩn đó ngay trước mắt

mình. Biết bao kè xuẩn ngốc săn sàng chết để không có gì thay đổi, để mọi thứ quay ngược lại phía sau, để ngày mai chẳng khác gì hôm qua. Hoàng tử số 24 tới nép sát vào Công chúa. Nó thấy sợ và cần có sự hiện diện của Công chúa làm yên lòng nó. Hoàng tử số 24 cùp râu xuồng.

Lần này thì tiêu thật rồi. Bon chúng đồng quá.

Những toán pháo thủ đầu tiên của đô thị Bel-o-kan Mới đang dàn hàng ngang để bảo vệ thủ đô. Chúng chia bụng ra, săn sàng bắn. Phía đối diện, quân thù cứ dàn ra mải. Chúng phải có tới hàng triệu con.

103 lấy làm tiếc là không quan tâm mấy tới quan hệ ngoại giao với các thành phố láng giềng. Xét cho cùng thì lúc đầu, đô thị Bel-o-kan Mới cũng tiếp đón rất nhiều các nhà đại diện tới thăm viếng. Nhưng vì mải quan tâm tới kỹ thuật nên nó không nhận ra là các đô thị xung quanh thấy khó chịu.

Số 5 tới thông báo một tin xấu. Bọn tín đồ hữu thần không chịu tham chiến. Chúng cho rằng đánh nhau cũng chẳng ích gì vì dù sao thì chính các chúa mới là người quyết định kết cục trận chiến. Tuy nhiên, chúng hứa là sẽ cầu nguyện.

Phải chăng đó là phát súng kết liễu? Đã thế, quân địch xuất hiện bên bờ đốc cứ trái ra, trái ra mãi.

Các kỵ sư lửa, đòn bẩy và bánh xe tới chỗ nó. Công chúa đè nghị cả bọn chụm râu vào với nhau. Phải cùng nhau tạo ra một thứ vũ khí giúp chúng thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Công chúa 103 lôi trong nǎo ra mọi hình ảnh về chiến tranh Ngón Tay mà nó còn nhớ. Với những thứ chúng đã biết: lửa, đòn bẩy, bánh xe, phải tạo ra một nguồn lực mới. Ba khái niệm xoay tròn trong nǎo lũ kién và trộn vào nhau. Chúng biết là nếu không nhanh chóng tìm ra ý tưởng thì tất cả sẽ chết.

152. BÁCH KHOA TOÀN THU

CÁI CHẾT NÀY SINH NHU VẬY: *Cái chết xuất hiện cách đây đúng bảy trăm triệu năm. Cho tới lúc đó, suốt bốn tỷ năm, sự sống chỉ bó hẹp trong đơn bào. Sự sống dưới dạng đơn bào là bất tử vì có thể cứ liên tục tự phân tách ra thành tế bào mới giống hệt mình. Ngày nay, người ta vẫn còn thấy dấu vết của các tế bào bất tử đó ở các rặng san hô.*

Tuy nhiên, một ngày kia, hai tế bào gặp nhau, trò chuyện với nhau và quyết định vận hành cùng nhau, bổ sung cho nhau. Vậy là xuất hiện những dạng sống đa bào. Đồng thời, cái chết cũng xuất hiện. Hai hiện tượng đó gắn kết với nhau ra sao?

Khi hai tế bào muốn liên kết với nhau, chúng buộc phải trao đổi với nhau và sự trao đổi đó khiến chúng phân chia nhiệm vụ để hiệu quả cao hơn. Ví dụ như chúng quyết định là cả hai không cần cùng phải làm việc để tiêu hóa thức ăn nữa, một tế bào sẽ tiêu hóa thức ăn, còn tế bào kia thì tìm thức ăn.

Sau đó, các tập hợp tế bào càng lớn thì sự chuyên môn hóa chức năng càng cao. Chuyên môn hóa chức năng càng cao thì từng tế bào càng trở nên yếu ớt và sự yếu ớt đó cứ mỗi lúc một tăng, khiến cho cuối cùng tế bào mất đi khả năng bắt từ lúc đầu của mình.

Cái chết này sinh như vậy. Ngày nay, ta thấy những hệ động vật gồm vô số những thể tập hợp của các tế bào cực kỳ chuyên biệt và thường xuyên trao đổi với nhau. Các tế bào mắt chúng ta rất khác với các tế bào gan. Tế bào mắt sẽ vội vàng thông báo ngay khi thấy một món ăn nóng để tế bào gan sản sinh ra mật ngay lập tức, rất lâu trước khi món ăn được đưa vào miệng. Trong cơ thể con người, mọi thứ đều được chuyên biệt hóa, trao đổi với nhau và đều sẽ phải chết.

Có thể giải thích sự cần thiết của cái chết theo một quan điểm khác. Cái chết rất cần thiết để đảm bảo sự cân bằng giữa các giống loài. Nếu có một giống đa bào bất tử thì nó sẽ tiếp tục chuyên biệt hóa tới khi giải quyết được mọi vấn đề và trở nên hiệu quả tới mức đe dọa sự trường tồn của mọi dạng sống khác.

Tế bào ung thư gan cứ liên tục sản sinh những mẩu gan mà không để ý tới các tế bào khác đang bảo nó rằng không cần phải làm vậy. Tế bào ung thư có tham vọng tìm lại khả năng bất tử xưa và vì thế mà nó giết cả cơ thể, cũng gần giống như những người cứ liên tục nói một mình mà chẳng nghe xung quanh. Tế bào ung thư là tế bào tự kỷ và vì thế nên nó nguy hiểm. Nó cứ liên tục sản sinh, không để tâm tới các tế bào khác, và trong cuộc kiềm制 tìm diệt rõ sự bất tử, cuối cùng nó giết hết mọi thứ xung quanh.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

153. MAXIMILIEN NỒI GIẬN

Maximilien vào nhà, đóng cửa đánh sầm một cái.

- Có chuyện gì vậy mình? Trông mình có vẻ bức bối, Scynthia nhận xét.
Anh nhìn cô vợ và cố nhớ xem mình thích gì ở người đàn bà này.

Maximilien ghìm mình không nói điều gì ác độc với vợ, chỉ vừa mỉm cười vừa sải bước về phía phòng làm việc.

Từ sáng nay, anh đã bê bể cá cùng lũ cá vào phòng làm việc và giao cho Mac Yavel quản lý. Cái máy tính xoay xở không mấy khó khăn. Nó kiểm soát máy điện tử phân phát thức ăn, điện trở giữ ấm và vòi dẫn nước vào bể, chăm chút giữ cân bằng sinh thái cho môi trường nhân tạo đó. Mac Yavel tạo ra thú nuôi cá cảnh có máy tính hỗ trợ một cách thật tự nhiên và lũ cá rõ ràng là thấy thích thú.

Viên cảnh sát tiếp tục chơi trò *Tiến hóa*. Anh gây dựng một quốc gia nhỏ trên đảo kiểu như người Anh và dẫn dắt họ tới chỗ phát triển công nghệ tiên tiến chỉ nhờ việc dân tộc đó sống tách biệt và tránh được những trận chiến của các nền văn minh láng giềng. Sau đó, anh trang bị cho họ một

đoàn tàu hiện đại để dựng các thương quán khắp nơi trên thế giới. Anh đạt được những kết quả tốt, nhưng vì Nhật cũng chọn chiến lược tương tự nên chiến tranh khốc liệt xảy ra và năm 2070, người Nhật đánh bại người Anh nhờ có vệ tinh tiên tiến hơn.

- Lê ra anh đã có thể thắng, Mac Yavel dè dặt nhận xét.

Maximilien cầu:

- Nếu là cậu thì cậu sẽ làm gì, vì cậu giỏi giang thế cơ mà?

- Tôi sẽ tạo ra sự gắn kết xã hội tốt hơn, ví dụ như thiết lập quyền bầu cử cho phụ nữ chẳng hạn. Người Nhật không nghĩ tới điều đó. Nếu anh làm được như thế thì môi trường trong các thành phố của anh sẽ dễ chịu hơn, tinh thần mọi người sẽ thoải mái hơn, nhờ đó các kỹ sư quân sự sẽ sáng tạo hơn, quân đội của anh sẽ giỏi hơn và có động cơ hơn. Vậy là đủ để cho anh có lợi thế.

- Ta cứ đắm chìm vào chi tiết...

Maximilien xem xét bản đồ và các bãi chiến trường rồi không chơi nữa, cứ ngồi đó, trên ghế, nhìn mông lung vào màn hình. Con mắt Mac Yavel trên màn hình to lên và nháy mi mắt để khiến anh chú ý.

- Sao vậy, Maximilien, anh vẫn lo lắng vì cuộc Cách mạng kiến à?

- Ủ, cậu có giúp tôi được nữa không?

- Dương nhiên rồi.

Mac Yavel xóa hình ảnh con mắt, khởi động modem tự lên chương trình để kết nối vào mạng. Nó dò theo vài xa lộ thông tin, vài lối mòn có vẻ quen thuộc. Chẳng mấy chốc, nó cho hiện lên màn hình:

“Trang chủ của Công ty trách nhiệm hữu hạn Cách mạng kiến”.

Maximilien chui vào phía màn hình. Mac Yavel đã tìm thấy thứ gì đó rất hay.

“Vậy ra chúng vẫn tiếp tục xuất khẩu cái cuộc cách mạng vớ vẩn của chúng như vậy đấy. Chúng xoay xở tìm được kết nối điện thoại qua vệ tinh và thông tin của chúng vẫn được truyền đi trên mạng mà chẳng có vấn đề gì,” viên cảnh sát hiểu ra như vậy.

Trang chủ cho thấy từ nay, Công ty trách nhiệm hữu hạn “Cách mạng kiến” có các chi nhánh:

- “Trung tâm giải đáp thắc mắc”.

- Thế giới ảo *Infra-World*.

- Dòng quần áo “Bướm”.

- Hàng kiến trúc “Tổ kiến”.

- Dòng thực phẩm tự nhiên “Nước mật”.

Ngoài ra còn có các diễn đàn nơi mỗi người có thể thảo luận về những đề tài và mục đích của Cách mạng kiến. Các diễn đàn khác thì cho phép mọi người đề xuất những xã hội mới với những khái niệm mới.

Máy tính nói rõ là khoảng một chục trường trung học trên thế giới kết nối với trường ở Fontainebleau, ít nhiều tái tạo lại những gì họ đang làm ở đây.

Mac Yavel đã tìm ra một đầu mối vô cùng quan trọng.

Maximilien nhìn cái máy tính của mình bằng con mắt khác hẳn. Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy không những bị thế hệ trẻ vượt xa, mà còn bị cả cái máy bỏ xa. Mac Yavel mở cho anh cửa sổ nhìn vào pháo đài của Cách mạng kiến. Giờ tới lượt anh phải biết cách sử dụng cho tốt điều đó để xem xét điều gì ở bên trong và tìm ra khe hở.

Mac Yavel kết nối vào nhiều đường dây điện thoại và nhờ có "Trung tâm giải đáp thắc mắc", tìm ra được kết cấu hạ tầng của công ty trách nhiệm hữu hạn "Cách mạng kiến". Thật là quá quắt: lũ cách mạng này ngây thơ, tự tin về bản thân tới mức chúng tự cung cấp các thông tin về tổ chức của chúng.

Mac Yavel cho chạy các tệp tin và Maximilien hiểu hết. Chỉ dùng các mạng thông tin và các kỹ thuật hiện đại nhất, lũ trẻ con này đang làm một cuộc cách mạng hoàn toàn chưa từng có.

Trước đây, Maximilien vẫn nghĩ rằng ngày nay, muốn làm cách mạng, dứt khoát phải được sự ủng hộ của các phương tiện truyền thông, và nhất là truyền hình. Ấy vậy mà đám học sinh trung học này đạt được mục đích trong khi chẳng hề có sự giúp sức của các kênh truyền hình quốc gia hay thậm chí là địa phương. Xét cho cùng thì truyền hình có mục đích là chuyển tải một thông điệp chăng liên quan tới ai và nghèo nàn thông tin cho đám đông vô số những người chẳng mấy quan tâm. Trong khi đó, nhờ có các mạng thông tin, những kẻ nổi loạn ở Fontainebleau phát đi được những thông điệp có tính cá nhân và giàu thông tin tới một số ít người nhưng là những người thực sự quan tâm và vì vậy nên rất chăm chú đón nhận.

Viên cảnh sát mở to mắt. Để thay đổi thế giới thì truyền hình và các phương tiện truyền thông quen thuộc không những không còn là mũi nhọn nữa mà ngược lại, nó tụt hậu so với những công cụ khác kín đáo hơn và vô cùng hiệu năng. Chỉ những mạng tin học mới cho phép tạo ra những liên kết vững chắc có tính tương tác giữa mọi người.

Bất ngờ thứ hai. Lần này là về mặt kinh tế. Theo như phân kẽ toán cho thấy thì công ty trách nhiệm hữu hạn đang tích lũy lợi nhuận. Tuy nhiên, nó không chỉ bao gồm những công ty lớn mà còn cả vô số những chi nhánh bé xíu.

Cuối cùng thì như vậy lại có lợi hơn rất nhiều so với một công ty lớn duy nhất thường sẽ bị cứng đờ chính vì thứ bậc của nó. Hơn nữa, trong những doanh nghiệp bé xíu đó, mọi người đều biết rõ nhau và biết rằng có thể trông cậy vào nhau. Không có chỗ cho những bộ máy hành chính vô ích hay những chúa tể văn phòng.

Xem lướt qua mạng, Maximilien phát hiện ra cái công ty trách nhiệm hữu hạn phân nhỏ thành những doanh nghiệp "kiến" này còn có lợi thế khác nữa: giảm thiểu nguy cơ phá sản. Quả vậy, nếu một chi nhánh bị thua lỗ hay không mấy sinh lợi, nó sẽ biến mất để nhường chỗ cho chi nhánh khác. Các ý tưởng tồi nhanh chóng được thử nghiệm và đương nhiên sẽ bị loại bỏ.

Không có khả năng kiểm lời lớn, nhưng cũng không có nguy cơ bị mất nhiều. Ngược lại, tất cả các chi nhánh nhỏ chỉ sinh lợi rất ít này kết hợp với nhau lại tạo thành nguồn lợi lớn.

Viên cảnh sát tự hỏi không hiểu tổ chức này có vận hành theo lý thuyết kinh tế nào không, hay chính những điều kiện cụ thể của cuộc cách mạng buộc các thanh niên không có kinh nghiệm này phải tạo ra nó. Bằng việc vận hành mà không có kho chứa hàng hóa và chỉ dựa vào chất xám, họ thực ra chẳng gặp nhiều nguy cơ.

Có lẽ đó chính là thông điệp của Cách mạng kiến: những doanh nghiệp khủng long đã hết thời rồi, tương lai thuộc về những doanh nghiệp kiến.

Giờ thì phải kết thúc ngay cái thành công ngạo ngược của nhóm trẻ con này trước khi nó trở thành thực tế kinh tế không thể bỏ qua được.

Maximilien lấy điện thoại và gọi Gonzague Dupeyron, thủ lĩnh nhóm Chuột đen.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

154. TRẬN CHIẾN ĐÈN LỒNG

Đợt tấn công đầu tiên của đội quân kiến lùn thành Shi-gae-pou đông nhung nhúc đúng là thảm họa đối với quân thành Bel-o-kan Mới. Sau hai giờ giao chiến ác liệt, hàng phòng thủ thành Bel-o-kan Mới thua trên mọi vị trí và bị liên quân đánh tan tành. Bọn tấn công hài lòng không lán thâm nữa dù đang có lợi thế và đóng quân ngoài trời ban đêm để đợi ngày mai đánh đòn quyết định.

Trong khi mọi người đưa quân lính bị thương, bị què và hấp hối vào thành, Công chúa 103 cuối cùng cũng nảy ra một ý. Nó tụ tập những toán quân cuối cùng còn lành lặn lại và chỉ cho chúng xem cách làm đèn lồng. Nó nghĩ rằng thay vì sử dụng lửa làm vũ khí thì vẫn có thể dùng lửa để sưởi ấm và thắp sáng. Lúc này thì quả thực quân thù của chúng không còn là lũ kiến lùn đông nhung nhúc nữa, mà chính là bóng đêm. Mà lửa thắp được bóng đêm.

Vậy là lúc khoảng nửa đêm, người ta thấy cảnh tượng thật khó tin: hàng ngàn tia sáng chen chúc nhau ở các lối ra của thành Bel-o-kan Mới. Lũ kiến đỏ hung cống trên lưng những chiếc đèn lồng làm bằng lá dương sưởi ấm và soi sáng cho chúng, để chúng có thể nhìn, hành động trong khi địch thủ đang ngủ.

Doanh trại kiến lùn trông giống như một thú to màu đen, nhưng thực ra đó là một thành phố sống động. Tường và hành lang được làm bằng những thân hình kiến quấn vào nhau đang say giấc nồng.

Công chúa 103 ra hiệu cho các chiến binh của mình mang đèn lồng bước vào doanh trại. Nó cũng liều lĩnh vào trong doanh trại sống đó của quân thù. May là đêm khá lạnh nên lũ kiến lùn ngủ say như chết.

Cảm giác thật kỳ lạ khi đi giữa những bức tường, những sàn nhà và trần nhà làm bằng địch thủ săn sàng xé xác ta ra từng mảnh!

Kẻ thù thực sự duy nhất của chúng ta chính là nỗi sợ hãi, nó tự nhắc lại với mình. Nhưng đêm tối là đồng minh của chúng, đêm tối còn làm cho lũ kiến lùn ngủ thêm được vài giờ nữa.

Số 5 nói không nên ở lâu quá một chỗ kèo đèn lòng sẽ đánh thức các bức tường và sẽ phải đánh nhau. Để tránh đựng đột, lũ kiến thành Bel-o-kan Mới phải nhanh tay. Chúng chỉ dùng một hàm lần lượt cắt cổ địch thủ đang bất động.

Phải tránh cắt quá sâu vì đôi khi, một hàng đầu bị cắt đứt đổ ụp xuống và đè bẹp quân Bel-o-kan. Chỉ nên cắt một nửa thôi. Đánh đêm là chiến công quá mới mẻ nên chúng buộc phải liên tục ứng biến và phát hiện ra quy luật.

Cũng không nên tiến vào quá sâu trong doanh trại địch.

Thiếu không khí thì đèn lòng sẽ tắt. Đầu tiên phải giết lũ kiến làm thành những bức tường bên ngoài rồi bỏ chúng đi như gọt vỏ hành sau đó mới giết tới lũ kiến ở ngay bên dưới.

Công chúa 103 và các đồng sự giết không ngừng tay. Hơi ấm và ánh sáng của đèn lòng với chúng chẳng khác gì ma túy kích thích làm tăng cơn cuồng sát của chúng. Đôi khi, cả mảng tường thức giấc và chúng phải chiến đấu kịch liệt.

Trong cảnh tàn sát đó, Công chúa 103 chỉ biết nghĩ.

Có cần thiết phải làm thế để áp đặt tiền bộ không nhỉ? nó tự hỏi.

Hoàng tử số 24 nhạy cảm hơn, không muốn đánh nhau nên rút lui. Giống đực bao giờ cũng yếu đuối hơn, ai cũng biết vậy.

Lũ kiến đỏ hung thấy kiệt sức vì cứ chém giết mãi. Việc địch thủ cứ đờ ra cũng làm chúng thấy bối rối. Kiến vốn thấy vô cùng bình thường khi phải chém giết địch thủ trong đầu tay đôi nhưng lại thấy ngại ngùng vì phải giết kẻ thù trong tình cảnh thế này.

Chúng có cảm giác như đang đi gặt. Mùi axít oleic tỏa ra từ xác kiến lùn chồng chất nồng nặc không sao chịu nổi. Lũ kiến thành Bel-o-kan Mới buộc phải ra khỏi doanh trại để hít thở chút không khí trong lành trước khi lại chui vào tấn công một lớp mới.

Công chúa 103 bảo mọi người tăng tốc vì chúng chỉ có thể hành động trong đêm tối.

Hàm chúng cắm pháp vào các khớp kitin làm phun ra máu trong suốt. Máu trong các hành lang sông nhiều tới mức đôi khi bắn tung lên và làm tắt đèn lòng. Mấy con kiến thành Bel-o-kan Mới bèn lẩn quay ra ngủ giữa đám xác quân thù.

Công chúa 103 vẫn không ngoi tay, nhưng trong khi nó dùng hàm để giết thì hàng ngàn ý tưởng chen chúc trong óc nó.

Phải chăng vì tập tính của Ngón Tay lây lan nên kiến mới dám ra đánh nhau thế này!

Tuy nhiên, nó biết là tất cả những con kiến quân thù không bị giết đêm nay sẽ nhảy xổ vào nó mà đánh ngay khi hửng sáng.

Chẳng còn cách nào khác. Chiến tranh là cách tốt nhất để đẩy nhanh lịch sử. Dù là theo hướng tốt hơn hay xấu hơn.

Cứ chém giết mãi nên số 5 mồi hàm. Nó nghỉ một lúc, ăn một xác quân thù và lau râu trước khi lại bắt đầu công việc giết chóc.

Khi những tia mặt trời đầu tiên ló rạng, lũ kiến thành Bel-o-kan Mới buộc phải ngừng tay. Phải quay về ngay trước khi đối thủ tỉnh giấc. Chúng nhanh chóng chạy trốn trong khi các bức tường, trần và sàn nhà bắt đầu ngáp dài.

Kiệt sức và người dính đầy máu, lũ kiến đỏ hung về lại thành phố lo âu.

Công chúa 103 quay về chỗ đứng trên nóc vòm thành phố để quan sát phản ứng của quân địch khi thức giấc. Chẳng mấy chốc là thấy ngay. Trong khi mặt trời dần lên cao trên bầu trời, những đóng đỗ nát sống tan rã ra. Lũ kiến lùn không sao hiểu nổi chuyện gì đã xảy đến. Chúng ngủ thiếp đi và sáng dậy thì hầu hết đồng đội đã chết.

Lũ kiến sống sót lén đường quay về tổ ngay không nấn ná. Chỉ vài phút sau, những thành phố thuộc liên bang kiến đỏ hung đã nổi loạn chống lại thủ đô đều tới trình diện, mang tới mùi tó dầu hiệu hàng phục.

Tất cả các tổ kiến lân cận đều biết tin quân kiến lùn bại trận nên một đội quân hàng triệu kiến lính tới xin gia nhập liên bang Bel-o-kan Mới.

Công chúa 103 và Hoàng tử số 24 đón những kiến mới đến, dẫn chúng đi thăm các phòng thí nghiệm lửa, đòn bẩy và bánh xe, nhưng không cho chúng biết về phát minh ra đèn lồng. Không ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Có thể chúng còn phải tiêu diệt nhiều địch thủ và một vũ khí bí mật bao giờ cũng lợi hại hơn một vũ khí mà ai cũng biết.

Về phần mình, các tín đồ của số 23 cũng đồng lên gấp bội. Vì ngoài những binh lính đã tham gia trận đánh đêm đó, chẳng ai biết quân Bel-o-kan làm sao mà thắng được, vậy nên số 23 cứ thoái mái rêu rao là Ngón Tay đã chấp thuận lời thỉnh cầu của nó.

Nó khẳng định rằng Công chúa 103 chẳng có vai trò gì trong thành công này và rằng chỉ có đức tin thực sự là chiến thắng.

Ngón Tay đã cứu chúng ta vì họ yêu chúng ta, nó nói với vẻ kính cẩn dù chẳng hiểu yêu là gì.

155. BÁCH KHOA TOÀN THU

NGƯỜI KHÂU ĐÍT CHUỘT: Cuối thế kỷ mười chín, ở vùng Bretagne thuộc miền Tây nước Pháp, các nhà máy đóng cá hộp đầy chuột. Không ai biết làm thế nào để khu lũ chuột. Không thể đưa mèo vào xe tăng được, vì mèo sẽ thích ăn lũ cá bắt động hơn là bọn gặm nhám cứ lẩn trộn hoài. Người ta bèn nảy ra ý dùng lông đuôi ngựa khâu đít một con chuột sống lại. Con

chuột vẫn tiếp tục ăn mà lại không thải được thức ăn ra theo cách bình thường nên phát điên phát dại. Nó biến thành con thú dữ nhở, khủng bố đồng loại, làm chúng bị thương và phải chạy sấp. Người nữ công nhân chấp nhận làm công việc bẩn thỉu đó được ân huệ của ban giám đốc, tăng lương và thăng chức lên làm đốc công. Nhưng với những công nhân khác trong nhà máy cá hộp thì "người khâu đít chuột" là kẻ phản bội. Bởi chừng nào vẫn còn một người trong số họ chấp nhận khâu đít chuột thì cách làm bẩn thỉu đó vẫn tiếp tục.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

156. JULIE ĐẠT DÀO CẢM XÚC

Biết bao nhiêu khái niệm mới này sinh trong cuộc họp hội đồng nào phải của cuộc Cách mạng kiến, nhiều đến nỗi não trái khó mà chọn lọc và áp dụng kịp. Ngày thứ bảy, Công ty trách nhiệm hữu hạn của Cách mạng có thể tự hào là một trong những công ty đa dạng nhất trên thế giới.

Tiết kiệm năng lượng, tái chế, các đồ điện tử, trò chơi tin học, khái niệm nghệ thuật... vô số ý tưởng này sinh từ những tể bào não và ngoài những người quen dùng mạng tin học toàn cầu ra thì ít ai nhận ra mình đang được chứng kiến một cuộc cách mạng văn hóa nhỏ theo kiểu chưa từng có.

Thầy giáo dạy kinh tế say sưa bỏ hết thời gian vào việc quản lý kế toán trên máy tính, chẳng cần có phòng làm việc, chẳng cần có chức danh biển hiệu gì hết. Thầy lo việc thuế má, giấy tờ hành chính và đăng ký nhãn mác.

Trường trung học thực sự biến thành tổ kiến nơi chỗ nào cũng thấy những người sống trong đó tụ tập thành nhóm sản xuất, ai này đều làm việc trong một dự án cụ thể. Mọi người không còn vui chơi để giải tỏa những căng thẳng nghèn nghẹt trong ngày.

Trên mạng tin học toàn cầu, các kỹ sư tin học của Cách mạng duy trì những diễn đàn khổng lồ có quy mô toàn cầu.

Francine chăm chút cho *Infra-World* như ông chủ Nhật chăm sóc cho cây cảnh của mình. Cô không can thiệp vào cuộc sống của cư dân trong thế giới ảo nhưng chăm chú quan sát, chỉ cần thấy hơi có dấu hiệu mất cân bằng sinh thái là chỉnh sửa ngay. Cô nhận ra rằng nhất thiết phải đa dạng các giống loài. Khi một loài bắt đầu sinh sôi này nở là cô tạo ra loài ăn thịt giống đó ngay. Đó là cách hành động duy nhất của cô: đưa thêm sự sống vào. Chẳng hạn như cô tạo ra giống mèo hoang thành thị để giải quyết vấn đề chim bồ câu dư thừa.

Sau đó lại phải tạo ra loài ăn thịt của loài ăn thịt. Cô tạo ra những chương trình sinh học hoàn chỉnh và nhận ra rằng chuỗi sinh học càng đa dạng thì càng hài hòa và vững chắc.

Narcisse không ngừng hoàn thiện phong cách của mình và bắt đầu được toàn thế giới biết tới mà không hề tham gia vào một buổi trình diễn

thời trang nào ngoài những buổi trên thế giới ảo.

Chi nhánh vận hành tốt nhất là “Trung tâm giải đáp thắc mắc” của David. Các đường dây của cậu lúc nào cũng đầy ứ các cuộc gọi. Biết bao nhiêu câu hỏi cần lời giải đáp. David buộc phải ủy quyền một phần dự án của mình cho các doanh nghiệp ở bên ngoài vì họ có thể dễ dàng thuê thám tử tư hay các triết gia tùy theo yêu cầu.

Trong phòng thí nghiệm sinh học, Ji-woong giải trí bằng cách cát một thứ rượu cô nhắc từ nước mắt của Paul. Dưới ánh sáng bập bùng của vài chục ngọn nến, cậu sắp đặt đủ thứ cần thiết của kè nấu rượu lậu: lò cát rượu, nồi chưng cất, ống để lọc và cô rượu. Anh chàng Triều Tiên chìm trong những làn hơi ngọt ngào.

Julie tới gặp cậu. Cô xem xét vật dụng của cậu, lấy một ống thử và uống một hơi chõ rượu bên trong trước ánh mắt ngạc nhiên của cậu con trai.

- Cậu là người đầu tiên uống đây. Cậu có thích không?

Không trả lời, cô vớ lấy ba ống thử đầy phè khác và uống thứ nước màu hổ phách, cũng với vẻ thèm khát như thế.

- Cẩn thận kéo say đây, Ji-woong cảnh báo.

- Tớ muốn... tớ muốn... cô gái lúng búng.

- Thế cậu muốn gì hả?

- Tớ muốn yêu cậu tối nay, cô bỗng nói rành rọt một hơi.

Cậu con trai lùi lại.

- Cậu say rồi.

- Tớ uống để lấy can đảm nói với cậu điều đó. Thế cậu không thích tớ à? cô hỏi.

Cậu thấy cô thật tuyệt vời. Chưa bao giờ trông Julie rạng ngời như thế. Từ khi cô lại ăn bình thường, những vẻ góc cạnh ở cô biến mất và đường nét cô dịu lại. Cách mạng cũng làm thay đổi tư thế đầu cô. Bay giờ cô giữ đầu thẳng hơn, cầm cao hơn. Ngay cả cách cô đi cũng duyên dáng hơn.

Cô gần như khóa thân hoàn toàn khi đưa tay lại gần quần Ji-woong, cậu mỗi lúc một khó giấu cảm xúc hơn.

Cậu ngả mình xuống tấm thảm và ngắm cô.

Julie ở thật gần. Trong quầng sáng màu vàng cam của những ngọn nến, chưa bao giờ trông gương mặt cô cuốn hút tới như vậy. Một mớn tóc đen cong cong dính vào khóm miệng. Lúc này, cô chỉ mơ được hôn Ji-woong nồng nàn như lần trước khi ở trong hộp đêm.

- Cậu đẹp lắm, đẹp vô cùng, chàng trai lắp bắp. Cậu thơm lắm. Cậu tỏa hương như bông hoa áy. Ngay khi trông thấy cậu, tớ đã...

Cô hôn làm cậu phải ngừng lời, rồi lại hôn nữa. Có luồng gió làm cửa sổ mở và tắt nén. Ji-woong muốn đứng dậy thấp lại nén.

Cô giữ cậu lại.

- Không, tớ không muốn bỏ phí mất một giây nào đâu. Tớ sợ mặt đất sẽ mở ra để ngăn không cho tớ biết tới giây phút đã chờ đợi từ bao lâu nay.Bạn mình yêu nhau trong bóng tối cũng chẳng sao.

Cửa sổ bắt đầu đập mạnh đến mức có thể làm vỡ kính.

Trong bóng tối, cô quờ quạng đưa tay ra. Cô không thể nhìn được, nhưng cô vận dụng tới mức tối đa mọi giác quan khác: khứu giác, thính giác và nhất là xúc giác.

Cô cọ thân hình mềm mại và nhăn nhại vào người chàng trai. Sự tiếp xúc giữa lớp da mịn của cô với làn da thô ráp hơn của anh chàng Triều Tiên cho cô cảm giác như giật điện.

Bàn tay Ji-woong chạm vào làm cô thấy bầu ngực mình mềm mại. Hơi thở cô trở nên khàn khàn và hơi mồ hôi bốc lên hoang dại hơn.

Đêm nay không có trăng. Các vì sao Kim, sao Hỏa và sao Thổ soi sáng họ. Cô uốn cong người và hất mái tóc đen ra đằng sau. Nửa người trên của cô uốn ra, hai lỗ mũi hít thở nhanh.

Chạm chạp, rất chậm chạp, cô đưa miệng lại gần miệng Ji-woong.

Bỗng dung, có cái gì đó làm cô chuyển hướng nhìn. Một sao chổi rất lớn có lửa sáng bao quanh vừa lọt vào phòng qua cửa sổ. Nhưng đó không phải là sao chổi. Đó là một chai bom xăng.

157. BÁCH KHOA TOÀN THU

NHẬP ĐỒNG: *Nhập đồng có ở hầu như tất cả các nền văn hóa của nhân loại. Các thầy đồng không phải là thủ lĩnh, không phải thầy tu, không phải phù thủy hay hiền triết. Vai trò của họ chỉ là liên kết con người với thiên nhiên.*

Với thổ dân vùng Caribê của Surinam ở Nam Mỹ thì giai đoạn khởi đầu của việc học nhập đồng kéo dài hai mươi tư ngày, chia làm bốn giai đoạn, mỗi giai đoạn ba ngày. Cứ ba ngày học lại tới ba ngày nghỉ. Các học viên trẻ, thường là sáu thanh niên ở tuổi dậy thì, vì đó là thời điểm mà tính cách còn dễ uốn nắn, được học về truyền thống, học hát và múa. Họ quan sát rồi bắt chước theo hành động và tiếng kêu của các con vật để hiểu chúng rõ hơn. Trong suốt thời gian học, họ không ăn mà chỉ nhai lá cây thuốc lá và uống nước cây này. Việc nhín ăn và dùng thuốc lá như vậy khiến họ sot cao đồng thời gây ra nhiều rối loạn sinh lý khác. Hơn nữa, việc học còn kèm theo những thử thách nguy hiểm về thể xác khiến cho con người đứng ở ranh giới giữa sự sống cái chết và phá hủy nhân tính. Sau vài ngày học mệt mỏi, nguy hiểm và độc hại như vậy, các học viên đạt tới độ “nhìn được” một vài sức mạnh và quen với trạng thái xuất thần nhập định.

Học nhập môn nhập đồng giúp con người nhớ lại sự thích nghi của mình với thiên nhiên. Khi ở trong tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, hoặc là ta thích nghi, hoặc là ta chết. Khi ở trong tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, ta tuân thủ mà không lý trí hóa. Ta học cách quên.

Sau đó tới giai đoạn sống đơn độc gần ba tháng trong rừng. Trong giai đoạn đó, học viên tự nuôi sống mình giữa thiên nhiên. Nếu anh ta sống sót thì sẽ quay về làng, kiệt sức, bẩn thỉu, gần như phát điên. Một thầy đồng

già sẽ chịu trách nhiệm tiếp tục dạy dỗ anh ta. Người thầy sẽ tìm cách đánh thức trong chàng trai khả năng biến những ảo giác thành kinh nghiệm “xuất thần” kiểm soát được.

Thật ngược đời là sự giáo dục bằng cách phá hủy nhân tính để quay lại trạng thái động vật hoang dã lại biến thầy đồng thành siêu nhân. Quả vậy, khi hết thời gian học tập, thầy đồng trở thành công dân mạnh mẽ hơn về kiểm soát bản thân, khả năng trí tuệ và trực giác cũng như về đạo đức. Các thầy đồng yakoute ở Sibéri có vốn văn hóa và từ vựng nhiều gấp ba lần so với đồng bào của họ.

Theo giáo sư Gérard Amzallag, tác giả cuốn Triết lý sinh học, thì các thầy đồng còn là những người gìn giữ và có lẽ cũng là tác giả của văn học truyền miệng. Thể loại văn học này có những khía cạnh thần bí, thơ ca và hùng tráng làm nên nền tảng của mọi nền văn hóa làng xã.

Ngày nay, khi chuẩn bị lên đồng, người ta thấy các thầy đồng dùng ngày càng nhiều thuốc ngủ và nấm gây ảo giác. Hiện tượng này cho thấy chất lượng giáo dục các thầy đồng trẻ sa sút và quyền năng của họ cũng kém đi.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

158. HOÀNG HÔN CÁCH MẠNG KIẾN

Một chai bom xăng đang bay. Con chim lửa kỳ lạ mang tới điều chẳng lành. Chai bom xăng là do lú Chuột đèn của thằng Gonzague Dupeyron ném vào. Cái chai khác ra lửa như con rồng. Lại có những chai bom xăng khác được ném vào. Những cái chǎn bốc cháy, tỏa ra mùi ni lông cháy khét lẹt. Một khi mấy cái chǎn đã cháy thì chǎn song cửa trường sẽ bị đốt hở.

Julie vội vàng mặc quần áo. Ji-woong toan giữ cô lại, nhưng bên ngoài, Cách mạng đang kêu lên đau đớn. Cô coi đó như con vật bị thương.

Gan cô vội vàng làm việc để lọc hết chất cồn trong nước mêt để dọa làm chậm các phản ứng của cô. Giờ không phải lúc để hưởng vui thú nữa, mà phải hành động.

Cô chạy trong hành lang. Chỗ nào cũng thấy mọi người hốt hoảng. Hoảng loạn trong tổ kiến. Các cô gái ở câu lạc bộ Aikido chạy lảng xăng chỗ này chỗ kia. Những người trong trường đua bàn ghế tới để lấp chỗ trống ở chǎn song cửa. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh nên họ không điều chỉnh được hành động để đỡ tổn sức trong màn múa ứng tác này.

Qua chǎn song để hở, lú Chuột đèn nhìn được cách bố trí trong làng cách mạng và cứ nhầm các gian trung bày mà ném chai xăng.

Trong sân, mọi người đứng thành hàng chuyền tay nhau các xô nước, nhưng bể chứa đã gần cạn và làm thế chỉ tổ phí phạm thứ nước quý báu. David khuyên mọi người nên dùng cát thì hơn.

Một chai bom xăng chạm vào đầu bức tượng kiến khiến nó bốc cháy. Julie nhìn bức tượng kiến khổng lồ bốc cháy. “Xét cho cùng thì lửa thật là

tệ,” cô nghĩ. Còn về chai bom xăng vốn được gọi là Molotov thì cô đọc trong cuốn *Bách khoa toàn thư* thấy nói đó là tên một bộ trưởng của Stalin, một tên phản động thuộc loại tồi tệ nhất.

Tới lượt gian thực phẩm của Paul bốc cháy. Những bình nước mêt nổ tung tóe khói mùi caramen.

Trong xe cảnh sát đậu trước cửa trường vẫn không thấy động tĩnh gì. Những người cách mạng muốn đáp trả đòn tấn công của lũ Chuột đen, nhưng các nữ chiến binh truyền lệnh của Julie rất rõ ràng: “Đừng đáp trả đòn khiêu khích, làm vậy chúng sẽ rất hài lòng.”

- Nhân danh cái gì chúng ta lại phải chịu ăn tát mà không tát trả? một nữ chiến binh tức tối hỏi.

- Nhân danh ý chí của chúng ta muôn làm cách mạng thành công mà không bạo lực, Julie trả lời. Và bởi vì chúng ta vẫn minh hơn lũ lưu manh. Nếu chúng ta hành xử như chúng thì chúng ta cũng sẽ giống chúng. Dập lửa đi và giữ bình tĩnh!

Những người bị bao vây cố hết sức dùng cát dập lửa, nhưng lũ Chuột đen cứ ném bong xăng vào như mưa. Vài người cách mạng kịp ném lại mấy chai bom xăng về phía lũ tấn công, nhưng rất hiếm hoi.

Gian quần áo của Narcisse bị trúng. Cậu lao tới:

- Đó là bộ sưu tập chỉ có một bản duy nhất. Phải cứu lấy nó!

Tất cả đã cháy thành than. Giận điên người, nhà tạo mẫu vớ lấy một thanh sắt, mở cửa và lao về phía lũ Chuột đen. Hành động gan dạ vô ích. Cậu chiến đấu rất dũng cảm, nhưng chẳng mấy chốc bị tước mất vũ khí, bị băng đảng của Gonzague Dupeyron đánh cho rơi bời rồi bỏ lại trên bậc thềm, hai tay chấp lại trước ngực. Ji-woong, Paul, Léopold và David lao tới giúp cậu nhưng quá muộn. Lũ Chuột đen đã tản mát và một chiếc xe cấp cứu như vô tình xuất hiện, mang Narcisse đi, rú còi inh ỏi.

Julie không chịu được nữa:

- Narcisse! Chúng muốn bạo lực thì sẽ có bạo lực!

Cô ra lệnh cho các nữ chiến binh tóm lấy lũ Chuột đen. Toàn quân các cô gái trẻ mở cửa ra ngoài đi tìm lũ Chuột đen ở các phố bên cạnh. Lừa đội quân cảnh sát dày đặc dễ dàng bao nhiêu thì chạy theo chúng hai chục thằng phát xít mặc thường phục có thể nấp vào bất cứ chỗ nào hoặc hòa vào đám đông khó bấy nhiêu.

Trong trò cảnh sát bắt quan gian thì giờ đây các nữ chiến binh đóng vai cảnh sát, họ chẳng mấy có khiêu đóng vai này ở bên ngoài trường. Lũ Chuột đen đợi họ trong các phố, đợi có nữ chiến binh nào đi một mình thì ùa ra đánh. Trong những cuộc ẩu đả như vậy, lợi thế bao giờ cũng nghiêng về phía chúng.

Ji-woong, David cũng như Léopold và Paul đều bị đánh rơi bời.

Viên thanh tra cảnh sát dùng ống nhòm quan sát từ xa và nhận thấy lúc này, hầu hết những người phòng thủ trong trường đã ra ngoài. Cửa chấn song hé mở. Những lực lượng cuối cùng của cách mạng còn bận dập lửa.

Thằng Gonzaque đã làm cho công việc của anh dễ dàng hơn. Đúng là dòng máu sức mạnh của ông cảnh sát trưởng chảy trong người nó. Maximilien lấy làm tiếc đã không viện trợ nó sớm hơn. Còn về phía những nhà cách mạng, chúng không ranh ma như anh tưởng. Anh vừa mới vãy cái giề đỗ trước mặt là chúng đã chui đầu lao vào chẳng suy nghĩ gì.

Maximilien gọi cho cảnh sát trưởng và thông báo là lần này thì có người bị thương rồi.

- Người bị thương nặng không?

- Nặng, có lẽ cả một người chết nữa. Hắn ta đang ở bệnh viện.

Cảnh sát trưởng Dupeyron nghĩ ngợi:

- Trong trường hợp này thì chúng tự rơi vào cái bẫy bạo lực rồi. Không phải chúng ta chọn điều đó. Tôi cho phép anh chiếm lại trường trung học càng nhanh càng tốt.

159. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: ĐIỀU CHÍNH

Kiến tiết dài: số 10.

ĐIỀU CHÍNH:

Số lượng Ngón Tay tăng trưởng theo cấp số mũ và hầu như không còn bị loài thú nào ăn thịt. Làm thế nào để điều chỉnh dân số trong điều kiện đó?

Việc điều chỉnh diễn ra bằng cách như sau:

- *Bằng chiến tranh.*

- *Bằng nạn xe.*

- *Bằng các trận bóng đá.*

- *Bằng nạn đói.*

- *Bằng ma túy.*

Có vẻ như Ngón Tay còn chưa phát hiện ra cách kiểm soát việc sinh sản bằng sinh học như chúng ta: chúng sinh ra quá nhiều con rồi lại nạo hút.

Cái kỹ thuật cổ lỗ đó cần phải được cải tiến vì chúng mất rất nhiều năng lượng để sản sinh ra trứng thừa rồi lại phải loại bỏ những cái trứng thừa đó.

Dù có cơ chế bù trừ đó nhưng dân số Ngón Tay vẫn tăng theo cấp số mũ.

Chúng đã có hơn năm tỷ rồi.

Chắc chắn là con số này chẳng thâm vào đâu so với số kiêm trên hành tinh, nhưng vẫn đè là ở chỗ Ngón Tay giết hại rất nhiều động vật và thực vật, làm bẩn một lượng lớn nước và không khí.

Hành tinh của chúng ta chịu được năm tỷ Ngón Tay nhưng nó không thể chịu hơn được nữa đâu.

Việc Ngón Tay không ngừng tăng dân số chúng tôi nhất định có hàng trăm loài động vật và thực vật đã biến mất.

160. CHIẾN TRANH TÔN GIÁO

Công chúa 103 nhận ra tinh thần tập thể của dân chúng bao quanh nó

trẻ trung, tươi mới, nhiệt tình và hiếu kỳ. Không dễ tạo được điều đó. Chỉ có trẻ em mới sẵn sàng học hỏi.

Ở các lỗ thông hơi, lú kiến lính điêu hòa các luồng khí và sương lọt vào tổ. Thức ăn chòng chát trong các kho. Lú kiến thợ mang xác và các sản phẩm từ các thí nghiệm hỏng của các kỹ sư ra bãi rác. Thất bại của các kỹ sư lửa có hình dạng đặc biệt xấu xí phát lộn mửa: châu chấu với lớp tiểu bì xoắn lại như những hình điêu khắc trừu tượng, lá hoặc cành cháy đen, đá bốc khói.

Nhưng ngoài tinh thần hăng hái tập thể đó, Công chúa 103 còn nhận thấy có cả sự phật ý. Những mùi phát ra rất tinh tế, khó nhận biết. Đó chỉ là phật ý hay sợ hãi?

Trong ngày thứ tư của triều đại mới, 103 quyết định rằng lú tín đồ hữu thần đã gây quá đủ thiệt hại rồi. Tất cả các hành lang đều phủ đầy những vòng tròn thần bí và bốc mùi những lời cầu nguyện vô bổ của chúng.

Công chúa kiến đã từng thấy thế giới trên kia. Nó biết rằng Ngón Tay không phải là chúa, chỉ là những động vật to vụng về có tập tính khác với kiến. Nó quý Ngón Tay nhưng nó nghĩ rằng những con kiến tôn thờ Ngón Tay sẽ làm hỏng hết mọi chuyện. Được sự ủng hộ của giới khoa học và nhà binh, nó quyết định chấm dứt ảnh hưởng của tôn giáo.

Nếu có dây thường xuân sống bám vào thân cây mà không tách nó ra thì dây leo sẽ giết chết cái cây đó.

Công chúa 103 muôn diệt trừ tôn giáo khỏi tổ kiến ngay từ bây giờ, trước khi tôn giáo xâm lấn khắp nơi. Nuôi dưỡng thói mê tín và tôn thờ những vị thần vô hình thật quá dễ dàng. Nó biết là nếu nó không can thiệp ngay thì tôn giáo sẽ lấn lướt.

Nó gọi mười hai kiến trinh thám lại.

Phải giết bọn tín đồ hữu thần.

Số 13 đứng đầu một toán ngay lập tức lên đường. Bộ não bé nhỏ của chúng cương quyết hoàn thành sứ mệnh này.

161. BÁCH KHOA TOÀN THU

MÁNH KHÓE CỦA CÁ HEO: Cá heo là động vật có vú có bộ não to nhất so với tầm vóc cơ thể. Với hộp sọ có độ lớn tương tự, não của tinh tinh thường nặng khoảng 375 gram, còn của con người là 1 450 gram, trong khi não cá heo nặng 1 700 gram. Cuộc sống của cá heo là điều bí ẩn.

Cũng như người, cá heo hít thở không khí, con cái đẻ và cho con bú. Chúng có vú vì ngày xưa từng sống trên đất liền. Đúng vậy đây, ngày xưa cá heo từng có cẳng, đùi lại, chạy nhảy được trên mặt đất. Chắc chúng cũng giống như chó biển. Chúng từng sống trên đất liền, rồi một ngày kia, không rõ vì lý do gì, chúng thấy chán và quay lại nước.

Người ta có thể dễ dàng hình dung nếu cá heo còn ở lại trên đất liền cho tới ngày nay thì sẽ ra sao: chúng sẽ thành những kẻ cạnh tranh đáng gờm của loài người, với bộ não nặng 1 700 gram. Hay có lẽ đúng hơn là

những kẻ đi trước. Tại sao chúng lại quay về với nước? Dương nhiên là nước có những lợi thế mà môi trường trên cạn không có. Trong nước có thể vẫy vùng cả ba chiều, trong khi trên cạn thì phải dính chặt xuống mặt đất. Trong nước chẳng cần tới quần áo, nhà cửa hay sưởi ấm.

Khi xem xét bộ xương cá heo, người ta nhận thấy các vây của nó vẫn còn lưu giữ khung xương bàn tay với những ngón dài, đó là những dấu vết cuối cùng về cuộc sống trên cạn của chúng. Tuy nhiên, tay chúng đã biến thành vây nên cá heo có thể cử động trong nước nhanh hơn nhưng không thể làm ra công cụ được nữa. Có lẽ vì chúng ta thích nghi rất kém với môi trường sống của mình nên mới phát minh ra vô số đồ vật để bổ sung cho các khả năng hữu cơ. Cá heo hoàn toàn thích nghi với môi trường nên chẳng cần tới xe ô tô, truyền hình, súng trường hay máy tính. Ngược lại, có vẻ như cá heo thực sự phát triển thú ngôn ngữ riêng của chúng. Đó là hệ thống giao tiếp bằng âm trái trên phổ âm rất rộng. Tiếng nói của con người trái từ tần số 100 tới 5 000 hertz. "Tiếng nói" của cá heo trái từ 7 000 tới 170 000 hertz. Tất nhiên là điều đó giúp thể hiện rất nhiều sắc thái! Theo tiến sĩ John Lilly, giám đốc phòng thí nghiệm nghiên cứu về giao tiếp Nazareth Bay thì từ lâu cá heo đã muốn giao tiếp với chúng ta. Chúng tự lại gần người trên bãi biển hoặc trên tàu. Chúng nhảy, động đậy, rít lên như thể muốn làm cho chúng ta hiểu điều gì đó. Nhà nghiên cứu này còn nhận thấy là "đôi khi chúng có vẻ bức bối vì con người không hiểu chúng."

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

162. TÂN CÔNG TRƯỜNG TRUNG HỌC FONTAINEBLEAU

Bạo lực. Kêu thét. Lửa cháy. Đập phá đồ đạc. Những bàn chân đạp xuống đất. Những bàn chân trượt. Đe dọa. Thỏa mạ. Gào rống. Nắm tay giơ ra. Sau những chai bom xăng của lũ lưu manh là lựu đạn cay của cảnh sát. Sau ngọn lửa tàn phá là làn khói mù mịt khó chịu.

Đám cách mạng chạy tú phia. Cảnh sát tấn công.

Các cǎn lèu lúc này trống tuếch. Những người bị bao vây, con trai cũng như con gái, chạy nhanh trong hành lang, tay mang gậy, chổi, lon đồ hộp. Người ta phân phát tất cả những gì có thể dùng làm vũ khí tự vệ. Các nữ chiến binh đã dùng các mẩu gỗ làm côn nhị khúc để phòng xa từ trước, nay đem ra phân phát cho mọi người.

Sau khi truy đuổi lũ Chuột đèn mà chẳng ích gì, những cô gái ở câu lạc bộ Aikido không bị thương trong trận ẩu đả với vàng quay về trường cùng lúc với Sáu Chú Lùn, thiếu mất Chú Lùn thứ bảy, Narcisse.

Lần này thì dùng voi cứu hỏa cũng vô ích vì nước đã bị cắt. Cửa chính mở. Một nhóm nhỏ cảnh sát làm nghi binh trước cửa chính, trong khi đa số cảnh sát xuất hiện trên mái. Họ dùng mốc và dây thừng để leo lên đó. Đó là

ý tưởng của Maximilien: thay vì tấn công trực diện thì tấn công từ trên cao xuống.

- Mọi người tập trung lại thành nhóm đi! David đứng ở một cửa sổ kêu to.

Vài nữ chiến binh siết chặt hàng ngũ để ngăn đợt tấn công của cảnh sát, nhưng vài cô gái, dù có quyết tâm đến đâu, cũng chẳng làm gì được trước những người đàn ông lực lưỡng, được huấn luyện hàn hoi và trang bị kỹ càng.

Trong đợt tấn công đầu tiên, cảnh sát đã vào được trong sân. Những người cách mạng thấy thật bất lực vì chỉ có cán chổi và mấy lon đậu hạt đóng hộp làm vũ khí. Côn nhị khúc hiệu quả hơn. Trong tay các nữ chiến binh, chúng rít lên như ong vò vẽ và quấy rối cảnh sát, đôi khi làm lật được mìn cảnh sát. Không có mìn, cảnh sát thường rút lui.

Đứng trên ban công một ngôi nhà đối diện, Maximilien chứng kiến cảnh đầu hàng của pháo đài, như Scipion trước thành Carthage bốc cháy. Vẫn còn thấy tức tối vì những lần thất bại trước đây, anh thận trọng điều binh khiển tướng. Viên cảnh sát không muốn lặp lại sai lầm đánh giá thấp các đối thủ trẻ của mình.

Cảnh sát tiến lên rất có phương pháp, từ trên xuống dưới, từ trên mái xuống sân, dùng chiến thuật nghèn rau. Họ ép từ trên xuống nên đám đông hỗn loạn chạy trốn ra cửa chính. Họ không ép quá mạnh để tránh cảnh hoảng loạn giẫm đạp lên nhau nhưng cũng không quá yếu.

Maximilien ra lệnh cho cấp nước lại ngay. Trong đám khói bốc lên từ những chiếc lều và gian hàng bị cháy, những người cố thủ cuối cùng khó mà giữ được điểm chiến lược sau chót.

Julie đi tìm Sáu Chú Lùn. Cô thấy hai người trong phòng tin học. David và Francine đang bận rộn tháo đĩa cứng ra khỏi các máy tính.

- Phải cứu lấy bộ nhớ của bọn mình! chàng trai kêu lên. Nếu cảnh sát tìm được các chương trình và tệp tin dữ liệu của công ty trách nhiệm hữu hạn thì chúng sẽ có toàn bộ thành quả công việc của bọn mình rồi sẽ phá hủy hết các chi nhánh cũng như mạng lưới thương mại.

- Thế nhỡ chúng tóm được bọn mình cùng với những ổ đĩa cứng thì sao? Julie hỏi. Như thế còn tệ hơn.

- Tốt nhất là, Francine nói, gửi toàn bộ các tệp tin của bọn mình cho một người bạn ở nước ngoài. Như vậy thì tinh thần của "Cách mạng kiển" sẽ có được nơi ẩn nấp tạm thời.

Francine cuồng cuồng lắp các đĩa cứng trở lại máy.

- Sinh viên khoa sinh ở San Francisco ủng hộ chúng ta. Họ có máy tính rất to có thể chứa bộ nhớ của chúng ta, David nhớ ra.

Ngay lập tức, họ dùng điện thoại di động liên lạc với các sinh viên Mỹ và chuyển cho họ tất cả các tệp tin. Bắt đầu bằng *Infra-World*. Chỉ mình chương trình này đã rất tốn chỗ. Nó bao gồm danh sách hàng tỷ dân chúng, động vật và thực vật, cùng với các quy luật quản lý sinh thái và bộ phân phôi

ngẫu nhiên các tính cách di truyền. Sau đó, họ gửi danh sách các khách hàng đã đề nghị thử sản phẩm.

Tiếp đó, họ gửi chương trình quản lý “Trung tâm giải đáp thắc mắc” và bộ nhớ bách khoa toàn thư còn mới nhưng đã rất lớn của trung tâm. Sau đó là tới các bản thiết kế nhà đài của Léopold, các sơ đồ sản xuất “Đá Hoa thi” của Julie, sơ đồ ăng ten của Zoé, các họa tiết trang phục của Narcisse, cùng với tất cả những ý tưởng dự án do những người tham gia hoặc những người truy cập đóng góp. Chỉ trong vài ngày, họ đã tích lũy hàng nghìn tệp tin, chương trình, sơ đồ và ý tưởng. Đó là văn hóa của họ. Phải bảo tồn văn hóa đó bằng bất cứ giá nào.

Họ không nhận ra mình đã làm được những công việc khổng lồ. Bây giờ khi buộc phải chuyển cái kho báu này đi, họ mới nhận ra nó rất to và nặng. Chỉ riêng kiến thức nền tảng của “Trung tâm giải đáp thắc mắc” đã có số chục hàng trăm cuốn từ điển bách khoa toàn thư.

Tiếng giày vang trong hành lang. Cảnh sát đang lại gần.

Francine chỉnh lại cơ cấu điều khiển để modem điện thoại chuyển được tối 112 000 bit một giây chứ không phải là 56 000 bit nữa.

Những nấm dâm cương quyết đập vào cửa.

Francine chạy từ máy này sang máy kia để đảm bảo cho tinh thần của Cách mạng được chuyển đi an toàn. David và Julie chuyển bàn ghế tới chặn cửa phòng tin học. Cảnh sát dùng vai hích để phá cửa. Tuy nhiên, bàn ghế vẫn chặn được cửa ra vào.

Julie sợ có ai đó nghĩ tới chuyện cắt nguồn điện từ những tấm pin mặt trời hay đứt dây điện thoại chỉ nối vào một chiếc điện thoại di động để trên mái trước khi họ gửi xong dữ liệu, nhưng lúc này, cảnh sát chỉ quan tâm tới chuyện chống chọi với cánh cửa ngăn không cho họ vào phòng.

- Xong rồi, Francine thông báo. Tất cả mọi file đều đã được gửi tới San Francisco. Bộ nhớ của bọn mình bây giờ ở cách đây mười ngàn kilô mét. Dù bọn mình có chuyện gì chăng nữa thì những người khác vẫn có thể sử dụng những phát minh của bọn mình, tận dụng kinh nghiệm của bọn mình và tiếp tục công việc của bọn mình dù với bọn mình thì thế là đi tong rồi.

Julie thấy nhẹ cả người. Cô liếc mắt ra cửa sổ và thấy một nhóm bốn nữ chiến binh cuối cùng đặc biệt ngoan cường vẫn chống chọi lại với cảnh sát.

- Tớ không nghĩ là bọn mình đi tong đâu. Chừng nào còn kháng cự thì còn hy vọng. Công việc bọn mình đã làm không bị mất đi và Cách mạng kiên vẫn còn sống.

Francine lấy rèm cửa làm thùng buộc vào ban công. Cô leo xuống trước tiên và ngã xuống sân.

Quân tấn công tách được một tấm ván ra. Qua khe hở, họ quẳng lựu đạn cay vào.

Julie và David ho, nhưng qua làn nước mắt, chàng trai bảo vẫn còn có việc phải làm: phá hủy các tệp tin dữ liệu trong các đĩa cứng, nếu không cảnh sát sẽ chiếm lấy. Cậu vội vàng chạy khắp các máy ra lệnh format lại các ổ đĩa

cứng. Trong giây lát, toàn bộ công trình của họ biến mất khỏi các máy tính. Bây giờ thì ở đây chẳng còn gì hết. Hy vọng là ở San Francisco, người ta nhận được đầy đủ các tệp tin!

Quả lựu đạn cay thứ hai nổ trên nền nhà. Chẳng còn gì để mà suy nghĩ nữa. Cái lỗ ở cửa cứ to dần. Tới lượt hai người nấm lấy sợi thừng băng rèm cửa và tụt xuống.

Julie tiếc là không chăm chỉ học thể dục, nhưng trong tình huống khẩn cấp, sợ hãi là người thầy giỏi nhất. Cô trượt xuống sân mà không hề hấn gì. Xuống tới nơi, cô mới thấy mình thiếu cái gì đó. *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. Cô rùng mình. Không hiểu cô có quên cuốn sách trên phòng tin học không nhỉ? Giờ thì phòng đó đầy cảnh sát mất rồi. Liệu cô có dành phải bỏ cuốn sách-người bạn đó không?

Julie lưỡng lự trong tích tắc, sẵn sàng quay lên. Sau đó, cô thấy nhẹ nhõm, hết lo âu. Cô đã để cuốn sách trong phòng tập nhạc vì Léopold muốn xem.

Vì lưỡng lự đứng đó nên cô không trông thấy Francine và David trong đám khói nữa. Xung quanh cô chỉ toàn là các chàng trai cô gái chạy náo loạn.

Cảnh sát có ở khắp nơi, trông như những vi trùng to tướng đèn ngòm, mang dùi cui và khiên, chui vào khe hở to dùng ở cửa ra vào. Maximilien thận trọng chỉ huy trận tấn công. Anh không muốn có tới năm trăm tù binh, mà chỉ cần bắt những kẻ cầm đầu để nêu gương.

Anh giờ loa lên.

- Các người đâu hàng đi! Làm thế sẽ không phải lo gì hết.

Elisabeth, thủ lĩnh các cô gái câu lạc bộ Aïkido, tóm lấy một cái vòi cứu hỏa. Cô đã nhận ra là nước được cấp lại. Cô bắn nước vào đám cảnh sát vây quanh mình. Hành động dũng cảm của cô chẳng được bao lâu. Cảnh sát giàn vòi phun ra khỏi tay cô và toan còng tay cô lại. Elisabeth thoát được là nhờ có vòi.

- Đừng mất thời gian với những đứa khác. Tóm lấy Julie Pinson. Chúng ta cần Julie Pinson! Viên cảnh sát nhắc nhở trong loa.

Quân tấn công biết đặc điểm nhận dạng của cô gái mắt xám nhạt. Bị săn đuổi, cô lao về phía mấy vòi cứu hỏa. Cô chỉ vừa kịp tóm lấy một vòi và tháo chốt an toàn thì cảnh sát đã bao vây cô.

Một tia adrénaline dâng lên nhanh đến nỗi cô nhận ra điều đang diễn ra trong cơ thể mình. Chưa bao giờ cô cảm nhận rõ về bản thân như vậy. Cô chỉnh lại tim cho nó đậm theo nhịp chiến đấu và tự dung, các dây thanh quản của cô rung lên tiếng thét chiến đấu:

- Tiaaaaaah!!!!

Cô bật vòi nước và bắn mạnh về phía cảnh sát để bắt họ phải quỳ gối. Nhưng họ vẫn tiến lên.

Cô là cái máy đánh nhau, cô thấy mình bất khả chiến bại. Cô là nữ hoàng, cô kiểm soát cả bên ngoài lẫn bên trong, cô còn có thể thay đổi thế giới.

Maximilien không làm.

- Con bé kia kia! Bắt lấy con bé điên rồi! anh ra lệnh trong loa.

Một tia adrénaline nữa cho Julie sức để giáng một cú hích khuỷu tay vào người cảnh sát toan tóm lấy cô từ phía sau. Cú giật chân nhầm chính xác làm kẻ tấn công thứ hai phải gặp người.

Mọi giác quan của cô đều trong tình trạng báo động, cô lại túm lấy vòi phun cứu hỏa đang rơi dưới đất, tì nó vào bụng như cái súng máy, bụng co lại. Cô nhấm bắn một hàng cảnh sát.

Điều kỳ diệu gì đã diễn ra trong cô? Một ngàn một trăm bốn mươi bắp thịt tạo thành cơ thể cô, hai trăm linh sáu cái xương trong bộ xương, mươi hai tỷ tế bào thần kinh trong bộ não, tám triệu kilô mét dây thần kinh, từng mảnh nhỏ trong cơ thể đều muôn thấy cô chiến thắng.

Một quả lựu đạn cay nổ ngay dưới chân cô và cô ngạc nhiên thấy phổi mình không lên cơn hen trong trận đấu. Có lẽ lớp mỡ tích tụ thời gian gần đây cho cô sức lực dự trữ để chiến đấu tốt hơn.

Nhưng cảnh sát đang lao vào cô. Với mặt nạ phòng độc có mắt tròn và miệng nhọn nối vào màng lọc, trông họ chẳng khác gì lú quạ đen.

Julie dùng chân đá ném roi mắt xăng đan. Một chục cánh tay ôm chặt lấy người cô, giữ chặt cổ và ngực cô.

Quả lựu đạn thứ hai rơi sát cạnh cô. Lớp khói mù mịt làm cho quang cảnh thêm lộn xộn. Nước mắt không đủ để bảo vệ mắt.

Bỗng dung tắt cả đảo lộn. Những cú đập bằng gậy chính xác và mạnh mẽ xua những bàn tay kẻ thù xa ra. Giữa đám quạ, một bàn tay tìm tay cô và nắm lấy.

Trong đám sương khói, đôi mắt xám nhạt nheo lại của cô nhận ra người cứu mạng mình: David.

Với chút sức lực còn lại, cô muốn tóm lấy cái vòi cứu hỏa, nhưng cậu con trai kéo cô ra phía sau:

- Đi.

Tai trái cô nghe thấy những từ đó. Miệng cô nói rành rọt:

- Tớ muốn chiến đấu tới cùng.

Các tế bào trong cô lúc này đang lộn xộn, ngay cả hai bán cầu não cũng không nhất trí với nhau. Chân cô quyết định chạy trốn. David kéo Julie về phía phòng tập nhạc với cái cửa sau dẫn ra đường hầm.

- Nếu bạn mình trốn thì tớ lại thêm một lần thất bại, cô hồn hển nói.

- Hãy làm như lú kiến. Khi gặp nguy hiểm, Kiến Chúa trốn xuống hầm.

Cô chăm chú nhìn lối vào đường hầm to ngoác tối om trước mặt.

- *Bách khoa toàn thư*

Cô hoảng loạn tìm trong các tẩm chăn.

- Thôi bỏ đi, tụi cớm tới kia.

- Không đời nào!

Một cảnh sát xuất hiện ở ngưỡng cửa. David xoay tròn cây gậy để kéo

dài thời gian. Cậu đẩy lùi được gã cảnh sát và thậm chí còn đóng cửa cài then lại.

- Đây rồi, tớ thấy rồi! Julie nói, giờ cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* cùng cái ba lô của cô lên.

Cô nhét cuốn sách vào ba lô, siết dây đai và chịu theo David đi vào đường hầm. Cậu có vẻ như đang đi theo một hướng xác định, biết rằng Julie chỉ tuân theo những mệnh lệnh từ phia bên ngoài vì bên trong cô, các tế bào không còn trong trạng thái sẵn sàng như trước mà đã quay về với những chức năng thông thường: tiết mật, biến ô xy thành khí carbonic, thải ra hoặc chuyển hóa hơi cay, cung cấp đường cho các bắp thịt đang cần.

Cảnh sát mất dấu họ trong đường hầm ngoằn ngoèo của trường. Julie và David chạy. Họ tới chỗ ngã ba. Bên trái là hầm nhà bên cạnh, bên phải là cổng. David đẩy cô ra phia bên phải.

- Bọn mình đi đâu?

163. GIẾT BỌN TÍN ĐỒ

Đi lối này! Toán quân của số 13 tiến lên trong hành lang. Nhờ có những mùi lộ liêu mà chúng tìm ra lối đi bí mật dẫn tới sào huyệt bọn tín đồ hữu thần. Sào huyệt nằm ở tầng thứ năm mươi tư dưới đất. Chỉ cần nhá một đám nấm lên là vào được bên trong.

Toán lính có hầm rất khỏe thận trọng tiến trong hành lang. Những con cỏ mắt đơn nhìn được tia hồng ngoại trông thấy những hình vẽ loằng ngoằng kỳ lạ trên vách. Ở đây, lũ kiến dùng đầu nhọn của hầm vẽ không chỉ những hình tròn, mà cả bức tranh tường thực sự. Người ta thấy những hình tròn giết kiến. Những hình tròn nuôi kiến. Những hình tròn trò chuyện với kiến. Đó là ý niệm về hành động của các chúa.

Nhóm kiến giết chóc tiến lên và vấp phải hệ thống an ninh đầu tiên. Đó là một con kiến gác có cái đầu to choán hết lối đi. Ngay khi người thấy mùi lính, nó bèn hua hua đôi hầm và phát ra mùi báo động. Việc bọn tín đồ hữu thần quy đạo được cả những con kiến đặc biệt như kiến gác chứng tỏ quyền lực của chúng rất lớn.

Lũ kiến thế tục dùng miệng tấn công, cuối cùng con kiến gác cũng chết. Thay vào chỗ cái trán to của con kiến gác là đường hầm bốc khói. Các chiến binh xông lên. Một con kiến pháo thủ, tín đồ hữu thần, vô tình có mặt ở đó, xông lại và bắt đầu bắn, nhưng nó bị bắn chết ngay khi chưa kịp gây ra được bất cứ thiệt hại nào.

Trong cơn hấp hối, con kiến tín đồ lê lết và khua khoắng để đuổi dài cẳng ra. Rồi bỗng dung, nó co quắp lại thành hình thập ác sáu nhánh cứng đờ. Nó cố hết sức phát ra lần cuối:

Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

164. BÁCH KHOA TOÀN THU

NGHỊCH LÝ ÉPIMÉNIDE: Câu “Câu này sai” làm nên nghịch lý Épiménide.

Câu nào sai? Câu này. Nếu tôi nói câu này sai nghĩa là tôi nói sự thật. Vậy thì nó không sai. Vậy thì nó đúng. Lập luận như vậy chẳng bao giờ có hồi kết.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

165. TRÔN DUỐI CỐNG

Họ bước đi trong bóng tối. Mùi bốc lên nồng nặc, lối đi trơn tuột, họ chẳng có cách nào xác định được mình đang ở đâu vì chưa từng lai vãng tới chỗ này.

Cái thứ mềm mềm nóng nồng cô vừa sờ bằng ngón tay trở là cái gì vậy? Mẫu phán? Miếng mộc? Con vật? Cây cỏ? Có phải là vật sống không?

Cách đó một quãng là một đoạn nhọn, chỗ này thì lại là một đoạn vòng tròn ẩm ướt. Nền đất chỗ thì dày lông lá, chỗ thì thô ráp, chỗ thì dính nhớp...

Xúc giác của cô còn chưa đủ nhạy cảm để cho cô biết những thông tin chính xác. Julie không nhận ra mình đang khe khẽ ngân nga “Con chuột xanh chạy trên cỏ” để lấy can đảm, và nhận ra rằng nhờ có tiếng vang, cô có thể ước lượng được phần nào khoảng cách trước mặt mình. Thính giác và giọng cô bù lại cho xúc giác có phần hơi kém.

Trong bóng đêm, cô nhận ra là mình nhìn rõ hơn khi nhắm mắt. Thực ra, cô đang làm như con dơi trong hang, phát triển khả năng nhận thức hình khối nhờ việc phát và tiếp nhận âm thanh. Các âm thanh càng chói thì cô càng phân biệt rõ hình dạng nơi họ đang đứng và những vật cản phía trước họ.

166. BÁCH KHOA TOÀN THU

TRƯỜNG HỌC NGỦ: Chúng ta bỏ ra hai mươi lăm năm trong đời để ngủ, áy vậy mà vẫn không biết làm thế nào điều chỉnh được chất lượng và thời gian ngủ.

Giấc ngủ sâu thực sự giúp chúng ta lấy lại sức lực chỉ kéo dài có một giờ mỗi đêm và bị chia ra làm nhiều đoạn mươi lăm phút và lặp lại sau một giờ ba mươi phút như điệp khúc.

Đôi khi, có một số người ngủ liền mươi giờ đồng hồ mà không có được giấc ngủ sâu đó và sau mươi tiếng thì thức dậy trong tình trạng hoàn toàn kiệt sức.

Ngược lại, nếu biết cách đạt tới giấc ngủ sâu đó ngay thì chúng ta hoàn toàn có thể mỗi ngày chỉ ngủ một giờ đồng hồ mà vẫn tận dụng được thời gian lấy lại sức lực quý báu đó.

Làm thế nào để đạt tới điều đó?

Phải nhận biết được chu kỳ ngủ của mình. Muốn thế, chỉ cần ghi lại chính xác giờ phút lúc ta thấy hơi mệt mỏi thường diễn ra sau mươi tám giờ, biết rằng nó sẽ quay lại sau mỗi khoảng là một giờ ba mươi phút. Ví dụ như con mệt mỏi diễn ra vào lúc mươi tám giờ ba mươi sáu phút, những con sau sẽ diễn ra vào hai mươi giờ sáu phút, hai mươi một giờ ba mươi sáu phút, hai mươi ba giờ sáu phút, v.v... Đó chính là những lúc sẽ diễn ra giấc ngủ sâu.

Nếu ta đi ngủ đúng vào lúc đó và buộc mình dậy vào ba giờ sau (đương nhiên là dùng đồng hồ báo thức), ta dần dần sẽ tập cho não nén giai đoạn ngủ lại để chỉ giữ lại phần quan trọng. Nhờ thế, ta có thể lấy lại hoàn toàn sức khỏe mà chỉ mất rất ít thời gian và thức dậy vô cùng khỏe khoắn. Chắc rồi sẽ có ngày, ở trường, người ta dạy cho trẻ em biết kiểm soát giấc ngủ của mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

167. THỜ NGƯỜI CHẾT

Toán kiến lính chậm chạp tiến lên trong hành lang dẫn tới hang ổ của bọn tín đồ hưu thần. Những hình tròn khắc trên các vách mỗi lúc một nhiều hơn. Vòng tròn bí hiểm, vòng tròn tai hại.

Toán lính vào tới một gian rộng, khắp nơi có những bức tượng kỳ quặc: thân kiền rỗng không còn thịt và cứng đờ trong những tư thế giao chiến.

Số 13 cùng toán của nó lùi lại. Cảnh những xác chết được trưng bày trông thật sốc. Lú kiến lính biết là bọn tín đồ hưu thần thích giữ xác các tín đồ đã chết để nhớ về khi chúng còn sống. Chúng có một cách để diễn đạt điều đó, nhưng rất khó dịch ra tiếng người:

Người chết phải quay về với đất.

Những xác chết này lẽ ra phải bị vứt đi. Gian phòng đầy mùi axít oleic, thứ mùi chất hữu cơ phân hủy mà bất cứ con kiến nhạy cảm nào cũng đều không chịu nổi.

Toán kiến hốt hoảng nhìn cảnh tượng những thân hình bất động trông như đang trêu chọc chúng dù chẳng hề còn chút sự sống nào trong đó.

Có lẽ đó là sức mạnh của bọn tín đồ hưu thần, chết rồi mà chúng còn mạnh hơn khi còn sống, số 13 nghĩ.

Công chúa 103 từng kể với số 10 rằng Ngón Tay cho rằng nền văn minh của chúng bắt đầu khi chúng không vứt xác ra bãi rác nữa. Điều đó hoàn toàn có lý. Khi người ta bắt đầu coi trọng xác chết, nghĩa là người ta tin rằng có cuộc sống sau khi chết và mơ được tới thiên đàng. Không vứt xác ra bãi rác tưởng chừng là hành động ngớ ngẩn, nhưng không phải vậy.

Nghĩa địa là thứ của Ngón Tay, số 13 tự nhủ khi nhìn cái viễn bảo tàng cứng đờ này.

Lũ kién lính bực tức đập nhũng thân hình rỗng. Chúng dùng móng vuốt chà đập lên nhũng cái râu khô, chọc thủng nhũng cái sọ rỗng, vứt nhũng mẩu ngực đi. Đáy xương cốt vỡ vụn như kính, nhưng với tiếng trầm đục. Sau khi gian phòng được dọn sạch, tất cả chỉ còn là một đống nhũng mẩu rời không sử dụng được.

Lũ kién lính thấy như mình đang tấn công một kẻ thù quá dễ dàng.

Chúng lao vào một hành lang ngang và cuối cùng tới một gian rộng rãi nơi cử tọa kién đang dựng râu nghe một con đứng vắt véo trên cao. Chắc đó là gian của các nhà tiên tri, theo như các gián điệp cho biết.

May là mùi báo động do con kién gác và kién pháo thủ phát ra không bay tới đây. Đó là điều bất lợi của nhũng chỗ trú ẩn nằm ở cuối nhũng hành lang quá ngoắt ngoéo, mùi không bốc tới được tận đây.

Lũ kién kín đáo bước vào rồi trà trộn vào cử tọa. Con kién đang phát mùi là số 23, vốn được tất cả các tín đồ gọi là "nhà tiên tri". Nó giảng rằng ở trên kia, cao hơn râu kién rất nhiều, có nhũng Ngón Tay khổng lồ sống và giám sát mọi hành động của lũ kién, buộc chúng phải chịu đựng thử thách để giúp chúng tiến bộ.

Thật là quá quắt. Số 13 phát tín hiệu.

Phải giết hết lũ tín đồ hữu thần bệnh hoạn này.

168. TIẾP TỤC TRUY ĐUỐI

Trong cổng ngầm, bài đồng dao không làm Julie thấy vững dạ được nữa.

Bỗng dung, họ nghe thấy nhũng tiếng động khe khẽ. Họ thấy nhũng chấm đỏ tiến lại gần. Mắt chuột. Sau bọn Chuột đen là lũ chuột thật và một cuộc chạm trán sắp diễn ra. Lũ chuột này nhỏ nhưng đông hơn.

Julie tới nẹp sát vào David.

- Tớ sợ.

David khua gậy đuổi lũ chuột, giết chết vài con trên đường đi.

Họ muốn tận dụng khoảng lặng tạm thời để nghỉ ngơi nhưng đã lại nghe thấy nhũng tiếng động khác.

- Lần này thì không phải chuột.

Ánh đèn pin quét trong đường hầm. David ra lệnh cho Julie nằm sấp xuống.

- Hình như tôi thấy có cái gì động đậy dồn kia, một giọng nam kêu lên.

- Họ đến chỗ chúng ta rồi. Không còn cách nào khác, David thì thầm. Cậu đẩy Julie xuống nước và đi theo cô.

- Hình như tôi nghe thấy có tiếng lõm bõm, cái giọng trầm lại nói.

Tiếng giày nện trên bờ cổng làm các vũng nước kêu lép bép. Cảnh sát chiếu đèn lên mặt nước ngay phía trên đầu Julie và David.

Hai người chỉ kịp chui sâu xuống dòng nước hôi thối. David giữ đầu

Julie dưới nước. Theo bản năng, Julie ngừng thở. Ngày hôm nay, cô phải trải qua biết bao điều. Cô lại thấy thiêu không khí, đã thế lại còn cảm thấy một cái đuôi chuột sượt qua mặt. Cô không biết là lú chuột cũng bơi được dưới nước. Theo bản năng, mắt cô mở ra. Cô thấy hai vòng ánh sáng chiếu lên đầu thứ bẩn thiu nổi lèu bèu trên trán hai người. Máy viên cảnh sát đứng sững lại và chiếu đèn đi xa hơn về phía đám rác nổi.

- Đợi một chút, nếu ở dưới nước thì thể nào chúng cũng phải nổi lên để hít thở, một cảnh sát nói.

David cũng mở mắt dưới nước. Cậu chỉ cho Julie cách chỉ để hở lỗ mũi trên mặt nước. May mà mũi là một khối nổi trên khuôn mặt và có thể để nó nổi lên trong khi cả khuôn mặt vẫn chìm dưới nước. Julie vẫn thường tự hỏi sao mũi người lại nhô lên, giờ thì cô biết tại sao rồi. Để cứu chủ nhân của nó trong tình cảnh thế này.

- Nếu ở dưới nước thì chúng đã phải ngoi lên rồi, viên cảnh sát thứ hai nói. Không ai có thể ngừng thở lâu như vậy. Tiếng lõm bõm chắc là do lú chuột thôi.

Hai cảnh sát quyết định đi tiếp.

Khi luồng sáng trắng của cảnh sát đã đi khá xa, Julie và David nhô cả đầu lên khỏi mặt nước rồi hít thở khẽ hết mức luồng không khí gần như là trong lành. Julie chưa từng bắt phổi mình phải chịu thử thách như vậy.

Hai nhà cách mạng vẫn còn đang mải hít ô xy thì bỗng dung có tia sáng chói lòa rơi thẳng vào họ.

- Đứng yên. Không được cử động, giọng thanh tra Maximilien Linart vang lên nạt nộ, anh đang chĩa ngọn đèn pin cùng khẩu súng lục về phía họ.

Anh lại gần:

- A, hóa ra là nữ hoàng cách mạng, chính là cô Julie Pinson đây mà.

Anh giúp hai tù binh leo lên khỏi dòng nước hôi thối.

- Giơ cao hai tay lên, thưa hai người hâm mộ kiến. Các người đã bị bắt.

Anh nhìn đồng hồ.

- Chúng tôi có làm gì phạm pháp đâu, Julie phản đối yếu ớt.

- Việc đó thì cứ để thảm phán quyết định. Tôi thì tôi thấy các người đã làm điều tồi tệ nhất: đưa một phần lộn xộn vào cái thế giới rất trật tự. Theo tôi thì tôi đó đáng nhận án cao nhất.

- Nhưng nếu chúng tôi không thúc bách thế giới đôi chút thì nó sẽ cứng đơ và không tiến hóa nữa, David nói.

- Ai bảo các người làm nó tiến hóa? Các người muốn nói về chuyên đó hả? Được thôi, tôi còn khỏi thời gian. Tôi nghĩ rằng vì những kẻ như các người tưởng có thể cải thiện thế giới mà chúng ta tiến thẳng tới thảm họa đây. Những thảm họa tồi tệ nhất bao giờ cũng do những kẻ tự coi là lý tưởng gây ra. Những sự điên rồ giết chóc đều được tiến hành nhân danh tự do. Những cuộc tàn sát tồi tệ nhất đều được diễn ra nhân danh tình yêu nhân loại.

- Chúng ta có thể biến đổi thế giới để nó tốt đẹp hơn, Julie khẳng định,

cô đã lấy lại tự tin và tìm lại được mình trong vai trò lãnh đạo cách mạng.

Maximilien nhún vai.

- Thế giới chỉ muốn được yên. Con người chỉ muốn được hạnh phúc, mà hạnh phúc là việc gì ở nguyên chỗ đó, không lật ngược lại vấn đề.

- Sống làm gì nếu không phải là để cải thiện thế giới? Julie hỏi.

- Thì đơn giản là để tận hưởng thế giới thôi, viên thanh tra đáp lại. Để tận hưởng tiện nghi, quả trên cây, làn mưa ấm trên mặt, cỏ làm đệm, mặt trời để sưởi ấm, và mọi chuyện đã là như vậy từ thuở con người đầu tiên, Adam, xuất hiện rồi. Cái gã Adam ngu ngốc đó đã làm hỏng hết mọi điều vì anh ta muốn hiểu biết. Con người ta chẳng cần hiểu biết, chỉ cần tận hưởng điều mình có là được.

Julie lắc mái tóc đen.

- Mọi thứ đều liên tục lớn lên, cải tiến, phúc tạp hơn. Mỗi thế hệ tìm cách làm tốt hơn những người đi trước là điều hoàn toàn bình thường.

Maximilien không hề nao núng.

- Cũng vì muốn làm tốt hơn nên người ta đã sáng chế ra bom nguyên tử và bom neutron. Tôi tin chắc rằng đừng muộn “làm tốt hơn” nữa thì sẽ là biết điều hơn. Ngày mà mọi thế hệ làm hệt như những người đi trước thì cuối cùng người ta cũng được yên ổn.

Bỗng có tiếng *vo ve* trong không gian.

- Ôi không! Lại thế nữa rồi! Không phải ở đây! Viên thanh tra than vãn. Anh quay ngoắt lại, vội vàng tháo dây giày.

- Mày lại muốn chơi một ván tennis nữa hả, con côn trùng đèn đui kia?

Anh hua hua tay trong không trung như chông lại bóng ma, rồi bỗng đưa một bàn tay lên cổ.

- Lần này thì nó đốt được mình rồi, anh còn kịp nói rồi khuyu xuống và ngã lăn ra.

David ngỡ ngàng nhìn viên cảnh sát nằm dưới đất.

- Anh ta đánh nhau với cái gì vậy nhỉ?

Cậu bình tĩnh nhất đèn pin của viên cảnh sát lên và chiếu vào đầu anh. Một con côn trùng bò trên má anh.

- Ông vò vẽ.

- Đó không phải là ong vò vẽ, đó là kiến bay! Nó ra hiệu như muốn nói với bạn mình điều gì kia, Julie nhận thấy vậy.

Con kiến đang dùng hàm chọc vào da viên cảnh sát. Nó chậm rãi viết bằng máu đỏ tía láng trên da: “Đi theo tôi.”

Julie và David không tin nổi vào mắt mình, nhưng họ không mơ. Rõ ràng là có ba chữ viết nguệch ngoạc vụng về trên má viên cảnh sát: “Đi theo tôi.”

- Đi theo con kiến bay viết tiếng Pháp bằng hàm u? Julie nghi ngờ nói.

- Đã tới nước này thì, David nói, tớ sẵn sàng đi theo cả con thỏ trắng của Alice ở xứ sở kỳ diệu.

Họ chăm chú nhìn con kiến bay, đợi nó chỉ cho họ hướng đi, nhưng

con kién còn chưa kịp cát cánh thì có con éch gốm ghiếc mình đầy mụn nhọt nhảy ra khỏi nước. Nó thè lưỡi ra và đớp luôn kẻ dấn đường của họ.

Julie và David lại lao vào đường công ngầm ngoắt ngoéo.

- Thé bọn mình đi đâu bây giờ? cô gái hỏi.

- Hay là về nhà mẹ cậu?

- Không bao giờ.

- Vậy thì đi đâu?

- Về nhà Francine nhé?

- Không được đâu. Tụi cớm chắc chắn biết hết địa chỉ của bọn mình.

Chắc chúng đã ở đó rồi.

Julie nghĩ tới đủ mọi nơi có thể trú tạm. Cô chợt nhớ ra.

- Tới nhà thầy dạy triết học! Có lần thầy đã mời tớ về nhà nghỉ tạm và nói địa chỉ. Thầy ở ngay gần trường.

- Tốt rồi, David nói. Bọn mình ra khỏi cổng và đến nhà thầy đi. "Cứ hành động đã, rồi suy xét sau."

Họ chạy nhanh.

Một con chuột hoảng sợ lăn xuống cổng để khỏi bị giãm bẹp.

169. BÁCH KHOA TOÀN THU

CÁI CHẾT CỦA VUA CHUỘT: Một vài loài chuột tiến hành cái mà các nhà tự nhiên học gọi là "bầu vua chuột". Trong suốt một ngày liền, tất cả những con chuột đực trẻ dùng răng cửa sắc nhọn đánh nhau. Những con yêu nhất dần dần bị loại ra cho đến khi chỉ còn hai con chuột khéo léo và đánh nhau giỏi nhất vào vòng chung kết. Con thắng cuộc được chọn làm vua. Nếu nó thắng trận thì rõ ràng nó là con chuột giỏi nhất đàn. Tất cả những con khác bèn đứng trước mặt nó, tai cup xuống, đầu cúi gầm hoặc chìa mông ra tỏ ý phục tùng. Vua chuột cắn mũi chúng để tỏ ra nó là chủ và chấp nhận sự phục tùng của chúng. Đàn chuột tặng nó những thức ăn ngon lành nhất chúng có, mang cho nó những con chuột cái nóng bóng thơm tho nhất, cho nó cái tổ sâu nhất nơi nó ăn mừng chiến thắng.

Nhưng khi nó vừa lịm đi, kiệt sức vì lạc thú, thì một nghi lễ rất kỳ lạ diễn ra. Hai hoặc ba con chuột đực trẻ từng tỏ ý phục tùng lúc trước tới giết và moi ruột nó ra. Sau đó, chúng khéo léo dùng cẳng và móng lôi não vua chuột ra rồi chia cho mỗi con trong đàn một chút. Có lẽ chúng tin rằng ăn như vậy thì tất cả đều được hưởng đôi chút những phẩm chất của con vật siêu đẳng chúng từng bầu là vua.

Ở loài người cũng vậy, người ta thích bầu ra vua để sau đó có được thú vui còn lớn hơn là nghiên người đó từng mạnh. Vậy nên hãy thận trọng nếu người ta tặng bạn ngai vàng vì có thể đó chỉ là ngai vàng của vua chuột.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

170. VÂY DỒN

Hủy diệt.

Lũ kiền thê tục tấn công bọn tín đồ hữu thần. Khi tiên tri số 23 hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đã quá muộn. Các mùi báo động bay ra tứ phía, chỉ vài giây sau đã là cảnh lộn xộn.

Khắp nơi, lũ tín đồ hữu thần đổ sụp xuống, giờ căng ra làm dấu chữ thập sáu cạnh và tuôn ra mùi thần bí khi hấp hối:

Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Bọn tín đồ hữu thần tụ tập nhau lại, vất vả chống trả đòn tấn công bất ngờ. Những tia axít bắn đi như mưa. Từng đám kitin chảy ra. Những tia axít bắn trượt làm đổ từng mảng trần.

Số 23 gọi vài đồng đội:

Phải cứu tôi thoát ra khỏi đây.

Giáo phái tín đồ hữu thần không chỉ sinh ra việc thờ người chết, nó còn tạo ra quyền tối cao của lũ thày tu. Đám lính tín đồ hữu thần vội vàng tụ tập lại quanh số 23, dùng thân mình tạo thành hàng rào, trong khi ba con kiến thợ to lớn nhanh chóng đào một lối thoát cho nó trốn.

Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Lũ kiền tín đồ hữu thần chết như ngả rạ, phủ đầy mặt đất. Để tránh không cho bọn tử vì đạo được tôn thờ, lũ kiền thê tục cắt đầu chúng.

Việc cắt đầu làm nhịp tấn công chậm lại. Tiên tri số 23 nắm lấy thời cơ, trốn qua lỗ đào cùng vài kẻ mưu phản thoát chết.

Cái nhóm nhỏ chạy như bay trong hành lang, bị kiền lính thê tục truy sát ngay sau lưng. Trong cuộc bỏ trốn-truy sát này, nhiều kiền tín đồ hữu thần đã bỏ mạng để bảo vệ tiên tri. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử loài kiền có nhiều kiền tới nhu vậy chịu bỏ mạng để bảo vệ một con duy nhất quý giá nhất. Ngay cả các Kiền Chúa cũng chưa từng được tôn sùng tới nhu vậy.

Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Mỗi xác chết đều cứng đờ thành hình chữ thập và thốt lên tiếng kêu chết chóc đó. Đôi khi các xác chết chấn hết cả lối đi, những kẻ truy sát buộc phải lần lượt cắt các cẳng xác chết để mở đường.

Bọn tín đồ hữu thần chỉ còn chùng chục con, nhưng chúng biết rõ đường đi nước bước ở chỗ này hơn những kẻ tấn công và biết chỗ nào cần rẽ để cắt đuôi. Bỗng dung, có con giun đất chấn đường chúng. Số 23 động viên các đồng đội đã kiệt sức và bị thương:

Theo tôi.

Nhà tiên tri lao tới chỗ con giun đất, và trước sự ngỡ ngàng kinh ngạc của các tín đồ, nó dùng hàm khoét một rãnh trên sườn con giun đất và chỉ vào vết rách như cửa boong tàu. Ý tưởng của nó là thế này: dùng con giun đất như cái tàu ngầm dưới đất. May là con giun rất béo. Cả nhóm chui vào mình con giun mà không phải giết nó.

Đương nhiên là con giun chồm lên khi thấy có những sinh vật lạ chui

vào thân mình, nhưng vì chỉ có hệ thần kinh hạn chế nên nó dành đi tiếp với lú ký sinh mới trong mình.

Khi số 13 và lính của nó tới nơi thì con giun đất như cái ống khổng lồ dính nhớp đá bò lên tường. Lú kiến thế tục chẳng làm sao biết được con giun đi theo hướng nào. Nó leo lên hay trườn xuống?

Mùi giun không đủ rõ nét để đánh hơi trong các hành lang ngoằn ngoèo của kinh đô kiến. Vậy nên con vật dính nhớp cứ yên bình trườn đi, mang theo lú tín đồ hữu thần chạy trốn.

171. Ở NHÀ THẦY GIÁO DẠY TRIẾT HỌC

Thầy dạy triết không ngạc nhiên khi thấy họ bấm chuông cửa nhà mình. Thầy tự mời họ ở lại.

Julie vội vàng lao vào phòng tắm và sung sướng thấy được sạch sẽ, gột bỏ hết những thứ bẩn thỉu dưới cổng cùng thứ mùi khủng khiếp ở đó. Cô vứt bỏ bộ quần áo nữ hoàng bẩn thỉu vào sọt rác và chui vào bộ quần áo thể thao mặc nhà của thầy. May mà quần áo thể thao dùng được cho cả nam lẫn nữ.

Sạch sẽ, dễ chịu, cô ngồi thoải mái trên tràng kỷ trong phòng khách.

- Cảm ơn thầy. Thầy đã cứu chúng em, David nói, cậu cũng mặc một bộ thể thao.

Thầy rót cho họ một cốc rượu, uống kèm với lạc, rồi đi chuẩn bị bữa tối cho họ.

Hai người ăn ngấu nghiến bánh mì kẹp cá hồi, kẹp trứng và quả bạch hoa.

Ngồi vào bàn ăn, thầy bật truyền hình. Tới cuối bản tin thời sự, người ta nói đến họ. Julie cho âm thanh to lên. Marcel Vaugirard phỏng vấn một cảnh sát giải thích rằng cái gọi là “Cách mạng kiến” thực ra là tác phẩm của một nhóm vô chính phủ, và một trong những việc họ gây ra là làm cho một học sinh trung học bị hôn mê.

Và người ta chiếu lên màn hình tấm ảnh của Narcisse.

- Narcisse bị hôn mê! David thốt lên.

Đúng là Julie đã trông thấy nhà tạo mẫu côn trùng bị bọn Chuột đen đánh rồi có xe cứu thương chở cậu đi, nhưng không thể hình dung ra bạn mình bị hôn mê!

- Bọn mình phải đi thăm cậu ấy ở bệnh viện, Julie nói.

- Không được, David đáp. Bọn mình sẽ bị tóm ngay.

Đúng là truyền hình chiếu một bức yết thi với tấm chân dung phóng to của các thành viên nhóm Kiến. Họ hài lòng biết rằng cũng như họ, năm người còn lại đã thoát. Cả Elisabeth cũng vậy.

- Nay, các em, chuyện lớn đây. Tốt hơn cả là các em cứ ở đây chờ cho mọi chuyện lắng đi đã.

Thầy dạy triết mời họ ăn sữa chua tráng miệng và đứng dậy đi pha cà phê.

Julie tức điên người khi trên màn ảnh, người ta chiêu những thiệt hại do “Cách mạng kiên” gây ra trong trường trung học Fontainebleau: phòng học bị phá phách, vải trải giường rách, bàn ghế bị đốt cháy.

- Bạn mình đã cho thấy là có thể làm cách mạng không cần bạo lực. Vậy mà họ muốn tước cả điều đó của bạn mình!

- Dương nhiên rồi, thầy giáo dạy triết nói xen vào. Tôi thấy cậu bạn Narcisse của hai em có vẻ nguy kịch lắm.

- Nhưng đó là lú Chuột đen đánh cậu ấy bị thương đầy chư! Chúng nó khêu khích! Julie kêu lên.

- Cách mạng của chúng em dù sao cũng giữ được không có bạo lực trong sáu ngày, David nói thêm.

Thầy giáo bối rối, như thể không thấy thỏa mãn với lời biện hộ của họ. Vốn là người thoái mái khi ghi nhận xét học sinh, bỗng dưng thầy có vẻ như không hài lòng về bài làm của họ.

- Có một việc mà các em không nhận ra. Không có bạo lực thì chẳng có gì là ly kỳ và như vậy thì không hấp dẫn giới truyền thông. Cuộc cách mạng của các em trượt ra ngoài lề chính vì nó muốn không có bạo lực. Ngày nay, muốn tác động tới đám đông, dứt khoát phải xuất hiện trong bản tin thời sự lúc hai mươi giờ, mà muôn xuất hiện trong bản tin thời sự lúc hai mươi giờ thì phải có người chết, người bị tai nạn giao thông, nạn nhân lở đất, gì cũng được, miễn là có máu đổ. Người ta chỉ quan tâm tới chuyện không ổn và chuyện làm người ta sợ. Lê ra các em phải giết dù chỉ là một cảnh sát. Vì cứ muốn bằng mọi giá đề cao việc không bạo lực, các em chỉ có thể là một ngày hội nhỏ ở trường, thế thôi.

- Thầy cứ nói đùa! Julie bức bối nói.

- Không, tôi thực tế. May mà lú phát xít ranh con đó tới tấn công các em, nếu không thì cuộc cách mạng của các em sẽ rơi vào cảnh nực cười. Những đứa con các gia đình tử tế chiếm trường trung học để tạo ra quần áo hình con bướm, chuyện đó chỉ làm người ta thấy buồn cười chứ chẳng thấy khâm phục đâu. Các em phải cảm ơn bọn Chuột đen đã làm cho bạn các em bị hòn mê. Nếu cậu ta chết thì ít ra các em cũng có một người chết vì cách mạng!

Thầy có nói thật không nhỉ? Julie tự hỏi. Cô biết rõ ràng khi chọn phi bạo lực, cuộc cách mạng của cô mất rất nhiều tính ác liệt nhưng cô đã chọn như vậy, theo châm ngôn của *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. Gandhi đã làm được một cuộc cách mạng phi bạo lực thành công. Điều đó có thể tồn tại.

- Các em đã thất bại.

- Dù sao thì chúng em cũng đã tạo lập được các thương vụ vững chắc. Về mặt kinh tế thì cuộc cách mạng của chúng em đã thành công, David nhắc lại.

- Thế thì sao? Mọi người chẳng quan tâm tới điều đó đâu. Nếu không có ống kính truyền hình làm chứng cho một sự kiện thì coi như sự kiện đó chưa từng tồn tại.

- Nhưng..., cậu con trai lại nói. Chúng em đã nắm lấy vận mệnh của mình trong tay, chúng em đã tự tạo ra một xã hội không có kẻ thống trị, đúng như thầy đã khuyên.

Thầy giáo dạy triết nhún vai:

- Đó chính là điểm yếu đấy. Các em đã thử và các em đã thất bại. Các em đã biến dự án đó thành trò cười.

- Vậy là thầy không thích cuộc cách mạng của chúng em ư? Julie hỏi, ngạc nhiên vì giọng điệu của thầy.

- Không, tôi không thích chút nào. Về mặt cách mạng, cũng như trong mọi chuyện, có những quy luật phải tôn trọng. Nếu phải cho điểm thì tôi chỉ cho các em 4 trên 20. Các em chỉ là những nhà cách mạng giả hiệu! Ngược lại, tôi sẽ cho bọn Chuột đèn 18 trên 20.

- Em không hiểu thầy, Julie ngõ ngàng thì thầm.

Thầy dạy triết lôi một điều xì gà ra khỏi hộp, cẩn thận châm và bắt đầu hút, khoái trá nhả khói. Chỉ khi Julie thấy thầy kín đáo nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách thì cô mới hiểu. Tất cả những câu nói khiêu khích kia nay chỉ là để đánh lạc hướng sự chú ý của họ và giữ họ lại.

Cô nhảy dựng lên, nhưng đã quá muộn. Cô nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

- Thầy đã tố cáo bọn em với cảnh sát!

- Cần phải vậy, thầy dạy triết tuyên bố, tránh không nhìn vào ánh mắt lên án của hai người, uể oải hút xì gà.

- Chúng em tin tưởng thầy, vậy mà thầy lại tố cáo chúng em!

- Tôi chỉ giúp các em chuyển sang giai đoạn sau thôi. Điều đó là cần thiết, tôi đã nói với các em rồi. Tôi hoàn thiện việc giáo dục cách mạng cho các em. Giai đoạn sau là nhà giam. Mọi nhà cách mạng đều trải qua chuyện đó. Chắc chắn các em làm kè chét vì cách mạng thì tốt hơn là làm những kè không tưởng phi bạo lực. Nếu may mắn một chút thì lần này các em sẽ có cánh nhà báo.

Julie thấy kinh tỤ.

- Thầy từng nói hai mươi tuổi mà không vô chính phủ thì thật ngốc!

- Đúng, nhưng tôi cũng nói thêm là qua tuổi ba mươi rồi mà còn vô chính phủ thì còn ngốc hơn.

- Thầy bảo thầy mới hai mươi chín tuổi mà, David nói.

- Rất tiếc, hôm qua... là sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi.

David tóm lấy tay Julie.

- Cậu không thấy là ông ta đang cố làm cậu mất thời gian à? Bây giờ bọn mình chỉ nên lo đến chuyện làm sao thoát ra khỏi đây thôi. Bọn mình vẫn còn có cơ hội để thoát. Cảm ơn thầy đã cho ăn bánh mì kẹp, tạm biệt.

David phải đẩy Julie ra cầu thang. Phải tránh cửa chính, phía dưới chắc cảnh sát đã đứng đợi họ rồi. Cậu kéo cô lên tầng trên cùng. Tìm thấy một ô cửa con. Trèo lên mái nhà, một mái nhà nữa, rồi lại một mái nhà nữa. Julie

tìm lại được phản xạ khi cậu kéo cô trèo xuống ống máng. David ngậm gậy vào mồm để khỏi vướng víu.

Họ chạy. David hoi lê chân, nhưng cái gậy giúp cậu chạy khá nhanh.

Buổi tối trời đẹp, phố xá Fontainebleau đầy người qua lại. Trong giây lát, Julie sợ ai đó nhận ra cô, rồi lại mong có người hâm mộ xuất hiện và tới giúp họ. Nhưng chẳng ai nhận ra cô. Cách mạng đã chết và Julie không còn là nữ hoàng nữa.

Cảnh sát vẫn bám theo họ và Julie thấy chán. Cô thấy nản vô cùng. Lớp mõi mới ở mông và bụng không cung cấp đủ năng lượng để cô chạy nhanh.

Ánh đèn một siêu thị nhấp nháy ngay gần họ và Julie sức nhớ ra cuốn *Bách khoa toàn thư* khuyên nên để ý tới mọi dấu hiệu. "Các bạn sẽ tìm thấy ở đây mọi thứ mình cần", biển hiệu nói vậy.

- Bạn mình vào đây đi, cô nói.

Cảnh sát bám theo họ, nhưng bên trong, đám đông nuốt chửng họ.

David và Julie luôn lách giữa các gian hàng, nấp sau những hàng máy hút bụi, máy giặt rồi tới gian quần áo cho thanh niên nơi họ đứng cúng đơ như mancanh. Ngụy trang là cách tự vệ thụ động đầu tiên của côn trùng...

Họ thấy cảnh sát ra lệnh cho các nhân viên an ninh của cửa hàng và đi qua ngay trước mặt họ mà không nhận ra rồi biến mất.

Bây giờ thì đi đâu?

Trong góc đồ chơi có căn lều bằng ni lông hồng đang đợi họ. Julie và David chui vào khép kín cửa, phủ đồ chơi lên mình rồi chờ cho xung quanh yên lặng để ngủ thiếp đi, co quắp, sợ sệt như hai chú cáo con.

172. BÊN TRONG ĐÊM

Lũ kiến hưu thần đi giữa bóng tối bốc mùi và nhơm nhớp trong mình con giun đất. Quanh chúng là những nốt tango pháp phùng, mùi rất kinh nhưng chúng biết là ra ngoài thì chắc chắn sẽ chết.

Từ bên trong, chúng hiểu con giun đất trườn đi như thế nào. Nó nuốt đất vào miệng, dùng hệ tiêu hóa chuyển đi khắp cơ thể rồi gần như ngay lập tức thải ra qua lỗ đít. Con giun chẳng khác gì động cơ phản lực hút và thải cát.

Lũ kiến đứng tránh ra cho những nấm bùn di chuyển. Phía bên ngoài, con giun đất nhồi nhét đầy miệng rồi đẩy cái khói căng phòng xuống đèn đuôi, điều đó làm tăng vận tốc của nó. Người đầy tin đồ hữu thần, nó cứ thế đi qua thành Bel-o-kan Mới.

Giun đất và kiến vốn đã thỏa thuận sống hòa thuận với nhau. Kiến rất ít khi ăn giun đất và cho phép chúng được đi lại trong thành phố của mình. Kiến nuôi giun đất và để đổi lại, giun đào đường hầm cho kiến thợ dễ dàng đắp cho vững hơn. Tuy nhiên, trong cái thân hình nhơp nháp này, lũ kiến tin đồ hữu thần thấy vướng víu.

Ta đi đâu bây giờ? một con hỏi nhà tiên tri.

Số 23 nói rằng lúc này cần phải có phép màu mới cứu được chúng. Và nó cầu nguyện để các chúa can thiệp.

Cuối cùng con giun cũng bò ra khỏi vòm thành. Nhưng nó vừa thoát ra thì có con chim sẻ ngô lao xuống tóm lấy nó, không biết là trong thân nó đầy kiến.

Có chuyện gì vậy? một con kiến hỏi, hệ thống tai trong cho nó biết cả bọn đang bay lên cao.

Tôi nghĩ là lần này thì các chúa đã nghe thấy chúng ta. Họ mời chúng ta lên thế giới của họ, tiên tri số 23 trình trọng thông báo khi cùng đồng bọn trườn vào dạ dày con chim sẻ đang bay lên phía những đám mây.

173. BÁCH KHOA TOÀN THU

TÔN GIÁO Ở VÙNG YUCATÁN: Ở Mêhicô, trong một làng thổ dân ở vùng Yucatán có tên là Chicumac, người dân có cách hành lễ rất lạ lùng. Hồi thế kỷ mười sáu, họ bị người Tây Ban Nha bắt phái theo đạo Thiên Chúa. Nhưng những nhà truyền giáo thời kỳ đầu đã chết, và vì vùng này bị tách biệt với phần còn lại của thế giới nên người ta không phái linh mục mới tới nữa. Tuy nhiên, trong gần ba thế kỷ, người dân Chicumac vẫn duy trì nghi lễ Thiên Chúa giáo. Nhưng vì không biết đọc biết viết nên họ truyền miệng các bài cầu nguyện và nghi lễ. Sau cách mạng, khi chính quyền Mêhicô được phục hồi, chính phủ quyết định đưa các quan chức tới khắp nơi để tạo ra nền hành chính thực sự kiểm soát đất nước. Vậy là một quan chức được cử tới Chicumac năm 1925. Ông này dự một buổi lễ và nhận ra là nhờ truyền thống truyền miệng mà người dân địa phương lưu giữ được gần như trọn vẹn các bài hát Latinh. Tuy nhiên, thời gian đã làm nảy sinh đôi chút chênh choạc. Người dân Chicumac đã chọn ba con khỉ để thay thế cho linh mục và hai người phụ lễ. Và cái truyền thống dùng khỉ thay thế đó cứ tồn tại mãi nên họ trở thành những tín đồ Thiên Chúa giáo duy nhất cứ mỗi buổi lễ lại tôn sùng... ba con khỉ.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

174. SIÊU THỊ

- Mẹ ơi, có người ở trong lều thổ dân!

Một đứa trẻ chỉ vào họ.

Julie và David không kịp ngạc nhiên khi thấy mình thức dậy trong bộ đồ thể thao ở một căn lều ni lông, họ chui ra ngay trước khi ai đó nghĩ tới chuyện gọi nhân viên an ninh.

Mới sáng sớm, siêu thị đã đông đúc.

Từng núi thực phẩm sắc sỡ trải ra như trong hang khổng lồ của Ali Baba.

Khách hàng vội vàng đẩy xe và vô thức bước theo nhịp nhạc phát ra trên loa: Bản “Mùa xuân” của Vivaldi được chơi nhanh hơn để thúc giục người tiêu dùng mua sắm nhanh chóng hơn.

Tất cả đều phụ thuộc vào nhịp điệu. Ai kiểm soát được nhịp điệu thì kiểm soát được nhịp đập tim.

Mắt họ bị hút về phía những nhãn mác đề “khuyến mại”, “hà giá” hay “mua hai tặng một”. Với đa số khách hàng thì tình trạng nhiều đồ ăn thức uống ngon lành ê hề như thế không thể kéo dài mãi được. Theo như báo chí thì họ đang sống trong giai đoạn chuyển tiếp giữa hai đợt khủng hoảng và dứt khoát phải tận dụng cơ hội này.

Thật nghịch lý là phương Tây càng sống trong hòa bình thì người dân càng mê mẩn trước thức ăn và lúc nào cũng lo thiếu thốn.

Đồ ăn trải ra ngút ngát tầm mắt, về mọi hướng, cao ngút. Đồ hộp, thực phẩm đông lạnh, đồ đựng trong túi chân không, đồ đông khô lạnh. Thực vật, động vật, hóa chất, đủ thứ mà những kỹ sư thực phẩm có thể nghĩ ra được.

Ở gian hàng bánh bích quy, nhiều trẻ con ăn ngấu nghiến những gói bánh lấy trên quầy rồi vứt xuống đất.

Vì không mang tiền nên David và Julie cũng làm vậy. Lũ trẻ con khoái chí khi thấy có người lớn cũng cư xử nhu mìne nêu chìa kẹo cho họ, thôi thì đủ mọi loại: cam thảo, caramen mềm, thực quỳ, cao su. Bữa sáng mà phải ăn kẹo thì thật chán ngắt, nhưng David và Julie đói quá nên chẳng đòi hỏi gì hơn.

Sau khi ăn xong, Julie và David kín đáo đi về phía cửa ra, qua lối dành cho những người không mua gì. Chỗ này có hai máy quay theo dõi.

Một nhân viên an ninh đi theo họ. David bảo Julie rảo bước hơn lên một chút.

Lúc này, nhạc trong siêu thị là bài “Stairway to Heaven” của Led Zeppelin. Bản nhạc này có lợi thế là bắt đầu rất từ tốn và kết thúc rất dồn dập, đúng như cách các khách hàng cần cư xử trong siêu thị.

Bước chân David và Julie nhanh dần theo nhịp nhạc. Bước chân nhân viên an ninh đang đi theo họ cũng vậy. Böyle giờ thì chẳng còn gì nghi ngờ nữa. Anh ta đang theo dõi họ. Hoặc anh ta đã nhìn thấy trong máy quay là họ ăn vụng bánh quy, hoặc anh ta nhận ra họ theo các bức ảnh chân dung in trên báo.

Julie lại càng tăng tốc. Led Zeppelin cũng vậy.

Lối đi dành cho những người không mua gì có vẻ vẫn rộng mở với họ. Họ bắt đầu chạy. David biết là không bao giờ nên chạy trước một cảnh sát hoặc trước một con chó, nhưng cậu sợ quá nên vẫn cứ làm vậy. Cậu vừa rảo cảng chạy được mấy bước thì nhân viên an ninh rút còi và thổi inh ỏi làm đinh tai nhức óc tất cả khách hàng quanh đó. Nhiều người bán hàng ngay lập tức bỏ công việc chạy theo những kẻ tình nghi.

Lại phải chạy trốn. Phải nhanh lên.

Julie và David lấy đà để vượt qua một dây quây thu ngân và ra tới phố. David càng lúc càng ít khập khiêng hơn. Có những lúc mà người ta không cho phép mình nhớ tới bệnh viêm khớp.

Trong cửa hàng, các nhân viên vẫn đuổi theo hai người. Chắc họ phải quen với việc săn đuổi kẻ trộm rồi. Hắn đây là hoạt động giải trí trong công việc đơn điệu hằng ngày của họ.

Phía sau họ, một bà nhân viên bán hàng to béo vừa chạy vừa giương một bình hơi cay, một nhân viên bốc dỡ hàng xoay tròn thanh sắt còn một nhân viên an ninh thì rống lên: "Bắt lấy chúng! Bắt lấy chúng!"

David và Julie chạy vào một ngõ cụt. Họ bị rơi vào bẫy. Chẳng mấy chốc, các nhân viên siêu thị sẽ tóm được họ. Đúng lúc đó, có chiếc xe ô tô xuất hiện, đẩy lùi đám nhân viên siêu thị và đám người tò mò nghe tiếng hô đuổi bắt đã tụ tập lại. Cửa xe mở rất nhanh.

- Leo lên ngay đi! một người phụ nữ bịt mặt bằng khăn và đeo kính đen to tướng ra lệnh.

175. TRỊ VÌ

Lú tín đồ hữu thần đã bị tiêu diệt hết. Chỉ còn cái vật thờ màu trắng của chúng, tấm biển mà lũ kiền hữu thần tôn sùng.

Công chúa 103 bảo các kỹ sư lửa làm tấm biển biến mất. Chúng bèn chất lá khô ở bên dưới rồi vô cùng thận trọng mang một mẩu than đốt lại. Chẳng mấy chốc, tấm biển bốc cháy mang theo bí mật của nó. Tuy nhiên, nếu biết đọc chữ ghi trên tấm biển thì chúng đã biết nội dung của nó là: "Cẩn thận hỏa hoạn. Không vứt đầu mẩu thuốc lá chỗ này."

Lú kiền nhìn tượng dài Ngón Tay biến thành mây khói. Công chúa 103 thấy yên tâm. Cái vật thờ trắng to, một trong những biểu tượng chính của bọn tín đồ hữu thần đã biến thành than.

Công chúa 103 biết là tiên tri số 23 thoát khỏi tay toán lính của số 13, nhưng nó không lo lắng. Tiên tri không còn ảnh hưởng để làm phiền nó nữa. Những tín đồ cuối cùng của tiên tri sẽ buộc phải phục tùng.

Số 24 ra chỗ Công chúa.

Tại sao mọi người cứ phải chọn "tin" hoặc "không tin"? Phớt lờ Ngón Tay đi thì thật là ngốc, mà cứ hướng bính tôn thờ chúng thì còn ngốc hơn.

Với Công chúa 103 thì thái độ thông minh nhất trong cư xử với Ngón Tay là "thảo luận" và "cố hiểu để làm giàu cho nhau".

Số 24 gật đầu tán thưởng.

Công chúa đã leo lên đỉnh vòm thành, lo lắng cho cái thành phố mới đang trong giai đoạn phát triển. Ngoài ra, nó còn có những mối lo về sinh lý. Như mọi con kiền hữu tính khác, hai cánh bắt đầu nhú lên trên lưng nó và trên cái vết màu vàng băng sơn móng tay trên trán nó nhú ra tam giác ba mắt nhìn được tia hồng ngoại trông như ba cái mụn.

Thành Bel-o-kan Mới không ngừng lớn mạnh. Các lò cao thường gây

ra hỏa hoạn nên lú kiến quyết định chỉ giữ lại một lò ở trong thành và lắp các lò khác ở các thành ngoại vi. Trong xã hội loài người thì việc đó được gọi là phân cấp công nghiệp.

Học được cách thắt bóng đêm là đổi mới quan trọng nhất. Từ nay, cái lạnh buốt tối không khiến lú kiến ngủ thiếp đi nữa và chúng có thể làm việc suốt ngày đêm không ngừng nghỉ nhờ có đèn lồng.

Công chúa 103 khẳng định là Ngón Tay dùng kim loại tìm thấy trong thiên nhiên và nung chảy ra để làm những đồ vật cứng. Phải tìm kim loại. Lú kiến trinh sát lùng sục khắp nơi mang về những viên đá cuối kỳ cục nhất để các kỹ sư ném chúng vào lửa, nhưng vẫn chưa sản xuất được kim loại.

Số 24 tiếp tục cuộn tiểu thuyết tưởng tượng của mình, cuốn *Ngón Tay*, bằng cách tạo ra những cảnh trong đó các con vật này đánh nhau hoặc sinh sản. Khi cần tới những chi tiết chính xác, nó hỏi 103 hoặc dùng trí tưởng tượng. Dù sao thì cũng chỉ là tiểu thuyết thôi mà...

Cùng lúc đó, số 7 chỉ đạo bộ phận nghệ thuật. Không có con kiến nào trong thành mà không được khắc lên ngực hình hoa bồ công anh, đám cháy hay cây bả chó.

Nhưng còn một vấn đề. 103 và số 24 có tiềm năng là vua và hoàng hậu của thành Bel-o-kan Mới, nhưng chúng không phải là những bậc tri vị thực sự. Chúng không có con. Kỹ thuật, nghệ thuật, chiến lược đánh đêm, việc thanh toán bọn đồ hữu thần có thể cho chúng vang hào quang lớn hơn nhiều so với các Kiến Chúa bình thường, nhưng việc chúng không có con bắt đầu bị bàn ra tán vào. Dù có cho kiến nhập cư vào thành để bù đắp thiếu hụt thì lú kiến vẫn không cảm thấy thoái mái trong một thành phố mà gen không được di truyền lại.

Hoàng tử số 24 và Công chúa 103 biết và cũng chính để quên đi sự thiếu hụt đó mà chúng nhiệt tình khuyến khích nghệ thuật và khoa học.

176. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: Y HỌC

Kiến tiết dài: số 10.

Y HỌC: Ngón Tay quên mất các tính năng của thiên nhiên.

Chúng quên mất là có những phương thuốc tự nhiên chưa được các căn bệnh của chúng.

Vậy nên chúng tạo ra một ngành khoa học nhân tạo gọi là "y học".

Phương pháp là truyền một căn bệnh cho hàng trăm con chuột rồi cấp cho mỗi con một hóa chất khác nhau.

Nếu có con chuột nào khỏe lên thì người ta sẽ dùng sản phẩm đó cho Ngón Tay.

177. TÂM VÂN CỨU MẠNG

Cái cửa xe mở to, còn các nhân viên siêu thị thì đang tiến lại gần. Họ

chẳng còn sự lựa chọn. Thà chọn điều chưa biết còn hơn bị nhân viên an ninh tóm được, họ chắc chắn sẽ giao hai người cho cảnh sát.

Người phụ nữ che mặt tặc ga.

- Cô là ai thế ạ? Julie hỏi.

Người đàn bà lái chậm lại, hạ cặp kính đen, để lộ ra đường nét trong chiếc kính chiếu hậu. Julie hơi lùi lại.

Mẹ cô.

Cô muốn xuống khỏi chiếc xe đang chạy, nhưng David giữ chặt cô trên ghế. Gia đình vẫn hơn là cảnh sát.

- Mẹ làm gì ở đây vậy? cô lẩm bẩm.

- Mẹ tìm con. Nhiều ngày nay con không về nhà. Mẹ gọi tới bộ phận tìm người ở văn phòng cảnh sát tỉnh. Người ta trả lời rằng qua mười tám tuổi là con đã trưởng thành và muốn ngủ đâu thì ngủ. Những tối đầu tiên, mẹ tự nhủ là bao giờ con về, mẹ sẽ bắt con trả giá rất đắt vì tội trốn nhà đi và vì tất cả mối lo lắng con gây ra cho mẹ. Rồi mẹ thấy tin về con trên báo và truyền hình.

Mẹ Julie lại phóng rất nhanh và vài người đi bộ suýt bị đâm.

- Lúc đó mẹ nghĩ rằng con tệ hơn mẹ nghĩ rất nhiều. Rồi mẹ suy nghĩ. Nếu con phản ứng hung hăng như vậy với mẹ thì chắc là do mẹ nhầm chuyện gì đó. Lê ra mẹ phải coi con như một con người chứ không phải chỉ là con gái mẹ. Với tư cách là con người thì con có thể là một người bạn của mẹ. Rồi mẹ thấy con vô cùng đáng yêu, cả sự nổi loạn của con cũng làm mẹ thấy thích. Vì đã không làm tròn vai trò làm mẹ nên bây giờ mẹ có làm bạn với con. Vì vậy nên mẹ đi tìm con và mẹ đã tới đây.

Julie không tin nổi vào tai mình.

- Làm sao mẹ tìm được con?

- Vừa lúc nãy, khi nghe đài phát thanh nói con đang trốn ở khu phía Tây thành phố, mẹ tự nhủ rằng mình có cơ hội chuộc tội. Mẹ lao tới rồi vòng đi vòng lại trong khu, cầu mong tìm thấy con trước cảnh sát. Chúa đã cho mẹ được toại nguyện....

Mẹ phác nhanh dấu thánh.

- Mẹ cho chúng con trốn ở nhà được không ạ? Julie hỏi.

Họ tới trước một hàng rào chấn. Rõ ràng là cảnh sát muốn chấn đường họ.

- Bác quay đầu xe đi, David khuyên.

Nhưng mẹ Julie đang đà hào hứng nên cứ tăng tốc và đẩy lùi hàng rào chấn mà đi. Cảnh sát nhảy nhanh ra phía sau tránh chiếc xe đang lao tới.

Phía sau họ, tiếng còi cảnh sát lại rú lên.

- Họ đang đi theo chúng ta, bà mẹ nói, chắc chắn họ đã ghi được số xe rồi. Họ biết là mẹ tới cứu các con. Chỉ hai phút nữa là cảnh sát sẽ tới nhà mình.

Người mẹ lao vào đường một chiều. Bà đánh tay lái, đột ngột rẽ vào một đường vuông góc với đường đó, tắt động cơ và đợi xe cảnh sát đi qua trước họ rồi mới lùi lại.

- Mẹ không thể giấu các con ở nhà được. Các con phải trốn ở nơi cảnh sát không tìm thấy các con.

Người mẹ chọn một hướng cụ thể. Hướng Tây. Một hình bóng màu lục. Lại một hình nữa. Cây cối dàn hàng như đội quân mỗi lúc một lớn dần khi họ lại gần.

Rừng.

- Bố con từng nói rằng khi nào gấp rắc rối lớn, bao giờ bố cũng vào rừng. "Cây cối chờ che cho những ai lịch sự nhờ chúng," bố bảo vậy đấy. Mẹ không biết con có kịp nhận ra điều đó không nhưng Julie này, bố con là người tuyệt vời đấy.

Mẹ dừng xe và chia tờ năm trăm franc ra cho con gái để cô không phải rỗng túi.

Julie lắc đầu.

- Trong rừng, tiền chẳng ích gì. Con sẽ báo tin cho mẹ ngay khi có thể.

Hai người xuống xe và mẹ Julie giơ tay ra hiệu cho họ.

- Không cần đâu. Con cứ sống cuộc đời của con. Biết con được tự do là mẹ thấy được đèn đáp rồi.

Julie chẳng biết nói gì. Nói những lời mạt sát hay tìm những lời đối đáp chua cay dễ hơn nhiều so với việc phải trả lời những câu kiểu như thế này. Hai mẹ con ôm hôn và siết chặt nhau.

- Tạm biệt Julie của mẹ.

- Mẹ ơi...

- Gì cơ, con?

- Cảm ơn mẹ.

Tựa lưng vào xe, người mẹ nhìn con gái và cậu bạn đi xa dần trong đám cây. Rồi bà ngồi vào xe và nổ máy.

Chiếc xe khuất vào chân trời.

Hai người dần bước vào bóng cây tối sầm. David và Julie có cảm giác là cây cối chấp nhận họ như hai kè tị nạn. Có lẽ đó là một trong những chiến lược chung của rừng. Nó chống lại loài người bằng cách bảo vệ những kẻ bị truy đuổi.

Để tránh bị truy tìm, David chọn toàn đường không có mốc dấu. Julie bỗng chú ý tới một con kiến bay có vẻ như đã theo họ được một lúc lâu. Cô đứng sững lại. Con kiến bèn lượn trên đầu cô rồi bay quanh cô.

- David, tớ nghĩ là con kiến bay này quan tâm tới bạn mình đấy.

- Cậu nghĩ là nó giống con kiến bay dưới cổng hả?

- Bạn mình sẽ biết ngay thôi mà.

Cô gái chia tay ra, mở lòng bàn tay, ngón tay xòe rộng để tạo thành bối đố cho con kiến bay. Con kiến nhẹ nhàng đậu xuống và bò loanh quanh trên bàn tay.

- Nó muốn viết, giống như con kiến lần trước!

Julie hái một quả trong bụi cây, nghiền nó ra và con kiến ngay lập tức cắn hàm vào.

“Đi theo tôi.”

- Hoặc đây vẫn là con kiến đó và nó chui được ra khỏi mình con ếch, hoặc đây là chị em sinh đôi của nó, David nói.

Họ nhìn con côn trùng có vẻ đang đợi họ như chiếc taxi.

- Chắc chắn là nó từng muốn dẫn đường bọn mình lúc ở dưới cổng, bây giờ nó muốn dẫn đường bọn mình ở trong rừng! Julie thốt lên.

- Bọn mình làm gì bây giờ? David hỏi.

- Đã tới nước này thì...

Con côn trùng bay trước mặt họ, dẫn họ về phía Tây Nam. Họ đi qua đú thứ cây lả lùng, những cây duyên có cành nhánh tỏa bóng mát, những cây dương rụng lá có lớp vỏ vàng với những vết rạn đen, những cây tàn bì có lá tỏa mùi manit.

Đêm đã xuống nên trong giây lát, họ không nhìn thấy con kiến.

- Bọn mình không thể đi theo nó trong bóng tối được nữa.

Ngay lập tức, đường như có tia sáng và ánh chớp nhỏ trước mặt họ. Con kiến bay vừa “bật” mắt phải lên như ngọn đèn.

- Tớ cứ tưởng chỉ có lú đóm đóm mới phát sáng được, Julie nhận xét.

- Ồ... Cậu biết không, tớ bắt đầu tin là cô bạn kiến bay của bọn mình không phải là kiến thật. Chẳng có con kiến nào viết được tiếng Pháp và dùng mắt chiếu như đèn thế này.

- Vậy thì sao?

- Vậy thì có thể đó là người máy mini điều khiển từ xa có hình kiến bay. Tớ đã xem một phóng sự trên truyền hình về kiểu máy móc này rồi. Trong đó có các con kiến máy do Cơ quan Hàng không vũ trụ Hoa Kỳ sản xuất để chinh phục sao Hỏa. Nhưng kiến máy của họ to hơn. Chưa ai đạt tới được việc làm kiến máy tí hon như thế này, David khẳng định.

Có tiếng chó sủa giận dữ phả sau họ. Con kiến bay dùng đèn soi đường cho hai người, nhưng lú chó chạy nhanh hơn họ. Đã thế, David lại vướng víu với cái chân khập khiễng. Hai người leo lên một sườn dốc. Đến trên đó, David dùng gậy xua không cho lú chó lại gần. Lú chó thì nhảy lên cổ ngoạm răng vào người họ và tóm con kiến bay đang soi sáng cho cảnh tang thương này.

- Bọn mình mỗi người đi một ngả đi, Julie nói. Như thế thì may ra một trong hai đứa bọn mình còn có thể thoát được.

Không đợi bạn trả lời, cô bước qua một bụi cây để đi. Cả bầy chó săn bám theo cô, sủa vang lên, dót dài chảy tong tong, quyết xé cô ra thành từng mảnh.

178. BÁCH KHOA TOÀN THU

BẢN CHẤT CỦA VIỆC CHẠY: Khi chó săn thỏ và người cùng chạy, con chó bao giờ cũng tới đích trước. So với trọng lượng cơ thể thì khả năng cơ bắp của chó săn thỏ cũng giống như người. Lê ra cả hai đều phải chạy với cùng

tốc độ. Tuy nhiên, chó săn thỏ bao giờ cũng dẫn đầu. Nguyên nhân là do khi người chạy, anh ta bao giờ cũng nhắm tới đường đích. Anh ta chạy với mục đích nhất định phải đạt được trong đầu. Chó săn thỏ chạy chỉ để chạy.

Người ta mất rất nhiều năng lượng cho việc đặt mục tiêu và nghĩ xem ý chí của mình tốt hay không tốt. Không nên nghĩ tới mục đích cần đạt được, chỉ nên nghĩ tới việc tiến lên. Ta cứ tiến lên rồi thay đổi đường đi tùy theo các sự kiện diễn ra. Nhờ việc cứ tiến lên như vậy mà ta đạt hay thậm chí là vượt mục đích mà không hề nhận ra.

Edmond Wells

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

179. KẾT GIAO

Công chúa 103 bất động trong lô của mình. Hoàng tử số 24 cứ xoay quanh nó mà chẳng có lý do gì. Trong thành, vài nhú mấu khẳng định là khi con đực cứ xoay quanh con cái mà không giao hợp thì sẽ tạo ra một loại áp lực tình dục có thể nhận biết được, gần giống như năng lượng thuần túy.

Công chúa 103 chẳng tin mấy vào những chuyện tầm phào đó, nhưng nó phải thừa nhận đúng là mình cảm nhận được áp lực khi nhìn số 24 cứ xoay quanh nó.

Điều đó làm nó thấy bồn chồn.

Nó bèn cố nghĩ tới chuyện khác. Ý tưởng mới nhất của nó là làm cái điều. Nhờ tới cái lá dương không rơi thẳng mà cứ vòng vèo, nó nghĩ rằng có lẽ có thể thả kiến thăng bằng trên những chiếc lá du hành trong không gian nhờ các luồng gió. Chỉ còn phải giải quyết vấn đề điều khiển chiếc lá đi cho đúng hướng.

Kiến trình thám báo cho nó biết là những thành phố mới phía Đông vừa gia nhập liên bang Bel-o-kan Mới. Cho tới lúc đó, Bel-o-kan Mới chỉ gồm sáu mươi tư đô thị vệ tinh gồm toàn kiến đỏ hung thì nay có tới gần ba trăm năm mươi đô thị với ít nhất là chục loài kiến. Đó là còn chưa kể tới vài tổ ong vò vẽ và vài tổ mối đang đàm phán để gia nhập liên bang.

Mỗi thành phố mới gia nhập đều nhận được một lá cờ mùi liên bang và một hòn than đỏ hồng cùng với hướng dẫn sử dụng. Không để lá lại gần lửa. Không nhóm lửa khi có gió. Không sử dụng lá bên trong thành phố vì sẽ sinh khói gây ngạt. Không dùng lửa trong giao tranh nếu không được thủ đô cho phép. Các thành phố mới còn được học về đòn bẩy và bánh xe để chúng có thể nghiên cứu tiếp về các khái niệm này trong phòng thí nghiệm của mình và có thể phát hiện ra những cách ứng dụng hay.

Vài con kiến muốn thành Bel-o-kan Mới giữ kín bí mật công nghệ nhưng Công chúa 103 nghĩ ngược lại, cần phải để tri thức lan tỏa tới mọi loài côn trùng, dù có thể một ngày kia, những kẻ khác sẽ dùng điều đó để tấn công Bel-o-kan. Đó là một lựa chọn khôn khéo.

Sự kỳ diệu của lửa và những kết quả đáng ngạc nhiên có thể đạt được

khi dùng lửa làm năng lượng trong các hoạt động dân sự giúp cho lú kiến hiểu rõ hơn vì sao Ngón Tay tiến bộ hơn chúng. Ngón Tay vốn làm chủ được lửa từ hơn mươi ngàn năm nay.

Ngón Tay.

Bây giờ thì mọi thành phố trong liên bang đều biết Ngón Tay không phải là quỷ dữ cũng không phải là Chúa trời và rằng Công chúa 103 đang tìm cách liên kết với chúng. Trong tiểu thuyết của mình, số 24 giải thích vấn đề bằng hai câu chau chuốt:

Hai thế giới nhìn nhau, thế giới của kẻ vô cùng nhỏ bé và thế giới của kẻ vô cùng to lớn. Liệu họ có hiểu được nhau chẳng?

Một số con kiến tán đồng với ý đồ đó, số khác thì không, nhưng tất cả đều suy nghĩ xem làm sao có thể gây dựng liên kết đó cùng những nguy cơ và những lợi ích của nó. Có thể là ngoài lửa, đòn bẩy và bánh xe, Ngón Tay còn biết những bí mật khác mà lú kiến không thể hình dung ra nổi.

Chỉ có lú kiến lùn và vài đồng minh của chúng là vẫn khăng khăng muốn phá hủy liên bang và những ý tưởng mà chúng cho là độc hại do liên bang truyền bá ra khắp thiên nhiên. Sau thất bại khủng khiếp đêm diễn ra trận chiến đèn lồng, tạm thời chúng không dám tấn công thành Bel-o-kan Mới nữa. Chỉ là tạm thời thôi. Các Kiến Chúa - lú kiến lùn có tới vài trăm Kiến Chúa - tích cực sản sinh ra thế hệ lính mới. Chỉ trong vòng một tuần nữa, lú kiến lính mới sinh sẽ đến tuổi giao tranh được và sẽ quay lại tấn công để hủy diệt liên bang kiến đỏ hung.

Chẳng ai biết liệu các công nghệ của Ngón Tay có mãi mãi hiệu quả hơn vài cái bụng mắn đẻ có thể sản sinh ra vô số kiến lính.

Ở thành Bel-o-kan Mới, ai nấy đều biết tới hiểm họa đó. Chúng biết là sẽ có nhiều cuộc chiến giữa những kẻ muốn thay đổi thế giới và những kẻ chỉ muốn mọi thứ cứ giữ nguyên như cũ.

Trong lô mìn, Công chúa 103 quyết định phải đẩy nhanh tiến trình lịch sử. Không thiết lập được sự hợp tác thực sự giữa hai loài chủ yếu trên Trái đất thì không thể có tiến hóa bền vững được. Nó cho vời Hoàng tử số 24, mươi hai kiến trinh thám và đại diện các giống kiến gia nhập liên bang tới. Tất cả đều nô râu vào nhau để thực hiện trao đổi tuyệt đối tập thể.

Công chúa nói phai liều thôi. Vì Ngón Tay không giao tiếp với kiến được nên kiến phải tiến tới nói với Ngón Tay trước. Nó nghĩ rằng cách duy nhất làm Ngón Tay thấy ấn tượng và coi kiến như đối tác thực sự là phải kéo thật đông kiến tới gặp Ngón Tay.

Lú kiến được mời tới dự họp hiểu Công chúa muốn nói gì: một cuộc thập tự chinh mới. Công chúa 103 giải thích rằng nó không muốn làm thập tự chinh. Nó không muốn giao tranh vô ích. Nó muốn có cuộc hành quân hòa bình thật lớn của kiến. Công chúa tin chắc rằng Ngón Tay sẽ e sợ khi thấy đám kiến khổng lồ tới gần mình. Nó hy vọng là các thành phố kiến khác cũng tham gia vào cuộc hành quân và chúng có thể cùng nhau tạo thành một bên đối thoại cần thiết với Ngón Tay.

Bạn có đi không? Hoàng tử số 24 hỏi.

Đương nhiên rồi.

103 muôn tự mình dẫn đầu đoàn quân.

Các giống kiến ngoại bang lo ngại. Chúng muốn biết trong thời gian hành quân thì ai sẽ ở lại thành Bel-o-kan Mới để chăm lo cho an ninh và tiếp tục công việc.

Một phần tư dân số, 103 đề xuất.

Những con kiến đang nôis râu vào vòng giao tiếp nhận xét như thế quá nguy hiểm. Chẳng mấy chốc lũ kiến lùn sẽ tới rình mò và vẫn còn bọn tín đồ hữu thần ở quanh đây. Lực lượng phản cách mạng khá là đông đảo. Không nên đánh giá thấp bọn chúng.

Mỗi kè một ý. Rất nhiều con thích sự yên bình và thành công của thành Bel-o-kan Mới. Chúng không hiểu tại sao tự dung lại phải liều mình. Nhiều con khác thì lo ngại cuộc gặp với Ngón Tay sẽ diễn biến xấu. Cho tới lúc này thì chỉ toàn là thất bại. Vậy tại sao lại phải bỏ nhiều công sức như vậy cho cuộc hành quân hòa bình mà kết quả chẳng lấy gì làm chắc chắn?

Làm sao Ngón Tay có thể phân biệt được sự khác biệt giữa hành quân hòa bình và thập tự chinh?

Công chúa 103 khẳng định là chúng chẳng còn cách nào khác: cuộc gặp gỡ này là vô cùng cần thiết về lâu dài. Nếu chúng không hành quân bảy giờ thì thế hệ sau phải làm, hoặc thế hệ sau nữa. Tốt nhất là làm luôn bảy giờ chứ không nên để gánh nặng lại cho người khác.

Lũ kiến thảo luận rất lâu. Công chúa 103 thuyết phục được chúng nhờ có quyền uy từ các mùi nó phát ra. Nó dựa vào những mẩu chuyện trong huyền thoại về chính nó. Nó nhấn mạnh là nếu thất bại thì cũng có thêm thông tin chính xác cho những kè sau này muốn lặp lại.

Nó lần lượt thuyết phục được mọi con kiến chống đối thấy quyết định của nó có căn cứ đúng đắn. Có biết bao nhiêu hy vọng tiến bộ nếu cuộc hành quân này tới được đích. Có thể Ngón Tay sẽ dạy cho chúng những điều tuyệt vời khác còn ẩn tượng hơn lửa, bánh xe và đòn bẩy.

Ví dụ là gì? số 24 hỏi.

Óc hài hước, 103 trả lời.

Vì chẳng con kiến nào trong số có mặt tại đây biết hài hước là gì nên chúng hình dung ra đó là một phát minh đặc trưng của Ngón Tay, mang lai sức mạnh không tưởng tượng được cho những ai biết sử dụng phát minh đó. Số 5 tự nhủ rằng hài hước chắc hẳn là chiếc máy bắn đòn mới nhất. Số 7 tự nhủ rằng hài hước chắc là ngọn lửa có sức hủy diệt mạnh hơn. Hoàng tử số 24 tự nhủ rằng hài hước hẳn là một dạng nghệ thuật. Những kè khác nghĩ rằng hài hước chắc hẳn là một chất liệu mới hoặc một kỹ thuật tích trữ thức ăn chưa từng được biết tới.

Vì những lý do khác nhau, tất cả lũ kiến đều bị sự hài hước thu hút dù chẳng biết đó là cái gì. Chúng bèn chấp thuận đề xuất của 103.

180. MỘT MÌNH TRONG RỪNG TỐI

Không phải lúc để vui đùa. Chỉ có cái cây thông này là lối thoát duy nhất. Julie thấy e ngại vì cái cây thẳng đứng, nhưng bây giờ săn sáu nhặng lên khiến cô chẳng thể ngần ngừ.

Cô lao lên phía cành cây. Trong tình cảnh cấp bách, cô tìm thấy trong lối các tế bào ký ức của tổ tiên xa xưa, những người có khả năng dễ dàng di chuyển trên cây vì thường sống trên đó. Nếu có con khỉ vẫn tồn tại trong sâu thẳm mỗi con người thì đây là lúc để nó phát huy tác dụng.

Tay và chân cô tìm thấy những điểm tựa rất nhỏ nhưng đủ để bám vào. Võ cây làm lòng bàn tay trầy xước. Cô tiến lên trong khi những cái mõm nhọn ác độc đớp ngay gần ngón chân cô. Một con chó leo được lên cây. Julie thấy nản vì lũ chó cứng đầu quá. Trong cơn giận dữ, cô bèn nhẹ răng ra và thốt lên tiếng gầm gừ hung hăn.

Con chó săn nhìn cô hoảng sợ như thể nó không tin nổi là có con người lại thú tính đến như vậy. Phía dưới, những con khác không dám tới quá gần.

Đứng trên cây, Julie ném quả thông xuống những cái mõm đang tru ra.

- Cút đi! Chúng mày cút đi! Cút khỏi đây ngay, lũ súc vật bẩn thỉu.

Lũ chó không đớp cô gái, nhưng chúng báo cho chủ biết là kẻ trộn chạy đang ở đó. Chúng sửa âm lên.

Đúng lúc đó, một nhân vật mới xuất hiện. Nhìn xa thì trông như chó, nhưng bước đi của nó bình tĩnh hơn, dáng vẻ nó trông đĩnh đạc hơn, mùi nó nặng hơn. Đó không phải là chó, mà là sói. Một con sói hoang thực sự.

Lũ chó nhìn con thú đặc biệt tiến lên. Chúng có cả bày, còn con chó sói chỉ có một mình, nhưng chính lũ chó săn mới thấy sợ. Quả thực sói là ông tổ của chó. Nó không bị thoái hóa khi gần gũi với con người.

Tất cả lũ chó đều biết vậy. Từ giống chihuahua tới giống doberman, từ chó săn tới chó cảnh, tất cả đều lờ mờ nhớ là xưa kia chúng từng sống mà không có con người bên cạnh, và lúc đó chúng có hình dạng khác, tinh thần cũng khác. Chúng từng tự do. Lúc đó chúng là sói.

Lũ chó cup đầu và tai tỏ ý phục tùng, cup đuôi để che giấu mùi và bảo vệ bộ phận sinh dục. Chúng tiểu tiện, trong ngôn ngữ chó điều đó có nghĩa là: "Tôi không có lãnh địa riêng nên tôi tiểu tiện bất cứ chỗ nào, bất cứ lúc nào." Con sói gầm gừ muôn nói rằng nó chỉ tiểu tiện ở bốn góc một lãnh địa cụ thể và mấy con chó này đang làm loạn trong lãnh địa đó.

Không phải tại chúng tôi, chính con người khiên chúng tôi thành vậy, một con chó béc-giê Đức biện hộ bằng ngôn ngữ chó-sói.

Con sói trè môi khinh thường trả lời:

Trong đời ai cũng có thể lựa chọn.

Nó lao tới, mõm tru ra pha trước, quyết tâm giết.

Lũ chó hiểu ra và chạy tản đi, vừa chạy vừa kêu ăng ẳng.

Julie chẳng có cơ hội mà cảm ơn kè cứu mạng mình. Tức điên vì đám

anh em họ xa biển thái, con sói đuổi theo một con chó săn trong bầy. Phải có kẻ trả giá cho việc làm đảo lộn trong rừng chứ.

Khi đã nhe răng ra thì phải giết.

Đó là luật lệ của sói. Hơn nữa, lũ sói con sẽ không thể hiểu được nếu sói bố về mà không săn được con mồi nào. Tối nay, chúng sẽ chén thịt chó béc-giê Đức.

- Cảm ơn Thiên Nhiên đã phái con sói tới cứu ta, Julie thì thầm trong bóng cây nơi cô chỉ còn nghe thấy tiếng lá rì rào trong gió.

Một con cú to hú chào bóng đêm.

Julie sợ con sói chẳng kém gì lũ chó nên quyết định ở lại trên cây thông. Cô xoài người thoải mái hơn trên các cành cây nhưng không thiếp đì được.

Cô chăm chú nhìn cánh rừng chìm trong làn ánh sáng nhàn nhạt. Cô thấy nhu cánh rừng đầy những bùa phép và những bí mật ẩn giấu. Cô gái mắt xám nhạt cảm nhận một nhu cầu mới mà cô chưa từng biết tới: hú lên với trăng. Cô ngẩng đầu và làm vọt từ giữa bụng ra một dòng năng lượng âm thanh.

- Húuuuuuuuuuuuuuuuuuu.

Thầy Yankélévitch từng dạy cô rằng nghệ thuật giỏi lăm cung chỉ bắt chước được thiên nhiên. Bằng cách bắt chước tiếng kêu của sói, cô đạt tới điều tốt đẹp nhất trong nghệ thuật hát. Phía xa, có vài con sói trả lời cô.

- Húuuuuuu.

Chúng nói với cô bằng ngôn ngữ sói:

Chào mừng bạn đến với cộng đồng những kẻ thích hú lên với trăng. Làm thế thật thích, đúng không?

Vậy là, trong suốt nửa giờ đồng hồ, cô cứ hú lên mãi và nghĩ rằng nếu có ngày lập ra một xã hội không tưởng, cô sẽ khuyên tất cả các thành viên trong xã hội đó cùng hú lên với trăng như thế này ít nhất là một lần trong tuần, ngày thứ Bảy chẳng hạn. Phải cùng hú lên vì càng đông thì càng vui. Nhưng cô đang chỉ có một mình, bị bạn bè và xã hội bỏ rơi. Một mình, lạc trong rừng, dưới vòm trời mênh mông. Tiếng hú của cô biến thành tiếng sủa ăng ăng rên rỉ.

Cách mạng kiến đã tạo cho cô những thói quen xấu. Bây giờ lúc nào cô cũng thấy cần có mọi người ở xung quanh để nói với họ về những kinh nghiệm mới mẻ, những dự án cần triển khai.

Những ngày gần đây, cô đã quen sống trong tập thể. Giờ cô phải tự thú nhận là mình thấy hạnh phúc khi sống trong nhóm chứ không phải khi sống một mình. Ji-woong. Nhưng không phải chỉ có Ji-woong. Zoé hay thích mai mai. Francine hay mơ mộng. Paul lúc nào cũng vụng về. Léopold thật khôn ngoan. Narcisse, mong là không có chuyện gì nghiêm trọng với cậu ấy. David... David. Chắc cậu đã bị lú chó cắn tả tơi rồi. Cái chết mới thảm thương làm sao... mẹ ơi. Cô thấy nhớ cả mẹ nữa. Cô thấy mình thật nhỏ bé vì đã quen sống cùng bầy người ban, và cả với năm trăm hai mươi mốt thành

viên Cách mạng kiên. Đó là còn chưa kể tới tất cả những người trên thế giới từng kết nối vào doanh nghiệp của họ.

Cô thử nhắm mắt và mở quầng sáng tâm trí mình. Cô mở rộng để nó chui ra khỏi hộp sọ rồi biến thành đám mây mênh mông phủ lên khu rừng. Vẫn làm được. Cô thu đám mây lại rồi lại hú lên với trăng thêm chút nữa.

- Húuuuuuu.

- Húuuuuuu, một con sói hú đáp trả.

Ở đây chỉ có vài con sói ở xa nghe thấy cô, cô chẳng biết chúng mà cũng không muốn biết chúng. Cô co người lại và thấy cái lạnh găm nhấm dưới chân. Mắt cô nhìn thấy một tia sáng.

"Con kiến bay từng muôn dặn đường bạn mình...", cô nghĩ và nhởm người dậy, tràn trề hy vọng.

Nhưng lần này là lũ đom đóm thật. Chúng quay vòng trong điệu múa tình yêu. Chúng nhảy múa trong không gian ba chiều, tỏa sáng nhờ ánh sáng phát ra từ bên trong cơ thể. Làm đom đóm để nhảy múa cùng bạn bè trong ánh sáng như thế chắc hẳn phải vui lắm.

Julie thấy lạnh.

Cô thực sự cần được nghỉ ngơi. Cô biết là sẽ chẳng được ngủ lâu nên lên chương trình cho tâm trí tiến thẳng tới giấc ngủ sâu lấy lại sức.

Tới sáu giờ sáng, tiếng chó sửa đánh thức cô dậy. Cô nhận ra tiếng chó sửa quen thuộc. Đó không phải lũ chó của cảnh sát, mà là Achille. Nó tìm thấy cô. Người ta đã nghĩ tới chuyện dùng nó để tìm cô.

Gã đàn ông cài cái đèn pin xuống dưới cầm. Chiều sáng từ phía dưới như vậy nêu gương mặt Gonzague mất hẳn vẻ hiền lành.

- Gonzague!

- Ồ, bạn cớm không biết làm sao để tìm ra mày, nhưng tao thì có sáng kiến. Con chó của mày. Con chó tội nghiệp ở trong vườn có một mình. Tao chẳng mất công mấy để làm cho nó hiểu bạn tao muốn nó làm gì. Bạn tao cho nó ngửi mẩu juýp của mày mà tao vẫn giữ từ lần trước, thế là nó chạy bỗng tìm ngay. Lũ chó đúng là bạn tốt nhất của con người.

Chúng tóm lấy Julie và trói cô vào thân cây.

- Lần này thì bạn tao sẽ được yên thân. Thân cây này cứ như cái cột tra tấn của thổ dân ấy nhỉ. Lần trước bạn tao có dao gấp. Giờ thì bạn tao được trang bị tốt hơn nhiều...

Nó khoe khẩu súng lục.

- Cái này kém chính xác hơn, nhưng có lợi thế là ra tay từ xa được. Mày có thể kêu, trong rừng chẳng ai nghe thấy mày đâu, ngoài lũ bạn "kiến" của mày.

Cô vùng vẩy.

- Cứu tôi với!

- Cứ kêu to vào! Kêu đi!

Cô ngừng lại. Vâng nhìn chúng chằm chằm bằng đôi mắt xám.

- Tại sao chúng mày làm chuyện này?

- Bọn tao thích nhìn người khác đau đớn.

Nó bắn một viên đạn vào chân Achille, con chó ngạc nhiên. Trước khi con vật kịp kiểng ra nó đã nhầm bạn thì viên đạn thứ hai đã xuyên vào chân trước còn lại, rồi một viên vào một chân sau, rồi một viên vào xương sống và một viên vào đầu.

Gonzague lén đạn khẩu súng lục.

- Giờ tới lượt mày.

Nó kê súng lên má cô.

- Không, bỏ cô ấy ra.

Gonzague quay lại.

David!

- Rõ ràng là đời cứ luôn bắt đầu lại từ đầu. David luôn tới cứu Công chúa bị bắt. Lặng mạn lắm. Nhưng lần này thì bọn tao sẽ thay đổi kết cục câu chuyện.

Nó hướng khẩu súng lục về phía David, lên kim hỏa... và gục xuống.

- Cẩn thận, kiến bay đây! Một trong mấy thằng đồng bọn nói.

Đúng là con kiến bay thật, nó dùng ngòi tăm công đồng bọn của Gonzague Dupeyron.

Bọn này có chồng chọi nhưng xung quanh chúng có nhiều côn trùng bay tới mức chúng không thể nhìn ra đâu là con kiến máy. Con kiến bay đốt ba lần và ba gã Chuột đen gục xuống. David cởi trói cho Julie.

- May quá, lần này tớ cứ tưởng là xong đời rồi, Julie nói.

- Không thể thế được. Cậu không gặp nguy hiểm gì đâu.

- Thế à, tại sao vậy?

- Bởi vì cậu là nữ anh hùng. Mà trong tiểu thuyết thì các nữ anh hùng không chết đâu, David nói đùa.

Lập luận kỳ cục đó làm cô gái ngạc nhiên. Cô cuộn xuống con chó.

- Tôi nghiệp Achille, nó cứ tưởng con người là bạn tốt nhất của chó.

Cô đào nhanh một cái hố và chôn con chó. Cô chậm rãi nói câu điều văn:

- Nơi một con chó không thực sự tham gia vào việc cải thiện giống nòi yên nghỉ. Chúc mày lên đường vui vẻ, Achille.

Con kiến bay tiếp tục lượn quanh họ, kêu vù vù có vẻ sốt ruột. Tuy nhiên, Julie muôn bình tâm lại đôi chút đã. Cô nép sát vào David. Sau đó, nhận ra việc mình vừa làm, cô bừng tỉnh và rời ra.

- Bọn mình phải đi thôi, con kiến bay có vẻ sốt ruột, cậu con trai nhận xét.

Được con kiến dẫn đường, họ càng đi sâu hơn vào rừng tối.

181. BÁCH KHOA TOÀN THU

VĂN ĐỀ CÁCH ĐO: *Sự vật chỉ tồn tại theo cách mà ta nhận thức ra chúng dựa trên một thước đo nào đó. Nhà toán học Benoît Mandelbrot không chỉ*

sáng tạo ra những hình ảnh fractale¹⁾ mà còn cho thấy chúng ta chỉ nhìn được một phần thế giới bao quanh mình. Vì vậy, nếu ta đo cái súp lơ thì có thể biết được đường kính là ba muoi xang ti mét chẵng hạn. Nhưng nếu ta đo theo những đường vòng trên cái súp lơ thì số đo sẽ tăng lên gấp mười lần.

Ngay cả một chiếc bàn nhăn nhúi, nếu dùng kính hiển vi soi thì cũng sẽ phát hiện ra những dây núi mà nếu đo độ cao thấp mấp mô thì kích thước sẽ tăng lên gấp bội. Mọi điều đều phụ thuộc vào thước đo ta chọn để xem xét cái bàn đó. Đo theo cách này thì nó có kích thước thế này, đo theo cách khác thì nó lại có kích thước gấp đôi.

Benoît Mandelbrot cho phép chúng ta khẳng định rằng không có một thông tin khoa học duy nhất chắc chắn tuyệt đối và rằng thái độ đúng đắn nhất của con người hiện đại dâng hoàng là chấp nhận rằng trong mọi kiến thức đều có một phần không chính xác rất lớn, phần ấy sẽ được thế hệ sau giảm bớt đi nhưng không bao giờ bị loại bỏ hoàn toàn.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

182. HÀNH QUÂN XA

Từ rạng đông, cả thành Bel-o-kan Mới đã tấp nập chuẩn bị. Khắp nơi trong thành, người ta chỉ nói tới cuộc hành quân hòa bình lớn về phía Ngón Tay.

Lần này thì không phải là một con kiến đơn độc mà cả đám đông đi tới thế giới lớn hơn, đi gặp Ngón Tay... có lẽ là gặp các đức chúa.

Trong phòng lính, ai nấy ních đầy túi axít fomic.

Cậu tin là Ngón Tay có thật à?

Một chiến binh bối rối lắc đầu. Nó thừa nhận là không thực sự tin nhưng cho rằng cách tốt nhất để biết điều đó là đi tới cùng trong cuộc hành quân này. Nếu Ngón Tay không có thực thì chúng chỉ việc quay về thành Bel-o-kan Mới và tiếp tục những gì chúng đã bắt đầu.

Cách đó một quãng, những con kiến khác còn tranh luận hăng hơn.

Cậu có tin là Ngón Tay chấp nhận chúng ta bình đẳng với chúng không?

Con kiến kia gãi gốc râu.

Nếu chúng không chịu thì chiến tranh sẽ nổ ra và chúng ta sẽ kháng cự tới cùng.

Phía trên mặt đất, lũ kiến đang chuẩn bị cho ốc sên lên đường. Lũ sinh vật to đùng dốt dái này đúng là những chiếc xe thô tốt nhất có thể có. Có thể chúng hơi chậm, nhưng địa hình nào cũng vượt qua được và nếu chẳng may kiến bị đói thì chỉ cần một con ốc sên là đủ để nuôi sống vô số kiến.

1. Hình ảnh có thể phóng to hoặc thu nhỏ mà không thay đổi hình gốc.

Trong khi lũ kiến chất hành lý, óc sên ngáp dài, nhe ra hai mươi lăm ngàn sáu trăm cái răng nhỏ xíu.

Lũ kiến chất lên đám óc sên rất nhiều đồ, than nóng và thức ăn dự trữ.

Lũ óc sên xếp hàng quanh thành Bel-o-kan Mới.

Kiến xếp những quả trứng rỗng dùng làm bình đựng đầy nước mật lên vài con óc sên. Lũ kiến nhận ra rằng nếu uống một chút nước mật thì chịu rét tốt hơn trong đêm và có thêm dung khí để giao chiến.

Trên một vài con óc sên khác, chúng chất kiến mật, tức là lũ kiến suốt ngày bất động tọng đầy mật đến nỗi bụng chúng to hơn phần còn lại của cơ thể tới năm mươi lần và phình ra như quả bóng.

Có đủ thức ăn cho hai lần ngủ đông. Hoàng tử số 24 thốt lên.

Công chúa 103 trả lời rằng đã từng đi qua sa mạc nên nó biết thiếu thức ăn có thể phá hủy chuyến viễn chinh hiệu quả nhất, và vì nó không chắc liệu dọc đường đi có nhiều thú để săn không nên cứ đề phòng là hơn.

Phía trên đầu lũ kiến đang tất bật chuẩn bị, những phi đội ong vò vẽ và ong mật mới bay vè vè canh không cho loài nào có thể tận dụng cơ hội mà tấn công kiến.

Số 7 đặt lên con óc sên-nghệ-thuật của nó một chiếc lá gai dài nó định dùng để dệt một tấm thảm treo tường kể về cuộc hành quân xa xôi của chúng tới xứ sở Ngón Tay. Nó cũng mang theo vài chất màu để tô cho bức tranh của mình: phấn hoa, máu bọ cánh cứng và mật cưa.

Lộn xộn nhất là ở cửa thứ ba của thành Bel-o-kan Mới, nơi lũ côn trùng tụ tập rất đông và phân chia theo loài, theo giới, theo phòng thí nghiệm hoặc theo con óc sên mang đồ của chúng.

Kiến thợ của giới kỹ sư buộc chặt lại dây cương làm băng cổ dùng để giữ những viên cuội chứa đầy than trên lưng óc sên. Chúng không sợ gây ra hỏa hoạn bằng mắt máy hòn than quý báu. Mà chúng cũng mang theo cùi khô để nuôi lửa. Chúng biết lửa là con vật rất háu đói.

Cuối cùng, ai nấy đều đã sẵn sàng và nhiệt độ đủ nóng để lên đường. Một cái râu dựng đứng lên.

Tiễn lên.

Đoàn gồm ít nhất bảy trăm ngàn quân rùng rùng chuyển động. Lũ kiến trinh sát đi hàng đầu, xếp theo hình tam giác. Chúng thay nhau đi trước đoàn quân để giữ cho râu lúc nào cũng tĩnh táo. Trông đoàn quân cứ như một con vật khổng lồ với chóp mũi là lũ kiến trinh sát liên tục được thay đổi.

Phía sau kiến trinh sát là kiến lính đỏ hung thuộc giới pháo thủ. Nếu toán trinh sát báo động thì kiến pháo thủ ngay lập tức sẵn sàng bắn. Sau đó tới con óc sên đầu tiên. Đó là con óc sên chiến mang than hồng bốc khói. Nhiều pháo thủ đứng trên pháo đài di động này, sẵn sàng bắn từ trên xuống.

Rồi tới lính bộ binh, sẵn sàng chạy nhanh tấn công. Toán lính này cũng chịu trách nhiệm đi săn ở quanh đó để nuôi cả đội quân.

Sau lính bộ binh là con óc sên thứ hai. Nó cũng chờ đầy than hồng bốc khói và lính pháo binh.

Rồi tới những quân đoàn ngoại lai. Chủ yếu là kiến đở, kiến đen và kiến vàng.

Kiến thợ kỹ sư và kiến thợ nghệ sĩ đi giữa đoàn quân.

Công chúa 103 và Hoàng tử số 24 cuối óc sên, việc đó giúp chúng không mất sức vì đi bộ xa.

Cuối cùng, ở cuối đoàn là một quân đoàn pháo thủ và hai con óc sên chiến sẵn sàng bảo vệ hậu quân.

Nhiều kiến lính chạy dọc hai bên sườn, cỗ vũ đoàn quân, kiểm soát những vùng đáng nghi ngờ, duy trì sự liền mạch của đoàn quân.

Số 5 và đồng đội giám sát các giám sát viên và hướng dẫn các hướng dẫn viên. Chúng coi sóc toàn bộ đoàn quân.

Tất cả đều có cảm giác là đang làm điều gì đó vô cùng quan trọng cho giống loài. Dưới sức nặng của đoàn quân, mặt đất rung chuyển, cỏ uốn cong mình, ngay cả cây cối cũng không thờ ơ. Theo như ký ức của cây cối thì người ta chưa từng thấy nhiều kiến đến thế tụ tập lại để đi về một hướng. Người ta cũng chưa từng thấy óc sên đi cùng kiến để vác bếp lò tảo khói như vậy.

Buổi tối, lũ côn trùng tham gia hành quân tụ tập thành doanh trại trải rộng trên mặt đất. Ở trung tâm là những hòn than hồng giúp một số kiến vẫn hoạt động được, trong khi lũ kiến ở vòng ngoài ngủ thiếp đi. Công chúa 103 đứng trên bốn cẳng kẽ cho đám đông những kẽ đi cùng những điều mà nó nghĩ là mình biết về Ngón Tay.

183. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: LÀM VIỆC

Kiến tiết dài: số 10.

LÀM VIỆC:

Ngón Tay đánh nhau trước hết để lấy cái ăn.

Sau đó, khi đã ăn chán rồi thì chúng đánh nhau vì tự do.

Khi đã có tự do rồi, chúng đánh nhau để được nghỉ càng lâu càng tốt mà không phải làm việc.

Bây giờ, nhờ có máy móc, Ngón Tay đã đạt được mục đích đó.

Chúng ở nhà để tận hưởng thức ăn, tự do và không phải làm việc, nhưng thay vì tự như: "Cuộc đời thật đẹp, ta có thể sống mà chẳng phải làm gì" thì chúng lại thấy đau khổ và bầu cho những vị lãnh đạo hứa hẹn mang lại việc làm cho chúng và xóa bỏ thất nghiệp.

Một chi tiết thú vị: trong ngôn ngữ Ngón Tay Pháp thì từ làm việc bắt nguồn từ tripalium, tiếng Latinh có nghĩa là giá ba chân, một trong những cực hình đau đớn nhất dành cho nô lệ.

Người ta treo các nô lệ vào chiếc giá ba chân, đầu chúc xuống đất rồi dùng gậy quật.

184. TÒA NHÀ BÍ MẬT

Những bụi cây ngây bao quanh một vùng lòng chảo. Ở giữa có một ngọn đồi, trên đó lại có một ngọn đồi khác nhỏ hơn. Chim chóc bay lượn ngân nga những điệu dân ca. Đám cây bách uốn mình nghe hát.

Đứng vắt vẻo trên một hòn đá cát két dài, Julie lẩm bẩm:

- Hình như mình nhận ra cảnh này rồi.

Quang cảnh cũng nhận ra cô. Julie thấy như mình bị dò xét. Không phải là cây cối, mà chính là mặt đất đang dò xét cô. Hai ngọn đồi như con mắt với con ngươi nhô lên và bụi cây ngây là lông mi.

Tuy nhiên, con kiến bay không hướng họ về phía mây quả đồi mà là về cái hố sâu ngay dưới hòn đá cát két.

Julie tiến lên. Lần này thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Chính ở nơi này cô đã tìm thấy cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*.

- Nếu chui xuống đây thì bọn mình chẳng thể nào ngoi lên được nữa đâu, David nhận xét.

Tuy nhiên, con kiến bay cứ xoay quanh họ, giục họ nhảy xuống. Họ đánh liều tuân theo.

Tay và mặt hai người bị đám cây ngây, cây keo và cỏ già làm trầy xước. Thôi thì đủ thứ cây đáng ghét trong giới thực vật. Vài bông bìm bìm làm giới thực vật này bớt đôi chút xù xì.

Con kiến bay dẫn họ tới một cái hố. Họ bò như chuột chui vào trong lòng đất.

Con kiến bay dùng cái mắt đèn của nó soi sáng đường hầm. David chật vật đi theo nó, vẫn khu khu cái gậy.

- Ở cuối đường hầm là ngõ cụt. Tớ biết thế vì tớ đã từng xuống chỗ này, Julie thông báo.

Quả đúng vậy, cuối đường hầm bị bịt kín. Con kiến bay hạ cánh như thể nó đã làm xong việc dẫn đường.

- Vậy đây, giờ thì chỉ còn việc quay ngược trở lại thôi, cô gái thở dài.

- Đợi đã, chắc chắn con kiến này không tự dung dẫn bọn mình tới đây đâu, David nói.

Cậu chăm chú xem xét chỗ đó. Cậu lèn sờ tường và cảm thấy dưới bàn tay mình có cái gì đó cứng và lạnh. Cậu phẩy cát và thấy lộ ra một tấm kim loại tròn mà con kiến bay ngay lập tức chiếu sáng. Trên tấm kim loại có khắc một câu đố và một bàn phím để bấm mã số.

Hai người cùng đọc câu đố: "Làm thế nào để xếp sáu que diêm thành tam tam giác đều bằng nhau?"

Giờ lại đến hình học nữa chứ. Julie đưa tay ôm đầu. Chẳng thể nào thoát được, chuyện học hành lúc nào cũng ám ảnh thế này đây.

- Bọn mình cùng tìm đi. Đây là câu đố trên truyền hình đó mà, David nói, cậu vốn rất thích các câu đố và hiếm khi bỏ không xem chương trình "Bẫy suy tưởng".

- À đúng rồi! Nhưng người phụ nữ chơi trong chương trình đó giỏi thế mà cũng không tìm ra được lời giải. Chúng mình thì...

- Ít ra trong khi bọn mình còn tìm kiếm thì vẫn còn được yên ổn, David có nài.

Cậu con trai bè mót cái rẽ cây ở ngang mặt đất, chia làm sáu đoạn và xếp theo đủ mọi chiều.

- Sáu que diêm và tám hình tam giác... Chắc chắn phải làm được chứ.

Cậu loay hoay hồi lâu với đám que. Bỗng dung cậu thông báo:

- Được rồi, tớ tìm ra rồi!

Cậu giải thích cho cô đáp án. Cậu ấn mấy phím và trong tiếng rít của thép, cánh cửa kim loại mở ra.

Phía sau cánh cửa có ánh sáng và nhiều người.

185. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: BẢN NĂNG SỐNG THÀNH BÀY

Kiến tiết dài: số 10.

BẢN NĂNG SỐNG THÀNH BÀY:

Ngón Tay là những động vật rất thích sống thành bầy.

Chúng thấy khổ sở khi phải sống đơn lẻ.

Ngay khi có thể là chúng sống thành bầy.

Một trong những nơi chúng tụ tập đông nhất được gọi là "tàu điện ngầm".

Trong đó, chúng có thể chịu đựng được điều mà không con trùng nào chịu nổi: đứng ép sát vào nhau, chen chúc chặt như nêm tới mức không cựa quậy được vì quá đông.

Hiện tượng tàu điện ngầm đặt ra vấn đề: Ngón Tay có trí tuệ cá nhân không hay chúng chịu tác động của những mệnh lệnh truyền bằng thính giác hay thị giác buộc chúng phải tuân theo tập tính bầy đàn đó?

187. VẬY RA LÀ HỌ

Khuôn mặt đầu tiên Julie nhìn thấy là Ji-woong. Sau đó cô thấy Francine, Zoé, Paul và Léopold. Trừ Narcisse, các “kiến” đều có mặt cả.

Các bạn chìa tay ra phía họ, đỡ lấy họ. Họ ôm chặt nhau, vô cùng hài lòng vì được gặp lại nhau. Họ hôn lên đôi má nóng bỏng của Julie.

Ji-woong kể lại cuộc phiêu lưu của họ. Chật vật thoát khỏi cuộc ẩu đả trong trường, nhưng không hề hấn gì, họ muốn trả thù cho Narcisse nên đuổi theo lũ Chuột đen trên các con phố nhỏ xung quanh quảng trường lớn, nhưng bọn kia đã cao chạy xa bay. Cảnh sát lần theo dấu vết họ và họ phải rất vất vả mới thoát được. Họ nghĩ rừng là nơi ẩn nấp tốt và ở đó, một con kiến bay tới tìm để dẫn họ về đây.

Một cánh cửa mở và một hình bóng nhỏ bé co quắp đứng dưới ánh sáng: một ông cụ già có bộ râu trắng dài trông giống như ông già Noel.

- Ed... Edmond Wells ư? Julie lắp bắp.

Cụ già lắc đầu.

- Edmond Wells đã mất được ba năm rồi. Tôi là Arthur Ramirez. Sẵn sàng phục vụ các cháu.

- Chính bác Ramirez đã cùi kién máy tới để đưa bọn mình về đây, Francine khẳng định.

Cô gái trẻ mắt xám ngắm nhìn người cứu mạng họ trong giây lát.

- Bác có biết Edmond Wells không à? cô hỏi.

- Cũng không nhiều hơn các cháu. Tôi chỉ biết ông ấy qua các bài viết ông ấy để lại cho chúng ta. Nhưng xét cho cùng thì đọc những điều một người viết chẳng phải là cách tốt nhất để biết về người đó sao?

Ông giải thích rằng chỗ này tồn tại chính là nhờ cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* của Edmond Wells. Nhà khoa học này có thói quen làm những đường hầm và cánh cửa được mở bằng câu đó dựa trên các que diêm và tam giác. Edmond Wells rất thích đào hang rồi giấu dưới đó những bí mật và kho báu.

- Tôi tin rằng thực ra ông ấy luôn là đứa trẻ, ông già ranh mãnh nói.

- Chính ông ấy để cuốn sách ở cuối đường hầm phải không à?

- Không, tôi để đây. Edmond có thói quen tạo ra những hành trình để vào được hang của ông. Vì kính trọng tác phẩm của ông ấy nên tôi cũng làm vậy. Khi phát hiện ra tập ba của cuốn *Bách khoa toàn thư*, tôi bèn sao chụp lại rồi để cuốn sách gốc ở cửa vào hang của tôi. Tôi đã tin chắc là chẳng ai tìm ra nó, thế rồi, một ngày kia, tôi thấy nó biến mất. Chính là cháu, Julie à, cháu đã mang nó đi. Vậy thì cháu là người tiếp bước.

Họ đang đứng trong một nơi giống như tiền sảnh chật hẹp.

- Có một cái máy phát tí hon ở trong và li đựng cuốn sách. Tôi tìm ra cháu chẳng mấy khó khăn. Từ đó, các con kién do thám của tôi luôn đi theo cháu, liên tục giám sát cháu ở gần hoặc ở xa. Tôi muốn biết cháu làm gì với kiến thức của cuốn *Bách khoa toàn thư* của Edmond Wells.

- À, chính vì thế mà một con kién đậu vào tay cháu khi cháu diễn thuyết trong ngày đầu tiên làm cách mạng.

Ông Arthur cười nhôn hậu.

- Cách cháu diễn giải tư tưởng của Edmond Wells khá là thú vị. Ở đây, nhờ có kién bay do thám nên chúng tôi có được mọi hình ảnh về cuộc “Cách mạng kién” của các cháu.

- May là vậy, vì nếu bác phải đợi cánh nhà báo nói về chuyện đó trên truyền hình thì thật tệ! David chán ngán nói.

- Chúng tôi xem như xem phim truyền hình nhiều tập. Với lũ kién do thám điều khiển từ xa của tôi, chúng tôi phát hiện được những thứ mà các phương tiện truyền thông không để ý tới.

- Nhưng bác là ai à?

Arthur kể về mình.

Ngày xưa ông từng là chuyên gia về người máy. Ông đã nghĩ ra đội quân sói máy điều khiển từ xa. Thủ máy móc đó giúp các nước giàu muốn

tiết kiệm sinh mạng con người có thể đánh nhau với các nước nghèo đòng dân săn sàng đầy số miệng ăn dư thừa phải nuôi vào chỗ chết. Tuy nhiên ông nhận ra rằng những binh lính chịu trách nhiệm điều khiển sói máy phát cuồng và giết chóc lia lịa như đang chơi game video. Ông chán nản nên bỏ việc và mở cửa hàng đồ chơi có tên là “Cửa hàng của Arthur, Vua Đồ chơi”. Tài năng làm người máy giúp ông tạo ra những con búp bê biết nói an ủi trẻ em tốt hơn cả cha mẹ thật. Đó là những người máy nhỏ có giọng do máy phát ra và chương trình máy tính chọn câu trả lời thích hợp với lời nói của đứa trẻ. Ông nghĩ rằng với những con thú bông biết an ủi trẻ em thì cả một thế hệ sẽ lớn lên và ít bị căng thẳng hơn những thế hệ trước.

- Chiến tranh là chuyện của những kẻ kém giáo dục. Tôi hy vọng là những con thú bông nhỏ của mình tham gia vào quá trình giáo dục đúng đắn.

Một ngày kia, ông nhận được một bưu kiện gửi nhầm địa chỉ, chắc người bưu tá nhầm trong khi phát bưu phẩm. Bưu kiện đó có tập hai của *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối* và gửi cho Laetitia Wells, con gái độc nhất của giáo sư. Trong bưu kiện còn có một bức thư nói rõ đây là món đồ thừa kế duy nhất của cô. Arthur và Juliette, vợ ông, đã nghĩ ngay tới chuyện gửi cuốn sách đi theo đúng địa chỉ, nhưng họ tò mò muốn biết bên trong viết gì. Vậy nên họ lần giờ xem cuốn sách. Cuốn sách nói về kiến, dương nhiên rồi, nhưng cũng nói về xã hội học, về triết học, về sinh học và nhất là sự hiểu biết lẫn nhau giữa các nền văn minh và vị trí của con người trong thời gian và không gian.

Arthur say mê những điều Edmond Wells viết nên lao vào sản xuất cái máy dịch ngôn ngữ khứu giác của kiến sang ngôn ngữ nói của người. Cái máy có tên là “Đá Hoa thị”. Nhờ vậy nên ông trò chuyện được với côn trùng và nhất là với một con kiến rất tiên tiến có tên 103.

Sau đó, được sự giúp sức của Laetitia Wells, con gái nhà bác học, một cảnh sát tên là Jacques Méliès và bộ trưởng bộ Nghiên cứu thời bấy giờ, là Raphaël Hisaud, ông đã liên hệ với Tổng thống nhằm thuyết phục cho mở sứ quán kiến.

- Vâng chính bác đã gửi bức thư của Edmond Wells à? Julie hỏi.

- Phải. Tôi chỉ việc sao chép lại. Bức thư đó có trong cuốn *Bách khoa toàn thư*.

Cô gái mắt xám nhạt biết chẳng mấy ai tin tưởng vào bức thư đó, nhưng cô không nói cho ông Arthur biết rằng bức thư giờ đây đã biến thành trò cười trong các cuộc lễ tân đón tiếp các vị đại sứ nước ngoài.

Arthur thừa nhận là Tổng thống chưa từng trả lời ông và rằng vị bộ trưởng ủng hộ ý đồ của ông đã buộc phải từ chức. Từ đó, ông dồn hết sức lực còn lại để vượt qua thách thức ấy: mở sứ quán kiến giúp cho hai nền văn minh cuối cùng cung hợp tác được với nhau vì lợi ích chung.

- Cũng chính bác đã xây cái hang này à? Julie hỏi để thay đổi chủ đề.

Ông xác nhận và nói rõ thêm rằng nếu họ đến đây dù chỉ là một tuần trước thì sẽ thấy nơi này bên ngoài có hình kim tự tháp.

Gian phòng nơi Julie và David vào chỉ là tiền sảnh. Cách đó một quãng là cánh cửa mở vào một phòng rộng hơn. Đó là một gian phòng hình tròn, ở giữa phòng có một quả cầu ánh sáng đường kính chừng năm mươi xăng ti mét lơ lửng ở độ cao ba mét. Ánh sáng tới từ một cột thủy tinh mảnh cao tới tận nóc trần nhọn, chiếu sáng cho bên trong kim tự tháp bằng ánh sáng ban ngày.

Xung quanh là những phòng thí nghiệm xếp theo hình tròn nơi chồng chất máy móc phức tạp, máy tính và bàn ghế.

- Những máy móc trong phòng lớn là máy dùng chung, kết nối với nhau. Máy cánh cửa mà các cháu thấy đây là dẫn vào các phòng thí nghiệm nơi các bạn tôi làm việc với những dự án cần có sự yên tĩnh lớn hơn.

Arthur chỉ tay về một lối đi ở phía trên họ cũng đầy những cánh cửa.

- Tổng cộng có ba tầng. Tầng một để làm việc, làm thí nghiệm, thử các dự án. Tầng hai là không gian chung nơi mọi người nghỉ ngơi. Trên tầng hai có các phòng ăn, phòng giải trí và kho dự trữ thức ăn. Tầng ba là các phòng ngủ.

Nhiều người ra khỏi máy phòng thí nghiệm để tới chào các nhà “Cách mạng kiến”. Trong số họ có Jonathan Wells, cháu gọi ông Edmond Wells là bác cùng vợ anh là Lucie, con trai họ là Nicolas và bà nội Augusta Wells. Còn có giáo sư Rosenfeld, nhà nghiên cứu Jason Bragel cùng các cảnh sát và lính cứu hỏa từng truy lùng họ⁽¹⁾.

Họ tự giới thiệu như “những người của tập một cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*”.

Còn Laetitia Wells, Jacques Méliès và Raphaël Hisaud, cũng như chính Arthur Ramirez, là “người của tập hai⁽²⁾”. Ở đây có hai mươi mốt người, cộng thêm Julie và sáu người bạn cô.

- Với chúng tôi thì các cháu là “người của tập ba”, Augusta Wells nói.

Jonathan Wells giải thích là sau khi thấy lời đề nghị lập sứ quán kiến của mình không được hưởng ứng, những người của tập một và tập hai quyết định sống cùng nhau, cô lập với thế giới để chuẩn bị những điều kiện cần thiết cho sự tiếp xúc giữa hai nền văn minh. Họ kín đáo chọn một nơi rậm rạp trong rừng để xây kim tự tháp cao hai mươi mét. Mười bảy mét được chôn dưới đất và ba mét ở trên mặt đất, gần giống như tầng băng chìm chỉ nổi mỗi phần chỏm lên trên. Điều đó giải thích tại sao nơi này rộng rãi vây mà trông bề ngoài thì cái kim tự tháp rất nhỏ. Họ dùng gương bao quanh để ngụy trang phần lộ ra trên mặt đất.

Trong chỗ ẩn nấp phần lớn nằm dưới mặt đất này, họ có thể yên ổn nghiên cứu khoa học, hoàn thiện các phương tiện giao tiếp với kiến và sản xuất những con kiến máy điều khiển từ xa để bảo vệ kim tự tháp của họ khỏi những kẻ tới quấy rầy.

1. Xem cuốn *Kiến*, nhà xuất bản Albin Michel (chú thích của tác giả).

2. Xem cuốn *Ngày của kiến*, nhà xuất bản Albin Michel (chú thích của tác giả).

Tuy nhiên, mùa đông, lá rụng làm lộ ra kim tự tháp. Những người sống bên trong nóng lòng đợi mùa xuân khi lá mọc lại, nhưng không kịp, bố Julie đã phát hiện ra tòa tháp.

- Các bác giết bố cháu ư?

Arthur cúp mắt.

- Đó là tai nạn đáng tiếc. Lúc đó, tôi còn chưa có dịp thử các ngòi kim tiêm thuốc ngủ trên mình lũ kiến bay của tôi. Khi bố cháu lại gần, tôi sợ ông ấy sẽ tiết lộ với nhà chức trách về tòa nhà của chúng tôi. Tôi hoảng quá nên phóng một con kiến điều khiển từ xa tới tiêm cho bố cháu một liều thuốc mê.

Ông già thở dài và vuốt bộ râu bạc.

- Đó là thứ thuốc mê thường được dùng trong phẫu thuật, tôi không nghĩ là nó lại có thể giết người. Tôi chỉ muốn gây mê người đi dạo quá quan tâm tới chúng tôi. Chắc tôi nhầm về liều lượng.

Julie lắc đầu.

- Không phải đâu. Bác không biết đâu. Bố cháu bị dị ứng với thuốc gây mê có chất éthylchlorène.

Arthur ngạc nhiên là cô gái không giận ông.

Ông lại kể tiếp. Những người sống trong kim tự tháp đã lắp máy quay video lên cây cối xung quanh. Vậy nên họ nhìn thấy người đi dạo chết. Trước khi họ kịp ra ngoài để lôi cái xác ra xa thì con chó đã sủa khiến một người đi dạo khác biết và báo cảnh sát.

Vài ngày sau, một cảnh sát tới rình mò quanh tòa tháp. Anh ta dùng đế giày giết được mấy con kiến bay và đưa một đội đánh bom mìn tới để phá các bức vách.

- Cuối cùng thì chính các bạn đã cứu chúng tôi bằng cuộc “Cách mạng kiến” của các bạn, Jonathan Wells nói. Lúc bấy giờ, chỉ vài giây nữa thôi là cảnh sát cho nổ mìn phá tháp, nhưng cuộc cách mạng của các bạn đã buộc cảnh sát phải bỏ đi.

Lẽ ra những người sống trong kim tự tháp giữa rừng phải tận dụng thời gian tạm ngưng đó để chuyển đi nơi khác, nhưng có quá nhiều mồi mồi nặng nề.

- Chính nhờ việc kết nối vào trang chủ “Cách mạng kiến” của các bạn mà chúng tôi tìm ra giải pháp, Laetitia Wells giải thích. Một ngôi nhà ăn sâu vào đồi, thật là ý tưởng ngụy trang tuyệt vời!

- Chúng tôi không cần phải đào đồi xây nhà, chỉ cần biến cái kim tự tháp thành quả đồi bằng cách phủ cát xung quanh.

Ji-woong nói xen vào:

- Đó là ý tưởng của Léopold, nhưng thực ra nó đã có từ lâu rồi. Ở Triều Tiên quê cháu, vào thế kỷ thứ nhất Công nguyên, các vị vua của nền văn minh Paikche đã cho xây những lăng mộ khổng lồ hình chóp theo kiểu các pharaon Ai Cập. Vì ai cũng biết là các lăng mộ đó chứa của cải và đồ trang sức của người đã khuất nên chúng thường xuyên bị cướp phá. Các vị vua và

các kiến trúc sư bèn nghĩ ra cách phủ đất lên để che giấu. Vì vậy nên các lăng mộ lẩn với những quả đồi. Lũ cướp phá phải đào hết mọi quả đồi lên thì mới tìm được của cải chôn theo người đã khuất.

- Vậy là chúng tôi tận dụng thời cơ lúc cảnh sát còn đang mải lo vụ chiếm trường trung học để phủ đất lên kim tự tháp. Trong vòng bốn ngày là mọi việc đã xong xuôi, Laetitia kể nốt.

- Mọi người làm bằng tay à?

- Không. Arthur vốn có tài làm robot nên ông làm những con chuột chui máy có thể làm việc rất nhanh trong đêm.

- Sau đó, tôi trồng một thân cây rỗng bên trong chứa cột thủy tinh lên đỉnh đồi để lấy ánh sáng mặt trời. Lucie và Laetitia trồng lên đồi những bụi cây nhỏ ở quanh đó để trông có vẻ hoang dại.

- Trồng cây không theo hàng lối rất khó vì theo bản năng, ta cứ trồng cây theo hàng. Nhưng rồi chúng tôi cũng làm được. Giờ thì chúng tôi sống dưới đất, trong "tổ" của mình, không bị ai quấy rầy.

- Thổ dân Navajos chúng cháu, Léopold nói xen vào, cho rằng đất bảo vệ chúng ta khỏi mọi hiểm nguy. Khi có ai đó ốm đau, người ta bèn vùi anh ta xuống đất, đến tận cổ, chỉ để hở đầu ra. Đất là mẹ chúng ta nên nó che chở và chữa khỏi bệnh cho chúng ta cũng là điều bình thường.

Dù sao thì Arthur vẫn thấy lúng túng.

- Hy vọng là khi gã cảnh sát thích sục sạo đợt quay lại, hắn không làm chiến thuật của chúng ta thất bại....

Ông già tiếp tục dẫn Julie và các bạn đi thăm "tổ". Điện vào được kim tự tháp nhờ hàng trăm chiếc lá nhân tạo có tế bào quang điện đặt trên ngọn các cây trên đồi, trông giống hệt như những chiếc lá thật, cũng có gân hằn hoi. Nhờ vậy, họ có đủ năng lượng để chạy tất cả các máy móc.

- Khi trời tối thì các bác không có điện nữa à?

- Có chứ, vì chúng tôi đã lắp đặt các tụ điện rất lớn để trữ điện.

- Các bác có nước ngọt để dùng không? David hỏi.

- Có, có một dòng sông ngầm ở gần đây. Chẳng khó khăn gì để nắn dòng cho nó chảy về đây.

- Chúng tôi cũng tạo ra một hệ thống ống để tòa nhà được thoáng khí, Jonathan Wells nói.

- Cuối cùng, chúng tôi tự trồng nấm dưới đất để ăn.

Cách đó một quãng, Arthur Ramirez giới thiệu với họ phòng thí nghiệm của ông. Trong một cái bể dài hai mét, lũ kiến chạy trên những hòn đất.

- Chúng tôi gọi chúng là "lũ yêu tinh", Laetitia cho biết. Xét cho cùng thì kiến chính là yêu tinh của rừng.

Julie lại có cảm giác như đang ở trong câu chuyện cổ tích. Cô là Bạch Tuyết cùng các chú lùn. Lũ kiến là yêu tinh còn ông cụ già râu bạc với những phát minh tuyệt diệu là ông tiên.

Arthur chỉ cho họ xem mấy con kiến đang bận rộn vận hành những bánh xe kim loại tí hon và những bộ phận điện tử.

- Chúng xoay xở rất giỏi. Xem kia.

Julie vô cùng ngỡ ngàng. Lũ kiến chuyền cho nhau những linh kiện trong đó có những mẩu nhỏ đến nỗi ngay cả người sửa đồng hồ cũng mang kính lúp cũng khó lòng mà phân biệt chính xác được.

- Phải cho chúng làm quen với công nghệ của chúng ta trước khi sử dụng. Xét cho cùng thì ngay cả khi mở nhà máy ở thế giới thứ ba, người ta cũng buộc phải đào tạo công nhân.

- Với những công việc liên quan đến những chi tiết cực kỳ nhỏ thì lũ kiến làm chính xác hơn những công nhân giỏi nhất của chúng ta, Laetitia nhấn mạnh. Chính lũ kiến và chỉ có chúng mới làm ra được kiến máy với công cụ vừa tầm chúng. Chẳng có người nào tháo lắp được những bánh xe nhỏ xíu như thế.

Julie giương kính lúp lên quan sát lũ kiến đang làm ra một con kiến máy bằng những công cụ vừa tầm chúng. Những kỹ thuật viên tí hon đứng quanh cái máy như những kỹ sư hàng không đứng quanh chiếc máy bay. Chúng vừa bồn chồn rung râu vừa chuyền cho nhau một cái cánh mà hai con lắp và dùng keo dính lại.

Phía trước, mấy con kiến khác lắp hai bóng đèn làm mắt. Phía sau, mấy con khác nạp thứ chất lỏng màu vàng trong suốt vào bình chứa nọc. Một nhóm thứ ba chuyền nhau một viên pin để lồng vào phần ngực.

Sau đó, các kỹ sư tí hon kiểm tra xem toàn bộ cái máy vận hành có tốt không bằng cách bật một cái mắt đèn, rồi bật mắt kia. Chúng bật công tắc và đôi cánh cử động theo những vận tốc khác nhau.

- Rất ánh tượng, David nói.

- Chỉ là công nghệ người máy tí hon thôi mà, Arthur trả lời. Nếu chúng ta ít vụng về hơn với mười ngón tay thì cũng làm được như vậy.

- Chắc những việc này tốn kém lắm, Francine nhận xét. Các bác lấy đâu ra tiền để xây kim tự tháp và làm tất cả những thứ máy móc này?

- Khi còn là bộ trưởng bộ Nghiên cứu, Raphaël Hisaud nói, tôi nhận ra rằng rất nhiều tiền bị phung phí cho những nghiên cứu vô bổ. Nhất là cho những thứ bên ngoài Trái đất. Tổng thống vốn mê đắm tài này nên đã phát động một chương trình vô cùng tốn kém theo kiểu Viện Nghiên cứu sự sống ngoài Trái đất SETI. Tôi dễ dàng biến thủ được vài khoản trước khi từ chức. Vì tôi tin là chúng ta có thể giao tiếp được với những loài ở Trái đất dễ dàng hơn là với những loài ở các hành tinh khác. Ít ra thì ta cũng biết chắc là kiến tồn tại, ai cũng có thể nhận thấy điều đó.

- Như vậy là tất cả những thứ này được làm bằng tiền đóng thuế của dân chúng ư?

Vị bộ trưởng làm vẻ cho rằng đó chỉ là một khoản tiêu phí rất nhỏ so với tất cả những việc ông từng thấy khi còn đương chức.

- Cũng còn cả phần đóng góp của bà Juliette nhà tôi nữa, tuy không được nhiều lắm. Vợ tôi, Juliette Ramirez, không ở đây. Bà ấy làm nhiệm vụ đưa lũ kiến máy ra thành phố và chơi trò "Bẫy suy tưởng". Tôi dám bảo đảm

với các cháu là trò chơi truyền hình hái ra tiền đây.

- Lúc này bác gái đang gấp khó khăn, đúng không ạ? David nhận xét, câu nhớ ra là câu đó mà bà Ramirez chật vật mãi không giải được chính là câu đó khắc trên cửa vào hang.

- Đừng lo, Laetitia nói, trò này chỉ là xảo thuật thôi mà. Chính chúng tôi gửi câu đó đến đài truyền hình. Bà Juliette Ramirez biết trước tất cả các câu trả lời. Bà chỉ có làm cho khoản tiền thưởng trong mỗi chương trình tăng lên để mang lại khoản tiền tối đa cho chúng tôi đó thôi.

Julie ngưỡng mộ ngắm thứ mà những người này gọi là “tổ”. Có lẽ vì họ đã ở đây được một năm nên triển khai được rất nhiều sáng tạo mà Cách mạng kiến chưa đạt tới được.

- Các cháu vào nghỉ trong khoang đi. Ngày mai tôi sẽ cho các cháu xem những kỳ quan khác trong phòng thí nghiệm của chúng tôi.

- Bác Arthur này, bác có chắc mình không phải là giáo sư Edmond Wells không? Julie hỏi.

Ông già cười nhung tiếng cười ngay lập tức biến thành cơn ho.

- Tôi không nên cười, như thế không tốt cho sức khỏe của tôi. Không, không, không, rất tiếc, đảm bảo với cháu là tôi không phải Edmond Wells. Tôi chỉ là ông già ôm yêu trốn trong túp lều cùng bạn bè để có thể yên ổn làm công việc mình thích thôi.

Ông dẫn họ về phía các khoang dành cho họ.

- Chúng tôi dự trù ở đây chừng ba mươi khoang cho “những người của tập ba”. Chúng tôi không biết khi tới đây với chúng tôi các cháu có bao nhiêu người. Vậy nên có thừa đủ chỗ cho bảy người các cháu.

Francine lôi chú dé mèn Jimmy ra và đặt nó lên mặt tủ. Cô đã kịp cứu con dé khi cảnh sát tấn công vào trường.

- Tôi nghiệp nó, nếu không lôi nó ra thì chắc nó sẽ kết thúc sự nghiệp ca sĩ trong hộp để mua vui cho trẻ con, thật thảm hại.

Ai nấy thu dọn trong khoang rồi đi ăn tối. Sau đó, họ vào phòng xem truyền hình nơi Jacques Méliès đã có mặt.

- Jacques rất nghiện xem truyền hình. Đó là ma túy của anh ấy và anh ấy không thể không xem được, Laetitia Wells giấu cốt nói. Đôi khi anh ấy vặt tiếng quá to, vậy là mọi người lại trách mắng anh ấy. Thật không dễ sống chung ở một nơi nhỏ hẹp thế này. Nhưng gần đây anh ấy đã dùng mút cách âm tường phòng xem truyền hình nên cũng đỡ hơn.

Đúng lúc đó thì Jacques Méliès vặt to tiếng vì là giờ phát bản tin thời sự. Mọi người túm tụm lại xem những việc diễn ra ở thế giới bên ngoài. Sau khi nói đến chiến tranh ở Trung Đông, tới việc tỷ lệ thất nghiệp tăng, cuối cùng người dẫn chương trình nói tới Cách mạng kiến. Anh ta thông báo là cảnh sát vẫn đang tìm những kẻ chủ mưu. Khách mời chính của bản tin thời sự này là nhà báo Marcel Vaugirard, kẻ tự xưng là người cuối cùng phỏng vấn họ.

- Lại là anh ta! Francine bức bối thốt lên.

- Khẩu hiệu của anh ta là...

Cả bảy người đồng thanh:

- “Càng biết ít thì càng nói hay”.

Quả thực chắc hẳn nhà báo này chẳng biết gì về cuộc cách mạng của họ nên anh ta cứ nói tràng giang đại hải. Anh ta khẳng định rằng mình là người duy nhất Julie thô lộ mọi điều, rằng cô tiết lộ với anh ta ý định lật đổ thế giới bằng âm nhạc và mạng máy tính. Cuối cùng, người đọc bản tin nói là tình trạng của Narcisse, kẻ duy nhất bị bắt, đã khá hơn đôi chút. Cậu đã thoát khỏi trạng thái hôn mê.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

- Cậu đừng lo, Narcisse à. Bọn mình sẽ giải thoát cho cậu! Paul kêu lên.

Sau đó tối một phóng sự cho thấy cảnh trường trung học bị tàn phá sau khi bị nhóm “Cách mạng kiển” chiêm giữ.

- Nhưng bọn mình có phá hoại gì đâu, Zoé tức giận nói.

- Chắc bọn Chuột đèn quay lại đập phá, khi mọi người đã ra khỏi trường.

- Nếu không thì chính cảnh sát làm thế để hạ uy tín các bạn, Jacques Méliès, cựu thanh tra cảnh sát nói.

Bảy bức chân dung của họ lại xuất hiện trên màn ảnh.

- Các cháu đừng sợ, đây là dưới lòng đất, chẳng ai tới tìm các cháu ở đây đâu, Arthur nói.

Và ông cười, tiếng cười lại biến thành cơn ho.

Ông giải thích đó là căn bệnh ung thư. Ông đã nghiên cứu để chữa trị nhưng không có kết quả.

- Bác có sợ chết không ạ? Julie hỏi.

- Không. Điều duy nhất mà tôi sợ là chết mà không hoàn thành việc tôi sinh ra để làm. (Ông lại ho.) Con người ta ai cũng có sứ mệnh riêng, dù là rất nhỏ bé, và nếu không làm tròn sứ mệnh đó thì sống là vô ích. Đó là sự phi phạm nhân loại.

Ông cười và lại ho.

- Nhưng các cháu đừng lo, tôi có rất nhiều nguồn lực. Với lại... tôi còn chưa cho các cháu xem hết đâu. Tôi còn một bí mật lớn vẫn cất giữ...

Lucie mang cho ông túi thuốc. Chị đưa cho ông sữa ong chúa trong khi ông già tự tiêm morphin để không bị đau vô ích. Sau đó mọi người trong tổ đưa ông về khoang nghỉ ngơi. Bản tin thời sự kết thúc bằng bài phỏng vấn nữ ca sĩ nổi tiếng Alexandrine.

187. TRUYỀN HÌNH

Người dẫn chương trình:

- Xin chào Alexandrine, cảm ơn cô đã tới trường quay của chúng tôi. Chúng tôi biết là thời gian của cô vô cùng quý báu. Alexandrine này, bài hát mới nhất của cô, “Tình yêu đời tôi” đã trở thành bài hát quen thuộc với tất

cả mọi người. Cô giải thích sao về điều này?

Ngôi sao:

- Tôi nghĩ rằng thanh niên nhận ra mình trong các bài hát của tôi.

Người dẫn chương trình:

- Cô có thể nói cho chúng tôi nghe về album mới nhất đang dẫn đầu mọi bảng danh sách xếp hạng bán chạy nhất không?

- Tất nhiên rồi. *Tình yêu đời tôi* là album đầu tiên thể hiện rõ thái độ của tôi. Nó có một thông điệp chính trị sâu sắc.

Người dẫn chương trình:

- Vậy sao? Thông điệp nào vậy, Alexandrine?

Ngôi sao:

- Tình yêu.

Người dẫn chương trình:

- Tình yêu ư? Tuyệt vời. Thật chí, nói thế nào nhỉ, rất cách mạng!

Ngôi sao:

- Tôi còn muốn gửi một bản kiến nghị tới Tổng thống đòi cho mọi người được sống trong tình yêu. Nếu cần, tôi sẽ tổ chức một buổi biểu tình ngồi trước cửa Điện Élysée. Tôi đề nghị mọi người lấy bài hát “Tình yêu đời tôi” của tôi làm bài ca chính thức. Rất nhiều bạn trẻ viết cho tôi rằng họ sẵn sàng biểu tình ngoài phố và làm cách mạng theo nghĩa đó. Tôi đã tìm ra tên cho cuộc cách mạng đó rồi. Đó sẽ là “Cách mạng tình yêu”.

Người dẫn chương trình:

- Dù sao thì tôi cũng xin nhắc lại là album mới nhất của cô, *Tình yêu đời tôi*, đã có mặt trong mọi cửa hàng bán đĩa, với giá khiêm tốn là hai trăm franc. Clip này được kênh của chúng tôi đỡ đầu và cứ một tiếng lại được phát một lần trước nhạc hiệu chương trình kỳ nghỉ của chúng tôi. Vì chúng ta đang bước vào kỳ nghỉ nên tình trạng giao thông ra sao hả anh Daniel?

- Chào anh François. Ở PC, Rosny-sous-bois, chúng tôi không có may mắn được đón ca sĩ Alexandrine xinh đẹp tại trường quay, nhưng chúng tôi có thể tóm tắt tình hình tắc nghẽn giao thông trên các con đường của toàn nước Pháp trong ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ Phục sinh.

Nhìn từ máy bay trực thăng xuống, trên màn ảnh, ô tô nối đuôi nhau tới vô tận, bất động suốt vài ki lô mét. Nhà báo dè dặt bình luận rằng đã có tới vài chục nạn nhân trong các vụ tai nạn và va chạm, nhưng dân chúng vẫn đổ xô ra đường đi hướng kỳ nghỉ lễ.

188. BÁCH KHOA TOÀN THU

LÒNG DŨNG CẨM CỦA CÁ HỒI: *Ngay từ khi mới sinh ra, cá hồi đã biết chúng sẽ phải trải qua một chặng đường rất dài. Chúng rời dòng suối nơi được sinh ra để ra với đại dương. Vốn là cá nước ngọt sống ở vùng ôn đới nhưng khi ra tới biển, chúng thay đổi cách hô hấp để chịu được nước mặn lạnh. Chúng ăn thật nhiều để tăng cường cơ bắp. Sau đó, chúng quyết định*

quay lại, như thể nghe theo lời gọi bí ẩn. Chúng vượt qua đại dương, quay về cửa sông dẫn về dòng sông nhỏ rồi về dòng suối nơi chúng sinh ra.

Chúng làm thế nào để xác định vị trí trên đại dương? Chẳng ai biết được. Chắc hẳn cá hồi có khứu giác rất thính nhạy nên có thể phát hiện được trong nước biển vị của một phân tử xuất phát từ vùng nước ngọt quê hương chúng, hoặc cũng có thể chúng xác định vị trí nhờ từ trường Trái đất. Tuy nhiên, giả thuyết thứ hai này có vẻ khó xảy ra hơn vì người ta đã nhận thấy là ở Canada, cá hồi nhảy sông khi sông quá ô nhiễm.

Khi nghĩ là đã tìm lại được dòng nước quê hương, lũ cá hồi bắt đầu lội ngược lên tận nguồn. Thủ thách thật vô cùng khó khăn. Trong vài tuần, chúng phải vất vả chống chọi lại dòng nước ngược, nhảy lên để đương đầu với thác nước (cá hồi có thể nhảy cao tới ba mét), chống chọi lại những động vật ăn thịt chúng: cá chép, rái cá, gấu hoặc người câu cá. Đúng là cảnh tàn sát. Đôi khi, cá hồi bị mắc vào những cái đập xây sau khi chúng ra đi.

Phần lớn cá hồi chết trên đường đi. Những con sống sót cuối cùng quay về được dòng suối quê hương bên biển nó thành cái hồ tình yêu. Kiết sức, gầy ốm, chúng nô giông với những con cá hồi cái sống sót để sinh sản trên bãi cá đẻ. Chúng dùng chút sức lực cuối cùng để bảo vệ trứng. Rồi khi trứng nở thành cá hồi non săn sàng lặp lại cuộc phiêu lưu thì cá hồi bỗng chết.

Cũng có một số con đủ sức quay lại đại dương và lần thứ hai làm chuyền viễn du.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

189. KẾT THÚC CÂU ĐỐ ĐẦU TIÊN

Trong chiếc xe Jeep đậu giữa rừng, Maximilien lôi trong ngăn đựng găng ra chiếc bánh mì kẹp cá hồi hun khói, khoai trá ăn cùng vài giọt nước chanh và một chút kem tươi.

Quanh anh, mấy cảnh sát ba hoa qua máy bộ đàm. Maximilien nhìn đồng hồ và vội vàng án nút cái vô tuyến nhỏ xíu trong xe ô tô.

- Hoan hô bà Ramirez, bà đã tìm ra đáp án!

Tiếng vỗ tay.

- Đúng là đơn giản hơn tôi tưởng rất nhiều. Lúc đầu tôi cứ tưởng không thể nào dùng sáu que diêm xếp thành tam tam giác đều. Ấy vậy mà... Anh nói đúng, chỉ cần suy nghĩ.

Maximilien tức điên người. Chỉ chậm vài giây, anh đã ló mắt đáp án câu đố về tam tam giác đều bằng nhau.

- Nào, thưa bà Ramirez, chúng ta chuyển sang câu đố tiếp theo nhé. Tôi xin báo trước với bà là câu này hơi khó hơn câu kia một chút đấy. Sau đây là câu đố: "Tôi xuất hiện lúc đêm mới xuống và cuối buổi sáng. Người ta có thể trông thấy tôi hai lần trong năm và thấy rõ tôi khi ngắm trăng. Tôi là ai?"

Maximilien may móc ghi vào sổ tay những dữ liệu của câu đố. Anh rất thích luôn có câu đố lớn vởn trong đầu.

Một cảnh sát gõ vào cửa xe, cắt đứt phút mơ mộng của viên thanh tra.

- Xong rồi, sếp ạ. Đã tìm thấy dấu vết bọn chúng.

190. CHÚNG CÓ HÀNG TRIỆU CON

Cảng chúng miết xuống đất. Cuộc hành quân lớn không ngừng thu hút thêm côn trùng. Bây giờ chúng gồm hàng triệu con tiến về phía xứ sở Ngón Tay. Lũ kiến đi rất lâu trên những vùng nhấp nhô sỏi đá và những vành đai nơi vỏ rễ cây lộ ra.

Công chúa 103 thấy tinh thần tập thể của đoàn quân hùng hậu phát triển như con vật ý thức được ảnh hưởng của mình đang lớn mạnh mà vẫn lo lắng, nóng lòng được khám phá thứ mình sẽ gặp phía trước.

Đó là một cuộc gấp gỡ và lũ kiến biết mình phải ở đỉnh cao tài năng trong cuộc gấp đó.

Tất cả đều cảm thấy mình đang sống trong những giây phút huy hoàng nhất của hành tinh. Trong quá trình tồn tại lâu dài của mình, kiến từng trải qua nhiều khoảnh khắc quan trọng của hành tinh. Cái chết của khủng long, nhưng chuyện đó khá là lộn xộn và rải rác khắp nơi. Sự thất bại của lũ mối, nhưng chuyện đó kéo dài và khó nhọc. Còn bây giờ là cuộc gặp với Ngón Tay.

“Cuộc gặp gỡ vĩ đại” cuối cùng.

Công những hòn than đỏ bốc khói trên lưng, lũ ốc sên khiến cho đoàn quân dài không dứt trông giống như con rắn làm bằng những đốm sáng. Xung quanh đám ốc sên đang chậm chạp tiến lên là những bóng kiến bé xíu trãi ra trên cỏ.

Ngồi chêm chệ trên lưng một con ốc sên cứ lúc lắc đi và tiết ra rất nhiều dái, số 7 bắt đầu bức tranh tường vẽ cuộc hành quân về phía Ngón Tay. Nó nhảm nước bọt vào móng rồi nhúng vào màu, sau đó vẽ những họa tiết lên cái lá to dùng làm mặt nền. Lúc này thì nó mới chỉ vẽ thật nhiều phác họa kiến để tạo cảm giác đám đông.

191. BA TẬP SÁCH CUỐI CÙNG CŨNG TÁI HỢP

Đêm đầu tiên trong kim tự tháp thật dễ chịu. Có lẽ vì mệt mỏi, vì hình dạng cái tổ của họ, vì có lớp đất trên mái bảo vệ nên lần đầu tiên từ rất lâu rồi, Julie mới ngủ thiếp đi mà hầu như không thấy sợ hãi.

Sáng dậy, cô ăn sáng ở phòng ăn chung, rồi dạo chơi trong kim tự tháp. Trong thư viện, trên một cái bàn, cô tìm thấy hai cuốn sách giống như cuốn cô đang giữ. Cô ngắm nghía tập một và tập hai của cuốn *Bách khoa toàn thư* rồi đi lấy tập ba trong ba lô và đặt nó cạnh hai tập kia.

Cuối cùng ba tập sách cũng tái hợp.

Thật kỳ lạ khi nghĩ rằng toàn bộ cuộc phiêu lưu của họ đã được một người định trước và người đó chỉ cần viết ba cuốn sách là có thể gây ảnh hưởng được tới những người sống sau ông.

Arthur Ramirez tới chỗ cô.

- Tôi biết chắc là sẽ thấy cháu ở đây.

- Tại sao ông ấy lại viết ba tập hả bác? Tại sao ông ấy không tập hợp lại thành một cuốn? Julie hỏi.

Arthur ngồi xuống.

- Mỗi cuốn có liên quan tới một nền văn minh hoặc một cách tư duy khác. Chúng thể hiện ba bước đi để tới với sự thông hiểu Thế giới Khác. Cuốn sách đầu là giai đoạn đầu tiên: phát hiện ra sự tồn tại của người khác và cuộc tiếp xúc đầu tiên. Cuốn sách thứ hai, giai đoạn hai: đối đầu với người khác. Cuốn sách thứ ba, giai đoạn ba: nếu sự đối đầu không dẫn đến thắng lợi hay thất bại cho cả hai phía, đương nhiên là tới lúc chuyển sang hợp tác với người kia.

Ông chồng ba cuốn sách lên nhau.

- Tiếp xúc. Đối đầu. Hợp tác. Bộ ba cuốn sách kết thúc. Cuộc gặp gỡ với người khác hoàn thành. $1+1=3$...

Julie mở tập hai.

- Bác nói là đã làm "Đá Hoa thị", cái máy nói chuyện với kiến, đúng không ạ?

Arthur gật đầu.

- Bác cho chúng cháu xem được không ạ?

Arthur lưỡng lự rồi đồng ý. Julie gọi các bạn. Ông già dẫn họ tới một phòng có ánh sáng được tiết chế bớt chiếu lên những cái bể chứa đầy hoa, cây cỏ hoặc nấm. Ngoài ra còn có một bộ máy mà Julie nhận ra là giống với "Đá Hoa thị" được mô tả trong *Bách khoa toàn thư*.

Arthur bật một chiếc máy tính. Cái máy kêu khe khẽ.

- Đây là cái máy tính theo "cấu trúc dân chủ" mà cuốn *Bách khoa toàn thư* đã nói tới, đúng không ạ? Francine hỏi.

Arthur gật đầu, hài lòng vì gặp được những người hiểu biết. Julie nhận ra cái phô kẽ khói lượng và cái sắc kê. Thay vì mặc chúng theo kiểu nối tiếp như cô từng làm thì Arthur nối chúng song song nên việc phân tích và tổng hợp các phân tử diễn ra song song. Julie hiểu vì sao cái máy của mình không hoạt động được.

Arthur điều chỉnh các nút trên loạt ống.

Chuẩn bị xong, ông nhẹ nhàng bắt lấy một con kiến và đặt nó vào cái hộp kính trong suốt có cái chạc bằng nhựa. Theo bản năng, con kiến nốt ngay râu vào mấy cái râu nhân tạo. Arthur chậm rãi nói rõ vào micro:

- Muốn trò chuyện giữa người và kiến.

Ông phải nhắc lại nhiều lần câu đó, vừa nói vừa chỉnh các nút. Từ các lọ nước hoa tỏa ra các luồng khí được dùng như mùi phát ra. Các luồng khí ấy hội tụ lại trước khi được đẩy vào râu nhân tạo. Có tiếng kêu lách tách

trong loa rồi cái giọng tổng hợp của máy tính cuối cùng chịu trả lời bằng ngôn ngữ thính giác:

- *Chấp nhận trò chuyện.*

- Xin chào, kién số 6 142. Có những người thuộc dân tôi muốn nghe câu nói.

Arthur lại chỉnh để nghe cho rõ.

- *Người nào?* Kiến số 6 142 hỏi.

- Những người bạn không biết rằng chúng ta có thể trò chuyện với nhau.

- *Những người bạn nào?*

- Những khách mời.

- *Những khách mời nào?*

- Những...

Arthur bắt đầu mất kiên nhẫn. Tuy nhiên ông cũng thừa nhận là rất khó đối thoại với côn trùng. Vấn đề không phải ở phương tiện kỹ thuật vì bây giờ có thể trò chuyện từ hai phía, mà khó là ở chỗ cách nhận thức các sự vật, sự việc của hai bên khác nhau.

- Dù nói được với động vật thì cũng không có nghĩa là hiểu được những gì chúng nói. Kiến không nhận thức thế giới giống chúng ta nên cứ luôn luôn phải định nghĩa lại và cất nghĩa cho tới khi có được cách diễn đạt đơn giản nhất. Chỉ để làm cho chúng hiểu từ "cái bàn" thì phải giải thích rằng đó là "cái giá đỡ phẳng bằng gỗ, có bốn chân và dùng để ngồi ăn". Giữa con người với nhau, chúng ta dùng rất nhiều những điều ngầm hiểu và chỉ khi nói với một loài khác cũng có trí thông minh thì ta mới nhận ra là mình nói không rõ ràng.

Arthur cũng nói rõ là con kiến số 6 142 này không thuộc diện ngốc nghếch. Vài con chỉ biết kêu "cứu tôi với" khi được đặt vào hộp đối thoại.

- Cái đó còn tùy từng con.

Ông già tiếc nuối nhắc tới 103, một con kiến vô cùng thông minh ông từng biết. Không những nó đối đáp rất tốt mà còn nắm được một số khái niệm trừu tượng đặc trưng của con người.

- 103 là Marco Polo của kiến. Nhưng còn hơn cả nhà thám hiểm đó, nó rất cởi mở, lúc nào cũng rất hiếu kỳ và không hề có bất cứ định kiến nào về chúng ta, Jonathan Wells nhớ lại.

- Thế các cháu có biết chúng gọi ta là gì không? Arthur thở dài. "Ngón Tay". Bởi vì kiến không thấy toàn bộ người chúng ta. Thứ duy nhất chúng nhìn được từ con người là ngón tay giơ ra để đe bẹp chúng.

- Chắc chúng nghĩ chúng ta thật khủng khiếp! David nhận xét.

- Chính vì thế mà cái hay ở 103 là nó muốn biết chúng ta có đúng là lũ quỷ không hay là những "động vật dê mèn". Tôi đã làm cho nó cái vô tuyễn nhỏ xíu vừa tầm nó để nó thấy con người đầy đủ trong các hoạt động của mình trên khắp thế giới.

Julie thử hình dung con choáng váng của con kiến. Như thể bỗng dung

người ta giới thiệu cho cô xem toàn bộ xã hội loài kiến nhìn từ bên trong và dưới vô số góc độ. Chiến tranh, thương mại, công nghiệp, huyền thoại...

Laetitia Wells đi tìm một bức ảnh chân dung con kiến đặc biệt đó. Đầu tiên, Julie và các bạn ngạc nhiên rằng kiến mà lại khác nhau, nhưng cứ nhìn chăm chú một lúc, họ cũng nhận ra vài nét đặc biệt trên "khuôn mặt" 103.

Arthur ngồi xuống.

- Mặt trông nghiêm đẹp đấy chứ? 103 rất thích phiêu lưu, biết nhìn xa trông rộng, rất ý thức được vai trò quan trọng của nó nên không chịu bị nhốt trong bể để nghe những câu chuyện đùa của chúng ta, xem phim lâng mạn Hollywood và ngắm tranh ở Bảo tàng Louvre qua màn ảnh. Nó trốn rồi.

- Chúng tôi làm biết bao nhiêu điều cho nó! Chúng tôi cứ nghĩ đã biến nó thành bạn, thế mà nó lại bỏ chúng tôi đi, Laetitia nói.

- Đúng vậy, chúng tôi cảm thấy trống trải khi 103 bỏ đi. Sau đó, chúng tôi đã suy nghĩ, Arthur nói tiếp. Kiến là loài động vật hoang dã. Chúng ta không bao giờ thuần hóa được chúng. Mọi sinh vật trên hành tinh này đều tự do và bình đẳng. Chúng ta chẳng có lý do gì mà giam giữ 103.

- Thế bây giờ con kiến đặc biệt đó ở đâu?

- Đầu đó trong thiên nhiên rộng lớn... Trước khi ra đi, nó đã để lại lời nhắn cho chúng tôi.

Arthur lấy một vỏ trứng kiến rồi giơ nó vào râu nhân tạo. Máy tính dịch thông điệp mùi cứ như thể quả trứng đang sống và nói với họ.

Ngón Tay thân mến

Ở đây, tôi thật vô tích sự.

*Tôi vào rừng báo cho dân tôi biết là các vị tồn tại và các vị không phải quý
cũng chẳng phải thánh thần.*

Với tôi, các vị chỉ là "thú khác" tồn tại song song với chúng tôi.

*Hai nền văn minh của chúng ta có thể hợp tác với nhau và tôi sẽ làm tất
cả mọi điều để thuyết phục dân tôi tiếp xúc với các vị.*

Về phần các vị cũng hãy cố làm như vậy. Ký tên 103.

- Nó nói tiếng chúng ta giỏi nhỉ, Julie ngạc nhiên.

- Máy tính sắp xếp các cấu trúc câu. Việc dịch lại chắc chắn cũng làm sai lệch đôi chút, Laetitia thừa nhận. Khi còn ở đây, 103 đã rất nỗ lực để hiểu các nguyên tắc trong ngôn ngữ nói của chúng ta. Nó hiểu tất cả, trừ ba khái niệm, theo như nó tự thú nhận.

- Những khái niệm nào vậy?

- Óc hài hước, nghệ thuật, tình yêu.

Đôi mắt màu hoa cà của Laetitia nhìn vào mặt anh chàng người Triều Tiên.

- Các khái niệm này rất khó nắm bắt với những sinh vật không phải là người. Thời gian cuối, tất cả chúng tôi đều cố tìm chuyện cười để kể cho 103, nhưng chuyện cười của chúng ta quá "con người". Có lẽ chúng ta phải

tìm hiểu xem có hài hước đặc trưng của kiến không. Ví dụ như những chuyện về bọ da bị vướng chân vào mạng nhện hoặc lũ bướm bay khi cánh còn ẩm và nhau rồi bị rơi...

- Đó thực sự là vấn đề đấy, Arthur thừa nhận. Ai mà làm cho kiến cười được chứ?

Họ quay về với cái máy đối thoại và lũ kiến thí nghiệm cứ động đậy không ngừng.

- Từ khi 103 trốn đi, chúng tôi buộc phải bằng lòng với những gì mình có, Arthur nói.

Ông hỏi con kiến trong hộp kính:

- Cậu có biết sự hài hước là gì không?

- *Har hước nǎo cờ* con kiến hỏi.

192. HÀNH QUÂN XA

Har hước chắc phải là cái gì đó thật đặc biệt.

Trong hơi ấm của doanh trại, Công chúa 103 nói với đồng đội về một khía cạnh khác của thế giới những kè khổng lồ mà chúng sắp gặp. Để khỏi bị hơi nóng làm ngợp, chúng treo mình lơ lửng thành một đám đông đúc trên cành cây. Toàn bộ đoàn quân tham gia hành quân tập hợp thành một quả cầu sống quanh Công chúa để nghe nó kể chuyện.

Vì hài hước mà Ngón Tay co giật khi nghe kể chuyện về "Người Esquimau trên sân băng" hay "con ruồi bị cắt cánh".

Vài con ruồi có mặt ở đó chẳng phản ứng gì.

Qua mùi bốc lên quanh nó, Công chúa 103 hiểu rằng cù tọa không thực sự quan tâm tới sự hài hước nên nó bèn chuyển đè tài để giữ được sự chú ý.

Nó giải thích là Ngón Tay không có lớp vỏ cứng để bảo vệ phần bên ngoài của cơ thể, vậy nên chúng yếu hơn kiến rất nhiều. Kiến có thể mang vật nặng gấp sáu mươi lần cơ thể nó, trong khi Ngón Tay giỏi lắm chỉ có thể vác được vật nặng bằng cơ thể mình. Hơn nữa, kiến có thể rơi từ độ cao gấp hai trăm lần chiều cao cơ thể nó mà không hề hấn gì, trong khi Ngón Tay sẽ chết ngay nếu rơi từ độ cao chỉ gấp ba lần chiều cao cơ thể nó.

Cù tọa chăm chú theo dõi mùi do Công chúa 103 phát ra và tất cả lũ kiến đều hài lòng khi biết rằng dù có thân hình đồ sộ nhưng Ngón Tay thực ra rất yếu đuối.

Sau đó, Công chúa giải thích cách Ngón Tay giữ thăng bằng khi đứng trên hai chi sau, còn số 10 thì ghi chép vào ký ức mùi:

BƯỚC ĐI:

Ngón Tay đi bằng hai chi sau.

Nhờ vậy mà chúng có thể nhìn thấy đồng loại ở tầm cao phía trên các bụi rậm.

Để làm được kỳ tích đó, Ngón Tay hơi dang hai chi sau ra, đẩy khớp bung để chuyển trọng lực về phía trước và giúp các chi trên giữ thăng bằng.

Dù tư thế này không thoải mái nhưng Ngón Tay có thể giữ tư thế đó trong thời gian rất lâu.

Khi cảm thấy mất thăng bằng, Ngón Tay đưa một chi ra phía trước và lấy lại thăng bằng rất nhanh.

Người ta gọi việc đó là “bước đi”.

Số 5 làm mẫu một đoạn ngắn. Bây giờ, nó có thể đi được khoảng chục bước liên tục nhờ có hai cây gậy làm bằng cành nhô.

Có rất nhiều câu hỏi nhưng 103 không nán ná lâu ở đề tài này vì nó còn biết bao nhiêu điều muốn kể cho toán quân của mình nghe. Nó kể rằng trong thế giới Ngón Tay có thứ bậc quyền lực và số 10 ghi lấy ghi để bằng râu:

QUYỀN LỰC:

Ngón Tay không bình đẳng với nhau.

Vài con có quyền sinh quyền sát với kẻ khác.

Những Ngón Tay “quan trọng” hơn kẻ khác đó có thể ra lệnh đánh rơi bởi các Ngón Tay thấp cấp hơn hoặc bỏ tù chúng.

Nhà tù là một gian phòng đóng kín không có cửa ra.

Mỗi Ngón Tay có một lãnh đạo, vị này lại phải tuân theo một lãnh đạo khác, rồi vị kia lại phải tuân theo một lãnh đạo khác nữa... cứ như thế tới tận lãnh đạo của cả nước, người thống trị mọi kẻ dưới quyền.

Lãnh đạo được chỉ định thế nào?

Đó là một đẳng cấp riêng và lãnh đạo đơn giản là được chọn trong số các con của các lãnh đạo đương chức.

Tuy vậy, 103 cũng nhắc lại là nó không hiểu hết được thế giới Ngón Tay. Nó rất muốn quay lại đó để bổ sung kiến thức vì có rất nhiều điều cần tìm hiểu.

Cả doanh trại khổng lồ rung râu. Tường nối với sàn, cửa tranh luận với trần nhà.

Công chúa 103 rẽ lối đi giữa các thân kién tới một cửa sổ sóng. Nó nhìn đường chân trời, phía Đông. Đoàn quân không thể quay về được nữa. Chúng đã đi quá xa. Chẳng còn cách nào khác, phải thành công hoặc là chết.

Lũ ốc sên đang gặm cỏ phía dưới không tham gia vào các cuộc bàn luận sôi nổi. Chúng yên bình thưởng thức những miếng cỏ ba lá đầy miệng.

Quân bài thứ tư:

NHÉP

193. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHOI BÀI: *Với năm mươi hai quân, lối chơi bài thông dụng ẩn chứa trong nó là một bài học, một câu chuyện. Trước hết, bốn màu thể hiện bốn khía cạnh chuyển biến thay đổi của cuộc sống. Bốn mùa, bốn cảm xúc, bốn nhân tố tác động tới hành tinh...*

1. Cơ: mùa xuân, tình cảm, sao Kim.
2. Rô: mùa hè, những chuyến đi, sao Thủy.
3. Nhép: mùa thu, công việc, sao Mộc.
4. Bích: mùa đông, khó khăn, sao Hỏa.

Những con số, những nhân vật không phải được lựa chọn một cách ngẫu nhiên. Tất cả đều thể hiện một giai đoạn trong sự tồn tại của con người. Chính vì vậy mà bộ bài tầm thường cũng được dùng để bói toán giống như quân bài tarot. Ví dụ như người ta khẳng định rằng quân sáu cơ có nghĩa là nhận được quà; quân năm rô là cắt đứt quan hệ với một người mà mình yêu quý; quân K nhép là sự nổi tiếng; quân J bích là sự phản bội của một người bạn; quân Át cơ là giai đoạn ngoại nghĩ; quân Q nhép là vận may; quân bảy cơ là đám cưới. Mọi quân bài, dù là quân tướng như bình thường nhất, đều ẩn chứa những tri thức cổ.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

194. PHÁI VIÊN CỦA CHÚA

Ngày hôm đó, Julie và các bạn mình, “những người của tập ba” đã được thấy biết bao điều kỳ diệu nên họ rất phấn khích, không tài nào ngủ được.

Paul bèn mở một lọ nước mật “Sản phẩm của cách mạng” mà cậu mang được ra khỏi trường, rót cho các bạn uống như thuốc an thần. Sau đó, Ji-woong rủ mọi người chơi một ván Éleusis.

Mỗi người lần lượt đặt một quân bài thành dây dài.

- Quân bài nằm trong trật tự thế giới. Quân bài không được nằm trong trật tự thế giới, Léopold lần lượt thông báo, xem ra rất coi trọng vai trò làm chúa tạm thời của mình.

Những người khác không đoán được quy luật do Léopold tạo ra. Họ chăm chú nhìn dây quân bài được chấp nhận hoặc từ chối mà chẳng tìm ra bất cứ nhịp điệu, sự lặp lại hay quy luật nào. Nhiều người thử đóng vai tiên tri nhưng lần nào Léopold cũng bác bỏ cách diễn giải của họ về ý chúa.

Julie đâm ra tự nhủ có lẽ Léopold nói hú họa. Lúc thì cậu bảo đúng, lúc thì bảo sai và cô không tìm ra cái lý trong sự lựa chọn của bạn.

- Giúp bọn mình một chút đi. Tớ có cảm giác là các số và màu của quân bài chẳng quan trọng chút nào trong quy luật của cậu.

- Đúng vậy.

Cuối cùng, tất cả đều chịu thua. Khi họ đòi Léopold cho biết đáp án, cậu ta mỉm cười:

- Đơn giản lắm mà. Quy luật của tớ là: "Một quân bài có tên kết thúc bằng nguyên âm rồi lại tới một quân bài có tên kết thúc bằng phụ âm."

Cả bọn lấy gối dài đập cho cậu ta một trận.

Họ lại chơi vài ván nữa. Julie nghĩ cuối cùng thì cuộc Cách mạng kiến của họ cũng chỉ để lại các biểu tượng mà thôi: hình vẽ trên lá cờ với ba con kiến tạo thành chữ Y, khẩu hiệu $1+1 = 3$, trò Éleusis và nước mật.

Họ muốn thay đổi thế giới, vậy mà chỉ để lại được vài điều vụn vặt trong trí nhớ con người. Edmond Wells có lý, cuộc cách mạng nào cũng thiếu sự khiêm tốn.

Cô gái mắt xám nhạt đặt quân bài Q cơ xuống bàn. "Quân bài không được chấp nhận," Léopold ngao ngán nói.

- Việc một quân bài bị từ chối đôi khi mang lại nhiều thông tin hơn là nếu nó được chấp nhận, Zoé vừa nói vừa xưng là tiên tri.

Nhờ có thất bại của Julie mà Zoé hiểu được quy luật của ván này.

Họ chuyển sang uống nước mật. Họ thấy thật dễ chịu khi được chơi cùng nhau cái trò buôn cười này. Mái châm chọc nhìn các quân bài, họ quên đi mình đang ở đâu. Họ nói về đủ mọi điều nhưng tránh nói đến việc Narcisse không có ở đó. Họ đã quen là một hội và tất cả đều cảm thấy trống trải vì thiếu một thành viên.

Arthur bước vào khoang.

- Tôi đã liên lạc được với bạn các cháu ở Đại học San Francisco ở Hoa Kỳ.

Họ vội vàng sang phòng máy tính. Trước đó, Francine đã nhờ ông cụ tìm lại bộ nhớ của trang chủ "Cách mạng kiến" của họ. Giờ nó đang hiện ra trên màn hình máy tính. Francine ngồi vào bàn phím và trò chuyện với những người ở San Francisco. Khi đã chứng minh được nhân thân của cô thì những người kia vui vẻ chấp thuận gửi lại toàn bộ tri thức qua đường sóng điện tử điện thoại.

Trong vòng năm phút, bộ nhớ của Cách mạng đã được chuyển tới đầy ắp máy tính trong kim tự tháp. Phép màu của công nghệ tiên tiến, mọi thứ đều phục sinh. Họ lần lượt mở lại hết các chi nhánh. "Trung tâm giải đáp thắc mắc" đã được tạm cho "ngủ đông". David khởi động lại. Ngược lại, thế giới ảo *Infra-World* vẫn tiếp tục vận hành trong máy tính nơi họ gửi tạm dữ liệu. Cố vẻ như phần mềm này có thể vận hành thoải mái như con ốc mượn vỏ trong bất kỳ cái vỏ nào.

Trong giây lát trước đó, Julie đã lo chỉ còn giữ được nước mật và Éleusis

là kỷ niệm của cuộc cách mạng, giờ thì cô kinh ngạc thán phục thấy cuộc cách mạng của mình tái sinh như miếng giẻ khô lại được nhúng vào nước. Vậy là một cuộc cách mạng có thể sống sót mà không cần bất cứ cơ sở vật chất nào và sống lại vào bất cứ lúc nào, bất cứ đâu và bởi bất kỳ ai. Không có bất kỳ cuộc cách mạng nào trước đó đạt tới sự bất tử nhờ vào tin học.

Họ tìm lại được các mẫu thiết kế trang phục của Narcisse, các bản thiết kế của Léopold và cả các công thức của Paul. Ji-woong khởi động lại các diễn đàn và thông báo cho toàn thế giới rằng những người Cách mạng kiên vẫn sống, đang ẩn náu ở đâu đó và rằng phong trào của họ vẫn tiếp tục.

Để khỏi bị lẩn ra, họ tập trung các thông tin tới Đại học San Francisco sau đó truyền về bằng đường vệ tinh tới chỗ đang ẩn náu.

Khi nhìn những tia sáng nhấp nháy, truyền đi tin tức về sự thức dậy của họ, Julie không hiểu được tại sao họ lại thất bại ở trường trung học Fontainebleau.

Francine thay chỗ Ji-woong và khởi động chương trình của cô.

- Lâu lắm rồi tôi không được xem *Infra-World* tiến triển ra sao.

Cô nhận ra rằng thế giới ảo của mình đã phát triển vượt bậc. Các cư dân đã vượt qua thời gian tham chiêu của thế giới thực và giờ đang sống ở năm 2130. Họ đã tìm ra những cách thức di chuyển mới nhờ năng lượng điện trường và có các phát hiện mới về y học dựa trên sóng. Thật kỳ lạ là trong lĩnh vực công nghệ, họ đã có những lựa chọn về thẩm mỹ và cơ khí rất khác. Họ rất để ý tới việc bắt chước thiên nhiên. Nghĩa là không có máy bay trực thăng, mà là những chiếc máy vô cánh được gọi là *máy bay cánh chim*. Thay vì tàu ngầm với chân vịt là những cái máy lặn được nhờ có cái đuôi dài động đậy theo nhịp, v.v... Francine quan sát thế giới ảo ấy và nhận ra có gì đó không ổn. Cô tập trung quan sát kỹ các cửa vào thành phố và giật nẩy mình.

- Họ đã giết những "người làm cầu nối"!

Quả vậy, các gián điệp của cô bị treo lủng lẳng trên giá treo cổ dựng chèn èn ở cửa ngõ vào thành phố.

Các chính trị gia, người làm quảng cáo và nhà báo không hề bắt bớ những kẻ đã ra tay, như thể dân *Infra-World* quyết tâm gửi một thông điệp cho thế giới trên kia.

- Vậy là họ đã hiểu rằng mình chỉ là ảo ảnh tin học. Có thể họ đã suy ra sự tồn tại của tôi, Francine khó nhọc nói, vô cùng ngõ ngàng.

Cô di chuột máy tính trong *Infra-World* để hiểu xem chuyện gì đang diễn ra và ở chỗ nào cô cũng thấy những dòng chữ đề nghị các chúa, nếu họ trông thấy, hãy trả tự do cho dân ảo.

"Hỡi các chúa, hãy để cho chúng tôi yên."

Họ đã viết lời khấn cầu lên mái nhà mình, khắc lên các tượng đài, dùng máy cắt cỏ viết lên bãi cỏ trước nhà.

Vậy là họ ý thức được mình là ai và nơi họ đang sống là đâu. Francine những muốn cho họ thấy trò *Tiên hóa* để họ biết được một thế giới bị chúa-nhười chơi, kiểm soát toàn bộ sẽ ra sao.

Với tư cách là chúa, cô đã cho họ quyền tự quyết định. Cô không can thiệp vào cuộc sống của họ. Họ thậm chí có thể để cho các bạo chúa khát máu xuất hiện, cô đã quyết định không áp đặt quy tắc đạo đức và tôn trọng lựa chọn của họ, dù họ có trở nên tồi tệ hay tự sát cũng mặc.

Chẳng phải đó là bằng chứng lớn nhất về việc chúa tôn trọng dân chúng đã tiến bộ của mình đó sao? Cô chỉ làm phiền họ để thử các loại bột giặt và các khái niệm mới, thế mà họ cũng không chịu chấp nhận...

Đám dân này thật vô ơn.

Francine tiếp tục đi trong các thành phố. Chỗ nào cũng thấy thân thể những người làm cầu nối bị phơi ra, què tay cụt chân trông rất thảm hại và chỗ nào cũng thấy dân ảo đòi giải phóng khỏi sự giám hộ của Francine. Cô đang chăm chăm nhìn vào màn hình thì bỗng dung nó nổ tung, bắn vào mặt cô.

195. BÁCH KHOA TOÀN THU

PHONG TRÀO NGỘ ĐẠO: *Chúa có chúa của mình không? Những người*

Thiên Chúa giáo đầu tiên của La Mã cổ đại phải chống chịu với một phong trào dị giáo tin vào thuyết ngộ đạo. Quả vậy, vào thế kỷ hai Công nguyên, một người có tên là Marcion khẳng định rằng vị chúa mà người ta tôn thờ không phải là Chúa tối cao mà còn có một vị chúa khác cao hơn mà ngài phải báo cáo tình hình với vị đó. Với những người theo thuyết ngộ đạo thì các vị chúa cứ chồng chất lên nhau như búp bê Nga, những vị chúa của những thế giới lớn hơn chúa trong mình những vị chúa của những thế giới nhỏ hơn.

Tín ngưỡng đó, còn được gọi là "lưỡng thần giáo" bị Origène đánh bại. Những tín đồ Thiên Chúa giáo và những người theo phái ngộ đạo xâu xé nhau rất lâu để xác định xem Chúa có chúa của mình không. Cuối cùng, những kẻ ngộ đạo bị tàn sát còn vài người hiem hoi thoát chết thì tiếp tục phụng thờ tín ngưỡng của mình một cách hết sức kín đáo.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

196. QUA SÔNG

Giờ chúng lại đứng trước dòng sông. Tuy nhiên, lần này, lũ kiến có lợi thế là số đông. Chúng đông đến nỗi chỉ cần nối thân mình với nhau cũng có thể tạo thành một cây cầu phao cho hàng triệu con kiến khác đi qua.

Ngay cả lũ ốc sên chở than nóng cũng đi qua được cây cầu sông mà chẳng ai bị đắm cả.

Sang tới bờ bên kia, lũ kiến hành quân lại lập thành doanh trại sống và 103 kể cho chúng nghe những chuyện khác về Ngón Tay. Trong một góc, số 7 vẽ phác họa cảnh đó lên một chiếc lá, trong khi số 10 chăm chú ghi chép ký ức mùi.

TÌNH TRẠNG VÔ CÔNG RỒI NGHÈ:

Ngón Tay gấp một vân đê rất lớn: vô công rồi nghè.

Chúng là loài động vật duy nhất tự hỏi: "Bây giờ mình biết làm gì để khỏi ngồi không nhỉ?"

Số 5 tiếp tục đi quanh doanh trại với những chiếc nạng-cành. Con kiến lính tin chắc rằng cứ đi bằng hai cẳng mài rồi cơ thể nó cũng sẽ quen với tư thế kỳ quặc đó và nó sẽ tiến hóa thành kiến hai chân với những đặc tính gen di truyền lại cho con cháu khi một ngày kia, nó cũng uống một chút sữa ong chúa của ong vò vẽ.

Số 24 mải miết viết truyện Ngón Tay của nó.

Quả vậy, số 24 chờ gấp được Ngón Tay để viết những chương cuối cùng về loài động vật to xác ít được biết tới đó.

197. SỰ THIẾU QUYẾT ĐOÁN CỦA PHỤ NỮ

Francine chỉ kịp đưa tay lên ôm mặt để tránh những mảnh vỡ của màn hình máy tính. Cặp kính bảo vệ cho mắt nên cô chỉ bị vài vết xước, nhưng cô run lên vì sợ hãi và giận dữ. Dân chúng *Infra-World* toan ám sát vị chúa tạo ra họ. Ám sát chúa!

Lucie băng cho Francine trong khi Arthur xem xét những chi tiết đằng sau màn hình vỡ.

- Không thể tin nổi! Họ đã gửi một thông điệp số hóa để đánh lừa màn hình. Họ đã thay đổi nhận dạng của máy tính. Các điện tử cứ tưởng là máy chạy điện 220 vôn trong khi thực ra là nó chạy điện 110 vôn. Quá tải làm nổ màn hình.

- Vậy là họ đã tìm ra cách xâm nhập vào hệ thống máy tính của chúng ta..., Ji-woong lo lắng nhận xét. Họ tìm cách để hành động trong thế giới của chúng ta.

- Bạn mình không thể chơi trò làm chúa kiều này được, Léopold nhận xét.

- Tốt nhất là ngắt hẳn *Infra-World* ra khỏi mạng. Những người này có thể gây nguy hiểm với chúng ta, David nói.

Cậu sao chép chương trình này vào một cái đĩa mềm có dung lượng lớn rồi xóa hẳn trong ổ đĩa cứng.

- Giờ thì họ không hoạt động nữa rồi. Đám dân nổi loạn, giờ thì các ngươi chỉ còn là chiếc đĩa từ bằng nhựa trong lớp vỏ cứng.

Tất cả nhìn cái đĩa mềm như thế đó là con rắn độc.

-Bạn mình làm gì với cái thế giới đó bây giờ? Phá đi nhé?

- Không, dứt khoát không được làm thế! Francine kêu lên, cô dần dần lấy lại bình tĩnh sau cơn choáng. Dù họ có tỏ ra hung hăng với chúng ta thì chúng ta vẫn phải tiếp tục thí nghiệm.

Cô xin ông Arthur cho dùng một máy tính khác. Chỉ cần một chiếc máy cũ là được. Cô kiểm tra kỹ xem có modem hay kết nối với máy khác không. Cô cài *Infra-World* vào ổ cứng và cho chạy.

Ngay lập tức, *Infra-World* sống lại mà hàng tỷ dân chúng trong đó không nhận ra là họ đã bị chuyển sang địa điểm trong một khoảng thời gian. Trước khi họ kịp tấn công lần nữa, Francine tháo màn hình và cả bàn phím, con chuột ra. Bây giờ thì *Infra-World* chạy trong chu trình khép kín và không thể tiếp xúc với các chúa của nó hay với bất kỳ ai nữa.

- Họ muốn tiến bộ, họ rõ ràng đã tiến bộ. Họ thậm chí còn độc lập tới mức có thể nói là họ tự sống, Francine vừa tuyên bố vừa sờ nhũng chỗ bị trầy xước.

- Vậy thì sao cậu lại để cho họ sống? Julie hỏi.

- Rồi một ngày kia, có thể được xem họ ra sao sẽ rất thú vị...

Sau biết bao xúc cảm, bảy người bạn về khoang mình ngủ. Julie cuộn mình trong lớp chăn mới.

Lại cô đơn.

Cô tin chắc thế nào Ji-woong cũng tới gặp mình. Họ phải bắt đầu lại từ chỗ đã dừng lại. Miễn là anh chàng Triều Tiên tới. Giờ đây, khi mọi việc đang tăng tốc và trở nên nguy hiểm, cô muốn biết tới tình yêu.

Có tiếng gõ kín đáo ở cửa khoang cô. Julie nhanh chóng trở dậy mở cửa. Ji-woong đứng đó.

- Tớ cứ sợ không được gặp lại cậu nữa, cậu vừa nói vừa ôm cô vào lòng. Cô đứng yên lặng, bất động.

-Bạn mình đang sống trong phút giây thần tiên thì...

Cậu lại ôm cô chặt hơn. Cô đẩy ra.

- Có chuyện gì vậy? Cậu con trai ngạc nhiên hỏi. Tớ cứ tưởng là...

Cô nói, gần như là bát đắc dĩ:

- Điều kỳ diệu chỉ xảy ra một lần, rồi...

Khi cậu con trai muôn đặt đôi môi nóng bỏng lên vai cô, cô lùi lại:

- Từ khi đó tới giờ, biết bao điều đã xảy ra... Điều kỳ diệu đã tan biến mất.

Ji-woong không hiểu cách cư xử của Julie. Mà đến cô còn chẳng hiểu bản thân mình nữa là.

- Nhưng chính cậu là người tới..., cậu bắt đầu nói.

Rồi cậu dịu dàng hỏi:

- Cậu có nghĩ là điều kỳ diệu sẽ quay lại không?

- Tớ cũng chẳng biết nữa. Lúc này tớ muốn ở một mình. Làm ơn để tớ lại một mình.

Cô hôn nhẹ lên má cậu, đẩy cậu ra và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô quay lại nằm và thử điểm lại mọi chuyện. Tại sao cô lại đẩy cậu ra trong khi cô mong muốn có cậu biết chừng nào?

Cô đợi anh chàng Triều Tiên quay lại. Dứt khoát cậu phải quay lại. Chỉ cần cậu quay lại. Cô sẽ lao vào cậu khi cậu lại gõ cửa. Cô sẽ không đòi hỏi

gì hết. Cô sẽ chịu theo cậu, tan ra trước khi cậu kịp nói bắt cứ lời nào.

Có tiếng gõ cửa. Cô lao dlinky. Không phải là Ji-woong mà là David.

- Cậu làm gì ở đây vậy?

David không trả lời, như thể chẳng nghe thấy gì, cậu ngồi xuống mép giường và bật ngọn đèn đầu giường lên. Cậu cầm trong tay một cái hộp nhỏ.

- Tớ đi dạo qua các phòng thí nghiệm, lục lọi và tìm thấy cái này trên nệm rơm.

Cậu để cái hộp ra phía ánh sáng. Julie bức bối vì cậu chiếm khoang của cô trong khi Ji-woong có thể sẽ quay lại, nhưng cô lại thấy tò mò hơn.

- Cái gì vậy?

- Cậu từng muốn làm “Đá Hoa thị” để nói chuyện với kiến, còn họ thì đã làm được rồi. Léopold muốn xây nhà trong đồi, họ cũng đã làm được. Paul muốn trồng nấm để bọn mình có thể tự cung cấp thức ăn thì ở đây, họ trồng được vô số. Họ đã tạo ra cái máy tính có cấu trúc dân chủ mà Francine muôn làm từ lâu... Thế còn dự án của Zoé, cậu có nhớ không?

- Râu nhân tạo để trao đổi tuyệt đối giữa người với người!

Julie chăm chú đóng tai lén.

David cho cô xem hai cái râu nhỏ màu hồng có đầu cắm vào mũi.

Họ cũng làm được cả điều đó rồi ư?

- Cậu đã nói chuyện này với bác Arthur chưa? cô hỏi.

- Trong tháp mọi người đều đang ngủ. Tớ không muốn làm phiền bất cứ ai. Tớ thấy hai đôi râu như thế này. Tớ cầm về, vậy thôi.

Họ nhìn móng đồi kỳ lạ như nhìn thứ kẹo ngọt bị cắm đoán. Trong giây lát, Julie toan nói: “Bạn mình cứ đợi ngày mai rồi hỏi ý kiến bác Arthur xem sao,” nhưng trong lòng cô lại muốn gào lên: “Bạn mình thử xem sao đi.”

- Cậu có nhớ không, Edmond Wells nói là trong trao đổi tuyệt đối, hai con kiến không chỉ trao đổi thông tin mà còn kết nối trực tiếp não chúng với nhau. Sau đó, nhờ có râu, các hoóc môn di chuyển từ não này sang não kia như thể chúng chỉ là một và như thế, chúng hoàn toàn hiểu nhau.

Ánh mắt họ gặp nhau.

- Bạn mình thử nhé?

198. BÁCH KHOA TOÀN THU

THA GIÁC: *Tha giác là khả năng cảm nhận được điều mà những người khác cảm nhận được, nhận thức và chia sẻ niềm vui hay nỗi buồn của họ. (Trong tiếng Hy Lạp, tha giác có gốc từ pathos có nghĩa là “đau khổ”). Cây có cũng nhận thức được nỗi đau. Nếu đặt điện cực của một điện kế, tức là máy đo điện trở, lên vỏ một cái cây và một người tựa vào cây rồi dùng dao tự cắt ngón tay thì sẽ nhận thấy có thay đổi về điện trở. Vậy là cái cây nhận ra sự phá hủy các tế bào khi người bị thương. Điều đó có nghĩa là khi có người bị đâm sát trong rừng, tất cả cây cối đều nhận ra điều đó và bị ảnh hưởng. Theo nhà văn Mỹ Philip K. Dick, tác giả cuốn Blade Runner, nếu*

người mày nhận thức được nỗi đau của một con người và thấy đau đớn thì người mày đó đáng được gọi là con người. Ngược lại, nếu con người không thể nhận thức được nỗi đau của kẻ khác thì không đáng được gọi là con người nữa. Từ đó có thể hình dung được một hình phạt mới: tước bỏ tư cách con người. Những kẻ tra tấn, những tên sát nhân và những tay khủng bố, tất cả những ai gây ra đau đớn cho người khác mà không thấy xúc động thì đều đáng bị trừng phạt như vậy.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

199. TRỌNG LỰC CỦA BÀN CHÂN

Maximilien nghĩ rằng cuối cùng đã tìm ra dấu vết quan trọng. Những dấu chân rất rõ nét. Một cô gái và một cậu con trai đã đi qua đây. Có thể nhận ra họ còn trẻ qua việc họ chuyển trọng lực của bàn chân về phía trước, nên vết ngón chân rõ hơn vết gót chân. Còn về giới tính thì viên thanh tra xác định được nhờ vài sợi tóc. Con người đi đâu cũng để roi lông mà không nhận ra. Những sợi tóc dài màu đen chắc chắn giống tóc Julie. Cuối cùng là vết dầu gậy của David làm cho viên cảnh sát tin chắc là anh đã tìm ra họ.

Dấu vết dẫn anh tới một vùng lòng chảo có cây ngây bao quanh, ở giữa là một ngọn đồi.

Maximilien nhận ra nơi này. Đó chính là nơi anh chống chơi lại lũ ong vò vẽ. Nhưng cái kim tự tháp biến đâu mất rồi nhỉ?

Anh nhìn móm đá cát kết có vẻ nhu trả lời cho câu hỏi của anh bằng cách chỉ vào ngọn đồi. Thế giới này đầy những dấu hiệu giúp chúng ta mỗi khi có điều变态 tâm. Tuy nhiên, não anh vẫn chưa sẵn sàng để ý tới.

Maximilien cố hiểu xem cái kim tự tháp biến mất ra sao. Anh lôi sổ tay ra và xem phác thảo đã vẽ trong lần đầu tiên tới quan sát kim tự tháp.

Phía sau anh, các cảnh sát khác chạy tới, nôn nóng.

- Thưa thanh tra, bây giờ chúng ta làm gì ạ?

200. Ý THÚC VỀ HIỆN TẠI

- Ủ, thủ đỉ!

David mở hai cặp râu mũi ra. Trông chúng giống như hai cái sừng nhỏ bằng nhựa màu hồng, gắn vào phần giữa mũi và kéo dài thành hai cành mảnh hơn, dài khoảng mười lăm xăng ti mét. Phần dùng làm râu gồm mười một đốt có những lỗ nhỏ xíu và một rãnh để nối vào râu của người đối diện.

David giơ cuốn *Bách khoa toàn thư* ra và tìm đoạn liên quan tới trao đổi tuyệt đối. Câu đọc:

- Phải cho râu vào lỗ mũi, điều đó sẽ làm khứu giác của chúng ta nhạy hơn rất nhiều lần khi phát và nhận. Hốc mũi là lớp màng nhầy có nhiều tĩnh mạch nhỏ thẩm thấu, tất cả các xúc cảm của chúng ta đều qua đó chuyển

nhanh vào máu. Chúng ta sẽ tiếp xúc trực tiếp mũi với mũi. Phía sau hốc mũi có những tế bào thần kinh thu nhận các thông tin hóa chất và truyền trực tiếp lên não.

Julie xem xét mấy cái râu, vẻ vẫn hoài nghi.

- Tất cả qua khứu giác?

- Tất nhiên rồi. Khứu giác là giác quan đầu tiên của chúng ta, giác quan gốc, giác quan động vật của chúng ta. Nó đặc biệt phát triển ở trẻ sơ sinh, vậy nên trẻ có thể nhận ra mùi sữa mẹ.

David nắm lấy một cái râu.

- Theo sơ đồ trong *Bách khoa toàn thư* thì nó phải có hệ thống điện tử, chắc là một cái bơm hút và đẩy các phân tử mùi của chúng ta.

Cậu con trai nhén vào cái nút nhỏ có ghi chữ *on*, nhét một cắp râu vào lỗ mũi mình và bảo Julie cũng làm vậy.

Lúc đầu, họ hơi thấy đau vì nhựa nén vào vách mũi. Rồi họ quen dần và hít vào.

Julie ngay lập tức ngửi thấy mùi mồ hôi của cô và bạn. Cô vô cùng ngạc nhiên nhận ra những mùi mồ hôi đó truyền cho cô những thông tin mà cô có thể từ từ giải mã được. Cô nhận ra nỗi sợ hãi, ham muốn và căng thẳng.

Vừa tuyệt vời vừa đáng lo ngại.

David ra hiệu cho cô hít vào thật mạnh, để cho các mùi hương dâng lên tận não. Khi cả hai làm chủ được động tác đó, cậu đề nghị cô lại gần.

- Sẵn sàng chưa?

- Lạ thật, tớ có cảm giác như cậu sắp vào trong người tớ, Julie thì thầm.

-Bạn mình chỉ sắp biết thứ mà con người vẫn mơ ước từ lâu, đó là trao đổi tuyệt đối và chân thực, David nói cho cô yên tâm.

Julie hơi ngửa đầu ra.

- Cậu sẽ biết hết những ý nghĩ sâu kín nhất của tớ à?

- Có chuyện gì vậy? Cậu có gì muốn giấu giếm à?

- Cũng như mọi người thôi. Xét cho cùng thì bộ não tớ là thành trì cuối cùng của tớ mà.

David nhẹ nhàng ấn gáy cô và bảo cô nhắm mắt lại. Cậu đưa đôi râu mình lại gần phía cô. Râu họ tìm nhau một lúc, chạm vào nhau và cù nhau một lúc rồi khớp vào nhau theo rãnh trượt. Julie cười khẽ bồn chồn. Lúc này, cô thấy mình trông hơi nực cười với cái râu bằng nhựa ở mũi. Chắc trông cô giống con tôm rồng.

David lại giữ chặt đầu cô. Trán họ áp sát vào nhau. Họ nhắm mắt lại.

- Hãy lắng nghe xúc cảm của bạn mình! David dịu dàng nói.

Thật chẳng dễ dàng. Julie sợ điều David sẽ phát hiện ra trong cô. Nếu được chọn thì cô, dù rất kín đáo, thà để trần thân thể còn hơn là cho người khác thấy bên trong não mình.

- Hít vào đi, David thì thầm.

Cô làm theo và ngay lập tức ngửi thấy mùi mũi rất khủng khiếp, mùi mũi David. Cô suýt ngã ra. Nhưng cô ngăn mình lại vì ngay sau mùi đó,

cô cảm nhận được thứ khác, màn sương màu hồng hấp dẫn và thơm ngát. Cô mở mắt ra.

Đối diện với cô, mắt nhắm nghiền, David hít thở hài hòa bằng miệng. Julie vội vàng bắt chước cậu.

Rất tự nhiên, hơi thở của họ hòa nhịp với nhau.

Sau đó, cô gái thấy cảm giác hơi nhoi nhói trong hốc mũi như thể cho nước chanh vào đó. Cô lại muôn ngâng ra, nhưng nước chanh đã nhường chỗ cho mùi nặng như thuốc phiện. Cô nhìn thấy nó. Làn sương hồng biến thành chất dày đặc chảy về phía cô như dòng dung nham cổ chui vào lỗ mũi cô.

Julie có cảm giác khó chịu. Thời Cổ đại, trước khi ướp xác, người Ai Cập dùng ống cầm vào lỗ mũi để hút não ra khỏi hộp sọ các pharaon. Đây thì ngược lại: một bộ não đang len lỏi vào hốc mũi cô.

Cô hít thật mạnh và bỗng dung những ý nghĩ của David ùa vào các báu cầu não cô. Julie ngạc nhiên vô cùng. Ý nghĩ của David di chuyển nhanh như ý nghĩ trong chính não cô. Cô nhận được những hình ảnh, âm thanh, tiếng nhạc, mùi vị, dự án, kỷ niệm trong bộ não bên cạnh. Thỉnh thoảng, dù cậu con trai cố cưỡng lại, nhưng một chút ý nghĩ màu óng ánh, màu hồng cây văn anh, xuất hiện như chú thỏ sợ sệt ròi biến mất ngay.

Về phần mình, David thấy đám mây màu xanh nước biển và cánh cửa mở vào đám mây đó. Phía sau là một cô bé chạy và cậu chạy theo. Cô dẫn cậu tới một cái hang bị cái đầu to đùng của Julie che lấp, bên trong đầu đầy những đường ngoằn ngoèo và hành lang. Gương mặt Julie mở ra như cánh cửa và để lộ bộ não hình tổ kiến. Có một đường hầm nhỏ, cậu đi vào đó.

David bắt đầu đi trong não Julie. Những hình ảnh mờ dần đi và một giọng nói vọng ra không phải từ bên ngoài mà từ bên trong cậu:

- Böyle giờ cậu đã tới đó chưa?

Julie nói thẳng với tâm trí cậu.

Cô cho cậu thấy cô thấy cậu như thế nào và cậu rất ngạc nhiên.

Cô coi cậu là chàng trai yếu ớt và rụt rè.

Cậu cho cô thấy cậu thấy cô thế nào. Với cậu, cô là cô gái xinh đẹp và vô cùng thông minh.

Họ giải thích với nhau mọi điều, tiết lộ hết với nhau, hiểu tình cảm thực của nhau.

Julie cảm nhận thấy điều gì đó mới mẻ. Các nơ ron của cô thỏa hiệp với các nơ ron của David, trò chuyện với nhau, thấy quý nhau và trở thành bạn nhau. Rồi, trong màn sương hồng, con thỏ nhỏ nhút nhát lại xuất hiện, đứng bất động, lông pháp phồng, và lần này thì cô gái hiểu. Đó là tình cảm của David với cô.

Đó là tình cảm mà cậu có ngay từ lần đầu tiên trông thấy cô, trong ngày khai trường. Tình cảm đó không ngừng lớn lên như lúc cậu nhắc bài cho cô, trong giờ toán. Nó giúp cậu có dũng khí để hai lần cứu cô khỏi tay Gonzague Dupeyron và đồng bọn. Nó thôi thúc cậu đưa cô vào nhóm nhạc rock.

Cô hiểu David. Böyle giờ cậu ở ngay trong tâm trí cô.

1+1 = 3. Họ có ba. David, Julie và sự đồng cảm giữa họ.

Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng họ khi cuộc trao đổi ngừng. Họ bỏ râu mũi ra và Julie nép sát vào người David để tìm hơi ấm. Cậu nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt và mái tóc cô, rồi trong ngọn tháp, họ dịu dàng ngủ thiếp đi bên nhau.

201. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐÈN THỜ SALOMON: *Đèn của vua Salomon ở Jérusalem thể hiện một mô hình dạng hình học hoàn hảo. Đèn gồm bốn mặt bằng, mỗi mặt bằng có một bức tường đá bao quanh. Các mặt bằng đó thể hiện bốn thế giới tạo thành sự tồn tại.*

- Thế giới vật chất: cơ thể.
 - Thế giới tình cảm: tâm hồn.
 - Thế giới tinh thần: trí tuệ.
 - Thế giới bí hiểm: phần thân thánh có trong mỗi người chúng ta.
- Trong thế giới thân thánh có ba cánh cửa thể hiện:
- Sự Sáng tạo.
 - Sự Hình thành.
 - Hành động.

Khu đèn thờ có hình dạng chung là hình chữ nhật lớn dài một trăm khuỷu tay⁽¹⁾, rộng năm mươi khuỷu tay và cao ba mươi khuỷu tay. Đèn thờ nằm ở chính giữa khu, dài ba mươi khuỷu tay, rộng mươi khuỷu tay. Sâu trong đèn có khôi lập phương hoàn hảo Thánh của các Thánh.

Trong khôi Thánh của các Thánh có đặt bàn thờ bằng gỗ keo. Đó là một khôi lập phương hoàn hảo với các cạnh dài năm khuỷu tay. Trên bề mặt bàn thờ có bày mươi hai chiếc bánh mì tượng trưng cho mươi hai tháng trong năm. Phía trên là cái già nensis có bảy nhánh tượng trưng cho bảy hành tinh.

Theo các bản văn cổ, nhất là các bản văn của triết gia Do Thái Philon d'Alexandrie, đèn thờ Salomon là hình hình học được tính toán kỹ để tạo ra trường sức mạnh. Ở chân cầu thang, con số vàng là số đo của động lực thiêng. Phần hậu điện được coi là tập trung năng lượng vũ trụ. Đèn được thiết kế như nơi chuyển tiếp giữa hai thế giới: thế giới hữu hình và thế giới vô hình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

202. ÔI, TÌNH YÊU

Đến đây thì mất dấu chân. Maximilien đi lang thang từ trên xuống dưới,

1. Đơn vị đo lường bằng khoảng 55 cm.

từ phải qua trái trên ngọn đồi mà không hiểu được tại sao cả tòa kim tự tháp bê tông lại bốc hơi được như thế. Giác quan quan sát của anh kêu lên báo động. Có cái gì đó không ổn, nhưng như thế vẫn thiêu mất một yêu tố để giúp anh hiểu được khung cảnh. Anh nện gót xuống đất.

Dưới giày của Maximilien là chiếc đế, dưới đế là cỏ, dưới cỏ là đất.

Dưới đất là rễ, giun, sỏi, cát. Dưới cát là vách bê tông. Dưới bê tông là trần khoang Julie. Dưới trần là không khí.

Dưới không khí là cái chăn vải bông. Dưới cái chăn là gương mặt đang ngủ. Dưới lớp da khuôn mặt là gân, bắp thịt, máu.

Cộc, cộc.

Julie giật mình tỉnh dậy. Arthur thò đầu vào khung cửa. Ông tới đánh thức cô dậy và không khó chịu khi thấy David nằm trên giường cô gái. Ông thấy máy cái râu nhân tạo của mình trên bàn đầu giường và hiểu là họ đã sử dụng chúng.

Ông hỏi chàng trai và cô gái đang dụi mắt là đồi râu có dùng được không.

- Cố ạ, hai người đồng thanh trả lời.

Vậy là Arthur phì cười. Hai người nhìn ông mà chẳng hiểu gì hết, trong khi ông già cố nén ho để giải thích với họ rằng đó chỉ là đồ mắm. Thực ra những người sống trong kim tự tháp còn chưa có thời gian để làm dự án này đến nơi đến chốn.

- Chắc chắn là còn phải đợi vài thế kỷ nữa thì con người mới có thể trao đổi tuyệt đối được.

- Bác nhảm rồi, thứ bác làm hoàn toàn ổn, nó hoạt động được mà, David đáp lại.

- Thế à, thật sao?

Ông già tỏ ra vui vẻ, tháo máy cái râu ra và chỉ một khoảnh trống.

- Nếu nó vận hành được mà không cần pin thì thật ngạc nhiên đây. Làm thế nào mà máy bơm mùi khởi động được?

Đúng là gáo nước lạnh cho hai người.

Về phần mình thì Arthur thấy rất vui.

- Các cháu ạ, các cháu chỉ tưởng tượng là cái máy hoạt động thôi. Nhưng thế đã là nhiều lắm rồi. Thực ra là như thế cái máy đã chạy thật. Khi người ta rất tin tưởng vào điều gì đó, dù chỉ là tưởng tượng, thì cũng như thế nó tồn tại thật. Các cháu hình dung rằng nhờ có cái máy này, con người cũng có quyền trao đổi tuyệt đối và các cháu đã có một trải nghiệm có một không hai. Nay, có rất nhiều tôn giáo được tạo ra như vậy đấy.

Arthur cẩn thận xếp máy mắm râu vào hộp.

- Mà ngay cả khi cái máy này chạy được thật thì có nên sử dụng nó rộng rãi không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai cũng đọc được suy nghĩ của người khác... Theo ý tôi thì đó sẽ là thảm họa. Chúng ta chưa sẵn sàng cho điều đó.

Nhin mặt Julie và David, Arthur hiểu là hai người rất thất vọng.

- Những đứa trẻ kỳ lạ, ông lẩm bẩm trong cầu thang.

Trên giường, hai nhà cách mạng có cảm giác như mình bị lừa. Họ đã tin tưởng biết bao nhiêu vào cuộc trao đổi tuyệt đối của họ.

- Tớ vẫn biết là không được mà, David khẳng định đầy vẻ ác ý.
- Tớ cũng thế, Julie bồi thêm.

Cả hai cùng phá lén cửa và lăn vào nhau. Có lẽ Arthur nói đúng. Chỉ cần tin thật nhiều vào điều gì đó là nó sẽ thành hiện thực. David đứng dậy đóng cửa và quay lại giường. Họ dùng đầu gối nháy chấn lên làm lèo.

Dưới lớp chăn bông, miệng họ tìm và gặp nhau. Sau khi đã nỗi râu với nhau, giờ họ hòa lưỡi, da rồi hơi thở dồn dập và mồ hôi mình vào nhau.

Giờ thì cô không thể lùi lại được nữa. Lần đầu tiên, cô sẽ biết tới tình yêu thể xác. Không còn là ảo nữa, quay về với hiện thực. Cô để cho David vuốt ve mình, mọi tế bào thần kinh đều tự hỏi phải nghĩ thế nào về chuyện này.

Phản ứng các nơ ron của cô đều đồng ý buông xuôi. Xét cho cùng thì chúng đã quen David và rồi cũng đến lúc Julie phải mất trinh tiết. Một nhóm nhỏ thì cho rằng làm thế có nghĩa là từ bỏ điều quan trọng nhất của cô gái, sự trong sáng. Tuy nhiên, những cái vuốt ve của David tạo ra làn sóng axêtikolin - chất ma túy tự nhiên gây cực khoái - cuối cùng cũng làm yên những nơ ron phản kháng cuối cùng.

Như thể cái cửa trung tâm cuối cùng mở ra. Julie cảm thấy mình vừa ở trong vừa ở ngoài cơ thể mình. Ở bên trong có hơi thở dồn dập và dòng máu giật giật trên thái dương để cảm ơn cô đã cho phép chúng được biết đến khoái lạc. Vô số tia chớp điện chạy trong não cô.

Trao đổi chất lỏng.

Cô thấy vui sướng vì được sống, được tồn tại, vui sướng được sinh ra và là người như mình bây giờ. Có biết bao nhiêu điều để học hỏi, bao nhiêu người để gặp gỡ, thế giới thật rộng lớn.

Cô hiểu vì sao trước đây mình cứ ngần ngại mãi chưa làm chuyện này. Trước tiên phải tìm được những hoàn cảnh lý tưởng.

Bây giờ thì cô biết.

Tình yêu là thứ nghi lễ bí mật phải diễn ra ở một nơi dưới lòng đất, có hình kim tự tháp và với người đàn ông có tên là David thì càng tốt.

203. XÁC MÔI LÚC MỘT CHÍN HƠN

Hoàng tử số 24 hỏi chi tiết về đời sống tình dục của Ngón Tay, chắc vì nó đang viết một đoạn về đề tài này.

TÌNH DỤC:

Ngón Tay là loài động vật hữu tính.

Trong khi tất cả các loài khác chỉ hoạt động tình dục vào một thời kỳ ngắn trong năm gọi là “thời kỳ cưới” thì Ngón Tay lúc nào cũng sẵn sàng làm tình.

Mà chúng còn làm tình bất cứ lúc nào, hy vọng rơi vào thời kỳ thụ thai vì chẳng có dấu hiệu bên ngoài nào cho con đực biết là con cái đang rụng trứng.

Ngón Tay đặc có thể làm chủ hành động tình dục và kéo dài tới khi nào nó muốn, trong khi ở phần lớn các loài thú có vú, hành động sinh sản chẳng mấy khi kéo dài quá hai phút.

Còn về phần Ngón Tay cái, nó phải kêu to lên khi lên tới cực điểm. Chẳng hiểu tại sao nữa.

Công chúa 103 và Hoàng tử số 24 nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp đi của con ốc sên đang chở chúng, chúng trò chuyện về thế giới Ngón Tay, chẳng để ý gì tới xung quanh và các con mắt ốc sên thỉnh thoảng nhô ra quan sát chúng.

Phía dưới chúng là đám đong sâm màu của đoàn quân kiến tiên thành hai hàng để tránh bị ngập ngụa trong dãi ốc sên. Khi chúng dừng lại, doanh trại của chúng giờ rộng lớn tới mức không còn lùng lăng như quả cây mà phủ kín cả cây thông. Chỗ nào cũng thấy than cháy bốc khói.

Công chúa 103 cảm thấy phía sau nó có mùi nặng nề của đám đong quân kiến. Mùi các câu chuyện của nó không phải lúc nào cũng tỏa ra được khắp cả dòng quân dài nên đó đây có những con kiến làm nhiệm vụ thu rồi phát lại. Cũng như việc truyền tin bằng miệng, truyền mùi đôi lúc cũng làm thông tin có phần bị bóp méo.

Công chúa bảo là con Ngón Tay cái kêu to lúc giao hợp.

Chẳng ai còn ngạc nhiên về những thứ liên quan tới Ngón Tay nữa. Tuy nhiên cũng có những con kiến thêm vào thông tin cách diễn giải cá nhân của chúng:

Tại sao con Ngón Tay cái lại kêu?

Người ta trả lời:

Để thú muôn ăn thịt chúng phải bỏ chạy và không làm phiền chúng khi giao hợp.

Lũ kiến đi cuối đoàn nhận được những phần tường thuật ít giống với thông điệp gốc nhất.

Ngón Tay đuổi thú ăn thịt mình bằng cách kêu to lên.

Công chúa 103 không hề muốn tin rằng có chúa, nhưng ngày càng có nhiều con kiến trong đoàn quân tin rằng Ngón Tay là chúa và cảm thấy như mình đang đi hành hương.

Hoàng tử số 24 còn hỏi thêm nhiều thông tin nữa. Ví dụ như làm sao các Ngón Tay có thể phát lệnh báo động được.

BÁO ĐỘNG:

Vì Ngón Tay không biết ngôn ngữ khứu giác nên chúng không có mùi báo động.

Trong trường hợp nguy hiểm, chúng phát những tín hiệu thính giác: còi do bom giật phát ra, hoặc những tín hiệu thị giác: đèn đỏ nhấp nháy.

Nhin chung thì râu của mèo truyền hình bắt được tín hiệu trước tiên và thông báo cho dân chúng là có nguy hiểm.

Tất cả đều nhìn đoàn quân đi qua trong rừng. Những kẻ không tham gia vào đoàn quân thì mỗi lúc một lo lắng. Con mồi cho đoàn quân khổng lồ này ăn không chỉ ngày càng nhiều mà ngày càng... chín hơn.

204. TRÚNG VÔ

Julie đưa môi mình lại gần để hôn lần nữa thì bên ngoài vọng vào một giọng rất quen thuộc:

- Ra ngay! Các người đã bị bao vây.

Báo động vang vọng trong kim tự tháp. Mọi người đều chạy về phòng điều khiển. Các màn hình video đều đầy bóng cảnh sát đang ánh trên đồi.

Arthur Ramirez thở dài:

- Lại là lời nguyền của Cro-Magnon...

Trong khoang của Julie, lệnh báo động là cái đèn nhỏ cứ nhấp nháy.

- Thế là hết! David thì thầm.

- Bạn mình cứ tiếp tục đi, Julie nói. Tuyệt vời quá.

Ji-woong mở hé cửa, ngạc nhiên nhìn và không bình luận gì, rồi thông báo:

- Chúng ta bị tấn công. Nhanh lên, phải đi thôi.

Jonathan và Laetitia mang một vali có dán nhãn "Quan sát". Cái vali phủ đầy mút và bên trong là những con kiến máy, con nào cũng có đánh số, được đặt trong những khe hở.

Bốn trong số đám kiến máy đó được đưa ra các lỗ thông hơi. Jonathan Wells, Laetitia Wells, Jason Bragel và Jacques Méliès ngồi trước các màn hình điều khiển và nấm nút lái. Bốn con kiến lao vào các đường ống như những quả ngư lôi ngầm dưới biển, trong khi những người điều khiển giám sát đường đi của chúng qua kính tiềm vọng video.

Chẳng mấy chốc, những gián điệp bay đã mang về loạt hình ảnh được quay gần hơn. Tất cả những người sống trong kim tự tháp lo lắng theo dõi động thái của cảnh sát xung quanh tổ của họ.

Maximilien ra những mệnh lệnh chính xác trong bộ đàm. Một chiếc xe tải tới, mang theo dụng cụ để đào. Nhiều người cầm búa bạt vía lại gần. Jonathan và Laetitia vội vàng lôi chiếc vali khác ra, chiếc này có ghi bên ngoài "Chiến đấu". Những cư dân khác trong tổ ra chỗ họ, đứng trước màn hình điều khiển. Arthur không điều khiển kiến vì tay ông run quá mà lũ kiến bay lại phải được điều khiển bay chính xác tới từng milimet.

Một cái búa bạt vía bổ vào quả đồi. Đất làm giảm độ rung, nhưng mọi người ở đây đều biết rằng cuối cùng nó sẽ chạm tới xương, tức là vách tổ.

Một con kiến chiến đấu được khéo léo lái tới đậu trên cổ viên cảnh sát đang dùng búa đào và tiêm cho anh một liều thuốc mê. Anh đổ sụp xuống.

Maximilien gào lên ra lệnh trong máy bộ đàm và chỉ vài phút sau, một

chiếc xe tải nhỏ mang những bộ đồ bảo hộ của người nuôi ong tơi. Mặc bộ đồ này, trông cảnh sát hệt như thợ lặn. Ngòi nọc kiến không thể chọc nổi vào họ nữa.

Những người trong kim tự tháp chẳng có vũ khí nào khác ngoài mấy con kiến bay mang thuốc mê mà bây giờ thì chúng lại không làm được gì nữa. Họ bắt lực nhìn nhau.

- Chúng ta tiêu rồi, Arthur thốt lên.

Vận những bộ đồ bảo hộ kín mít như vậy, cảnh sát chẳng mấy khó khăn chọc thủng lớp đất phủ kim tự tháp. Lưỡi thép của búa bạt vỉa giờ đã chạm tới lớp bê tông, như cái máy mài của bác sĩ chữa răng chạm vào men răng. Trong kim tự tháp, mọi thứ đều rung lên bần bật và những trái tim càng đập mạnh hơn. Cảnh sát đặt thuốc nổ vào các lỗ. Maximilien đã nghĩ tới mọi khả năng. Anh cầm láy kíp nổ và nhanh chóng đếm ngược.

- Sáu, năm, bốn, ba, hai, một...

205. BÁCH KHOA TOÀN THU

SỐ KHÔNG: Dù người ta đã tìm thấy dấu vết của số không trong các phép tính của người Trung Quốc vào thế kỷ hai Công nguyên (được ghi bằng một dấu chấm), và ở người Maya còn trước đó rất lâu (ghi bằng dấu phẩy), nhưng số không mà chúng ta có ngày nay có nguồn gốc từ Ấn Độ. Vào thế kỷ bảy, người Ba Tư đã bắt chước người Ấn Độ dùng số không. Vài thế kỷ sau, người Á-rập lại bắt chước người Ba Tư dùng số không và đặt cho nó cái tên mà ta biết tới ngày nay. Thế nhưng phải tới thế kỷ mười ba thì khái niệm về số không mới tới được châu Âu nhờ có Léonard Fibonacci (có lẽ là viết tắt của Filio di Bonacci), thường gọi là Léonard Cua Nhện, tuy có tên lóng kỳ cục như vậy nhưng ông là một thương gia Venise.

Khi Fibonacci tìm cách giải thích lợi ích của số không cho những người cùng thời với mình thì Giáo hội cho rằng điều này làm đảo lộn quá nhiều thứ. Nhiều quan tòa của tòa án dị giáo coi số không là con số của ma quỷ. Phải nói rằng số không mang lại quyền lực cho nhiều con số nhưng đồng thời lại vô hiệu hóa mọi số đem nhân với nó.

Người ta nói rằng số không là con số hủy diệt lớn vì nó biến tất cả những gì lại gần nó thành không. Ngược lại, 1 là con số vô cùng kinh cần vì nó giữ nguyên con số nhân với nó. 0 nhân với 5 bằng 0. 1 nhân với 5 bằng 5.

Cuối cùng thì mọi việc cũng được thu xếp ổn thỏa. Giáo hội quá cần các kè toán giỏi nên phải nắm lấy lợi ích chí hoàn toàn là về mặt vật chất của việc sử dụng số không.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

206. CUỘC HÀNH HƯƠNG VĨ ĐẠI

Công chúa 103 nhận ra con đường. Chẳng mấy chốc nó sẽ trông thấy cái tổ của người noi nó đã trốn đi. Chúng đã tiến gần tới Cuộc gặp Quan trọng.

Công chúa bảo với nhóm kiến trình thám trẻ ra hiệu cho phía cuối đoàn quân rằng những hàng đầu chuẩn bị đi chậm lại. Nó biết rằng đoàn quân giờ đây dài đến nỗi nếu nó dừng bước ngay lập tức, trong khi chờ thông tin được truyền tới cuối đoàn quân và dịch ra tất cả các thứ tiếng nước ngoài thì những con kiến không kịp dừng ngay lại sẽ giẫm đạp lên những con khác.

Công chúa 103 quan sát quang cảnh và ngạc nhiên. Không còn thấy cái tổ nữa. Một quả đồi đã thê chố nó và xung quanh vô cùng lộn xộn. Không khí đây mùi xăng, mùi sợ hãi, mùi Ngón Tay. Lần gần đây nhất mà nó thấy chyện rộn rộn căng thẳng tới mức này là khi nó bị quấy rầy chỉ vì đi trên một cầu trúc mà Ngón Tay gọi là “bữa ăn cấm trại”.

207. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: BỮA ĂN

Kiến tiết dãi: số 10.

BỮA ĂN:

Ngón Tay là loài động vật duy nhất ăn theo một cũ nhất định.

Trong giới động vật, ta ăn 1) khi ta đói, 2) khi ta thấy thức ăn trong tầm nhìn, 3) khi ta chạy nhanh dù để tóm được món thức ăn đó, trong khi Ngón Tay ăn ba lần mỗi ngày dù có đói hay không.

Cái hệ thống ba bữa ăn mỗi ngày đó chắc hẳn cho phép Ngón Tay chia ngày ra làm hai phần.

Bữa ăn đầu tiên mở đầu cho buổi sáng, bữa thứ hai khép lại buổi sáng và mở ra buổi chiều, bữa thứ ba kết thúc buổi chiều và chuẩn bị cho giấc ngủ.

208. XIN CHÀO

Chúng ở đó. Ngón Tay ở đó. Căn cứ vào mùi nó ngửi thấy, 103 nghĩ là chúng rất đông.

Phân tử chào.

Tất cả các con kiến trong đoàn hành hương phát ra mùi giới thiệu. Không có gì là khiêu khích, phô trương trong những tín hiệu khứu giác đó.

Phát phân tử chào về phía mọi Ngón Tay có mặt ở đây.

Vì mùi để chỉ Ngón Tay rất giống mùi dùng để chỉ Chúa nên rất nhiều kiến nhầm.

103 vốn muốn tránh không nhắc tới từ “Chúa” nhưng càng tránh thì lại càng dễ gặp phải. Giờ thì rất nhiều con kiến tưởng mệnh lệnh là:

Phát phân tử chào về phía mọi vị chúa có mặt ở đây.

Vừa leo lên thân các chúa, lũ kiến vừa phát ra những mùi nồng nhiệt

nhất và vòn vã nhất có thể. Chúng hiểu rằng từ nay, khi lại gần Ngón Tay, phải chào hỏi hết sức lê phép.

Phát phân tử chào về phía mọi vị chúa có mặt ở đây, chúng đồng loạt phát ra trong khi leo lên những động vật khổng lồ âm ầm và nặng mùi.

209. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐIỀU KHÔNG TUỞNG CỦA SHABBATAI ZEVI: *Sau khi đã làm hàng ngàn phép tính và các cách diễn giải bí truyền về Kinh Thánh và kinh Talmud của đạo Do Thái, những nhà thông thái diễn giải kinh Do Thái ở Ba Lan cho rằng rất có thể Chúa cứu thế xuất hiện đúng vào năm 1666. Thời đó, tinh thần dân Do Thái ở Đông Âu rất sa sút. Vài năm trước, thủ lĩnh Bogdan Khmelnitski tàn nhẫn đã lãnh đạo một cuộc khởi nghĩa nóng dân nhằm kết thúc sự thống trị của các chúa đất Ba Lan. Bất lực vì không động được tới các chúa đất trong các lâu đài được bảo vệ cẩn mật, quân khởi nghĩa nổi máu giết chóc quay ra tấn công những làng Do Thái nhỏ mà họ cho là quá trung thành với chúa đất. Vài tuần sau, khi các quý tộc Ba Lan phát động những cuộc truy sát đẫm máu thì một lần nữa các làng Do Thái lại phải chịu trận với hàng ngàn nạn nhân. “Đó là dấu hiệu trận chiến cuối cùng của Armageddon”, những người diễn giải kinh Do Thái khẳng định như vậy. “Đó là điểm báo Chúa cứu thế sắp tới.”*

Shabbatai Zevi, chàng trai trẻ hiền lành có cái nhìn mãnh liệt đã chọn chính thời điểm đó để nhận mình là Chúa cứu thế. Anh nói hay, khiêu người nghe yên lòng và mơ mộng. Người ta cho rằng anh có thể làm được những điều kỳ diệu. Anh nhanh chóng được các cộng đồng Do Thái đau khổ ở Đông Âu một mực tôn sùng. Tất nhiên là rất nhiều giáo trưởng tuyên bố anh là kẻ tiếm quyền, là “vua giả”. Sự chia rẽ xuất hiện giữa những người Do Thái tôn sùng anh và những kẻ tố cáo anh. Nhiều gia đình tan rã vì chuyện này. Hàng trăm người quyết định rũ bỏ mọi thứ, bỏ lại gia đình và theo vị Chúa cứu thế mới. Chúa cứu thế mới lôi cuốn họ xây dựng một xã hội không tưởng mới ở Đất Thánh. Chuyện chẳng kéo dài được bao lâu. Một tối kia, các giàn điệp của Bogdan Khmelnitski bắt cóc Shabbatai Zevi. Anh thoát chết nhờ cái đạo Hồi. Một số các tín đồ trung thành nhất cũng cải đạo theo anh. Số khác thì muôn quên anh đi.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

210. ĐỘI QUÂN YÊU TINH

Có tiếng kêu. Một cảnh sát ngã sụp xuống khi trông thấy cả biển kiếng đèn ngòm lúc nhúc hướng về phía họ và có vẻ như muốn leo lên người họ. Có tất cả hai mươi người. Ba người chết tức khắc vì lên cơn đau tim. Những người khác bỏ chạy ngay không chần chừ.

Trên ba thân hình Ngón Tay nằm vật ra đất, lú kiến trinh thám phát các phân tử chào rất tử tế và không hiểu tại sao người ta không chào lại chúng. Ấy vậy mà Công chúa 103 đã khẳng định với chúng là một vài Ngón Tay biết ngôn ngữ khứu giác của kiến.

- Có chuyện gì vậy nhỉ? Julie thót lên trong khi vẫn chầm chầm nhìn màn hình video.

Công chúa 103 nhìn cảnh lú kiến đang leo lên những Ngón Tay để chào chúng và nó bỗng hiểu ra rằng nó đã khởi đầu mọi chuyện nhưng giờ có vẻ tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát của nó.

Nó yêu cầu tất cả hãy bình tĩnh. Nó biết rằng Ngón Tay có thể sợ hãi khi thấy chúng đông đảo như vậy. Xét cho cùng thì Ngón Tay rất nhút nhát.

Mười hai kiến trinh thám trẻ chạy nhanh suýt dọc đoàn quân để bảo lú kiến dừng lại cách Ngón Tay một quãng xa.

Phía trước, có những con kiến leo lên ba Ngón Tay đang nằm như những ngọn núi âm ám và cứng đờ.

Xung quanh, lú kiến thương xót cho hàng ngàn con đã leo lên các Ngón Tay và bị chúng vội vã bỏ chạy mang đi theo luân.

Công chúa 103 khuyên nên giữ bình tĩnh. Nó bảo đoàn quân dừng lại. Nó cấm không được ăn Ngón Tay, thậm chí còn không được cắn chúng. Nó đề nghị cả đoàn quân không hoảng hốt trước giây phút tệ hại này.

Sau đó, khi đoàn quân đã yên trở lại, nó cố gắng về hốt hoảng của bản thân và đi xem xét ngọn đồi. Số 24 và mười hai kiến trinh thám trẻ nhận ra có điều gì đó không bình thường. Lúc trước thì thật đột ngột thô bạo, còn bây giờ thì lại yên ả biết bao. Quá yên ả.

Lú ốc sên nhô đầu ra khỏi vỏ.

Công chúa 103 đi lang thang giữa đám dương xỉ và tìm được lỗ thông hơi ở sát mặt đất nơi nó đã trốn ra khỏi tổ Ngón Tay.

Nó đứng vắt vào một mớm đá và nói với đám kiến. Nó nói rằng quả đồi này là một trong những cái tổ của Ngón Tay và rằng những Ngón Tay sống ở đó là số ít những kẻ biết nói ngôn ngữ khứu giác. Đó là vận may cần phải nắm lấy.

Trước tiên, nó sẽ một mình chui xuống đó để trao đổi với chúng rồi sẽ quay lên kể lại cho cả đoàn quân nghe về cuộc gặp đó.

Trong khi chờ đợi, nó trao quyền chịu trách nhiệm về đoàn quân cho số 24 và mười hai lính thám thính.

Trong khi lú kiến đang bay quay hình đám đèn phủ kín quả đồi, người ta bỗng nghe có tiếng cào vào một trong các lưỡi thông hơi. Arthur đi xem xét và trông thấy một con kiến khá to có đôi cánh nhỏ. Nó ngậm một cành nhỏ vào hàm để cào mạnh hơn.

Ông bảo mọi người mở ra cho con kiến vào. Người ta nhìn thấy vết màu vàng trên trán nó và gương mặt ông già sáng rỡ.

103.

103 đã quay lại.

- Xin chào 103, ông nói rất cảm động. Vậy là mày đã giữ lời hứa, mày đã quay lại.

Con kiến đỏ hung đương nhiên là không hiểu những lời phát ra bằng âm thanh đó, nhưng cứ rung râu hú họa khi ngửi thấy mùi phát ra từ miệng Arthur.

- Giờ mày lại có cánh nữa, ông già ngạc nhiên thán phục. Ôi, chúng ta chắc chắn có rất nhiều điều để nói với nhau...

Ông thận trọng dùng ngón tay nháu 103 lên và mang nó ra tận chỗ cái máy “Đá Hoa thị”.

Tất cả những người sống trong kim tự tháp đều quay quần bên chiếc máy. 103 thoái mái ngồi bên trong và nối râu vào các nhánh trong hộp như ngày xưa.

- Xin chào 103.

Cái máy lao xao rồi cái giọng máy phát ra:

- Chào Arthur.

Arthur bồn chồn nhìn những người khác và bảo họ quay về màn hình của mình. Ông muốn nói chuyện riêng với bạn kiến của mình. Mọi người hiểu rằng ông già rất xúc động về cuộc gặp lại đó nên rời ra xa.

Để chắc chắn là người duy nhất nghe được con kiến, Arthur đeo tai nghe vào và ông cùng 103 kể cho nhau nghe hết mọi điều muốn kể.

211. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐỒNG MINH KHÁC BIỆT: Trong lịch sử, đã nhiều lần con người hợp tác quân sự với động vật, dù người chẳng bao giờ buồn hỏi ý kiến động vật.

Vì thế, trong thế chiến thứ hai, quân Liên Xô huấn luyện chó chống tăng. Lũ chó được buộc mìn vào thân, có nhiệm vụ chui vào gầm xe tăng địch và làm cho nó nổ tung. Chuyện đó không thành công lắm vì chó thường có xu hướng chạy về với chủ quá sớm.

Năm 1943, tiên sĩ Louis Feiser nghĩ ra cách tấn công các tàu Nhật bằng dơi mang bom cháy tí hon. Lẽ ra quân Đồng minh đã dùng chúng để trả đũa cho các trận tấn công liều chết của quân Nhật. Tuy nhiên, sau Hiroshima thì lũ dơi mang bom cháy đã trở thành lỗi thời.

Năm 1944, người Anh cũng nghĩ tới việc dùng mèo lái những máy bay nhỏ mang đầy chất nổ. Họ nghĩ rằng lũ mèo sợ nước sẽ tìm mọi cách để hương máy bay chúng lái tới chỗ hàng không mǎu hạm nhưng chuyện không diễn ra như thế.

Trong chiến tranh Việt Nam, người Mỹ thử dùng bò câu và kèn kèn để ném bom vào Việt Cộng nhưng cũng lại thất bại.

Khi người không tìm cách sử dụng động vật làm lính thì lại dùng chúng làm gián điệp. Ví dụ như trong chiến tranh lạnh, CIA làm các thí nghiệm nhằm đánh dấu những kẻ tình nghi bằng hoặc mìn gián cái, chất péripalon B. Chất này kích thích gián đục tới mức nó có thể đánh hơi thấy gián cái và tới chỗ con này dù ở cách vài ki lô mét.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

212. HIỆU CHỈNH

Chắc ai biết được hôm đó Arthur và 103 nói với nhau những gì. Chắc là con kiến giải thích cho ông biết vì sao nó trốn khỏi phòng thí nghiệm. Có lẽ Arthur đề nghị nó ở lại cùng đoàn quân của nó để bảo vệ cho kim tự tháp trong trận tấn công lần sau của Ngón Tay. Có thể con kiến hỏi ông xem dự án hợp tác giữa hai thế giới tiên triển ra sao rồi.

213. THÔNG BÁO CỦA CÁC TÔNG ĐỒ

Phía bên ngoài, mười hai kiến trinh thám trẻ lập mươi hai doanh trại trên đỉnh đồi, giữa mỗi doanh trại có một hòn than nóng.

Trong mỗi doanh trại, một con kiến trinh thám kể suốt đêm những điều mà nó nghĩ là đang diễn ra bên trong tổ của người. Tất cả đều nghĩ rằng Công chúa đã tới chỗ những vị chúa biết nói chứ không phải ba đồng thịt không có khả năng đói thoại và sụp xuống ngay khi kiến tới gần.

Công chúa 103 đang đề nghị ký hiệp ước không thể hủy được giữa Ngón Tay và kiến, Hoàng tử số 24 thông báo để tất cả yên tâm.

Tới giờ này thì chắc việc đó đã xong rồi.

Sáng ra, chính số 5, đứng dựa vào gậy, nhận ra tiếng động đầu tiên. Những cánh quạt đậm vào không khí phía trên doanh trại. Nó hiểu ngay rằng đàn ong bầu to đùng ở phía xa đó là mối đe dọa, nhưng chúng bay cao quá nên không bắn axít được. Kiến chỉ có thể bắn axít xa nhất là hai mươi xăng ti mét, mà lũ ong bầu này ở cách xa hơn rất nhiều lần hai mươi xăng ti mét so với râu kiến.

Trên các màn hình video trong kim tự tháp, hiểm họa trông càng ẩn tượng hơn. Cảnh sát huy động những máy bay trực thăng to đùng để đáp trả đòn tấn công của lũ kiến máy tí hon.

Đó là kiểu máy bay trực thăng thường dùng để rải phân bón trong nông nghiệp. Bây giờ mà cứ 103 đi báo động cho quân của nó thì cũng đã quá muộn. Làn mưa tinh thể axít vàng vàng đã rải xuống đồng đội kiến của nó.

Tiếp xúc với các tinh thể chất độc đó thật vô cùng đau đớn. Lớp vỏ trên mình lũ kiến chảy ra, cỏ chảy ra, cây cối cũng chảy ra.

Đám máy bay trực thăng rải hồn hợp chất trừ cỏ và thuốc trừ sâu cực kỳ đặc.

Những người trong kim tự tháp tức điên lên. Hàng triệu con kiến tới để thỏa hiệp với con người và đang chết mà chẳng có cách nào để tự vệ.

- Không thể để chuyện diễn ra như vậy được! Arthur tức giận nói.

Tất cả nỗ lực của họ cuối cùng chỉ dẫn tới cuộc thảm sát này.

Công chúa 103 theo dõi sự kiện qua màn hình kiểm tra nhỏ và chẳng hiểu gì hết.

- Họ điên mất rồi, Julie thì thầm.

- Không, chẳng qua là họ sợ thôi, Léopold trả lời.

Jonathan Wells siết chặt nắm tay:

- Tại sao lúc nào cũng có những thế lực không thể vượt qua nổi dựng lên để ngăn con người biết tới cái mới, cái khác biệt? Tại sao con người chỉ chịu nghiên cứu các động vật quanh mình khi chúng bị cắt thành từng lát nhỏ và dán vào thấu kính hiển vi?

Vào lúc này, khi quan sát thứ chất lỏng vàng vàng đang hủy hoại sự sống khắp nơi, Arthur thấy xấu hổ vì là con người. Ông quả quyết nói với giọng cổ tö ra cứng rắn:

- Vậy là đủ rồi. Chơi thế là đủ rồi. Chúng ta ra hàng và dừng ngay trận tàn sát này lại.

Họ cùng nhau tiến lên trong đường hầm, ra khỏi kim tự tháp và ra hàng cảnh sát. Chẳng ai lưỡng lự. Không còn cách nào khác. Họ chỉ nuối tiếc hy vọng duy nhất: bằng việc ra hàng, họ có thể khiến vũ điệu của đám máy bay trực thăng đang gieo rắc chết chóc kia dừng lại.

214. KÝ ÚC MÙI ĐỘNG VẬT: ĐẦU BÒ

Kiến tiết dài: số 10.

ĐẦU BÒ:

Ngón Tay là những thú ăn thịt mạnh nhất.

Tuy nhiên, có vẻ như đôi lúc, chúng thấy nghi ngờ và muốn khẳng định lại điều đó với bản thân mình.

Vậy là chúng tổ chức các cuộc “đầu bò”.

Đó là một nghi lễ kỳ lạ, trong đó, con người đối đầu với con vật mà anh ta cho là mạnh nhất: bò tót.

Trong nhiều giờ đồng hồ, người và bò tót đấu với nhau, bò thì có cắp sừng nhọn hoắt, Ngón Tay thì có một ngọn giáo kim loại mảnh.

Thường Ngón Tay bao giờ cũng thắng và con bò tót không được thả ra, dù nó thắng hay thua.

Nghi lễ đấu bò cho Ngón Tay dịp để nhớ lại rằng chúng là kẻ chiến thắng thiên nhiên.

Bằng việc giết chết con bò tót to dùng hung dữ, chúng tự mang lại cho mình danh hiệu chủ của mọi động vật.

215. PHIÊN TÒA

Ba tháng sau, phiên tòa mở.

Phòng xử án của tòa đại hình ở cung tư pháp Fontainebleau chật ních người. Tất cả những kẻ không có mặt trong những giờ phút huy hoàng của các bị cáo tới xem họ bị kết tội. Lần này thì các kênh truyền hình trung ương của người tối. Cả sáu kênh chính đều có mặt. Họ không đưa tin về thành công của cuộc Cách mạng kiến nhưng sẽ tham dự vào việc xử phạt những người làm cách mạng. Với người xem thì thất bại bao giờ cũng hấp dẫn hơn và đáng xem hơn so với thành công.

Cuối cùng thì người ta cũng tóm được những người cầm đầu cuộc Cách mạng và những nhà bác học điên ở kim tự tháp trong rừng. Việc trong số họ có một cựu bộ trưởng bộ Nghiên cứu, một phụ nữ lai Âu-Á xinh đẹp và một ông già ốm yếu càng làm phiên xử thêm phần ý nhị.

Nhà báo, quay phim và phóng viên ảnh chen chúc nhau. Các dây ghê dành cho công chúng chật ních. Mọi người còn chen chúc nhau cà ở các cửa ra vào của cung tư pháp.

- Thưa quý ông quý bà, tòa tối, nhân viên tòa án thông báo.

Chánh án bước vào, hai bên là hai hội thẩm, đi sau là công tố viên trưởng. Thư ký tòa án cũng như chín bồi thẩm đã vào chỗ. Trong số các bồi thẩm có một người bán tạp hóa, một nhân viên bưu điện về hưu, một người chuyên làm vệ sinh cho chó, một bác sĩ phẫu thuật không ai mời tới, một nữ kiểm soát viên tàu điện ngầm, một người phát tờ quảng cáo, một cô giáo đang nghỉ dưỡng bệnh, một kế toán và một thợ chải thảm. Mùi họ rất khác nhau.

Nhân viên tòa án ngập ngừng nói:

- Viện kiểm sát truy tố nhóm gọi là "Cách mạng kiến" cùng những kẻ mưu phản gọi là "những người ở kim tự tháp trong rừng".

Chánh án ngồi chính chện vào ghế, biết rằng phiên tòa chắc sẽ kéo dài. Ông có mái tóc trắng, chòm râu muối tiêu tía cẩn thận, cặp kính hình bán nguyệt ngự trên mũi, mọi thứ trong ông đều toát ra vẻ uy nghiêm của luật pháp, vượt lên trên những quyền lợi cá nhân.

Hai hội thẩm đã đứng tuối và có vẻ như vừa giải trí sau hai ván bài. Cả ba người ngồi sau một chiếc bàn dài bằng gỗ cây du phia trên có bức tượng phúng dụ thể hiện "Công lý thực thi", dưới hình dạng một phụ nữ trẻ khoác chiếc áo choàng hở cổ rất rộng, mắt bịt kín, giơ cao chiếc cân.

Viên thư ký tòa đứng lên và gọi các bị cáo vào, có bốn cảnh sát đi kèm. Họ gồm tất cả hai mươi tám người. Có bảy người chủ mưu của Cách mạng kiến, mười bảy người của tập một *Bách khoa toàn thư* và bốn người của tập hai.

Chánh án hỏi luật sư của các bị cáo đâu. Viên thư ký tòa trả lời rằng một trong các bị cáo, Julie Pinson, có ý định làm luật sư và những bị cáo khác đồng ý.

- Ai là Julie Pinson?

Cô gái trẻ mắt xám nhạt giơ tay.

Chánh án mời cô ra ngồi bàn dành cho luật sư bên bị. Hai cảnh sát lập tức đi theo cô để phòng mọi âm mưu bồ trốn.

Các cảnh sát tỏ ra tươi cười và dễ mến. "Thực ra, Julie tự nhủ, cảnh sát chỉ hung dữ khi họ săn đuổi vì sợ làm hỏng việc, còn khi con mồi đã bị tóm thì họ là những người khá dễ mến."

Julie đưa mắt tìm mẹ trong công chúng, thấy bà ngồi hàng thứ ba và khẽ gật đầu chào mẹ. Bà thường nồng nặc đòi con gái học luật để làm luật sư nên Julie khá là hài lòng khi được ngồi vào ghế luật sư mà chẳng hề có bằng luật.

Cái búa ngà của chánh án gõ xuống bàn gỗ.

- Phiên tòa bắt đầu. Mọi thứ ký tòa án đọc cáo trạng.

Thư ký tòa tóm tắt những sự kiện đã xảy ra. Buổi hòa nhạc biến thành cuộc bạo động, ẩu đả với cảnh sát, chiếm trường trung học, những hư hại tốn kém, những người bị thương, những người cầm đầu bồ trốn, săn đuổi trong rừng, trốn vào kim tự tháp, cuối cùng là cái chết của ba cảnh sát có nhiệm vụ bắt họ.

Arthur là người đầu tiên bị gọi ra trước vành móng ngựa.

- Có đúng ông là Arthur Ramirez, bảy mươi hai tuổi, thương gia, nhà ở phố Phượng Hoàng, Fontainebleau không?

- Vâng.

- Hãy nói: vâng, thưa ngài chánh án.

- Vâng, thưa ngài chánh án.

- Ông Ramirez, ngày 12 tháng Ba vừa qua, ông đã ám sát ông Gaston Pinson bằng thú vú khỉ là người máy tí hon có dạng ruồi bay. Người máy giết chóc được điều khiển từ xa đó có thể coi như tên lửa có đầu đạn biết tìm kiếm nên được xếp vào hàng vũ khí hạng năm. Ông nói gì về cáo buộc này?

Arthur đưa tay lên vàng trán xâm xấp mồ hôi. Tư thế đứng làm ông già ôm yếu kiệt sức.

- Chẳng gì hết. Tôi lấy làm tiếc là đã giết ông ấy. Tôi chỉ muốn làm ông ấy ngủ thôi. Tôi không biết là ông ấy dị ứng với thuốc mê.

- Ông thấy tấn công mọi người bằng ruồi máy là bình thường sao? công tố viên trưởng mỉa mai hỏi.

- Đó là kiến bay điều khiển từ xa, Arthur chỉnh lại. Đó là phiên bản cải tiến của kiến biết bò điều khiển từ xa của tôi. Xin quý vị hiểu cho là tôi và các bạn tôi chỉ muốn được yên ổn làm việc, không bị những kẻ tò mò hay những người đi dạo trong rừng quấy rầy. Chúng tôi đã xây tòa kim tự tháp đó để nghiên cứu cách giao tiếp với kiến và thiết lập sự hợp tác giữa hai nền văn hóa của kiến và người.

Chánh án giở đồng giấy tờ.

- À đúng rồi! Xây dựng ngầm không xin phép trong vùng bảo vệ, giữa công viên tự nhiên quốc gia.

Ông lại giờ tiếp.

- Ở đây, tôi thấy rằng với ông sự yên tĩnh quan trọng tới mức ông lại cùi một trong những con “kiến bay” của mình đi tấn công một quan chức chịu trách nhiệm về an ninh công cộng là thanh tra Maximilien Linart.

Arthur khẳng định.

- Anh ta muốn phá hủy kim tự tháp của tôi. Đó là tự vệ chính đáng mà.

- Xem ra thì ông thấy mọi lý lẽ đều có thể dùng để giết người bằng những lũ kiến máy biết bay, công tố viên trưởng nhận xét.

Đúng lúc đó Arthur ho rú rượi, không thể nói được nữa. Hai cảnh sát đưa ông về chỗ các bị cáo. Ông gục xuống giữa các bạn bè đang lo lắng xúm quanh ông. Jacques Méliès đứng lên xin gọi ngay bác sĩ tới. Bác sĩ trực phiền tòa chạy tới và tuyên bố rằng chúc nữa bị cáo có thể tiếp tục nhưng không nên làm ông mất sức quá.

- Bị cáo tiếp theo: David Sator.

David ra trình diện quan tòa mà không mang theo gậy, quay lưng về phía công chúng.

- David Sator, mươi tám tuổi, học sinh phổ thông trung học. Anh bị kết tội là nhà chiến lược của cuộc “Cách mạng kiến”. Chúng tôi có những bức ảnh cho thấy anh đang chỉ huy các nhóm biểu tình như vị tướng chỉ huy đoàn quân. Anh tự cho mình là Trotski đang làm Hồng quân sống lại ư?

David chưa kịp trả lời thì chánh án đã nói tiếp:

- Anh muốn tạo ra một đội quân kiến, đúng không? Mà anh cũng nên giải thích cho bồi thẩm hiểu tại sao anh lại tạo dựng phong trào của mình dựa trên việc bắt chước côn trùng?

- Tôi bắt đầu quan tâm tới côn trùng khi chúng tôi đưa một con dế mèn vào nhóm nhạc rock. Nó quả là nhạc công giỏi.

Có những tiếng cười khẩy trong công chúng. Chánh án yêu cầu mọi người yên lặng, nhưng David không bối rối.

- Đề mèn vốn có giao tiếp giữa con này với con kia. Sau đó, tôi phát hiện ra là kiến có hình thức giao tiếp tổng thể. Trong một thành phố kiến, mỗi cá nhân có thể chia sẻ tình cảm của mình với cả tổ. Tình thần đoàn kết của chúng thật tuyệt vời. Điều mà các xã hội loài người muốn đạt được từ hàng ngàn năm nay thì các xã hội kiến đã làm được từ khi chúng ta còn chưa xuất hiện trên Trái đất.

- Anh muốn tất cả chúng ta đều mọc râu trên đầu như kiến sao? công tố viên trưởng nhạo báng hỏi.

Lần này thì tiếng cười trong phòng không bị dẹp nên David phải đợi tới khi yên lặng trở lại mới trả lời:

- Tôi nghĩ rằng nếu chúng ta có hệ thống giao tiếp hiệu quả như của kiến thì đã không có nhiều nhầm lẫn, hiểu lầm và lừa dối đến như vậy. Kiến không nói dối vì nó không hình dung ra nổi lừa dối thì có ích gì. Với kiến thì giao tiếp là để truyền thông tin cho những người khác.

Công chúng thì thầm và chánh án gõ chiếc búa ngà.

- Bị cáo tiếp theo: Julie Pinson. Cô là nhân vật trung tâm và là chủ mưu của Cách mạng kién. Ngoài những thiệt hại lớn thì còn có những người bị thương nặng, trong đó có Narcisse Arepo.

- Narcisse sao rồi a? cô gái ngắt lời ông.

- Cô không phải là người đặt câu hỏi. Theo phép lịch sự và quy tắc thì cô phải gọi tôi là “ngài chánh án”. Lúc này tôi đã nhắc một đồng bọn của cô rồi. Cô có vẻ chẳng biết gì về trình tự tố tụng. Mọi luật sư chuyên nghiệp sẽ có ích hơn cho cô và cho các bạn đây.

- Xin lỗi, thưa ngài chánh án.

Chánh án dịu bớt, làm ra vẻ một người ông hay cau nhàn:

- Được rồi. Xin trả lời câu hỏi của cô là tình trạng của anh Narcisse Arepo ổn định. Vì cô mà anh ta bị như vậy.

- Tôi lúc nào cũng muốn làm cách mạng không bạo lực. Với tôi thì ý tưởng Cách mạng kiến đồng nghĩa với việc tích góp những hành động nhỏ bé kín đáo mà kết hợp lại có thể lật đổ cả núi cao.

Julie quay về phía mẹ, những muôn thuyết phục được lột ra là mẹ mình. Cô thoáng thấy thầy giáo lịch sử gật đầu tán đồng. Thầy không phải là giáo viên duy nhất của trường tới dự phiên tòa. Các thầy cô dạy toán, kinh tế, thể dục và cả sinh học cũng có mặt. Chỉ thiếu mỗi thầy dạy triết học và cô dạy tiếng Đức.

- Nhưng tại sao lại là biểu tượng kiến? chánh án gặng hỏi.

Rất đông phóng viên có mặt ở hàng ghế dành cho báo chí. Lần này cô có cơ hội chạm tới lượng cù tọa đông hơn. Thách thức rất lớn. Phải biết lựa chọn từ ngữ.

- Kiên tạo thành một xã hội nơi các công dân đều có mong muốn đóng góp cho tất cả được tốt đẹp hơn.

- Cách nhìn mơ mộng chẳng có liên quan gì tới thực tế! công tố viên trưởng ngắt lời cô. Tổ kiến vận hành rất tốt, nhưng cũng chỉ như cái máy tính hay máy giặt mà thôi. Tìm trí tuệ hay ý thức ở đó thì chỉ mất thời gian vô ích. Đó không phải là những tập tính di truyền.

Hàng ghế phóng viên ồn ào. Phải bẽ lại ngay.

- Ông thấy sợ tổ kiến vì nó là hiện thân của sự thành công xã hội mà ông không bao giờ đạt tới được.

- Đó là thế giới quân sự.

- Không hề. Ngược lại, nó giống như xã hội hippi nơi mỗi người cứ việc làm điều mình muốn, không có lãnh đạo, không có tương lịnh, không có thầy tu, không có tổng thống, không có cảnh sát, không có đàn áp.

- Vậy thì bí quyết của tổ kiến là gì vậy, theo cô? bị chạm tự ái, công tố viên trưởng hỏi.

- Không có bí quyết nào hết, Julie bình tĩnh trả lời. Hoạt động của kién rất lộn xộn và chúng sống trong một xã hội không hề có trật tự nhưng lại vận hành tốt hơn so với xã hội trật tự.

- Vô chính phủ! Ai đó trong phòng xử án thốt lên.

- Cô là kẻ vô chính phủ à? chánh ánh hối.

- Tôi là kẻ vô chính phủ nếu từ đó có nghĩa là có thể sống trong xã hội mà không cần lãnh đạo, không có thứ bậc, không có bậc thầy tư duy, không có hứa hẹn tăng lương, không hứa hẹn có thiên đường sau khi chết. Thực ra tình trạng vô chính phủ thực sự là đỉnh cao của ý thức công dân. Thế mà kién đã sống như vậy từ hàng ngàn năm nay.

Vài tiếng huýt sáo, vài tiếng vỗ tay, cử tọa mỗi người mỗi ý. Các bồi thẩm ghi chép.

Công tố viên trưởng đứng lên, hua hua óng tay áo đen.

- Thực ra, có thể tóm tắt toàn bộ lập luận của cô như sau: coi xã hội kién là tấm gương cần noi theo. Đúng vậy không?

- Cần phải học hỏi những điều hay trong xã hội đó và bỏ đi những điều dở. Đúng là về một số khía cạnh thì xã hội kién có thể giúp xã hội con người, bởi chúng ta đã thử mọi khả năng và giờ đang luẩn quẩn. Chúng ta cứ thử xem kết quả sẽ ra sao. Nếu không ổn thì lại thử những kiểu tổ chức khác. Có lẽ là kiểu sống của cá heo, khỉ hoặc chim sáo đá sẽ giúp chúng ta biết cách sống trong tập thể tốt hơn.

Marcel Vaugirard cũng có mặt. Lần này thì anh ta ngồi xem. Cô tự hỏi không hiểu có phải anh ta đã thay đổi ý kiến về khẩu hiệu “Càng biết ít thì càng nói hay”.

- Tuy nhiên, trong một tổ kién, tất cả đều buộc phải làm việc. Cô làm sao có thể dung hòa điều đó với tinh thần... tự do vô chính phủ của mình? chánh ánh hối.

- Lại một điều sai lầm. Trong một tổ kién chỉ có 50% kién làm việc hiệu quả, 30% làm những hoạt động không sinh lợi, ví dụ như lau rửa bản thân, thảo luận, v.v..., và 20% thì nghỉ ngơi. Đó chính là điều tuyệt vời: với 50% những kẻ không làm gì, chẳng hề có cảnh sát, không có chính phủ, không có kế hoạch năm năm mà kién vẫn đạt được hiệu quả lớn hơn chúng ta và sống hài hòa hơn với thành phố của chúng. Kiến thật đáng thán phục, đồng thời cũng làm chúng ta bức vì chúng cho chúng ta thấy rằng xã hội có thể vận hành tốt mà không cần phải có những điều bó buộc.

Có tiếng thì thầm tán thưởng lan trong công chúng.

Chánh ánh vuốt chòm râu.

- Kiến không tự do. Về mặt sinh học, nó buộc phải nghe theo tiếng gọi của khứu giác.

- Thế còn ngài thì sao ạ? Với điện thoại di động thì các lãnh đạo cấp trên có thể gọi ngài bất cứ lúc nào để ra lệnh và ngài buộc phải nghe theo. Khác nhau là ở chỗ nào ạ?

Viên quan ngược mắt lên trời.

- Biện hộ cho xã hội còn trùng thế là đủ rồi. Các bồi thẩm đã nghe đủ để có ý kiến về đề tài này. Cô có thể ngồi xuống. Chúng ta chuyển sang bị cáo tiếp theo.

Áp úng từng âm, mắt dán vào phiếu, ông lẩn mò đọc:

- Ji... woong... Choi.

Anh chàng người Triều Tiên ra trước vành móng ngựa.

- Anh Ji-woong Choi, anh bị kết tội thiết lập mạng tin học hòng phát tán khắp nơi những ý tưởng phản nghịch của cái gọi là Cách mạng kiền của các vị.

Nụ cười làm gương mặt anh chàng Triều Tiên rạng ngời. Các quý bà trong đoàn bồi thẩm tỏ ra quan tâm. Cô giáo đang nghỉ dưỡng bệnh không nhìn móng tay nữa, còn cô kiểm soát viên tàu điện ngầm thôi gõ bàn.

- Những ý tưởng hay, Ji-woong nói, đáng được lan truyền càng rộng càng tốt.

- Đó là tuyên truyền “kiều kiền” ư? công tố viên trưởng nói.

- Dù sao thì cũng có rất nhiều người truy cập thấy thích việc lấy cảm hứng từ tư tưởng không phải của con người để cải tạo tư tưởng con người.

Công tố viên trưởng lại đứng lên hua hua tay áo.

- Thưa quý bà, quý ông bồi thẩm, quý vị đã nghe rõ rồi đây. Bị cáo muốn phá hủy cả nền tảng của xã hội chúng ta bằng cách áp đặt những ý tưởng đối trả. Bởi vì xã hội kiền là xã hội phân chia đẳng cấp. Chúng sinh ra đã là kiền thợ, kiền lính hay kiền hữu tính và không bao giờ có thể thay đổi được số phận định trước. Không có sự thay đổi xã hội, không chuyện thăng tiến. Đó là xã hội bất công nhất trên đời.

Gương mặt anh chàng Triều Tiên lộ rõ nét vui vẻ.

- Trong thế giới kiền, khi kiền thợ có ý tưởng, nó chia sẻ với mọi con kiền xung quanh. Những con kiền khác sẽ thử và nếu chúng thấy là tốt thì sẽ thực hiện. Trong xã hội chúng ta, nếu không có bằng cấp, nếu không đạt tới một lứa tuổi nhất định, không thuộc về tầng lớp xã hội danh giá thì chẳng ai cho ta được nói lên ý kiền của mình.

Chánh án không có ý định tạo cho mấy đứa trẻ phản nghịch này cơ hội diễn thuyết. Các bồi thẩm cũng như toàn bộ phòng xử án theo dõi hơi quá chăm chú lập luận của chàng trai.

- Bị cáo tiếp theo, Francine Tenet. Điều gì thôi thúc cô ủng hộ Cách mạng kiền vậy?

Cô gái tóc vàng cố thăng sự rụt rè. Phòng xử án gây ấn tượng hơn rất nhiều so với phòng biểu diễn hòa nhạc. Cô liếc mắt về phía Julie để lấy dũng khí.

- Cũng như các bạn tôi, thưa ngài chánh án...

- Cô nói to lên thì các bồi thẩm mới nghe thấy cô được.

Francine hắng giọng:

- Cũng như các bạn tôi, thưa ngài chánh án, tôi cho rằng chúng ta cần những ví dụ về các xã hội khác để mở rộng trí tưởng tượng. Kiền là phương tiện tuyệt vời để hiểu thế giới của chúng ta. Quan sát chúng chẳng khác nào quan sát chính chúng ta nhưng ở trạng thái tí hon. Các thành phố của chúng giống các thành phố của chúng ta, đường sá của chúng cũng giống đường sá

của chúng ta. Chúng giúp chúng ta thay đổi quan điểm. Chỉ vậy thôi cũng đủ để tôi thấy thích ý tưởng về Cách mạng kiến rồi.

Công tố viên trưởng lôi trong đồng hồ sơ của mình ra hàng xấp giấy tờ rồi gõ lên đầy vẻ tin tưởng.

- Trước phiên điều trần của các bị can, tôi đã hỏi những nhà khoa học thực sự, các nhà công trùng học chuyên nghiên cứu về kiến để biết thông tin.

Ông ta trả lời uyên bác nói tiếp:

- Tôi xin đảm bảo với các quý vị bồi thẩm rằng kiến không hề là những con vật tốt bụng hào hiệp như các bị cáo nói. Ngược lại, các xã hội kiến luôn trong tình trạng chiến tranh. Từ một trăm triệu năm nay, chúng không ngừng hành trướng ra khắp nơi trên thế giới. Thậm chí ta có thể nói rằng kiến đã làm chủ hành tinh này bởi vì chúng có mặt ở hầu hết các hệ sinh thái. Chỉ còn mỗi lớp vỏ băng ở địa cực là chúng chưa chiếm được thôi.

Ngồi ở ghế luật sư bên bì, Julie đứng lên.

- Thưa ngài công tố viên trưởng, vậy là ngài thừa nhận rằng kiến chẳng có nhu cầu phải chinh phục bất cứ thứ gì nữa, đúng không ạ?

- Đúng vậy. Mà nếu có người ngoài hành tinh bỗng dung tới Trái đất của chúng ta thì anh ta sẽ có nhiều cơ hội gặp được kiến hơn là gặp con người.

- ... Và anh ta có thể tiếp xúc với kiến khi chúng giữ tư cách là đại diện của dân chúng trên Trái đất, Julie nói nốt.

Trong phòng, mọi người cười.

Chánh án thấy phiền lòng vì tranh tụng lại xoay theo chiều hướng này. Từ đầu phiên xử tới giờ chỉ toàn thấy nói về kiến và các xã hội kiến. Viên quan tòa muôn hướng những lời hỏi cung tới những gì cụ thể hơn liên quan tới sự phá phách ở trường trung học, bạo động và nhất là cái chết của các cảnh sát. Nhưng công tố viên trưởng lại lao vào trò chơi của lú trẻ ranh có tư tưởng ngông cuồng này, còn bồi thẩm đoàn thì có vẻ say mê với cuộc tranh luận kỳ quặc. Hơn nữa, công tố viên trưởng rõ ràng là đã bỏ công sức tìm kiếm tài liệu của các chuyên gia và bây giờ muôn phô bày kiến thức mới mẻ vừa thu nhận được.

- Khắp nơi, lú kiến đang đấu tranh chống lại chúng ta, công tố viên trưởng hăng hái nói tiếp. Ở đây, tôi có những tài liệu chứng tỏ các thành phố của kiến đang quy tụ nhau lại. Thư ký tòa án, làm ơn phân phát các bản sao tài liệu cho bồi thẩm đoàn và báo chí. Người ta vẫn chưa biết nguyên nhân của hiện tượng này là gì nhưng rõ ràng là sự liên minh đó ngày càng làm tăng ảnh hưởng của chúng. Các thành phố kiến mọc lên nhanh chóng nơi. Chỗ nào cũng thấy kiến. Chúng còn đào được tổ trong bê tông. Căn bếp nào của chúng ta cũng có kiến.

Julie xin được nói:

- Những thứ có trong căn bếp của chúng ta xuất phát từ đất. Mà đất thì chưa bao giờ nói nó dành tài nguyên cho ai trong số những người con của mình. Chẳng có lý do gì để đất chỉ dành tài nguyên cho người chứ không phải cho kiến.

- Đúng là điên rồ hết sức, công tố viên trưởng thốt lên. Bây giờ cô Pinson lại muốn cho động vật có quyền nữa cơ đấy. Thế sao không đòi nốt quyền cho thực vật và khoáng vật luôn thế? Nhưng nói gì thì nói, các thành phố kiến đang lan ra khắp nơi! công tố viên nói dứt điểm.

Julie nhanh chóng phản công lại.

- Các thành phố của kiến thật đáng ngưỡng mộ. Không có tắc nghẽn giao thông trong khi chẳng hề có luật đi đường. Mỗi con kiến ý thức được sự hiện diện của những con khác và thích nghi để ít gây phiền hà nhất. Nếu không làm được vậy thì chúng liền đào một hành lang mới. Không có mất an ninh vì ai cũng lo lắng giúp đỡ người khác. Không có vùng ngoại ô nghèo vì không có người nghèo khổ. Chẳng ai có của cải riêng nhưng cũng không ai nghèo rớt mùng tai. Không có ô nhiễm, vì một phần ba hoạt động là để lau rửa và tái chế. Không có chuyện dân số quá tải vì Kiến Chúa để trung theo nhu cầu của thành phố về chất lượng và số lượng.

Công tố viên nói để khiêu khích cô:

- Côn trùng chẳng “sáng tạo” ra thứ gì! Ghi lại đi, thư ký tòa án.

- Tôi xin mạo muội nói rằng thư ký tòa án ghi chép được cũng là nhờ côn trùng đấy ạ. Vì chính một con côn trùng đã tạo ra giấy. Nếu ngài muốn biết thì tôi xin giải thích ạ. Chuyện xảy ra vào thế kỷ thứ nhất ở Trung Quốc, Thái Luân, một thái giám trong cung, đã nhận ra rằng ong vò vẽ nhai những mẩu gỗ nhỏ cùng nước bọt. Ông ta bèn bắt chước chúng.

Chánh án không thực sự muốn tiếp tục theo hướng này.

- Tôi xin nhắc lại là lũ kiến của cô đã giết chết ba cảnh sát.

- Chúng không giết họ, tôi xin đảm bảo như vậy, thưa ngài chánh án. Tôi đã xem toàn bộ cảnh đó trên màn hình điều khiển trong kim tự tháp. Các cảnh sát chết vì sợ hãi khi họ thấy người mình nhung nhúc côn trùng. Họ chết vì trí tưởng tượng của chính mình.

- Cô không thấy phủ kiến đầy lênh người ta là độc ác à?

- Độc ác là một đặc thù của con người. Con người là động vật duy nhất có thể gây đau khổ không cần lý do, chỉ để thấy kẻ khác đau đớn.

Các bồi thẩm đồng tình. Họ cũng mơ hồ nhận thấy là kiến không giết cho vui, mà chỉ vì cần phải làm vậy. Tuy nhiên họ tránh không bộc lộ tình cảm của mình. Chánh án đã dặn dò kỹ họ về vấn đề này. Họ không được bộc lộ bất cứ cảm giác gì. Chỉ cần nói quá lời một chút, thể hiện sự tán đồng hay hài hước là phiên tòa bị hủy ngay. Vậy nên các bồi thẩm quyết giữ vẻ mặt bình thản.

Chánh án huých khuỷu tay đánh thức hai hội thẩm đang sấp thiu thiu và trao đổi với họ một lúc. Ông gọi thanh tra Maximilien Linart ra trước tòa.

- Thanh tra, ông đã dẫn đầu lực lượng cảnh sát trong cuộc tấn công vào trường trung học Fontainebleau cũng như vụ ở kim tự tháp.

- Vâng, thưa ngài chánh án.

- Ông đã có mặt khi ba cảnh sát chết. Ông có thể nói rõ hoàn cảnh cái chết của họ được không?

- Quân của tôi bị một đàn kiến lúc nhúc thù nghịch phủ lên người. Chính chúng đã giết hại họ. Tôi lấy làm tiếc là tất cả thủ phạm không có mặt trên ghế bị cáo.

- Chắc là ông nghĩ tới Narcisse Arepo, nhưng chàng trai tội nghiệp vẫn còn ở bệnh viện.

Về mặt thanh tra rất lạ.

- Không, tôi nghĩ tới những tên sát nhân thực sự, những kẻ chủ mưu thực sự của cái gọi là cuộc cách mạng này cơ. Tôi nghĩ tới... lũ kiến.

Khán phòng nổi tiếng xì xào. Chánh án cau một bên lông mày, rồi gõ cái búa ngà để lấy lại trật tự.

- Thanh tra nói rõ hơn đi.

- Sau khi những người sống trong kim tự tháp ra đầu hàng, chúng tôi đã dồn lũ kiến có mặt ở nơi diễn ra tội ác vào đầy những chiếc túi. Chính chúng đã giết các cảnh sát. Nếu chúng cũng bị ra tòa để xét xử thì sẽ hợp lý hơn.

Lúc này hai hội thẩm thảo luận với nhau, có vẻ như không nhất trí về các vấn đề thủ tục tư pháp và pháp chế. Chánh án cúi người ra phia trước hỏi nhỏ:

- Ông vẫn giữ lũ kiến tù binh đó à?

- Đương nhiên, thưa ngài chánh án.

- Nhưng có được đem luật pháp nước Pháp áp dụng cho động vật không? Julie hỏi.

Thanh tra cảnh sát quay mặt lại phía cô và bác bỏ ngay lập luận của cô:

- Đã có những tiền lệ rất cụ thể về việc xét xử động vật. Tôi cũng có mang theo biên bản nếu tòa thấy nghi ngờ về chuyện này.

Anh ta để một tập hồ sơ nặng lên bàn chánh án. Chánh án và hai hội thẩm xem xét đồng giấy trước mặt mình rồi trao đổi hồi lâu. Cuối cùng chánh án gõ búa.

- Phiên tòa tạm dừng. Yêu cầu của thanh tra Linart được chấp nhận. Ngày mai tòa sẽ tiếp tục làm việc. Với kién.

216. BÁCH KHOA TOÀN THU

XÉT XỬ ĐỘNG VẬT: *Thời nào thì động vật cũng bị coi là có thể bị xét xử theo luật pháp của con người. Ở Pháp, ngay từ thế kỷ mười, người ta đã tra tấn, treo cổ và rút phép thông công lừa, ngựa hay lợn với đủ mọi lý do. Năm 1120, giám mục giáo phận Laon và phó giám mục giáo phận Valence đã rút phép thông công của sáu róm và chuột nhắt rừng để trừng trị chúng vì tội phá ruộng. Lưu trữ về pháp lý của thành phố Savigny có các văn bản vụ xử con lợn nái đã gây ra cái chết của một đứa trẻ năm tuổi. Con lợn nái có mặt ở hiện trường vụ án cùng với sáu con lợn con mom đinh đầy máu. Phải chăng chúng là đồng phạm? Con lợn nái bị treo ngược hai chân sau ở nơi công cộng cho tới chết. Lũ lợn con thì được giữ để theo dõi ở nhà*

một nông dân. Vì chúng không hề tỏ ra hung dữ nên được để cho lớn lên rồi bị thịt như “bình thường”. Năm 1474, ở Bâle, Thụy Sĩ, diễn ra phiên xử một con gà mái bị kết tội làm phù thủy vì đẻ ra một quả trứng không có lòng đỏ. Con gà mái được một luật sư bào chữa rằng đó là hành động không cố ý. Vô ích. Con gà bị kết tội hỏa thiêu. Mãi tới năm 1710, một nhà nghiên cứu mới phát hiện ra là việc đẻ trứng không có lòng đỏ là hậu quả của một căn bệnh. Tuy nhiên bản án không được xem xét lại.

Ở Italia, năm 1519, một nông dân đã kiện một đàn chuột chui phá hoại. Luật sư của lũ chuột chui rất có tài hùng biện, đã chứng tỏ được rằng lũ chuột chui còn rất bé nên chưa biết chịu trách nhiệm và hơn nữa, chúng lại có ích cho nông dân vì ăn các côn trùng phá hoại mùa màng. Vậy nên bản án tù hình được đổi thành cầm suốt đời không được bén mảng tới khu ruộng của người bị hại.

Ở Anh, năm 1662, James Potter, bị buộc tội thường xuyên giao hợp bằng đường hậu môn với các động vật trong nhà và bị kết tội tù hình, nhưng quan tòa cho rằng các nạn nhân cũng chính là đồng phạm của anh ta nên cũng kết án tù hình một con bò cái, hai con lợn nái, hai con bò cái tơ và ba con cừu cái.

Cuối cùng, năm 1924, ở bang Pennsylvanie, Hoa Kỳ, một con chó đực giống labrador tên là Pep bị kết án tù chung thân vì giết chết con mèo của thống đốc. Nó bị tống giam có số tù hàn hoi, trong một trại giam nơi nó chết già sáu năm sau.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

217. BÀI HỌC TIẾNG ĐỊA PHƯƠNG

Phiên xử thứ hai. Cảnh sát đặt trước mặt các bị cáo một bể cá chứa khoảng một trăm con kiến, giờ thì lũ kiến này cũng là bị cáo như họ.

Các bồi thẩm lần lượt tới xem xét cái bể có đèn chiếu vào. Họ nhăn mũi vì mùi táo thối bốc ra từ bể, tưởng đó là mùi tự nhiên của lũ kiến.

- Tôi có thể đảm bảo với quý tòa là tất cả những con kiến này đã tham gia vào trận tấn công quân tôi, thanh tra Maximilien Linart khẳng định, rất hài lòng khi đề nghị của mình được chấp thuận.

Julie đứng dậy. Giờ đây cô đã có thể đảm nhận vai trò luật sư một cách hết sức thoải mái và nói mỗi khi cô thấy cần thiết.

- Lũ kiến này thiêu không khí. Lớp hơi trên vách kính cho thấy chúng đang ngạt. Nếu quý vị không muốn chúng chết trước khi kết thúc tranh tụng thì phải chọc thêm nhiều lỗ trên nắp nhựa.

- Nhưng thế thì chúng trốn mất! Maximilien thốt lên, có vẻ như anh ta phải khó khăn lắm mới giữ được lũ tù binh và mang chúng tới tận đây.

- Tòa có phận sự phải lo lắng cho sức khỏe của tất cả những ai bị đưa ra xét xử, điều này cũng đúng với kiến, chánh án trọng trọng nói.

Ông bảo một nhân viên tòa án đục thêm lỗ. Người này dùng một cái kim, một cái kẹp và một bạt lửa để chọc thủng lớp nhựa. Anh ta đốt nóng cái kim cho tới khi nó đỏ rực rồi chọc vào lớp nhựa, làm tỏa ra mùi khét lẹt.

Julie lại nói.

- Người ta tưởng rằng kiến không đau vì chúng không gào lên khi bị đau. Nhưng không phải vậy. Cũng như chúng ta, chúng có hệ thần kinh, vậy nên chúng cũng biết đau. Lại một lỗi nữa của thuyết cho rằng con người là trung tâm. Chúng ta đã quen chỉ thấy cảm thông với những ai kêu lên khi bị đau. Vậy nên chúng ta không thấy thương cá, côn trùng và tất cả những loài không giao tiếp bằng miệng.

Công tố viên trưởng hiểu vì sao Julie kích động được đám đông. Tài hùng biện và lòng hăng hái của cô có sức thuyết phục vô cùng. Tuy nhiên, ông đề nghị bồi thẩm không tính tới những lời này vì đó chỉ là tuyên truyền cho cái gọi là Cách mạng kiến của cô mà thôi.

Có vài lời phản đối và chánh án yêu cầu mọi người yên lặng để nhân chứng Maximilien Linart nói tiếp. Nhưng Julie chưa nói xong. Cô khẳng định là kiến hoàn toàn có thể nói và tự bào chữa và thật không bình thường nếu bắt chúng phải ra tòa mà không cho chúng quyền được nói để trả lời những cáo buộc về chúng.

Công tố viên trưởng cười khẩy. Chánh án bảo Julie giải thích thêm.

Julie bèn tiết lộ sự tồn tại của cái máy “Đá Hoa thị” và trình bày cách sử dụng. Thanh tra cảnh sát thừa nhận có tịch thu được trong kim tự tháp một cái máy giống những gì cô gái miêu tả. Chánh án ra lệnh mang tới tòa. Phiên tòa lại được tạm ngưng trong khi Arthur, dưới ánh đèn flash của các phóng viên ảnh, lắp đặt ngay giữa phòng xử án hệ thống máy tính, đường ống và lọ mùi cũng như sắc kê cùng phổi kê khối lượng.

Julie giúp Arthur chỉnh lại lần cuối. Vì hồi còn chiếm trường trung học, cô đã từng thử lắp cái máy giống như vậy nên bây giờ có thể trợ giúp rất đắc lực cho Arthur.

Mọi thứ đều đã được lắp đặt. Các quan tòa, bồi thẩm, nhà báo và cả cảnh sát đều rất tò mò muốn xem cái mó lỉnh kỉnh này vận hành ra sao và liệu con người có thể thực sự trò chuyện với kiến được không.

Chánh án đề nghị thử máy xem sao. Arthur cho giảm bớt ánh sáng trong phòng xử án và bật cái máy của ông, ngôi sao mới trong phiên tòa đầy những bất ngờ này.

Một nhân viên tòa án tóm hú họa một con kiến trong bể cá. Arthur đặt nó vào trong ống nghiệm rồi cho máy dò vào cùng với hai cái râu. Ông xoay vài nút và ra hiệu là mọi thứ đã sẵn sàng.

Ngay lập tức, một giọng nói máy rè rè cất lên trong loa. Đó là con kiến đang nói.

CUU VOI!!!

Arthur lại chỉnh thêm một chút.

Cuu voi! Chotoi ra khoi day! Toi ngat tho! con kiến lap lai.

Julie đặt cạnh con kién một mẩu bánh mì, nó gặm ngấu nghiến dù rất hoảng sợ. Arthur hỏi nó có săn sàng trả lời câu hỏi không.

Có chuyện gì vậy? con kién hỏi thông qua cái máy.

- Người ta xét xử các bạn, Arthur nói rõ.

Xét xử là gì?

- Đó là công lý.

Công lý là gì?

- Là việc nhận định xem ta đúng hay sai?

Đúng hay sai là gì?

- Đúng là khi ta hành động đúng. Sai là ngược lại.

Hành động đúng là gì?

Arthur thở dài. Ngay khi ở trong kim tự tháp cũng rất khó trò chuyện với kién vì cứ liên tục phải định nghĩa các từ.

- Vấn đề là, Julie nói, kién không có ý thức về đạo đức nên không biết thế nào là tốt, thế nào là xấu, thậm chí không hiểu cả khái niệm công lý. Không có ý thức về đạo đức nên kién không thể coi là phải chịu trách nhiệm về hành động của chúng được. Phải thả chúng quay lại thiên nhiên.

Chánh án thì thầm với hai hội thẩm. Rõ ràng là họ tranh luận về trách nhiệm của động vật. Họ rất muốn thả lú kién về rừng cho rảnh nợ, nhưng mặt khác, trong đời họ chẳng mấy khi có dịp được giải trí, cũng thật hiếm khi cảnh báo chí đưa tin về các phiên điều trần cũng như các nhân vật trong các phiên tòa diễn ra ở tòa án Fontainebleau. Lần này thì tên họ sẽ được nêu lên trên báo...

Công tố viên trưởng đứng lên:

- Không phải động vật nào cũng không có đạo đức như cô nói, ông tuyên bố. Ví dụ như, người ta biết rằng sư tử có một điều cấm kỵ: không ăn thịt khỉ. Con sư tử nào mà ăn thịt khỉ sẽ bị loại trừ khỏi đàn. Vậy thì có thể giải thích cách ứng xử này ra sao nếu không phải là “đạo đức sư tử”?

Maximilien nhớ ra là anh đã thấy trong bể cá ở nhà mình những con cá sóc mẹ đẻ và bơi theo ngay để ăn lú con do chính chúng sinh ra. Anh cũng từng thấy những con chó con toan giao hợp với mẹ chúng. Dã man, loạn luân, ăn thịt cả con mình... “Lần này thì Julie đúng còn công tố viên trưởng sai, anh nghĩ. Làm gì có đạo đức trong giới động vật. Chúng không có đạo đức mà cũng chẳng vô đạo đức. Chúng không nhận ra là mình làm điều xấu. Vì vậy nên chúng đáng bị tiêu diệt.”

Cái máy “Đá Hoa thi” bắt đầu kêu lao xao.

Cứu tôi với!

Công tố viên trưởng lại gần ống nghiệm. Chắc con kién nhìn thấy có bóng người lại gần nên nó phát ra ngay lập tức:

Cứu tôi với. Dù ông là ai thì cũng cho chúng tôi ra khỏi đây, chỗ này toàn mùi Ngón Tay!

Cả phòng bật cười.

Maximilien cố kìm mình. Mọi chuyện đã biến thành một trò xiếc với

tiết mục tồi tệ nhất: xiếc sâu bọ. Thay vì làm rõ những hiểm họa của việc áp dụng các hệ thống xã hội kién vào xã hội loài người thì người ta lại đi nghịch với cái máy làm kién nói.

Tranh thủ không khí vui vẻ chung, Julie phản công:

- Xin hãy thả chúng đi. Phải thả hoặc giết chúng đi chứ không thể để chúng chịu khổ sở trong cái bể cá này.

Chánh án rất ghét việc các bị cáo, dù là bị cáo trong vai trò luật sư, ra lệnh cho ông làm bất cứ việc gì, nhưng công tố viên trưởng lại nghĩ có lẽ đó là cơ hội tốt để tiến xa hơn một chút. Ông ta tức điên vì bị Maximilien Linart đi trước một bước và vì không phải là người đầu tiên nghĩ ra việc buộc tội lũ kién.

- Lũ kién này thực ra chỉ là vật bung xung thôii, ông đứng cạnh cái máy “Đá Hoa thị” và thốt lên. Nếu muốn trừng trị những thủ phạm thực sự thì phải xử kẻ cầm đầu của chúng, Kiến Chúa 103.

Các bị cáo ngạc nhiên thấy công tố viên trưởng biết về sự tồn tại của 103 và vai trò của nó trong trận phòng thủ ở kim tự tháp.

Chánh án tuyên bố rằng nếu lại bắt đầu kiểu trò chuyện như với con kién lúc nãy, vốn rất mất thời gian mà chẳng thu được điều gì, thì thà đừng làm cho xong.

- Tôi nghĩ rằng Kiến Chúa 103 rất giỏi nói tiếng của chúng ta, công tố viên trưởng vừa tuyên bố vừa giơ ra một cuốn sách to được đóng lại.

Đó là tập hai của *Bách khoa toàn thư kién thức tương đối và tuyệt đối*.

- *Bách khoa toàn thư*, Arthur nghẹn lời thốt lên.

- Đúng vậy! Thưa ngài chánh án, những trang trắng ở cuối cuốn sách này là nhật ký của Arthur Ramirez. Cuốn sách được tìm thấy trong lần khám soát thứ hai do thẩm phán thụ lý vụ án yêu cầu. Nhật ký viết về tất cả những người trong kim tự tháp và cho chúng ta biết về sự tồn tại của một con kién đặc biệt thông minh, 103, đã quen thuộc với thế giới và nền văn hóa của chúng ta. Nó có thể trò chuyện được mà ta không cần phải lải nhải nhắc lại từng từ với nó.

Đứng trong góc, Maximilien tức sùi bọt mép. Anh ta tóm được bao nhiêu thứ quý báu trong lần khám soát đầu tiên nên chẳng để tâm tới những cuốn sách trong ngăn kéo. Anh ta tưởng chúng chỉ chứa toàn những phép tính toán đơn giản hoặc những công thức hóa học dùng cho việc lắp ráp máy móc. Anh ta đã quên mất một trong những nguyên tắc cơ bản chính mình vẫn dạy ở trường cảnh sát: quan sát khách quan tất cả mọi điều xung quanh mình.

Giờ thì công tố viên trưởng biết nhiều hơn anh ta rồi.

Công tố viên mở cuốn sách tới trang ông đã gấp mép và đọc to:

- Hôm nay 103 tới cùng một đoàn quân đông vô kể để cứu chúng tôi. Để kéo dài sự sống và truyền lại kinh nghiệm về thế giới loài người, nó đã trở thành kién huu tính và bây giờ là Kiến Chúa. Trong nó có vẻ vẫn khỏe dù đã bôn ba khắp đó đây và vẫn còn giữ cái vết màu vàng trên trán. Chúng

tôi đã trò chuyện nhở có “Đá Hoa thị”. 103 quả là con kiến thông minh nhất trên đời. Nó đã thuyết phục được hàng triệu con kiến tới gặp chúng ta.

Phòng xử án rì rầm.

Chánh án xoa tay. Với câu chuyện lũ kiến này, chắc chắn ông sẽ tạo ra án lệ và thậm chí còn được ghi trong biên niên sử của trường Luật vì đã xử phiên đầu tiên liên quan tới động vật trong thời hiện đại. Ông tự tin tuyên bố, tay viết vội vào một tờ giấy:

- Lệnh truy tố...

- 103, công tố viên trưởng nhắc.

- À phải rồi! Lệnh truy tố Kiến Chúa 103. Các vị cảnh sát, xin hãy nhận nhiệm vụ và đưa con kiến ra tòa.

- Ngài mong bắt được nó ư? Hội thẩm thứ nhất hỏi. Bắt kién trong rừng! Thế khác nào tìm kim trong bó rơm.

Maximilien đứng dậy.

- Hãy để tôi lo vụ này. Tôi có cách rồi.

Chánh án thở dài:

- Tuy nhiên tôi e là ông hội thẩm nói đúng đấy. Cái kim trong bó rơm...

- Vấn đề chỉ là ở phương pháp thôi, thanh tra khéo léo nói. Ngài có muôn biết làm sao tìm được kim trong bó rơm không? Đơn giản là đốt bó rơm rồi đưa nam châm ra dò trên đống than thôi.

218. BÁCH KHOA TOÀN THU

BỊ NGƯỜI KHÁC THAO TÚNG: THÍ NGHIỆM CỦA GIÁO SƯ ASCH:

Năm 1961, giáo sư người Mỹ Asch cho bảy người tập trung vào một phòng. Họ được thông báo là sẽ tham gia một thí nghiệm về nhận thức. Thực ra trong số bảy người đó, chỉ có một người duy nhất bị làm thí nghiệm. Sáu người kia là các trợ lý được trả công để xui khiến cho đối tượng thực sự của thí nghiệm mắc sai lầm.

Người ta vẽ lên tường một đường thẳng hai mươi lăm xăng ti mét và một đường khác dài ba mươi xăng ti mét. Hai đường song song với nhau nên đương nhiên đường ba mươi xăng ti mét sẽ dài hơn. Giáo sư Asch hỏi từng người xem đường nào dài hơn và cả sáu trợ lý đều trả lời như nhau rằng đó là đường thẳng hai mươi lăm xăng ti mét. Cuối cùng, khi người ta hỏi tới đối tượng thực sự của thí nghiệm thì trong 60% trường hợp, người đó cũng khẳng định là đường hai mươi lăm xăng ti mét dài hơn.

Nếu anh ta chọn đường ba mươi xăng ti mét, sáu người trợ lý sẽ giễu cợt anh ta và dưới sức ép như vậy, 30% cuối cùng đành thừa nhận là mình nhầm.

Thí nghiệm được lặp lại trên một trăm sinh viên và giáo sư đại học (nghĩa là đối tượng không hề thiếu hiểu biết) và cho thấy là chính trên mười người cuối cùng bị thuyết phục rằng đường thẳng hai mươi lăm xăng ti mét dài hơn đường thẳng ba mươi xăng ti mét.

Nếu giáo sư Asch đặt lại nhiều lần câu hỏi đó với họ, rất nhiều người kiên quyết bảo vệ quan điểm và ngạc nhiên sao giáo sư cứ hỏi đi hỏi lại.

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả là khi người ta cho họ biết ý nghĩa của thí nghiệm và vai trò của sáu người tham gia kia thì vẫn có 10% khăng khăng là đường thẳng hai mươi lăm xăng ti mét là đường dài hơn.

Còn những người buộc phải nhận sai làm thì tìm đủ mọi cớ để biện minh: mắt kém hoặc góc nhìn gây nhầm lẫn...

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

219. DAI DẮNG

Mọi giác quan đều căng ra, Maximilien quay lại chỗ trước đây từng là kim tự tháp, giờ phủ đầy đất. Anh đi xuống vùng lòng chảo dưới quả đồi có đám cây ngây bao quanh và tìm thấy cái rãnh sâu dẫn tới đường hầm. Ngâm đèn pin vào miệng, anh bò tới cánh cửa kim loại.

Vẫn có bàn phím với tám kim loại cùng câu đố về tám tam giác và sáu que diêm, giờ thì vô ích vì sau khi những người nổi loạn ra hàng, cảnh sát đã dùng đèn xì để mở cánh cửa.

Trong lần khám soát đầu tiên, cảnh sát đã tịch thu tất cả các máy móc. Họ đã vận chuyển số trang thiết bị rất nặng đó đi và vì mệt mỏi nên chẳng tìm kiếm thêm nữa. Lần khám soát thứ hai thực hiện theo lệnh của thẩm phán dự thẩm giúp cho công tố viên trưởng thu hoạch được mẻ thứ hai, nhưng Maximilien nhận thấy là rất nhiều đồ vật vẫn bị bỏ lại.

Chắc chắn kim tự tháp chưa bộc lộ hết các bí mật của mình. Nếu cần, anh sẽ gọi xe ủi và đội đánh bom tới nát tòa tháp. Anh dùng đèn pin soi chốn bờ hoang.

Nhin. Quan sát. Nghe ngóng. Cảm nhận. Suy nghĩ.

Bỗng dung, mắt anh, giác quan ưu việt, bị thu hút bởi... một con kiến. Nó đi lại trong góc cái bể cá dùng để đổi thoại với cái máy “Đá Hoa thị”. Nó chui vào một ống nhựa trong suốt cắm vào... đất.

Maximilien kín đáo đi theo nó. Nó chui xuống mà không biết đang dẫn sói vào chuồng cừu. Chẳng qua là vì ở cự ly quá gần thì kiến không thể nhìn thấy thứ vô cùng to lớn. Kẻ thù của nó quá giàn, quá to lớn đến nỗi nó không thể nhận ra hắn có mặt. Hơn nữa, cái ống ngăn không cho nó nhận thấy mùi mối hiểm họa lớn từ Ngón Tay.

Maximilien dùng dao nhíp rách cái ống tới sát đất, ghé sát mắt rồi áp tai vào miệng hổ. Anh nhận thấy có ánh sáng ở phía xa và những tiếng động. Làm sao trèo xuống đó được? Phải có thuốc nổ để làm nổ tung lớp đá lát dày này.

Viên cảnh sát bồn chồn đi vòng quanh trong phòng. Anh cảm nhận được rằng sắp khám phá ra rồi. Chỉ còn thiếu một yếu tố để có thể hiểu được. Có câu đố thì phải có lời giải.

Maximilien leo lên các tầng trên, xem xét mọi đồ vật. Anh bước vào một phòng tắm, rửa mặt rửa tay. Anh nhìn mình trong gương, rồi hướng mắt nhìn xuống dưới và thấy một bánh xà phòng hình tam giác.

Tám gương...

Nhìn. Quan sát. Nghe ngóng. Cảm nhận... Suy nghĩ.

S... u... y... n... g... h... ī.

Maxmilien phá lén cưới một mình trong kim tự tháp hoang vắng.

Lời giải hiển hiện ngay trước mắt!

Làm thế nào xếp được tám tam giác bằng nhau chỉ với sáu que diêm? Đơn giản là đặt kim tự tháp, hay đúng hơn là hình tứ diện lên trên gương. Anh lôi hộp diêm trong túi ra, xếp thành hình rồi đặt lên gương.

Với hình phản chiếu ngược trong gương, kim tự tháp tạo thành một khối hình thoi.

Anh nhớ tới tiến triển của “Bấy suy tưởng”. Câu đố đầu tiên là “xếp sáu que diêm thành bốn tam giác”. Vậy là tạo được một kim tự tháp. Đó là bước đầu tiên, phát hiện ra hình khối.

Câu đố thứ hai: “xếp sáu que diêm thành sáu hình tam giác”. Đó là việc phối hợp những yếu tố bổ sung, tam giác đáy và tam giác ở phía trên. Bước thứ hai.

Câu đố thứ ba: “xếp sáu que diêm thành tám tam giác”. Chỉ cần tiếp tục lồng tam giác đáy vào tam giác phía trên và đạt được bước thứ ba: kim tự tháp đặt trên gương, vậy là có hai kim tự tháp, một ngược ở dưới, một úp lên trên, tạo thành một khối hình thoi.

Diễn tiến của tam giác... Diễn tiến của tri thức. Vậy là có một kim tự tháp lật ngược dưới kim tự tháp úp lên trên và tổng thể tạo thành con súc sắc khổng lồ có sáu mặt.

Anh nhanh nhẹn giật hết thảm trên tường ra và cuối cùng tìm thấy một cái cửa sập bằng thép. Có nắm tay, anh kéo ra và thấy có cầu thang.

Thanh tra tắt cái đèn pin lúc này đã trở nên vô dụng. Phía trong tràn ngập ánh sáng.

220. BÁCH KHOA TOÀN THU

GIAI ĐOẠN GUONG: Khi được mười hai tháng tuổi, trẻ trải qua một giai đoạn lạ lùng: *giai đoạn gương*.

Trước đó, trẻ thường r่าง mẹ mình, bàn thân mình, ngực mẹ, cái bình sữa, ánh sáng, cha mình, đôi tay mình, vũ trụ và các đồ chơi chỉ là một. Tất cả đều ở trong trẻ. Trẻ không phân biệt được sự khác biệt giữa cái to và cái nhỏ, trước và sau. Tất cả chỉ là một và chỉ ở trong trẻ.

Vậy là tới giai đoạn gương. Lên một tuổi, trẻ bắt đầu đứng, chúc năng vận động của bàn tay khéo léo hơn, nên nó làm chủ được những nhu cầu trước đây không làm được. Giờ đây, cái gương sẽ chỉ cho trẻ thấy rằng nó tồn tại và còn có những con người khác và cả một thế giới bao quanh nó.

Vì vậy, cái gương sẽ dẫn tới việc làm quen với xã hội hoặc khép lại với bản thân. Trẻ tự nhận biết bản thân, tự tạo ra hình ảnh về bản thân mà nó thích hoặc không thích, có thể thấy ngay hiệu ứng của việc này. Hoặc là trẻ vuốt ve mặt gương, tự ôm hôn mình, cười to, hoặc là nhăn nhó với mình trong gương.

Thường thì trẻ coi đó là hình ảnh lý tưởng. Nó sẽ yêu quý bản thân mình. Vì yêu quý hình ảnh của mình nên nó lao vào tường tượng và coi mình là anh hùng. Với điều tường tượng phát triển nhờ cái gương, trẻ bắt đầu chịu đựng được cuộc sống, cẩn nguyên thường xuyên gây bức bối. Nó chịu đựng được cả việc mình không phải là chúa tể trên đời.

Dù trẻ không được trông thấy gương hay nhìn thấy bóng mình trong nước thì nó vẫn trải qua giai đoạn này. Nó sẽ tìm ra cách để nhận biết bản thân và tự cô lập mình so với vũ trụ dù vẫn hiểu rằng phải chinh phục vũ trụ.

Mèo không bao giờ trải qua giai đoạn gương. Khi nhìn mình trong gương, chúng cố đi xuyên qua để bắt con mèo trong gương. Tập tính đó không bao giờ thay đổi, dù mèo có già đi cũng vậy.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

221. VŨ HỘI THẨM THƯƠNG DƯỚI HẦM

Cảnh tượng mới kỳ lạ làm sao!

Lúc đầu, viên cảnh sát nghĩ rằng đó là đoàn tàu điện, giấc mơ thời thơ ấu của mình. Bởi cảnh tượng giống hệt như vậy: hình mẫu tuyệt vời của thành phố thu nhỏ.

Phần trên là nơi Arthur và những người trong tổ sống, phần dưới là một thành phố kiến.

Một nửa cho những người sống như kiến, một nửa cho những con kiến sống như người. Và hai nửa thông nhau qua những hành lang-ống và những dây điện truyền các thông điệp.

Hết như Gulliver¹, Maximilien cuí xuống nhìn thành phố nhỏ xíu của người Lilliput. Anh di ngón tay dọc các đại lộ, dừng lại ở những khu vườn. Kiến có vẻ không hề lo ngại. Chắc chúng đã quen với những chuyến viếng thăm thường xuyên của Arthur và các bạn ông.

Quả là tuyệt tác tí hon...! Có những dây phố có đèn đường, rồi cả đường sá, nhà cửa. Bên trái là cánh đồng trồng hoa hồng nơi những toán rệp cây găm gỗ, bên phải là một khu công nghiệp và các nhà máy tỏa khói. Ở trung tâm thành phố, trước những tòa nhà dáng vẻ đẹp đẽ là những con phố đang đợi những vị khách bộ hành thân thuộc của mình.

1. Nhân vật trong "Gulliver phiêu lưu ký" (1726), tiểu thuyết viễn tưởng của nhà văn Ailen Jonathan Swift.

Một tám biển ở lối vào đại lộ chính có đè “MYRMÉCOPOLIS”, thành phố kiến.

Kiến đi xe ô tô trên các xa lộ và trên các con phố. Thay vì dùng vô lăng thì các xe có bánh lái, thích hợp với các móng vuốt.

Trên các công trường, kiến đang xây những tòa nhà mới với những chiếc xe ủi tí hon chạy bằng hơi nước. Theo trực giác, kiến chọn các kiểu mái nhà tròn.

Còn có cả tàu điện trên không, các sân vận động. Maximilien neo mắt. Hình như anh thấy hai đội kiến đang chơi một trận bóng đá kiểu Mỹ, chỉ có điều anh không trông thấy bóng. Thực ra đó có lẽ là đầu vật tập thể.

Anh không tin vào mắt mình nữa.

MYRMÉCOPOLIS.

Vậy ra đó là bí mật lớn vẫn được giấu kín của kim tự tháp! Với sự giúp sức của Arthur và các đồng sự, ở đây kiến đã đạt được những tiến bộ văn minh rực rõ nhất. Chỉ trong vài tuần, chúng đã chuyển từ thời tiền sử sang thời hiện đại nhất.

Maximilien phát hiện ra một cái kính lúp dưới đất và cầm lên để quan sát rõ hơn. Những con tàu chạy bằng bánh xe nước lướt trên kênh đào lớn, giống những con tàu trên sông Mississippi. Các khinh khí cầu đầy chật kiến bay phía trên các con tàu.

Cảnh tượng thật là thần tiên và cung thật đáng sợ.

Viên cảnh sát tin chắc là 103 có ở đó, trong đám dân chúng của cái tổ kiến khoa học viễn tưởng này. Làm thế nào để tóm được nó và mang về tòa nhà? Cái kim và bồ roem. Que diêm và cục nam châm. Tìm ra phương pháp.

Maximilien lấy trong túi áo ra cái thia nhỏ và một cái lọ con con.

Muốn tìm Kiến Chúa thì chỉ cần theo dấu vết trứng kiến rồi ngược về nguồn. Nhưng ở đây không có trứng kiến. Có lẽ Kiến Chúa 103 vô sinh chẳng?

Anh bèn nhớ lại là công tố viên trưởng có nói con kiến này có dấu vàng trên trán. Tốt thoi, nhưng tất cả những ngôi nhà này có thể chưa hàng trăm con kiến với dấu vàng trên trán. Phải làm sao cho chúng ra khỏi nhà và tụ tập lại một chỗ quang không có mái nhà che chắn cho chúng.

Anh leo lên trên, lục lọi và tìm được một bình dầu. Anh rải thứ chất độc đó.

Trong cơn hoảng loạn, bao giờ người ta cũng làm lộ bí mật. Maximilien biết rằng chỉ cần thoáng ngửi thấy mùi chất độc đen kịt đó là lũ kiến sẽ chạy vội đi cứu Kiến Chúa. Dù lũ kiến này có biến thái rất nhiều do biết được những bí mật của con người thì chúng nhất định vẫn bảo tồn nhu cầu cứu Kiến Chúa.

Anh đổ dầu từ góc bên phải chỗ cao nhất. Thứ chất lỏng đen, nhầy nhầy và bốc mùi chảy chậm rãi, tràn qua các đại lộ, làm ngập các căn nhà, các khu vườn và nhà máy. Cơn sóng thần đen xám chiếm thành phố.

Khắp nơi hoảng loạn. Lũ kiến vọt ra từ các căn nhà để lao vào xe ô tô

và ra xa lộ ngay lập tức. Nhưng các xa lộ đã dính đầy dầu.

Kênh đào cũng chẳng hơn gì, làn nước trong vắt đã đen ngòm dầu, bánh các con tàu hơi nước ngập trong đó.

Lũ kiến có vẻ ngạc nhiên là Ngón Tay từng giúp chúng nhiều như vậy mà giờ lại để cho thảm họa diễn ra. Có cảm giác như chúng chờ có sự can thiệp nhanh chóng từ phía trên để cứu chúng, nhưng can thiệp duy nhất là một chiếc thìa inox nạo vét trong làn nước đen.

Maximilien lục lọi trên các trục đường chính của thành phố. Bỗng dung anh nhận thấy có cảnh chộn rộn quanh một tòa nhà lớn hơn những tòa nhà khác.

Viên thanh tra đưa cái kính lúp sát lại gần. Anh chắc chắn là Kiến Chúa sẽ xuất hiện ngay bây giờ. Quả vậy, mấy con kiến xuất hiện, dùng cẳng nâng một con có đầu vàng trên trán.

Kiến Chúa 103. Cuối cùng thì viên cảnh sát cũng tóm được nó.

Lợi dụng hiệu ứng bất ngờ và tình trạng tắc nghẽn giao thông, anh nhúng cái thìa xuống và tóm lấy Kiến Chúa. Anh nhanh chóng vứt con kiến vào cái túi nhựa rồi đóng lại.

Sau đó, anh trút nốt bình dầu xuống thành phố kiến. Chất lỏng chết người phủ lên cả thành phố.

Xe cộ, máy bắn, gạch, khinh khí cầu, tàu hơi nước, ô tô có bánh lái cùng đủ thứ đồ công nghiệp nổi lehnh bènh trên thành phố kiến. Trước khi chết, lũ kiến của thành phố hiện đại tự nhủ rằng có lẽ chúng đã nhầm khi tin rằng có thể liên minh với Ngón Tay.

222. BÁCH KHOA TOÀN THU

$1+1 = 3$: $1+1 = 3$ có lẽ là khẩu hiệu của nhóm không tưởng chúng tôi. Điều đó có nghĩa là sự hợp nhất giữa các căn nguyên chi phối vũ trụ: dương và âm, nhó và lớn, thấp và cao, làm nảy sinh một thứ khác biệt hẳn với chúng, vượt hơn chúng.

$1+1 = 3$.

Tất bộ niềm tin rằng con cái chúng ta chắc chắn sẽ hơn chúng ta đều được diễn đạt trong phương trình này. Đó là niềm tin vào tương lai của loài người. Con người của ngày mai chắc chắn sẽ hơn con người của hôm nay. Tôi tin và tôi hy vọng vào điều đó.

Nhưng $1+1 = 3$ cũng thể hiện khái niệm rằng tính tập thể và sự gắn kết xã hội là những cách thức tốt nhất để làm vị thế động vật của ta được nâng cao.

Tuy nhiên, $1+1 = 3$ có thể làm nhiều người không thõi mái vì cho rằng nguyên tắc triết học này thật vớ vẩn vì không đúng về mặt toán học. Vậy nên tôi sẽ buộc phải chứng minh cho các bạn thấy là nó đúng về mặt toán học. Đây chẳng phải lần đầu tiên tôi phải chứng minh một nghịch lý. Từ dưới mồ, tôi sẽ phá bỏ những điều các bạn vẫn tin chắc. Tôi sẽ chứng tỏ

cho các bạn thấy điều mà các bạn vẫn cho là chân lý DUY NHẤT chỉ là một trong vô số những chân lý mà thôi. Chúng ta cùng làm nào.

Lấy phương trình $(a + b) x (a - b) = a^2 - ab + ba - b^2$.

Trong vế bên phải, $-ab$ và $+ba$ triệt tiêu nhau nên ta có:

$$(a + b) x (a - b) = a^2 - b^2.$$

Chia hai số hạng ở hai bên cho $(a - b)$, ta được:

$$\frac{(a + b) x (a - b)}{a - b} = \frac{a^2 - b^2}{a - b}$$

Rút gọn về trái:

$$(a + b) = \frac{a^2 - b^2}{a - b}$$

Coi $a = b = 1$. Ta có:

$$1 + 1 = \frac{1 - 1}{1 - 1}$$

Trong phép chia, khi cả tử số và mẫu số bằng nhau thì kết quả = 1. Vậy, phương trình trở thành:

$2 = 1$, và nếu thêm 1 vào mỗi bên thì ta có: $3 = 2$. Nếu tôi thay $2 = 1 + 1$ thì tôi có:

$$3 = 1 + 1.$$

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

223. CHIẾN LUỢC KIẾN

Ba tiếng búa ngà gõ. Lần đầu tiên trong lịch sử loài người, Kiến Chúa sẽ ra làm chứng.

Để công chúng không bỏ mắt chi tiết nào, các máy quay khuếch đại sẽ quay hình con kiến, sau đó hình ảnh được chiếu trực tiếp lên màn ảnh trắng gắn phía trên chỗ các bị cáo ngồi.

- Trật tự. Mang bị can ra trước máy “Đá Hoa thị”.

Một cảnh sát dùng kẹp nhỏ lông cừu đệm mút đặt con kiến có vết vàng trên trán vào ống nghiệm. Phía trên có hai cái râu bằng nhựa gắn vào “Đá Hoa thị”.

Phiên hỏi cung bắt đầu.

- Cô là 103, Kiến Chúa của kiến đẻ hung, đúng không?

Con kiến cúi xuống phía hai cái râu thu tín hiệu. Đúng là nó có vẻ chẳng lạ lẫm gì dụng cụ này. Nó lắc râu và phát ra một thông điệp ngay lập tức được giải mã và chuyển thành giọng nói trong máy tính.

Tôi không phải là nữ hoàng, tôi là Công chúa. Công chúa 103.

Chánh án hùng hổ, bức mình vì bị bắt lỗi. Ông ra lệnh cho thư ký

tòa án thay đổi trong bản tường trình phiên tòa danh hiệu của bị cáo. Dù sao cũng rất án tượng, ông kính cẩn nói:

- Thưa... Công chúa... 103, Công chúa có đồng ý trả lời câu hỏi của chúng tôi không ạ?

Phòng xử án lộn xộn, có tiếng chế giễu. Không hiểu nên xưng hô với Công chúa thế nào cho đúng phép lịch sự nhỉ, dù là Công chúa kiêng đi chăng nữa?

- Tại sao Công chúa lại sai quân mình giết ba cảnh sát đang thi hành công vụ? quan tòa hỏi thẳng thừng.

Arthur nói xen vào, ông gợi ý nên dùng những từ ngữ đơn giản hơn, dễ hiểu hơn với kiêng và khuyên chánh án nên bỏ những từ ngữ hay sử dụng trong tòa án.

- Được. Tại sao Công chúa giết người?

Arthur nói rằng thứ ngôn ngữ ngô nghê trẻ con đó cũng không hợp với kiêng. Có thể nói đơn giản nhưng vẫn giữ cách diễn đạt bình thường.

Chánh án chẳng biết phải làm thế nào nữa nên lúng b匡ng:

- Tại sao cô lại giết con người?

Con kiêng phát ra:

Trước khi tiếp tục cuộc tranh luận, tôi thấy ở đây có các máy quay đang ghi hình tôi. Các vị trông thấy tôi được phóng to ra nhưng tôi thì không trông thấy các vị.

Arthur khẳng định rằng 103 đã quen dùng truyền hình trong các cuộc trò chuyện với con người và vì muốn đảm bảo sự công bằng, sau khi đã trao đổi ngắn với các hội thẩm, chánh án đồng ý cho bị cáo được sử dụng một trong những máy thu hình tí hon tịch thu ở kim tự tháp.

Công chúa 103 cúi xuống cái máy truyền hình được đặt trước ông nghiêm. Nó nhìn thấy gương mặt chánh án, người đang nói chuyện với mình và nhận thấy đó là một Ngón Tay đã già. Nó đã nhận ra rằng Ngón Tay có lông trắng thường là đã sống qua ba phần tư cuộc đời. Thường thì trong thế giới Ngón Tay, những kè già nua đều bị xếp xó. Nó tự hỏi có thực phải trình bày với gã Ngón Tay già mặc đồ đen đỏ hóa trang này không. Rồi nhận thấy không ai phản đối quyền lực của người này nên nó đưa râu về phía máy thu mì.

Tôi đã thấy các phiên tòa trong phim truyền hình. Thông thường thì người ta bắt các nhân chứng phải thề trước Kinh Thánh.

- Cô xem nhiều phim truyền hình Mỹ quá, chánh án thót lên, ông thường thấy các bị cáo làm lẩn kiêu đó nhưng vẫn cứ bức mình. Ở đây người ta không thề trước Kinh Thánh.

Ông kiêm nhẫn giải thích:

- Ở Pháp, Giáo hội và Nhà nước phân tách từ hơn một thế kỷ nay rồi. Người ta thề danh dự chứ không thề trước Kinh Thánh, mà ở đất nước tôi, không phải ai cũng coi Kinh Thánh là cuốn sách thiêng liêng.

Công chúa 103 hiểu rằng ở đây cũng có những kè tin là có Chúa và

những kẻ không tin và hai bên cũng xung khắc với nhau. Tuy nhiên, giá mà được thè trước Kinh Thánh thì thích hơn... Nhưng vì đây là phong tục ở Fontainebleau nên nó đành chịu:

Tôi xin thè nói sự thật, chỉ nói sự thật và toàn bộ sự thật.

Hình ảnh con kiến đứng trên bốn cẳng sau, một cẳng trước đặt trên vách kính gần nó rất ấn tượng. Đèn flash bật tanh tách. Dương nhiên là 103 ghi điểm nhở tôn trọng các phong tục của Ngón Tay. Tục ngữ chẳng nói: "Tới nhà Ngón Tay thì phải cư xử như Ngón Tay" đấy thôi.

Các nhân viên tòa án giải tán đám phóng viên ảnh. Tất cả những người có mặt trong phòng xử án đều ý thức được rằng mình đang sống trong giờ phút lịch sử.

Chánh án thấy mình bị vượt mặt nhưng cố không tỏ vẻ gì. Ông chuyên chú vào sử dụng cách hỏi cung thông thường.

- Tôi nhắc lại câu hỏi lúc nay. Công chúa, vì sao cô ra lệnh cho quân mình giết cảnh sát người?

Con kiến áp râu vào ống thu. Máy tính bắt đầu nhấp nháy rồi phát lời dịch ra loa.

Tôi chẳng hề ra lệnh gì hết. Kiến không có khái niệm "lệnh". Ai này thích làm gì lúc nào thì cứ làm.

- Nhưng quân của cô đã tấn công người! Điều này thì cô không thể phủ nhận được!

Tôi không có quân. Theo những gì tôi thấy thì có những Ngón Tay có mặt ở giữa đám kiến chúng tôi. Chỉ riêng việc họ bước đi cũng đã làm chết ba ngàn kiến chúng tôi rồi. Các vị chẳng hề nhí chút nào với chúng tôi. Các vị chẳng nhìn xem mình đặt cẳng xuống chỗ nào nữa.

- Nhưng các cô chẳng có việc gì ở quả đồi đó hết! công tố viên trưởng thốt lên.

Máy tính truyền câu nói đó.

Theo như tôi biết thì riêng dành cho tất cả mọi người. Tôi tới thăm mấy người bạn Ngón Tay. Tôi đã bắt đầu thiết lập quan hệ ngoại giao với họ.

- Máy người bạn "Ngón Tay"! Quan hệ "ngoại giao". Nhưng những người đó chẳng đại diện cho ai hết. Họ làm gì có quyền lực chính thức. Đó chỉ là những kẻ điên nhốt mình trong kim tự tháp trong rừng! công tố viên trưởng kêu lên.

Con kiến kiên nhẫn giải thích:

Ngày xưa, chúng tôi đã thử thiết lập quan hệ chính thức với những người lãnh đạo chính thức của thế giới các vị, nhưng họ đã từ chối đói thoại với chúng tôi.

Công tố viên trưởng tiến lên giơ ngón tay ra dọa con kiến.

- Lúc nay cô đã đói được thè trước Kinh Thánh. Thè cô có biết Kinh Thánh có ý nghĩa gì với chúng tôi không?

Trên hàng ghế bị cáo, mọi người run rẩy. Liệu công tố viên trưởng có đánh bại đồng minh bé nhỏ của họ không?

Kinh Thánh là mươi điều giới luật⁽¹⁾, con kién phát ra. Nó nhớ rõ bộ phim của đạo diễn Mỹ nổi tiếng Cecil B. de Mille với diễn xuất của Charlton Heston vốn rất hay được chiếu.

Arthur thở phào nhẹ nhõm. Quả thực có thể trông cậy ở 103. Ông vẫn nhớ là không hiểu tại sao Charlton Heston luôn là diễn viên yêu thích nhất của con kién. Nó đã xem không chỉ *Mười điều giới luật*, mà còn cả *Ben Hur*, *Mặt trời xanh* và hai bộ phim khiến nó suy nghĩ rất nhiều: *Rừng trại* nói về cảnh lũ kién xâm chiếm Trái đất và nhất là *Hành tinh khi* cho thấy con người không phải là bất khả chiến bại và có thể bị những động vật lông lá khác vượt qua.

Cũng như chánh án, công tố viên trưởng có giặc vẻ ngạc nhiên và nhanh chóng nói tiếp:

- Cứ cho là vậy đi. Vậy thì cô phải biết là trong số mươi điều giới luật đó có điều răn: “Không bao giờ được sát sinh”.

Arthur cười thầm trong bụng. Công tố viên trưởng không biết ông ta đang dán thân vào cuộc tranh luận như thế nào đâu.

Nhưng chính các vị đã biến việc giết bò và gà thành hẳn một ngành công nghiệp cơ mà. Đây là còn chưa nói tới những cuộc đấu bò nơi các vị biên cái chết của con bò thành màn trình diễn.

Công tố viên trưởng nổi giận:

- Theo nghĩa trong Kinh Thánh thì không sát sinh không có nghĩa là “không giết động vật” mà là “không giết người”.

Công chúa 103 không bối rối:

Tại sao mạng sống của Ngón Tay lại quý báu hơn mạng sống của gà, của bò hay của kién?

Chánh án thở dài. Trong vụ này thì dù có làm gì đi nữa cũng không thể chỉ bám vào các sự việc, họ cứ luôn bị lôi vào tranh luận triết lý.

Công tố viên trưởng bức lâm. Trước sự làm chứng của các bồi thẩm, ông chỉ vào màn hình nơi hiện lên cái đầu của 103.

- Mắt lồi ra, hàm đen kịt, râu ria, trông kién mới xấu xí làm sao... Ngay cả những con quỷ tồi tệ nhất trong phim kinh dị hay khoa học viễn tưởng của chúng ta cũng không xấu đến thế. Ấy thế mà những con vật ngàn lần xấu xí vô duyên hơn chúng ta còn muốn dạy bảo chúng ta nữa sao?

Câu trả lời bật ra ngay.

Thê ông tướng mình đẹp ư? Với vài cái râu lưa thua trên hộp sọ, làn da tái mét và mấy cái lỗ mũi giữa khuôn mặt.

Cử tọa phá lênh cười trong khi làn da tái mét biến thành đỏ tía.

- Con kién này xoay xở giỏi tuyệt, Zoé thì thầm vào tai David.

- Tôi vẫn luôn nói là không ai thay thế được 103 mà, Arthur thì thầm, khá là cảm động vì kỳ tích của cô học trò.

Công tố viên trưởng đã lấy lại được hơi và lại tấn công, lần này còn giật dữ hơn:

1. *Ten Commandments*, phim Mỹ (1956) của đạo diễn Cecil B. de Mille.

- Không chỉ có vẻ đẹp, ông nói vào cái micro của “Đá Hoa thị”, còn có trí thông minh nữa. Chỉ con người mới có trí thông minh. Mạng sống của kiến không quan trọng vì chúng không có trí thông minh.

- Chúng có dạng trí thông minh riêng, Julie bối rối trả lời.

Công tố viên trưởng sướng điên. Vậy là chúng sắp bẫy rồi.

- Nếu thế thì hãy chứng minh cho tôi thấy là kiến thông minh đi!

Máy tính “Đá Hoa thị” nhấp nháy cho thấy nó đang dịch một câu của Công chúa 103. Câu đó được phát to trong phòng xử án.

Hãy chứng minh cho tôi thấy là người thông minh đi.

Giờ thì phòng xử án sôi sục hết cả lên. Mọi người đều đứng về phía này hoặc phía kia, ai nấy đều nói lên ý kiến của mình. Bối rối rất khó giữ vẻ thờ ơ còn chánh án thì không ngớt gõ chiếc búa ngà.

- Vì chuyện đã tới mức này, vì có vẻ như không thể tiếp tục phiên điều trần trong yên tĩnh nên phiên tòa tạm hoãn. Mười giờ sáng mai tiếp tục tranh luận.

Tối hôm đó, trên đài phát thanh cũng như trên truyền hình, các nhà bình luận cho rằng Công chúa 103 đang có lợi thế. Theo ý kiến các chuyên gia thì dù bị hỏi cung rất gay gắt nhưng con kiến nặng có 6,3 miligram lại tỏ ra ranh ma hơn công tố viên trưởng và chánh án tòa đại hình với trọng lượng tổng cộng gần 160 kilogram.

Những người của tập một, tập hai và tập ba cuốn *Bách khoa toàn thư* lại hy vọng. Nếu quả thực có công lý trên tràn gian thì mọi chuyện vẫn chưa hẳn là hỏng cả.

Maximilien tức điên đâm mạnh vào tường.

224. KÝ ÚC MÙI: LOGIC CỦA NGÓN TAY

LOGIC:

Logic là một khái niệm rất đặc đáo của Ngón Tay.

Những sự kiện logic là những sự kiện tiếp nối nhau theo cách có thể chấp nhận được đối với xã hội Ngón Tay.

Ví dụ: với Ngón Tay thì việc một số công dân của một thành phố đầy thức ăn chết đói mà chẳng ai giúp họ là logic.

Ngược lại, sẽ là không logic nếu những người ôm vì ăn quá nhiều thức ăn lại không chịu ăn nữa.

Với Ngón Tay thì đổ thức ăn ra bãi rác dù thức ăn đó không hề hỏng là logic.

Ngược lại, sẽ là không logic nếu thức ăn đó được chia cho những người có thể muôn dùng nó. Hơn nữa, Ngón Tay còn đốt rác để chắc chắn là không ai động vào rác của mình.

225. NỖI SỢ HÃI TÙ BÊN TRÊN

Các quan tòa đang rời khỏi phòng xử án thì một cảnh sát đuổi kịp một

hội thẩm. Anh đang cầm trong tay cái ống nghiệm có chứa Công chúa 103.

- Thế ta làm gì với bị cáo này à? Tôi không thể chờ nó vào tù trong xe hòm chờ tù cùng với người được.

Viên hội thẩm ngược mắt lên trời.

- Thì cho nó vào cùng với mấy con kiến kia vậy, ông trả lời hú họa. Dù sao thì cũng dễ nhận ra nó nhờ cái vết vàng trên trán.

Viên cảnh sát hé mở nắp bể cá, đổ cái ống nghiệm-tù và 103 roi xuống cạnh các bạn tù.

Lũ kiến tù binh rất hài lòng được gặp lại anh hùng của mình. Chúng liếm nhau, trao đổi thức ăn cho nhau rồi tụ tập lại để trò chuyện.

Trong số lũ kiến tù binh có số 10 và số 5. Hai con này giải thích: khi thấy các Ngón Tay cho chúng vào các túi, chúng vội vàng leo vào vì nghĩ là được mời tới chơi thế giới của Ngón Tay.

Dù sao thì chúng cũng quyết tâm giết chúng ta, dù chúng ta có làm gì đi nữa, một con kiến lính nói, nó đã mất hai cẳng sau khi cảnh sát nhét bùa chúng vào những cái túi to.

Mặc kệ. Ít ra thì chúng ta cũng có dịp để thể hiện lập luận của chúng ta ở tâm của chúng để bảo vệ cách sống của mình, Công chúa 103 tuyên bố.

Từ trong một góc, một con kiến nhỏ lao ra gặp nó.

Hoàng tử số 24!

Vậy là lần này con kiến lúc nào cũng đãng trí lại đi lạc đúng hướng. Quên đi những nhọc nhăn khổ sở dẫn tới cuộc gặp gỡ này, Công chúa 103 nép chặt vào mình Hoàng tử số 24.

Thật tuyệt vời khi được gặp lại Hoàng tử! Công chúa 103 đã hiểu thế nào là nghệ thuật, giờ thì nó bắt đầu lờ mờ hiểu thế nào là tình yêu.

Tình yêu, đó là khi ta yêu ai đó, để mất rồi tìm lại được người ấy, nó nghĩ.

Hoàng tử số 24 đứng sát vào Công chúa 103. Nó muốn trao đổi tuyệt đối.

226. TRÍ THÔNG MINH

Chánh án dùng búa gỗ lên mặt bàn.

- Chúng tôi đòi hỏi những bằng chứng khách quan về trí thông minh của chúng.

- Chúng có thể giải quyết được mọi vấn đề, Julie trả lời.

Công tố viên trưởng nhún vai:

- Chúng không biết tới quá nửa công nghệ của chúng ta. Chúng còn không biết tới cả lửa.

Người ta đã dựng một cái bục nhỏ bằng nhựa với cái máy truyền hình và các râu nhân tạo ở trong bể cá để phục vụ cho phiên tòa hôm nay.

Công chúa 103 đứng trên bốn chân sau để làm cho mọi người hiểu mình rõ hơn. Nó phát ra một câu khá dài. Máy tính giải mã.

Ngày xưa, kiến từng phát hiện ra lửa và dùng nó trong giao tranh; nhưng

rồi một ngày kia, kién không kiểm soát được một vụ cháy lan rộng phá hủy tất cả. Vì vậy nên côn trùng nhất trí quyết định không động tới lửa nữa và khai trừ những kẻ dùng thứ vũ khí hủy diệt quá mạnh đó...

- Đây, các vị thấy chưa! Quá dốt nát nên không kiểm soát được lửa, công tố viên trưởng mỉa mai, nhưng cái loa đã lại lạo xạo, dấu hiệu cho thấy phần tiếp theo của thông điệp trước.

... Trong cuộc hành quân hòa bình về hướng thế giới của các vị, tôi đã giải thích cho các anh chị em mình rằng nếu được sử dụng tốt thì lửa có thể mở ra con đường mới để phát triển công nghệ.

- Điều đó không có nghĩa là các ngươi thông minh, mà chỉ là lúc đó các ngươi biết bắt chước trí thông minh của chúng ta mà thôi.

Con kién bỗng tỏ ra bức bối. Râu nó bắt đầu rung lên và đập mạnh vào óng thu vì nó rất bức bối.

THẾ CUỐI CÙNG THÌ CÁI GÌ CHỦNG TÓ LÀ NGÓN TAY CÁC NGƯỜI THÔNG MINH?

Tiếng xì xào trong phòng xử án. Vài tiếng cười cồ nén. Có vẻ như con kién phát mùi liên tiếp.

Tôi hiểu rõ rằng với các người thì tiêu chí để tuyên bố rằng một động vật thông minh là nó giống các người!

Không ai nhìn vào bể cá. Mọi cặp mắt đều dán vào màn hình. Người quay phim quên mất 103 là động vật nên quay nó như quay người, theo kiểu Italia, nghĩa là với phần ngực, vai, đầu.

Nhờ óng kính khuếch đại, dần dà, mọi người nhìn ra các biểu hiện. Dương nhiên là không có cử động trên gương mặt hay ánh mắt, nhưng râu, cằm và hàm liên tục động đây nên ai nấy đều dần dần hiểu được.

Râu dựng lên là thể hiện ngạc nhiên, râu cong một nửa là tỏ ý muốn thuyết phục. Râu phải rủ xuống phía trước, râu trái rủ ra đằng sau: chú ý tới lập luận của đối thủ. Râu rủ xuống má: thất vọng. Hàm nhám nhám râu: thư giãn.

Lúc này thì râu của 103 đang cong một nửa.

Với chúng tôi thì các người dốt nát và chúng tôi mới là kẻ thông minh. Vậy nên cần phải nhờ tới một loài thứ ba không phải là Ngón Tay mà cũng không phải là kién để phân xử khách quan.

Tất cả mọi người, kể cả các quan tòa, công tố viên và bồi thẩm, đều hiểu rằng đó là vấn đề mấu chốt. Nếu kién thông minh thì chúng phải chịu trách nhiệm về các hành động của mình. Nếu không thì chúng không phải chịu trách nhiệm, như người bị bệnh tâm thần hoặc bất cứ người chưa trưởng thành nào.

- Làm thế nào để chứng tỏ kién có trí thông minh hay không? Chánh án vừa vuốt râu vừa tự hỏi thành lời.

Và làm thế nào để chứng tỏ Ngón Tay có trí thông minh hay không? con kién nói tiếp, vẫn hết sức tự tin.

- Trong tình huống này thì điều chúng ta cần làm là xác định xem loài

nào thông minh hơn, một hội thẩm đáp trả.

Tòa đại hình ít nhiều cũng giống như sân khấu. Từ thủa xa xưa, công lý đã được tạo dựng như một màn kịch, nhưng chưa bao giờ chánh án có cảm giác mình là đạo diễn rõ như hôm nay. Ông có nhiệm vụ phải coi sóc nhịp điệu cho các bài tham luận để công chúng khỏi chán, sắp đặt các vai nhân chứng, bị cáo, bồi thẩm. Nếu ông giữ được sự hồi hộp cho tới khi công bố bản án cuối cùng, khiến cho cử tọa trong phòng xử án cũng như khán giả truyền hình phải mong ngóng chờ đợi được theo dõi hồi tiếp theo của các cuộc tranh luận thì có nghĩa là ông đã thành công lớn.

Chuyện hiếm thấy, một bồi thẩm giơ tay.

- Xin phép cho tôi được nói... Tôi rất thích những trò chơi đòi hỏi phải suy nghĩ, nhân viên bưu điện về hưu nói. Cờ vua, ô chữ, câu đố, chơi chữ, bài brit. Tôi thấy có lẽ cách tốt để nhất đánh giá hai tâm trí hòng xác định xem bên nào tinh tế hơn là dùng trò chơi, một kiểu như “đua tranh” trí tuệ vậy.

Chánh án có vẻ thích từ “đua tranh”.

Ông nhớ hồi còn học ở trường luật, ông được biết rằng thời Trung cổ thì công lý phụ thuộc vào đua tranh. Những người tham biện mặc áo giáp và giao tranh tới chết, để Chúa trời quyết định người thắng cuộc. Như vậy đơn giản hơn nhiều, kẻ sống sót luôn là người có lý. Các quan tòa chẳng sợ nhầm hay phải hối hận gì hết.

Tuy nhiên, không thể nào tổ chức đấu tay đôi ngang sức ngang tài giữa người và kiến được. Người chỉ cần búng nhẹ là kiến chết tươi.

Chánh án chỉ ra chi tiết này. Nhưng người bồi thẩm vẫn không chịu thua.

- Vậy thì chỉ cần tạo ra một thử thách khách quan trong đó cả kiến lẫn người đều có cơ hội để thành công ngang nhau, ông nhấn mạnh.

Ý tưởng làm cử tọa thấy phản khích. Chánh án hỏi:

- Thế ông nghĩ tới kiểu “đua tranh” nào?

227. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHIẾN LUỢC CỦA NGƯA: Năm 1904, cộng đồng khoa học quốc tế sôi sục hẳn lên. Người ta tin rằng cuối cùng cũng đã khám phá ra “một động vật thông minh như người”. Động vật đó là một con ngựa tám năm tuổi tên là Hans được giáo sư von Osten, một nhà bác học Áo nuôi dạy. Những người tới xem con ngựa đều vô cùng ngạc nhiên vì Hans có vẻ hiểu rất rõ toán học hiện đại. Nó đưa ra những đáp số chính xác cho các phương trình người ta đề ra cho nó. Con ngựa còn có thể cho biết bây giờ là mấy giờ, nhận ra ánh những người mà người ta giới thiệu với nó vài ngày trước, giải quyết những vấn đề logic.

Hans dùng móng chỉ các đồ vật và cho biết các số bằng cách gõ xuống đất. Các chữ được gõ lần lượt để tạo ra các từ. Một lần gõ là chữ “a”, hai lần gõ là chữ “b”, ba lần gõ là chữ “c”, và cứ tiếp tục như thế.

Người ta cho Hans làm đủ loại thử nghiệm và con ngựa cứ liên tục chứng tỏ năng khiếu của mình. Các nhà động vật học, các nhà sinh vật học, các nhà vật lý, thậm chí cả các chuyên gia tâm lý và tâm thần từ khắp nơi trên thế giới đều tới để xem Hans. Khi tới, họ rất nghi ngờ, còn khi ra về thì vô cùng ngạc nhiên. Họ không phát hiện ra trò lừa nào cả và cuối cùng thừa nhận là con vật này thực sự "thông minh".

Ngày 12 tháng Chín năm 1904, một nhóm ba chuyên gia đăng báo cáo bác bỏ mọi khả năng có sự gian lận. Vụ việc này gây tiếng vang lớn thời đó và thế giới khoa học bắt đầu quen với ý nghĩ là con ngựa này thực sự thông minh như con người.

Cuối cùng, Oskar Pfungst, một trong các trợ lý của von Osten, đã khám phá ra điều bí ẩn. Ông nhận ra là Hans trả lời sai khi những người có mặt không biết lời giải của vấn đề mà người ta đặt ra cho con ngựa. Nếu người ta bịt mắt nó lại, không cho nó nhìn thấy những người có mặt thì con ngựa lần nào cũng nhầm. Cách giải thích duy nhất cho điều này là Hans là một con vật vô cùng chăm chú nên khi gõ móng, nó nhận thức được sự thay đổi thái độ của những người xung quanh. Con ngựa cảm nhận được sự phản kích khi nó tới gần đáp án đúng.

Nó hết sức tập trung vì hy vọng sau đó sẽ được thưởng thức ăn ngon.

Khi bị ăn bị lật tẩy, cộng đồng khoa học bức bối vì bị lừa dối đến như vậy nên đâm ra ngờ vực với tất cả mọi thử nghiệm liên quan tới trí thông minh của động vật. Trong rất nhiều trường đại học, người ta vẫn còn nhắc tới trường hợp của chú ngựa Hans như một ví dụ châm biếm về nhầm lẫn khoa học. Tuy nhiên, Hans tội nghiệp không đáng được hưởng vinh quang mà cũng chẳng đáng bị sỉ nhục. Xét cho cùng thì nó đã biết giải mã thái độ của người giỏi tới mức có lúc làm cho người ta nghĩ nó ngang hàng với mình.

Nhưng có lẽ một trong những nguyên nhân sâu xa khiến người ta ghét Hans đến như vậy là loài người không thích bị động vật nhìn thấu tâm can.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

228. ĐUA TÀI

Người bồi thẩm thích các trò chơi đòi hỏi suy nghĩ tinh nguyen nghĩ ra một thử nghiệm. Sau khi đã bàn thảo, các quan tòa và công tố viên thấy rằng thử nghiệm đó chấp nhận được.

Bây giờ phải tìm ra một đại diện cho loài người và một đại diện cho loài kiến trong cuộc thi.

Công tố viên trưởng đề cử thanh tra Maximilien Linart, còn Julie đề cử 103. Chánh án bác bỏ ngay cả hai đề cử. Maximilien Linart giảng dạy ở trường cảnh sát và là một thám tử nổi tiếng nên quá xuất chúng để làm đại diện

tiêu biểu cho con người. 103 cũng vậy, nó đã xem quá nhiều phim trên truyền hình của con người nên không còn là con kiến bình thường nữa.

Chánh án cho rằng dứt khoát phải chọn kẻ biện hộ cho con người và kiến ngẫu nhiên trong dân chúng. Ông ý thức được rằng mình đang tạo ra án lệ nên cố đảm nhiệm vai trò của mình hết sức nghiêm túc.

Một cảnh sát và một nhân viên tòa án được cử ra phổ với lệnh là đưa về tòa người đàn ông đầu tiên có dáng vẻ phù hợp đi qua đó. Họ chặn một "con người trung bình", bốn mươi tuổi, tóc nâu sẫm, ria mảnh, đã ly dị và có hai con. Họ giải thích với anh công việc cần làm.

Người đàn ông e sợ với ý nghĩ phải làm người đại diện cho loài người và lo mình tỏ ra nực cười. Viên cảnh sát tự hỏi không biết có nên dùng vũ lực để đưa anh ta vào tòa không nhưng nhân viên tòa án này ra ý bảo với người đàn ông rằng ngay tối hôm đó anh ta sẽ được lên truyền hình. Ý nghĩ trộn được hàng xóm láng giềng làm người đàn ông không lưỡng lự nữa và đi theo họ.

Cũng vẫn viên cảnh sát và người nhân viên tòa án đó ra vườn cung tư pháp tìm một con kiến, nhưng không hỏi xem nó có đồng ý tham gia hay không. Họ tóm lấy con kiến đầu tiên mình trông thấy, một con kiến nặng 3,2 miligram, dài 1,8 xăng ti mét, có hàm nhỏ và thân màu đen. Họ kiểm tra thấy mọi bộ phận của con kiến đều còn nguyên và râu nó động đậy khi họ đặt nó lên một tờ giấy.

Dụng cụ để đo lường trí thông minh do người bồi thẩm nghĩ ra đã được sắp xếp trong phòng xử án. Đó là mười hai mẩu gỗ phải xếp chồng lên nhau tạo thành một cái bục cao để đứng lên và với tới một nút đơ treo phía trên.

Người đầu tiên chạm được vào nút làm chuông rung lên sẽ được coi là thắng cuộc.

Các miếng gỗ đều giống nhau nhưng kích cỡ thì khác giữa người và kiến. Cái bục của con người nếu xếp đầy đủ các mảnh gỗ thì sẽ cao tới ba mét, còn bục của con kiến là ba xăng ti mét.

Viên bồi thẩm bôi một chút mật ong vào nút đơ của con kiến để khuyến khích nó làm việc. Người ta đặt máy quay ở trước hai đối thủ và chánh án ra hiệu lệnh bắt đầu.

Từ khi còn nhỏ xíu, con người đã quen với trò chơi xây dựng. Anh ta ngay lập tức xếp các mảnh gỗ của mình một cách có phương pháp, nhẹ nhõm vì thấy thử nghiệm đơn giản tới như vậy.

Về phần mình, con kiến quay vòng, hoảng sợ vì tự dừng bị đưa tới nơi xa lạ, đầy mùi vị và ánh sáng, cách xa những điểm mốc quen thuộc của mình. Nó đứng dưới cái nút, ngửi mùi mật dịu ngọt và phần khích hắn lên. Râu nó cứ luẩn quẩn. Nó đứng trên bốn cẳng sau, toan tóm lấy cái nút nhưng không được.

Công tố viên trưởng mặc cho nhân viên tòa án đầy mày mẩu gỗ ra phía con kiến để cho nó hiểu là phải xếp chúng lại thì mới với tới cái nút được.

Con kiến nhìn mấy mẩu gỗ và dùng hàm ngoạm lấy chúng để ăn vì mấy mẩu gỗ này hơi có mùi mật ong. Tất cả cười phá lên.

Con kiến động đậy, quanh quẩn dưới cái nút đó nhưng không làm bát cứ hành động nào có thể giúp nó chạm tới nút.

Ngược lại, được đồng loại khích lệ, con người đã sắp hoàn thành công trình của mình mà con kiến vẫn chưa làm gì cả, ngoài việc làm hỏng các miếng gỗ của nó và quay lại dưới cái nút để thử tóm lấy bằng cách đứng trên các cẳng sau và dùng các cẳng trước đập vào không khí. Nó vỗ hàm đòn đốp, giữ thăng bằng trên các cẳng sau và chẵng đạt được gì.

Khi con người chỉ còn bốn mảnh gỗ nữa để xếp thì con kiến đang rất bức bối bỗng dừng rời vị trí dưới cái nút và bỏ đi. Người ta không nghĩ tới chuyện dựng tường chắn nó.

Tất cả mọi người chứng kiến đều nghĩ con kiến bỏ cuộc và sẵn sàng bỏ phiêu cho đối thủ của nó thì nó quay lại, dấn theo một con kiến khác. Nó dùng râu nói gì đó với con kia và con kia đứng khom mình làm thang đỡ cho nó.

Con người liếc mắt thấy thao tác đó và làm nhanh tay hơn. Khi chỉ gần một giây nữa thôi là anh ta hoàn thành thì cái chuông của kiến reo lên trước tiên.

Phòng xử án hết sức náo nhiệt. Một số thì la ó, số khác thì vỗ tay.

Công tố viên trưởng nói:

- Các vị đã thấy đây: con kiến chơi gian. Nó nhờ tới một con khác giúp sức, điều đó chứng tỏ rằng trí thông minh của kiến là tập thể chứ không phải cá nhân. Một mình thì kiến chẳng làm được gì hết.

- Không phải vậy, Julie phản bác. Chỉ là kiến hiểu rằng khi có hai người thì ta giải quyết vấn đề dễ dàng hơn rất nhiều so với khi ta chỉ có một mình. Mà đó cũng là khẩu hiệu của Cách mạng kiến chúng tôi: $1+1 = 3$. Các tài năng cộng vào với nhau mang lại hiệu quả vượt quá tổng thông thường.

Công tố viên trưởng cười khẩy.

- $1+1 = 3$ là sự lừa dối toán học, tội lỗi chống lại lương tri, điều xúc phạm tới logic. Nếu những điều ngu ngốc đó thích hợp với lũ kiến thì tốt cho chúng thôi. Còn chúng ta, là con người, chúng ta chỉ tin vào khoa học thuần túy chứ không tin vào những công thức bí hiểm.

Chánh án gỗ búa xuống bàn.

- Thủ nghiệm này không thực sự thuyết phục. Phải nghĩ ra một thủ nghiệm khác mà chỉ có một con người đọ tài với một con kiến. Dù thế nào thì kết quả cũng vẫn được thừa nhận.

Chánh án triệu chuyên gia tâm lý được chỉ định làm việc cho tòa đại hình và đề nghị ông này xây dựng một thủ nghiệm khách quan và không ai bác bỏ được.

Sau đó, chánh án trả lời phỏng vấn độc quyền của nhà báo hàng đầu thuộc kênh truyền hình trung ương chính.

- Sự việc đang diễn ra ở đây rất thú vị. Tôi nghĩ rằng dân Paris nên tới

Fontainebleau thật đồng để dự phiên tòa và ủng hộ cho con người.

229. KÝ ÚC MÙI ĐÔNG VẬT: Ý KIẾN

Kiến tiết dài: số 10.

Ý KIẾN:

Ngón Tay ngày càng ít có khả năng tự có ý kiến riêng của mình.

Trong khi tất cả động vật tự suy nghĩ và có ý kiến riêng về những gì chúng thấy và dựa vào kinh nghiệm bản thân thì Ngón Tay đều nghĩ giống nhau, nghĩa là chúng nghe theo những gì người đọc bản tin truyền hình lúc hai mươi giờ nói.

Có thể gọi đó là “tinh thần tập thể” của chúng.

230. THÂY TÙ XA

Chuyên gia tâm lý suy nghĩ rất lâu. Ông tham khảo ý kiến đồng nghiệp, những người phụ trách chuyên mục trò chơi trên các tạp chí, những người sáng tạo trò chơi nổi tiếng trong giới kinh doanh. Tạo ra một quy luật chơi cho cả người và kiến quả là việc vô cùng kỳ quặc. Mà trò chơi nào có thể chứng tỏ được trí thông minh khiến người khác không thể bác bỏ được?

Có các trò chơi cờ vây, cờ vua, cờ đam, nhưng làm thế nào mà giải thích luật chơi cho kiến được? Những trò đó thuộc về văn hóa con người, cũng như mạt chược, poker hay nhảy lò cò. Kiến có thể chơi trò gì được nhỉ?

Đầu tiên, chuyên gia tâm lý nghĩ tới trò chơi chuyền. Kiến chắc phải có thói quen nhất những cảnh chúng cần giữa đám những cảnh vô ích khác. Nhưng ông phải từ bỏ ý định vì chơi chuyền là trò khéo tay chứ không phải là thử thách trí thông minh. Cũng còn trò ô ăn quan nữa, nhưng kiến lại không có bàn tay.

Kiến chơi gì nhỉ? Chuyên gia tâm lý thấy trò chơi là thứ chuyên biệt của con người. Kiến không chơi. Chúng phát hiện ra các vật đất, đánh nhau, sắp xếp trứng và thức ăn. Mỗi hành động của chúng đều có ích lợi nhất định.

Chuyên gia suy ra rằng cần phải tìm ra một thử thách tương xứng với tình huống thực tế, quen thuộc với mọi con kiến. Ví dụ như khám phá con đường chưa biết chẳng hạn.

Sau khi đã cân nhắc rất kỹ càng, chuyên gia tâm lý gợi ý làm một thử nghiệm mà ông thấy là có thể áp dụng cho mọi giống loài: chạy thi trong mê cung. Bất cứ sinh vật nào bị nhốt ở nơi xa lạ cũng sẽ tìm cách thoát ra khỏi đó.

Con người sẽ được đặt trong một mê cung theo tầm vóc của con người, còn con kiến thì trong mê cung vừa tầm với kiến. Hai mê cung sẽ được sắp xếp theo cách giống hệt nhau, theo cùng một sơ đồ, chỉ kích cỡ là khác nhau. Như vậy thì hai đội sẽ phải đương đầu với những khó khăn giống nhau để tìm lối ra.

Người ta thay các đối thủ. Cũng như lần trước, viên cảnh sát và nhân

viên tòa án ra phô tìn được một sinh viên tóc vàng hoe. Họ bắt bùa một con kiến trong chậu hoa để trên bậu cửa sổ của bà gác cổng ở cung tư pháp để đại diện cho kiến.

Người ta đặt mè cung cho người với các hàng rào kim loại bit giấy ở sân trước của cung tư pháp thì mới đủ chỗ.

Người ta dựng cho con kiến một mè cung giống hệt như thế với những bức tường bằng giấy bên trong bể cá trong suốt khép kín không cho kiến bên ngoài bò vào.

Khi ra được bên ngoài, hai đối thủ phải rung chuông điện bằng cách ăn vào một nút đơ nối với cái chuyển mạch điện.

Các nhân viên tòa án và hội thẩm làm trọng tài. Chánh án cầm chặt đồng hồ bấm giây và ra hiệu bắt đầu. Con người xuất phát ngay giữa các bức vách bằng giấy, còn một viên cảnh sát thì thả con kiến vào bể cá.

Con người đã mất tăm. Con kiến vẫn chưa động đậy.

Khi ở nơi xa lạ nên tránh hành động vội vàng là một nguyên tắc cốt của kiến.

Con kiến thậm chí còn bắt đầu lau rửa, lại một nguyên tắc cơ bản khác.

Ở nơi xa lạ nên trau chuốt các giác quan.

Con người đang dẫn trước. Julie thấy rất lo lắng, những người sống trong kim tự tháp cũng vậy. Họ dán mắt vào màn hình cho thấy diễn biến của cuộc đua. Ngay cả 103, số 24 và các bạn chúng đang theo dõi cuộc đua tranh trên màn ảnh truyền hình nhỏ của chúng cũng không giấu vẻ lo lắng. Vì cứ muốn chọn hú họa một con kiến nên có thể họ đã vớ phải một con kiến dở hơi cũng nên.

Thôi, bắt đầu đi chứ! Hoàng tử số 24 phát mùi thúc giục, nó rất hiểu điều được mất của trận đấu.

Nhưng con kiến vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng, nó chậm rãi thận trọng ngửi đất dưới cẳng mình.

Về phần mình, con người vội vàng đã nhầm đường và đúng phải ngõ cụt. Anh ta chạy ngược lại ngay, sợ mất thời gian vì không biết là con kiến thậm chí còn chưa buồn xuất phát.

Kiến tiến vài bước, quay tròn, rồi bỗng dừng, râu nó dựng lên.

Lũ kiến ngồi xem biết điều đó có nghĩa là gì.

Julie xem trận đấu ở hàng ghế bị cáo. Cô siết chặt cánh tay David:

- Được rồi, nó đã ngửi thấy mùi mật ong!

Con kiến bắt đầu đi thẳng theo đúng hướng. Ở bên ngoài, con người cũng tìm thấy đúng đường. Trên các màn ảnh thể hiện đường tiến của họ, cả hai có vẻ như đang tiến với cùng vận tốc.

- Cuối cùng thì các cơ hội có vẻ như bằng nhau, chánh án nhận xét, ông vốn rất để tâm tới việc duy trì sự hồi hộp để thỏa mãn các phương tiện truyền thông.

Vô tình, cả người và kiến đều gần như cùng lúc rẽ sang cùng một hướng.

- Tôi cược cho người! viên thư ký tòa án kêu lên.

- Tôi cược cho kiến! hội thẩm thứ nhất nói.

Kiến và người tiến lên gần như song song.

Tới một lúc, con kiến đi lạc vào một ngõ cụt. Trong bể cá, Công chúa 103 và các bạn run đến tận râu.

Không, không, không phải đường ấy! Chúng cùng nhau lấy hết sức phát mùi lên.

Nhưng thông điệp mùi của chúng không thể tự do di chuyển trong không gian được. Chúng bị cái nắp nhựa của bể cá ngăn lại.

- Không, không, không phải đường ấy! Julie và các bạn mình cũng kêu lên nhưng vô ích.

Con người cũng đi vào một ngõ cụt, và lần này thì đám cử tọa người hét lên:

- Không, không, không phải đường ấy!

Hai tay đua đứng sững lại, tìm đường.

Người tiến đúng hướng. Con kiến tiến về hướng vô định. Những kẻ ủng hộ cho loài người thấy yên tâm. Đại diện của họ chỉ còn hai lần rẽ nữa là tới chỗ có cái nút đỏ. Đúng lúc đó thì con kiến bức bối vì cứ phải đi lòng vòng trong ngõ cụt bèn nảy ra ý bất ngờ.

Nó trèo lên bức vách giấy.

Hướng theo mùi mật ong lúc này đã rất gần, nó chạy nhanh thăng về phía cái nút đỏ, lần lượt nhảy qua từng bức vách như những rào cản trong môn chạy vượt rào.

Trong khi con người điều chỉnh bước chạy qua các chỗ ngoặt thì con kiến nhảy qua bức vách cuối cùng, leo lên cái nút đỏ và làm chuông reo.

Tiếng reo hò chiến thắng cùng lúc cất lên từ hàng ghế bị cáo và trong bể cá nơi lũ kiến chạm râu vào nhau để chúc mừng chiến thắng.

Chánh án đề nghị cử tọa về lại chỗ ngồi trong phòng xử án.

- Nó chơi gian! công tố viên trưởng lại gần bàn chánh án phản đối. Nó cũng chơi gian như con kiến lúc trước. Nó không có quyền được leo lên các vách ngăn!

- Công tố viên, mời ông ngồi xuống, chánh án ra lệnh.

Quay lại ghế luật sư, Julie đương đầu:

- Tất nhiên là không, con kiến không chơi gian. Nó dùng cách suy nghĩ độc đáo của mình thôi. Có mục tiêu cần đạt tới và nó đã đạt được. Nó đã chứng tỏ là mình thông minh bằng cách thích nghi với vấn đề nhanh hơn. Trong cuộc đua này không hề thấy nói là cảm không được trèo qua các bức vách ngăn.

- Vậy con người lẽ ra cũng có thể làm thế? công tố viên trưởng hỏi.

- Đương nhiên. Con người cứ tiến thăng trên các lối đi và lạc vì anh ta không hề nghĩ tới việc có thể hành động khác đi. Anh ta chỉ có thể nghĩ theo những quy luật mà anh ta cho là bắt buộc nhưng thực tế lại không hề được nêu ra. Con kiến này đã thăng vì nó chứng tỏ là có trí tưởng tượng tốt hơn

con người. Chỉ có vậy thôi. Thua thì phải thăng thắn thừa nhận là mình thua chứ.

231. BÁCH KHOA TOÀN THU

HỘI CHỨNG BAMBI: *Đôi khi yêu cũng nguy hiểm như căm thù. Trong các công viên tự nhiên ở châu Âu và Bắc Mỹ, khách thường gặp hươu non. Những động vật này trông có vẻ cách biệt và đơn độc, ngay cả khi mẹ chúng ở ngay gần đó. Mùi lông và vui sướng vì được lại gần một con vật dạn người trông giống như con thú nhồi bông lớn, người đi dạo rất thích vuốt ve chúng. Cứ chỉ đó chẳng có gì là hung hăn mà ngược lại, chính sự dịu dàng của con vật dẫn đến cử chỉ âu yếm của người. Thế nhưng sự dụng chạm đó lại là một hành động giết chóc. Quả thật, trong những tuần đầu tiên, hươu mẹ chỉ nhận ra con nhóc mùi. Sự tiếp xúc của con người, dù rất tinh cảm, cũng làm hươu con có mùi của người. Cái hơi người đó, dù chỉ rất nhẹ, cũng làm hỏng nhận dạng khứu giác của hươu con. Nó sẽ ngay lập tức bị cả nhà bỏ rơi. Không hươu mẹ nào chịu chấp nhận nó nữa và hươu con tự khắc sẽ chết đói. Người ta gọi cái ve vuốt chết người đó là "hội chứng Bambi" hay "hội chứng Walt Disney".*

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đồng và tuyệt đối, quyển III.

232. MỘT MÌNH GIỮA CÂY CỐI

Thanh tra Maximilien Linart không muốn xem thêm nữa. Anh vội vàng bỏ về nhà.

Anh ném cái mũ lên móc treo quần áo, bỏ áo vest, sập cửa rất mạnh. Cả nhà chạy tới.

Maximilien không chịu nổi cô vợ Scynthia và cô con gái Marguerite nữa. Họ chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra hay sao? Hai mẹ con không hiểu được những thách thức vô cùng to lớn của phiên tòa này hay sao?

Trong phòng khách, con gái anh lại ngồi trước máy truyền hình.

Kênh 622 phát chương trình giải trí nổi tiếng “Bẫy suy tưởng”. Một lần nữa, người dân chương trình đọc câu đố “Nó xuất hiện lúc đêm mới xuống và cuối buổi sáng. Người ta có thể trông thấy nó hai lần trong năm và thấy rõ nó khi ngắm trăng.”

Đáp án xuất hiện ngay trong tâm trí anh. Đó là chữ N. Nó xuất hiện ở đầu chữ *đêm*, cuối chữ *sáng*, hai lần trong từ *năm* và người ta còn trông thấy nó trong từ *trăng*¹). Đáp án chỉ có thể là vậy.

Maximilien mỉm cười. Anh đã tìm lại được khả năng suy nghĩ nhanh

1. Trong tiếng Pháp, đêm là *nuit*, sáng là *matin*, năm là *année* và trăng là *lune*. Vậy là chữ N xuất hiện ở đầu chữ *đêm*, cuối chữ *sáng*, hai lần trong chữ *năm* và trong chữ *trăng*.

và đúng. Mọi câu đố không thể thách thức anh mãi được. Anh đã nhận thấy một dấu hiệu.

Hai bàn tay mát rượi đặt lên mặt anh.

- Đoán xem ai đây?

Anh sốt sắng vung ra. Cô vợ ngạc nhiên nhìn anh chầm chầm.

- Có chuyện gì vậy anh, anh không ổn à? Anh mệt quá phải không?

- Không, tôi rất tỉnh táo. Hoàn toàn tỉnh táo. Tôi phí thời gian với các người. Tôi có những việc quan trọng phải hoàn thành không chỉ cho riêng mình mà cho tất cả mọi người.

- Nhưng, mình ơi..., Scynthia lo lắng nhìn anh nhắc lại.

Anh đứng lên và nói to duy nhất một từ:

- Ra!

Anh chỉ ra cửa và mắt vẫn lên vệt máu.

- Được, nếu mình muốn thế..., cuối cùng cô vợ sợ sệt nói.

Maximilien đóng sập cửa phòng làm việc, giam mình trong đó cùng Mac Yavel. Anh khởi động trò *Tiến hóa* với những tham số đặc biệt. Anh muốn xem một nền văn minh kiến với những công nghệ của người sẽ ra sao.

Anh tiến nhanh hết sức, mỗi lúc một cuốn vào trò chơi.

Maximilien nghe thấy xa xa tiếng cửa ra vào mở và đóng lại rồi lấy khăn mùi soa kè lau trán. May quá, cuối cùng anh cũng thoát được hai kẻ hay quấy rầy. Máy tính thật may mắn, chúng chẳng có máy tính cái.

Mac Yavel tiếp tục làm cho trò chơi tiến triển. Trong vòng hai mươi phút, anh đã lướt qua cả ngàn năm văn minh kiến đầy những kiến thức con người. Kết quả còn đáng sợ hơn điều viên cảnh sát vẫn hình dung.

Maximilien sẽ không tiếp tục cư xử như người quan sát nữa. Anh quyết định chuyển sang hành động, dù cái giá phải trả là thế nào đi chăng nữa.

Anh bắt tay ngay vào việc.

233. MẶT TRỜI NGHỊCH LÝ

Lợi dụng một lúc yên tĩnh trước khi phiên tòa tiếp tục, Công chúa 103 và Hoàng tử số 24 quyết định thử giao hợp trong bể cá. Từ đầu phiên xử tối giờ, đèn chiếu máy truyền hình sáng rực như mặt trời mùa xuân làm hoác môn sinh dục của chúng sôi lên sùng sục.

Ánh sáng đó, hơi âm đó rất kích thích với hai con kiến hưu tính.

Giao hợp ở nơi khép kín này thật chẳng đơn giản chút nào nhưng được sự cổ vũ của tất cả những con kiến có mặt, Công chúa 103 lao lên và bắt đầu bay vòng tròn giữa các vách tòa nhà tù bằng kính.

Tới lượt Hoàng tử số 24 bay lên theo nó.

Đương nhiên, thế này không lăng man bằng khi làm dưới bầu trời, giữa cây cối, trong hương thơm của rừng, nhưng hai con kiến tin rằng giờ với chúng là hết. Nếu chúng không yêu nhau ngay ở đây và ngay lúc này thì sẽ chẳng bao giờ chúng biết chuyện đó là nhu thế nào.

Hoàng tử số 24 bay xập xòe sau Công chúa 103. Công chúa bay nhanh quá nên Hoàng tử không theo kịp. Nó phải bảo Công chúa bay chậm lại.

Cuối cùng, Hoàng tử ở phía trên Công chúa, nó bám vào phần sau và ưỡn mình để lồng vào thân con cái. Nhào lộn trên không thật chẳng dễ dàng chút nào. Mãi lo lồng vào thân Hoàng tử nên Công chúa 103 quên không để ý tới chuyện bay và đâm vào một vách kính trong suốt. Hoàng tử số 24 choáng váng rời ra và lại phải bay theo cô nàng.

Công chúa 103 từng nhạo báng cách giao hợp phức tạp của Ngón Tay, nhưng lúc này, nó những mong có thể làm như Ngón Tay, và trườn mình dưới đất. Như thế đơn giản hơn nhiều so với việc tìm cách khớp nối hai bộ phận phụ nhỏ xíu, đã thế lại còn làm trong lúc bay.

Tới lần thứ thứ ba, Hoàng tử số 24, lúc này hơi mệt, mới lồng vào được mình Công chúa 103. Có cái gì đó rất mới mẻ, rất mãnh liệt xảy ra với chúng. Càng mãnh liệt hơn vì đó là hai con kién trở thành hữu tính nhờ các cách thức nhân tạo.

Râu chúng chạm vào nhau như thể chúng lại một lần nữa tiến hành trao đổi tuyệt đối. Sự hợp nhất về mặt tinh thần bổ sung cho sự hợp nhất về mặt thể xác.

Những hình ảnh mơ mơ thực sự xuất hiện cùng lúc trong hai não bộ bé xíu.

Để tránh không đâm vào các vách bể cá nữa, Công chúa 103 đang điều khiển chuyến bay của cả hai bèn chỉ bay theo những vòng tròn nhỏ đồng tâm ở giữa nhà tù, chỉ cách cái nắp nhựa có lỗ thủng vài xăng ti mét.

Những hình ảnh mơ mơ thực sự mỗi lúc một rõ nét. Chính 103 phát ra chúng. Nó vẫn còn nhớ rất rõ những cảnh vô cùng lãng mạn trong phim *Cuốn theo chiều gió*.

Vào lúc này, với hai con kién thì tình yêu được thể hiện rõ qua những hình ảnh của loài Ngón Tay hơn là qua những hình ảnh của chính nền văn hóa kiến. Tất nhiên là kién Bel-o-kan có rất nhiều huyền thoại, nhưng không có chuyện nào giống với *Cuốn theo chiều gió*. Với thế giới kiến, tình yêu chỉ liên quan tới chức năng sinh sản. Trước khi xem bộ phim này của Ngón Tay, 103 chưa bao giờ coi tình yêu là một thứ tình cảm đặc biệt, độc lập với chức năng sinh sản.

Phía dưới, những con kiến khác thán phục nhìn chúng quay tròn. Chúng hiểu là có gì đó khác biệt đang xảy ra. Số 10 dùng một “mùi huyền thoại” để ghi lại những gì gây cảm hứng cho nó trong phút giây lãng mạn nên thơ trong trோ này.

Bỗng dừng, ở phía trên, mọi chuyện trở nên phức tạp. Hoàng tử số 24 thấy khó ở. Râu nó cưa quặt trông rất lạ. Tim nó đập mỗi lúc một nhanh. Một làn sóng đỏ vô tận của lạc thú và đau đớn nhức nhối nhấn chìm nó như cơn sóng thần. Nó có cảm giác như mọi thứ đều rối loạn trong tim nó, trái tim không còn kiểm soát được, cứ đập loạn xạ.

Bùng... bùng, bùng, bùng!

Bùng, bùng bùng!

Chánh án gõ vài nhát búa ngắn gọn xuống bàn để báo cho cử tọa biết là phiên tòa tiếp tục.

- Xin mời các vị bồi thẩm về chỗ.

Chánh án thông báo cho bồi thẩm biết rằng lũ kiến được thửa nhận là có trí thông minh nên giờ đây sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Vì vậy nên ông cũng sẽ phải quyết định số phận của 103 và lũ kiến bạn nó.

- Tôi không hiểu! Julie thốt lên. Con kiến thắng cơ mà.

- Đúng vậy, chánh án đáp lại, nhưng chiến thắng đó chứng tỏ là lũ kiến thông minh chứ không phải là chúng vô tội. Mọi công tố viên trưởng phát biểu.

- Tôi có vài bằng chứng có thể cho các vị bồi thẩm đoàn thấy rõ kiến thù nghịch với người ta sao. Trong đó có một bài báo nói về việc kiến lửa xâm chiếm mọi nơi ở Florida chắc phải làm các vị bồi thẩm thấy rùng mình.

Arthur đứng dậy.

- Ông quên không nói rõ người ta bắt lũ kiến lửa đó như thế nào. Nhờ một loài kiến khác là *solenopsis dauguerri*. Loài này biết tạo ra những mùi của Kiến Chúa loài kiến lửa. Vì vậy, chúng lửa được kiến thợ cù nuôi chúng trong khi Kiến Chúa thật thì héo hon mà chết. Bài học rút ra được từ chuyện này là con người chỉ cần liên minh với một vài kiến bạn là có thể tiêu diệt được những giống kiến thù nghịch...

Công tố viên trưởng ngắt lời Arthur, rời khỏi chỗ mình để tới đứng đối diện với bồi thẩm đoàn.

- Tiết lộ bí mật của chúng ta cho côn trùng không phải là cách để loại bỏ chúng. Ngược lại, phải loại bỏ ngay những con kiến đã biết quá nhiều này trước khi chúng truyền những hiểu biết của mình cho cả loài.

Trong bể cá, cơn ngây ngất vẫn tiếp tục. Đôi kiến quay mỗi lúc một nhanh như bị hút vào vòng xoáy quỷ quái. Tim Hoàng tử số 24 mỗi lúc một loạn nhịp. Bùng, bùng..., bùng, bùng. Làn sóng lạc thú màu đỏ chuyển màu dần khi nó lớn dần lên. Nó biến thành màu tím nhạt, tím sẫm rồi đen kịt.

Chánh án đề nghị công tố viên trưởng kết luận và thông báo mức án đề nghị của mình.

- Tôi đề nghị những kẻ mưu phản ở trường trung học phải chịu án sáu tháng tù giam vì tội phá hủy dụng cụ giáo dục và gây rối trật tự nơi công cộng. Với những kẻ mưu phản ở kim tự tháp, tôi đề nghị mức án sáu năm tù giam vì tội đồng phạm giết người. Về phần Công chúa 103 và các tòng phạm, vì tội nổi loạn và giết cảnh sát, tôi đòi kết án... tử hình.

Công chúng phản đối. Chánh án gõ búa xuống bàn, mà hầu như không để ý tới điều đó.

- Tôi xin nhắc công tố viên trưởng là án tử hình từ lâu đã được bãi bỏ ở nước ta, ông thông báo, về thông thạo.

- Án đó được bác bỏ với người, thừa ngài chánh án, với người thôi. Tôi đã nghiên cứu kỹ rồi. Không có điều khoản nào trong luật hình sự của chúng ta cấm khép án tử hình với động vật. Người ta tiêm chết chó cắn trẻ con. Người ta hạ lú cáo truyền bệnh dại. Hơn nữa, có ai trong chúng ta dám huênh hoang là mình chưa từng giết kiền không?

Ngay cả những người không tán thành với công tố viên trưởng cũng phải thừa nhận là ông ta có lý. Ai mà chưa từng giết kiền, dù chỉ là vô tình?

- Bằng việc tuyên án tử hình Công chúa 103 và các tòng phạm, chúng ta chỉ thực hiện một hành động thể hiện ý thức công dân và tự vệ chính đáng, công tố viên trưởng nói tiếp. Các tài liệu tịch thu được trong kim tự tháp chứng tỏ lú kiền đang tiến hành một cuộc thập tự chinh chống lại chúng ta. Thiên nhiên cần biết rằng loài nào muốn làm hại đến con người sẽ phải trả giá bằng mạng sống của chính chúng.

Hoàng tử số 24 dựng râu lên. Công chúa 103 cảm thấy, trông thấy điều đó, nhưng khoái lạc của nó kéo dài và mạnh mẽ quá nên nó không thể quan tâm nổi tới bạn tình.

Nếu Hoàng tử chìm trong làn sóng đỏ chuyển thành màu đen thì Công chúa chìm trong làn sóng đỏ chuyển thành màu cam rồi cứ sáng dần lên đèn khi biến thành màu vàng và nóng hơn. Lúc này, nó không còn là Công chúa, mà đã thành Nữ hoàng.

Hoàng tử số 24 mỗi lúc một thấy khó ở hơn.

Áp suất vẫn tăng lên. Tim nó ngừng đập.

Áp suất cứ tăng lên, tăng lên. Bỗng dung nó rời Công chúa ra, cố đập cánh một lần để hâm đà rơi và...

Chánh án cho luật sư bên bị nói.

Julie huy động mọi nơ ron thần kinh.

- Việc xảy ra ở đây không chỉ là một phiên xử mà còn hơn thế nữa. Đó là cơ hội duy nhất để chúng ta hiểu hệ tư duy không phải của con người. Nếu chúng ta không thỏa hiệp được với loài kiền, một loài động vật sống trên Trái đất, thì làm sao có thể hy vọng có ngày liên lạc được với người ngoài Trái đất?

Có tiếng nổ khan khe khẽ trong không gian. Áp suất lớn quá, lạc thú mạnh quá nên khi tất cả giao tử của nó vừa được phóng vào con cái là Hoàng tử nổ tung vì lạc thú. Các mẩu kitin bắn ra khắp phía và rơi xuống như những mẩu xác máy bay nổ trên trời. Không con kiền nào ở phía dưới tránh được một mẩu xác của con kiền hữu tính dũng cảm.

Julie có cảm giác là vì cô đã đọc *Bách khoa toàn thư kiền thức tương đối*

và tuyệt đối nhiều nên bây giờ đôi lúc chính Edmond Wells nói thông qua giọng cô:

- Kiến có thể là phương tiện giúp chúng ta phát triển. Thay vì tìm cách loại bỏ chúng, hãy thử sử dụng chúng xem sao. Chúng ta và kiến bổ sung cho nhau. Chúng ta kiểm soát thế giới ở tầm cao một mét, chúng thì ở tầm cao một xăng ti mét. Arthur đã cho thấy là kiến có thể dùng hàm làm ra được những đồ vật vô cùng bé nhỏ mà cả người thợ đồng hồ khéo tay nhất cũng không làm được. Tại sao lại loại bỏ những đồng minh quý báu như vậy?

Kiến Chúa 103 bay vòng vòng thêm một chút nữa rồi vội vàng sấp ngửa hạ cánh vào máy thu mì.

“Kít.” Một tiếng động nhỏ vang lên trên loa chiếc máy “Đá Hoa thị” nhưng trong phòng xử án nơi các cuộc trò chuyện đang hồi rôm rả, chẳng ai để ý tới tiếng động.

Julie nói tiếp:

- Chúng ta không thể kết tội kiến vì muôn cải thiện vị trí của loài người. Không thể giết kiến được.

Khi rời, Kiến Chúa rụng cánh.

Cái chết của Hoàng tử và việc rụng cánh là cái giá của việc lên ngôi Nữ hoàng.

- Ngược lại, bằng việc làm tròn phận sự của chúng ta và giải phóng lũ kiến vô tội này, các vị sẽ chứng tỏ là con đường mà chúng tôi đã bắt đầu thăm dò xứng đáng được quan tâm. Dù chúng ta có muốn hay không thì kiến...

Cô há hốc miệng bỗ dở câu đang nói.

234. BÁCH KHOA TOÀN THU

QUYỀN LỰC CỦA CÁC CON SỐ: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Chi bằng hình thức, các con số kể cho chúng ta quá trình tiến hóa của sự sống. Tất cả những số có đường cong chí tình yêu. Tất cả những số dạng nét vạch chí sự gắn bó. Những số có nét giao nhau chỉ các thử thách. Chúng ta hãy cùng xem xét những con số này.

0: Trống rỗng. Quả trứng sơ khai đóng kín.

1: Giai đoạn khoảng chật. Đó chỉ là một nét vạch. Đó là sự bất động. Là sự khởi đầu. Tồn tại, chỉ là tồn tại ở đây, lúc này, không suy nghĩ. Cái gì đó ở đây, không suy nghĩ.

2: Giai đoạn thực vật. Phần dưới gồm một nét vạch, vậy nên thực vật gắn bó với đất. Thực vật không động đây chân tay được, nó là nô lệ của mặt đất, nhưng nó có một đường cong ở phần trên. Thực vật yêu bầu trời và ánh sáng, chính vì bầu trời và ánh sáng mà hoa làm cho mình đẹp ở phần trên.

3: Giai đoạn động vật. Không còn nét vạch nữa. Động vật tách khỏi mặt đất. Nó có thể di lại được. Có hai cái vòng trong số ba, vậy là động vật yêu cả trên và dưới. Động vật phản ứng tùy theo tình cảm của nó. Nó thích, nó không thích. Sự ích kỷ là đặc tính chính của nó. Động vật vừa di săn loài thú khác vừa là con mồi của loài thú khác. Nó luôn sợ. Nếu nó không hành động vì lợi ích trực tiếp của mình thì nó sẽ chết.

4: Giai đoạn con người. Đây là giai đoạn cao hơn khoáng chất, thực vật và động vật. Con người là nơi giao nhau của những con đường. Nó là con số đầu tiên có sự giao nhau. Nếu số 4 thay đổi thành công thì nó sẽ đổi hướng, lên thế giới trên. Nó thoát khỏi giai đoạn nô lệ tình cảm và tự quyết định. Hoặc là nó thực hiện số mệnh mình, hoặc là nó không làm thế. Nhưng khái niệm tự do lựa chọn cũng cho phép không thực hiện số mệnh chính phục tự do và chê ngự cảm xúc của mình. Số 4 cho phép tự do làm động vật hoặc chuyển sang giai đoạn tiếp theo. Đó là thách thức hiện tại của nhân loại.

5: Giai đoạn tinh thần. Ngược với số 2, số 5 có nét vạch ở rất cao, nó gắn với bầu trời. Nó có đường cong ở phía dưới: nó yêu quý đất và các cư dân mặt đất. Nó tự giải phóng được mình khỏi mặt đất nhưng không tự giải phóng được khỏi bầu trời. Nó đã vượt qua được giai đoạn khó khăn của số 4 nhưng vẫn chỉ bay là là.

6: Đây là đường cong liên tục không góc cạnh, không đường vạch. Đó là tình yêu tuyệt đối. Nó gần như là hình xoáy ốc, sẵn sàng đi tới vô tận. Nó tự giải phóng khỏi bầu trời và mặt đất, khỏi mọi vật cản bên ngoài cũng như bên trong. Nó là cái ống rung thuần khiết. Tuy nhiên, nó vẫn còn một việc phải hoàn thành: chuyển sang thế giới sáng tạo. 6 cũng là hình phôi thai trong thời kỳ thai nghén.

7: Đây là con số chuyển tiếp. Đó là số 4 lật ngược. Ở đây, ta lại gặp sự giao nhau. Một chu kỳ đã kết thúc, đó là chu kỳ của thế giới vật chất; vậy nên phải chuyển sang giai đoạn tiếp theo.

8: Đó là vô tận. Nếu ta vẽ nó thì sẽ không bao giờ dừng lại.

9: Đó là phôi thai trong thời kỳ thai nghén. Số 9 là số 6 lộn ngược. Phôi thai sẵn sàng quay lại hiện thực. Nó sẽ sinh ra...

10: Đó là số không của quả trứng sơ khai, nhưng ở tầm cao hơn. Con số không ở tầm cao hơn đó sẽ bắt đầu một chu kỳ chữ số mới nhưng ở quy mô cao hơn. Và cứ tiếp tục như vậy mãi.

Mỗi khi viết một con số, ta truyền lại tri thức ấy.

Edmond Wells,
Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

235. KHÁC BIỆT NHẬN THÚC

Trên màn hình video phía trên hàng ghế bị cáo vừa xuất hiện gương mặt Maximilien. Anh ta nở nụ cười kỳ dị, gần như là tham lam. Hình quay cận cảnh này làm Julie ngồi chết gí tại chỗ.

Người ta trông thấy Maximilien, mắt long sòng sọc, tay cầm cái bấm móng tay, đưa lú kiên lên, lần lượt cắt đầu từng con mèt, ngay gần ống kính máy quay. Hành động đó mỗi lần lại tạo ra tiếng động nhỏ gọn lón.

- Có chuyện gì vậy? Cái trò khỉ này là thế nào? chánh án hỏi.

Nhân viên tòa án tới thì thầm gì đó vào tai ông. Maximilien giam mình trong nhà, dùng một chiếc máy quay video và thông qua máy tính truyền hình ảnh bằng đường điện thoại.

Cánh cắt đầu kiên cứ nối tiếp nhau diễn ra. Sau đó, chắc là mệt vì giết tới cả trăm con, anh cười vào ống kính máy quay, thu đồng thời kiên bị tử hình rồi cầu thả phẩy để hất chúng vào sọt đựng giấy vụn.

Sau đó, anh vớ lấy một tờ giấy và đứng thẳng trước ống kính máy quay, anh đọc rõ:

- Thưa quý bà, quý ông, tình thế đang rất nghiêm trọng. Thế giới chúng ta, nền văn minh chúng ta, giống loài chúng ta đang có nguy cơ biến mất. Kẻ thù khủng khiếp đang ló mặt ra ở ngưỡng cửa. Ai khiến chúng ta bị nguy hiểm vậy? Nền văn minh khác lớn hơn, giống loài khác lớn hơn chúng ta trên hành tinh này, đó là lú kiên. Tôi đã quan sát chúng được một thời gian, tôi quan sát ánh hưởng của chúng tới người. Tôi đã thiết lập một chương trình dựa trên mô phỏng nền văn minh để xem thế giới sẽ ra sao nếu kiên có được những kiến thức công nghệ của chúng ta.

“Nhờ vậy, tôi nhận ra rằng kiên vốn hơn chúng ta về số lượng, hiếu chiến hơn chúng ta, mạnh hơn chúng ta về cách thức giao tiếp nên chỉ cần một trăm năm để biến chúng ta thành nô lệ.

“Nhờ có sự hỗ trợ từ các công nghệ của con người, mọi khả năng của chúng sẽ phát triển vượt bậc. Thưa các quý bà, quý ông, tôi biết rằng nhiều người trong chúng ta sẽ cho đó là chuyện không bình thường. Tuy nhiên, tôi nghĩ chúng ta không thể mạo hiểm thử nghiệm giả thuyết đó được.

“Vì vậy, chúng ta cần tiêu diệt lú kiên, và trước tiên là những con kiên đã được ‘khai hóa’ đang chiếm rừng Fontainebleau. Tôi biết là vài người trong số quý vị thấy chúng đáng悯. Những người khác thì cho rằng chúng có thể giúp chúng ta và có nhiều điều để chúng ta học hỏi. Họ đã nhầm.

“Kiên là vấn nạn tồi tệ nhất mà loài người gặp phải. Nếu tính theo tỷ lệ thì chỉ một tổ kiên mỗi ngày cũng giết nhiều động vật hơn cả một đất nước con người.

“Trước tiên chúng tiêu diệt, rồi chăn nuôi như gia súc mọi giống loài bị khuất phục. Chẳng hạn như chúng cắt cánh của rệp cây để vắt sữa dễ hơn. Sau loài rệp cây, rồi sẽ có ngày tới lượt chúng ta.

“Ý thức được hiểm họa của loài kiên thông minh đối với nhân loại, tôi, Maximilien Linart, với tư cách con người, đã quyết định phá hủy phần rừng Fontainebleau, do sự vô tâm của một nhóm người mà giờ đang đầy nhung nhúc những con kiên biết sử dụng công nghệ của chúng ta. Và nếu cần thiết, tôi sẽ đốt trụi cả khu rừng.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều và nghĩ tới tương lai. Nếu bây giờ chúng ta

không tiêu diệt hai mươi sáu ngàn hecta rừng nhiễm kién đó thì có ngày chúng ta sẽ phải phá hết rừng trên thế giới. Lúc này thì việc phá một khoảnh rừng nhỏ sẽ tránh được sự lây lan trên diện rộng. Kiến thức cũng giống như căn bệnh dễ lây lan.

“Kinh Thánh đã dạy chúng ta rằng lẽ ra Adam phải cưỡng lại cám dỗ cắn vào quả táo tri thức. Eva đã xúi giục ông ta phạm phải điều không thể sửa chữa được nữa. Nhưng chúng ta, chúng ta có thể ngăn chặn lũ kiến biết tới lời nguyền đó.

“Tôi đã gài bom cháy trong khu vực rừng nơi có lũ kiến được 103 truyền cho kiến thức.

“Đừng tìm cách bắt tôi vô ích. Tôi đã chặn cửa kỹ càng trong nhà và ngay sau khi thông điệp này được phát ra thì hệ thống kích nổ bom cháy được kiểm soát bằng máy tính của tôi sẽ được tách rời khỏi mạng, vì vậy không thể thay đổi chương trình từ bên ngoài.

“Đừng tìm cách bắt tôi. Cứ năm tiếng, tôi lại phải nhập một công thức mã hóa lên bàn phím máy tính của tôi, nếu không, mọi thứ trong nhà tôi và trong rừng sẽ nổ tung.

“Tôi chẳng còn gì để mất. Tôi hy sinh đời mình cho giống loài. Hôm nay trời mưa nên tôi đợi khi tạnh ráo trở lại để đốt rừng. Nếu tôi chết trong một trận tấn công khinh suất, loài người hãy coi thông điệp này là di chúc của tôi và ai đó hãy làm tiếp công việc này.”

Cánh nhà báo lao đi chuyển bài viết về tòa soạn. Những người không quen biết gọi nhau trong phòng xử án.

Cánh sát trưởng Dupeyron vốn tới để nghe tuyên án trong vụ xử chưa từng có này bèn ngay lập tức trung dụng tạm văn phòng chánh án. Ông nhấc điện thoại lên, cầu cho viên thanh tra không này ý tháo đường dây điện thoại.

Ôn trời, Maximilien Linart nhắc máy ngay khi nghe hồi chuông đầu tiên.

- Thanh tra, anh làm sao thế?

- Cảnh sát trưởng, ông than phiền gì nào? Ông muốn giải phóng một khoảnh rừng để lấy chỗ cho dự án xây khách sạn của một tập đoàn Nhật, mong muốn của ông sẽ thành hiện thực. Ông có lý. Điều đó tạo ra công ăn việc làm, xóa nạn thất nghiệp.

- Nhưng không phải theo cách đó, Maximilien ạ. Có những cách kín đáo hơn để làm chuyện này...

- Đốt khu rừng này là tôi cứu cả nhân loại.

Cảnh sát trưởng thấy cổ họng khô khốc, bàn tay nhơm nhớp.

- Anh điên mất rồi, ông thở dài.

- Lúc đầu vài người sẽ nghĩ vậy, nhưng rồi có ngày, người ta sẽ hiểu tôi và sẽ dựng tượng tôi với tư cách là người cứu nhân loại.

- Nhưng tại sao anh cứ khăng khăng đòi tiêu diệt lũ kiến chẳng có ý nghĩa gì cả thế?

- Thế ông không nghe tôi nói lúc nãy à?
- Có chứ, tôi đã nghe anh nói. Anh sợ những loài thông minh khác cạnh tranh với loài người tới như vậy sao?

- Phải.

Giọng viên cảnh sát cương quyết tới mức cảnh sát trưởng phải tìm lý lẽ mạnh hơn để thuyết phục anh.

- Anh có hình dung được chuyện gì sẽ xảy ra nếu vì hiểu rằng con người một ngày kia sẽ tạo nên văn minh với tâm vóc nhỏ bé nhưng vô cùng hùng mạnh mà khủng long tiêu diệt hết các động vật có vú không?

- Đó chính là sự so sánh đúng đắn đấy. Tôi tin rằng đúng là khủng long lẽ ra đã phải loại bỏ chúng ta. Lê ra phải có một con khủng long dũng cảm hiểu được như tôi về thách thức về lâu về dài. Nếu làm vậy thì có lẽ giờ này chúng vẫn còn sống. Maximilien Linart trả lời.

- Nhưng chúng không thích nghi với hành tinh này. Quá to, quá vụng vè...

- Còn chúng ta thì sao? Có lẽ một ngày nào đó, lú kiến cũng sẽ thấy chúng ta quá to, quá vụng vè. Nếu có khả năng thì chúng sẽ làm gì?

Nói rồi anh gác máy.

Cảnh sát trưởng cử các chuyên gia gỗ mìn giỏi nhất tới để tìm bom cháy đang cài rải rác trong rừng. Họ tìm được chừng một tá, nhưng chẳng biết tất cả có bao nhiêu, mà khu rừng lại rộng mênh mông. Vậy nên họ phải thừa nhận nỗ lực của mình là vô ích.

Tình hình có vẻ tuyệt vọng. Dân chúng chăm chăm nhìn lên bầu trời. Böyle giờ thì ai cũng biết là ngay khi mưa tạnh, rừng sẽ bốc cháy.

Tuy nhiên, ở đâu đó, có ai đó khẽ thì thầm: "Có lẽ mình có ý này..."

236. BÁCH KHOA TOÀN THU

ĐỀ ĐỌA: Mọi thứ đều đã được khai thác hết, nên cách duy nhất để tạo ra của cải trong một đất nước đã giàu có là đe dọa. Từ thương gia nói dối khi khẳng định: "Tôi chỉ còn mỗi món đồ này, nếu ông không mua ngay thì có khách hàng khác cũng đang muốn lấy đây" cho tới mức cao nhất, chính quyền tuyên bố: "Không có đầu lửa gây ô nhiễm thì chúng ta không có điều kiện cho toàn dân sưởi ấm trong mùa đông này", tất cả đều là đe dọa. Vì vậy, chính nỗi sợ bị thiêu thốn hay sợ làm lõi việc tạo ra những chi phí giả tạo.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiêm thực tương đối và tuyệt đối, quyển III.

237. SẮP SỦA NỒ TUNG

Mưa suốt cả ngày thứ Bảy. Buổi tối hôm đó, bầu trời đầy sao. Các chuyên gia của trung tâm khí tượng quốc gia thông báo Chủ nhật trời sẽ tạnh ráo và gió sẽ thổi mạnh trong rừng Fontainebleau.

Maximilien không phải là người sùng đạo nhưng lần này anh cho rằng Chúa giúp mình. Anh nằm ngả ngắn trên ghế bành, đối diện với máy tính, vui sướng và ý thức được tầm quan trọng trong sứ mệnh của mình trên Trái đất. Rồi anh ngủ thiếp đi.

Cửa ra vào khóa chặt. Cửa chớp hạ xuống. Trong đêm, có vị khách lén lút vào được trong phòng làm việc của thanh tra. Khách tìm cái máy tính. Cái máy đang để ở chế độ chờ, sẵn sàng phát nổ bom nếu không nhập mã ngăn chặn. Khách tiến lên để vô hiệu hóa máy tính. Trong lúc vội vàng, khách làm đổ một đồ vật. Maximilien ngủ rất tinh nên tiếng động dù rất nhỏ cũng đủ khiến anh tỉnh ngay như sáo. Hơn nữa, anh cũng đợi sẽ có đòn tấn công vào phút chót. Viên cảnh sát giương súng về phía vị khách và bóp cò. Cả gian phòng rung lên khi viên đạn bay đi.

Vị khách nhanh nhẹn tránh viên đạn. Maximilien lại bắn viên thứ hai, khách cũng tránh được.

Viên cảnh sát bực bối lên đạn và lại ngắm bắn. Vị khách quyết định nên trốn vào đâu đó. Khách nhảy ra phòng khách và trốn vào rèm cửa. Viên cảnh sát bắn nhưng vị khách cuí đầu xuống và các viên đạn bay qua trán.

Maximilien bật đèn. Khách hiểu rằng mình phải đổi chỗ trốn ngay. Khách chui xuống đằng sau chiếc ghế bành có lưng tựa cao, vài viên đạn đã sượt qua cái ghế.

Trốn ở đâu bây giờ?

Trong cái gạt tàn. Khách chui vào nằm bếp trong khe hở giữa một mẩu xì gà cũ nguội lạnh và mép gạt tàn. Viên cảnh sát lật hết gối nệm, màn rèm và thảm lênh nhưng chẳng tìm ra.

Kiến Chúa 103 tận dụng thời cơ để lấy lại hơi và tinh thần. Nó nhanh chóng gột rửa râu. Thường thì Kiến Chúa quá quý giá nên không thể liều mạng thế này. Nó chỉ muốn ở yên trong phòng sinh sản mà đẻ trứng. Tuy nhiên, 103 hiểu nó là kẻ duy nhất trên đời vừa có tính cách “Ngón Tay” vừa có tính kiến để hoàn thành nhiệm vụ hết sức quan trọng này. Vì thách thức ở đây là việc phá hủy rừng và các tổ kiến nên nó sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Maximilien vẫn giơ súng lục, thỉnh thoảng bắn vào một cái nệm. Tuy nhiên, mục tiêu nhỏ như vậy thì phải có vũ khí khác.

Maximilien đi tìm một hộp thuốc xịt trong tủ dưới bếp và xịt thuốc diệt côn trùng trong phòng khách. Không khí đầy mùi chết chóc. May mà những túi phổi tí hon của kiến có thể cung cấp dưỡng khí cho nó khá lâu. Thuốc diệt côn trùng tan ra không khí trong phòng nhưng con kiến vẫn thở được. Nó có thể chịu như vậy trong vòng mười phút, nhưng thời gian đang cấp bách.

Kiến Chúa 103 chạy nhanh.

Maximilien cho rằng nếu nhà chức trách và cảnh sát trưởng chỉ có mỗi con kiến để chống lại anh thì có nghĩa là họ chẳng có ý tưởng nào hết. Anh đang ở đó, hài lòng với những suy nghĩ của mình, thì đèn phut tắt. Sao thế được nhỉ? Con kiến nhỏ xíu không thể ngắt cầu dao được.

Anh bèn hiểu ra rằng con kiến đã chui vào công tơ điện. Điều đó có nghĩa là nó có thể giải mã được vạch in và nhận biết dây điện nào phải cắt ư?

“Đừng bao giờ đánh giá thấp đối thủ.” Đó là bài học đầu tiên anh dạy cho các học sinh ở trường cảnh sát. Ấy vậy mà anh vừa phạm phải sai lầm đó chỉ vì địch thủ nhỏ hơn anh cả ngàn lần.

Maximilien đi lấy cái đèn pin halogen để trong ngăn kéo tủ. Anh chiếu vào nơi trước đó nghỉ là đã trông thấy vị khách. Sau đó, anh đi về phía hộp đựng công tơ điện và nhận thấy đúng là có một dây điện bị vết hàm cắt đứt.

Viên cảnh sát tự nhủ chỉ có một con kiến duy nhất có thể làm được chuyện này: 103, Kiến Chúa biển thái.

Trong bóng tối, với khứu giác cực kỳ phát triển và mắt nhìn được tia hồng ngoại giúp phát hiện hơi nóng, lúc này con kiến có lợi thế hơn một chút. Chỉ có điều, hôm đó trăng tròn nên Maximilien chỉ cần mở cửa chớp lúc này đã thành vô dụng để gian phòng tràn ngập thứ ánh sáng xanh tím.

Phải nhanh lẹ. Con kiến quay về phía phòng làm việc và cái máy tính. Francine đã dạy nó cách chui vào ô thông gió ở phía sau. Nó chỉ còn phải cắt các kết nối người ta đã chỉ cho nó. Con kiến bước trên những tấm vi mạch điện tử. Chỗ này là ổ cứng. Chỗ kia là các mẹ. Nó bước qua các tụ, đèn tinh thể, điện trở, thê điện kế và bộ tản nhiệt. Mọi thứ đều rung rung xung quanh nó.

Kiến Chúa 103 cảm nhận được mình đang di chuyển trong một cấu trúc thù nghịch. Mac Yavel biết về sự hiện diện của nó. Cái máy tính không có mắt bên trong nhưng nhận ra những chập mạch rất nhỏ mỗi khi con kiến đặt cẳng lên một kết nối bằng đồng.

Nếu Mac Yavel có tay thì nó đã giết chết con kiến.

Nếu nó có dạ dày thì con kiến đã bị nuốt gọn.

Nếu nó có răng thì nó đã nhai con kiến.

Nhưng máy tính chỉ là cái máy bất động, được tạo bởi những thành phần có nguồn gốc khoáng chất. Công chúa 103 đang ở trong máy và nhớ lại sơ đồ mạch in mà Francine đã chỉ cho nó thì bỗng dung, băng mắt nhìn được tia hồng ngoại, nó thấy con mắt to đùng của địch thủ người qua lỗ thông gió.

Maximilien nhận ra cái vết màu vàng trên trán nó và xịt một luồng khí diệt côn trùng về phía nó. Các lỗ thở của nó vẫn còn đang mở to và nó ho húng hắng khi luồng khí độc thứ hai bay vào biển cảnh bên trong máy tính thành bến cảng Anh trong sương. Khí axít ăn mòn bên trong cơ thể nó. Không thể chịu nổi.

Cần có không khí ngay.

Nó chui ra cửa đầu đọc đĩa mềm và được đón bằng những phát đạn mới. Nó chạy ngoằn ngoèo giữa làn đạn mà với nó thì chẳng khác gì những quả tên lửa. Cái đèn pin theo sát nó nên con kiến chạy thực mạng trong quầng sáng tròn.

Để tránh ngọn đèn chiêu đó, nó chạy nhanh dưới cánh cửa phòng làm việc để quay lại phòng khách và chui vào nếp thảm. Tấm thảm bị nhắc lên. Nó nép vào dưới cái ghế bàn. Cái ghế bị lật ngược.

Con kiến hoảng hốt chạy giữa những chiếc giày. Ngày càng có nhiều Ngón Tay đuổi theo nó. Ít nhất là mười ngón. Nó ẩn mình trong rồng ni lông ở mép cái thảm trải sàn dày.

Giờ thì làm gì?

Nó rung râu và đánh hơi thấy một luồng không khí có mùi than. Nó rời khỏi tấm thảm nhanh như cắt và chui vào đường hầm dựng đứng, ở phía đối diện. Chỗ trốn tuyệt vời. Đúng vậy, nhưng ngọn đèn chiêu theo đường tiến của nó.

- Mày đang ở trong óng khói, 103 ạ, lần này thì tao tóm được mày rồi, con kiến đáng nguyên rủa! Maximilien kêu lên và chiêu đèn pin quét khắp bên trong óng khói.

Con kiến bò lên phía trên đường hầm mênh mông dựng đứng, đập lên lớp mồ hóng.

Maximilien muốn xịt theo nó một luồng thuốc diệt côn trùng, nhưng hộp xịt rỗng không. Phần dưới lò suối đủ rộng để người lớn có thể chui qua. Anh quyết định leo lên để giết 103. Chừng nào còn chưa thấy thân thể con côn trùng đáng ghét này tan ra từng mảnh thì anh còn chưa yên tâm.

Maximilien bám vào những viên đá cổ, hai đòn, mỗi đòn năm ngón tay của anh thông báo cho nhau biết đang tiến tới đâu thông qua trung tâm liên lạc trên não. Phía sau, đôi chân vụng về vì vướng víu trong giày đang tìm điểm tựa.

Tuy nhiên, óng khói càng hẹp lại thì càng dễ trèo. Maximilien tì khuỷu tay và đầu gối vào thành óng khói và dễ dàng trèo lên, như vận động viên leo núi giỏi.

Kiến Chúa 103 không nghĩ là anh lại trèo lên. Nó trèo lên cao hơn. Anh cũng trèo lên. Con kiến ngửi thấy mùi dầu của các Ngón Tay đang đuổi theo nó. Với kiến thì Ngón Tay có mùi dầu hạt dẻ.

Maximilien thở hổn hển. Tuổi anh không còn thích hợp với việc bò trong cái óng khói dựng đứng này. Anh chiêu đèn lên phía trên óng khói và nghĩ là trông thấy hai cái râu tí hon có vẻ như đang chế giễu mình. Anh lại bò thêm vài xăng ti mét nữa. Óng khói mỗi lúc một hẹp lại và anh khó mà tiến cả người lên một lúc. Lúc đầu anh nhích sườn phải lên, rồi khi phần này bị tắc lại, vai phải và vai trái bị tắc, anh bèn giơ cánh tay phải lên.

Kiến Chúa 103 núp vào vết lõm trên một viên gạch mà Maximilien chiêu đèn vào ngay. Khó mà tới được chỗ ẩn nấp của con kiến, nhưng anh không để cho 103 thoát sau khi đã phải tốn công phí sức tới như vậy. Vì cánh tay anh không tiến lên được nữa, anh bèn đưa cổ tay ra tấn công.

Con kiến lùi lại. Một Ngón Tay lại gần, mà nó lại đang ở trong ngõ cụt.

- Giờ thì tao tóm được mày rồi, Maximilien nghiến hàm lẩm bẩm.

Anh có cảm giác đã sượt qua con kiến và tiếc là không đập mạnh hơn.

Anh lùa ngón trỏ vào sâu hơn trong hốc nhưng Kiên Chúa 103 nhảy một bước nhỏ sang bên cạnh và dùng hàm ngoạm vào ngón tay tới khi bặt máu.

- Ái!

Máu đọng trên vết thương nhỏ xíu. Con kiến biết là nó chỉ còn phải bắn axít vào vết thương. Vì nó đã ních đầy axít đặc 70% vào tuyến bụng để chuẩn bị cho dịp này nên phát axít có thể đủ độ ăn mòn để gây ra một phản ứng.

Kiên Chúa 103 đứng vào vị trí bắn và trượt mục tiêu. Nọc của nó rơi xuống móng và chẳng gây bất kỳ tổn thương nào. Ngón tay quật trong không khí. Nó bị kẹt ở đáy chỗ nắp và bây giờ trận đấu gần như là ngang bằng.

Nó chỉ còn là con kiến nhỏ mệt mỏi đương đầu với ngón tay trỏ độc ác. Vũ khí của con kiến là túi ở bụng đựng đầy axít fomic và những cái hàm tí hon sắc lèm.

Vũ khí của ngón tay là móng sắc, mặt phẳng móng tay và bắp thịt khỏe.

Maximilien thở phì phò vì cố sức. Anh muôn đưa mấy ngón tay nữa lên để trợ giúp cho ngón trỏ. Anh làm bàn tay trày xước, nhưng nhét được bốn ngón tay nữa lên chỗ hốm của viên gạch.

Đầu tay đôi. Như con bạch tuộc khổng lồ trong tiểu thuyết *Hai vạn dặm dưới đáy biển* của Jules Verne, bàn tay của Maximilien Linart đập tứ tung trong không khí tìm cách diệt địch thủ.

Con kiến vừa thán phục vừa sợ hãi trước bàn tay chiến đấu rất đáng gờm này. Ngón Tay quả thực không biết mình may mắn tới chừng nào vì có được bàn tay như vậy đâu! Nó cố hết sức tránh những cái xúc tu màu hồng vươn ra để đe bẹp mình. Nó bắn vài loạt nhưng không chạm được tới mục tiêu màu đỏ. Vậy nên nó quyết định gây ra thật nhiều vết thương. Nó rạch nhiều vết nhở li ti lên lớp thịt hồng.

Những Ngón Tay mỗi lúc một bồn chồn hơn nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc. Con kiến đã đánh giá thấp sự kiên trì của chúng. Nó bị đập vào mặt và bắn ra đính chặt vào đáy nơi trú ẩn.

Bàn tay co lại để búng lẩn nữa. Ngón trỏ cong hắn xuống nên chỉ cần ngón cái thả nó ra là ngón trỏ sẽ bắn đi rất mạnh và thẳng.

Kẻ thù thực sự duy nhất của mình là nỗi sợ hãi.

103 nghĩ tới Hoàng tử số 24, chồng của nó trong một ngày. Hoàng tử đã gieo giống cho nó. Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ đe. Hoàng tử chết vì nó. Nó phải sống sót, dù chỉ là vì Hoàng tử.

Nó nhấm vết xước rộng nhất và lấy hết sức bình sinh bắn nọc vào đó.

Bị b้อง rát nên con người hơi lùi lại một chút, mất thăng bằng, nặng nề rơi xuống và sụp xuống lớp tro. Anh nằm đó, gãy đốt sống cổ.

Kết thúc trận đấu tay đôi. Chẳng có máy quay nào ghi lại chiến công. Ai mà tin được có ngày con kiến nhỏ xíu lại chiến thắng chàng khổng lồ Goliath.

Nó liếm các vết thương trên mình. Rồi, theo thói quen sau mỗi trận đấu, nó liếm râu, vuốt lông, liếm cẳng và lấy lại bình tĩnh.

Bây giờ thì phải kết thúc công việc. Nếu trong vòng vài phút nữa mà Mac Yavel không nhận được mã số thì nó sẽ cho bom cháy phát nổ.

Trong khi chạy, con kiến thoáng thấy có cái bóng chạy theo nó. Nó quay lại và thấy một quái vật khổng lồ đang bay. Bao quanh quái vật là những cánh mỏng, dài và nhũn màu đỏ son xen lẫn màu đen làm cho nó trông càng gớm ghiếc. 103 giật nẩy mình vì sợ. Đó không phải là chim. Con vật này có những mắt to lồi đảo điên tú phía rồi nhìn chằm chằm vào con kiến. Nó mở miệng ra và đám bọt không màu bay lên trời.

Con cá.

Mơ mộng thế là đủ rồi.

Nó quay lại với cuộc tấn công máy tính. Vẫn còn mùi thuốc diệt côn trùng ở bên trong, nhưng không đèn nỗi ngạt thở.

Mac Yavel phóng về phía nó những tia điện nhỏ hòng làm nó bị giật, nhưng con kiến nhảy lên để tránh bẫy. Nó tập trung vào nhiệm vụ ưu tiên: cắt dây nối với máy phát sóng vô tuyến điều khiển bom.

Không được nhầm. Dứt khoát không được nhầm dây.

Chỉ cần nhầm một lần thôi thì thay vì tháo, nó lại làm bom phát nổ. Kiệt sức vì trận đấu tay đôi chết chóc, hàm nó run lên. Không khí đầy chất độc làm nó không bình thản suy nghĩ được. Con kiến đi theo một con đường bằng đồng mảnh nhu sợi lông nó. Nó đêm được ba bộ vi xử lý, rẽ ở một ngã tư đầy điện trở và tụ điện. Nó được lệnh cắt dây thứ tư trong góc.

Nó nhạy lốp vỏ nhựa, rồi tới dây đồng và nhổ nọc lên trên. Nhưng khi cắt được một nửa thì con kiến lại tự nhủ: không, đây không phải là dây số bốn, mà là một trong hai sợi dây ở cạnh nó.

Mac Yavel khởi động quạt gió để hút và nghiền nát con kiến trong cánh quạt. Chẳng khác gì cơn bão!

Để không bị cơn gió lốc cuốn đi, Kiến Chúa 103 bám vào các linh kiện. Sau khi đã thắng được con người, giờ nó phải thắng cái máy. Trong tiếng àm 1, Mac Yavel bắt đầu đêm ngược để làm nổ bom trong rừng.

Đồng hồ kỹ thuật số ở trước mặt con kiến, các con số màu đỏ rọi sáng nó.

10, 9, 8,... chỉ còn hai sợi dây, nhưng mắt nhìn được tia hồng ngoại của con kiến thấy cả màu xanh lá cây lẫn màu đỏ đều là màu hạt dẻ sáng.

7..., 6..., 5...

Kiến Chúa cắt bừa một trong hai dây. Đồng hồ vẫn tiếp tục đêm ngược.

Không phải sợi đó rồi!

Nó nhanh chóng tuyệt vọng cắt sợi cuối cùng.

4..., 3..., 2...

Quá muộn rồi! Sợi dây mới chỉ được cắt tới nửa. Tuy nhiên, đồng hồ đêm ngược dừng ở số 2. Mac Yavel vừa bị trực trắc.

Con kiến ngỡ ngàng nhìn cái đồng hồ dừng lại ở số 2.

Trong cơ thể 103 xảy ra điều gì đó bất ngờ, một sức ép tung tức dâng

lên nãy nó. Có lẽ vì tất cả những xúc cảm nó đã trải qua cho tới lúc này mà một hồn hợp mùi kỳ lạ đang làm nãy sinh một phản ứng chưa từng biết tới trong tâm trí nó. Sức ép dâng lên, sôi sục, không thể nén xuông được, nhưng không hề khó chịu chút nào.

Tất cả mọi căng thẳng nãy sinh từ những hiểm nguy đã trải qua bắt đầu dần dần biến mất như phép màu.

Lúc này, sức ép lên tới râu nó. Giống như cảm nhận của nó khi làm tình với số 24. Đó không phải là tình yêu. Đó là, đó là...

Sự hài hước!

Nó phá ra cười. Cười với nó được thể hiện bằng những cái gật đầu không kiểm soát được, sùi chút bọt mép và hàm rung rung.

238. BÁCH KHOA TOÀN THU

HÀI HƯỚC: *Trường hợp duy nhất về óc hài hước động vật được Jim Anderson, nhà nghiên cứu các loài linh trưởng ở đại học Strasbourg ghi lại trong biên niên sử khoa học. Nhà khoa học này chỉ ra trường hợp của Koko, một con khỉ gorila được dạy cho ngôn ngữ cử chỉ của những người cảm điếc. Một hôm, có người làm thí nghiệm hỏi nó cái khăn trắng màu gì. Con khỉ làm dấu hiệu có nghĩa là “đó”. Người làm thí nghiệm lặp lại câu hỏi và giuong cái khăn ra trước mắt con khỉ nhưng nó vẫn trả lời như trước. Anh ta không hiểu tại sao Koko cứ buông bình lặp lại sai làm. Thấy con người bắt đầu маш kiêm nhẫn, con khỉ bèn tóm lấy cái khăn và chỉ cho anh đường viền nhỏ xíu màu đó ở mép khăn. Lúc đó, con khỉ bèn thể hiện điều mà các nhà nghiên cứu linh trưởng gọi là “trò bắt chước”, nghĩa là nhèch mép, môi vén lên, nhẹ răng phía trước ra, mắt giãn ra. Có lẽ đó là sự hài hước...*

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

239. GẶP GỠ VỚI NGƯỜI THẬT KỲ LẠ

Những ngón tay đan vào nhau. Những người khiêu vũ ôm chặt bạn nhảy.
Vũ hội ở lâu đài Fontainebleau.

Lễ hội được tổ chức trong tòa lâu đài lịch sử nhân dịp thành phố Fontainebleau kết nghĩa với thành phố Esbjerg của Đan Mạch. Trao đổi cờ, trao đổi huân chương, trao đổi quà. Biểu diễn múa dân gian. Dàn đồng ca địa phương. Giới thiệu tấm biển: “FONTAINEBLEAU - HACHINOË - ESBERG: THÀNH PHỐ KẾT NGHĨA” từ giờ sẽ được dựng trên đường vào ba thành phố này.

Cuối cùng là nếm rượu aquavit⁽¹⁾ và rượu Pháp làm từ mật.

1. Rượu khoảng 40 độ có nguồn gốc từ vùng Scandinavi thường có mùi cây cải xoăn hoặc thia là và các loại gia vị khác.

Những chiếc xe trưng cờ hai nước vẫn tiếp tục vào đỗ trong sân chính và những cặp đôi muộn bàn trang phục đại tiệc từ trong xe bước ra.

Các quan chức Đan Mạch cúi đầu chào các đồng cấp Pháp, những người này bắt tay họ. Sau đó, mọi người cười, trao đổi danh thiếp và giới thiệu phu nhân.

Đại sứ Đan Mạch lại gần cảnh sát trưởng nói thầm vào tai ông này:

- Tôi có theo dõi sơ sơ câu chuyện về phiên tòa xử kiến. Thế cuối cùng kết thúc ra sao vậy?

Cảnh sát trưởng Dupeyron thôi cười. Ông ta tự hỏi người đối thoại với mình theo dõi vụ việc sao tới mức nào. Chắc là ông này đọc một bài báo trên báo. Ông ta nói lảng.

- Tốt lắm. Cảm ơn ngài đã quan tâm tới công việc của địa phương chúng tôi.

- Nhưng ngài có thể cho tôi biết thêm được không? Những người sống trong kim tự tháp có bị kết án không?

- Ô không, các bồi thẩm rất khoan hồng. Người ta chỉ bảo mấy người đó không được xây nhà trong rừng nữa.

- Nhưng người ta có nói với tôi rằng có người nói chuyện được với kiến bằng một cái máy?

- Các nhà báo cứ nói quá lên ấy mà. Họ để độc giả bị lừa rồi sau đó, ngài cũng biết các nhà báo là thế nào rồi đây, họ sẵn sàng bị bắt cứ chuyện gì hấp dẫn để bán mấy tờ báo lá cải của mình.

Đại sứ Đan Mạch vẫn nắn nì.

- Nhưng dù sao thì cũng đã có cái máy cho phép giao tiếp bằng cách chuyển mùi của kiến thành lời nói của người.

Cảnh sát trưởng Dupeyron phá lén cười.

- A, vậy ra ngài cũng tin chuyện đó à? Đó chỉ là trò đánh lừa thôi mà. Một cái bể cá, một cái lọ, một màn hình vi tính. Cái máy đó có chạy được đâu. Có một kẻ ngồi ngoài trả lời rồi giả vờ là con kiến trả lời đấy mà. Những người ngày thơ tin vào chuyện đó, nhưng vụ việc đã bị phơi bày rồi.

Đại sứ Đan Mạch ăn một cái bánh nướng nhỏ có nhân cá trích ngọt, chiêu một ly rượu.

- Vậy là con kiến không nói à?

- Chừng nào gà có răng thì kiến mới nói được!

- Hừm..., đại sứ nói, hình như tổ tiên xa xôi của gà là khủng long thì phải. Như vậy thì chúng đã từng có răng...

Cuộc nói chuyện càng lúc càng khiên cảnh sát trưởng bức mình. Ông ta toan chuồn đi, song đại sứ nắm lấy cánh tay ông ta và nắn nì hỏi:

- Thế con kiến 103 thì sao?

- Sau phiên xử, tất cả lũ kiến đã được thả ra thiên nhiên. Chúng tôi chẳng tội gì mà kết tội kiến, thế thì khác nào làm trò cười! Rồi trẻ con và người đi dạo trong rừng sẽ nghiến nát chúng.

Xung quanh họ, ngày càng có nhiều người kéo ăng ten điện thoại cầm

tay ra. Nhờ có cái râu nhán tạo đó mà họ có thể liên tục trò chuyện với bên ngoài trong khi vẫn ở nguyên một chỗ.

Đại sứ gãi đỉnh đầu.

- Thế còn đám thanh niên danh cách mạng chiếm trường trung học thì sao?

- Họ cũng được thả. Hình như họ không học tiếp nhưng hầu hết đều mở doanh nghiệp về tin học hoặc dịch vụ. Mà thấy bảo là làm ăn cũng được lắm. Tôi rất ủng hộ việc thanh niên làm những dự án họ quan tâm.

- Thế thanh tra Linart?

- Anh ta bị ngã cầu thang.

Đại sứ bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Nghe ngài nói thì cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra hết!

- Tôi tin rằng người ta đã quá phóng đại cái chuyện “Cách mạng kiến” và vụ xử lú côn trùng đó. Nói riêng với ngài nhé...

Ông ta nháy mắt với đại sứ.

- ... Điều đó cũng cần để thu hút khách du lịch tới vùng này. Từ khi có chuyện đó tới giờ, khách tới thăm khu rừng đông lên gấp đôi. Thế thật tốt. Đạo chơi trong rừng giúp phổi người ta được thoảng khí và nuôi sống tiểu thương địa phương. Ngoài ra, việc ngài muốn kết nghĩa với thành phố chúng tôi hẳn cũng có phần liên quan tới câu chuyện này, đúng không?

Đại sứ Đan Mạch cuối cùng cũng tỏ ra bớt căng thẳng.

- Vâng, xin thú thực là cũng có phần nào. Ở nước tôi ai cũng quan tâm tới vụ án kỳ quặc đó. Một số người còn nghĩ rằng có ngày sẽ có sứ quán kiến ở xứ người và sứ quán người ở xứ kiến.

Dupeyron thoảng cười ngoại giao.

- Cần thiết phải duy trì những huyền thoại rừng, dù có kỳ quặc tới đâu chăng nữa. Về phần mình, tôi tiếc là từ đầu thế kỷ hai mươi tới giờ không còn ai viết truyền thuyết nữa. Đường như thể loại văn học này đã bị bỏ xó mất rồi. Thế nhưng “huyền thoại” về lú kiến rừng Fontainebleau cho thấy nó rất tốt cho du lịch.

Nói tới đó, cảnh sát trưởng Dupeyron nhìn đồng hồ. Đến giờ đọc diễn văn. Ông ta leo lên bục, trịnh trọng lôi ra “tờ giấy thường dùng cho các dịp kết nghĩa” đã sờn gốc và ngả vàng, rồi ông tuyên bố:

- Tôi xin nâng cốc chúc mừng tình hữu nghị giữa các dân tộc và sự hiểu biết lẫn nhau giữa những con người thiện chí trên khắp mọi vùng miền. Chúng tôi quan tâm tới các bạn và hy vọng là các bạn cũng quan tâm tới chúng tôi. Dù phong tục tập quán hay công nghệ ra sao thì tôi vẫn tin là chúng ta sẽ làm phong phú lẫn nhau, và sự khác biệt của chúng ta cũng rất quan trọng...

Cuối cùng, những người sốt ruột cũng được phép ngồi xuống và tập trung vào bữa ăn.

- Chắc ngài coi tôi là kẻ ngây thơ, nhưng tôi đã nghĩ rằng chuyện đó hoàn toàn có thể! đại sứ Đan Mạch nói tiếp.

- Cái gì cơ?
- Sứ quán kiến ở xứ người.

Dupeyron bức bối nhìn chằm chằm vào mắt đại sứ. Ông ta dùng tay phác hình màn ảnh rộng trong rạp chiếu phim.

- Tôi hình dung ra rất rõ cảnh đó. Tôi đón Kiến Chúa 103, mặc theo kiểu Nữ hoàng, với chiếc váy nhỏ ánh kim tuyển và vương miện. Tôi trao cho Kiến Chúa huy chương vì sự nghiệp nông nghiệp của Fontainebleau.

- Sao lại không? Lũ kiến đó có thể là món hời của các ngài đấy. Nếu hai bên liên minh với nhau, chúng sẽ làm việc với giá rẻ vô cùng. Các ngài đối xử với chúng như với công dân các nước thế giới thứ ba kém phát triển. Các ngài cho chúng vài thứ vớ vẩn rồi chiếm hết mọi thứ tốt đẹp sử dụng được mà chúng làm ra. Người ta chẳng từng làm vậy với thổ dân châu Mỹ đó sao?

- Ngài thật vô liêm sỉ, cảnh sát trưởng nói.

- Người ta có thể mơ tới nhân công rẻ hơn, đông hơn và thao tác chính xác hơn được không?

- Đúng vậy, chúng có thể làm việc rất đông trên các cánh đồng. Chúng có thể tìm được các nguồn nước ngầm.

- Có thể sử dụng chúng trong công nghiệp, trong những công việc nguy hiểm hoặc cần sự tỉ mỉ.

- Chúng có thể là những phụ tá đắc lực về mặt quân sự, dù là để làm gián điệp hay phá hoại, cảnh sát trưởng Dupeyron nói thêm.

- Người ta còn có thể cho kiến lên vũ trụ. Thay vì mạo hiểm mang người thì cho kiến đi, càng đỡ tốn kém.

- Có thể là như vậy. Nhưng... vẫn có một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Giao tiếp với chúng. Cái máy “Đá Hoa thị” không làm việc được. Nó chưa từng làm việc được. Tôi đã nói với ngài rồi, đó là cái máy xảo thuật. Có kẻ ở bên ngoài nói vào micro và giả vờ mình là kiến.

Đại sứ Đan Mạch tỏ ra rất thất vọng.

- Ngài nói đúng, xét cho cùng thì tất cả những chuyện đó chỉ là huyền thoại. Huyền thoại hiện đại về khu rừng.

Họ chạm cốc rồi trao đổi với nhau về những việc nghiêm túc hơn.

240. BÁCH KHOA TOÀN THU

DẤU HIỆU: Hôm qua đã xảy ra một chuyện lạ lùng. Tôi đang đi dạo, bỗng ánh mắt bị hút vào một cuốn sách trong quầy bán sách cũ: Những người thám hiểm cái chết⁽¹⁾.

Tôi đã đọc cuốn sách đó. Tác giả khẳng định rằng ranh giới cuối cùng mà

1. *Les Thanatonautes*, một tiểu thuyết khác cũng của Bernard Werber, pha trộn giữa khoa học và hư ảo, xuất bản năm 1994, nhà xuất bản Albin Michel.

con người chưa biết tới chính là cái chết của mình. Tác giả hình dung có những người tiên phong đi thám hiểm thiên đường, giống như Christophe Colomb từng khám phá châu Mỹ.

Quang cảnh và môi trường được lấy cảm hứng từ các thiên đường mô tả trong các cuốn sách về người chết ở Tây Tạng và Ai Cập. Ý tưởng thật lạ lùng. Tôi hối người bán sách cũ và ông bảo tôi rằng thời đó, cuốn sách này chẳng hề có tiếng vang chút nào. Chuyện bình thường. Cái chết và thiên đường là những chủ đề cảm kỵ ở nước ta. Nhưng càng xem cuốn Nhũng người thám hiểm cái chết này tôi càng thấy khó chịu. Không phải là chủ đề làm tôi thấy bối rối, mà là thứ khác kia. Trong đầu tôi chợt lóe lên ý nghĩ khủng khiếp này: "Thế nhỡ mình, Edmond Wells, không tồn tại thì sao?" Có thể tôi chưa từng tồn tại. Có thể tôi chỉ là nhân vật tưởng tượng trong một nhà thờ bằng giấy. Cũng như các nhân vật của Nhũng người thám hiểm cái chết.

Vậy thì tôi sẽ xuyên qua bức tường bằng giấy đó để nói trực tiếp với độc giả của tôi. "Chào bạn, bạn có may mắn được tồn tại thực sự. Điều đó rất hiêm hoi. Hãy tận dụng điều đó!"

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển III.

241. CON ĐƯỜNG MỚI

Trong cái máy tính đang kêu rì rì, *Infra-World*, thế giới ảo Francine tạo ra hồi trước, vẫn sống trong tách biệt, chẳng còn ai quan tâm tới nữa.

Trong cái thế giới gần như không tồn tại đó, các tu sĩ và nhà khoa học lao vào tấn công thế giới lớn hơn mà cuối cùng họ cũng chịu khuất phục. Một tác giả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng là người đầu tiên đưa ra giả thuyết, sau đó nó đã được các tên lửa và vệ tinh xác nhận. Bây giờ thì họ tin chắc rằng thứ mà họ gọi là "bên kia" là một thế giới ở tầm khác. Nơi đó có những người như họ nhưng có nhận thức khác về thời gian và không gian.

Cư dân *Infra-World* đã suy ra rằng những người ở thế giới tầm lớn hơn đó dùng máy tính có phần mềm mô tả thế giới họ kỹ đến từng chi tiết và nhờ vậy mà họ tồn tại. Cư dân *Infra-World* hiểu rằng trong thực tế, họ chỉ là thế giới ảo tưởng được tạo ra bởi những người ở tầm vóc khác sở hữu thứ công nghệ có thể tạo ra họ. Tất cả các phương tiện truyền thông đều thông báo điều đó cho dân chúng.

Cư dân *Infra-World* cũng hiểu rằng mình không tồn tại về mặt vật chất. Họ chỉ là một dãy những số 0 và 1 trên một chất liệu từ tính, một dãy của âm và dương trên một chuỗi thông tin, một chuỗi ADN điện tử mô tả và lập chương trình tổng thể của họ. Lúc đầu, họ vô cùng sôc vì mình "chẳng đáng kể gì" nhưng rồi cũng quen.

Bây giờ, điều họ mong muốn là hiểu được vì sao họ tồn tại. Tất cả đều biết ngày xưa mình đã từng tìm ra nữ chúa tạo ra mình có tên là "Francine".

Tất cả đều biết là họ đã giết nữ chúa, hay ít ra cũng làm nữ chúa bị thương nặng. Nhưng với họ như thế là chưa đủ. Họ muốn hiểu thế giới trên kia.

242. SỰ KIỆN NỐI TIẾP SỰ KIỆN

Nó chạy thẳng lên phía trước. Nó lao xuống sườn dốc, vừa lao vừa lượn sang hai bên tránh những chồi cây dương hình thoi màu tía đang nhô lên quanh nó.

Tiếng vỗ cánh. Lũ bướm sải cánh như giương những cánh buồm sắc sỡ trong không trung đuổi theo nhau.

Một năm đã trôi qua. Julie, người giữ cuốn *Bách khoa toàn thư*, đã cho cuốn sách vào cái vali hình lập phương và mang nó quay trở lại đúng nơi cô đã tìm thấy. Để trong tương lai, người khác sẽ được dùng tới Kiến thức Tương đối và Tuyệt đối.

Lúc này, cô và các bạn không cần giữ cuốn sách nữa. Cả tám người đều mang nội dung cuốn sách trong lòng. Thậm chí họ còn viết thêm. Khi một bậc thầy đã hoàn thành xong tác phẩm của mình thì cần phải rút lui, dù cho bậc thầy ấy chỉ là một cuốn sách.

Trước khi đóng cái vali nhỏ, Julie đọc lại đoạn cuối tập ba, trang cuối cùng. Bàn tay bồn chồn của Edmond Wells đã run khi viết những câu cuối cùng này.

Thế là hết. Thế nhưng, đây mới chỉ là khởi đầu. Giờ tới lượt bạn làm cách mạng. Hay là sự diễn tiến. Tới lượt bạn tự tạo cho mình một tham vọng cho xã hội và cho nền văn minh của bạn. Tới lượt bạn sáng tạo, xây dựng để xã hội không đứng yên tại chỗ và không bao giờ quay lại phía sau.

Hãy hoàn thiện cuốn *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*. Hãy tạo ra những doanh nghiệp mới, những cách sống mới, những phương pháp giáo dục mới để con cái các bạn có thể làm tốt hơn các bạn. Hãy mở rộng khung cảnh ước mơ của các bạn.

Hãy thử xây dựng những xã hội không tưởng. Hãy tạo ra những tác phẩm ngày càng táo bạo hơn. Hãy cộng tài năng của các bạn lại, vì $1+1=3$. Hãy chinh phục những tầm tư tưởng mới. Không ngạo mạn, không bạo lực, không hiệu quả ly kỳ. Chỉ đơn giản là hãy hành động.

Chúng ta chỉ là những người tiền sử. Cuộc phiêu lưu lớn vĩ đại vẫn ở phía trước chúng ta chứ không phải ở phía sau. Hãy dùng ngân hàng dữ liệu khổng lồ là thiên nhiên bao quanh chúng ta. Đó là một món quà. Mỗi dạng sống đều mang trong mình một bài học. Hãy tiếp xúc với tất cả những gì có sự sống. Hãy hòa trộn các kiến thức.

Tương lai không thuộc về kẻ mạnh cũng như kẻ chơi loli.

Tương lai chắc chắn thuộc về những người sáng tạo.

Hãy sáng tạo.

Mỗi người trong các bạn là một con kiến mang cái cành nhỏ của nó gốp vào việc xây nhà. Hãy tìm ra những ý tưởng nhỏ bé độc đáo. Mỗi người trong các bạn đều vô cùng mạnh mẽ và phù du. Thêm một lý do để nhanh tay hơn mà dựng xây. Việc này rất lâu dài, các bạn không bao giờ được thấy kết quả công việc của mình, nhưng, cũng như kiến, hãy hoàn thành phần việc của mình. Bước tiến trước khi chết. Một con kiến khác sẽ kín đáo tiếp tục công việc, rồi lại một con khác, một con khác nữa.

Cách mạng kiến diễn ra trong đầu chứ không phải trên đường phố. Tôi đã chết. Các bạn còn sống. Một ngàn năm nữa, tôi vẫn chết nhưng các bạn sẽ sống. Hãy tận dụng khi mình còn sống mà hành động.

Hãy làm Cách mạng kiến.

Julie xoay tròn mā khóa rồi dùng dây thừng trượt xuống vực nơi cô đã rơi xuống ngày trước.

Cây ngáy, gai, dương xỉ làm cô trầy xước.

Cô tìm thấy cái hố đầy bùn, đường hầm chạy sâu vào lòng đồi.

Cô bò vào rồi đặt cái va li đúng ở chỗ đã phát hiện ra nó, có cảm giác như đang cài một quả bom nổ chậm.

Cách mạng kiến sẽ lắp lại ở nơi khác, bằng cách khác và vào thời khác. Cũng như cô, có ngày, có người sẽ phát hiện ra cái va li và sáng tạo ra cuộc Cách mạng kiến của chính mình.

Julie ra khỏi đường hầm bùn lầy và bám vào dây thừng leo lên sườn dốc. Cô nhận ra con đường về.

Cô bị đập đầu vào hòn đá cát kết nhô ra trên vực thẳm và xô phải một con chồn, con này trong khi chạy trốn lại và phải một con chim, con chim xô một con sên, con sên làm phiền tới con kiến đúng lúc nó đang sắp cắt một cái lá.

Julie hít thở và hàng ngàn thông tin ùa vào não cô. Rừng chưa đựng biết bao là tài nguyên. Cô gái mắt xám nhạt không cần râu để cảm nhận được tâm hồn rừng. Chỉ cần muôn là có thể thâm nhập vào tâm trí người khác.

Tâm trí của con chồn rất uyển chuyển, luôn uốn lượn và có những cái răng nhô nhọn. Con chồn biết vận động cơ thể theo ba chiều mà vẫn xác định được rõ vị trí của mình trong khung cảnh.

Julie chú tâm vào tâm trí con chim và biết được cảm giác thích thú vì biết bay. Nó nhìn từ trên rất cao xuống. Tâm trí con chim vô cùng phức tạp.

Tâm trí con sên bình thản. Không sợ hãi, chỉ hơi tò mò và hơi thờ ơ với những gì dựng lên trước mặt nó. Con sên chỉ nghĩ tới ăn và bò đi.

Con kién đã đi, Julie không tìm nó. Ngược lại, cái lá còn đó và cô cảm nhận được điều cái lá cảm nhận, niềm thích thú được ra ánh sáng. Cảm giác liên tục làm việc để quang hợp. Cái lá thấy mình hết sức tích cực.

Julie bèn tìm cách hiểu quả đồi. Đó là tâm trí lạnh lùng. Nặng nề. Cũ kĩ. Quả đồi không ý thức được quá khứ gần. Nó nằm giữa kỷ Pécmi và kỷ Jura. Nó có những ký ức về sự đóng băng, về thời kỳ trầm tích. Nó không quan tâm tới sự sống đang diễn ra trên lưng mình. Chỉ những cành dương xỉ cao và cây gỗ mới là bạn nó từ xưa. Nó thấy con người sống rồi lại chết ngay, đời họ ngắn quá. Với nó thì động vật có vú chỉ là sao băng chẳng có gì đáng quan tâm. Vừa mới sinh ra, con người đã già đi và hấp hối.

“Chào con chồn”. “Chào cái lá”. “Chào quả đồi”, Julie nói to rõ ràng.

Cô mỉm cười đi tiếp. Cô ra khỏi đất, ngược đôi mắt xám nhạt về phía những ngôi sao và...

243. DẠO CHƠI TRONG RỪNG

Vũ trụ mênh mang màu xanh nước biển và lạnh lẽo.

Hình ảnh lướt lên phía trước.

Giữa vũ trụ xuất hiện một vùng có vô số các thiên hà đầy màu sắc nằm rải rác.

Ở cuối nhánh một trong các thiên hà đó là vàng mặt trời già nua tỏa sáng.

Quanh vàng mặt trời đó là một hành tinh nhỏ ấm áp với những đám mây màu xà cừ vắt ngang.

Dưới đám mây là đại dương màu tím hoa cà bao quanh các lục địa màu đất son.

Trên các lục địa đó là núi non, đồng bằng, và những cánh rừng nhấp nhô màu ngọc lam.

Dưới các cành cây là hàng ngàn loài động vật. Trong số đó có hai loài đặc biệt tiến hóa.

Có tiếng bước chân.

Lúc này là mùa đông.

Ai đó đi trong rừng phủ đầy tuyết.

Từ xa, người ta thấy một chấm đen nhỏ giữa tuyết trắng tinh khôi.

Nhìn gần hơn, người ta thấy một con côn trùng vụng về, cẳng vùi sâu quá nửa trong lớp bột trắng nhưng vẫn cố tiến lên. Thân nó dài. Đầu to, móng dài và cách nhau rất xa. Đó là một con kiến trẻ vô tính. Mặt nó rất nhợt, mắt đen và lồi ra. Râu nó đen mịn phủ lên sọ.

Đó là số 5.

Đây là lần đầu tiên nó đi trên tuyết. Cạnh nó, số 10 nhanh chóng đuổi kịp, mang theo hòn than đặt trong đèn lồng giúp chúng chống lại được cái lạnh. Không được để hòn than tháp quá, nếu không sẽ làm tuyết tan.

Trong không gian bao la trắng toát và lạnh giá, con kiến hổn hển đi

thêm vài bước nữa. Vài bước nhỏ với một con kiến nhưng là những bước lớn cho loài kiến.

Nó đi và vì chán thấy tuyết lạnh ở dưới cǎm, nó đứng lên hai chân sau.

Nó đi bốn bước trong tư thế không thoải mái đó rồi dừng lại. Nó tự nhủ đi trên tuyết đã là kỳ tích. Đi trên tuyết bằng hai cǎng thật quá khó khăn. Nhưng nó không chịu bỏ cuộc.

Nó quay lại pha số 10 và phát ra:

Tớ nghĩ rằng mình đã tìm ra một cách đứng mới. Theo tớ.

244. KHỎI ĐẦU

Bàn tay giờ tới trang cuối cuốn sách.

Đôi mắt dừng lướt từ trái sang phải, mí mắt cụp xuống trong giây lát.

Đôi mắt nghiền ngẫm một lúc rồi lại mở ra.

Dần dần, từ ngữ lại biến thành một chuỗi những hình vẽ nhỏ.

Sâu trong hộp sọ, màn ảnh khổng lồ toàn cảnh bên trong bộ não tắt.

Kết thúc.

Tuy nhiên, có thể đó chỉ là...

KHỎI ĐẦU

LỜI CẢM ƠN

Tôi xin cảm ơn tất cả những người bạn từng ăn trưa cùng tôi. Nhờ nghe chuyện của họ và quan sát về hứng thú của họ với chuyện của tôi mà tôi tìm ra chất liệu cho các cuốn sách.

Sau đây là danh sách không theo thứ tự: Marc Boulay, Romain Van Lynt, giáo sư Gérard Amzallag, Richard Ducousset, Jérôme Marchand, Catherine Werber, tiến sĩ Loïc Étienne, Ji Woong Hong, Alexandre Dubarry, Chine Lanzmann, Léopold Braunstein, François Werber, Dominique Charabouska, Jean Cavé, Marie Pili Arnes, Patrice Serres, David Bauchard, Guillaume Aretos, Max Prieux... (nếu tôi có quên tên ai thì xin vui lòng lượng thứ).

Tôi đặc biệt muốn cảm ơn Reine Silbert đã kiên nhẫn đọc các bản viết khác nhau của cuốn “Cách mạng kiến” của tôi.

Cũng xin cảm ơn toàn bộ ê kíp của nhà xuất bản Albin Michel.

Ai muốn sống cùng với không khí trong cuốn truyện thì tôi xin nói rõ là khi viết cuốn sách này, tôi đã nghe những loại nhạc sau: Mozart, Prokofiev, Pink Floyd, Debussy, Mike Oldfield (với những cảnh trong rừng). Genesis, Yes, nhạc của các phim *Dune*, *Chiến tranh giữa các vì sao*, *Jonathan Livingstone chim mòng biển*, và *E.T.* (cho những cảnh rượt đuổi), Marillion, AC-DC, Dead Can Dance, Arvo Part, Andreas Vollenweider (cho những cảnh cách mạng của học sinh trung học) và yên lặng, hoặc Bach (cho tất cả những gì liên quan tới *Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối*).

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn cây cối đã cho bột giấy. Tôi hy vọng chúng sẽ sớm được trồng lại.

MỤC LỤC

Quân bài thứ nhất: CƠ	9
Quân bài thứ hai: BÍCH	131
Quân bài thứ ba: RÔ	253
Quân bài thứ tư: NHÉP	285
LỜI CẢM ƠN	467

CÁCH MẠNG KIẾN

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập	Trịnh Thị Diệu
Biên tập viên Nhã Nam	Thu Phương
Thiết kế bìa	Đỗ Hữu Chí
Trình bày	Hồng Nhung
Sửa bản in	Phạm Thúy

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội
Điện thoại: 04 37161518 | 04 37163409 | Fax: 04 38294781
Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.vn
Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

Chi nhánh tại thành phố Hồ Chí Minh
290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3
Điện thoại: 08 38469858 | Fax: 08 38483481
Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng
580 đường Núi Thành - thành phố Đà Nẵng
Điện thoại: 0511 3797709

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM
59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn
<http://www.facebook.com/nhanampublishing>

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 1.500 cuốn, khổ 15.5x24cm tại Công ty CP In Viễn Đông. Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 16-2014/CXB/120-178/VH và quyết định xuất bản số 98/QĐ-VH của Nhà xuất bản Văn Học ngày 22.01.2014. In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2014.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhà Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lầm. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

“Nếu con người không thể nhận thức được nỗi đau của kẻ khác thì không đáng được gọi là con người nữa.”

- Bernard Werber,
trích trong *Cách mạng Kiến*.

BECOME A FAN

 [nhanampublishing](#)

1 + 1 = 3? Khó tin nhưng có thật!!!

Lũ kiến có thể thèm muốn gì ở chúng ta? Hài hước,
tình yêu và nghệ thuật.

Con người có thể thèm muốn gì ở lũ kiến? Sự hòa hợp với thiên nhiên,
không biết sợ hãi và trao đổi tuyệt đối.

Không hề biết nhau, Julie Pinson, một nữ sinh nổi loạn, và 103, kiến thám
hiếm, gắng thử làm một cuộc cách mạng trong thế giới riêng của mình để
đưa xã hội tiến hóa hơn.

Kiến là cuốn sách cầu nối, **Ngày của Kiến** là cuốn về đổi đầu còng **Cách
mạng Kiến** là cuốn sách để hiểu nhau. Nhưng vượt lên trên chủ đề kiến, đó
là cuộc cách mạng của con người, cuộc cách mạng phi bạo lực, hình thành
từ những ý tưởng mới mẻ mà Bernard Werber đề xuất với chúng ta.

**Chú ý: bạn không bắt buộc phải đọc những cuốn khác để hiểu
toute bộ câu chuyện.**

Và tại sao $1 + 1 = 3$?

Độc giả, hãy đọc cuốn sách và bạn sẽ hiểu!

Hồi hộp hấp dẫn hơn cả Harry Potter, đó chính là Werber!!!!!!!!!!!!!!

